

Giới thiệu Nhân Duyên Tiền Định

Tên gốc: Trọng sinh chi tế tướng tại thượng

Tình trạng: Hoàn - 115 chương

Edit: Roseny Chung - Halley

Giới thiệu 1: Nội dung chuyện xoay quanh cuộc đời sau khi Khương Văn Chiêu được cơ hội sống lại vào giai đoạn mà phủ quốc công vẫn còn bình yên chưa bị tịch thu, gương mặt nàng vẫn rất xinh đẹp

Giới thiệu 2: Một cô nương của phủ quốc công cư nhiên nghĩ hết biện pháp để ôm đùi to của một cử nhân ngoài kinh, mà người này nhân tính vận vẹo, vẫn là...

Văn Chiêu lãnh đạm chém đứt. Bởi vì nàng biết, hần mười sáu tuổi đồ trạng nguyên, ba mươi tuổi thành tế tướng.

Khương Văn Chiêu: Đùi này ta không ôm nổi! Quá đầy dọa người ta rồi!

Lục Nhiên vuron chân ra: Cho nàng, đảm bảo lần này sẽ không dây dọa.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-1: Review

BẢN REVIEW TRUYỆN CỦA PAGE REVIEW NGÔN TÌNH

"Như hoa

Như mộng

Là cuộc trùng phùng ngắn ngủi của đôi ta

Mưa bụi trần miền

Giọt lệ yên chi nhẹ rơi vào khóe miệng

Trầm ngâm nghe tiếng gió đau lòng

Hồi ức khắc vào mảnh trăng khuyết

..."

Chuyện xưa nhắc lại, thấm đẫm nước mắt, mỗi câu mỗi chữ đều nhuộm màu bi thương...

Kiếp trước, Khương Văn Chiêu là Nhị tiểu thư xinh đẹp bướng bỉnh của Quốc công phủ. Nàng sinh ra trong gia tộc lớn, có được cuộc sống nhưng lua quyền quý, lại được Tam ca ca yêu thương chở che hết mực. Cuộc đời của nàng những tưởng sẽ là những tháng ngày ấm êm hạnh phúc. Thế nhưng, trong đêm nguyên tiêu năm ấy, khi nàng bước chân lên cầu tam sinh với nguyện ước có được một tình yêu đẹp thì cũng là lúc vận mệnh của nàng bị người khác nắm lấy, toan tính và gây vò đến tận thân hại.

Quốc công phủ bị tra xét, toàn bộ gia tộc nàng người thì bị giết, người bị đẩy ra biên cương xa xôi vạn dặm. Chỉ trong một đêm, máu tươi ngập trời, mọi thứ hoang tàn đổ nát. Nàng còn bị người ta tính kế, ném vào biển lửa đỏ rực. Nàng may mắn sống sót nhưng dung nhan thì bị hủy hoại hoàn toàn. Nào ngờ bị kịch vẫn chưa dừng lại ở đó...

Trên đường lưu đày, Tam ca ca vì bảo vệ cho nàng mà chịu biết bao nhiêu đòn roi của bọn quan dịch ác độc. Lúc ấy, ca ca vẫn luôn nói với nàng rằng: “Chiêu Nhi là kim chi ngọc diệp, bất kể ai cũng không được thương tổn”. Ca ca cứ thế ôm nàng vào lòng, chở che hết thảy, mặc cho thân xác nhuộm đầy máu, mặc cho bản thân chật vật đau đớn như thế nào. Yêu thương nàng như thế, đau lòng vì nàng như thế. Cuối cùng, lại vì nàng mà chết đi...

Hóa ra, ca ca bảo vệ được mạng sống của nàng, lại đem trái tim nàng theo rồi. Nàng khi ấy, chỉ còn lại một mình, bơ vơ tuyệt vọng giữa thế gian tàn nhẫn này.

Mùa đông năm đó, mỗi một bông tuyết rơi xuống là một giọt nước mắt lạnh giá, mỗi một cơn gió thổi qua là một tiếng thở dài ưu thương. Bởi, đó là mùa đông nàng đánh mất mọi thứ đang có, không còn lại gì, cả trái tim lương thiện cũng bị thù hận nhuộm màu đen tối mất rồi. Nàng muốn trả lại toàn bộ cứu hạn hôm nay đã gánh chịu cho kẻ đứng đằng sau gây ra tất cả. Nhưng đến cuối cùng, nàng lại không làm được mà cứ thế bị người hãm hại rồi chết đi, chết đi với bao nhiêu uất hận, oán hận cùng bị ai...

Có lẽ, đến ông trời cũng động lòng và thương xót cho những gì nàng trải qua nên đã cho nàng thêm một cơ hội nữa. Tình giấc sau một giấc mộng dài đầy tang thương, nàng trở về năm vào tròn 10 tuổi. Khi ấy, Quốc công phủ vẫn còn quyền uy cao quý, mọi người vẫn còn vui vẻ hạnh phúc, Tam ca ca vẫn còn khỏe mạnh yêu thương bên cạnh nàng. Mọi thứ vẫn vẹn nguyên như cũ và nàng còn cơ hội có thể vẫn hỏi được cục diện bị kịch sau này.

Vì vậy, Khương Văn Chiêu quyết tâm sẽ bảo vệ Quốc công phủ khỏi biến cố diệt vong kia, bảo vệ Tam ca ca của nàng. Nàng nhất định phải tìm ra kẻ đang đứng đằng sau ván bài sinh tử của gia tộc mình, tìm một con đường sống thoát khỏi tai ương. Mà người có thể giúp cho nàng một ân tình đó, chỉ có thể là Lục Nhiên.

Kiếp trước, Lục Nhiên năm 16 tuổi đỗ Trạng Nguyên, đến năm 30 tuổi thì thăng chức thành Tể Tướng đương triều, quyền khuynh thiên hạ, nắm trong tay vận mệnh hàng vạn người. Bình biến chính loạn năm đó, Uy Viễn hầu phủ nhờ có ơn với chàng mà được cứu giúp khỏi kiếp nạn suy vong. Vì thế, lần này nàng muốn trước một bước trở thành ân nhân của Lục Nhiên. Bởi nàng chỉ mong, Lục Nhiên sau này sẽ vì đoạn ân nghĩa này mà cho gia tộc nàng một con đường sống sót.

Lục Nhiên lần đầu tiên gặp mặt Khương Văn Chiêu là khi nàng cùng ca ca đưa tay ra muốn tương trợ lẫn trên đoạn đường lên kinh thành dự thi. Nàng khi ấy chỉ mới 10 tuổi nhưng đôi mắt lại tràn ngập bi thương khó nói hết thành lời. Cứ ngỡ, đoạn nhân duyên ngắn ngủi ấy sẽ như mây gió thoáng qua nhưng vô tình hay hữu ý sau này cả hai lại có vài lần tương phùng. Tuy rằng, mỗi lần gặp gỡ ấy đều không khiến cho cả hai cảm thấy vui vẻ cho lắm. Bởi lần nào, Lục Nhiên cũng có ý trêu đùa chọc ghẹo nàng đến đó mặt giận dỗi mới thôi.

Khương Văn Chiêu lúc ấy chỉ cảm thấy Lục Nhiên của kiếp này thật kì lạ. Nàng nhớ mơ hồ ở kiếp trước chàng là người lạnh nhạt, nghiêm túc sao bây giờ lại hóa thành một kẻ lưu manh vô si như vậy kia chứ. Lần nào cũng ức hiếp nàng à. Đúng là, nhân người không nên nhìn bề ngoài.

Nhưng có lẽ, Khương Văn Chiêu và Lục Nhiên đều không hề biết, nhân duyên của họ là “nhân duyên tiền định”, hai đời hai kiếp đều chưa từng thay đổi. Chỉ là, kiếp trước họ đã gặp nhau sai thời điểm nên bị kịch cứ thế xóa nhòa tất cả. Kiếp này, ông trời ưu ái nên mọi thứ đang dần đi đúng hướng, theo duyên phận đã định.

Khương Văn Chiêu nàng muốn thay đổi vận mệnh, nhất định là phải cùng Lục Nhiên mới có thể thực hiện được.

Vốn dĩ, Lục Nhiên vẫn còn chưa dám suy nghĩ đến những chuyện nhi nữ tình trường, bởi trọng trách và bí mật trên vai chàng còn quá nặng và đầy gông xiềng. Nhưng chẳng hiểu tại sao mỗi một lần chạm mặt Khương Văn Chiêu, chàng lại như cảm thấy có gì đó lướt qua trái tim mình, rất nhẹ nhàng nhưng lại thật lưu luyến đến không thể dứt bỏ.

Vì thế, khi nhìn nàng bị người xấu vô tình đẩy ngã xuống dòng sông lạnh lẽo, chàng đã chẳng do dự mà nhảy ngay xuống cứu nàng. Khi thấy nàng dùng đôi mắt chất chứa toàn bộ sự mềm mại yêu thương dành cho Tam ca ca của nàng, chàng lại ân hận ghen tị vô hạn. Hay khi có nam tử khác nhìn nàng bằng ánh mắt say mê dục vọng, chàng lại phần nộ và điên cuồng muốn đem về đẹp nàng đầu gối... Thì ra, khi rung động trước một người, mọi thứ tưởng gần đơn lại có thể kích thích chàng đến vậy.

Tuy nhiên, chuyện truy đuổi nàng nào có dễ dàng gì. Vì bên cạnh nàng luôn có một Tam ca ca nắc nứn “mọi khổng” trầm trọng. Mọi nam tử đứng trước mặt Khương Văn Chiêu, Tam ca ca đều xem như kẻ thù, muốn đá văng đi thật xa. Đánh lui thấy mùi nguy hiểm từ Lục Nhiên, Tam ca ca đã phòng chàng như đề phòng trộm, sợ sợ một phút bất cẩn muội muội yêu thương của mình sẽ bị tên này rình đi mất.

Nên khi thấy muội muội tò vò lạnh nhạt ngó lơ Lục Nhiên, Tam ca ca rất bèngh vực người nhà mà trợn mắt ghét bỏ chàng “ngay và luôn”. Hai Lục Nhiên bị hai người kia nhìn khinh bỉ rồi bỏ đi một hơi mà hỗn độn trong gió theo. Nhưng Tam ca ca nào đâu biết, tên kia mới tới rành rồi vẫn thường treo tường leo nóc nhà trộm đến “tắm sự” hay “ăn chửi đầu hủ” của Khương Văn Chiêu. Nếu Tam ca ca mà biết, chắc tức giận đến hết hồn cho xem

Còn Lục Nhiên cứ thế, kiên trì từng bước một bước đến bên cạnh Khương Văn Chiêu. Chàng muốn dâng cả trái tim và thân xác trong sạch như ngọc này cho nàng. Nên khi được hoàng thượng ban cho một đám mỹ nhân, vũ cơ chàng vì phục mệnh nên cần rặng nhận xong liền vứt bỏ không thèm nhìn một cái, tới đó sợ nàng hiểu nhầm liền chạy đến nhảy cửa sổ vào giải thích ngay. Haizz. Sau này chàng đừng cảm hơn một chút, ở nóc nhà ngó lơ yêu nàng, ai ngờ bị... từ chối gián tiếp. Lãng mạn không có chứ lãng xẹt có rồi à nha. Đáng thương quá sức luôn á.

Càng gần bên Khương Văn Chiêu bao nhiêu, Lục Nhiên càng cảm nhận được nàng đang che giấu một bí mật nào đó thật sâu, một bí mật mà khi được lật mở sẽ gây ra thương tổn và hiểm nguy vô cùng. Chàng lại muốn khám phá điều ấy để có thể bảo vệ cho che cho nàng. Nhưng khi chàng tiến một bước là khi nàng lùi lại hai bước. Giữa bọn họ luôn có một khoảng cách mà chàng chưa thể xóa nhòa.

Bởi, nàng không còn tin vào tình yêu, trái tim cũng mệt mỏi theo những năm tháng tương tư chờ đợi đó rồi. Chỉ là, có những việc không phải lý trí cứ mào báo thì trái tim sẽ thuận theo. Đến cùng, tình yêu luôn đi theo sự chỉ dẫn của riêng nó, theo một cách nào đó không thể ngờ được.

Bởi vì, cho dù Khương Văn Chiêu vờ như không thấy thì tất cả những quan tâm dịu dàng, yêu thương bảo vệ mà Lục Nhiên dành cho nàng cứ như bông tuyết đầu mùa, nhẹ rơi xuống không ai hay, đến khi ngóang lại đã là một vùng trắng xóa mất rồi. Nàng dần bị sự chán thành thâm tình của chàng làm cho rung động.

Thì ra, ngay từ đầu, họ vốn dĩ đã là duyên phận của nhau. Vậy thì, nàng nguyên ý tin tưởng cùng chàng nắm tay nhau đi qua đoạn đường tình yêu này. Cho dù sóng gió bủa vây, Lục Nhiên chàng sẽ dùng đôi cánh của mình, chở che cho nàng hết thảy.

Tuy nhiên, những binh biến hỗn loạn năm đó vẫn kéo đến như câu chuyện kiếp trước đã xảy ra. Chỉ duy nhất một điều thay đổi là vận mệnh của Quốc công phủ được thay thế bằng Uy Viễn hầu phủ. Kẻ đứng đằng sau thao túng họ như những quân cờ trên ván bài sinh tử, cái chết cùng sự sống chỉ là những nước đi đầy toan tính cho quyền lực và ngôi vị của họ. Cuối cùng, thảm kịch vẫn xảy ra...

Nhưng, Lục Nhiên sẽ không để cho những bi thương nàng đã gánh chịu đó lặp lại lần nữa. Chàng sẽ thay Khương Văn Chiêu gánh vác tất cả mọi chuyện. Bởi, nàng là trái tim, là vận mệnh và là sinh tử của chàng. Kiếp trước, họ đã bỏ lỡ nhau bởi vòng xoáy của số phận. Vậy thì hãy để chàng bù đắp lại tất cả cho nàng cả kiếp trước lẫn kiếp này.

Vì nhân duyên giữa họ là nhân duyên tiền định, vĩnh viễn không thể tách rời.

* * *

“Nhân duyên tiền định” là bộ truyện convert đầu tiên mình đọc của tác giả Mục Đề Hoàng Hoàng và mình thấy văn phong tác giả khá tốt. Nội dung truyện xoay quanh sự thay đổi vận mệnh gia tộc và số phận bản thân của nữ chính Khương Văn Chiêu. Truyện chuyển sóng ngọt nhưng có nhiều phần đoạn thật sự rất hay và xúc động, đặc biệt là khi kỷ ức và những mảnh vỡ của sự tang thương ly biệt trong kiếp trước được nhớ lại.

Rõ ràng, đó chỉ là những đoạn ngắn, nhỏ, câu chữ không nhiều nhưng lại đánh mạnh vào cảm xúc người đọc. Có lẽ ấn tượng nhất là đoạn Tam ca ca vì bảo vệ nữ chính trên đường lưu đày mà một thân máu tanh, sau này lại vì nàng mà chết đi. Minh đường như cảm nhận được nữ chính đã phải đau thương tuyệt vọng như thế nào trước những biến cố to lớn ấy. Và thật may khi ở kiếp này, mọi người đều có thể bình an đi qua những năm tháng dài.

Về nam nữ chính mình thấy xây dựng khá tốt, truyện trùng sinh báo thù nhưng không buff nhận vật quá đã mà dẫn dắt và cho họ cơ hội để nghe, nhìn, hiểu được những âm mưu toan tính đang diễn ra và tháo gỡ tất cả.

Về nhân vật phụ mình muốn cho Tam ca ca 10 điểm hoàn chỉnh. Đây là nhân vật khiến mình ấn tượng ngay từ đầu, yêu thích lẫn lát cả dân nhân vật khác. Bởi Tam ca ca được tác giả xây dựng là một người rất mực yêu thương chở che bảo vệ mọi mặt đến mức có khuyển hươu “muội không” trầm trọng. Tình cảm của nhân vật này khiến mình day dứt ngưỡng mộ và thương xót rất nhiều.

Mỗi lần nhớ đến đoạn Tam ca ca ôm muội muội vào lòng và nói “Chiêu Nhi là kim chi ngọc điệp, ca ca sẽ không để ai khiến muội rơi lệ” là mình lại đau lòng không thôi. Và thật vui biết bao khi tác giả đã đem đến cái kết HE tròn vẹn cho nam nữ chính và cả Tam ca ca. Nếu không, mình chắc không chịu nổi Tam ca ca sẽ cô đơn đến hết đời mất

Nói chung là truyện sùng ngọt, cảm động và khá hay. Nên mình mong là nn sẽ đọc và yêu thích truyện này. À, quên mất, điều quan trọng là truyện chỉ có convert thôi ạ, chưa có nhà nào edit hết. Bạn nào thích thể loại này thì đào hồ nhé, nhiệt liệt đề cử ạ

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-2: Rửa Oan Khuất

Hôm nay, phủ Vinh Quốc Công binh mã hỗn loạn, kẻ phụ nhân nhị phòng sinh non ba tháng, bảy giờ đang nằm ở trong phòng, tình huống có chút không ổn. Đại nha hoàn bên người phu nhân cố gắng bình tĩnh hô bà mẹ đã sớm ở trong phủ bước vào, vừa phân phó nha hoàn người hầu tay chân nhanh nhẹn một chút, đun nước lấy khăn đều phải nhanh hơn chút nữa.

Nhị gia đã từ ngoài phủ vội vàng chạy về, ở bên ngoài phòng sinh chờ, sắc mặt âm trầm, vẫn chưa chút vãn kẻ đầu sỏ gây tội.

Khương Nhị có nương ở từ đường đã quý hai canh giờ, bên trong phòng sinh vẫn chưa có động tĩnh gì.

Sắc trời càng lúc càng tối, đáy lòng Nhị gia càng lúc càng lạnh, nếu phu nhân có gì bất trắc, cả ông cùng không thể bảo vệ được Chiêu Chiêu rồi.

Một tiếng khóc ní non của trẻ con vang lên kéo ông thoát khỏi đồng cảm xúc tiêu cực, bên trong liên tục có tiếng “Chúc mừng phu nhân sinh được con trai.” Nhị gia thở phào một hơi, cảm thấy cả người đều sống lại.

Văn Chiêu quý đến hoa mắt chóng mặt ở trong từ đường, sắc mặt trắng bệch như giấy. Nàng vừa về trẻ rồi, lần này Tần Thị suýt nữa khó sinh khiến cho nàng cùng cha có hiềm khích, kẻ mẫu cũng thay đổi thái độ, thái độ lấy lòng ngày xưa biến mất không để lại chút dấu vết nào, bà cư xử với nàng rất lạnh lùng, lão phu nhân nhìn thấy nàng cũng chỉ thờ dài.

Lơ đãng nhìn thấy nha đầu Phù Diêu đưa thức ăn đến, Văn Chiêu biết lục đệ Văn Dụ của nàng đã được sinh ra, không còn lo lắng, nàng miễn cưỡng xốc lại tinh thần hỏi nha hoàn do đó khỏe mắt ở trước mặt “Phù Diêu, người cũng cho rằng là ta ta đây mẫu thân ư?”

Phù Diêu yên lặng đem đồ ăn dọn xong, hai mắt đầm lệ, không biết nên trả lời như thế nào.

Đứng rồi, tất cả người trong phủ đều cho rằng là nàng đấy, lúc ấy nàng cùng kẻ mẫu với vài nha hoàn ở trong đình, hơn nửa trước mặt kẻ mẫu nàng luôn quật cường lại phản nghịch, chưa bao giờ cho bà ta một sắc mặt tốt nào.

Chỉ có mỗi Tam ca nói, Chiêu Chiêu nhỏ như thế, làm sao có thể làm ra loại chuyện như vậy.

Đến khoảng giờ Tý cha mới sai người đưa nàng về phòng. Văn Chiêu đã không đứng thẳng người nổi nữa, khụy chân không ngừng khóc thút thít trên lưng vú Trần.

Nàng cảm thấy những ngày xuân này có chút lạnh.

Nhưng lòng nàng lại ngập tràn trần trần an, khi nàng quay về, phủ quốc công vẫn chưa bị tịch thu, chuyện đáng sợ kia vẫn chưa xảy ra, phủ Vinh quốc công vẫn là hoa tươi trên gấm, lửa lớn nấu dầu. (ý chỉ vô cùng hưng thịnh, náo nhiệt)

Mặt nàng vẫn trắng nõn bóng mượt.

Bây giờ quan trọng nhất là tìm ra chân tướng việc kẻ mẫu trượt ngã, trả lại sự thanh bạch cho nàng. Rốt cuộc cả đời này, nàng vẫn mong có thể giữ quan hệ tốt với kẻ mẫu.

Cho nên khi nàng phát hiện bản thân vừa mở mắt đã quý ở từ đường, liền hỏi chuyện từ đầu đến đuôi, sau đó sai Phù Cừ đi đến đình Vọng Nguyệt tỉ mỉ tìm xem có dấu vết gì dễ lay hay không. Phù Cừ là thận trọng nhất, cũng rất được nàng tín nhiệm.

Vú Trần đưa nàng lên giường nằm, Phù Diêu lấy nước giúp nàng lau mình.

Phù Cừ đưa một chiếc khăn đựng trần châu cho nàng, phát hiện ở đình Vọng Nguyệt, viên viên đều tròn trịa, là do đợt trước lão phu nhân thường xuống, các cô nương ở trong phủ quốc công đều có.

“Cô nương, ngoài đình cũng phát hiện được vài viên, nếu không cẩn thận quan sát sẽ không nhìn thấy được.”

Văn Chiêu gắt gât đầu “Phù Cừ, người đi xem thử hộp đựng trần châu của ta có còn ở đây không?”

Phù Cừ vâng lời, trong lòng có chút hoài nghi, cô nương nhà mình tại sao lại bình tĩnh như vậy, trên mặt không phẫn uất, không ủy khuất, cũng chẳng bi thương.

Phù Cừ mở chiếc hộp ra, sắc mặt trắng bệch.

Quả nhiên.

Văn Chiêu cũng chỉ là xác nhận một phen, kiếp trước nàng cũng vì hộp trần châu này mà bị định tội.

Nàng dựa vào thân gối, mặc Phù Diêu lau chân “Mấy ngày nay là ai đã tiến vào phòng ta?” Phù Diêu, Phù Cừ cùng bà vú Trần đều một lòng trung thành với nàng, bên cạnh nàng đến tận ngày phủ quốc công diệt vong.

Trong lòng Phù Cừ hiểu rõ cô nương nhà mình nhất định bị đổ oan, lập tức chạy ra ngoài cửa, hỏi hai nha đầu canh gác “Mấy ngày nay các người có cho kẻ lạ mặt nào vào đây không?”

Hai nha hoàn nhìn thấy đại nha hoàn bình thường khoan dung thong dong mà nay sắc mặt nghiêm túc, lập tức nơm nớp lo sợ mà nói không có, Phù Cừ không nói hai lời mà giờ lấy tay áo hai kẻ kia, không có trang sức quý trọng, trên đầu cũng chỉ cài trâm hợp quý chế “Các người không thu lấy lợi lộc của ai chứ?”

Hai nha hoàn bị lời này của Phù Cừ dọa cho giật mình, lập tức quý xuống xung không dám. Phù Cừ xem biểu tình hai người này không giống như làm bộ, càng thêm nghi hoặc, chẳng lẽ manh mối lại đứt đoạn ở chỗ này, chẳng lẽ muốn cô nương nhà mình gánh tội thay ư.

Muru hại kẻ mẫu sẽ hủy hoại cô nương mất, cho dù trong phủ trên dưới đều im miệng không đề cập đến, không truyền ra ngoài thì cô nương ở trong phủ cũng khó được danh tiếng tốt nữa.

Cho dù thế nào đi chăng, vẫn phải tra rõ ràng, để xem là kẻ nào muốn vu oan cho một đứa trẻ mười tuổi, Phù Cừ hỏi “Ba ngày gần đây trừ ta, Phù Diêu và vũ Trần, còn có kẻ nào vào đây? Đều báo cho ta.”

“Tì mi ngắm lại, sự việc quan trọng.”

Hai nha hoàn khỏe mỗi run rẩy, theo lời mà hỏi tường lại.

Có hai nha hoàn Họ Lan cùng Họ Cúc mà Phù Diêu đưa đến dọn phòng, một nha hoàn chăm sóc hoa cỏ Bích Thủy tiến vào đưa túi tiền thù nẫu don, Hà ma ma bên người kẻ mẫu đến đưa một giỏ táo xanh và nửa sọt thạch lựu.

Phù Cừ trở về phòng Văn Chiêu, Văn Chiêu hỏi nàng ta “Có hỏi Bích Thủy và Hà ma ma vì sao lại tiến vào phòng ta mà không giao cho nha hoàn ta chưa?”

“Bẩm cô nương, Bích Thủy là sợ nha hoàn gác cửa vụng tay vụng chân làm hỏng, Hà ma mà là cảm thấy mấy nha hoàn kia yếu ớt không xách nổi đồng trái cây ấy.”

Văn Chiêu cơ hồ một đêm không ngủ, hôm sau vẫn phải dậy sớm, rồi cuộc một trận ác liệt này vẫn phải đánh thôi.

Vào Thọ Duyên đường, lão phu nhân đang ngồi bên trên nhắm mắt dưỡng thần, những người khác vẫn chưa đến, Văn Chiêu ngoan ngoãn ở bên cạnh đợi. Lão phu nhân hé nửa mắt đánh giá nàng.

Dung mạo nha đầu mới mười tuổi này, ngũ quan tinh xảo, gương mặt trắng nõn sáng bóng, khiến người kinh ngạc là vì đứa trẻ mười tuổi làm sao lại xinh đẹp đến thế, nhưng nghĩ đến phong tư của Nhị gia cùng thân mẫu Trang Thị nắm đó nổi danh khắp kinh thành thì cũng không thấy có gì lạ lạ nữa.

Mà lúc này, tuy rằng sắc mặt nàng trắng bệch nhưng vẫn bình tĩnh, trên mặt không có chút cảm xúc nào.

Người của đại phòng, nhị phòng, tam phòng liên tục tiến vào, kể mẫu Tàn Thị đang ở trong phòng nghỉ ngơi. Văn Chiêu không thèm để ý đến những ánh mắt đánh giá hoặc mờ mịt hoặc sáng chói của bọn họ, mắt nhìn mũi mũi nhìn tìm mà đứng ở một bên.

“Nhị nha đầu, trước tiên người nói có phải người làm hay không.” Lão phu nhân có chút mệt mỏi, ngữ khí uể oải, bà cũng không tin, nhưng sự thật trước mắt, bà không thể thiên vị.

“Thưa tâu mẫu, Văn Chiêu chưa từng, mong tâu mẫu minh xét.” Ngày trước Khương Nhị cô nương lúc này chi e là đã khóc loét sưng mắt, nếu như giải thích không rõ ràng càng sẽ nói ra một số lời mà trong lòng mọi người.

Đại phòng phu nhân Dung Thị lặng im không nói lời nào, trái lại tam phòng Yến Thị khỏe mặt uơn uớt nói “Nhị nha đầu, người không thể hồ đồ như vậy, âm mưu hãm hại kẻ mẫu sẽ hủy hoại cả đời người a...”

Văn Chiêu trong lòng cuộn lại, lớn tiếng nói: “Văn Chiêu sẽ không tự hồ đồ như vậy, Văn Chiêu là bị người khác hãm hại, nếu thật sự muốn hãm hại kẻ mẫu, Văn Chiêu sẽ không cần phải có mặt tại hiện trường, để khiến người khác nghi ngờ?”

Giọng của tiểu cô nương mười tuổi thật ngọt thanh êm tai, âm thanh leng keng, nói năng có khí phách, làm người khác không khỏi ba phần tin tưởng.

Lão phu nhân lập tức xúc lại tinh thần hỏi “Nhị nha đầu người có chứng cứ gì chứng minh người trong sạch?”

Văn Chiêu gọi Phù Cừ trình trình châu lên “Văn Chiêu sai Phù Cừ đến đình Vọng Nguyệt xem xét, phát hiện ra vật này, nẫu thân là gấm phải hạt châu mới trượt chân ngã, không phải vì Văn Chiêu đẩy ngã.” Lúc ấy nếu không phải Tàn Thị trượt chân, tình thế khẩn cấp vội vàng bắt lấy tay Văn Chiêu, người ngoài nhìn thấy đều cho rằng nàng đẩy ngã.”

Dung Thị dường như nổi hứng hỏi “Ồ? Những trầu châu này là của vị cô nương nào?” Lão phu nhân cũng nhận ra trầu châu này chính là vài ngày trước đó thường xuống, cũng không nghĩ đến kẻ đầu sỏ gây tội lại dùng thứ này.

“Văn Chiêu sợ y, bị người khác tiến vào trộm lấy những hạt châu này.” Chứng cứ này đối với Văn Chiêu bất lợi, nhưng nhất định phải nói ra. Kịp trước trường bối cũng tra ra những hạt trầu châu này, cho dù nàng không đẩy cũng khó thoái thác tội của mình. Bấy giờ nàng đem chứng ra, mạnh mẽ cũng theo đó mà lộ diện.

Yến Thị tiếp “Nói như vậy, những hạt châu này là của Nhị nha đầu ư?”

“Tam bá mẫu đừng vội, Văn Chiêu sẽ đưa người một lời rõ ràng.” Phù Cừ theo lời từ bên ngoài đưa một nha hoàn tiến vào.

“Đây là nha hoàn Bích Thủy trong viện Văn Chiêu quét dọn, ngày thường cũng phụ trách chăm sóc hoa cỏ, hai ngày trước mượn cô đưa túi tiền nẫu don cho Văn Chiêu mà tiến vào trộm trầu châu. Bích Thủy, người nói xem.”

“Thưa các vị chủ tử, Bích Thủy được Tiền ma ma bên người Tam cô nương gửi gắm, trộm trầu châu cho nàng ấy..... Nhưng là nô tỳ thật không biết trầu châu này là dùng để hại người! Tiền ma ma chỉ nói Tam cô nương làm mất trầu châu cực yêu thích, bảo nô tỳ lấy tới. Nô tỳ nghĩ ngày thường cũng không thấy Nhị cô nương dùng những trầu châu này, hẳn sẽ không phát hiện nên mới động lòng xấu xa, cầu các vị chủ tử tha cho nô tỳ đi, nô tỳ tuyệt sẽ không có lần sau.....” Nói đến đây nàng ta đột nhiên khóc oa lên.

Lời Bích Thủy nói không phải là giả, Tiền ma ma cũng không tin tưởng một tiểu nha hoàn ở biệt viện được, vì vậy cũng không nói toàn bộ cho nàng ta biết. Vốn dĩ cho rằng mọi người sẽ không tra ra Bích Thủy, không ngờ bị một nha đầu mười tuổi Nhị phòng tra ra.

“Nói bậy! Trầu châu của Thánh Lan chưa từng bị mất! Là ai dạy tiện tì nhà người mầu phun người?!” Yến Thị trừng mắt trách mắng.

“Tam tức phụ trước tiên đừng tức giận. Người đâu, gọi Tiền ma ma đến đây.” Lão phu nhân là một người tình tường, đã nhìn ra chút manh mối, ánh mắt nhìn Yến Thị càng thêm lạnh lùng, đáng tiếc Yến Thị không chỉ xuất thân thấp hèn, mà còn là một kẻ không biết xem sắc mặt người khác.

Tiền ma ma quý xuống, mở hộp lạng chầy đẩy mặt, đưa tay thể thốt phù nhận nói, “Nô tỳ không quen biết nha hoàn này, lão phu nhân minh xét!”

Bích Thủy trốn to mắt nhìn Tiền ma ma, vội vàng móc ra một cái túi tiền, “Lão phu nhân, đây là Tiền ma ma đưa cho nô tỳ!”

Đại nha hoàn Tĩnh An bên người lão phu nhân bước đến nhận lấy túi tiền, bên trong có hai tờ bạc vụn, chỉ tiếc là trên túi tiền cũng không chứng minh được thân phận, bạc vụn cũng không thể chứng minh là của Tiền ma ma được.

Mất thấy tình thế lâm vào cục diện bế tắc, Văn Chiêu nói, “Văn Chiêu thỉnh cầu đem đến chỗ của sai vật bên Thủy Hoa của Xuân Lan viện gọi đến đối chứng.”

Sai vật bên Thủy Hoa ở Xuân Lan viện của Nhị phòng cùng Tam phòng viện Lư Hương có qua lại.

Hai cái gã sai vật quý xuống đất nói, “Tiền ma ma quả thật đã tới Xuân Lan viện, nói là có thân thích xa mới nhậm chức, nên sang đây thăm một chút.”

Văn Chiêu trong lòng đã xác định, hỏi tiếp “Thân thích của Tiền ma ma là ai? Có thể gọi ra để mọi người nhìn thử không, Văn Chiêu chắc chắn sẽ vì tình cảm bấy lâu nay với Tam bá mẫu đối với Văn Chiêu mà quan tâm một chút.” Thái độ vô cùng hào phóng, ngữ khí rõ ràng là châm chọc, kéo Yến Thị xuống nước.

Nhị gia lúc này mới mở miệng “Tam đệ muội có giải thích gì không? Văn Viễn đồ oan nhi nữ, trong lòng ta xót xa.” Vốn dĩ Nhị gia không nên mở miệng xen vào, nhưng hôm nay chuyện này liên quan đến Văn Chiêu, cũng liên quan đến Tàn Thị, hẳn chỉ đành không có phong độ mà chất vấn em dâu.

Vẫn chưa chờ Yến Thị lên tiếng, Tiền ma ma kia liền hô lớn, “Việc này là một mình nô tỳ làm, không liên quan đến Tam phu nhân! Mong lão phu nhân minh giám!”

Mọi người đều biết Tiền ma ma này là nhà mẹ đẻ Yến Thị mang đến, đối với Yến Thị nhất mực trung thành, lời nàng ta nói lại có mấy phần đáng tin chứ?

“Từ khi lang trung nói trong bụng Nhị phu nhân có thể là con trai, nha đầu quét dọn trong Xuân Lan viện liên kiêu căng ngạo mạn với Lư Hương viện, tiểu nhân nhất thời luẩn quẩn trong lòng mới lại đưa trẻ trong bụng Nhị phu nhân, nô tỳ tự biết tội không thể tha thứ, mong lão phu nhân đánh chết nô tỳ để rửa sạch cảnh cáo!”

Văn Chiêu nghe thế rất kinh ngạc, năng biết Tiền Thị này đối với Tam thẩm rất trung thành, nhưng không nghĩ đến bà ta cư nhiên không do dự dùng mạng mình rửa tội cho Tam thẩm!

Lý do này có chút gượng ép, chỉ là Tiền ma ma nói những lời này như chém đinh chặt sắt, nên khiến người ta không thể phản bác.

“Mẫu thân, việc này thật sự không liên quan đến con dâu, chỉ là Tiền Thị nhất thời hồ đồ, người không thể dễ oan cho con dâu!” Yến Thị đúng lúc lên tiếng nói. Tiền ma ma mặc dù đã theo bà ta nhiều năm, bà đối với Tiền ma ma cũng có mấy phần tình cảm nhưng hiện tại bản thân mình vẫn là quan trọng nhất.

Văn Chiêu không thể không cảm thấy Tam thẩm này cư nhiên là một kẻ thích diễn kịch, kịp trước nàng dẫn đến mức nào mới không phát giác được nhì.

Trong lòng mọi người đều rõ tựa gương sáng, chỉ là bề ngoài không trị tội Yến Thị, chỉ trách nàng “quản lý thuộc hạ không nghiêm”.

Lão phu nhân thấy Yến Thị lúc này vẫn muốn đối lừa bà, trong lòng tức giận nhưng không lộ ra, sắc mặt rất là khó coi.

“Tôn tử cảm thấy lời nói của Tiền Thị ngôn ngữ gượng ép, khẩn cầu lão phu nhân tì mi xem xét!” Tam công tử Khương Văn chấp tay trầm giọng nói.

Nhị công tử Khương Văn Ngọc cũng trung ra gương mặt khó chịu: “Lúc này nhất định phải truy cứu đến cùng, nếu không sẽ ủy khuất cho Nhị bá mẫu cùng Nhị muội.”

Lão phu nhân nghe xong thì rù rút, đang chuẩn bị mặc kệ Tiền Thị nói thế nào đều sẽ trừng trị Yến Thị một phen. Đem nàng hừ rồi, với dòng dõi phủ quốc công chẳng lẽ còn sợ không ai gỡ vào làm vạ kẻ?

Nhưng lúc này, mọi người lại thấy Tam cô nương, Từ cô nương quý trên mặt đất, Từ cô nương Thánh Nguyệt khóc to nói, “Nguyệt Nhi tin tưởng mẫu thân, mẫu thân sẽ không hại Nhị bá mẫu đâu, mẫu thân sẽ không...” Tiếng khóc ni non của cô bé tám tuổi khiến mọi người không đành lòng.

Thỉnh Lan cũng khóc thút thít, nói đừng phạt mẩu thân, là do Tiền ma ma không tốt...

“Tổ mẩu, nếu như người đuổi mẩu thân đi, Lan Nhi và muội muội sẽ thế nào đây? Cha sẽ cười thêm kể mẩu cho tụi con ư? Lan Nhi không cần...”

Tam muội không cần kể mẩu, vậy Chiêu Chiêu không có mẹ ruột liền bị bọn họ khi dễ ư? Khương Văn Tập trong lòng vừa phần nộ vừa chua xót, khóe mắt đều đỏ lên.

Chiêu Chiêu của hắn bấy giờ đang lẳng lẳng đứng đó, không khóc không nháo, bộ dáng không sợ bị người khác bôi nhọ, ánh mắt bình tĩnh khiến người khác đau lòng.

Trông giống như...giống như nàng một mình đứng ở đầu kia của thế giới, sự cô độc đến độ nói không nên lời.

Bên trong Thọ Duyên đường xen lẫn tiếng khóc lóc cùng tiếng xin tha, ồn ào đến độ khiến cho lão phu nhân nhức đầu.

Tam thúc trước giờ tỉnh tỉnh ồn ào cũng quý xuống đất cầu xin “Mẫu thân tha cho nội tử lần này đi, Lan Nhi, Nguyệt Nhi đều không thể rời xa nàng ấy...nếu như nếu như vẫn còn lần sau, ta là kẻ đầu tiên không tha cho nàng!”

Lão phu nhân quét qua sắc mặt của tất cả mọi người bên trong Thọ Duyên đường, cuối cùng thở dài một hơi, cắn chặt răng nói, “Tam thúc phụ...quần lý thuộc hạ không nghiêm, phạt bạc một năm, đi từ đường quý một tháng đi, chép phạt kinh phạt ba trăm lần vì A Dậu cầu phúc bình an.”

“Tổ mẩu...” Tam ca trợn ta mắt, không tin được nói.

Lão phu nhân khoát khoát tay đánh gãy lời hắn, “Tiền Thị ác độc, cư nhiên dám hại con nối dõi của chủ tử, còn giả họa cho cháu gái ta, Khương phủ thực sự không chịu đựng được nô tỳ độc ác này! Lôi đến Lưu Hương viện phạt trượng đi...Tam thúc phụ nhìn cho thật kỹ, sau này phải nhìn người cho rõ, gặp lại nô tỳ ác tâm phải sớm tổng cổ đuổi ra phủ mới đảm bảo trong nhà yên tĩnh!” Dứt lời bà vỗ mạnh bàn một cái, Yến Thị bị dọa đến giật mình.

“Nha hoàn của Nhị nha đầu...để cho Nhị nha đầu tự xử lý đi.” Nhị nha đầu có thể khiến cho Bích Thủy không nằng trách phạt mà cam nguyện ra mặt làm chứng tất nhiên có thể thừa sức ứng phó, bà không thể làm Nhị nha đầu mất uy tín trước mặt hạ nhân được.

“Tam thúc phụ nếu lần nữa không quản lý tốt người mình, hình phạt sẽ không nhẹ nhàng như lần này nữa, có biết chưa?” Cuối cùng lão phu nhân lại bổ sung thêm, nhấn mạnh chữ “quản lý tốt người mình.”

Yến Thị chưa thờ phào nhẹ nhõm liền nhìn thấy đầy mắt lão phu nhân đầy đặc ý cảnh cáo, ý thức được trong lòng lão phu nhân đã biết rõ ràng, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh cũng không lau đi, chỉ liên tục gật đầu báo đảm.

Trong đầu Yến Thị trống rỗng, e sợ sau này trong lòng lão phu nhân không có ấn tượng tốt rồi...

Văn Chiêu thở ra một hơi, cuối cùng cũng giải quyết xong chuyện thứ nhất sau khi trọng sinh. Kết quả này khiến nàng không quá hài lòng, chẳng qua vì rốt cuộc Tiền ma ma không khai Yến Thị ra, cũng liền không có lý do kêu Tam thúc hưu ác phụ kia.

Sau khi đem Yến Thị cùng Tiền ma ma đưa đi, lão phu nhân đưa mắt hướng nhị phòng xin lỗi, nói “Lần này các người ủy khuất rồi, ngày sau Tam thúc phụ lại hồ đồ, nhất định sẽ hưu nàng, Lan Nhi Nguyệt Nhi cầu tình như thế nào ta đều mặc kệ!”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đêm Kinh Mộng

Hiện tại là năm Thừa Hòa thứ tám, phủ quốc công bị hủy vào năm Thừa Hòa thứ mười bốn, Văn Chiêu còn sáu năm để xoay chuyển lịch sử.

Nàng vừa đi vừa tính toán. Câu “Cô nương cẩn thận” trong miệng Phù Diêu vừa thốt ra, nàng đã va phải sau lưng của một người, người nọ vội vàng xoay người đỡ nàng, Văn Chiêu xoa xoa mũi, ngẩng đầu nhìn, hóa ra là Tam ca, anh ruột của nàng.

Lúc này Tam ca Khương Văn Tập vừa mười lăm, gương mặt tựa ngọc, vẻ trẻ con vẫn còn nhưng lại luôn cố trưng ra bộ dáng ông cụ, hẳn hỏi, “Chiêu Chiêu sao muội thất thân vậy?”

Văn Chiêu cơ hồ tham lam mà nhìn Tam ca, đây chính là người mà khi trên đường cả nhà bị lưu đày đến Tây Bắc thay nàng chịu roi xong vẫn cười an ủi nàng “Tam ca không đau”, không nghĩ đến bản thân vừa mở miệng, trên hàm răng đều dính đầy máu tươi.

Bấy giờ Tam ca vẫn sống sờ sờ trước mắt nàng, thật tốt, thật tốt.

Khương Văn Tập thấy muội muội ngầy ngốc không đáp, khom người trấn an nàng “Chiêu Chiêu đừng lo lắng, muội đã rửa sạch oan khuất rồi, sẽ không ai có thể trách muội nữa.” Nói xong còn xoa đầu nàng.

Chỉ là hình phạt của Tam thẩm có chút nhẹ, trong mắt hắn xuất hiện một tia nở mặt.

Văn Chiêu vui mặt vào trong lồng ngực của Tam ca, gọi “Tam ca...” đem tất cả hoài niệm Tam ca kiếp trước đã mất mà nay vui vẻ tìm lại được đều chôn vùi vào trong tiếng gọi kia.

Nàng đem nước mắt cô trên vạt áo Tam ca, cuối cùng ngừng đầu nói, “Tam ca, chúng ta đi thăm mẩu thân đi.”

Khương Văn Tập chỉ thấy nàng đang chịu ủy khuất nên cười nói “Không sao, không có chuyện gì rồi”, lại dặn dò nàng “Chiêu Chiêu lúc này không nên nhấn mặt để cho mẩu thân nhìn thấy, mặc dù kẻ mẩu không phải là mẹ ruột của chúng ta, nhưng tâm tư không xấu, lần này hạ sinh Lục đệ mất đi không ít sức, Chiêu Chiêu cười một cái được không?”

Văn Chiêu nín khóc mỉm cười, ngoan ngoãn gật đầu, “Vâng!”

Nếu như ngày trước chắc chắn nàng sẽ bêu mối nói “Nhưng Chiêu Chiêu không thích bà ta!” biểu tình trên mặt đều sẽ không tình nguyện, thậm chí cảm thấy Tam ca sao lại mau quên mẩu thân, trái lại mà xoay người chạy vào vòng ôm của kẻ mẩu rồi.

Thậm chí từng có lần nàng nói như vậy, chỉ là Tam ca nghe xong không oán giận mà lại cực kỳ bi thương nhìn nàng một cái, Văn Chiêu chỉ nhớ Tam ca của khi ấy, so với bất kì lúc khác đều suy yếu thống khổ. Ánh mắt ấy khiến nàng không dám nhìn lại lần hai, cho nên nàng cũng không nhắc đến mẩu thân nữa.

Mà trải qua kiếp trước, Văn Chiêu không thể không thừa nhận, Tam ca so với nàng nhìn thấu triệt hơn, Tần Thị đối đãi với bọn họ quả thật là tận tình tận nghĩa rồi.

Nhắc chân bước vào trong phòng, nhìn thấy Tần Thị được nha hoàn dìu dậy dựa vào gối, cười tiếp đón hai người “Văn Chiêu, Văn Tập.” Tình ra cũng mười mấy năm không nhìn thấy mẹ kế rồi, lúc này bà vừa hai mươi, dung mạo không tính quá xinh đẹp, chỉ ở bậc trung nhưng lại có một cổ tiêu sái anh khí, rất có phong thái như Phù Viễn tướng quân cha của bà.

Trang Thị và Tần Thị, một người là con gái của thái phó trợ thái tử, một người là con gái của tướng quân Phù Viễn, cả hai đều là con của danh môn, đều phù hợp gả vào phủ quốc công, nhưng lại đều gả cho Khương Nhị gia, đại khái là vì gương mặt của ông.

Khương gia dùng võ đi lên, Khương Nhị gia lại có tình không hiểu huơ đao múa kiếm, chỉ biết cảm ki thi họa, hơn nữa vì gương mặt kia nên được người kinh thành phong là “Khương Phan An”.

Văn Chiêu phục hồi tinh thần, Tam ca đang lên lút kéo tay áo nàng, hóa ra Tần Thị đang nói chuyện với nàng. Nếu đã hạ quyết tâm muốn cùng kẻ mẩu thiết lập quan hệ tốt thì phải tự bực lợi thành ý.

Nàng tiến lên hai bước, đứng bên giường bà “Mẫu thân hôm qua đã khiến Chiêu Chiêu dọa sợ rồi, hôm nay Chiêu Chiêu mới qua đây.” Nàng ngày xưa tự xưng là “Văn Chiêu” bấy giờ đổi thành “Chiêu Chiêu” hệt như lúc Tam ca gọi nàng.

Nhớ đến ngày trước cùng Tần Thị nói chuyện đều là “ta” và “người”, ngữ khí cũng rất xa cách.

Tần Thị đối với thái độ thân thiết của Văn Chiêu vừa kinh ngạc lại mừng thầm, cười nói “Chiêu Chiêu đừng để tâm chuyện này nữa, lại đây xem đệ đệ đi.” Tần Thị tính tình tiêu sái, tuy rằng nghi hoặc thái độ thay đổi của Văn Chiêu nhưng cũng không có truy xét, tóm lại đây vẫn là một chuyện tốt.

Khương Văn Tập cũng vui mừng cười nói “Chiêu Chiêu trải qua lần này đã hiểu chuyện không ít rồi.” Kiếp trước Văn Chiêu vẫn khiến cho Tam ca phiền muộn, bây giờ nghe ra có chút thoải mái nói không nên lời.

Không khí giữa ba người hiếm khi ấm áp hòa thuận như vậy, lúc này một thân ảnh màu hồng tiến vào, trợn to mắt nói “Nhị tì, người cách xa đệ đệ của ta một chút!”

Tần Thị lập tức nhu mày, thấp giọng mắng: “Khương Văn Đàm!” Khương Văn Đàm bốn tuổi, đứng thứ năm, cả người mặc đồ màu hồng, khí thế không nhỏ.

Khi thể Khương Văn Đàm lập tức yếu đi một chút, nàng biết mẹ nàng gọi như thế là lúc đang tức giận rồi, nhưng vẫn cường ngạnh nói “Mặc kệ hôm nay ngươi dạy dỗ Đàm Nhi thế nào thì Đàm Nhi vẫn phải bảo vệ đệ đệ!”

Lúc này Lục tiểu gia Văn Dậu bị ti tì nuốt đánh thức “Oa oa oa” khóc, tiếng khóc yếu ớt như mèo con.

Khương Văn Đàm le lưỡi không dám nói tiếp nữa, chột dạ mà trốn sang một bên, lên lút đánh giá Nhị tì. Hừm? Biểu tình Nhị tì hôm nay cư nhiên xem ra hình như không đáng ghét như vậy. Không đúng, mặc dù Nhị tì xinh đẹp nhưng tí ấy rất xấu xa!

Lúc ra ngoài cửa vừa vận gặp phải Nhị gia định tiến vào, Văn Chiêu hành lễ với người cha phong hoa tuyết đại của mình, cha đẹp (nguyên văn 美貌爹[mỹ mạo cha]) vội đỡ lấy nàng, hỏi chau mấy hỏi “Đầu gối của Chiêu Chiêu còn đau không?”

Đau chứ, sao lại không đau, quý từ sáng đến tối đó.

Nhưng vừa nâng mắt nhìn thấy sự lo lắng, buồn phiền phảng phất trong mắt cha, nàng cảm thấy bản thân giống như kẻ phạm tội, vội vàng lắc đầu “Chiêu Chiêu không đau, cha yên tâm”

Mười mấy năm chưa từng có chút nhẹ nhõm khiến cho Văn Chiêu tựa như một dây cung đột ngột đứt đoạn, bóng tối lập tức xâm nhập vào trong giấc mộng dài của nàng.

Nàng lờ theo xiềng xích theo sau đôi ngựa phía trước, vết sẹo trên mặt không có mặt nạ che giấu, bại lộ trước ánh nhìn của mọi người, nàng không dám ngẩng đầu, chỉ nhìn cò xuân dưới chân đã mọc cao ba tấc, đôi gầy thều hoa của nàng cũng càng ngày càng nát.

Nàng đi càng lúc càng chậm chạp, càng lúc càng mất sức, Tam ca bước đến đỡ nàng, liền nghe một tiếng nha sai “Thiếu ân don!” sau đó tiếng roi quát xuống, Tam ca vội vàng ôm lấy nàng, không rên một tiếng, roi của nha sai cũng không rơi trên người nàng, nên gã tức giận lại quát thêm mấy roi, trong không trung chỉ nghe tiếng “vùn vụt”, sau đó “chát” lên da thịt, Tam ca đau đến không nhìn được mà rên ra tiếng, thế nhưng vẫn cười nói “Chiêu Chiêu khóc cái gì, Tam ca không đau.” Nụ cười có chút thâm hại. Nước mắt rơi càng lúc càng nhiều “Tam ca...huynh buông muội ra đi.” Tam ca càng ôm chặt hơn nói “Chiêu Chiêu là cảnh vàng lá ngọc, không ai có thể đánh muội.” Trên mặt mang theo vẻ cố chấp.

Văn Chiêu cơ hồ cho rằng trọng sinh chỉ là một giấc mộng, nàng vẫn đang ở trong địa ngục.

Hoàng hốt nghĩ đến nàng ở trong cung, mà không phải lưu đây ở Tây Bắc, nàng đã hai tư rồi, không phải mười sáu, mà Tam ca nàng cũng đã...

Nàng tại sao lại ở đây nhỉ, còn có ai sẽ cứu nàng

“Cố gắng mà sống tiếp...”

Đột nhiên vang lên giọng nói, tựa như truyền từ nơi rất xa đến, xuyên qua đường hầm thời không dài hẹp, mang theo chút âm vang trống rỗng.

Văn Chiêu thờ hồng học tỉnh lại, Phù Diêu đang dùng khăn tay lau mồ hôi trên mặt nàng, mặt đầy lo lắng hỏi nàng “Cổ nương là bị bóng đè ở sao?”

Đem qua mơ đó loại chuyện tựa như nàng đã chết, Văn Chiêu tự nói với chính mình trước mặt nàng bây giờ mới là thật, đưa mắt hỏi Phù Diêu “Bây giờ là giờ nào rồi?”

“Tiểu thư, giờ Thìn canh ba rồi, nên rửa mặt chải đầu thôi”

Tiến vào Thọ Duyên đường thỉnh an với lão phu nhân, sau khi đủ người, lão phu nhân cất giọng “Quốc công gia ở biên cương xa xôi, người sáng tối chờ văn bối nỗ lực vươn lên để ngày sau có thể phục vụ thật tốt cho triều đình, Văn Đạo đã trong quân đội tới huyện, Văn Ngọc lập tức kết thúc rồi, Văn Tập học thêm ba năm...”

Văn Đạo là Đại ca, hai mươi tuổi, đi theo đường võ, theo lão quốc công hành quân ở Tây Bắc. Văn Ngọc mười bảy tuổi, Nhị thiếu gia, cùng mẹ với Đại ca Đại ti, là thai song sinh với Đại ti Văn Cần, chắc là gần đến khoa thi mùa xuân, Văn Ngọc muốn đi đường văn bước vào hàn lâm

Văn Chiêu có chút ấn tượng. Văn Ngọc chính là nhị giáp đệ nhất Truyền lư (truyền lư là người đỗ các khoa thi đình), thành tích không tồi. Thám hoa năm ấy là biểu đệ Trang gia, Trạng nguyên là một người ngoài kinh, năm ba mươi tuổi, trở thành một kẻ rất có khí vận.

Nghe nói năm đó thị Trạng nguyên họ Lục kia trên đường vào kinh thành gặp thủy phi, tiền tài mất hết, cách kinh thành một trăm dặm gặp được người của Uy Viễn Hầu tiếp tế, sau đó vào thành, kim băng để tên. Đường quan thông suốt, thăng chức rất nhanh, Uy Viễn Hầu bại trận làm thánh thượng nổi giận, nhờ lại tình xưa, toàn lực bảo vệ Uy Viễn Hầu.

Vốn dĩ cả nhà Uy Viễn Hầu bị biến thành thứ dân nhưng vì có nhờ hần mà thoát khỏi suy vong.

Lúc này cách khoa thi mùa xuân chỉ có nửa tháng. Văn Chiêu quyết định sẽ đoạt lấy phần ân đức này của Uy Viễn Hầu. Từ lúc nàng nhớ chuyện đến giờ, liền trở thành tiểu cô nương có vài phần lĩnh bạc, mà cô gái lương thiện ngày thơ trước đây đã bị nỗi tuyệt vọng cùng bi ai chngg chất nhiều năm trước tra tấn đến biến chất, nỗi năng ịch kỷ cũng được, nàng chỉ muốn bảo vệ cả nhà thôi.

Hì vọng vị này có thể trở thành tể tướng bên thánh thượng, có thể giúp phủ quốc công đảm bảo thêm một phần an nguy.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Thí Ân Huệ

Kiếp trước nàng gặp qua vị tể tướng đại nhân mấy lần, đối với bộ dáng của hắn có chút ấn tượng, Văn Chiêu tin tưởng bản thân có thể nhận ra Lục Nhiên mười sáu tuổi.

Văn Chiêu hỏi Nhị gia, “Cha, Uy Viễn Hầu có phải có một thôn trang cách kinh thành trăm dặm không?”

Khuong Nhị gia nghi hoặc nhìn nàng, vừa cười, đôi mắt hoa đào sáng nước long lanh “Nhà quyền quý nào mà không có thôn trang cách kinh thành trăm dặm chứ? Nhà bọn họ e rằng không chỉ có một thôn trang”

Nàng vừa nghe thế, thật không biết phải đến thôn trang nào để tìm người “Thế cách kênh đào gần nhất của kinh thành là thôn trang nào ạ?” Nàng bỗng dưng nhớ ra Lục tể tướng là người Giang Đô, hẳn sẽ đi đường thủy trước, sau đó mới đi đường bộ.

Khuong Nhị gia không theo kịp suy nghĩ của nhi nữ “Con chỉ nói như thế ta làm sao biết được là nơi nào, chẳng qua con cứ nói cho ta biết vị sao lại hỏi chuyện này.” Biểu tình trên mặt như đang trêu đùa một động vật nhỏ.

Văn Chiêu mặt không đổi sắc nói “Chiêu Chiêu muốn đi nhìn thử Đại Hà!”

Khuong Nhị gia cũng không vạch trần nàng, sùng nịch mà cười nói tiếp “Được được được, Chiêu Chiêu không yêu thích sông nước phía Nam, cũng không thích kênh đào bảo vệ nội thành mà chỉ yêu thích Đại Vận Hà hướng Đông.”

Nàng đó mặt, cũng không cùng ông vòng vo, chuyện chính mình muốn làm nói thế nào cũng không thể tương tượng nổi, chỉ hỏi “Phủ quốc công chúng ta ở đó có bao nhiêu thôn trang ạ? Chiêu Chiêu chỉ muốn đi xem thử...”

Lo lắng cha đẹp của mình (nguyên văn 美貌爹[mỹ mạo cha]) không đồng ý, nên liền làm nũng “Cha ơi~” cho đến khi gương mặt già nua của chính mình cũng đỏ lên, mới nhìn thấy Khuong Nhị gia nín cười gật đầu.

Cha mình không ít ưu điểm, là một người rất rộng lượng, bởi vì ông rất thường lấy tiêu chuẩn phong độ Ngụy Tấn (Phong độ Ngụy Tấn chỉ tình thần nghệ thuật văn hóa ẩn dật của văn nhân trí thức Trung Quốc thời Ngụy Tấn), hành sự muốn dứt khoát thế nào liền dứt khoát thế ấy, rất tương đồng với tính tình của Tấn Thị.

Vì được ông đáp ứng, nên Văn Chiêu thuận lợi đem theo vài nhà hoạn cùng Tam ca một đường ngồi xe đến mấy thôn trang kia trước vài ngày của khoa thi, cách thôn trang của Uy Viễn Hầu tầm nửa giờ đi bộ.

Lúc này cảnh xuân đương lúc đẹp nhất, hoa lễ trong thôn vẫn chưa rụng, từng mảng trắng trắng khiến người ta yêu thích, nhưng Văn Chiêu không có nhã hứng thường thức những thứ này.

Đến thôn trang, nàng sai mấy bà vú thay phiên nhau ngồi canh bên ngoài thôn trang của Uy Viễn Hầu, bản thân nằm trên ghế ngoài tiền viện ăn trái cây, Tam ca ở trong phòng mình làm bài tập.

Văn Chiêu biết Tam ca nhà mình muốn giống Nhị ca nhanh chóng kết thúc việc học hành, nên càng cố gắng đọc sách nhiều hơn, sợ rằng sau này sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của phủ quốc công. Tam ca của nàng rất ưu tú, chỉ là gánh không nổi sự tức giận của thiên tử...Văn Chiêu vội đem hận ý vừa nảy sinh của chính mình áp xuống, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nàng phân phó người hầu đưa tất cả thí sinh câu giúp tiếp tế đến, thế nào cũng có thể gặp được hắn!

Mấy ngày sau có hai ba người bị kéo đến, đều là gương mặt mờ mịt, bọn họ trên đường bị người ta hỏi có khó khăn gì không, còn nói có thể cung cấp ăn ở, mơ mơ hồ hồ thì bị đưa đến đây, cả đường đều lo lắng những kẻ này là bọn buồn người.

Tất cả đều không phải.

Văn Chiêu vừa nóng lòng, vừa tự an ủi bản thân “Vị trạng nguyên kia sắp đến rồi...”

Trước khoa thi một ngày, lại có một người được đưa đến, người nọ đáng người thon dài, nhìn có chút nghèo túng nhưng không chật vật, Văn Chiêu không để lộ dấu vết mà đánh giá hắn, mặc dù gương mặt bị vài vết thương, nhưng cũng không tổn hại đến vẻ thanh tú, anh tuấn kia, mũi nhỏ rất thẳng, chính là hắn rồi.

Văn Chiêu thờ dài một hơi, mấy ngày nay chờ đợi xem nhân đáng rồi, nàng cười khanh khách nói “Sắc trời không còn sớm, công tử ở chỗ này tá túc một đêm đi? Mấy ngày nay ta đã gặp được vài công tử như vậy rồi.” Nói xong còn nhìn mắt sắc trời đã chạng vạng

Lục Nhiên chấp tay thi lễ nói cảm tạ, cô nương trước mặt chẳng qua chỉ mười tuổi, mặc dù cười rất ngây thơ đáng yêu, nhưng hành vi lại lộ ra chút trưởng thành khó hiểu, đáng vẻ tiếp khách còn làm tốt hơn không ít người lớn, hơn nữa không hỏi hắn có phải đã gặp chuyện gì không, cũng không hỏi hắn có phải thí sinh hay không, khiến phòng bị trong mắt hắn càng nồng đậm hơn.

Ngủ như thế, nhưng hần lại trung ra về mặt không hề phòng bị mà đi theo bà vú, cười vô cùng hữu lễ.

Văn Chiêu dặn dò muốn bữa tối hôm nay phong phú một chút, lại cùng Tam ca nói một tiếng

Khương Văn Tập biết chuyện xảy ra trong thôn trang, cũng chỉ cho rằng mười mười tốt bụng, kết quả là một vị cư nhiên được mười mười đánh giá là “có thể kết giao”, trong lòng không khỏi tò mò.

Văn Chiêu vì tránh bị hiểu lầm, nên bữa ăn tối ăn trong phòng nắng, để Tam ca ngồi cùng Lục Nhiên.

Kết quả là hai người dùng cơm xong cư nhiên hàn huyên một hồi lâu. Lúc về phòng, sự phòng bị trong mắt Lục Nhiên đã giảm đi nhiều lần, bởi vì Khương Văn Tập này thực sự thẳng thắn lại chân thành, nhất định không phải là kẻ có tâm tư muốn hại người, mà hần nhìn người rất ít khi sai.

Văn Chiêu cũng không biết Tam ca lại hữu hiệu đến kì lạ, nghe Tam ca nói chuyện có chút hưng phấn, liền biết hần thực sự quý mến vị kia, đột nhiên nghĩ ra chuyện gì, nâng hỏi Tam ca “Trong thôn trang có thuốc trị thương không? Vừa rồi trên mặt của Lục công tử có vài vết thương đấy.”

Tam ca vừa nghe cũng cảm thấy phải “Đứng rồi, Phương ma ma! Đi tìm thuốc trị thương!” Bên kia vừa đáp “Dạ”, Tam ca lại nói “Ta nhớ vết thương không sâu, chỉ một hai ngày sẽ lành, nếu không chắc sẽ phiền toái đấy.”

Văn Chiêu cong môi cười, bổ sung thêm “Lấy thêm một hộp phấn đến đây.”

Hôm sau trên mặt Lục Nhiên quả thực không nhìn thấy vết sẹo nào, đứng bên xe ngựa mà huynh muội Văn Chiêu đưa đến, cười thật rạng rỡ. Văn Chiêu không thể không thừa nhận nhan sắc của người này thật không tệ.

Chịu ân này, Lục Nhiên cũng không còn thái độ hoài nghi đối với cô nương đó, trầm giọng nói “Ân nghĩa hôm nay, ngày sau sẽ báo đáp.”

Hần sẽ tận lực báo đáp ân nghĩa này, hần cũng có tự tin này, không e ngại đối phương là người của phủ Vĩnh quốc công.

Văn Chiêu nhìn Tam ca, hần lập tức hiểu ý lấy từ trong ngực ra một vật tặng cho Lục Nhiên: “Lục huynh, đây là lệnh bài quốc công, gấp nó như gấp quốc công gia.” Nhìn thấy sắc mặt kinh ngạc của Lục Nhiên, lập tức nói “Huynh cũng đừng từ chối, Văn Tập thực sự cảm thấy Lục huynh hợp ý mới có thể như thế, xem như cùng bằng hữu như huynh kết giao.”

Lục Nhiên cười, cũng không ngại ngần, chấp tay nói “Ngày sau ở quan trường gặp nhau!”

Văn Chiêu nghe ra sự tự tin trong lời nói của hần, nhưng những lời này nếu rơi vào tai người khác nhất định sẽ cho rằng hần cuồng vọng.

Mà cũng đúng thôi. Nàng chính là đang đợi câu nói này, ngày sau trên quan trường vẫn còn mong vị này giúp đỡ ít nhiều.

Đội Lục Nhiên đã đi xa, xe ngựa trong mắt trở thành những chấm nhỏ, Khương Văn Tập cười nói với Văn Chiêu “Ánh mắt nhìn người của Chiêu Chiêu thật không tệ nha, người này cũng hợp khẩu vị ta.”

Văn Chiêu đỡ trán, nếu một đại cô nương mười lăm mười sáu tuổi nghe được những lời này còn có thể không xấu hổ sao, cái gì mà “ánh mắt”, “khẩu vị” chứ.

Trùng mắt với hần một cái, nàng hỏi “Huynh đưa lệnh bài quốc công cho hần rồi, có cần muội đưa cho huynh tám của muội không? Dù sao muội cũng chỉ là một nữ tử, thời gian cần dùng thứ này cũng không nhiều.”

Khương Văn Tập buồn cười “Dòng dõi Khương gia cần một tám quốc công lệnh bài không phải quá đơn giản ư? Ta cần cùng muội tranh giành sao?”

Nàng nhìn Tam ca không nói gì, hần nghĩ có thể lừa được nàng ư, lúc con cháu dòng dõi chào đời sẽ có một tám lệnh bài quốc công, một sau còn cần Công Đức đến khác. Sớm biết như vậy, hôm qua khi Tam ca nhắc đến việc này, nàng sẽ đem lệnh bài của mình nhét vào ngực hần rồi.

Khương Văn Tập xoa xoa búi tóc bánh bao trên đầu nàng: “Chiêu Chiêu còn muốn đi xem Vạn Hà không?”

Văn Chiêu nghĩ nghĩ, gật đầu, dù sao đã đến nơi này, thì đi xem thôi, nói không chừng lại có thể gặp được cố nhân đấy chứ.

Hai người ngồi trên xe ngựa đi nửa ngày đường mới đến bến đò, tiếng người xung quanh ồn ào, thật náo nhiệt. Người đỡ hàng để trần đỡ hàng xuống. Tam ca nhìn thấy cảnh này vội đưa tay lên che mắt nàng, trong lòng Văn Chiêu vừa thấy buồn cười, lại vừa cảm khái, Tam ca của nàng không lúc nào không nghĩ đến việc bảo vệ nàng cả.

Trong lòng Khương Văn Dập có chút oán niệm, đã đến mùa hè đầu sao những người này lại không mặc y phục chứ!

Văn Chiêu cũng không làm khó Tam ca, xoay người đi đến nơi khác “Tam ca, ta muốn đi đến tiệm cầm đồ!”

Kiếp trước, tiệm cầm đồ kia cũng xem như là một cơ điểm của cố nhân, chỉ là không biết bây giờ tiệm cầm đồ này đã là sản nghiệp của cố nhân kia không.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Cưới Đại Mã

Bảng hiệu "Cầm đồ Vô Danh" hết như bảng hiệu mà kiếp trước Văn Chiêu nhìn thấy, gạch màu đỏ có dáng vẽ cổ xưa, khiến nàng sinh ra chút hoài niệm, không khỏi bước nhanh hơn chút.

Chương quay vẫn là người đó, nửa hip mắt ngủ gà ngủ gật, đồ đệ của lão vẫn đang ở gần bên cạnh cùng người ta ép giá. Đột nhiên nhìn thấy một cô nương tướng mạo cùng khí chất không tầm thường tiến vào, lão mở mắt ra, ánh mắt lóe lên ánh sáng rồi biến mất.

Văn Chiêu dùng khẩu hình nói với lão, người nọ khẽ chấn động, nàng lại lắc đầu, cười vui vẻ kéo Tam ca đi, "Tam ca, tên của tiệm cầm đồ này thật thú vị, nhưng bên trong cũng không có gì hiếm lạ nhì....."

Chương quay thấy cô nương kia cười nói đã đi xa, vội vàng đi vào hướng gian trong.....

Văn Chiêu đã có được đáp án, cũng không lưu luyến, theo Tam ca về.

Chương quay quý xuống đối diện nam tử đeo mặt nạ đang uống trà bầm "Chủ thượng, bên ngoài có một cô nương nói câu "ô văn phát nhật bất kiến huyết"....."

(nguyên văn 烏雲蔽日不見血, mây đen che lấp ánh mặt trời không nhìn thấy máu)

Nam tử đeo mặt nạ nghĩ hoặc hỏi "Vậy à." Lại khẽ lắc bầm "Bỏ đi, tóm lại là bạn không phải địch."

Văn Chiêu ngồi trên xe ngựa trở về phủ quốc công, lúc trước khi nhắm mắt, lại xuất hiện cảnh tượng khó quên kia, người nọ lạnh lùng nói một câu "Ta có thể giúp nàng báo thù."

Dù đến tận bây giờ nàng cũng không biết, vì sao lại là nàng, người nọ hà tất hao phí biết bao nhiêu công sức để cứu nàng.

Bỏ đi, kiếp này cùng kiếp trước bất đồng, nàng chắc không gặp lại hần, cũng không rơi vào tình cảnh đó.

Lúc Khương Văn Ngọc quay về, tiêu tụy rất nhiều, đôi mắt hoa đào tụy ý ngày thường cũng lộ ra vẻ mệt mỏi, đại bá mẫu Dung Thị đau lòng mà lôi kéo tay hần, thẳng thắn nói "Trước tiên ngủ một giấc thật ngon, những chuyện khác cũng đừng quan tâm."

Ngày có kết quả thi đình, Văn Chiêu hoàn toàn không có chút khẩn trương, sắc mặt thoạt nhìn trắng nõn hồng nhuận, không giống những người khác sắc mặt vàng như nến, quầng thâm mắt xanh đen.

Lễ Bộ thí lang trong tay cầm thánh chỉ đứng trước bậc thang bạch ngọc ngoài triều, cao giọng đọc "Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu rằng, kim khoa thí sinh Lục Nhiên, Trạng Nguyên đồ đệ nhất giáp tiến sĩ cập đệ nhất danh, khám thụ Lục phẩm tu soạn Hàn Lâm Viện, thưởng Quỳnh Lâm Yên."

"Kim khoa thí sinh Trần Minh, đồ đệ nhất giáp tiến sĩ cập đệ nhị danh, khám thụ Thất phẩm biên tu Hàn Lâm Viện, thưởng Quỳnh Lâm Yên."

"Kim khoa thí sinh Trang Khôi, đồ đệ nhất giáp tiến sĩ cập đệ tam danh, khám thụ Thất phẩm biên tu Hàn Lâm Viện, thưởng Quỳnh Lâm Yên."

"Kim khoa thí sinh Khương Văn Ngọc, đồ đệ nhị giáp tiến sĩ xuất thân, khám thụ từ Thất phẩm kiểm điểm Hàn Lâm Viện kiểm điểm."

(để biết thêm chi tiết thì search Thi Đình trên wiki nhé =>)) dịch đoạn này một bỏ hơi tai)

https://vi.wikipedia.org/wiki/Thi_%C4%90%C3%ACnh

.....

Nghe nói trạng nguyên già mười sáu tuổi đầu đội mũ ô thù chi vàng, thân mặc hồng bào thêu hoa văn bản to, cưỡi ngựa đỏ yên vàng, binh lính mở đường, khí khái phi phàm, kết hợp với dung nhan bất phàm cùng khí độ hơn người của hần, nhất mực trở thành người trong mộng của hàng ngàn hàng vạn thiếu nữ xuân khuê ở kinh thành rồi.

Văn Chiêu ngồi ở nhà gian của trà lâu, Tam ca Văn Tập, Tử đệ Thính Châu, Tam muội Thính Lan, Tứ muội Thính Nguyệt, Ngũ muội Văn Đàm đều ở đây, đều do Đại bá mẫu đem mọi người đến xem bộ dáng Nhị ca ngẩng cao đầu cười đại mã.

"Đàm Nhi nghe được tiếng rồi! Có phải là Nhị ca đến rồi không?" Văn Đàm hoan hỉ gọi to "Đàm Nhi muốn xem ngựa to!"

Thính Châu chỉ lớn hơn nàng hai tuổi, lập tức không phục mà chỉnh lại cho đúng "Là xem Nhị ca ca! Không phải xem ngựa to!"

Văn Đàm "hử" một tiếng, chỉ lo ở phía trước cửa sổ nháy nhót, "Đàm Nhi nhìn không tới! Đàm Nhi nhìn không tới!"

Văn Chiêu bế nàng lên, hỏi, "Thấy được chưa, đại mã vẫn còn ở phía trước góc đường kia." Văn Đàm bị Nhị ti bình thường vẫn lạnh lùng với nàng đột nhiên ôm lấy, khiến nàng ngại ngùng muốn thoát khỏi Văn Chiêu, chỉ là khi xoay đầu nhìn thấy biểu tình nhu hòa mỉm cười trên mặt Nhị ti mới ngừng giãy giụa.

Tay Nhị ti ấm ấm, trên mặt Văn Đàm lặng lẽ hiện lên hai rặng mây đỏ, nàng cảm thấy chính mình thật không có tiền đồ, người khác vừa đối tốt với nàng một chút liền không thể cứng rắn nổi, đã nói rõ sẽ không cho Nhị ti sắc mặt tốt rồi mà! Văn Đàm một mực đánh giá Văn Chiêu, nàng cảm thấy Nhị ti thật xinh đẹp a, càng nhìn càng thấy đẹp.

Chỉ là không hiểu vì sao nhìn nụ cười của Nhị ti, nàng cứ nhiên cảm thấy có chút buồn bã nói không nên lời.

Đường như Nhị ti đang một mình gánh chịu gì đó, giống như nàng ghét ăn dưa hấu và cà tím những cũng không nói với cha mẹ.

Sức lực của Văn Chiêu mười tuổi thực sự là có hạn, Văn Tập nhìn thấy Văn Chiêu không đủ sức lên cười, đón lấy Văn Đàm "Đàm Nhi, qua đây, Tam ca bế muội."

Văn Đàm ngoan ngoãn gật đầu, nàng chưa bao giờ chống lại ý của Tam ca, chỉ là trong lòng có chút mất mát nho nhỏ.

Văn Chiêu nhìn quan binh mở đường đã đến đây, theo sau là một loạt tiến sĩ, bá tánh hai bên vurun cổ nhìn về hướng đó, trẻ con ngồi trên vai phụ thân cười khanh khách không ngừng.

Lục Nhiên dẫn đầu đưa mắt nhìn về phía dưới trà lâu, cánh chuồn chuồn trên mũ ô khẽ rung động, bắt trí bất giác thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt hiếu kì cùng ngưỡng mộ hướng đến.

Tầm mắt Văn Chiêu nhìn về phía sau, bằng nhãn Trần Minh xem ra đã gần ba mươi, bộ dáng hàm hậu nội liễm (chức hàm cao nhưng ần mình, khiêm tốn). Trang Khởi đang hướng bá tánh xung quanh lộ ra ý cười khế, gương mặt tựa ngọc dưới ánh mặt trời như phát sáng, trong mắt ẩn chứa sự bất cam sâu đậm. Kịp trước nàng đã nhiều lần nhìn thấy thân sắc này trong mắt hần, lúc ấy nàng không nhận ra, rất lâu sau này mới đột nhiên giác ngộ.

Lúc Văn Ngọc bước đến trà lâu như đoán trước được mà ngẩng đầu, Văn Đàm lập tức kích động mà lớn tiếng kêu "a a a", tất cả người trên lầu đều nhìn hần cười, Thính Châu được đại bá mẫu bế lên, vừa đắc ý vừa tò mò nhìn xuống bên dưới.

Văn Ngọc nhìn cửa sổ lầu hai lộ ra vài cái đầu nho nhỏ, cong môi cười ấm áp dưới ánh mặt trời.

Ý cười của Văn Chiêu có chút cổ đơn, ánh mắt trống rỗng, kiếp trước, trong một loạt người này, người đi đầu trở thành tế tướng, kẻ thứ hai chết vì các phe tranh đấu, trong thời điểm phủ quốc công bị tịch thu nhà cửa mà đứng đối diện cửa lớn, từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng liếc nhìn bọn họ, người thứ ba quan chức đến Công Bộ thị lang, chưa đợi bãi triều đã bị thị vệ một đường áp giải đến công phủ quốc công. Đúng là thế sự đổi thay, tạo hóa bất đồng.

Mấy người vừa ra khỏi nhà gian liền nhìn thấy hai người nọ bước vào "Mẫu thân" "Thần an nhạc mẫu."

Hai người này chính là Khương Đại tiểu thư vừa xuất giá cùng phu quân Chấn Bắc Hầu thế tử Từ Minh Viễn.

Đại ti vẫn là đáng vẻ trong trí nhớ, đoan trang dịu dàng giống Đại bá mẫu, tính tình cũng rất tốt, hiếm khi thấy vẻ nổi giận của nàng. Đại ti phu cũng có đáng vẻ của một quân tử đoan chính, hai người trước kia rất ít giao lưu, sau khi kết hôn cũng khá hòa hợp.

"Đại ti ti, Đại ti phu!"

Hai người cười gật đầu, vừa hỏi Dung Thị "Mẫu thân cũng là đến xem Nhị đệ sao." Văn Cẩn vừa cười vừa thờ dài "Nhị đệ thật tiêu sái, chẳng qua vừa mới một năm dường như lại trưởng thành không ít." Trong mắt nàng vừa cảm khái vừa vui mừng.

Hần huyền hỏi một Đại ti và Đại ti phu mới cùng mọi người cáo biệt, Đại bá mẫu nhìn bóng lưng hai người, khóe mắt ươn ướt. Gà đi đã gần một năm rồi nhưng bà vẫn không nỡ như vậy.

"Đại bá mẫu, Đại ti phu đỡ Đại ti ti lên xe ngựa kia!" Văn Đàm nhất mực nhìn chăm chăm về hai người kia, Đại bá mẫu cười cười, thu lại lệ trong mắt.

Hôm sau, đề tài thảo luận đề tài ở Thọ Duyên đường là "Có cần tổ chức yến tiệc ăn mừng cho Nhị ca hay không". Đại bá mẫu cũng ở đó, nghe xong chỉ lắc đầu nói "Không cần tổ chức quá long trọng, miễn sao A Ngọc cảm thấy lâng lâng là được." Nhị gia không đồng tình nói "Có hi sự không cần cất giấu, mọi người cùng nhau vui vẻ". Tam gia khẽ cười đồng tình.

Mấy tiểu bối không tiện lên tiếng chỉ dùng biểu tình tỏ vẻ muốn làm.

Cuối cùng, lão phu nhân hỏi Văn Ngọc "Nhị ca, người nói đi?" vết chân chim bên dưới mắt khiến bà trông càng hòa ái dễ gần.

Văn Ngọc cười thẹn thùng, trước mặt các trưởng bối chỉ đánh cười như vậy, nói "Thưa tổ mẫu, A Ngọc muốn mời vài vị bằng hữu cùng khoa thi đến ăn một bữa, gồm ba vị nhất giáp kia."

Đại bá khen "Được, không xấu hổ vì thứ tự thấp hơn mà kết giao cùng ba vị kia, Văn Ngọc đã nói thế, thì làm thế đi!"

Văn Ngọc lại nói "Vâng, A Ngọc đã nghe ngóng xong rồi, Trạng nguyên là người ngoại thành nên không dài yến, Thám hoa thì năm ngày sau sẽ dài."

"Được! Văn Ngọc nghĩ thật chu đáo! Phủ quốc công chúng ta ngày mai liền bày tiệc đãi khách."

Mọi người đều vỗ tay tán đồng, từ khi Đại ti xuất giá đến nay, phủ quốc công không có yến hội nào, nhân lúc bây giờ có hi sự mới có một cái rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Yến Truyền Lư

Sau khi Văn Chiêu cùng Tần Thị bắt tay làm hoà, Tần Thị bắt đầu thích trò chơi thay đổi trang phục, liền đưa Văn Đàm đến chơi "nữ đồng hoá trang", kéo Văn Chiêu đến chơi "thiếu nữ hoá trang", Văn Chiêu nể mặt bà nên cũng không ngăn ngại thứ vài bộ, rồi cuộc quyết định chọn một chiếc áo màu phù dung vàng thêu hồ điệp màu la thường cùng với váy anh đào xếp li tựa như một đoá Dương Hoa đang hé nở. Tần Thị cười, khen rằng "Chiêu Chiêu thực sự đem ngày xuân khoác lên người rồi!"

Văn Đàm đứng một bên trung ra vẻ mặt như đưa đám "Mẫu thân, có thể đổi bộ khác không, cái này nhìn con nít quá đi!"

Tần Thị quét mắt nhìn Văn Đàm mặc áo ngoài màu xanh ngọc, nói "Đàm Nhi đi thử bộ màu hồng đào đi, hôm nay phải ăn mặc long trọng một chút!"

Văn Đàm cúi đầu bất đắc dĩ đồng ý, Tần Thị vừa lòng cười, sửa lại y phục màu hồng cánh sen của mình, đợi sửa soạn ổn thoả mới đưa hai khuê nữ ra khỏi phòng.

Văn chưa đến tiểu viện đã có thể nghe thấy tiếng người, xem ra đã có vài nữ quyến đến rồi. Văn Chiêu đi theo Tần Thị phía trước, ngạc nhiên nhìn thấy Tam bá mẫu Yến Thị, xem ra vì làm hi sự nên mới được thả ra ngoài.

Thật là mất hứng.

Yến Thị kia ăn mặc rất long trọng, cũng có vài phần tư sắc, chỉ là làm người không phóng khoáng, có chút nhỏ mọn. Lần trước mưu hại Văn Chiêu làm Tần Thị sinh non, chỉ vì bà ta sinh hai nữ nhi là Thính Lan và Thính Nguyệt, đến bây giờ đã tám năm vẫn chưa có tin vui, di nương Tam phòng đều đã đẻ được hai trai một gái rồi. Thứ trưởng Tam phòng Khương Thính Châu còn xếp theo chữ "Thính" của con vợ cả. Mắt thấy kẻ phụ nhân Nhị phòng vốn dĩ chỉ có mình Văn Đàm, không chút chỗ đứng, bây giờ mới bỗng nãm lại có thêm một đứa, thực sự không cam tâm, muốn một hòn đá ném trúng cả hai con chim. (thành ngữ 一石二鸟 [nhất thạch nhị diểu])

Mà mâu thuẫn giữa Văn Chiêu với Tần Thị, bà ta đều nhìn ra. Mà cũng không ít lần nói bên tai Văn Chiêu "Chiêu Chiêu thật đáng thương, cũng không biết mẹ kế trong thiên hạ có ai thật tâm thật ý nguyện đối tốt với con gái vợ trước một chút hay không....."

Nói đến cùng, bà ta là loại.....càng khiến người ta khó xử thì trong lòng sẽ càng hả hê. Đường như chỉ có như vậy mới có thể sống tốt hơn chút.

Cũng là Tam thúc tính tình nhu nhược, là con vợ lẽ, mới phải cưới một nữ tử không phải dòng dõi thư hương. Nói ra Lão phu nhân phân biệt đối xử, cưới vợ cho Lão Đại và Lão Nhị đều hơn vợ Lão Tam, nhưng cũng không tính là tệ bạc ông, gia tộc Yến Thị mặc dù xuống dốc nhưng tốt xấu gì cũng là đại gia tộc hưng thịnh trăm năm, bên trong có chút rắc rối, nhưng bà cũng không đoán ra tính cách của Yến Thị lại thế này.

Vân Chiêu vừa hồi thần lại nhìn thấy Yến Thị mỉm cười bước đến, cùng Tần Thị hàn huyên vài câu, một chút khó xử cũng không có. Da mặt đây cũng xem như là một loại bản lĩnh. Tính cách Tần Thị hơi thẳng thắn một chút, không kiên nhẫn cùng bà ta là một lá trái, làm mặt lạnh đi thẳng về phía trước.

Vân Chiêu cảm thấy may mắn, nếu như kiếp này nàng không rửa sạch oan khuất, về mặt này của mẫu thân chính là trung cho nàng xem rồi. Mặc dù Vân Dậu bình an hạ sinh, nhưng vì sinh non ba tháng, nên thân thể yếu hơn so với những đứa trẻ khác. Con trai cũng bị thế này, e rằng Tần Thị hận chết Yến Thị rồi.

Đura mắt quét qua nữ quyền có mặt một cái, Vân Chiêu liền nhận ra có rất nhiều người quen, bây giờ có một số vẫn chưa quen với nàng, nhưng nàng lại biết rằng sau này họ già cho ai, tương lai thế nào, giàu có ra sao. Vừa mới cảm khái, trong đám nữ quyền có một người cười khẽ, chạy bước nhỏ đến, là Trang Vân, muội muội của Trang Khởi.

“Chiêu biểu muội!” Trang Vân cười đến hai mắt híp lại, quả là nhiệt tình.

“Vân biểu ti.” Kiếp trước Vân Chiêu rất mến biểu ti này, nàng ấy vừa nhiệt tình lại chân thành, hơn nữa lại là muội muội ruột của Trang Khởi. Nhưng bây giờ nhìn thấy gương mặt có ba phần giống Trang Khởi nên Vân Chiêu có chút xa cách, trả lời hơi lạnh nhạt.

“Chiêu biểu muội, đã hai tháng rồi ta chưa gặp muội! Có chút nhớ muội đó!” Trang Vân là một kẻ có dây thần kinh thô, nhất thời cũng chưa nhận ra sự lạnh nhạt của Vân Chiêu.

Trong lòng Vân Chiêu thờ dài, đúng rồi, Trang Khởi là Trang Khởi, Trang Vân là Trang Vân, bọn họ rốt cuộc cũng không giống nhau.

Trang Vân nhìn thấy nàng không đáp, chỉ tưởng nàng đang thẹn thùng không chịu nói “Ta cũng nhớ ti”, nên kéo nàng qua một bên riu rít nói chuyện.

“Chiêu biểu muội a, sao hôm nay muội lại đi cùng kẻ nẫu thế?” Trang Vân vừa nói vừa nhìn qua lại giữa Vân Chiêu và Tần Thị, đôi mắt chớp chớp.

Vân Chiêu cong môi cười, bản thân ngày trước thật hồ đồ, bằng không vì sao chuyện đương nhiên như đi cùng mẫu thân tham gia yến hội cũng khiến Trang Vân ngạc nhiên như vậy “Là Vân Chiêu trước kia nghĩ sai rồi, mẫu thân đối với Vân Chiêu rất bao dung.”

Trang Vân lại ngạc nhiên, Vân Chiêu trước đây oán hận kẻ mẫu không hiền lành này, phân biệt đối xử giữa nàng với Vân Đàm. Trang Vân sau khi kinh ngạc, khẩu khí lại trở nên thoải mái “Đúng a, Chiêu biểu muội, cùng mẫu thân ở chung, giữ quan hệ tốt một chút là đúng rồi, có thể ngoan cố với ai nhưng không thể cứng cha mẹ ngoan cố được, nếu không thì không thể sống tốt nổi.”

Vân Chiêu gật đầu, lại thờ dài. Trang Vân là kẻ thần kinh thô như thế cũng hiểu được đạo lý này, thế mà bản thân lại dùng cả một đời để hiểu nó.

Sau khi tâm sự xong chuyện riêng tư, Vân Chiêu lại đưa Trang Vân đi gặp vài vị quý nữ.

Tiết Cẩm Phức là con gái của Tiết Lão tướng, năm nay mười ba, đáng vẻ kiều diễm cao ngạo, trong đoàn người càng trở nên nổi bật. Kiếp trước nghe nói Tiết lão phu có ý muốn Lục thị lang làm rể, nhưng hẳn lại uyển chuyển kiên định mà từ chối, cho nên sau này hẳn phải phân đấu nhiều hơn vài năm. Nhưng những chuyện đó, đều là chuyện sau này rồi.

Tô Mục Uyển cháu gái của Tô thái sư, năm nay mười lăm, ôn nhu uyển chuyển nhưng phải nhập cung, người muốn cầu thân gấm nát cả bạc của nhưng nàng không để ý đến ai. Mặc dù Tô quốc sư giữ chức quan cao Nhất phẩm nhưng không có thực quyền, nên chỉ mong được thánh thượng sủng ái.

Hai vị cô nương có mặt ở đây khiến cho những người khác thường ngày dù là nhân vật nổi bật cũng bị đánh bị lu mờ đi. Không biết hai vị tiểu tiên nữ này là vì nề mặt phủ quốc công, hay vì những tài tử tiến sĩ kia.

Vân Chiêu lấy lễ chủ nhân cùng hàn huyên vài câu với mọi người, bọn họ đều dẫu dằng, thướt tha.

Tô Mục Uyển thay đổi thái độ lạnh nhạt thường ngày mà nói chuyện với Vân Chiêu rất nhiệt tình “Chiêu muội muội, phủ quốc công các người được trang trí thật độc đáo!”

Vân Chiêu cũng cười “Vân Chiêu đưa mọi người đi xung quanh dạo chơi! Tô ti ti đã khen quá sớm rồi, một lát nữa sẽ không làm ti thất vọng!”

Vân Chiêu là kẻ đã sống hai đời người, đương nhiên nhận ra dụng tâm của Tô Mục Uyển, xem ra vị Tô ti ti này đã nhìn trúng nam tử Khương gia nhà nàng rồi, e là Truyền lư phong lưu tuấn kiệt kia, Tam ca so với nàng ta mà nói thì có chút nhỏ hơn! Ngẫm lại cũng phải thôi, Nhị ca không chỉ có tài có mạo, lại còn có quốc công gia giá, thế tử gia giá, xem như là nhân vật kinh thành hiếm gặp rồi.

Tiết Cẩm Phức đi phía trước đoàn người, quan sát đánh giá cảnh sắc, phong cách bài trí của phủ quốc công, lười nhác mà trả lời những lời nịnh hót của quý nữ xung quanh, đó toàn là những kẻ dòng dõi chưa đủ hoặc là thứ nữ, cả tay áo góc váy của nàng cũng không chạm đến được. Nếu như không phải cha Tiết ếp nàng đến đây phải cư xử thật tốt, thì nàng cũng chẳng thêm đến rồi.

Vân Chiêu trái có Tô Mục Uyển, phải có Trang Vân, suốt cả đường đi không ngừng nói chuyện, bên trái là kẻ cố ý nhiệt tình, bên phải là người trời sinh nói nhiều.

“Vân biểu ti, các cô nương bên kia hình như muốn tìm ti nói chuyện kia.” Vân Chiêu thực sự muốn điều kẻ nói nhiều kia đi.

Trang Vân không nghe theo “Bọn họ đâu phải là vì ta, mà là vì anh trai của ta đó.”

Mọi người đều nói Thám hoa phong tư không tầm thường, tài sắc vẹn toàn, ngày đó ở trên lưng ngựa ôn nhu cười nhạt đã mê hoặc không biết bao nhiêu ánh mắt của quý nữ kinh thành.

Nhắc đến Trang Khởi, Vân Chiêu mỉm môi im lặng, trong đầu xuất hiện cảnh hân cao ngạo nhìn xuống, chứa đầy khoái ý lạnh lẽo. Thực sự không hiểu vì sao nam tử ôn nhu như thế cuối cùng vì sao có thể làm ra biểu tình như vậy, phủ quốc công rõ ràng không hề đối xử tệ bạc với hắn!

Một khi đã thống hận phủ quốc công đến thế, vì sao sau khi nàng bị hủy dung vẫn đến cầu thân? Vân Chiêu mười bốn tuổi khi ấy được một nam tử cứu rồi, không chế bai dung mạo của nàng, trái lại sau này hẳn lại là kẻ đã đem đến cho nàng nỗi tuyệt vọng sâu sắc nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Ăn Bữa Uyển

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Gần một tháng sau khi tổ chức yến tiệc, rất nhiều tân khoa tiến sĩ ở kinh thành đều đã có chỗ dựa cùng những mối quan hệ, nghe nói Lục trạng nguyên đã bài Tiết tướng làm thầy, Trần báng nhân đã bài thượng thư đương triều, mà Trang thám hoa vốn đã là đệ tử đắc ý của học giả Bạch Đại nói tiếng trong Quốc Tử Giám, được lại là tế tửu của Quốc Tử Giám, không ít quan viên trong triều là sư huynh của hắn nên cũng không thiếu mối quan hệ.

Trong khoảng thời gian này, Lục Nhiên cũng trong trạch viện kinh thành đã mời vài người bạn tốt cùng khoa, ngoài Vân Ngọc của phủ Vĩnh quốc công còn mời cả Văn Tập.

Tam ca trở về liền nói, “Lục huynh này là đệ tử vọng tộc ở Giang Nam, chủ tử của hắn còn mua ba tòa trạch viện...cung phải, nếu như không phải gặp bọn thủy phụ, tiền tài mất hết, cả xe ngựa cũng muốn không nổi, ngày đó cũng sẽ không nghèo túng cần chúng ta tiếp tế...”

Vân Chiêu gật đầu, kẻ không có bối cảnh muốn làm được tể tướng còn khó hơn lên trời, huống chi là ở tuổi này. Chẳng qua là, Lục Nhiên cũng đã rất có bản lĩnh rồi.

Tiết trời âm dần lên, cây Mễ Mảnh và Xuyên Diệp trong Xuân Lan viện đều đã nở hoa, một mảnh trắng vàng đan xen, thật khiến người ta yêu thích.

Trang Vân mới Vân Chiêu đến nhà nàng ăn đã báo, Vân Chiêu đo dự một hồi, cũng ngồi trên xe ngựa đến Trang phủ, nói ra cũng rất lâu chưa đến nhà ngoại rồi.

Từ bảy năm trước mẹ ruột Trang Thị ở trong phủ bệnh chết, nhà ngoại có chút oán hận Khương gia, cũng ít tiếp xúc hơn.

Đến Trang phủ, Trang Vân thân thiết kéo Vân Chiêu, nói chuyện một hồi trong khuê phòng lại thần thần bí bí từ trên giá sách cầm mấy quyển(Kinh Thư),(Sử Ký),(Hậu Hán Thư). Nhi nữ Trang gia dù là đích nữ hay thứ nữ đều đọc sách từ nhỏ, đọc rất nhiều thì từ và sử sách, đây chính là quan niệm giáo dục của Trang thiếu phó.

Điều khiến Vân Chiêu cảm thấy kì quái là mấy quyển sách Trang Vân đưa cho nàng xem, Trang Vân đặc ý mở sách ra, bên trong là du ký và thoại bản, Vân Chiêu chưa từng nhìn thấy những thứ này, vô cùng kinh ngạc “Bà ngoại này đều do Vân biểu ti tự mình làm ư?”

Trang Vân rất hài lòng với phản ứng này của Vân Chiêu, cười nói “Ta nào có bản lĩnh này, người xem bìa sách này chính tề như vậy, hoàn toàn không nhìn ra manh mối gì! Là sách mới mở trong hòm Thanh Y, có hẳn một kệ sách to, toàn bộ đều là loại này, rất có ý tứ đó, xem sách giải trí cũng không bị phát hiện.”

Trang Vân cười hắc hắc, “Chiêu biểu muội, biểu tỷ có thứ gì mới lạ cũng cho muội xem hết đó.”

Vân Chiêu lập tức đáp “Phải phải phải, Vân biểu ti tốt với ta nhất.”

Trang Vân cười càng sáng lên, lời kéo nàng ra ngoài “Ồ trong phòng mặc dù mát hơn nhưng không thể ở mãi trong đó được, chúng ta ra đình hóng gió ăn đã báo, ngắm hoa sen đi, phòng bếp trong phủ mới tuyển thêm một nữ đầu bếp, làm đã báo hạt sen rất tuyệt! Đồ vật trong cung cũng là...”

Trang Vân còn ở bên tai lái nhái, Vân Chiêu cũng thật lòng đáp lời nàng, nàng cũng làm trong phòng bếp rất lâu, chén đá bảo này e rằng nàng cũng có thể làm hết như vậy.

Trên đường đi đến Vãng Lương đình, Vân Chiêu cúi đầu nhìn con đường nhỏ trải đầy đá cuội, cảm thấy thấy dễ gãy của mình có phải là mòn đi rồi không, có chút còm cộm, khi ngẩng đầu nhìn một cái, nhìn thấy kẻ đang khoanh tay hồng gố không phải là Trang Khởi thì còn là ai, đột nhiên cảm thấy dưới chân càng cộm hơn.

Vân Chiêu xoay người muốn đi, rồi cuộc bản thân cũng đã mười tuổi rồi, nên tránh gặp mặt nam tử ở bên ngoài. Mà lần trước nghĩ mọi cách để thí ân với Lục Nhiên, đều nhờ một tay Tam ca.

Ai ngờ Trang Vân nắm lấy tay nàng không buông, kì quái hỏi “Chiêu biểu muội, muội sao vậy?”

Nghe xong Vân Chiêu giải thích, Trang Vân buồn cười nói, “Trước đây cũng không tránh, mới mấy tháng không gặp liền xa lạ rồi? Hơn nữa muội cùng ta thân như vậy, lại là thân thích của nhau, không ai nói lời mất mặt đâu.” Nói xong liền kéo lấy Vân Chiêu đang không biết từ chối như thế nào.

“Ca!” “Trang biểu ca.” Một kẻ tràn đầy năng lượng, một người quy quy cù cù.

Trang Khởi sớm đã nghe được giọng nói liền biết được là bọn họ đến, xoay người nhìn hai nàng cười “A Vân cùng Chiêu biểu muội đến rồi.”

Nụ cười thanh phong lãnh nguyệt, gương mặt ôn nhu tựa gió xuân, hết như phiến phiến công tử trong kí ức của Vân Chiêu, cơ hồ thời gian đang lùi lại về mười mấy năm trước, hẳn vẫn là biểu ca quân tử đoan chính, vẫn là vị hôn phu ôn hòa tình tế, nàng đột nhiên rất muốn hỏi rõ hẳn kiếp trước có phải là vốn dĩ không hề yêu nàng, chỉ vì quyền thế của phủ quốc công mới khăng khăng cưới nàng.

Cuối cùng dụng mạo sau năm mươi bốn tuổi bị hủy của nàng, xấu xí đến độ có thể ngăn chặn trẻ con khóc đêm, người như hẳn làm thế nào có thể coi trọng nàng chứ.

“Ta đã dọn đồ Liên Dung đem trái cây cùng đá bảo đến, A Vân cùng Chiêu biểu muội ngồi xuống đi.”

“Nhắm mắt lại, ở nơi này có gió thổi đến, từ từ cảm nhận, tự nhiên sẽ không thấy nóng như vậy nữa.”

Đổi diện dáng người thon dài tựa ngọc đang nói chuyện, âm sắc tựa như tiếng suối chảy róc rách bên tai. Vân Chiêu ngưng thần, thôi, kiếp này vẫn là nên cách xa hẳn một chút mới phải.

E sợ bản thân đoán ra được chân tướng, chỉ là không nguyện ý tin tưởng, mới vạn phần mong đợi hẳn có thể nói ra đáp án khác.

Mà nay nàng đã hạ quyết tâm phải thay đổi vận mệnh, nếu như nàng không bị thái tử nhìn trúng, thì sẽ không bị người khác hủy dung, cũng sẽ không có tiết mục “Trang Khởi khăng khăng cầu hôn Khương Nhị bị hủy dung, phủ quốc công cảm niệm trước thành ý này nên chấp nhận”.

Vân Chiêu nghĩ thông rồi nên không lạnh không nhạt mà đáp lại Vân Khởi mấy câu, những lúc khác đều là tự ăn đá bảo, hoàn toàn xem hẳn như không tồn tại.

Trang Vân ăn đá bảo ăn đến vô cùng vui sướng nên không phát hiện được gì. Nhưng Trang Khởi tình thế như vậy, một lúc liền phát hiện ra điểm bất đồng, Chiêu biểu muội này mặc dù bình thường đối với mình cũng không quá nhiệt tình, nhưng tốt hơn bảy giờ nhiều. Từ này đến giờ nàng đều không cười với hẳn dù chỉ một cái.

Trong lòng Trang Khởi cảm thấy kì quái, ánh mắt càng rơi trên người nàng. Thiếu nữ mười tuổi bắt đầu trở mặt tựa một đóa hoa anh đào tươi non nở sớm, cánh môi bị đá bảo làm ẩm ướt trở nên lấp lánh mềm mại như thủy tinh. Mặc dù nhan sắc Trang Khởi quả không tệ nhưng hẳn cũng không thể không thừa nhận dung mạo của cô nương này thật khuyên thành.

Trang Khởi dời đi ánh mắt, nhìn muội muội nhà mình ăn đến mất hết hình tượng, cảm thấy buồn cười “A Vân sao muội lại ăn thành thế này. Ở nhà không có ai thì cũng không tính, nhưng bây giờ lại trước mặt Chiêu biểu muội mà mất hết hình tượng rồi.”

Trang Vân không để ý “Chiêu biểu muội sẽ không cười muội đâu!” Trang Vân quay đầu đi nhìn Vân Chiêu, liếc mắt một cái rồi rời đi, đột nhiên cá kinh nói “Chiêu biểu muội! Sao đáng vẻ muội so với trước đây...nói thế nào nhỉ, trông như... có một vẻ đẹp nói không nên lời.”

Vân Chiêu khẽ ngẩng đầu cười nói “Vân biểu ti lại trêu ghẹo Vân Chiêu rồi.”

Trang Vân lắc đầu “Ta nói thật đó, Chiêu biểu muội, không phải vì muội được cha mẹ còn có lão phu nhân ép thành đáng vẻ này đó chứ!”

Lời Trang Vân nói cũng không phải giả, Vân Chiêu rất cuộc đã sống nhiều năm, sau lại còn làm gần mười năm ngự tiền, lễ nghi tư thái đều là đối chiếu theo chuẩn mực của cung đình.

Trang Khởi nghe vậy, lần nữa nhìn về hướng nàng, đột nhiên cảm thấy biểu muội này khiến muội muội mình như thành nữ hán tử vậy.

Vân Chiêu cũng không ở lại dùng bữa, thấy sắc trời không còn sớm liền trở về phủ, trong viện Văn Đàm đang lấp ba lấp bắp trả Tam Tự Kinh, Vân Chiêu có chút hoài niệm khoảng thời gian bị cha trả bài, lúc ấy là những ngày tháng thông thả, vô lo vô ưu nhất của nàng.

Vừa mới nghĩ đến, đằng sau có tiếng gọi “Chiêu Chiêu”, nàng quay đầu nhìn thấy cha đang đi đến.

“Cha vừa tan triều hả!” Khương Nhị gia học vấn xuất chúng, giữ chức tể tửu Tam phẩm trong Quốc Tử Giám, nhưng là một người không thích quân việc, nên tất cả sự vụ đều ném cho tư nghiệp và trợ giáo bên dưới, cho nên cả ngày đều nhàn văn đã học.

(Nhân văn đã học 閑雲野鶴; chỉ người sống cuộc sống nhàn tản, xa lánh thế sự, người không bị câu thúc kiểm kếp, trở về với tự nhiên. Có nguồn gốc từ tập sáu Toàn Đường thi thoại (Bản chuyện thơ Đường) của Vưu Mậu đời Tống)

“Chiêu Chiêu lại đây, để cha hỏi con thư.” Vân Chiêu cười, thực sự là nghĩ gì liền xuất hiện nấy.

Tùy tiện hỏi xuất xứ của vài câu cổ ngữ, Vân Chiêu đáp rất nhanh, Khương Nhị gia hài lòng cười, lại nói “Mau viết vài chữ, cha muốn xem Chiêu Chiêu trong thời gian này có tiến bộ hay không.”

Trong lòng Vân Chiêu nghĩ đây mới là điểm nhức đầu, kiếp trước vào thời gian này, học văn của nàng không phải là quá xuất chúng, cho nên nàng viết chữ cũng không viết ra điểm trọng yếu, cha nàng nói nàng quá nóng vội, chữ cũng như người, viết ra trông có chút hấp tấp.

Tùy ý viết một bản 《Vô y》, Vân Chiêu trong lòng lo lắng không biết phải giải thích thế nào về sự khác biệt này, có ý viết bông bông một chút. Khương Nhị gia vừa nhìn, những chữ này mặc dù có chút lắt lắt nhưng khá hơn trước nhiều, trong những chữ này cư nhiên nhìn ra ý sát phạt, quyết đoán, giống như chữ viết của nam nhi.

Khương Nhị gia là một chuyên gia trong lĩnh vực này, tự nhiên nhìn thấu triệt, từng nét từng nét bút đều thể hiện sự nhẫn nại mà sắc bén, cương nhu dung hòa.

“Chiêu Chiêu...đoạn thời gian này chẳng lẽ đã viết theo bảng chữ mẫu của vị nho tướng nào ư?”

Vân Chiêu thờ dãi trong lòng, biết rõ sự biến hóa này không thể gat được cha, nên liền nghĩ biện pháp đối phó cho qua “Chiêu Chiêu là từ khi những ngày được mình bạch chuyện mẫu thân sinh non muộn cùng người hòa thuận, lại không muốn người khác có thể bắt nạt Chiêu Chiêu cho nên trong lòng thay đổi, chữ cũng tự nhiên viết thành như vậy.”

Khương Nhị gia nghe nàng nhắc tới chuyện xưa, trong lòng hiện lên một chút áy náy, bởi vì ông là cha nhưng cũng cho rằng là Chiêu Chiêu đây, thờ dãi nói “Hóa ra là như vậy, Chiêu Chiêu hiểu chuyện rồi.”

Vân Chiêu sớm đã rèn luyện được bản lĩnh nhìn sắc mặt mà đoán ý, vừa thấy cha có biểu tình như vậy, lập tức trấn an nói “Cha không cần cảm thấy Chiêu Chiêu bị thiệt thòi, là trước kia Chiêu Chiêu có thái độ không tốt, việc này nói đến vẫn là Chiêu Chiêu sai.”

Khương Nhị gia đem tay xoa xoa đỉnh đầu mềm mại của Vân Chiêu, cảm thấy trong lòng được an ủi.

Đây là hoa Mễ Mảnh

Còn đây là Xuyên Diệp vàng miêu tả trong đoạn đầu.

Nguồn: Baidu nhé, tìm cho mọi người thả sức hình dung ^^

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Giết Người Diệt Khẩu 1

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đường như sau khi làm hòa với người mà bình thường mình không ưa, sẽ khiến người đó trở nên ôn hòa, phá lệ mà quý trọng người kia. Giống như quan hệ giữa Văn Chiêu cùng Tần Thị trở nên tốt đẹp, Văn Đàm cũng thiện ý mà yêu mến nàng.

Hôm nay Văn Chiêu ở trong phòng Văn Đàm cùng nàng chơi cừu liên hoàn và chơi xếp gỗ, tiếng ve kêu râm ran ở ó cửa bên ngoài.

Trò cừu liên hoàn đối với một đứa trẻ bốn tuổi mà nói là có chút khó khăn, Văn Chiêu phải giải thích cho Văn Đàm cách chơi, nói đi nói lại vài lần, Văn Đàm mới hiểu, cười đến chỉ thấy răng mà không thấy mắt. Còn trò chơi xếp gỗ, Văn Đàm đã chơi quen mà vẫn nói bản thân không biết chơi, muốn Văn Chiêu phải giải thích lại cách chơi cho mình.

Văn Chiêu cũng không vạch trần, chỉ nhìn những động vật nhỏ mà Văn Đàm đưa cho nàng. Văn Đàm vui vẻ nói “Đây là khảo nghiệm của Đàm Nhi dành cho Nhị ti ti đây! Đàm Nhi sẽ miễn vì kỳ nan (miễn cưỡng làm những việc không muốn làm) đưa cho Nhị ti ti có quyền ưu tiên nè!”

Văn Chiêu xoa xoa búi tóc nhỏ của Văn Đàm, hỏi “Đàm Nhi học nói ‘miễn vì kỳ nan’ từ đâu vậy!”

Văn Đàm ở dưới tay Văn Chiêu không dám nhúc nhích, sợ rằng chỉ cần nhúc nhích tí sẽ rời khỏi tay nàng. Cả người cứng đờ, mở miệng nói “Đó là do Đàm Nhi muốn có học vấn giống cha.”

“Nhị ti ti, lần trước cha khen chữ viết của ti tiến bộ! Nhị ti thật giỏi quá, so với tưởng tượng của Đàm Nhi còn thông minh hơn một chút!”

“Nhị ti ti, Hạ gia già khi nào mới đi đây? Thu lã hồ khi nào mới đến?” (ý hỏi mùa hè khi nào qua đi và mùa thu khi nào mới đến)

Văn Chiêu không cảm thấy phiền khi phải cùng nhóc con trò chuyện, nghe nói trẻ nhỏ nói chuyện nhiều sẽ có lợi cho sự phát triển trí não, Văn Đàm sau này e là sẽ thành nữ Gia Cát rồi.

Hai người nói với nhau về lễ Thất Tịch, Văn Đàm liên đới muốn nhìn thấy Ngưu Lang Chức Nữ, nghe nói năm trước không nhìn thấy, mẫu thân nói với Văn Đàm rằng Ngưu Lang đã đưa Chức Nữ về nhà rồi, giống như Đại ti ti và Đại ti phu vậy.

“Nhị ti ti, Ngưu Lang và Chức Nữ năm nay không cần về nhà ư, mẫu thân nói gả đi năm ấy mới về nhà một lần.” Văn Đàm mặc dù còn nhỏ đã thông minh nhưng lại bị mẫu thân lừa rồi.

Nhìn thấy Văn Đàm chớp chớp đôi mắt to, Văn Chiêu quyết định phối hợp với mẫu thân một phen “Là vì nhà Ngưu Lang rất nghèo, nói không chừng lễ này cũng không dư ngân lượng nữa, Văn Đàm năm nay có gặp được họ hay không cũng khó nói lắm!”

Văn Đàm xoay chuyển trong mắt, nghĩ hoặc hỏi “Nhân vật nổi tiếng như vậy mà trong nhà lại nghèo ư?”

“Đàm Nhi ngầm nghĩ thử xem những ân sĩ mà cha kể với muội, bọn họ đều là những nhân vật xuất chúng, danh chấn thiên hạ, không phải vẫn nghèo đó sao!”

Nhìn thấy đáng về đại ngộ của Văn Đàm, trong lòng Văn Chiêu vừa cảm thấy mềm mại vừa cảm thấy buồn cười.

Đến ngày Thất Tịch, đầu tiên là những ti muội trong phủ thi đấu xâu kim, Văn Chiêu là người lớn nhất, lại làm việc nặng cả một đôi, đương nhiên có thể xâu kim rất nhanh. Nàng mỉm cười nhìn các muội muội xung quanh, đây chính là những người mà kiếp này nàng cần bảo vệ, hiện tại mọi người đều vui vẻ cười nói ngồi ở đây khiến đôi người sinh ra một chút cảm khái yên ổn bình lặng.

Sau khi không chút dấu vết mà nương bộ, Tam muội Thỉnh Lan gần gũi nhất, mọi người đều tặng quà Thất Tịch của mình cho muội ấy. Thỉnh Lan cười then thùng nhưng lại rất thỏa mãn.

Một lát sau, Văn Ngọc và Văn Tập đưa một đám đệ đệ muội muội đi xem hoa đăng.

Trời đã tối, hai bên chợ treo đầy các loại hoa đăng, đèn con thỏ, đèn cá chép đều là những kiểu dáng thường thấy, tinh xảo hơn chút còn có đèn báo thỏ, đèn lưu ly bảy màu, hoặc là trên mặt đèn vẽ hình cung nữ, hình cầu Hi Thước, tất cả đều là một mảng đèn vàng ấm áp.

Tam ca và Chiêu Văn cùng nắm lấy tay Văn Đàm, Thỉnh Lan và Thỉnh Nguyệt nắm tay Thỉnh Châu, một mình Văn Ngọc tiêu sái đi trước dẫn đầu. Nhỏ hơn là Thái Huyền và Thái Chương, còn có Văn Đậu mới mấy tháng tuổi đều không đến đây.

Văn Đàm cùng Thỉnh Châu dường như muốn dốc hết sức để phân cao thấp, bên này muốn đèn con thỏ, bên kia liền đòi đèn báo thỏ; bên này muốn ăn đường hồ lô, bên kia liền đòi ăn đường tranh; bên này muốn đi hướng đông, bên kia liền đòi đi hướng tây.

Thực là hai tổ tông nhỏ.

Mọi người đi dạo đến có chút mệt mỏi, chỉ còn hai đứa nhỏ kia tinh thần vẫn sung mãn, Tam ca cả ngày đọc sách, thực hận không thể đón xe về nhà ngủ thôi.

Tam ca đề nghị tìm quán trà nghỉ ngơi một chút, mọi người đều tán thành, khi hỏi ý kiến của hai nhóc con, Văn Đàm liền giành nói “Tiếp tục đi chơi!”

Mọi người nhìn về phía Thỉnh Châu, Thỉnh Châu cả đường đều đối nghịch với Văn Đàm, mọi người chỉ hi vọng lần này cậu có thể đối nghịch lại, kết quả là cậu nhóc trưng ra vẻ mặt lúng túng, “Tiếp tục đi chơi...”

Văn Đàm đắc ý cười, đây chính là nguyên nhân nàng giành lời, nhưng đắc ý cũng vô dụng, mấy ca ca ti ti cũng không nghe theo, nên vẫn là đi đến trà lâu.

Thật là tuổi nhỏ không có nhân quyền!

Văn Chiêu uống ngụm trà, đang muốn phụ họa cùng Nhị ca nói “Từ đệ so với Ngũ muội còn lớn hơn hai tuổi, sao còn muốn tranh với muội ấy, có cảm thấy xấu hổ hay không?” Vừa ngừng đầu liền thấy một góc áo lướt qua ở lầu hai, bước chân khá nhanh, lúc đến chỗ rẽ lộ ra một nạ màu bạc.

Là ân nhân ư?

Văn Chiêu nghĩ nghĩ, xem như hẳn vẫn chưa quen biết nàng.

“Nhị ca, Tam ca, Trang biểu ti hình như ở lầu trên, muội đi xem thử, một lát sẽ quay lại.” Không có biện pháp khác, nên chỉ đành lấy Trang Văn làm có thời.

Sau khi nhận được sự đồng ý, Văn Chiêu liền lên lầu, đợi đến khi người bên dưới không nhìn thấy nàng, đột nhiên đi nhanh hơn, muốn đuổi theo người nọ, đi đến bên ngoài một gian phòng, hình như nghe thấy tiếng trường kiếm va chạm.

Văn Chiêu do dự chút, vẫn lựa chọn bước vào trong.

Trong phòng mặc dù không đốt đèn nhưng cũng có thể nhìn thấy được ân nhân có ở bên trong không, nhờ có ánh trắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu sáng một khoảng vuông ở ngoài khung cửa sổ.

Văn Chiêu đang chuẩn bị ra ngoài, bỗng dừng bị một bàn tay to bưng kín miệng, sau lưng là một lồng ngực rộng nóng rực, hình như là nam nhân nhưng không phải là ân nhân, tay của ân nhân rất lạnh, không thể ấm áp như người này được. Văn Chiêu bình tĩnh bất động, bằng không chọc giận vị này, e là sẽ khiến cho bản thân ở nơi này gặp chuyện bất trắc.

Đôi mắt gắt gao đảo vào lồng bàn tay của người nọ, một câu cũng không nói, Văn Chiêu gật đầu tỏ ý nàng sẽ phối hợp.

Lục Nhiên ngược lại có chút kinh ngạc vì sự bình tĩnh của cô nương này. Gạt bỏ xúc cảm ấm áp mềm mại trong lòng bàn tay, hẳn mở miệng nói “Đã mạo phạm cô nương rồi, tại hạ có một chuyện muốn nhờ vả.” Mở miệng nói “muốn nhờ vả” nhưng lại lộ rõ ý uy hiếp. Sau khi Văn Chiêu bình tĩnh lại, không nhận được muốn chửi thảm.

Nàng cảm thấy giọng của người này có vài phần quen tai, không đợi nàng nghĩ nhiều, trong lòng bàn tay nàng bị người nọ nhét một thỏi bạc vụn “Làm phiền cô nương giúp tại hạ mua thuốc trị thương, gồm băng gạc, một kiện xiêm y, kích cỡ đối chiếu với nam tử tám hai mươi, rộng hơn chút cũng không sao.” Bộ y phục này chỉ có thể to chứ không thể nhỏ hơn, hẳn vẫn muốn mặc ra đường nữa.

Khí nóng lúc người kia nói chuyện phun trên đỉnh đầu Văn Chiêu, lồng ngực phập phồng đánh sau lưng nàng, hơn nữa đây là lần đầu tiên nàng thân mật với nam tử như vậy, cho nên sau gáy nổi da gà.

Văn Chiêu lần nữa gật đầu, Lục Nhiên nói “Đa tạ cô nương.” Vừa nói vừa lấy đi một cây trâm trên búi tóc của nàng.

Lúc Văn Chiêu ra ngoài còn có chút bực mình, người này cũng quá xảo trá, vừa uy hiếp vừa nói lời cảm ơn, hơn nữa còn lấy vật tư của cô nương, đây không chỉ là sợ nàng chơi xấu không đáp ứng mà còn là quá thận trọng rồi. Nhưng mà vật tư của cô nương không thể rơi vào tay nam tử được, bằng không danh dự sẽ bị tổn hại.

Lục Nhiên đợi sau khi Văn Chiêu ra khỏi phòng liền đứng tựa vào cửa, vết thương trên vai bị kiếm đâm vẫn còn chảy máu, xung quanh vết thương nhiễm đỏ một mảng, cảm giác thấy trên tay có chút ẩm ướt, thậm chí còn dính cả son môi của vị cô nương kia. Lục Nhiên dùng áo lau đi, vẫn nghĩ thấy trong không khí lẫn hương đào ngọt ngào.

Sau khi có giữ bình tĩnh, Văn Chiêu bước xuống lầu, cùng mọi người cười nói “Trang biểu ti bị nước trà làm ướt cả xiêm y, nên muội phải mua một bộ mới cho nàng thay.” Cuối cùng lại thêm thêm một câu “Nàng mất dấu nha hoàn nên hẹn ở trà lâu tụ họp. Trên người ẩm ướt không thoải mái, muội phải đi vội.”

Đến tiệm quần áo, đối mặt với bà chủ nhiệt tình hỏi thăm cùng với nụ cười trên mặt nói “Lê Thất Tịch muốn mua cho cha một bộ y phục để ông vui vẻ một chút.”

Một lát sau nàng đem tay nải tiến vào trà lâu, Nhị ca Tam ca nghĩ nàng mua xiêm y cho cô nương, nên nàng trực tiếp đi thẳng lên căn phòng kia.

Nhìn thấy không ai chú ý, liền mở hờ cửa, lách người vào trong, nói “Vật công tử cần, ta đã mua đến rồi.”

Người nọ trong bóng tối hình như “Ồ” một tiếng, lại tiếp “Làm phiền cô nương giúp lại giúp một chuyện.”

Thực sự là trí nhớ của Lục Nhiên quá tốt, giọng nói nghe qua một lần hoặc những người từng nhìn thấy đều sẽ không quên, bởi vậy vào mới dựa vào câu nói kia cũng nhận ra cô nương này chính là cô nương ở phủ quốc công đã tiếp tế hẳn ngày ấy.

Văn Chiêu bắt đầu đi, trâm ở chỗ lẩn, hẳn chính là đại gia.

“Giúp chuyện gì?” Nàng vừa hỏi câu này liền nghe thấy tiếng sột soạt, người này không phải đang thoát.....thoát y đó chứ.....

Lục Nhiên cũng không đáp lời, tự cỡi y phục, đồ chút thuốc trị thương, cuối cùng đưa băng gạc cho nàng “Giúp ta băng bó.”

Văn Chiêu chỉ đành cố nhìn rõ, nhận lấy băng gạc, nói “Nhưng ta cũng không nhìn rõ vết thương của người ở đâu...”

Lục Nhiên bắt đầu đi, dịch vai bước đến phía trước cửa sổ, dưới ánh trắng liền nhìn rõ những vết thương trên vai bị trường kiếm đâm trúng, có chút sâu nhưng chưa lộ xương trắng, nếu là ân nhân gây ra, nhất định là hấn hạ thù kừ tình rồi.

Rốt cuộc thì ân nhân cũng được xưng là “nhất kiếm phong hầu”, cho dù không thể một kiếm phong tước bệ cô họng, thì cũng chém đứt cánh tay hấn.

Một bên đoán ăn oán tình thì giữa người này cùng ân nhân, nhưng tay cũng không hề dừng lại, một vòng rồi một vòng băng lại, cuối cùng thắt nút, hoàn thành.

Văn Chiêu vừa ngừng đầu vừa nói “Công tử còn muốn ta.....” Lời nói đột nhiên dừng lại, nếu bây giờ vẫn không nhận ra người này là Lục Nhiên thì uống phí nhiều lần gặp hẳn như vậy rồi.

Chỉ là nàng ít nghe hẳn nói chuyện, cho nên lúc này cảm thấy quen thuộc mà nhất thời không nhớ ra là giọng của ai.

Cho dù da mặt của người này phát sáng dưới ánh trắng, nàng cũng không vì nhan sắc mà bị mê hoặc, lập tức đòi giọng “Lục trạng nguyên cũng thật có bản lĩnh, vừa chọc vào người trong gang hồ, lại còn uy hiếp cô nương người ta.”

Văn Chiêu thực sự có chút bực, vốn đang tính toán nghĩ biện pháp khiến tể tướng tương lai này cùng phủ quốc sư có một chút giao hảo, nên đành nhịn chút vậy, khóe môi thoáng khoai nói.

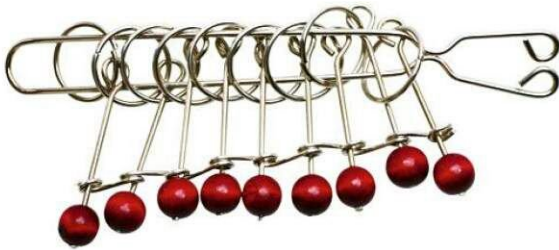
Trong mắt Lục Nhiên chứa ý cười, cũng không giận mà nói “Nếu không phải Khương cô nương chỉ lo nhìn xuống vai, vừa này sao có thể mượn việc băng bó mà báo thù chứ.”

Bị nam tử nói “nhìn thấy vai trần” khiến Văn Chiêu vừa giận vừa thẹn, gương mặt nhỏ dưới ánh trắng càng thêm kiều diễm, sóng nước trong mắt long lanh, đáng vẻ đẹp không tả xiết.

Nhiều năm qua luôn có bản lĩnh không chế cảm xúc, cho nên nàng lập tức bình tĩnh trở lại, xụ mặt nhìn Lục Nhiên, muốn đòi lại trâm.

Hắn dường như có chút thất vọng, vẫn là lúc cô nương này tức giận trông đẹp mắt hơn. Vừa đưa trâm trả nàng, Văn Chiêu liền cầm lấy đi ra khỏi phòng. Lục Nhiên lúc này cũng không hoang mang mà thay quần áo, sau đó như không có chuyện gì quay về phủ, ai cũng không nhìn ra được chút manh mối.

Ngược lại Văn Chiêu sau khi xuống lầu có chút phiền phức giải thích, vừa nói “Văn biểu ti không chịu xuống đây, vẫn đợi nha hoàn đến.” Lại nói “Mọi người chắc hẳn đợi lâu rồi chẳng? Chúng ta đi về thôi.....”

(Cửu Liên Hoàn)

(Trò xếp gỗ)

(Đường tranh)

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Chương 8: Ngày Nghỉ Nhân Hạ

Thất Tịch đã qua được vài hôm, Văn Chiêu liền nhận được thiệp của Tô Mục Uyển, mời nàng đi đến phủ thái sư tụ họp.

Nói đến chuyện này, nàng cũng không cảm thấy bán thân cùng nàng ta và gập đã thân, nhưng nếu như thiệp cũng đã gửi đến, không thể không nề mặt thái sư đại nhân được.

Lúc nàng đi còn đem theo một cây quạt tròn.

Đến Tô phủ, Tô Mục Uyển hết như lần trước thân mật tiếp đãi nàng, chỉ là nàng cảm nhận được điều khác biệt, cảm thấy cô nương này như đang đeo một bộ mặt giả tạo, ngữ điệu ôn nhu uyển chuyển hình như đã luyện tập qua, khiến người nghe toàn thân thư thái. Có điều chỉ là nàng mỗi khi gặp loại nhân tài nhạy bén này đều sẽ phòng bị.

Tô Mục Uyển khẽ hé môi "Chiều muội muội càng ngày càng xinh đẹp. Mới mấy tháng trước vừa gặp liền biết được muội muội xinh..."

Có nữ tử nào lại không thích được người khác khen dung mạo của mình chứ? E rằng những tiểu cô nương bình thường khi đến đây liền trở thành bạn thân với Tô tiểu thư này.

"Lần trước cảm thấy Chiều muội muội cùng ta rất hợp, tính tình của muội khiến ta rất quý mến. Cho nên vì nhớ muội quá, cuối cùng ta đành không biết xấu hổ mà mặt dày đưa thiệp mời muội, còn sợ muội không đến....."

Tô tiểu thư lần nữa bộc lộ hảo cảm, khen ngợi từ dung mạo cho đến tính cách, lực sát thương càng tăng lên gấp bội.

"Chiều muội muội, trong phủ vừa có thêm một đầu bếp làm điểm tâm Giang Nam, đây là bánh mật bách quả cùng với bánh hoa hồng, muội nếm thử?" Trước có hai chiếc, giờ vẫn chăm thêm tuyệt chiêu đồ ăn vào. Phần lớn các cô nương đều không thể cự tuyệt nổi đồ ngọt.

Cho nên, đây là một vở kịch.

Văn Chiêu vừa đáp ứng vừa lấy ra vũ khí tuyệt sát —— quạt tròn.

Quả nhiên, cô nương diễn giỏi trước mặt vừa đảo ánh mắt quét qua quạt tròn một cái liền không thể dời khỏi. Trên quạt tròn vẽ một thiếu nữ và bướm bướm, thiếu nữ kiểu tiểu đáng yêu, còn bướm bướm đang đậu trên đóa hoa, đáng vẽ hết như thật, bên góc có đề "chủ nhân Văn Lai Phong".

"Chủ nhân Văn Lai Phong"chính là nữ hào Nhị ca tự đặt cho mình, cây quạt tròn này, là quà sinh nhật năm ngoái Nhị ca tặng cho Văn Chiêu.

"Chiều muội muội, quạt tròn này thật tinh tế." Vừa thấy đáng vẽ nhìn đến không chớp mắt của nàng ta, Văn Chiêu liền biết nàng ấy biết "chủ nhân Văn Lai Phong" là ai rồi. Chỉ là nàng ta cố tình không hiểu, chờ Văn Chiêu giải thích.

Văn Chiêu đành phải tỏ ra dường như không phát hiện ra gì, phong đạm vân khinh nói với nàng.

"Chiều muội muội có thể cho ta mượn xem được không?" Văn Chiêu gạt đầu đưa cho nàng, kết quả là Tô cô nương không chỉ "xem", mà còn sờ, mực cũ ngày trước cũng bị nàng ta sờ trôi hết rồi.

Tô Mực Uyển hồi phục tinh thần, vội vàng xin lỗi Văn Chiêu "Bức họa này thực sự quá thú vị rồi, mong Chiều muội muội tha thứ cho ta." Thần sắc thẹn thùng, trong mắt đều lộ ý xin lỗi rất chân thành.

"Uyển tí tí yêu thích như vậy, thực ra Văn Chiêu cũng muốn tặng cho tí tí." Đôi mắt đối diện đột nhiên tỏa sáng.

"Chỉ là đây là quà sinh nhật của Nhị ca tặng, không thể tặng cho người khác....."

Tô Mực Uyển nghe xong, gương cười nói Chiều muội muội không cần từ bỏ những vật mình yêu thích.

Sau khi Văn Chiêu ra khỏi Tô phủ, hít sâu một hơi, cảm thấy không khí bên ngoài có chút tươi mới, Tô cô nương này mê đắm Nhị ca có chút sâu rồi.

Trong lòng Tô Mực Uyển bên trong kích động không thôi, sớm nghe nói nhà hào của người kia, vẫn chưa có duyên nhìn thấy bút tích thực, hôm nay thật là đáng a! Tô Mực Uyển muốn tìm nơi để phát tiết hồng hoang chỉ lực trên người mình, tay ngọc vỗ lên bàn một cái, vang lên một tiếng "tắc" to, bình hoa trên bàn bị chấn động mà nảy lên một cái.

Hôm Trung Thu, vầng trăng tròn ở trên cao, ánh sáng bạc bao phủ khắp nơi. Nội viện phủ quốc công đã dọn xong bàn tiệc, giữa hai bàn tiệc có một bình phong ngăn cách.

Tô phụ và đại ca đã sớm viết thư báo trở về, cố gắng về trong đêm đoàn viên.

Văn Chiêu nghĩ đến chuyện mọi người đã đến đông đủ nhưng vẫn chưa động đũa, đại khái là vì muốn đợi thêm chút nữa.

Thử nữ Tam phòng Thái Huyền Phương ba tuổi, cũng không hiểu vì sao mọi người vẫn chưa động đũa, hướng về phía di nương kêu gọi, nàng vừa kêu một tiếng, Thái Chương hai tuổi cũng bắt đầu than "muốn ăn cơm ăn cơm". Lão phu nhân nhìn qua bên này một cái, nghĩ có nên ăn trước hay không, không thể để cháu trai cháu gái nhịn đói được.

Vừa muốn mở miệng, tiếng vỗ ngựa từ xa truyền đến. Chỉ chớp lát, gãi sai vật bên ngoài liền thanh gọi "Quốc công gia, đại thiếu gia."

Mọi người đều vui mừng, phấn khích đứng dậy. Chiêu Văn dường như mười mấy năm chưa được gặp tổ phụ nên càng kích động hơn.

Quốc công gia và Khương Văn Đạo cất bước đi đến chỗ mọi người, thiết giáp trên người vẫn chưa cởi, dưới ánh trăng lóe lên ánh sáng bạc lạnh lẽo. Bọn trẻ không đợi được nữa liền chạy bước nhỏ lên phía trước, bị hai tay quốc công gia ôm lấy. Mấy đứa nhỏ cười hí hí khiến cho trong lòng ông mềm đến rồi tỉnh rồi ngủ.

Quốc công gia đã ở trạm dịch thay y phục, trên người không người thấy mùi máu, trái lại có mùi bột đất. Đại ca chỉ vừa một năm không gặp, gương mặt dường như trở nên góc cạnh rõ ràng, lộ ra vẻ kiên nghị. Hai người sau khi tắm rửa thì quay lại tiền viện, cả mặt tươi cười, một già một trẻ có đều lộ ra vẻ vui mừng, hai người cảm thấy trong lòng thoải mái, quả nhiên nhà mới là nơi tìm về.

Quốc công gia cười nói với tiểu bối, tiếng cười vang dội như sấm. Gương mặt của tổ phụ cũng rất ưa nhìn, dù bị gió cát Tây Bắc ma sát có chút thô ráp nhưng vẫn dễ dàng nhìn ra đáng vẻ tuần lễng khi còn trẻ, chỉ là hơi chính trực một chút.

Trước khi tổ phụ quay về phủ đã diện kiến hoàng thượng, bây giờ trở về cái gì cũng không lo nghĩ nữa, chỉ nhân rồi ở nhà, cũng không thêm thượng triều.

Tổ phụ nói ông vốn dĩ sinh ra là để đánh giặc, lúc thượng triều cũng chỉ đứng nghe những văn nhân kia dài dòng lái nhài, không thú vị.

Trong lòng Văn Chiêu có chút lo lắng, kiếp trước hoàng thượng nghĩ biện pháp kia để xử lý Khương gia, trừ đi việc kiện kỳ tổ phụ công lao to lớn chấn thủ bên ngoài, e rằng cũng chính vì một chút thái độ khó chịu này của tổ phụ.

Nhưng lúc tổ phụ nhắc với hân chuyện không thượng triều, hoàng đế ngược lại cười to đáp ứng.

Văn Chiêu khá hiểu đường kim thánh thượng, nội tâm người này hi nộ thất thường, không giống biểu hiện ngoài mặt. Lúc này hẳn đang cười vui về với người, nói không chừng mấy ngày sau sẽ đâm người một nhát.

Tô phủ vừa quay về, trong phủ hình như náo nhiệt hơn nhiều.

Hôm nay, tổ phụ bắt tất cả cháu nội trên sáu tuổi gọi đến võ trường để luyện tập. Nơi này ngày thường không cho người khác tiến vào. Thật ra kiếp trước Văn Chiêu cũng không ít lần vào đây, bây giờ nhìn hàng binh khí bày biện trong võ trường lóe ra ánh sáng lạnh lẽo vẫn là cảm thấy oai phong凛凛, nội tâm càng thêm chấn động.

Thỉnh Châu là người nhỏ nhất trong đây, nhìn các binh khí cũng không thấy sợ, ngược lại còn muốn đi lên sờ thử một phen, lại sợ tổ phụ sẽ nổi giận, nên chỉ đành đứng đưa mắt nhìn trân trân.

Tổ phụ cười to "Xem ra Châu Châu Nhi rất thích cái này ư?" Hiển nhiên là rất hài lòng với cháu trai cũng rất yêu thích bảo bối của ông.

Hóa ra tổ phụ muốn rèn luyện cháu trai cháu gái, dù họ không thể ra trận đánh giặc, thì cũng có thể có sức khỏe khỏe mạnh.

Văn Chiêu nhớ kiếp trước cũng có một chuyện này. Tổ phụ hoàn toàn là tâm huyết đáng trân, đầu tiên bắt họ đứng tấn, kiên trì đứng được càng lâu thì sẽ có thưởng. Cho dù không được thưởng thì những tiểu bối này cũng vì rất lâu rồi không được gặp tổ phụ, cho nên sẽ không trái lại ý ông.

Dù cho Văn Chiêu kiếp trước vì muốn bảo toàn tính mạng cho nên đi theo ẩn nhẫn học một chút võ công vật vãn, nhưng thân thể kiếp này chỉ mới mười tuổi, lại ít luyện tập, cho nên dù lòng năng kiên trì lâu được một chút, nhưng lực bắt tổng tâm, chỉ đứng lâu hơn so với đứa trẻ mười tuổi bình thường thôi gian mới nên hương.

Văn bối bên này đứng tấn đến mồ hôi đầy đầu mà tổ phụ trừ đi lúc bắt đầu đi lại, ở bên cạnh chỉ dạy họ tư thế, sau đó đều là tự sờ lấy vũ khí của mình, trong mắt vừa nhu hòa vừa tràn đầy hoài niệm.

Văn Chiêu vì dôi đi lực chú ý nên không cảm thấy mệt lắm, chốc chốc nhắm mắt lại rơi xuống trên người Tam ca ở phía trước, một lúc sau lại đi nhìn tổ phụ. Nhìn tổ phụ một cái, tâm rất không thể rời đi, lúc ông đang nhìn binh khí, thần sắc trong mắt thật ôn nhu, tổ phụ của hai kiếp đều dùng gương mặt hung hãn với kẻ địch, dùng đáng vẻ ôn hòa như thế dành cho người nhà và những vũ khí tựa như huynh đệ vào sinh ra từ cùng người.

Nhìn đáng vẻ này của tổ phụ, Văn Chiêu không nhịn được mà nghĩ đến kiếp trước, lúc tổ phụ bị hoàng thượng phản bội mà bức ép, lúc ấy ông vừa tuyệt vọng lại hung ác.

Tuyết năm ấy rơi rất to, rơi trắng vào trong lòng của tổ phụ.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Ngày 9 Tháng 9

(Tựa đề chương nói về lễ Đăng Cao (còn gọi là tết Trùng Dương hay Trùng Cửu): Năm 221 trước Công nguyên, sau khi thống nhất đất nước Trung Hoa, nhà Tần đã tổ chức hoạt động cúng tế chúc mừng mùa màng bội thu vào tháng 9 âm lịch hằng năm trên khắp cả nước. Ngày mừng 9 tháng 9 được xem là ngày rất tốt lành và tết Trùng Cửu ra đời từ đó, mang ý nghĩa chúc mừng mùa màng bội thu.)

Edit: Halley (LamHngHanhNgc)mention a user

Beta: Roseny Chung

Cháu trai cháu gái bị tổ phụ dày vò hơn mười ngày, mỗi ngày đều đứng tấn đến tay chân mềm rã, Văn Chiêu rất vui về khi nhìn thấy người gặp họa, nàng vừa đứng tuổi, nhìn về mặt sống không còn gì luyến tiếc của các ca ca tí ty, liền khanh khách cười không ngừng.

Nhưng không bao lâu nàng liền cười không nổi nữa, không phải vì tổ phụ mang nàng ra rèn luyện, mà là vì tuổi nàng còn nhỏ không cần chịu khổ, nhưng khi ra ngoài chơi cũng không đưa nàng đi theo.

Hóa ra là đến lễ Đăng Cao (tết Trùng Cửu), hoàng thượng lệnh quần thần cùng gia quyến theo ngài leo núi, trọng thần trong triều cùng các gia tộc huân quý đều có trong danh sách. Lễ Đăng Cao lần này được làm rất hoành tráng, rất nhiều gia tộc đều đi hơn phân nửa. Phủ Vĩnh quốc công, từ quốc công gia đến tiểu cô nương đều chuẩn bị đi, chỉ để lại vài phụ nhân cùng trẻ con ở nhà. Lần này Thỉnh Châu không được chấp thuận đi cùng, bởi vì nam hài sáu tuổi phải được chăm coi, hơn nữa cậu nhóc rất nghịch, sợ đến lúc đó lại xảy ra chuyện gì sơ suất.

Trước đó, Văn Chiêu tìm cơ đi một chuyến đến thôn trang, tới bên đò rồi đi đến hiệu cầm đồ, ẩn nhẫn lại không ở bên trong.

Nàng cũng biết thời gian ẩn nhẫn ở hiệu cầm đồ không nhiều, nhưng nàng cũng chỉ biết tìm ở đây thôi.

Lễ Đăng Cao đến gần, Văn Chiêu không khỏi không nhớ tới hoàng thượng. Mấy ngày nay nàng vẫn luôn suy nghĩ làm thế nào để phủ quốc công tránh họa, muốn cho tổ phụ thêm kỷ xảo nói năng, để không để lộ "ý đồ mưu phản" trước hoàng thượng cũng không phải chuyện khó, nhưng nếu vị kia đã có tâm hủy diệt phủ Quốc công, sẽ có vô số chiêu theo sau. Văn Chiêu mỗi khi tưởng tượng như vậy, cảm thấy rét lạnh toàn thân, nàng thực sự không nghĩ tới sẽ đi lại đường cũ. Con đường kia quá có độc, quá thể lương.

Ẩn nhẫn đối với người nọ cũng hạn thấu xương, dù hoàng đế có cẩn thận, hẳn dựa vào bản lĩnh xuất chúng vẫn có thể vào cung, đến nơi không thể đến gần như Từ Thần Điện. Văn Chiêu chỉ dựa vào sức của bản thân, chiến đấu một mình thật quá khó, nếu đời này có thể liên hệ cùng ẩn nhẫn, nàng cũng có ít nhiều tự tin.

Nếu ân nhân đã có bản lĩnh đem nắng vào cung, cũng có thể đem người khác ra vào. Kiếp này nắng không muốn vào lại chỗ đó.

Ngày chín tháng chín, đôi ngừ Đấng Cao tựa như trường long, vị trí phủ quốc công vẫn như trước kia, nắng thậm chí còn thấy được long bảo của hoàng đế, trong lòng thực sự phức tạp. Người quyền cao chức trọng nhất lại âm độc đáng ghê tởm nhất, đôi trước nắng đâm lên tiếp mấy dao vào ngực hân lại không thể nhìn thấy bộ dạng lúc tắt thở của hân. Đáng tiếc.

Tòa núi cao ngất này có hồ là chuyên vì lễ Đấng Cao của hoàng gia mà đặt ra, không có đường núi gấp gheh, lối đi đều là từng đường phủ đá trắng bằng phẳng. Hoàng đế cười to, bảo các vị khanh gia không cần quá cầu nệ, cứ cư xử thoải mái. Vì thế nên đôi ngừ phía trước tuy vẫn giữ không khí im lặng, nhưng đôi ngừ phía sau bọn trẻ liền hi hi ha ha, chỉ là tuần du thường ngày, hoàng đế ở xa cũng không trách cứ bọn họ

Vân Chiêu nghe được tiếng gọi, quay đầu lại liền thấy Trang Vân cười vẫy tay với mình, sau đó Trang Vân liền vén tà váy chạy chậm tới bên cạnh Vân Chiêu.

"Vân biểu t hôm nay lại như hầu tử, người khác nhìn lại nói thế nào? Hôm nay có không ít công tử thế gia đều tới đây". Vân Chiêu cơ hồ đem Trang Vân thành muội muội mà nói.

Ngày thường Vân Trang đều khoát tay cười nói không thêm đề ý, nhưng hôm nay nghe lời này, đáng về lại có chút trầm mặc, Vân Chiêu tò mò hỏi nắng. Vân Trang áp a áp ứng nói cha nắng đang tìm hôn phu cho nắng ấy.

Vân Chiêu có chút nghi hoặc, "Tì mới chỉ mười ba tuổi, vẫn còn sớm quá." Thông thường các bậc phụ huynh đều luyện tiết nữ nhi xuất giá sớm, ánh mắt xem con rể như nhìn tình địch. Đôi trước phụ thân nắng đối đãi con rể tốt bất quá vì dung mạo của nắng, hy vọng hân có thể đối đãi chân thành với nữ nhi của mình.

Nay phụ thân Trang Vân dường như lại vội vàng đem nắng gả ra ngoài. Vốn dĩ với dòng dõi nhà nắng, thường mặc kệ những việc này, đến lúc đó người tới cửa cầu hôn cũng không ít.

Trang Vân thở dài, "Ngày cả danh sách cũng đã làm rồi, trong đó có người dòng dõi tuy cao, nhưng gả qua chi là vợ kế, vẫn là tồ phụ chi vào mặt phụ thân mắng mõi yên."

Vân Chiêu cũng không biết an ủi nắng ấy thế nào, gặp người phụ thân thế này chẳng khác nào như có kẻ phụ. Nhưng người này vẫn là chủ chủ của nắng, nắng khó mà nói được gì.

Trang Vân khom người, kéo kéo ống tay áo của Vân Chiêu, áp sát tai nắng nhỏ giọng thì thầm, "Ta hoài nghi phụ thân mượn việc hôn nhân của ta để lót đường cho ca ca." Bây giờ Trang Khởi mới vào Hàn Lâm viện, tương lai muốn con đường làm quan rộng mở trừ bỏ dựa vào bản lĩnh, còn lại phần lớn dựa vào chỗ dựa cùng các mối quan hệ. Ân sư hân là nhà Nho lớn đương thời chi có thể trợ giúp gián tiếp cho con đường làm quan của hân, đương Khương nhị gia tuy là tể tửu quốc tử nhưng cũng nhà hân cũng không lui đến thường xuyên.

Cho nên chủ chủ mới vội vã tìm một muội phụ quyền cao chức trọng cho Trang Khởi sao?

Vân Chiêu kinh ngạc nghĩ, nhi tử là con thân sinh, chẳng lẽ nhi nữ là nhật được sao? Lại nói, Vân Trang ngày thơ hồn nhiên hơn hân so với bạn cùng trang lứa, thiếu chút khôn ngoan, khéo léo nhưng dù sao cũng là tiểu thư nhà quan, đối với sự tình này vẫn phát hiện ra được.

Vân Chiêu càng nghĩ càng thấy chủ chủ thật nhẫn tâm, nắng nghĩ đến đôi trước khó trách Trang Vân gả cho Hạ thị lang hơn nắng những hơn mười tuổi. Trang Khởi quan đồ trôi chảy mấy năm, chi là vị Hạ thị lang quyền cao chức trọng kia lại là người đoán mệnh, không quá mấy năm liền ra đi, Vân Trang cũng sớm thành quả phụ thù tiết.

Vân Chiêu nghĩ đến đây có chút bất lực, cho dù nắng biết kết quả sau này, e rằng cũng không thay đổi được tâm tư chủ chủ.

Chủ chủ có thể hy sinh hạnh phúc nữ nhi, đôi trước Trang Khởi hưởng phủ quốc công cầu hôn cũng là ý tứ của chủ chủ sao? Muốn có một nhạc phụ cường thế làm chỗ dựa, cho nên con dâu có bị huy dung hay không đều không sao ư?

Vân Chiêu nắm chặt tay Trang Vân an ủi, Trang Vân lắc đầu, nói, "Ta trong khoảng thời gian này khóc đủ rồi, thôi bỏ đi, dù sao ta cũng không phản đối được phụ thân."

Hai người nhất thời rơi vào trầm mặc.

"Chiêu Chiêu!" Vân Chiêu vừa nhìn liền thấy Tam ca đang bước đến "Sao lại ở đây?" Nghe ra hân có chút lo lắng, trong lòng nắng vừa ấm áp vừa buồn cười, đôi ngừ dài thế này nắng không thể đi lạc được, chi có Tam ca của mình lo xa quá thôi.

Vân Tập nhìn thấy Trang Vân, chào hỏi một tiếng lại nói chuyện với Vân Chiêu.

Trước mặt là thiếu niên có dáng vẻ như ngọc, mục thanh mi tú, so với người khác đẹp hơn vài phần. Trang Vân nhớ đến biểu ca cũng có trong danh sách, không khỏi nhìn thêm vài lần. Lại nói, khi còn nhỏ cùng nhau chơi đùa, lớn lên dần ít qua lại, nắng đã thật lâu không nhìn kỹ dáng vẻ của biểu ca.

Vân Chiêu cười đáp lời tam ca vài câu, quay đầu đi liền nhìn thấy sắc mặt Trang Vân đỏ lên, hỏi, "Vân biểu tỷ không thoải mái sao?"

Trang Vân liên tục lắc đầu, cũng không nói lời nào.

Mọi người lần lượt đi tới, phía sau là một trận xôn xao, cũng không có chuyện gì lớn, chi là một thiên kim tiểu thư, chân bước không vững, không cẩn thận vấp ngã, may mà nắng ta được ca ca nắng đỡ được, nhưng cũng hoảng sợ không ít, tiểu cô nương cũng sợ quấy nhiễu quý nhân, sắc mặt lúc đó lúc trắng chi cúi đầu không than một tiếng.

Vân Chiêu nghe được tiếng động theo bản năng quay đầu lại xem, thấy không có chuyện gì lớn liền xoay lại, bất ngờ nhìn thấy Trang Khởi trong nhóm người kia, hân cũng không để ý đến sự việc phía sau, chi lo nhìn về phía trước, đôi mắt sâu thăm

Đôi mắt tràn đầy khát vọng quyền thế lần bắt cam là kẻ bề dưới.

Vân Chiêu vội vàng quay đầu lại, sợ bị hân nhìn thấy, trống ngực đập liên hồi. Ánh mắt kia nắng có chút quen thuộc, kiếp trước Trang Khởi ngẫu nhiên lộ ra ánh mắt như vậy với nắng, nắng hỏi hân làm sao vậy, hân chỉ cười nói biểu muội quá đẹp.

Đối với cô nương bình thường là lời khen nhưng lại là lời châm chọc với Vân Chiêu, khi đó mặt nắng bị bóng một bên, mang mặt nạ thông khí được phụ thân đặt riêng, như thế nào được coi là đẹp.

Trang Khởi lại còn cười ôn hòa, nói trong mắt hân biểu muội chính là người đẹp nhất. Khi đó Vân Chiêu tin là thật, còn tưởng với hân thì tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, hiện giờ xem ra r rằng hân xem quyền thế là tốt nhất.

Đỉnh núi dựng một khán đài to, rộng vô cùng, nhưng vẫn không đủ chỗ cho nhiều người như vậy, phẩm cấp không cao đều ở lại sườn núi, ngày thường giao tiếp qua lại với mọi người, cũng không nhằm chán.

Hoàng thượng bắt quá vài tời bốn mươi, đáng người có hơi chút mập, đôi mắt hẹp lại, cười thần ái, Vân Chiêu lại biết trong đôi mắt đó ẩn giấu đầy mưu mô toan tính.

Hoàng thượng cười ha ha với các đệ tử trong nhà đại thần, còn lời khen tôn tử chưa đầy mười tuổi của Uy Viễn Hầu một phen, khen ngợi đứa trẻ rất có tiền đồ. Uy Viễn Hầu cũng thể từ kích động đó cả mặt, đây chính là lời khen của hoàng đế a.

Vân Chiêu lại gương mặt đánh giá thể tôn Uy Viễn Hầu, bộ dạng phần nộn đáng yêu thật không tồi, khó trách....

Đang nghĩ tới tới sự tình, liếc đến thấy thái tử vẫn luôn ngồi bên cạnh bên hoàng đế mặt cũng không dám nhìn khắp nơi, Vân Chiêu theo bản năng đứng sau Tam ca, đề phòng ánh mắt thái tử nhìn thấy nắng.

Tuy rằng nắng chỉ có mười tuổi, hân cũng chỉ mới là một thái tử mười lăm tuổi, nhưng vẫn muốn đề phòng chút, kiếp này ngàn vạn lần không thể thái tử coi trọng. Trừ bỏ không để bị huy dung, còn có một nguyên nhân, chính là phủ Vinh quốc công sớm hưởng về phía thái tử, mới cho hoàng thượng hạ quyết tâm muốn trừ bỏ phủ quốc công, bằng không sau lưng thái tử có phủ quốc công ủng hộ cùng hai mươi vạn đại quân, quả thật khiến hân ăn không ngon ngủ không yên.

Hơn nữa, thái tử từ cùng hoàng thượng lại là oan gia. Hoàng thượng có hai vị hoàng Hậu, chi có hai nhi tử, không phải khó khăn trong việc con nối dõi, hân quả thực đã hoàn thành nhiệm vụ duy trì người kế thừa, hậu cung phi tần ít đến đáng thương, trong triều đại thần khó công khuyên cũng vô dụng. hoàng thượng đã có nhi tử để ăn nói với về trên, phía dưới bá tánh không ai không khen ngợi hân không gần nữ sắc, hết lòng vì nước, là vị minh quân.

Thái tử là con của hoàng hậu hiện tại, phía dưới đệ đệ lại ngu đại, tương lai kế vị là điều hiển nhiên. Nhưng bởi vì là hiển nhiên nên hoàng thượng mới xem không vừa mắt. Hoàng thượng có trực giác cảm thấy như thái tử mong hân chết để kế vị vậy.

Tam ca cảm nhận được động tác của Vân Chiêu, quay đầu hỏi nắng làm sao vậy, Vân Chiêu lắc đầu, nói Tam ca mau che cho muội.

Tam ca nghe xong sờ nhẹ lỗ tai nắng, phát giác thật lạnh, dứt khoát chuyển hướng cho nắng, nhỏ giọng nói, "Tam ca thay muội chống đỡ, ngoan nào, không lâu nữa là có thể trở về."

Hoàng thượng đang cùng mấy đại thần trò chuyện, người bên ngoài hoặc ngưng thần lắng nghe, hoặc cùng bạn bè người thân giao hảo hân huyên, hoặc tự tìm vị trí tốt ngắm cảnh núi non.

Vân Chiêu yên tâm ngay ngốc bên người Tam ca, Trang Vân không khống chế được mà đưa mắt nhìn, cảm thấy khuôn mặt cười rộ của biểu ca thật dễ nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Chuyên Đối Nghịch

Mùa đông năm nay đến rất trễ, gần đến cuối năm Vân Chiêu mới mặc thêm áo choàng, nón choàng lông thú xù xì ôm lấy khuôn mặt nhỏ trông càng thêm phần điêu ngọc trác, hàng lông mi cong vút tựa như chiếc quạt nhỏ tạo thành hai cái bóng trên gương mặt trắng nõn như trứng gà bóc của nắng, Tàn Thị ngắm đến trong lòng trở nên mềm mại, đưa tay sờ lấy gương mặt của khuê nữ, vừa sờ thấy gương mặt lạnh lạnh, bà vội gọi nắng vào trong phòng.

Đưa là sưỡi vào trong tay Văn Chiêu, bà cùng nàng nói chuyện phiếm, nhắc đến đại bá gần về đến rồi.

Đại bá ở phủ trên giữ chức đô úy, xông pha phá nát vòng vây địch. Ông thường ngày đều không hề rảnh rỗi, chỉ đến cuối năm mới sắp xếp được thời gian về nhà.

Mà tổ phụ và Đại ca cuối năm lại phải quay về Tây Bắc, nên ba người quanh năm suốt tháng không đoàn tụ được mấy ngày.

Đại bá phụ là người giống tổ phụ nhất, mắt sáng mày kiếm, dáng vẻ sắc bén tựa lưỡi dao, một thân bản lĩnh cũng được tổ phụ chân truyền. Cho nên người con được tổ phụ thương yêu nhất chính là đại bá phụ. Mà nay người con cả được ông thương yêu trở về, cho nên thường thấy cảnh ba người luyện tập trên võ trường nửa ngày trời, lúc ra ngoài đều tỏ hồn hên, đi vào dinh viện, toàn thân đều tỏa khí trắng.

Nhị gia Tam gia hoặc Nhị ca đều rất ngưỡng mộ, ai biểu bọn họ đi đường vẫn.

Khuong Nhị gia toàn thân không có điểm nào giống tổ phụ cả, chỉ thích đùa cợt đọc sách thôi. Tam gia ít ra giống lông mày của tổ phụ, mà Nhị gia thì hoàn toàn giống hệt lão phu nhân, may thay khi lão phu nhân còn trẻ cũng là một nhánh hoa của kinh thành mới không khiến ông lớn lên không tề.

Lúc Đại ti và Đại ti phu đến, Đại bá nẫ liền kéo nàng vào phòng bà nói chuyện rất lâu, khi hai người bước ra ngoài, vành mắt đều đỏ hoe, đáy mắt chứa toàn sự vui mừng. Thời điểm Đại ti và Nhị ca đứng cạnh nhau, Văn Chiêu cố ý đưa mắt nhìn về cặp song sinh ấy, hai người giống nhau ở chiếc mũi và đôi môi, nhưng mày và mắt thì không tương đồng, mày mắt của Đại ti giống hệt Đại bá mẫu, mà Nhị ca lại có chút giống Khuong Nhị gia. Nói đến cùng thì mày mắt vẫn là thứ quyết định đến khí chất cho nên khí chất giữa hai người khác nhau một trời một vực.

Nghĩ thế, nàng đưa mắt nhìn Tam ca.

Văn Tập đang cười khi nghe Đại ti cùng Đại ti phu nói chuyện với các trưởng bối, đột nhiên cảm nhận được ánh mắt nhìn về hướng mình, hần nger ngẩn quay đầu, nhìn thấy muội muội đang nghiên cứu kĩ càng về thần sắc trên mặt hân.

Văn Chiêu cảm thấy Tam ca có chút giống Trang Khởi, trong lòng khó kiểm soát, nghĩ đến đại khái vì hân giống bên ngoại, mà nàng lại giống Khuong Nhị gia.

Văn Chiêu phục hồi tinh thần liền thấy Tam ca đang chớp chớp mắt nhìn nàng, dừng ánh mắt dò hỏi nàng đang làm gì, nàng liên tục lắc đầu, lại đưa mắt nhìn Đại ti bọn họ.

Gần đến cuối năm phát sinh ra một chuyện không lớn không nhỏ. Việc Hộ Bộ lang trung cướp đoạt tiền mồ hôi nước mắt của bá tánh bỏ vào túi riêng bị bại lộ, tiền của Hộ Bộ là của quốc gia, hơn nữa lại rút tiền ở nơi được người khác chú ý, nghe nói lang trung kia bị tổ giác bởi những chứng cứ, sổ sách được thu thập vô cùng thuận lợi, hiệu suất rất nhanh, chẳng qua vài ngày liền bị bắt thế.

Ngay sau đó, Lục Nhiên ở khóa trung liền được Tiết tướng bổ nhiệm vị trí Hộ Bộ lang trung còn trống kia. Hoàng thượng đối với Tiết tướng có vài phần tín nhiệm, suy nghĩ một lúc liền đồng ý.

Quan to trên tam phẩm cân nhắc và phen, sau đó cũng đành từ bỏ, đây rõ ràng là Tiết tướng đang vì bản thân mà bồi dưỡng tâm phúc, nên nếu như phản đối cũng không có lợi với bọn họ, còn những chức quan thấp hơn khó tránh khỏi không phục, bọn họ lẫn lộn nhiều năm như vậy mới chỉ thăng chức được bao nhiêu? Người khác bằng cấp cao ở trong Hàn Lâm viện vẫn chưa lần lộn được, bây giờ một kẻ vừa đến lại được thăng một cấp quan, khiến cho mọi người đổ kị với Hộ Bộ đến đó mất.

Nếu nói nguyên nhân vị Hộ Bộ trung lang kia trong thời gian gần bị phát hiện, nói bên trong không có bút tích của Tiết tướng thì Văn Chiêu cũng không tin. Nếu hân không thất thế sớm chút, sẽ không đến phiên Lục Nhiên hưởng lợi. Bây giờ Lục Nhiên có thành tích khảo khóa, lại có Tiết tướng đảm bảo, còn có lai lịch trạng nguyên, người khác tuy bất mãn cũng chỉ có thể nói mà thôi. Vì rồi cuộc, lang trung tiền nhiệm thực sự phạm vào án tham ô, cũng không phải do Tiết tướng ngay tào.

Kiếp trước Văn Chiêu chỉ là một khuê nữ đơn thuần, không quan tâm đến những chuyện này, còn kiếp này, những chức vị của Lục Nhiên đều khiến nàng cảm thấy có hứng thú.

Thời điểm chào đón năm mới kết thúc không cần nhắc đến, nói ra đây là năm mới đầu tiên Văn Chiêu trải qua sau khi trọng sinh, người nhà trong phủ quốc công đoàn tụ cùng nhau, cười nói vui vẻ, ý cười ấm áp đều lộ rõ trên mặt mỗi người, đây là khoảnh khắc nàng cảm thấy vui vẻ nhất trong suốt mười mấy năm nay. Trong thâm cung, vĩnh viễn chỉ lạnh như băng, còn lúc nào cũng phải chú ý xem gương mặt giả tào của chính mình đã đeo lên chưa, Văn Chiêu đã mười mấy năm không được ngủ ngon giấc, lúc nhớ đến người thân, nằm trên giường đưa mắt nhìn chằm chằm màn tường, rất lâu rất lâu cũng không nhắm mắt.

Đầu xuân chính là lúc Lục đệ tròn một tuổi, cũng là lúc Văn Chiêu đến đây được một năm.

Nàng ngồi trên xe ngựa đến trấn bảo phường chọn một món tặng cho Văn Dậu vào lễ thời nói, đi cùng nàng còn có Thỉnh Lan và Thỉnh Nguyệt. Ba người chọn đến chọn lui vẫn chưa chọn được món nào hợp ý, Thỉnh Lan và Thỉnh Nguyệt liền muốn đi lên lầu xem thử.

“Ti ở phía dưới xem thử đã, vẫn chưa xem hết.” Văn Chiêu cười khanh khách nói, Thỉnh Lan và Thỉnh Nguyệt kéo nhau lên lầu.

Cảm tình của hai ti muội rất tốt, Văn Chiêu cười khê. Mặc dù tính tình mẫu thân của hai người không tốt, nhưng hai nữ thì không tệ, Thỉnh Lan có chút nhu nhược nhưng tâm địa lương thiện, Thỉnh Nguyệt nhỏ hơn nhưng hoạt bát đáng yêu.

Văn Chiêu đem tâm tư lẫn nữa đặt trên việc chọn lựa lễ vật. Nếu tặng văn phòng tử báo thì hình như có chút sớm, tặng đồ chơi cũng có chút dư thừa, Văn Dậu không biết có bao nhiêu đồ chơi, nếu vẫn thiếu ý mới, thì cũng không thú vị. Nghĩ như vậy, đột nhiên một hồ con bằng ngọc rơi vào trong tầm mắt của nàng.

Hồ con này đều khắc rất sống động, một móng vuốt nâng lên, giương miệng, đứng trên một tiểu thạch đài, trông ngây thơ nghịch ngợm đến nói không nên lời, Văn Dậu cảm tình hồ, tặng cái này là quá phù hợp rồi.

Nàng vừa cười, cuối cùng cũng tìm được lễ vật, định đưa tay cầm lấy con hồ bằng ngọc kia, một bàn tay thon dài đột nhiên vươn ra cầm lấy con hồ ấy.

“Trưởng quầy, lấy cái này, vật này bao nhiêu vậy?”

Bị chặn đường, Văn Chiêu lập tức ngừng đầu lên. Hóa ra là Lục Nhiên.

Đây rõ ràng là cổ ý! Chuyện lần trước nàng vẫn ghi thù trong lòng, bây giờ lại càng không thoải mái, hung hăng liếc xéo hân một cái.

Lúc Văn Chiêu vừa tiến vào, hân đã nhìn thấy nàng, nửa năm không gặp, tiểu cô nương hình như cao hơn một chút, cằm cũng nhọn đi, trông càng giống thiếu nữ rồi. Nhìn thấy dáng vẻ nhìn chằm chằm con hồ ngọc, cười đến mặt mày sáng lạn, Lục Nhiên đột nhiên sinh ra ý nghĩ muốn trêu nàng. Quả nhiên hân lại nhìn thấy vẻ tức giận của nàng. Hai má phồng lên, đôi mắt sáng tựa như chứa đựng hàng vạn vì sao, đáng vẻ tức giận của cô nương này nhìn thật đẹp mắt.

Văn Chiêu vẫn còn lý trí, biết vị này không thể chọc vào, cũng không thể mạo phạm, thần sắc liền thay đổi, bao dung hữu lễ mà hỏi, “Lục công tử, vật này ta cũng coi trọng, Lục công tử có thể nhường cho ta không?”

Lục Nhiên có chút thất vọng vì sự bình tĩnh của đối phương, nhưng trên mặt không để lộ ra “Không may là ta cũng rất yêu thích nó, Khuong cô nương chọn vật khác đi.”

Văn Chiêu biết người này không có giao tình với nàng, vẫn tưởng hân có thể nhường cho nàng, nhìn thấy hân không nhường bộ, chỉ đành quay sang hỏi chương quầy “Chương quầy, quý tiệm còn có ngọc khắc giống vậy không?”

Bất quá là không muốn cùng Lục Nhiên cò kè mặc cả, nên đành nhờ chương quầy đưa thang cho nàng xuống thôi.

Chương quầy đã nhìn thấy nhiều tình huống như vậy, chỉ lắc đầu tươi cười nói “Hồ ngọc này chỉ có một con, chỉ bằng hai vị xem thử những món khác?”

Văn Chiêu cũng không nói gì, trong lòng buồn bực, tùy tiện chọn một cái liền bước ra ngoài, lên xe ngựa chờ hai chị em Thỉnh Lan và Thỉnh Nguyệt. Hai người kia vui vẻ quay về hỏi nàng đã chọn thứ gì, nàng chỉ ậm ừ lắc đầu, thực sự ngượng ngùng khi lấy ra cho các nàng xem.

Lục Nhiên vốn dĩ chỉ muốn trêu nàng giận, nhưng lại không đạt được. Sau này nghĩ lại, cảm thấy có chút buồn cười, tại sao lại đi bắt nạt một tiểu cô nương nhai, bản thân có phải là có chút quá đáng không?

Khi Văn Chiêu về phủ lại bắt đầu hối hận, lúc này giận quá nên tùy tiện chọn bừa, bây giờ nhìn thấy vòng nhỏ trong tay, chỉ cảm thấy lễ vật này là quá không có tâm rồi. Mẫu thân sẽ không cảm thấy mình quá qua loa rồi chứ?

Hôm sau nàng vẫn nghĩ đến việc này, tính toán sẽ ra ngoài chọn thêm lần nữa, vừa ra ngoài cửa phòng liền thấy một gã sai vặt từ cửa lón chạy vào “Nhị cô nương, nhị cô nương, cửa ngoài có một phụ nhân nhờ tiểu nhân đưa hộp này cho người, rằng ta nói người nhất định sẽ nhận lấy.”

Văn Chiêu có chút nghi hoặc, phụ nhân sao đưa nàng chiếc hộp?

Vừa mở hộp nhìn một cái, bên trong thỉnh lnh là con hồ bằng ngọc hôm qua mà nàng coi trọng. Nàng ngẩn người, là Lục Nhiên đưa đến ư?

Cũng chỉ có giải thích này thôi, Văn Chiêu cảm con hồ ra ti mi xem xét, quả thật giống hệt với con hôm qua. Tay trái nâng lên của con hồ có chút khác lạ, nàng lật ngược xem xét, trên đó cư nhiên khắc hai chữ “Văn Dậu”. Lục Nhiên hóa ra lại khắc chữ lên con hồ.

Hân nghe ngóng cũng thật rõ ràng.

Văn Chiêu nhìn tờ giấy bên trong, vừa lấy ra xem chỉ nhìn thấy bốn chữ “Vật quý nguyên chủ” trên mặt giấy. Nàng càng nghi hoặc hơn, mặc dù giận hân cướp lấy vật yêu thích, nhưng hồ ngọc là do hân mua, tiền cũng là hân trả, như thế nào lại biến thành “Vật quý nguyên chủ”?

Đại khái hân cũng cảm thấy chiếc vòng nhỏ của nàng không thể đem tặng nhì.....cho nên mới muốn dùng danh nghĩa của nàng tặng cho Lục đệ?

Đang đoán mò, nàng nghĩ hoặc Lục Nhiên sẽ không vô duyên vô cớ mà ban ơn, lần nữa cầm tờ giấy lên xem.....chữ viết của hân ngay ngắn, tinh xảo, trông hệt như chữ viết của cô nương vậy. Nhưng ti mi nhìn sẽ cảm thấy từng chữ đều không để lộ ra cảm giác thần bí.

Đều nói chữ cũng như người, cứ tưởng chữ viết của hân sẽ là rỗng bay phượng múa, đáng vẻ đã tâm rõ ràng, nhưng hóa ra lại ngược lại. Nàng ti mi đánh giá bốn chữ kia, nhìn khoảng cách giữa từng con chữ có thể thấy được được một chút mực đọng, đem tờ giấy lật ngược vừa nhìn, đằng sau cư nhiên hiện lên một hàng chữ nhỏ.

“Thiếu năm mươi lượng bạc.”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Gặp Ngụy Lương

Vân Chiêu cũng không nghĩ đến, chủ nợ của “Thiếu năm mươi lượng bạc” kia sẽ đến.

Lễ thôi nôi của Văn Dật, phủ quốc công làm rất lớn, những người có uy danh trong kinh thành đều dự. Lúc còn sớm, nữ quyến tụ tập thành mấy nhóm nhỏ cười nói hân huyên. Những cậu ấm công tử thì cùng Văn Ngọc và Văn Tập đến đình Vọng Nguyệt hội ngộ.

Cách nhau giữa một cái hồ, không ít người ở hai bên đều lên lút đưa mắt nhìn qua bên kia, nhìn trộm người trong lòng đang lăm gi, hoặc là ngắm nhìn vị công tử nào đó, vị cô nương nào đó xinh đẹp ra sao. Tô Mục Uyển chính là một ví dụ điển hình, cũng chỉ em tốt trò chuyện lăm lăm lại “lơ đãng” lướt mắt qua bên kia nhìn một cái. Mà Văn Ngọc cũng không biết, chỉ lo ở bên kia cười nói tiếp khách.

Trang Văn cũng ở bên kia nhìn thoáng qua, Văn Chiêu nhạy cảm phát hiện ra, hóa ra nàng ấy chỉ đang nhìn Trang Khởi.

Trong đình Vọng Nguyệt, Trang Khởi cùng Lục Nhiên đánh cờ, mọi người vây thành một vòng nhìn hai người. Hai người thắng thua hơn phân nửa, gương mặt đều đẹp mắt. Trang Khởi lại cảm thấy đường đi của chính mình bị đối phương bắt được, mắt đi tiết tấu ngày trước khi cùng người khác chơi cờ. Nghe bạn bè xung quanh cười đánh giá lực lượng hai người ngang nhau, hân trên mặt thì cười, đáng vẻ ôn nhuân khiêm tốn, nhưng bàn tay cầm con cờ lại nắm thật chặt.

Khách đến chơi ngoài cùng với tướng nhà quyền quý thân cận với tổ phụ còn có những quan văn có giao hảo với phụ thân. Châu gái Tôn Du của Tôn thượng thư đúng lúc cũng đến đây. Văn Chiêu nhớ rõ kiếp trước Tôn Du cùng Nhị ca nhà mình đánh hôn, chỉ là sau này mẫu thân Tôn Du mất, phải giữ đạo hiếu ba năm, mà ba năm chưa đến, phủ quốc công đã xảy ra chuyện, hôn sự cũng bị hủy đi.

Mà bây giờ, Tôn Du này đang cùng Tô Mục Uyển là bạn thân, trò chuyện đến vô cùng vui vẻ. Văn Chiêu nhìn qua Tô Mục Uyển, cũng không biết kiếp này Tô cô nương biết được bạn thân của mình đánh hôn với người trong lòng thì sẽ có cảm nghĩ gì.

Nàng đột nhiên nghĩ đến, kiếp trước nàng không biết Tô cô nương để ý đến Nhị ca. Mà kiếp trước dung mạo của nàng ta cũng bình thường hơn nhiều, chỉ là ôn nhu hơn so với nhiều tiểu thư khuê các, sự nhu hòa như là từ trong xương cốt toàn thân lộ ra vậy, cũng sẽ không đến cuồng ái mộ Nhị ca.

Bàn tiệc vừa dọn ra không lâu, Lục cô nương của Vệ quốc công phủ liền trung ra về mặt khổ sở nhỏ giọng gọi mẫu thân nàng dẫn nàng đi đại tiện. Tần Thị nhìn thấy tình huống này liền cười gọi Văn Chiêu đưa nàng ta đi.

Văn Chiêu cảm thấy bàn tay nhỏ nhỏ đi theo hướng phòng vệ sinh. Trên đường đi, cô bé nhui mũi, giọng yếu ớt nói “Khương ti ti có thể đi mau một chút không?”

Văn Chiêu hỏi nàng “Lục cô nương đau bụng?”

Nàng ấy gật gật đầu, sau đó lại lắc lắc đầu, không biết là có ý gì, hình như cũng không giải thích rõ được, hai mày càng lúc càng nhu chặt.

Văn Chiêu nhìn thấy đôi mày liều cong cong của Tư Mã Tĩnh này hết như tí ti nàng ta, nhớ đến hành động kiếp trước của phủ Vệ quốc công đối với mình, trong lòng khó tránh oán hận đan xen.

Trong mắt bắt đầu hơi ươn ướt, Tư Mã Tĩnh không biết, yếu ớt như mèo con nói “Khương ti ti không cần tự trách, không trách các người, là do dạ dày của Tĩnh Nhi không tốt.” Dứt lời còn khó khăn nở nụ cười trấn an.

Văn Chiêu bị nụ cười này lập tức ổn định lại cảm xúc. Cho dù thế nào, kiếp này phủ Vệ quốc công chỉ là cùng phủ Vĩnh quốc công có chút phân cao thấp mà thôi, vẫn chưa vì vị trí thái tử phi mà tranh nhau đến đứt đầu mẻ trán, trước mắt nàng là một tiểu cô nương vẫn ở tuổi ngây thơ đơn thuần, ăn đồ bị đau bụng vẫn muốn an ủi người nhà chủ nhân này.

Văn Chiêu cảm thấy lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng ta, đi nhanh hơn, cơ hồ chỉ vài bước là đến phòng vệ sinh.

Thuận lợi đi đến đó, Văn Chiêu thở phào một hơi, cuối cùng cũng không để tiểu cô nương chịu không nổi trên đường đi. Nàng đứng ở bên ngoài phòng vệ sinh một lúc, cảm thấy có chút ngượng ngùng nên đi đến rừng cây nhỏ ở bên cạnh.

Chi cần không đi quá sâu, lúc Tư Mã Tĩnh ra khỏi phòng vệ sinh sẽ nhìn thấy nàng, mà cũng không ngượng ngùng như đợi ở ngoài cửa.

Đang lạng lẽ ở nơi đó đợi, nàng đột nhiên nghe được vài câu đối thoại, hình như là một nam một nữ.

Văn Chiêu không muốn nghe nhiều, ở bên trong rừng cây hên hoi còn có thể làm được gì, đa số đều là thiếu niên thiếu nữ thì thi tâm sự, xoa xoa tay nhỏ, dù sao thì đây cũng là tuổi huyết khí tràn trề, lại đương lúc mùa xuân, có thể lý giải được. Nàng chỉ muốn bản thân che giấu tốt, không bị phát hiện, sẽ xấu hổ.

Tính toán như vậy, nàng đột nhiên lại cảm thấy giọng hai người có chút quen tai, tò mò nhìn xem, lập tức trong lòng cả kinh, hai người này là Nhị ca và Tô Mục Uyển!!!

Nàng kinh ngạc đến muốn rớt cả cằm xuống, vốn dĩ cho rằng Tô Mục Uyển chỉ là đơn phương tương tư, kết quả là lưỡng tình tương duyệt. Chỗ này có chút kì quái rồi, Nhị ca kiếp trước hai mươi tuổi liền đính hôn với Tôn Du, nếu kiếp trước vào thời điểm này hẳn đã yêu thích Tô gia cô nương vì sao sau này lại cưới người khác?

Văn Chiêu còn chưa kịp suy đoán thì một giọng nói ôn nhu cất lên “Vẫn chưa cảm tạ qua ơn cứu mạng của Nhị công tử.”

“Chỉ là chuyện nhỏ thôi, Tô cô nương không cần đa lễ.”

Sau đó nhìn thấy Tô Mục Uyển lại nói gì đó, âm thanh càng lúc càng nhỏ, Văn Ngọc vì muốn nghe rõ nên tiến về trước một bước, rơi vào trong mắt Văn Chiêu là hình bóng hai người càng gần hơn chút nữa, cả gương mặt đều đỏ hồng lên.

Lúc Tô Mục Uyển cúi đầu lộ ra một đoạn cổ thon dài uto nhả, dưới bóng đèn tán ra ánh sáng nhu hòa, tựa như một cơn thiên nga lạc vào trong rừng, vẻ đẹp tự nhiên, thông dong, lại khiến người khác thương tiếc vì không rảnh thế sự.

Văn Chiêu vừa cảm khái, khó trách Nhị ca sẽ thích nàng, vừa thúc giục hai người mau chóng kết thúc, chờ tiểu cô nương Tư Mã Tĩnh bước ra sẽ nhìn thấy, quay về nói cho người trong nhà nghe thì phải làm sao đây. Phủ Vệ quốc công đại khái sẽ không bỏ qua cơ hội có thể hạ bệ phủ Vĩnh quốc công được, chỉ là nhìn mặt thái sư nên sẽ không nói ra nữ tử hên hò là Tô Mục Uyển.

Đến khi Tô Mục Uyển đã đi xa rồi, Nhị ca vẫn đứng ở đấy, quay lưng với Văn Chiêu, hình như một mực nhìn chăm chăm bóng lưng yếu đuối của nàng ta.

Cuối cùng cũng tốt rồi, Văn Chiêu thở phào một hơi, nhưng nàng vẫn chưa thở phào xong thì nghe Nhị ca gọi “Nhị muội, ra đây đi.”

Nàng có chút chột dạ đi ra từ phía sau thân cây. Rốt cuộc nghe lên là không tốt.

Nhị ca bước đến vài bước, ngón tay thon dài điểm lên đầu Văn Chiêu, hỏi, “Trong đầu nhỏ suy nghĩ cái gì? Há?”

Nhị ca nhún ăm cuối, âm thanh hiền hòa, không giống như khi nhỏ nhả lễ độ lúc nói chuyện cùng Tô Mục Uyển, lúc cùng Văn Chiêu nói chuyện có vẻ tùy ý thân thiết hơn. Kiếp trước Văn Chiêu không thân cận với Văn Ngọc, những khi gặp hẳn nàng đều xụ mặt, nói chuyện đều phải châm chước câu từ.

Văn Chiêu nghe đến tâm can run lên, đôi mắt ngó trái ngó phải, cười hỏi, “Nhị ca cùng Tô cô nương kia vì sao ở chỗ này gặp mặt?” Nói xong cảm thấy chính mình có chút tự tin, còn lăm lăm quý với Nhị ca.

Văn Ngọc bị biểu tình nhỏ này của Văn Chiêu chọc đến vừa giận vừa buồn cười, tay捏o lấy khuôn mặt nhỏ, “Trong lòng Văn Chiêu, Nhị ca là loại người này?”

Văn Chiêu vừa kêu đau vừa kéo má trái của hân xuống, Nhị ca cuối cùng cũng thu tay lại, chưa hết giận mà búng lên trán nàng, lúc này mới giải thích “Không phải hên hò, chỉ là ngẫu nhiên. Nhị ca muội vừa ra khỏi phòng vệ sinh liền gặp một cô nương, thật là có chút xấu hổ.”

“Trước đó vài ngày Nhị ca ở kinh giáo, hỗ trợ cán lại ngựa bị kinh động của một cỗ xe, Tô cô nương kia là người đang ở trên xe đó.”

Văn Chiêu búng tình đại ngộ, gật gật đầu, lại cẩn thận đánh giá thần sắc của Nhị ca, xem ra hẳn chưa phát hiện tâm tư của Tô cô nương rồi.

Nhị ca nhìn thấy ánh mắt đánh giá của nàng, bàn tay ấn trên đỉnh đầu nàng, nói “Nhị ca muội lại không ngốc, có một số việc tự nhiên có thể nhìn ra, chỉ là muội đừng biểu lộ ra, giấu trong lòng là được, miễn là hủy hoại danh tiếng của cô nương người ta.”

Văn Chiêu cũng hiểu được đạo lý này, liền tục gật đầu nói “Phải phải phải.”

Vừa dứt lời, Lục cô nương ở bên phòng vệ sinh gọi nàng “Khương ti ti”, Văn Chiêu nhìn Nhị ca cười một cái, lập tức đi đến bên nàng ta.

Tư Mã Tĩnh hình như nhìn thấy nàng thở phào một hơi nhẹ nhõm, liền thẹn thùng nói, “Tĩnh Nhi thì hoàn lâu rồi, còn lo lắng Khương ti ti đã bỏ đi, Khương ti ti thật tốt.” Tư Mã Tĩnh nhìn nàng cười cảm kích lại đặt bàn tay nhỏ nhỏ vào lòng bàn tay nàng.

Tư Mã Tĩnh này, rõ ràng chỉ là một đứa nhỏ, tính tình cũng trẻ con, chỉ là rất nhiều lúc hiểu chuyện quá rồi.

Trở lại trong bữa tiệc, tất thấy đều bình thường. Mẩu thân của Tư Mã Tĩnh sau khi khuê nữ ngồi xuống liền ti mi quan sát lo lắng những vết muỗi chích tay nàng ấy.

Nàng xem đến cảm khái, Đại phòng phu nhân nhà Tư Mã này đối với người ngoài rất nhẫn tâm, nhưng đối với khuê nữ nhà mình đều yêu thương bảo bọc, ở kiếp trước bà ta hại nàng cũng chỉ vì tiền đồ của trưởng nữ mình.

Vân Chiêu có thể lý giải tấm lòng yêu thương nhĩ nữ của bà ta, nhưng đứng ở lập trường nàng mà nói, nàng không cách nào có thể tha thứ cho bà ta được. Kiếp trước dung mạo của nàng bị hủy, đáy lòng tuyệt vọng đến tột đỉnh, gương mặt đã từng khiến nàng kiêu ngạo nhất, thế nhưng lại trở thành thứ si nhục nàng nhất.

Cả ngày đều đeo mặt nạ, gương mặt bị hủy hoại kia suốt nhiều năm không thấy ánh mặt trời.

Ánh mắt Vân Chiêu dõi đi, không ngờ lại chạm phải ánh mắt của Tần Thị, thần sắc của bà nhìn nàng hết như thần sắc của Tư Mã phu nhân khi nhìn Tư Mã Tĩnh vậy!

Trong lòng nàng không khỏi chấn động mạnh.

Nàng biết kể mẫu tốt bụng lại không câu nệ tiết tiết, sẽ không khắt khe vì nàng là con vợ trước, vì vậy nên kiếp này nàng muốn cùng bà giữ mối quan hệ tốt. Nhưng nàng trước giờ chưa từng nghĩ qua bà sẽ yêu thương nàng như con ruột. Bà đang dỗ Vân Dật đang khóc oa oa, Vân Đầm bỏ lên giường cùng bà dỗ, kể vài câu chuyện cổ tích, sau đó là hình ảnh bà mẹ con vui vẻ hòa thuận, nàng cảm thấy hâm mộ, buồn bã nhưng sẽ không giống kiếp trước, cảm thấy không cam lòng, ghen ghét.

Rốt cuộc vẫn là máu mủ tình thâm, đây là sự thật không tranh giành được.

Mà kể mẫu.....

Tần Thị nhìn thấy biểu tình ngần ngại của Vân Chiêu, cảm thấy đáng về ngốc ngốc này của nàng quá đáng yêu rồi, ý cười trong đáy mắt càng thêm nhu hòa.

Yến tiệc ngày đó kết thúc không lâu, Vân Chiêu tìm được cơ hội đi thôn trang, người trong nhà hỏi đến cũng chỉ đáp vì ngấy ngốc ở trong phòng không làm gì, nhớ đến cảnh trái cây ở thôn trang.

Đi qua tiệm cầm đồ Vô Danh, lần nữa bắt lực quay về, chỉ nghe chương quẩy nói một câu “Chú thượng gần đây có việc bận, rất lâu chưa đến đây rồi.....”

Vân Chiêu có chút nản lòng. Vì sao người kiếp trước quen biết mười mấy năm, mà bây giờ lại vô duyên không gặp mặt được một lần. Có chút ư ỏi ngồi trên xe ngựa quay về, xe ngựa lại đột nhiên dừng lại trên đường.

“Sao vậy?”

Phu xe Trần bá trả lời, “Cổ nương, có một gã ăn mày chặn ở đằng trước xe ngựa.”

Vân Chiêu nhắm hai mắt phân phó, “Trần bá, cho hán chút bạc vụn đi.” Cũng chỉ có cùng đường mới có thể làm ra chuyện cần xe ngựa nguy hiểm như vậy.

Một lát sau xe ngựa vẫn không có động tĩnh, Trần bá nói, “Cổ nương, hán không nhận ngân lượng này,

chỉ mong tìm được một công việc có thể nuôi sống chính mình.”Hiếm khi gặp được một ăn mày muốn tự lực cánh sinh, nàng cảm thấy thú vị nên mở mắt ra.

Trong lòng tò mò, nàng giờ mới xe lên, nhìn thấy thân ảnh cao to đứng trước xe ngựa, mặc dù quần áo tả to nhưng vẫn đứng thẳng như cán bút, không thấy thái độ hèn mọn.

Vân Chiêu luôn cảm thấy người này không phải ăn mày bình thường, hỏi hán “Người có bán linh gì?”

Người kia đáp “Hỏi cổ nương, ta có chút công phu quyền cước.”

Nhìn thấy tứ chi hán cường tráng, thân hình cao lớn, là một người luyện võ, nàng nói “Có thể làm hộ vệ trong phủ không?”

Dáng vẻ người kia có chút vui sướng, bắt gác nàng đầu lên một chút, nàng từ thân hình và sống mũi của hán, xem ra tướng mạo của hán cũng không tồi, nghe hán nói “Tạ cổ nương, Ngụy mỗ nhất định không phụ lòng thương thức của cổ nương.”

“Người họ Ngụy? Tên là gì? Trong nhà vốn dĩ làm nghề gì? Đáp hết toàn bộ ta sẽ đưa người về phủ.”

Người trước ngựa lập tức đáp “Tạ hạ Ngụy Lương, trong nhà vốn là bán thuốc ở Phần Dương, bị quan gia bức hại nên thành ra cửa nát nhà tan, Ngụy mỗ một đường mai danh ẩn tính mạo danh thành một ăn mày rời khỏi Phần Dương, chính vì muốn đến kinh thành tìm một nơi che chở.”Người không sợ kẻ lưu lạc Phần Dương không ít, cổ nương trước mặt đang ngồi trên xe ngựa, nhìn theo quy chế, trong nhà chắc phải trên quan to tam phẩm.

Trong lòng Vân Chiêu chấn động mạnh, không chờ hán nói tiếp mà vội vàng nói “Ngẩng đầu lên.”

Ngụy Lương chỉ cho rằng người nhà phú quý tuyên hộ viện cũng cần phải nhìn mặt, nghĩ như vậy nên ngẩng đầu lên.

Vân Chiêu nhéo lấy lông bàn tay mình, quả nhiên là hán! Dù gương mặt hán bám đầy tro bụi, nhưng nàng vẫn nhận ra hán, lập tức dặn dò Trần bá “Đưa Ngụy công tử quay về thôn trang trước.”

Trần bá chỉ tưởng cổ nương muốn đưa hán về tắm gội sạch sẽ mới hỏi phủ, không nghĩ ngờ gì khác, chỉ là nhìn cổ nương đối với hán ta khách khí như vậy nên cảm thấy có chút kì lạ.

Vân Chiêu trong lòng hoảng sợ. Người này vốn là phụ tá đặc lực của Lục Nhiên, nói như vậy, kiếp trước hán chính là gặp gỡ Lục Nhiên như vậy, chỉ vì kiếp này nàng là biến số nên đã gặp hán trước.

Đường này vốn dĩ ít người ngựa qua lại, nếu mình không đi đến, nói không chừng Ngụy Lương sẽ đi về phía trước gặp được Lục Nhiên đến làm việc hoặc là gặp thù hạ của Lục Nhiên.

Vân Chiêu không ngừng nghĩ, nếu bởi vì chính mình là biến số làm cho rất nhiều chuyện phía sau đều khác với những việc nàng biết, như vậy nếu cậy vào năng lực biết chuyện kiếp trước của nàng sẽ khiến nàng đi làm đường.

Mà Lục Nhiên không có Ngụy Lương làm tâm phúc, có thể vận mệnh cũng sẽ phát sinh thay đổi hay không? Nếu kiếp trước Ngụy Lương từng vì hán giải độc cứu hán một mạng, mà kiếp này Lục Nhiên không có hán là tâm phúc, có thể sống tiếp hay không? Hoặc là hán không ngồi vào được vị trí tể tướng?

Rốt cuộc thì Ngụy Lương này cũng không phải là nhân vật nhỏ, ngay cả khi năng lực mưu tiển cũng gặp qua hán rất nhiều lần, tất nhiên Lục Nhiên là nhân vật có tầm ảnh hưởng lớn.

Hay là đưa Ngụy Lương cho Lục Nhiên? Nếu như đưa cho hán, Lục Nhiên có cho rằng Ngụy Lương này là một tai mắt của phủ quốc công hay không?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Ba Đốm Lửa

Ngụy Lương tắm gội xong, thay bộ trường y màu xám, đây là y phục của quân sự thôn trang, hán mặc vào có chút ngắn, lộ ra một đôi ủng dài, Vân Chiêu lăng lặng dõi mắt.

Ngụy Lương cũng có chút thẹn thùng, trên mặt nở nụ cười rụt rè, cổ kéo y phục xuống để che đi.

Người này sau khi tắm rửa sạch sẽ trông càng thêm anh tuấn, Ngụy Lương lúc này nhìn trẻ hơn so với thời điểm kiếp trước nàng gặp hán, gương mặt với đường nét rõ ràng và nhu hòa, màu da cũng trắng hơn chút.

Vân Chiêu hỏi hán “Người ngoài quyền cước công phu thì còn biết gì khác? Trong nhà buôn thuốc, chắc cũng có chút y thuật nhỉ?”

(nguyên văn 岐黄之術 [Kỳ hoàng chi thuật])

Ngụy Lương nghe xong có chút thẹn thùng, “Tạ hạ đối với y lý không có hứng thú, hiểu được là vì mưa dầm thấm lâu, chứ không tinh thông.”

Vân Chiêu nghe vậy gật gật đầu, nói không chừng kiếp trước liền bởi vì dìm “mưa dầm thấm lâu” này mà cứu được Lục Nhiên.

Im lặng một lúc, nàng nói “Ngụy công tử, ta sẽ đưa người đến nơi khác, ở nơi đây so với làm hộ vệ thì sẽ có tiền đồ hơn nhiều.”

Đêm đó, tiếng gõ cổng lớn của Lục Nhiên vang lên, gãi gác cửa thấy người này anh tuấn bất phàm không dám tự quyết, liền đi tìm quân gia. Quân gia vừa hỏi, người này chỉ đưa một tờ giấy bảo cần đưa cho chủ tử của họ, quân gia không dám trì hoãn, vội đi tìm Lục Nhiên.

Lục Nhiên cho người gọi người nọ vào. Người nọ vào phòng khách, liền đưa tờ giấy trên tay cho Lục Nhiên. Lục Nhiên nhận lấy vừa nhìn, trên giấy viết “Người này đáng giá năm mươi lượng bạc, vui lòng nhận cho.”

Lục Nhiên đọc xong liền cười, cho dù chưa từng nhìn thấy chữ viết của tiểu cổ nương nọ, nhưng cũng biết được chuyện “năm mươi lượng” này. Sau đó lại quét mắt nhìn những chữ kia, chữ viết cư nhiên lại rất có khí khái, khiến hán không nhận được mà tán thưởng nàng.

Lục Nhiên dường như bây giờ mới nhìn sang Ngụy Lương, hỏi hẳn ta “Người có bản lĩnh gì để khiến chủ từ nhà ngươi thường thức người như vậy?” Những nha hoàn sai vật bình thường mua về cũng chỉ tốn vài lượng, mà người này trông có vẻ cũng không đáng năm mươi lượng. Khụ khụ, từ phi là có điểm đặc biệt nào đó vẫn có thể trông chờ được.

Ngụy Lương sửa lại cho đúng, nói “Khuong cô nương đã không còn là chủ từ của Ngụy mã, bây giờ chủ từ của Ngụy mã là ngài.” Lại đáp “Tại hạ biết chút võ công quyền cước cũng chút đỉnh y thuật.”

Lục Nhiên gật gù đầu, cũng không hỏi nhiều, gọi người bố trí cho hắn một vị trí.

Văn Chiêu không biết Ngụy Lương sẽ bởi vì bản thân hồ đồ mà không nhận được sự tín nhiệm của Lục Nhiên hay không, năng cũng quan không nổi. Nghĩ như thế, lại buồn phiền trở người.

Đêm nay, hai má nàng đều nóng bừng rồi.

Bởi vì trong lòng vẫn còn vương bận vấn đề về tình cảnh của Ngụy Lương, nên năng đối với tình hình bên Lục Nhiên vô cùng dề ý. Phù Điều là một thám được năng sai đi tiền viện nghe ngóng tình hình. Mấy ngày nay, trong lòng nàng ta hoài nghi có nương nhà mình có phải là đã yêu thích trạng nguyên họ Lục kia hay không.

Văn Chiêu ở bên này chú ý mật thiết đến hẳn, mà bên Lục Nhiên cũng vừa phát sinh một chuyện không lớn không nhỏ.

Vị trí lang trung Hộ Bộ của hắn còn chưa ngồi nóng, đều nói “tân quan thượng nhậm tam bá hòa” (ý chỉ quan mới nhậm chức sẽ làm ra vài điều để thể hiện năng lực), thế mà dóm lửa này lại là do người khác đốt cho hắn xem.

Hôm ấy Hộ Bộ mở một buổi tập họp, đoạn thời gian này người “trốn hộ” ngày càng nhiều, vấn đề dân lưu lạc kinh động đến thánh thượng, thượng thư liền triệu hồi mọi người tập họp để tổng hợp kiến nghị.

(Chú thích một chút về Hộ Bộ: Hộ Bộ là tên gọi của một cơ quan hành chính thời kỳ phong kiến, một trong lục bộ. Hộ Bộ tương đương với Bộ Tài chính, Bộ Kế hoạch Đầu tư, Bộ Công Thương và Bộ Nông nghiệp ngày nay)

Hộ Bộ thị lang nói muốn giảm tô giảm thuế, để giảm bớt gánh nặng nông hộ, vấn đề dân lưu lạc tự nhiên có thể hóa giải.

Thượng thư đại nhân suy nghĩ, nói”Việc giảm thuế là một việc vô cùng trọng đại, Tây Bắc lại thường xuyên có chiến sự, e rằng không có biện pháp thực thi……”

Lại có người nói vấn đề dân lưu lạc chủ yếu giao cho Bình Bộ, đem dân lưu lạc xếp vào binh ngũ, như vậy binh lực cũng được củng mở rộng mà vấn đề dân lưu lạc cũng được giải quyết.

Thượng thư đại nhân gật gù đầu, nói tiếp “Bình Bộ sẽ làm chức trách này, chỉ là Hộ Bộ cũng có bốn phần nên phải giải quyết chuyện này.”

Không gian trầm mặc, một viên ngoại quan nói “Lang trung đại nhân sao không lên tiếng? Là vì không có chủ ý sao?” Viên quan ngoại lang này từ khi Lục Nhiên nhậm chức đã không vừa mắt hắn, bản thân đã một phen tuổi tác thế mà vẫn ở chức viên ngoại lang, cục tức này khiến người ta thật nuột không trôi.

Lục Nhiên chỉ nhìn ông ta khìem tốn cười một cái, lại nhìn thượng thư đại nhân nói “Tại hạ cho rằng nguyên nhân của vấn đề dân lưu lạc là vì thiếu sót của điển chế. Khoản điền chế từ trước đến nay đều lộ rõ công dụng, mà giờ lại có nhiều hạn chế.”

Thượng thư nhìn hắn gật đầu một cái: “Mời lang trung nói.”

Lục Nhiên tiếp “Tiền triều vì điều kiện có hạn, nên trên thực tế nông hộ nhận điền không đủ số lượng quy định. Mà nay thiên hạ thái bình đã lâu, dân cư gia tăng, theo kinh nghiệm du học của Lục mã, nhà quan sở chiếm rất nhiều đất đai, ruộng đất còn lại để chia theo nhân khẩu rất ít. Vì vậy, nên đất đai của quốc gia đã không trao đủ. Nông dân một khi gặp phải thiên tai liền bán đất, lưu lạc tha hương, trở thành dân lưu lạc. Mà lệnh mua bán đất mặc dù bị cấm nhưng bây giờ đang diễn ra rất nhiều, khó lòng ngăn cản được.”

Những người bên cạnh nghe thế cũng liên tiếp gật đầu khiến cho viên ngoại lang kia không còn chút mặt mũi nào.

Thượng thư nghe xong nghiêm túc hỏi hắn “Lang trung có biện pháp ứng phó không?”

Lục Nhiên khẽ lắc đầu một cái nói “Lục mã bắt tài, chưa nghĩ ra biện pháp tận gốc. Việc hạn chế nhà quan mua đất quá không thực tế, sẽ liên lụy rất nhiều. Không có luật đất đai mới sẽ không thể hủy bỏ luật cũ được.”

Thượng thư thờ dãi, đúng vậy, luật này vốn dĩ không thể một sớm một chiều là có thể nghĩ ra được? Lại hỏi Lục Nhiên “Lang trung cảm thấy nếu kết hợp Hoạt Bộ và Hoạt Điền lại với nhau cùng giải quyết thì như thế nào?” Bất tri bất giác thượng thư đại nhân thế lại coi trọng đến ý kiến của một lang trung.

Lục Nhiên chấp tay nói “Biện pháp của thượng thư đại nhân không sai, chỉ là Lục mã cảm thấy cần thêm một điều nữa.”

Thấy Lục Nhiên gương mặt trung cầu ý kiến của ông, thượng thư khoát tay nói “Lục lang trung có chuyện gì cứ nói thẳng.”

Lục Nhiên nói “Những người trốn hộ không cần phải nộp thuế.”

Thị lang vừa nghe xong liền tức lắc đầu nói: “Ưu đãi thế này đối với những dân lưu lạc, chẳng phải là người người muốn trốn hộ ư? Hắn phải thêm khiển trách quản thúc bọn họ mới phải.”

Thượng thư xua tay ngăn lại lời hắn ta “Thị lang, nông hộ đối với đất đai của mình có cảm tình sâu đậm, chuyện này quan gia như người không thể lý giải được. Không đi đến cùng đường, bọn họ sẽ không cần trốn hộ đâu. Cứ theo như lời lang trung nói, thêm điều này vào.”

Kể từ ngày đó, danh tiếng của Lục Nhiên càng thêm vang dội, mọi người đều biết được hắn không chỉ là kẻ dựa vào quan hệ mà vẫn còn là một người có bản lĩnh.

Văn Chiêu nghe xong liền cười, Lục Nhiên này thế mà lại chú ý đến bá tánh dân thường, nếu không phải lui học tiếp cận với bá tánh, hiểu được hiện trạng của nông dân, sẽ không nói được những lời nói này.

Lục Nhiên sau khi về phủ liền ghi lại những lời nói hôm nay, tí mi mờ lại còn cần bổ sung thêm gì không, liếc nhìn tờ giấy để dưới nghiên mực, liền nhớ đến Ngụy Lương kia, phản phó với gã sai vật bên ngoài, “A Đông, gọi Ngụy Lương đến đây.”

Nhìn thấy Ngụy Lương đến, Lục Nhiên liền hỏi “Có thể viết chữ không?” Nếu biết viết chữ vẫn có thể thành văn thư, hẳn thực sự là không thiếu hộ viện.

Ngụy Lương cười, “Ngụy mã cường hạng.”

Lục Nhiên nghe thế, có chút hứng thú, “cường hạng” là chỉ bản thân viết chữ rất được, viết nhanh hoặc là có chỗ hơn người?

Ngụy Lương lấy bút chấm mực, hỏi, “Chủ từ muốn Ngụy Lương viết cái gì?”

Lục Nhiên chỉ nghĩ rằng hắn không biết viết chữ, tùy tiện lấy phần bản thân lúc luyện chữ viết 《Tức Tranh Luận》 cho hắn.

Ngụy Lương nhận lấy, tí mi vừa xem, lấy một câu trong đó viết xuống. Cuối cùng Lục Nhiên tò mò vừa nhìn một cái, lập tức kinh hãi.

Ngụy Lương chỉ viết tám chữ “Ngon nhức thị chán, trừ dung chi tức” (Nếu lời nói là sự thật, tốt hơn hết là nên dừng lại) Trong lòng Lục Nhiên chấn động cực lớn, bởi vì người này chỉ nhìn chữ hắn thôi, chưa bao giờ viết lại, thế mà viết ra tám chữ hết như chữ của hắn, nếu viết nhiều lần, chắc chắn có thể hoàn toàn tương đồng với chữ hắn.

Phản ứng đầu tiên của Lục Nhiên là người này thiên phú dị bẩm, có thể đảm nhiệm trọng trách. Phản ứng thứ hai của hắn là người này cũng quá mức nguy hiểm rồi, cần khống chế chặt chẽ mới được.

Lục Nhiên trình trọng hỏi hẳn, “Bản lĩnh này thế nào tập được?”

Ngụy Lương không nghĩ vấn đề này có gì sâu xa, nên không hiểu biểu tình ngưng trọng của chủ từ, chỉ đáp “Phương thuốc trong nhà rất nhiều, phụ thân thường gọi ta chép lại, Ngụy…….tiểu nhân lúc ấy nói lên trò vui nên bắt chước chữ trên phương thuốc mà chép lại, sau này càng ngày càng quen, dần đến trình độ có thể thật giả trao đổi. Phương thuốc của Võ Phương đại sư mà Dương tặc đoạt được, cũng là do tiểu nhân chép.”

Hắn nói rất dễ dàng, đổi lại là người khác dù có luyện tập mấy chục năm cũng chưa chắc có bản lĩnh này. Có thể giải thích rằng khả năng thư pháp của Ngụy Lương là được ông trời ưu ái, nhưng cũng nói rõ rằng người này lực quan sát thật kinh người, mà tâm thủ một thể, sức hành động cũng không thể xem nhẹ.

Lục Nhiên gật gù đầu lại hỏi “Việc này còn người khác biết không?” Nếu người bên cạnh biết được e rằng sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Ngụy Lương ngừng một chút, rồi mới nói “Vài vị trưởng bối trong nhà đều biết được, nhưng hôm nay những người kia đều đã qua đời……”

Lục Nhiên nhìn hẳn “Người hãy yên tâm, ngày sau Lục mã nhất định sẽ giúp người có năng lực tự mình báo thù.” Lại hỏi “Chủ từ trước của người biết chuyện này không?”

Ngụy Lương thông qua những câu hỏi này đã biết chủ từ rất xem trọng kỹ năng này của hắn, nói “Khuong cô nương không biết, lúc ấy tiểu nhân chỉ cho rằng đây là chút tài mọn thôi, là tiểu nhân học y không có hứng thú, chỉ là chó ngáp phải ruồi, bởi vậy xấu hổ khi nhắc tới.”

Lục Nhiên gật đầu khoát tay cho hắn lui ra, phút cuối cùng lại một lần nhắc nhở, “Việc này không thể nói với người khác.”

Sau khi Ngụy Lương lui ra, Lục Nhiên mới mình ở trong thư phòng trầm mặc thật lâu.

Đầu tháng tư, sáng sớm Tây Bắc. Từ tháng hai, Tây Bắc chưa từng mưa, mà bây giờ lượng nước ngầm cũng bắt đầu giảm.

Bên trong Tây Nhung, vài chỗ của đồng cỏ lớn đã thành một mảng sa mạc, chủ trại chăn nuôi cũng từ động dời sang hướng đông, cùng với dân chăn nuôi của triều Hoa Hạ không ngừng ma sát. Quân Khương gia cư trú ở đây ngăn chặn không được, lập tức chém đầu của một chủ trang trại Tây Nhung kiếm chuyện gây hấn lấy làm cảnh cáo.

Tây Nhung lấy có đó cứ đưa binh về hướng Hoa Hạ, kì thực vì muốn xâm chiếm đồng cỏ của Hoa Hạ để giải quyết nạn đói khô hạn trong nước.

Vinh Quốc Công giận dữ, lập tức đưa hai mươi vạn đại quân chiếm bốn tòa thành của Tây Nhung, đóng quân ở chân núi Thiên Sơn. Khương Văn Đạo cũng chém lấy thủ cấp của một tướng quân Tây Nhung.

Bây giờ Tây Nhung lấy Thiên Sơn làm quan ải, có đầu rút cổ vào trong, Vinh Quốc công cũng không tiến về phía trước. Hai quân ở trạng thái giằng co.

Tin tức truyền về trong nước, thánh thượng đại hỉ, ban phủ Vinh quốc công ngàn lượng hoàng kim, ngàn thước tơ lụa, phong Khương Văn Đạo thành tử phẩm Minh Uy tướng quân, Khương Văn Ngọc cũng được thăng quan đến Công Bộ lang trung.

Cùng lúc đó, trong triều tranh luận càng lúc càng gay gắt về việc không thừa thắng xông lên chiếm Tây Nhung, phái chủ chiến cùng phái chủ hòa hình thành ranh giới phân minh.

Phái chủ chiến chủ yếu từ các cấp tướng quân của Binh Bộ tạo thành, nhân vật tiêu biểu là Binh Bộ Thượng Thư Trương đại nhân Trần Quốc đại tướng quân, nói đây là thời cơ ngàn năm có một, không thể bỏ qua.

Nhưng mặc dù quốc lực Tây Nhung không mạnh nhưng lại cực kì rắc rối, nhiều đến biến cương khiến cho dân cư không thể sống yên ổn, binh tướng đóng quân ở đây hằng năm cũng khó có thể về nhà.

Phái chủ hòa chủ yếu là các quan văn, nhân vật tiêu biểu là Hộ Bộ thượng thư Thẩm đại nhân nói, “Năm năm triều ta sớm đã chịu ảnh hưởng, vấn đề dân lưu lạc vẫn đang giải quyết, thấu tóm Tây Nhung chỉ sợ sau này vấn đề dân lưu lạc càng trở nên nghiêm trọng.”

Tiết tướng nói “Sân vật trong nước Tây Nhung không phong phú, lại gặp đại hạn, dê bò đều bị tổn thất. Bây giờ thấu tóm Tây Nhung cũng là mất nhiều hơn được! Mà triều ta đánh bại Tây Nhung sau còn phải thiết lập vị trí quan địa phương đến binh ôn bả tách, phải tự nông nhân sĩ đến khai mương, giảm bớt khô hạn, cũng phải dạy dỗ cây dệt, hơn nữa tấn công cần binh lực tài lực, thực sự là tốn sức phí của, mất nhiều hơn được, mất nhiều hơn được!”

Hoàng thượng hiểu rõ đạo lý này, chỉ là không cam lòng mà thôi, Tiết tướng lại nói “Phái quan viên Lễ Bộ đi ký hòa ước thì có thể.”

Không lâu sau, Tây Nhung ký điều ước si nhục, hứa sẽ hai mươi năm không xâm phạm, mỗi năm tiến cống dê bò chiến mã, đá quý minh châu cùng với mỹ nhân Tây Vực.

Văn Chiêu nghe xong thấy buồn cười, Tây Nhung này hiện tại với đáng về một đứa cháu ngoan nhưng không giữ được lâu, mấy năm sau, Tây Nhung nội loạn, Đại Hân tân nhiệm xé bỏ hòa ước, cử binh Hoa Hạ, rửa sạch si nhục trước đó.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Mười Ba Tuổi

Lại một trận tuyết lớn là tà rơi, sau khi tuyết ngừng, trên mặt đất xuất hiện một lớp tuyết không dày không mỏng, đáng về thuần khiết của tuyết trắng khiến người khác yêu thích, không đành lòng đặt chân lên. Chẳng qua tuyết trước cửa phòng Khương Nhị có nường lại bị gẫm đến bẩn, dấu chân hỗn tạp không còn phân biệt được bao nhiêu người đã đến đây.

Họa Lan cùng Họa Cúc đã thắng thành nhĩ đẳng nha hoàn, hiện đang giúp chạy vặt. Hai người chạy đến chỗ lão phu nhân, vẫn chưa đợi bọn họ nói, lão phu nhân đã vội vàng vàng hỏi “Nhị nha đầu sao rồi?”

Họa Lan vội đáp “Vẫn chưa giảm sốt, một mực ngủ, cũng chưa dùng bữa.”

Họa Cúc đáp “Lão phu nhân, có cần đổi lang trung khác không?”

Lão phu nhân xua tay cho hai người lui xuống, trong lòng có chút nôn nóng. Chẳng qua là bệnh phong hàn tại sao nhiều ngày vẫn chưa khỏi? Nhị nha đầu thân thể còn chịu nổi không?

Chỉ chốc lát, Xuân Lan viện lại có một vị lang trung đến, cách một mắt rằm giúp Nhị cô nương bắt mạch, sau đó nói “Ngoại trừ bị lạnh, vẫn còn ưu tư trầm trọng.”

Khương Văn Tập đứng ở bên cạnh, nghe xong lời này liền hỏi ông ta, “Lão tiên sinh, gia muội chỉ mới chừng này tuổi, làm sao có thể ưu tư trầm trọng chứ? Có phải là vì nguyên nhân nào khác không?”

Vị lang trung này lắc đầu nói, “Tại hạ chẩn thế nào thì nói thế ấy. Không cần lo lắng, những phương thuốc trước đây không có vấn đề gì, chỉ là tâm bệnh này cần có tâm được chữa…….”

Sau khi tiễn lão tiên sinh này đi, Văn Tập đứng bên giường Văn Chiêu chưa đi.

Văn Chiêu trong hai năm qua trở nên càng thêm nghiêng nước nghiêng thành, dường như một thiếu nữ bước ra từ thân thể của nữ hài, từ chi thon dài mảnh khảnh, mặt mày cũng nhon hơn một chút, không còn là đáng về con nít bầu bĩnh nữa.

Bây giờ nàng đang nằm trên giường, hai mắt nhắm lại, mày đẹp hơi chau, lông mi khẽ run, dường như trong mộng đang gặp được vấn đề hóc búa. Sắc mặt có chút ửng hồng, hết nhụ người say rượu vậy, đôi môi vốn dĩ phấn nộn ẩm ướt mà giờ có chút khô khốc tái nhợt.

Văn Tập bưng nước đến, Phù Cừ muốn nhận lấy, hần khoát khoát tay từ chối, ngồi bên giường Văn Chiêu, mặc dù phí hơn nửa muỗng nước, nhưng rốt cuộc mỗi nàng cũng có chút ẩm ướt.

Lấy khăn giúp nàng lau nước chảy xuống phần cổ, nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, xoay đầu nhìn thấy thuốc đã được nấu xong.

Văn Tập cảm thấy có chút khó khăn, nếu không đánh thức muội muội dậy, thuốc này lại lãng phí hơn phân nửa, gỏi đầu của muội muội cũng bị ướt một mảng.

“Chiêu Chiêu……Chiêu Chiêu……tỉnh dậy, Tam ca gọi muội dậy mau……”

Văn Chiêu lần nữa trong mơ nhìn thấy cảnh có xuân cao ba tấc, Tam ca ôm chặt nàng không buông.

Tuyết rơi ca mùa đông trước ngày xuân năm đó, mọi người đều nói “Tuyệt lành báo hiệu năm bội thu”, không hề sai, năm Thừa Bình thứ mười bốn là một năm bội thu của nông dân, nhưng với phủ quốc công mà nói lại là ác mộng. Lúc ấy mẫu thân Tân Thị đang hoài thai thai nhi thứ ba, ca ngày vuốt ve cái bụng to, nhìn tuyệt bên ngoài đang rơi là tà, ý cười trên mặt rất ôn nhu, Văn Chiêu bây giờ không quá yêu thích bà nên đối với nụ cười đó càng cảm thấy chán ghét.

Mà mẫu thân đến ca cảnh xuân ba tấc trên đường lưu đây cũng không thể thấy được.

“Chiêu Chiêu……Tam ca……”

Văn Chiêu nghe thấy giọng của Tam ca, nâng nói “Tam ca huynh buông muội ra đi……” nếu không Tam ca sẽ phải chết, sẽ chết trên đường đi.

Vừa mở mắt ra, thấy mấy cái bóng hợp lại thành một, Văn Chiêu nhìn thấy Tam ca, Tam ca đang bưng thuốc, nhìn thấy nàng tỉnh liền vui mừng, hần nói “Chiêu Chiêu rốt cuộc cũng tỉnh, thuốc này không cần lĩng phí rồi.”

Tam ca dứt nàng uống từng muỗng thuốc một, nói “Cứ tưởng Chiêu Chiêu sẽ không ngoan ngoãn uống thuốc, trong mớ kêu Tam ca thả muội ra, bây giờ không phải uống thuốc thật tốt nha? Đáng không?”

Văn Chiêu vô thức gật gật đầu, Tam ca làm ảo thuật lấy ra vài quả mơ xanh, nói “Đây là của nhà mẹ mẫu thân, hôm qua dặn người tặng cho chúng ta, Chiêu Chiêu nếu muốn ngủ nữa, Tam ca sẽ ăn luôn cả phần của muội đó.”

Trong miệng bị nhét một quả mơ xanh, vị chua chua ngọt ngọt ngập tràn ca niện, đem vị đắng cuốn đi, Văn Chiêu tỉnh táo hơn một chút nói “Đã khiến Tam ca lo lắng rồi, là Chiêu Chiêu không tốt.”

Tam ca cười nói, “Phong hàn cũng không phải là Chiêu Chiêu muốn nhiễm, mà vị lang trung kia nói Chiêu Chiêu ưu tư quá độ, Tam ca cảm thấy ông ấy chẩn sai rồi, thử hỏi tuổi tác của một tiểu cô nương như Chiêu Chiêu thì có thể ưu tư cái gì chứ?”

Văn Chiêu trong lòng nháy dựng lên, ngoài mặt nói “Tam ca, Chiêu Chiêu không phải là một tiểu cô nương nữa rồi.”

Tam ca lập tức đổ nằng “Phái phái phái, Chiêu Chiêu mười ba tuổi rồi, là một đại cô nương, mau uống hết thuốc liền xem là đại cô nương.”

Hai người nói chuyện, mẫu thân lững lờ đứng đó, đem áo khoác cởi ra, đưa cho nha hoàn phải tuyết xuống, bước đến bên giường Văn Chiêu, xoa xoa đỉnh đầu nàng, Văn Chiêu cảm thấy bàn tay như ngọc của bà thật ấm áp, thoải mái cọ cọ vào tay bà.

Tân Thị cười, nói “Đỡ chút rồi.” Tam ca lui sang bên cạnh, bà ngồi bên giường, kéo lại tấm chăn bị tuột xuống, ừ rầm hỏi nàng có muốn ăn gì không.

Văn Chiêu nghĩ nghĩ, nhưng không cảm thấy có khẩu vị gì, dường như có chút đói quá mức ngược lại không biết tự vị đối nữa.

Tân Thị thấy vậy, gọi Chiết Chi bên cạnh đến phòng bếp dọn dồ một tiếng, muốn nấu cháo gà, nấu càng nhừ càng tốt.

Đợi cháo bung đến, Tần Thị thổi thổi, từng muỗng từng muỗng dứt nạng ăn, lúc này được Tam ca dứt thuốc, nạng không cảm thấy gì nhưng hiện giờ được mẫu thân dứt cháo, ngược lại nạng cảm thấy bán thân vẫn là một nữ hài, cần mẫu thân dứt cơm mới ăn được.

“Mẫu thân, Văn Chiêu tự ăn được……”

Tần Thị không buông tay, đáp “Chiêu Chiêu vừa khỏi bệnh, tay vẫn chưa có sức, nếu bị bát cháo làm bỏng thì thế nào đây?” Nói xong lại tiếp tục dứt nạng ăn.

Văn Chiêu chỉ đành từng ngậm từng ngậm nuốt xuống.

Tam ca đã về phòng ôn tập rồi, chẳng lâu sau hẳn phải thi cử.

Cháo vẫn chưa dứt xong, Văn Đàm liền hí hục chạy vào, sau lưng còn có đệ đệ ba tuổi.

Văn Đàm vẫn chưa mở miệng, Tần Thị đã lên tiếng trách mắng trước “Dẫn theo đệ đệ còn chạy nhanh như vậy? Để ý A Dậu ngồi đấy!”

Văn Đàm è lười, nói “Mẫu thân, A Dậu có thể chạy rồi, người đừng lo lắng.” Xoay người đuổi tay sò lên trán Văn Chiêu.

Văn Chiêu bị bàn tay lạnh của nạng làm cho giật mình, liền nghe Văn Đàm nói “Ai ya, Nhị ti sao vẫn nóng vậy!”

Tần Thị nâng tay gỡ đầu nạng, bắt lấy tay nạng “Tay lạnh như băng thế mà dám chạm vào Nhị ti con?”

Phủ Diêu đứng bên nhìn thấy liền cười, đưa mắt lộ sự tay cho Văn Đàm, Văn Đàm nhận lấy, có chút ngượng ngùng “Hóa ra là không phải Nhị ti còn sốt mà là tay Đàm Nhi lạnh.” Nói rồi hai mắt sáng lên “Nói như vậy là Nhị ti khỏe rồi?”

Tần Thị tiếp tục dứt Văn Chiêu ăn, miệng nói “Nhị ti nhanh khỏi thôi. Con đừng làm lạnh Nhị ti của con nữa.”

Văn Đàm liền tục gật đầu, mắt nhắm nhìn ti ti xinh đẹp như tiên nữ, hỏi “Nhị ti ti, ti kì nào có thể cùng Đàm Nhi đắp người tuyết? Mẫu thân không cho A Dậu chơi tuyết, Đàm Nhi rất buồn chán.”

Tần Thị làm ra tư thế muốn vỗ đầu nạng, Văn Đàm vội ôm đầu. Văn Chiêu cười “Khỏi bệnh rồi liền có thể chơi đắp người tuyết với Đàm Nhi.” Lại nhìn Tần Thị nói “Mẫu thân, thân thể của Chiêu Chiêu không tệ, cũng chỉ bệnh trận này thôi”

Văn Đàm cao hứng muốn nhảy lên, Tần Thị bắt lực, buồn cười nói “Nhưng con bệnh trận này đều dọa mọi người không ít.”

Lúc này Văn Dậu ngẩng đầu, dùng đôi mắt ướt át như nai con nhìn Tần Thị, yếu ớt nói “Mẫu thân, A Dậu cũng muốn chơi tuyết……”

Tần Thị không dung túng, con trai nhỏ có tờ ra đáng thương hơn nữa bà cũng sẽ không gạt đầu, chỉ nói “A Dậu lớn hơn chút nữa liền có thể chơi tuyết rồi, cho nên A Dậu cần lớn nhanh hơn một chút.”

Văn Dậu nghiêng đầu nhỏ hỏi Văn Đàm “Lớn như Ngủ ti ti vậy sao? Ngủ ti ti nói cho A Dậu biết làm thế nào để lớn lên đi.”

Văn Đàm làm ra vẻ như một người lớn, lấy tay vỗ vỗ chiếc nón lông hình hổ con của Văn Dậu “Ăn nhiều cơm, không được kén ăn, ăn nhiều cả rồi liền có thể lớn lên!”

Văn Chiêu thấy mặt mãn này, vô giác nở nụ cười, cho dù nạng không có tham gia nói chuyện cũng cảm thấy ấm áp, bởi vì nạng của bây giờ không còn là một người ngoài không liên quan đến nữa.

Buổi chiều, cha và Nhị ca hạ triều có đến đây, mỹ mạo của cha vẫn không thua ngày trước, hơi thở trên người mang theo gió tuyết, cười hỏi Văn Chiêu khi nào tỉnh, có thể dùng bữa chưa, Văn Chiêu đáp rồi ạ.

Nhị ca năm trước đã tiến hành lễ đội mũ, cả người khoác triều phục đỉnh bệch tuất đặt, dáng vẻ nhìn ngang cười như hoa xuân nở rộ.

Gióng kết kiếp trước, hẳn lúc này cũng đã lên đến chức Công Bộ thị lang. Nhị ca ở trong kinh thành xem như là một đối tượng được nhiều nữ tử muốn gả, rất nhiều người đều yêu thích hẳn, rất cuộc hẳn tuổi trẻ tài cao, dung mạo hơn người, gia thế tốt, nam tử từ này, dù tìm khắp kinh thành cũng không tìm được mấy người.

Tỉnh đến, Nhị ca cùng Tôn Du đính hôn cũng trong mấy ngày này.

Càng gần kì thi mùa xuân mùa thu, Quốc Tử Giám đều có chút bận, cha xem như là một người không thích lo việc mà cũng trở nên bận rộn, cùng Văn Chiêu mà nói chuyện một lúc, dặn dò nạng nghỉ ngơi thật tốt sau đó liền quay về thư phòng.

Nhị ca ở lâu hơn chút, cũng không nói chính sự gì, chỉ thích nhéo nhéo mặt nạng, cười nói “Nhị muội gây chút rồi, khỏi bệnh ăn nhiều chút, béo mới đẹp.”

Tin người mới là lạ! Văn Chiêu bĩu môi, né tránh tay hẳn.

Nhị ca nhìn thấy động tác của Văn Chiêu, lại búng lên trán nạng, nói “Nhị muội không tin sao? Nhị ca chính là thích dáng vẻ béo ù của muội, phần nộn tròn tròn, ôm rất mềm, thịt trên mặt chọc vào rất thích……”

Trong lòng Văn Chiêu hét to, những nữ tử thích hẳn, mau chóng đến đây xem dáng vẻ bây giờ của hẳn a!

“Nhị ca đi tìm Đàm Nhi đi, Nhị muội đã lớn rồi, không béo được.” Nạng quay đầu trừng mắt lườm hẳn một cái.

Nhị ca lắc đầu, nói “ Ngủ muội chạm một cái liền ồn ào không ngừng, vẫn là Nhị muội ngoan hơn……”

Ngày thứ hai Văn Chiêu có thể rời giường, đi đến Thọ Đường đường, lão phu nhân kéo nạng qua xem đi xem lại, cau mày nói “Bệnh mấy ngày nay liền gây đi chút rồi.” Nói xong liền sai người ninh một chén nước tuyết lê, lại đưa cho nạng một đĩa hạt mè ngào đường, vẫn muốn nhìn nạng ăn hết mới được.

Hai thứ này đều là đồ ngọt đến ngấy, Văn Chiêu dưới ánh mắt quan sát của Bào phu nhân đành ăn hết tất cả, không ngờ đến ăn xong liền cảm thấy tinh thần phấn chấn.

Màn đêm buông xuống, trong bữa tối có rất nhiều trời nước, Văn Đàm hỏi “Văn chưa đến Nguyên Tiêu mà? Sao có nhiều trời nước ăn vậy?”

Tần Thị nói “Là A Dậu đòi muốn ăn bánh trôi nước, phòng bếp mới đặc biệt làm cho cả nhà ăn, chẳng qua A Dậu chỉ có thể ăn hai cái thôi!”

Văn Dậu nhìn thấy mẫu thân kiên định như vậy, chỉ đành ngoan ngoãn gật đầu, tro mắt nhìn trời nước bị Nhị ti ti và Ngủ ti ti chia nhau ăn.

Văn Đàm cổ tình trêu đệ đệ, có ý trước mặt cậu nhóc đem bánh trôi nước ăn đến nước đường văng tứ tung, ra vẻ ăn rất ngon.

Văn Chiêu vừa ăn bánh trôi vừa nghĩ đến chuyện của Tết Nguyên Tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Cầu Tam Sinh

Ngày lễ hoa đăng của kiếp trước, thái tử đương triều tự phục du ngoạn, ở một góc dưới chân cầu đột nhiên dừng chân lại.

Mỗi cây cột của cầu đá kia đều treo dây hoa đăng, ánh sáng ấm áp tỏa ra xung quanh, cũng chiếu rõ cả dáng vẻ của thiếu nữ xinh xắn đang đứng dựa lan can trên cầu, làn da như tuyết trắng, mái tóc đen mượt mà, đôi môi anh đào nhỏ nhỏ, hình như cảm nhận được ánh mắt của hẳn, đôi mắt linh động đưa qua, hẳn nhìn thấy ánh sáng lưu chuyển trong mắt nạng, vô thức bị thu hút, đến khi hẳn phản ứng lại, thiếu nữ đã lảng lảng nhìn hẳn một cái rồi nạng lần vẩy mà trốn đi, để lại ánh trắng tròn chiếu sáng khắp một vùng đất.

Gây kẻ tiếp thái tử nhắm mắt, hình bóng của thiếu nữ kia lại hiện lên trước mắt, dường như được vẽ trong mí mắt hẳn.

Không quá mấy ngày thái tử liền điều tra rõ được thân phận của thiếu nữ kia, nguyên là nữ nhi của phủ quốc công, thân phận cũng đủ cân xứng, lập tức liền tiến đến điện thỉnh chỉ tứ hôn. Vì vậy mới có những kẻ kế tiếp đó.

Mà Văn Chiêu không hy vọng những kẻ kế tiếp đó phát sinh lần nữa.

Ngày hôm đó Văn Đàm, Văn Dậu đều rất hưng phấn, riu riu nói muốn mua thật nhiều thật nhiều hoa đăng quay về treo trên cửa phòng. Tần Thị đang giúp Văn Đàm chọn y phục, thấy Văn Chiêu tiến vào, vừa đánh giá, thẳng thắn lắc đầu “Chiêu Chiêu con mới ở tuổi này mà mặc xiêm y màu hồng đất làm gì, đi đôi một bộ màu sắc tươi hơn đi.”

Văn Chiêu nghĩ nếu như không thể tránh đi chơi lễ hoa đăng, thì phải biến mình trở nên xấu xí chút, cũng không thể đi đến cây cầu kia, nhất định phải né tránh thái tử.

Nạng khó xử nói “Chiêu Chiêu cảm thấy bộ này rất được, và lại đôi nữa thì sẽ rất phiền toái.”

Tần Thị giúp Văn Đàm chọn áo ngoài màu anh đào, cùng với áo choàng viền lông màu đỏ thắm khoác ngoài, lại phản phớ Chiết Chi giúp Văn Đàm khoác vào, bản thân đưa Văn Chiêu về phòng nằg, dặn dò nha hoàn đem quần áo mới cuối năm đến.

Tần Thị vừa lấy ra nhìn liền khen, “Váy hoa thạch lưu này Chiêu Chiêu mặc vào nhất định sẽ rất đẹp, còn có áo ngoài thêu hoa mai, phối với áo choàng này.” Nói xong liền gọi Phù Diêu giúp nàng thay lên.

Trong lòng Văn Chiêu vô cùng sầu não, không biết cự tuyệt thế nào, lý do của bản thân cũng không thể nói cho mẫu thân nghe.

Chi đành để mặc Phù Diêu thay lên, lại hỏi “Chiêu Chiêu có thể đem theo mạn che mặt không? Ngoài trời gió lạnh, đem theo để che chắn chút.”

Tần Thị tùy ý gật đầu, “Cổ nương mới lớn có đeo hay không cũng đều được, tác dụng chắn gió cũng không được gì.” Nói xong lại thoa chút son môi cho nàng.

“Chiêu Chiêu thường ngày vẫn biết thoa son môi, sao hôm nay lại không thoa lên? Nếu như môi khô thì không tốt rồi.”

Văn Chiêu nói “Đề nha hoàn đến làm là được, mẫu thân giúp Chiêu Chiêu phối đồ như thế khiến cho.....”

Tần Thị một tay ới ot nàng, tay còn lại cẩn thận thoa son lên môi nàng, sau đó lại nói “Ta là mẫu thân con, ta làm là được.” Cư nhiên là có chút giận thật, hình như không chỉ nói chuyện này.

Sau đó lại để cho Phù Diêu giúp nàng búi tóc Đọa Mã, cẩn thận chọn vài cây trâm đẹp.

Đến khi lần nữa Văn Chiêu bước ra khỏi phòng đã xinh đẹp đến độ không gì sánh được, người đẹp vì lụa, trông nàng đẹp hơn lúc này nhiều.

Văn Đàm đã sửa soạn xong, sinh động như một ngọn lửa, nhìn thấy Văn Chiêu lập tức nhảy lên vỗ tay nói “Nhị ti ti thật xinh đẹp! Nhị ti ti thật xinh đẹp!”

Văn Dậu cũng thay xong đồ, nha hoàn đang giúp cậu khoác áo choàng, cậu bé nhìn thấy Văn Chiêu cũng nhảy cẫng lên học theo Văn Đàm hô, khiến cho nha hoàn kia nửa ngày vẫn chưa cột xong dây áo, vẫn là Tần Thị gọi cậu một tiếng mới ngừng được.

Tần Thị đứng bên xe ngựa nhìn con trai con gái từng người từng người lên xe ngựa, hải lòng nhìn họ cười.

Tam ca và Nhị ca ngồi ở một cỗ xe ngựa khác, cha vẫn bận chuyện ở Quốc Tử Giám nên chưa về.

Văn Đàm và Văn Dậu, hai tiểu gia hóa trên đường đi riu riu rít rít, muốn giành nhau viết thơ Tết Nguyên Tiêu, náo náo nhiệt nhiệt. Văn Chiêu bị lây nhiễm trở nên vui vẻ hơn, dường như chuyện ưu tư trong lòng cũng vui đi một chút.

Xe ngựa dừng ở hẻm Thanh Y, Tam ca đến trước xe ngựa, dịu mẫu thân và đệ đệ muội muội.

Văn Chiêu trước khi cưỡi mẫu thân xuống xe ngựa đã đeo xong mạn che mặt, lúc này vừa xuống xe ngựa liền cảm nhận được một trận gió lạnh đem mạn che mặt của hai người thổi lên, nhưng đưa mắt nhìn thấy hẻm Thanh Y nhà nhà đốt đèn, về náo nhiệt khắp nơi, nên cũng không thấy lạnh.

Hoa đăng của Tết Nguyên Tiêu so với lúc Thất tịch phồn hoa hơn nhiều lần. Thời điểm Thất tịch chỉ là thương nhân trong dân gian làm lễ hoa đăng nhỏ, còn Nguyên Tiêu là do triều đình tổ chức, dọc đường toàn là đèn luân, đèn trụ, đèn thụ, tối chút còn bắn pháo hoa, tất cả đều là tiền của Hộ Bộ.

Văn Chiêu, Văn Đàm đi đầu, Tần Thị nắm tay Văn Dậu theo sau, tiếp đó là Văn Ngọc và Văn Tập, Tam phòng cũng theo sát sau đó. Chưa đi được vài bước, Thỉnh Nguyệt kéo Thỉnh Lan đi đến bên cạnh Văn Chiêu, cùng nhau đi đầu, Thỉnh Nguyệt cười khúc khách “Vẫn là phong cảnh phía trước là tốt nhất!”

Hai nữ nhi muốn đi phía trước, Yển Thị chỉ đành không tình nguyện mà chăm sóc Thỉnh Châu và Thái Huyền, Thái Chương.

Đi ngang qua một cửa tiệm, bên trong treo toàn hoa đăng hình con giáp, Văn Dậu nhìn thấy những động vật nhỏ sống động liền chạy vào xem, muốn Tần Thị mua cho cậu một cái đèn con hổ. Chưa đợi Tần Thị đồng ý, Nhị ca đã đi mua, Văn Dậu cảm lấy đến hổ con hải lòng đi trước, Tần Thị cười nói với Văn Chiêu “Chiêu Chiêu tặng lễ thôi nói cho A Dậu cũng là một con hổ con, nó từ nhỏ đã yêu thích hổ con.”

Nghe bà nhắc đến chuyện này, Văn Chiêu đột nhiên nhớ đến con hổ ngọc “năm mươi lượng bạc” kia.

Nói đến Lục Nhiên năm ngoài đã thăng đến chức Hộ Bộ thị lang, thị lang lúc đầu bị điều đến Lại Bộ, cũng tính là thăng chức. Nghe tin tức tiểu đạo nói, Lục Nhiên sau khi từ phủ Tiết tướng quay về hồi cuối năm, Tiết tướng chưa từng cho hắn một grooming mặt tươi cười, nhất mực lạnh lùng đến bây giờ. Mặc dù Tiết tướng vì thanh danh của nhi nữ không nói gì, nhưng bên ngoài đều đoán mò là Lục Nhiên kia đã khéo léo từ chối con gái lão rồi.

Rốt cuộc góc độ Tiết tướng bởi đường Lục Nhiên đã vượt qua bồi dưỡng môn sinh và tâm phúc, càng giống như bồi dưỡng con rể.

“Biểu ca!” Một tiếng gọi thanh thúy cắt ngang suy nghĩ của Văn Chiêu, nhìn thấy có người chạy về phía bọn họ, vừa quay đầu nhìn là cháu trai cháu gái của Đại bá mẫu.

Dung Hứa và Dung Xu.

Dung Xu kia nâng làn váy đỏ, hết như một ngọn lửa chạy qua đây, nhìn Nhị ca cười nói, dường như không thấy những người xung quanh. Dung Hứa lại ung dung đi đằng sau, đáng vẻ ôn văn ưu nhã.

Văn Chiêu, Văn Đàm cũng chào hỏi với hai người kia.

Đoàn người này của Văn Chiêu liền có hai vị cô nương lớn hơn chút, đó là Văn Chiêu và Thỉnh Lan, Thỉnh Lan cũng tính là một giai nhân thanh lệ, chỉ là khi đứng cạnh Văn Chiêu liền trở nên kém sắc. Dung Hứa ở xa xa nhìn thấy quần áo đỏ bị ánh trắng bạc bao phủ, tựa như một khối băng tuyết bọc lấy lửa tươi đỏ rực, ở giữa một đám người đẹp mắt cũng thật xuất sắc, đáng người yêu điệu, dung sắc bức người.

Lúc Dung Hứa gọi “Biểu muội” của hắn, lại nhìn kĩ nâng thêm một cái.

Văn Chiêu nhìn thấy Tam ca đột nhiên chắn phía trước nàng, không hiểu gọi hắn một tiếng, Tam ca vỗ vỗ vai Văn Chiêu nói “Đi thôi.”

Dung Hứa và Dung Xu đi cùng bọn họ tiến về phía trước, Dung Xu riu rít bên Nhị ca nói không ngừng, một hồi nói “Lồng đèn cá chép của tiệm này làm thật tinh xảo, biểu ca cảm thấy thế nào?”, một lúc lại nói “Biểu ca có muốn đoán câu đố đèn không? Biểu ca nhất định có thể thắng thật nhiều thật nhiều hoa đăng về!”

Văn Chiêu ở trong lòng cảm thán cô nương mười tuổi này có thể ăm ĩ như vậy, cũng thật hiếm thấy.

Nhị ca cũng cảm thấy có chút phiền, câu được câu mất mà đáp lại nàng ta, mọi người đều nghe hiểu hắn mong nàng ta có thể yên tĩnh một chút, nhưng cô nương này vẫn không nghe ra, miệng vẫn nói không ngừng.

Dung Hứa nhìn thấy Nhị ca lộ ra vẻ bất lực lại cảm thấy vui vẻ khi người khác gặp họa, muội muội của hắn bình thường mặc dù thích ăm ĩ nhưng cũng chưa ồn ào đến mức này, cho nên nguyên nhân là ở biểu ca, có thể nghĩ ra muội muội thích biểu ca nhiều hơn hắn, lại cảm thấy có chút yên lòng.

Dời khỏi ánh mắt muội muội, lại vô thức nhìn sang bên Văn Chiêu, cô nương này đeo mạn che mặt nhưng cũng không che nổi vẻ tuyệt sắc, mà nàng lại không hề hay biết. Nàng tưởng chỉ cần đeo mạn che mạn sẽ vạn sự đại cát, có thể tùy ý nói đùa, tùy ý ngắm hoa đăng, nàng không biết nụ cười của nàng trở thành toàn bộ phong cảnh trong mắt người khác.

Nhìn thấy tầm mắt lại bị chặn, hóa ra là Tam ca đang đi trước lại lui về sau. Rõ ràng là để phòng hấn, Dung Hứa không tự nhiên mà thu hồi ánh nhìn.

Hướng đông chính là cầu Tam Sinh, nghe nói trên cầu treo đầy hoa đăng, con sông nhỏ dưới cầu còn có cá chép đủ màu, có một tiệm nhỏ bên đó bán thức ăn cho cá, các tiểu cô nương rất thích cho động vật nhỏ ăn, vì vậy nên buồn bán rất đắt.

Kiếp trước Văn Chiêu chính là ở cây cầu Tam Sinh bị thái tử nhìn trúng, cho nên lần này dù thế nào đi nữa, nàng cũng sẽ không lên cây cầu ấy nữa.

Hướng tây là hẻm Nhân Duyên, nhân gian truyền rằng có thể ở trong hẻm Nhân Duyên gặp được người định mệnh kiếp này, chẳng qua chuẩn hay không thì rất khó nói rồi.

Văn Đàm muốn cho cá ăn, Văn Dậu nghe xong miêu tả cũng động lòng, phối hợp nói “Cho cá cá ăn! Cho cá cá ăn!”

Thỉnh Châu một đường bơi vì có mẹ cá bên cạnh nên không dám tận hứng, đi theo ồn ào “Con cũng muốn xem cá! Châu Châu muốn xem cá!”

Văn Chiêu không biết phải thuyết phục thế nào để bọn họ đi đến hẻm Nhân Duyên, rốt cuộc thì hẻm kia cũng không thú vị bằng cầu Tam Sinh, vì truyền thuyết cũng chỉ là mảnh lối thôi. Nếu không có kiếp trước, nàng cũng sẽ đi cầu Tam Sinh kia.

Đành phải hù dọa bọn họ nói “Các người có biết mỗi năm sau lễ hoa đăng, có biết bao nhiêu cá chép chết không?”

Văn Đàm tròn to mắt không hiểu “Há?”

“Không biết bao nhiêu cá chép ăn đến no chết, sau lễ hoa đăng đều căng bụng đến chết.”

Những đứa nhỏ nghe thế đều thổn thức, có chút do dự nên đi hay không, ánh mắt nai con của Văn Dậu nhìn Văn Chiêu, đáng thương nói “Nhị ti ti, A Dậu không cho chúng ăn nữa, A Dậu chỉ muốn nhìn một cái.....”

Văn Đàm và Thỉnh Châu nghe xong đều sáng mắt, nói “Chỉ đi xem một cái thôi, không cho ăn!”

Văn Chiêu hết cách, chỉ đành nói với Nhị ca và Tam ca “Chiêu Chiêu muốn đi hướng tây.....” Đến cá tên hẻm Nhân Duyên nàng cũng không dám nói ra, sợ các ca sẽ hiểu lầm

Nào ngờ sau khi nàng nói xong, Thỉnh Lan cũng nhỏ giọng nói “Thỉnh Lan cũng muốn đi hèm Nhân.muốn đi hướng tây.” Thỉnh Nguyệt nhìn hai người đều muốn đi hướng tây cũng bất chúc theo, dù gì cá chép nàng cũng xem nhiều lần nên cũng không có gì mới lạ, cũng không thích chúng.

Nhị ca Tam ca nghe xong liền đưa mắt nhìn nhau, quyết định sẽ chia làm hai đường, Nhị ca đưa đám nhỏ cùng với mấy người Tam bá mẫu đi cầu Tam Sinh, còn Tam ca sẽ đưa ba ti muội đi hèm Nhân Duyên.

Trong hèm tối hơn so với bên ngoài một chút, chi tre vãi vài cái hoa đăng thừa thốt, bởi vậy người trong hèm cũng ít hơn so với bên ngoài, nhưng dù thế, trên đường cũng nhìn thấy khá nhiều người, từ trẻ con tóc quai đao đến người già tóc bạc, từ thư sinh áo trắng đến công tử ăn chơi. Con hèm này có chút dài, gặp được vô vàn loại người, vẫn chưa thấy điểm cuối.

Thỉnh Nguyệt vừa nhìn vào lắc đầu nói “Lời đồn đãi chắc chắn là giả, cái gì mà người có duyên kiếp này. Cũng không biết cầu Tam Sinh kia có thể gặp được một nửa kiếp trước hay không.”

Thỉnh Nguyệt tuổi nhỏ hơn chút, nói những thứ này không thấy xấu hổ, thế mà Thỉnh Lan nghe đến cả mặt thẹn thùng không nói lời nào.

Vân Chiêu cũng có chút xấu hổ, không dám quay đầu lại nhìn Tam ca, chỉ mong sớm đi về.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Hèm Nhân Duyên

Cũng không biết trong lòng Tam ca có cười nằng động tâm thần hay không, Vân Chiêu vô thức đi nhanh hơn chút, mong đi hết hèm này sẽ cùng đám người Nhị ca tụ họp.

Mắt nhanh thấy gần cuối hèm, ngay lúc này, ở hèm nhỏ phía trước chỗ rẽ có một nam tử mặc hắc bào đi đến, dưới ánh trăng sáng, hắc từng bước từng bước đi vào con hèm sâu, ánh sáng bạc rơi trên đỉnh đầu hắn, mon tròn sống mũi cao thẳng của hắn. Người nọ xoa tóc, mái tóc tựa như thác nước mà rũ xuống, khi tiến lại gần có thể thấy rõ trong đôi mắt trong veo kia là một mảng trắng sáng.

“Vân Tập, Nhị cô nương.” Người kia và Tam ca có quan hệ thân thiết đến có thể gọi thẳng tên, đó chính là Lục Nhiên. Thời điểm chào hỏi lại có người đi đến, là Ngụy Lương. Giương mặt Ngụy Lương nghiêm túc, càng ngày càng giống đặc tính của tâm phúc.

Vân Chiêu không nghĩ đến người này mới một thời gian không gặp, hắc cư nhiên có thể dùng đến sắc đẹp mê hoặc người khác rồi, lúc nàng khôi phục tinh thần đã thấy Lục Nhiên đi bên cạnh Tam ca, hình như lúc này hắn còn cười với nàng, phảng phất lại như không cười.

Lục Nhiên cùng Tam ca xấp xỉ tuổi, lại quen biết nhiều năm, tự nhiên sẽ có rất nhiều chuyện để nói. Vân Chiêu cùng Thỉnh Lan, Thỉnh Nguyệt tiếp tục đi phía trước.

“Tam ti, ti không khỏe sao?” Vân Chiêu nghe Thỉnh Nguyệt đột nhiên hỏi câu này, liền quay đầu nhìn Thỉnh Lan một cái, trong lòng tức khắc lộp bộp một tiếng.

Hai gò má Thỉnh Lan đỏ ửng, đây đâu phải là không thoải mái, mà rõ ràng là xấu hổ, đáng vẻ xuân tâm mạnh động.

Chẳng lẽ nàng ấy đối với Lục Nhiên.

Trong lòng Vân Chiêu có chút hoảng loạn, bởi vì chuyện này có thể vì nàng mà phát sinh thay đổi. Kiếp trước Thỉnh Lan so với nàng có cuộc sống thuận lợi hơn nhiều, mười lăm tuổi liền gả cho thứ tử Vương Sùng của bác Hoài An, một năm sau liền sinh ra một nhóc con A Thừa trắng trẻo bù bẫm, thời điểm A Thừa đầy tháng, nàng cũng từng bế qua thỉnh bệ, cậu nhóc bù bẫm cũng không thích khóc, hai mắt to tròn nhìn nàng trần trụi, đôi mắt trong veo, người nhìn như bị hút vào trong.

Mặc dù không lâu sau phủ quốc công gặp chuyện, phủ bác Hoài An cũng vội vàng phủi sạch quan hệ với phủ quốc công, nhưng đây cũng là chuyện thường tình, không thể oán trách bọn họ. Sau khi Vân Chiêu nhập cung từng nghe qua, mặc dù nhà mẹ đã thất thế, nhưng Vương Sùng kia đối với Thỉnh Lan vẫn cực kì tốt, không hề coi thường. Trọng phu thế này cũng thật quá khó tìm rồi.

Mà nếu kiếp này Thỉnh Lan không gả cho Vương Sùng, vậy A Thừa.cũng sẽ không ra đời trong kiếp này nữa.

Vân Chiêu đột nhiên có chút oán trách Lục Nhiên vì sao lại có nhan sắc như vậy, vì sao lại xuất hiện trong hèm Nhân Duyên khiến người ta hiểu lầm hẳn chính là người tình định mệnh. Tuy nhiên nàng cũng biết bản thân oán trách thế này cũng có chút vô lý.

Nàng nên trách bản thân mới phải. Nhưng nàng chỉ có thể đi hèm Nhân Duyên này thôi.

Mà Lục Nhiên đang cùng Tam ca nói chuyện khoa thi mùa xuân, ánh mắt rơi trên hình bóng yếu đuối của thiếu nữ trước mặt. Hóa ra tiểu cô nương kia đã thành đại cô nương rồi, lại càng ngày càng.rung động lòng người.

Mấy năm nay hắn cùng phủ quốc công cũng thân thiết, giao tình với Văn Ngọc Văn Tập không tệ, bởi vì thường đến phủ chơi không ít lần, cũng từng ở xa xa nhìn thấy nàng, những cũng không rõ ràng bằng lúc này.

Bên Nhị ca, mấy nhóc con có ý không nhìn đến tiệm bán thức ăn cho cá, chỉ đem tầm mắt nhìn những chú cá chép đang bơi qua bơi lại tranh giành đồ ăn.

Mỗi lần nhìn thấy con cá chép màu trắng bạc, Văn Dật sẽ kêu to một tiếng, xem ra là thích con cá ấy nhất rồi. Nhị ca lo lắng những nhóc con này sẽ rơi xuống nước nên đưa chúng lên trên cầu xem, bọn trẻ cũng biết là đứng bên bờ sông nguy hiểm nên ngoan ngoãn gật đầu đi theo.

Ở trên cầu ngắm cá mặc dù có chút xa, không nhìn rõ bằng nhưng an toàn hơn, tầm nhìn thoáng đãng hơn nhiều, có thể nhìn thấy cả đèn dóm vây quanh trên phố xá.

Lúc này thái tử một thân tự phục tối màu, đi dạo dưới chân cầu Tam Sinh, hình như đang tập trung nhìn lên trên cầu, trên cầu có một cậu bé để tóc trái đao đang nhảy nhót, lên trên chút là một đoàn con cháu quan gia, chỉ dựa vào quần áo cũng biết được thân phận những người này bất phàm. Thái tử nhện ra được người kia, hẳn gần đây đang là nhân vật nổi tiếng. Công Bộ thị lang trẻ tuổi.

Hắn là người mà thái tử muốn kéo về phe mình, nhưng thái tử biết hôm nay đã đủ rồi, nếu thêm ti động tác e rằng phụ hoàng sẽ cảnh giác.

Nghĩ như vậy, thái tử đánh rơi đi. Chỉ là trong lòng có chút thất vọng.

Văn Ngọc đang coi chừng mấy đứa nhỏ, có Yến Thị và Dung Hứa cùng trông coi nên nhẹ nhõm hơn nhiều. Lúc này một thiếu nữ xinh đẹp thướt tha đang đi đến, từng bước từng bước như đang đạp lên nhịp trống mà bước đến, hóa ra là Tô Mục Uyển.

“Khương Nhị công tử.” Tô Mục Uyển ôn nhu mở miệng, giọng nói uyển chuyển như gió xuân an ủi hẳn đang đứng trong gió lạnh tháng Giêng này.

Văn Ngọc ho khan một tiếng dời mắt, đáp “Tô cô nương.”

Hai năm này động tác liên tiếp của Tô Mục Uyển khiến Văn Ngọc mỗi khi gặp nàng ta trong lòng có chút rối loạn.

“Khương Nhị công tử đã nghe qua truyền thuyết cầu Tam Sinh này chưa?”

Tô Mục Uyển nhìn thấy Khương Văn Ngọc gật đầu, lại nói tiếp “A Uyển nghe nói trên cầu Tam Sinh này có thể gặp được người tình ba kiếp của mình, Khương Nhị công tử cho rằng đúng không?”

Trong lòng Văn Ngọc nói, vì sao phiên bản hắn nghe không giống thế này nhỉ? Hắn chỉ biết ở trên cầu có thể gặp người tình kiếp trước, nhưng vô luận thế nào cũng không nên nói những vấn đề này với một cô nương. Hắn mở miệng nói “Truyền thuyết chưa chắc là thật, nhưng xem như có thể cho bà tánh một ký thác tốt đẹp, bởi vậy nó được lưu truyền đến nay.”

Đây không phải là đáp án mà Tô Mục Uyển muốn, nàng đưa mắt nhìn về những đóm lửa đang cháy hừng hực ở đằng sau, nói “Hôm nay ngẫu nhiên gặp gỡ được Nhị công tử ở nơi này, là A Uyển hữu hạnh.”

Cô nương này không biết từ lúc nào lại ăn nói càng lúc càng to gan, khiến Văn Ngọc nghe đều phải ngượng ngùng, dời mắt nhìn xuống dưới cầu, chính là không muốn nhìn nàng, khô khan đáp “Khương mỗ gặp được Tô cô nương, trong lòng cũng vui mừng, Tô cô nương là bạn tốt của gia muội, Khương mỗ ở đây cảm ơn Tô cô nương đã chiếu cố gia muội.”

Lời đáp này có hai ý, thực sự bởi vì hắn cũng không rõ được bản thân đang nghĩ gì.

“Biểu ca, nàng ta là ai vậy?” May mắn là lúc này có lời nói của Dung Xu giải cứu hắn.

“Biểu muội không được vô lễ, đây là nữ nhi của Tô thái sư. Tô cô nương, đây là biểu muội bên ngoài của Khương mỗ.”

Hai người sau khi làm quen, Dung Xu trừng mắt nhìn Tô Mục Uyển, nàng cảm thấy nữ nhân này muốn cùng nàng giành giật biểu ca!

Mầm cảm phát hiện ra tình địch, Tô Mục Uyển cũng chú ý đến ánh nhìn địch ý của tiểu cô nương này, nhưng cũng không xem đó là chuyện to tát gì, rồi cuộc thi nàng ta trông nhỏ như thế, e rằng Văn Ngọc phải lớn hơn nàng ta mười tuổi. Mà Tô Mục Uyển cũng rất rõ ràng, nàng chỉ cần quan tâm đến nam nhân trước mặt này thôi, còn có bao nhiêu tiểu cô nương vây quanh hắn đều không quan trọng.

Tô Mục Uyển rất nhanh liền rời khỏi, Vân Chiêu không ở đây, nàng cũng không có lý do để nán lại, hơn nữa có nán lại cũng không phải biện pháp hay. Nhưng nàng nhất định sẽ không bỏ cuộc, nam nhân này cùng với người nhà nàng chính là hai lý do để nàng ngày ngày ở nơi này.

Vân Ngọc cùng mọi người cũng không ở lại lâu, rất nhau liền xuống cầu đi đến một tiệm nhỏ để tụ họp. Cầu Tam Sinh và hẻm Nhân Duyên ở hai hướng đông tây khác nhau nhưng đến cuối cùng có thể tụ lại một chỗ là vì hai con đường đều tạo thành một đường cong.

Vân Ngọc nhìn thấy Lục Nhiên ở bên kia liền cười gọi một tiếng, mấy nam tử đi sau nhìn thấy một tiểu gia hỏa nhảy căng lên. Vân Đậu đang ở đối diện vẫy tay với Vân Chiêu nói cá ở bên kia rất to rất to, ý chỉ rằng sẽ hồi hận vì không đi xem.

Vân Chiêu cũng phối hợp lộ ra vẻ hồi hận hiểu kì, biểu tình vô cùng chân thật liền lừa được Vân Đậu, về mặt câu nhóc vô cùng đắc ý. Vân Đàm ở bên cạnh che miệng cười, trong lòng chê bai đệ đệ ngốc.

Lục Nhiên ở đằng sau nhìn thấy cảnh này, cảm thấy Khurong Nhị nhà đầu kia dù làm biểu tình gì cũng đều đẹp mắt, cho dù biểu tình cổ quái như vậy cũng vô cùng thú vị. Vừa nghĩ thế, hắn liền nhìn thấy ánh mắt ngơ ngẩn nhìn chằm chằm Khurong Nhị của một người khác, đáng vẻ không hề che dấu.

Chỉ vừa chớp mắt, nha đầu kia đã đến tuổi có thể thu hút nam tử rồi.

Bên cạnh có tiếng Văn Tập ho khan một tiếng “Dung biểu đệ.”

Dung Hứa lúc này hồi thần lại, xoay đầu nhìn thấy cảnh cao trong mắt Văn Tập, có chút thẹn thùng nhưng không lùi bước, dù gì hắn cũng đến tuổi biết yêu, thích một cô nương cũng không làm gì sai.

Mọi người đang đi cùng nhau, nhìn thấy có một tiệm đèn lâu mới khai trương, ngoài cửa rất nhiều người vây quanh.

Bên trong có một cái đài, trước đài cắm thành một mảng cọc hoa mai, rộng hẹp không đều, thô sơ không giống nhau. Một người đàn ông trung niên đứng trên đài chấp tay cười nói “Hôm nay cửa tiệm Tô Hàng chúng tôi khai trương bán giảm giá, cũng mọi người chơi mới trò chơi, mời mọi người xem, những cọc hoa mai này đều đã bỏ trí xong, ai có thể đi trên đó để lấy được hoa đăng xuống, thì những hoa đăng kia sẽ thuộc về người đó. Còn nếu ngã xuống, hắc hắc, vậy thì phải coi một món y phục.”

Người bên dưới nghe xong đều cười ồ ồ ào.

Vân Chiêu ở tầng tầng lớp lớp người bên ngoài đều nhìn về hướng đèn báo tháp được treo ở chỗ xa nhất. Chín tầng báo tháp được chia ra rõ ràng, đến cả mái gác đều làm giống như thật, vẫn còn nhìn thấy được đáng vẻ phòng ở bên trong. Cửa sổ mỗi tầng đều nam lưu li bảy màu, ánh nền vàng ấm áp chiếu ra ngoài, giống như có thể đổi màu sắc, hết như cầu vồng sau mưa, khiến mọi người hoa mắt.

Tháp lưu li bảy màu này treo ở đằng sau tầng tầng hoa đăng, muốn lấy nó xuống phải đi rất xa, mà nhưng cọc hoa mai càng đến gần nó càng thưa, chỗ để chân cũng rất ít. Những điều kì vĩ hiếm lạ trên đời luôn ở nơi xa xôi mạo hiểm, hoa đăng treo càng xa cũng càng tinh xảo.

Dù thế nào chăng nữa, tiệm đèn lâu này bán giảm giá cũng sẽ bán giá gốc rồi, mà quy định của bọn họ cũng không cần dùng tiền thế chấp, tồn thất nhiều lắm cũng chỉ mà một kiện xiêm y mà thôi. Mà nơi này hơn phân nửa đều là dân thường bá tánh, xiêm y của họ cũng không được bao nhiêu tiền.

Tam ca cảm thấy hình phạt này thật thấp kém, sợ là bản mắt của các muội muội, nhưng khi hắn vừa cúi đầu nhìn, thấy được đáng vẻ đầy hứng thú của các nàng, chỉ đành tiếp tục đứng ngốc ở đấy mà nhìn.

Bá tánh hứng thú rất cao, rất nhanh liền có vài người xếp hàng đi lên, người đầu tiên đi lên đài đi đến cây cọc hoa mai đầu tiên chưa đi được vài bước liền nghiêng nghiêng ngã ngã, đến ngọn đèn đầu tiên cũng chưa đi đến đã ngã xuống, trước mắt bao người đánh phải coi đi một lớp áo khoác ngoài, lạnh đến ôm cánh tay đi xuống. Người phía dưới nhìn thấy, cười không ngừng.

Những người phía sau cảm thấy không thể xem nhẹ nên đi chậm một chút, đáng vẻ cẩn cẩn thận thận, dừng lại trước mấy cái đèn, không ít người đều lấy được đèn.

Mọi người nhìn thấy có người thành công nên hứng thú càng cao hơn. Người phía trước thắng được không lâu, phía sau càng lúc càng khó đi, nhiều người đều phải để lại quần áo ở tiệm này. Nhưng không khí càng lúc càng nhiệt liệt, nhìn thấy muốn vãn từ thế cũng hàng trăm biểu cảm của những người này cũng cảm thấy đáng rồi.

Vân Đàm và Dung Xu đều ở tuổi thích những thứ đồ vật xinh đẹp, lập tức la hét muốn có. Dung Hứa nhìn thấy vẻ khao khát trong mắt muội muội, đánh phải căng da đầu lên thử một lần. Chỉ là ở trên đài nhảy lên cây cọc kia cảm thấy có chút trơn trượt, thiếu nữ hắn thích đang nhìn hắn, nên hắn có chút không chuyển động được tay chân nhưng nghĩ đến cảnh phải thoát y trước mặt nàng lại càng xấu hổ hơn, tính háo thắng trời dậy, bởi vì thân thể hắn linh hoạt nên lấy được hoa đăng thò con ở đoạn giữa.

Dung Xu vui mừng nhận lấy, vỗ vỗ đầu con thỏ, không nhận được mà đắc ý nhìn Vân Đàm bên cạnh một cái, trong lòng Vân Đàm giận dữ, nhìn Nhị ca đứng bên cạnh nằng, vội kéo tay áo Nhị ca nhờ hắn giúp đỡ.

Nhị ca chỉ đành đáp ứng. Cuộc chiến giữa tiểu cô nương, đều đổ hết lên đầu của ca ca.

Vân Ngọc khởi động gân cốt, mặc dù hắn là văn nhân nhưng cũng là cháu trai của phủ quốc công, thân thể cũng không tồi, chớp mắt liền lấy được đèn uyên ương hí thùy, trông rất tinh xảo, bên trong còn có sóng nước lưu chuyển. Vân Đàm cười đến hai mắt cong cong, ngọt ngào nói cảm ơn với Nhị ca.

Tam ca hỏi Vân Chiêu, “Chiêu Chiêu cũng muốn sao?”

Không muốn mới là già, đặc biệt là đèn báo tháp kia, được làm độc đáo như vậy.....

Tam ca hiểu được ánh mắt của Vân Chiêu, chưa đợi nàng nói chuyện liền lên đài.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Mỹ Nhân Ngư

Tam ca có hồ xem nằng như tiểu cô nương như Vân Đàm, Dung Xu mà đồ dành vậy.....

Chẳng qua là không có vị cô nương nào lại không thích được cung chiếu.

Vân Chiêu nhìn chằm chằm Tam ca, Tam ca trên cọc hoa mai xem như đi vững, lúc đi đến đoạn giữa thì đi chậm lại, đi ngang qua vài ngọn đèn cũng không dừng lại, lập tức đi về phía trước.

Bá tánh phía dưới cũng đi theo xem náo nhiệt, muốn xem quý công tử này có thể đi đến bước nào.

Mắt thấy Tam ca tiến gần chiếu đèn kia càng lúc càng gần, đi càng lúc càng chặt vật, trong lòng Vân Chiêu đau xót. Mới vừa rồi Tam ca có chút không tinh nguyện mà ở lại, hiện tại lại vì nằng mà ở trước mặt mọi người nghiêng nghiêng ngã ngã, Vân Chiêu cảm thấy đáng vẻ này của hắn đáng yêu vô cùng.

Chiếc cọc chi cao bằng một người, nhưng Vân Chiêu vẫn lo lắng Tam ca sẽ ngã xuống.

Vân Tập ở bên kia nhìn khoảng cách giữa hắn với đèn báo tháp chỉ còn hai ba chiếc cọc, trong lòng có chút bất lực, chiếc cọc hoa mai cuối cùng nhon tựa chắc đỉnh, mà một bước này cách bảy thước (*trên dưới khoảng 2 mét, vì đơn vị ‘thước’ theo từng thời đại Trung Quốc có số đo khác nhau dao động từ 15.8 cm ~ 35.5 cm*), rõ ràng không phải người bình thường có thể vượt qua được, xem ra chủ quán thực sự không muốn đèn báo tháp chấp tay tặng người khác.

Trong lòng hạ quyết định, Vân Tập đem đèn sáu mặt cung nữ đồ gỡ xuống.

Xuống đài sau khi Vân Tập đi đến chỗ Vân Chiêu, liền nghe thấy mấy bá tánh khen hắn giỏi, chỉ là khi nhìn thấy đôi mắt Vân Chiêu nhìn hắn, hắn vẫn cảm thấy có chút áy náy vì không tặng được nàng cái đẹp nhất.

Vân Chiêu nhận lấy hoa đăng, cười khanh khách nhìn Tam ca nói, cái này thật đẹp, thật đấy.

Trong đoàn người còn Lục Nhiên và Ngự Lương chưa đi lên, Nhị ca cười xấu xa khuyến khích Lục Nhiên cũng đi thử xem, Lục Nhiên cũng không ngưng ngừng, cười nói, “Được, Vân Tập nhìn đi, ta sẽ tặng ngươi cái đèn cuối cùng kia.” Nhị ca cười hân cuồng vọng. Tam ca cũng cười không nói gì, ý tứ rõ ràng, bởi vì hắn đã đi qua nơi đó.

Cuối cùng quét mắt qua hướng Vân Chiêu, nằng cũng có chút không tin, Lục Nhiên xắn tay áo đi lên.

Mọi người thấy hắn ở phía trước cọc gỗ đi rất nhanh nhưng vững, hết như đi trên đất liền, lập tức khiến mọi người tỉ mỉ nhìn theo. Kết quả là Lục Nhiên đi đến đoạn giữa với đáng vẻ không tốn chút sức lực nào, từng bước từng bước một, một chút hoảng loạn cũng không có, đến bước cuối cùng hắn nhảy vài bước đã tới được vị trí mà Tam ca không tới được, thân như nhur yển, giẫm trên “đỉnh gỗ”, trên mặt cũng chưa từng nhăn một cái, nhẹ nhàng gỡ báo tháp xuống.

Phản ứng đầu tiên của bên dưới là trợn to mắt một cái, sau đó lập tức là một trận trầm trồ vỗ tay khen ngợi, trong lòng tất cả mọi người đều tràn đầy kinh ngạc, người này thật nhìn giống như công tử văn nhĩ tuấn tú, kì có công phu như vậy.

Chẳng qua người kinh ngạc nhất là Vân Chiêu. Nguyên nhân chính là bước chân của Lục Nhiên hiển thị rõ ràng là có công phu, đó là Xuyên Hoa Bộ!

Độc nhất vô nhị bộ pháp trong Nguyệt Chiêu các cửa ân nhân, người bên cạnh không nhận ra nhưng nằng có thể. Mà Xuyên Hoa Bộ của Lục Nhiên đi thuần thực hơn nằng nhiều.

Xuyên Hoa Bộ này chính là tập từ cọc hoa mai mà thành, nhìn công phu này của Lục Nhiên, e là từ nhỏ đã luyện rồi!

Lục Nhiên rốt cuộc là ai!

Vân Chiêu nghĩ đến ba năm trước ở trà lâu nhìn thấy ân nhân và Lục Nhiên bị thương, càng thêm khẳng định người trước mặt này cùng Nguyệt Chiêu các có quan hệ mật thiết.

Cầm đèn báo tháp đưa đến, mấy người Nhị ca đều vây quanh Lục Nhiên cười mắng hấn thâm tàng bất lộ, Lục Nhiên chỉ là cười cười, nói chính mình luyện qua một ít ngoại gia công phu. Cuối cùng Lục Nhiên quả thực đem báo tháp đèn cho Tam ca, Tam ca nhìn ngạc mà nhìn hấn một cái, vẫn nhận lấy, Lục Nhiên không có để lộ mọi mặt, hấn lại có rất nhiều.....

Cầm đuốc hoa đăng đẹp nhất trong tay rồi, bọn người Vân Chiêu hải lòng đi ra khỏi đền lâu. Nhị ca an bài thuyền hoa dừng lại ở cửa sông Nam Hộ Thành, dọc theo chợ hoa đăng đi đến cuối.

Nói ra triều đình là vì tổ chức thật tốt Tết Nguyên Tiêu lần này, liên tục hết băng trên một đoạn sông Nam Hộ Thành cháy qua chợ hoa đăng để cho thuyền hoa có thể lưu thông tốt. Hơn nữa, năm ngoài có vài người dân đùa giỡn trên băng, gây ra sự cố băng nứt, đã khiến cho mấy đứa trẻ chết đuối, hi sự trở thành tang sự, cho nên năm nay dứt khoát tạc hết băng đi, so với những lệnh cấm trước kia đều hữu dụng hơn.

Khi mọi người nhìn thấy thuyền hoa cỡ vừa trên sông, trước mắt đều là một mảng sáng rực. Trên đỉnh của chiếc thuyền hoa này có treo một hoa đăng hình hoa sen nhỏ, trước và sau khoang thuyền cũng treo hai ngọn đèn kiểu dáng hết vậy nhưng kích cỡ to hơn, có thể tưởng tượng lúc thuyền trôi trên sông, sẽ huy hoàng mỹ lệ đến thế nào.

May là thuyền này vẫn đủ to, nếu không nhiều người thế này thực sự là chứa không hết. Từng người một lên thuyền, nhìn thấy trong khoang phủ thảm lông mềm, đốt trầm hương, khoang thuyền rộng rãi và sáng sủa.

Nhị ca lấy bàn cờ tử trong khoang ra, cười ha ha với Lục Nhiên, “Sớm nghĩ đến cùng ngươi đánh một trận cờ!” Lục Nhiên cười, kéo hắc bào lên, ngồi xuống chiếu.

Nhị ca cũng không khách khí, dùng cờ đen đi trước, trước khi đặt cờ xuống còn trịnh trọng nói “Mong Lục đại nhân dốc toàn lực.” Lục Nhiên không chút khó xử mà gật đầu.

Trang Khôi muốn giữ thế diện, hấn liền cho hấn thế diện, Vân Ngọc tha thiết như thế hấn cũng sẽ trịnh trọng đối đãi.

Hai người đánh đến tình thế gần cơ, những người bên cạnh xem hiểu cờ liền vây lại thành một vòng, xem không hiểu thì ngồi chơi trò khác. Tỷ như mấy đứa trẻ nhỏ liền chơi hoa đăng. Dáng vẻ gà mờ này của Vân Chiêu, đầu tiên là ra vẻ nhìn một hồi, sau đó thực sự gượng không nói mới lui sang một bên.

Cờ nghệ của Thỉnh Lan còn không gọi bằng nạng, thế mà nản lại ở đó xem, thỉnh thoảng sẽ liếc mắt nhìn Lục Nhiên đang rù rút trầm tư. Mọi người đều nói thời điểm nam nhân nghiêm túc là có mị lực nhất, khi Lục Nhiên nhủu mi xác thực đẹp mắt hơn so với ngày thường một chút. Ngón tay nam nhân thon dài, đốt xương rõ ràng đang cảm lấy con cờ bằng ngọc trắng, càng khiến cho bàn tay cảm cờ kia trở nên sáng trong hơn, Thỉnh Lan nhìn chăm chăm bàn tay hấn, nhìn đến xuất thần.

Dáng vẻ của Dung Xu nhất định là yêu thích Nhị ca, nhưng chẳng qua là nạng ta trời sinh hiểu động, chưa được một lúc liền chạy đến mũi thuyền ngắm phong cảnh và người đi đường ở hai bên. Lúc này nạng ta trông thấy Vân Đàm đang cầm đèn báo tháp ra dáng bước qua, đèn báo tháp xoay qua xoay lại, ánh sáng bảy màu chiếu vào mặt nạng ta.

Vân Đàm có chút đắc ý nhìn nạng ta một cái, dường như là đang trả thù ở đền lâu vừa rồi. Có thể thấy được, Dung Xu đang nhìn đèn lồng thò con trên tay mình, mới vừa rồi vẫn cảm thấy nó rất đáng yêu, giờ chỉ cảm thấy nó xấu xí.

Dung Xu là kẻ có tính tình nóng nảy, lập tức tức giận nói, “Khương Văn đàm! Nơi này ta trước tới, ngươi về khoang thuyền của ngươi đi!” Tuy rằng ghen ghét nạng có đèn báo tháp mà chính mình chỉ có đèn thò con, nhưng không thể nói ra, sợ bị nạng chê cười.

Vân Đàm vốn đến để trừng nạng ta, trả thù chuyện lúc này, kết quả bị đối phương báo nạng đi đi, cũng không thoải mái, “Dung Xu, người nhìn rõ ràng đi, nơi này là thuyền của Khương gia ta! Không phải của Dung gia ngươi!”

Dung Xu đỏ mặt, càng tức giận mà quát nạng “Là biểu ca mời bạn ta đến đây, Khương Văn Đàm ngươi đối với khách nhân là thái độ gì vậy, ta phải tìm biểu ca mắng ngươi!”

“Đi đi, đi đi, Nhị ca đang đánh cờ, không rảnh để quan tâm ngươi! Nhị ca sớm đã bị người phiền chết rồi, ta cũng nhìn ra, chỉ do ngươi mặt dày không nhìn ra chút nào thôi.” Tính cách của Vân Đàm cũng hết như tính cách kiêu trước của Vân Chiêu, nói chuyện không nghĩ đến cảm nhận của người khác.

Thời điểm khi truyền ra tiếng tranh cãi ở đầu thuyền, Nhị ca đã gọi Vân Chiêu đi xem thử, nhưng không quá để tâm, dù sao tính khí trẻ con phát sinh cãi vã cũng là chuyện thường gặp.

Vân Chiêu đi đến đầu thuyền, liền thấy sắc mặt đỏ đến nhò ra máu của Dung Xu, dường như đang rất tức giận, đang định già quyết thì thấy Dung Xu kia nổi giận dùng nắm lấy tóc Vân Đàm, hai người xô xò đẩy đẩy nhau.

Vân Chiêu vội tiến lên tách hai người ra, nhưng cả hai đều đang hai mắt đỏ ngầu, căn bản bắt chặp không đứng bên cạnh, mà chỉ lo vật ngã đối phương, có thể cao lên mặt người kia càng tốt.

Dung Xu không ngờ, nạng ta đương nhiên biết là biểu ca có chút phiền mình, nhưng nạng ta thích biểu ca, nên cho dù hấn có cảm thấy nạng phiền nạng cũng sẽ quán theo hấn. Chỉ là nha đầu chết tiệt này nói trước mặt nạng, khiến nạng tức đến muốn khóc. Dung Xu phát cuồng đập một cái, khiến Vân Đàm ngã xuống đất, khóc lớn càng tốt, mau ngừng cái miệng đáng ghét kia cho nạng là được.

Trong lòng Vân Chiêu nói không hay, nếu như Vân Đàm rơi xuống nước thì phải làm sao đây, mấy người bọn họ đều là vật trên cạn cả, không ai biết bơi. Mắt thấy Vân Đàm ngã xuống bên thuyền, Dung Xu vẫn là đáng vẻ cả mặt phát cuồng, nạng vội dùng sức kéo Vân Đàm lên.

“Tùm!”

Vân Đàm được kéo về thuyền, vô lực ngồi phệt trên sàn, sắc mặt Dung Xu từ đỏ thành trắng, trợn to mắt hoảng loạn.

“Nhị ca! Tam ca! Mau đến đây! Tam ca! Nhị ti rơi xuống nước rồi!” Vân Đàm lập tức hô to.

Dung Xu ngây ngốc đứng một bên không dám lên tiếng, hấn không thể chui xuống mặt nước mà trốn. Nếu như biểu ca biết vị nạng mà biểu ti bị đẩy xuống nước, sẽ không thích nạng nữa thì sao đây? Biểu ti sẽ chết sao?

Mấy nam tử bên trong nghe tiếp gọi lập tức xông ra ngoài, Thỉnh Lan nắm chặt khăn tay ngồi trong khoang thuyền đợi bọn họ cứu người, Vân Đậu không biết được chuyện từ vong, chỉ trợn to mắt hỏi “Nhị ti ti sẽ bị lạnh không? Ở dưới nước có khó chịu hay không?” Cậu nhóc vừa tưởng tượng cảnh bản thân ngã xuống nước liền cảm thấy sợ hãi, trong mắt bắt đầu ươn ướt. Thỉnh Nguyệt vội vàng đỡ cậu, nhìn thấy Vân Đậu ngây thơ như thế cũng biết đau lòng, đáy lòng liền nổi lên một cỗ chua xót không thôi.

Hai người Vân Ngọc và Vân Tập không biết bơi, Dung Hứa biết bơi một chút, trong lòng Vân Tập rất khẩn trương, mặc kệ biết bơi hay không, lập tức muốn nhảy xuống nước. Dung Hứa vừa nghĩ đến việc nếu cứu được Vân Chiêu, có phải là sẽ có thể chịu trách nhiệm với nạng?

Có nương như thế, nếu cười về làm thế từ.....

Vừa nghĩ như thế liền muốn nhảy xuống, kết quả bên cạnh lại có một người giữ Vân Tập lại, nói một câu “Ta bơi giỏi” liền “tùm” một tiếng nhảy xuống. Vân Tập vừa nghĩ, Lục Nhiên là người Giang Đô, sẽ không có vấn đề gì nên liền cảm rằng lui sang một bên.

Vân Chiêu biết huynh đệ trong nhà chỉ có Đại ca biết bơi, Nhị ca Tam ca đều là vật cạn, nếu Tam ca lại lặn nữa bản mạng mà cứu nạng.....nạng không dám nghĩ đến.

Nghe người khác nói khi rơi xuống nước, càng chống cự, sẽ chết càng nhanh, cho nên nạng thả lỏng trí chí, có thể cảm nhận được nước sông tháng Giêng lạnh lẽo tận xương đang tiến vào trong xiêm y của nạng, mặt nước cũng phản chiếu ánh sáng lấp lánh.

Dưới nước là một mảng yên tĩnh đến đáng sợ, đem trần thế ồn ào, huyền ảo kia ngăn cách ở bên ngoài, bóng tối dày đặc đang bao phủ lấy nạng. Gương mặt nạng giãn ra, dường như buông bỏ tất thảy.

“Cố gắng mà sống tiếp.....”

Dường như có người thì thầm bên tai nạng, khiến đáy lòng nạng đột nhiên nảy sinh ra một chút bi thương, so với nước sông lạnh lẽo càng mãnh liệt hơn khiến nạng thanh tĩnh.

Nạng không muốn chết.

Nạng vẫn phải xoay chuyển kết cục của phủ quốc công, nạng vẫn muốn nhìn thấy Tam ca cưới vợ sinh con.

Mặt nước hình như bị người khác kéo ra một lối thoát, một bóng người bơi về hướng nạng. Vân Chiêu không muốn chết, nạng liền đem sức lực vùng vẫy muốn đến gần người kia.

Dưới dòng nước sông lạnh băng mờ to mắt rất tổn sức, Lục Nhiên chịu đựng cảm giác đau đớn trong mắt, nhìn thấy một mảng màu đỏ bơi về hướng hấn, vừa kéo cánh tay vươn ra của nạng, đang chuẩn bị đưa nạng trôi lên mặt nước liền bị nạng ôm chặt.

Vân Chiêu ôm lấy hấn tựa như ôm lấy hi vọng sinh tồn, mặc kệ người này là ai, nạng đều sẽ sống chết ôm chặt, khiến hấn không thể bỏ rơi nạng.

Lục Nhiên cảm thấy cái ôm như thế này của Vân Chiêu khiến tay hấn không thoát được, nạng tiếp tục kéo tay hấn xuống một chút nữa, kết quả là hai tay nạng ôm lấy cổ hấn, hai tay lạnh băng dán sau gáy hấn.

Cũng tốt, cánh tay hấn có thể cử động rồi. Lục Nhiên cử động hai tay, đem nạng bơi lên, cảm nhận được hai chân của người trong lòng đang quắp chặt hai chân bên hông hấn.....

Tóc của cô nương trong lòng đã xóa xuống, tựa như rong tảo trôi nổi trong nước, quán lấy hấn. Mà cả người nạng cũng hết như vậy, quán chặt hấn không buông.

Thời điểm hai người thoát khỏi mặt nước, Vân Chiêu đã hôn mê, vô thức ôm chặt hấn không buông, cả mặt vùi vào trong cổ hấn.

Người trên thuyền đều thờ phạ nhòm, Vân Đàm ở ô khóc thành tiếng. Vân Tập khẩn khẩn trương đến đôi mắt đỏ đỏ, ôm lấy Vân Chiêu trên người Lục Nhiên, mới phát hiện nạng đã hôn mê vẫn dùng sức ôm chặt Lục Nhiên, kéo cũng không buông ra.

Văn Tập vừa khó xử vừa đau lòng, ôn nhu thì thầm bên tai nàng, “Chiều Chiều.....Chiều Chiều.....có thể thả lỏng rồi, Tam ca đây rồi.....”

Tam ca đây rồi

Cô nương trong lòng Lục Nhiên chậm chậm buông hẳn ra, mặt Văn Tập bẻ nằng

Mũi Khương Văn Tập chưa xốt, nước mắt suýt nữa rơi xuống

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Nằm Mộng Xuân #x3D;))

Thời điểm Văn Chiều tỉnh lại phát hiện bản thân đang nằm trên giường mà mẩu thân, cha, Tam ca, Văn Dậu đều đang ngồi bên giường nằng. Nhìn thấy nàng tỉnh lại, Văn Dậu vui vẻ hô lên, cha hỏi nàng cảm thấy thế nào.

Văn Chiều lắc đầu nói không có việc gì, lại hỏi mẩu thân Văn Đạm ở đâu rồi, mẩu thân cắn răng nói “Đừng nhắc nó nữa, không nghĩ đến con bé đã bảy tuổi hơn mà vẫn không hiểu chuyện!”

Văn Chiều vội nói: “Mẩu thân không nên trách tội Đạm Nhi, chuyện này ai cũng không thể nghĩ đến mà phải không?” Lại hỏi tiếp “Đạm Nhi đang ở đâu?”

Tam ca trả lời thay Tần Thị “Bị mẩu thân phạt quỳ ở từ đường rồi”

Văn Chiều kinh hãi, Văn Đạm từ nhỏ đến lớn cái gì nghịch ngợm việc gì đều chỉ chép sách, bị nhốt lại trong phòng là xong, mà lúc này lại bị phạt quỳ ở từ đường.....

Văn Chiều đang chuẩn bị mở miệng cầu tình cho Văn Đạm, lại bị mẩu thân ngăn lại, “Ta biết con mềm lòng, nhưng Đạm Nhi phải nhớ cho thật kĩ việc này.....”

“Nhưng cũng không phải là muội ấy đẩy con.....mẩu thân người cũng biết mà.”

Lần này đến lượt cha nói “Là ai đẩy ai cũng không phải trọng điểm, việc mẩu chốt là phải để nó nhớ kĩ chuyện lần này.”

“Tùy tiện khiêu khích một người lớn tuổi hơn nó, mà cô nương Dung gia kia tính tình còn nóng nảy hơn so với Đạm Nhi, đây không phải thiệt cho bản thân sao, đây chính là chỗ không sáng suốt của nó.”

“Thứ hai, vào thời điểm hai người đánh nhau, đã từ biết không địch lại, lại không nhờ người giúp, đây chính mình lâm vào hoàn cảnh bị động, đây là không linh hoạt.”

Văn Chiều sững sờ “Hóa ra là vì thế này, Chiều Chiều phải tiếp thu.” Lại hỏi “Vậy Đạm Nhi phải quý đến bao lâu? Đây cũng là thời điểm thân thể.....”

Tần Thị chỉ lên trán Văn Chiều cười nói “Con lo lắng quá rồi, yên tâm đi, chỉ một lúc sẽ tha cho nó.”

Cha cũng cười nằng, “Chỉ mình con là chu đáo nhất, bọn ta đều trở thành tội đồ cả.”

Lang trung nói Văn Chiều ngắt xù là bởi vì nín thở quá lâu, máu lưu thông lên não không đủ, tỉnh lại sẽ không có việc gì nghiêm trọng nữa. Nhưng Tần Thị vẫn cứ cảm thấy Văn Chiều trong đoạn thời gian này luôn sinh bệnh, cương quyết phải bỏ thân cho nằng.

Đêm đó, Văn Tập ngồi trong thùng tắm, tay đang không ngừng quẩy nước, trong lòng ảo não hồi hận. Nếu như lúc hắn còn nhỏ chạy theo Đại ca và tổ phụ tập bơi, hôm nay hắn đã có thể tự xuống nước để cứu muội muội rồi, cũng sẽ không để Lục Nhiên.....mặc dù hắn biết Lục Nhiên là người tốt, nhưng rồi cuộc hôn vẫn là nam từ bên ngoài, mà muội muội ôm chặt hắn như thể, đến cả hắn là ca ca ruột của nàng cũng chưa được nàng ôm như thể.....

Văn Tập thở dài một hơi. May là Chiều Chiều được cứu rồi, nếu lúc ấy hắn cũng nhảy xuống theo nằng, sợ rằng cha mẹ sẽ mắng hắn bất hiếu.

Mà anh hùng của ngày hôm nay vừa quay về phủ, được Ngụy Lương nhắc nhở, cư nhiên nhìn thấy cổ của bản thân dưới lớp quần áo khi soi gương lộ ra một vết đỏ khá nghi, vừa rồi ở khách điểm tắm gọi thay y phục cũng chưa rửa trôi.....

Nằm trên giường, hắn đột nhiên nằm mơ, trong mơ là một cô nương giống hệt mỹ nhân ngư cánh tay như ngọc quấn chặt lấy hắn, đôi chân thon dài, mái tóc đen như tơ lụa.....Sau đó mỹ nhân ngư hôn lên cổ hắn, để lại một vết đỏ ửng.....

Hôm sau Lục Nhiên cảm thấy có chút không tự nhiên, hắn đột nhiên dậy sớm hơn bình thường ba khắc (45 phút), hắn thức dậy nhìn nguyên nhân khiến hắn bối rối kia, liền áo nảo đem chân nệm quần lại ném xuống đất.

Ngụy Lương sáng sớm nhìn thấy thượng cấp của mình, liền quan tâm hỏi han “Tôi hôm qua trong phòng chủ tử không thiếu than chứ ạ? Vành tai đều đông lạnh đến đỏ ửng rồi.....”

Lục Nhiên không thêm đề ý hắn, bước nhanh hơn chút.

Hôm nay Dung Hứa đưa Dung Xu đến để xin lỗi, Văn Chiều cũng không trách một hải tử vô ý, hai người cười cười nói nói, không khí cũng rất hòa hợp.

Chỉ là tính tình của Dung Xu này sau này nhất định sẽ khiến nằng ta chịu thiệt, cũng không biết nằng ta có thể nhớ kĩ việc này không.

Trong lúc nói chuyện, Dung Xu không nhận được mà nhìn sang bên Văn Ngọc, suýt chút không kiểm được mà hỏi hắn có trách nằng hay không. Lúc Văn Chiều nhìn Văn Xu, đột nhiên cảm nhận được một tầm mắt nóng rực, thoáng quay đầu lại liền nhìn thấy Dung Hứa đang nhìn nằng, trong mắt là áy náy cùng đáng tức, còn có si mê nói không nên lời.

Văn Chiều làm như không để ý đến, kiếp trước đến cả thái tử cũng bị nằng mê hoặc, càng đừng nói đến những công tử cậu ấm bình thường. Nhưng sau khi nằng hủy dung liền không ai hỏi thăm đến, đến Trang Khởi cầu hôn nằng cũng là vì có mục đích khác.

Có thể thấy được những nam tử này cũng chỉ vì thích vẻ ngoài của nằng mà thôi.

Dung gia này đến xin lỗi liền nhắc nhở Khương Nhị gia, người tên Lục Nhiên kia nhảy xuống nước cứu khuê nữ nhà ông, tuy nói ngài làm hồng danh dự của nhi nữ nên không để cập đến, nhưng không thể không nói lời cảm tạ với hắn được. Lập tức đưa hậu lễ đến phủ Lục Nhiên, người ngoài nhìn thấy chỉ tưởng bọn họ đến làm khách thôi.

Khương Nhị gia nhìn thấy người này tướng mạo anh tuấn, đôi mắt sáng trong, cười lên trông rất ấm áp lập tức ấn tượng đối với Lục Nhiên tốt lên vài phần.

Văn Chiều chán thành nói với Lục Nhiên “Đa tạ ơn cứu mạng của Lục đại nhân.” Mặc dù ấn tượng trước đó của nằng dành cho hắn không tốt lắm, trong lòng cũng hoài nghi về thân phận của hắn nhưng hắn cứu nằng là thật, nên những chuyện trước kia cũng không nhắc lại nữa.

Trái lại Lục Nhiên nhìn thấy mỹ nhân ngư nằm mơ hôm qua, trong lòng lại có chút không tự nhiên nói “Chỉ là chút chuyện nhỏ, không đáng nhắc đến, thân thể của Khương Nhị cô nương thế nào rồi?”

Nhắc đến Lục Nhiên cũng cảm thấy buồn cười, trong mười chín năm nay cô nương lần đầu tiên mơ thấy lại là tiểu gia hóa mười ba tuổi này. Có người nói đó mặt và ngáp là không thể giấu được, Lục Nhiên cũng cảm thấy như thế.

Văn Chiều không chú ý sắc mặt của hắn, trả lời, “Đã không còn gì e ngại, phiền Lục đại nhân quan tâm rồi.”

Hắn quan tâm sao? Không biết hôm nay hắn bị sao, một câu nói khách sáo tùy tiện cũng có thể khiến hắn nghe ra thâm ý như vậy.....

Ba ngày sau khi bản pháo hoa, nên đọc sách cũng phải đọc sách, nên thượng triều cũng phải thượng triều.

Hôm nay Lục Nhiên ở bậc thềm bạch ngọc, cười nói với đồng liêu đang chào hỏi hắn, hắn khiêm tốn cười đáp lại. Thấy Tiết tướng ở phía sau, Lục Nhiên lập tức dừng lại bước đến, hướng ông hành lễ, cho dù hắn biết chính mình chắc chắn sẽ không được đáp lại.

Quả nhiên, Tiết tướng cũng không thêm nhìn hắn, đi thẳng qua bên người hắn, tiến về phía trước đường như không nhận được mà “hử” một tiếng.

Lục Nhiên cũng không để ý, vẫn cười với những người xem náo nhiệt một cái, những người kia vội vàng giả vờ cái gì cũng không thấy mà đi về phía trước.

Thời điểm hạ triều, mấy quan viên có quan hệ tốt liền nhỏ giọng bàn luận đi cạnh nhau.

Một quan viên Công Bộ nói: “Tiết thừa tướng vẫn lạnh nhạt với Lục thị lang, cũng không biết xảy ra chuyện gì.” Một tin tức của thượng thư tỉnh lưu thông hơn chút, liền nói với người kia “Ngô huynh không biết sao? Là bởi vì Lục thị lang từ chối khuê nữ bảo bối của ông ấy rồi.”

Công Bộ quan viên kia vừa nghe liền kinh ngạc “Lại có việc này? Lục thị lang thật là không biết tốt xấu, nhi nữ của Tiết tướng gả cho hắn đó là phúc khí của hắn!”

Người khác lại nói “Ta trái lại lại thường thức cái tính này.”

“Không nghĩ đến huynh cũng có cái nhìn khác với hắn, mấy năm nay mặc dù hắn thăng chức rất nhanh nhưng vẫn chưa thỏa mãn, ta nói, tiểu tử kia mặc dù tuổi tác còn trẻ nhưng tâm nhãn rộng hơn lão già chúng ta rất nhiều.....”

Lục Nhiền đi ở phía sau, thông thả đi chậm, đồ phải bị họ nhìn đến ngưng ngừng.

Văn Đàm trải qua lần này dường như trở nên vững tin hơn một chút, nhưng vừa nghe nói ra ngoài đắp người tuyết lập tức chứng nạo tất nấy, ở trong đình viện đắp người tuyết hình cha mẹ, xong lại đắp Tam ca và Nhị ti, hi hi ha ha.

Cuối cùng nàng tùy ý làm một quả cầu tuyết nhỏ nói “A Đậu, là đệ, đệ là nhỏ nhất.”

Văn Đậu bị nàng trêu đến giận đỏ mặt, không phục nói “Ngũ ti ti, ti đắp người tuyết A Đậu xấu nhất!”

Hai người nói xong liền ném cầu tuyết vào nhau, Văn Chiêu vừa bế Văn Đậu lên, nói với Văn Đàm, “Đàm Nhi không được bắt nạt A Đậu, đệ ấy mới ba tuổi, muội bao nhiêu tuổi rồi?”

Văn Đàm cười híp mí nói “Theo như lời Nhị ti ti nói, Văn Đàm năm nay bảy tuổi, cũng là tiểu hải tử!”

Ba người cười ầm ĩ một hồi, Văn Đậu đột nhiên nói “Đại bá phụ và Nhị ca ca hình như cãi nhau rồi.” Văn Chiêu hỏi vì sao cậu nói thế, Văn Đậu nói “A Đậu tìm Nhị ca ca chơi. Lệ Chi ti ti nói Nhị ca đang ở trong phòng đại bá, A Đậu đứng bên ngoài, Nhị ca ca đang cãi nhau với Đại bá.”

Văn Đậu nói một câu dài như thế, đáng về cô chút mặt, mà cậu cũng không nghe hiểu Đại bá và Nhị ca đang cãi cái gì, nên nói cũng không rõ.

Văn Chiêu đưa hai tiểu gia hùa về phòng, dùng nước ấm ngâm tay, sau đó đặt vào tay mỗi người một lư sưởi tay. Văn Đàm thích nhìn thấy Văn Chiêu viết chữ, Văn Đậu cũng học theo Văn Đàm đôi xem, Văn Chiêu cười cười, trải giấy Tuyên Thành ra, hỏi, “Đàm Nhi gần đây đang học thuộc bài nào?”

Văn Đàm vừa nghe liền cau mày, làm ra vẻ mất hứng nói “《Đệ Tử Quy》”

Văn Chiêu vừa cười, viết lên chữ ấy, Văn Đàm nhìn Nhị ti nàng động bút, động tác không nhanh, liền nghiêm túc mà xem.

Đến tối, Văn Chiêu sau khi ăn tối liền đi dạo ở trong sân để tiêu cơm, lúc đứng bên hồ nước thì nhìn thấy một thân ảnh cao lớn đang đứng dựa vào lan can, bạch ngọc quan tước dưới ánh trăng lóe lên ánh sáng. Văn Chiêu gọi hần một tiếng “Nhị ca”.

Văn Ngọc hình như không nghe thấy, qua một lúc mới lên tiếng “Nhị muội hà, đến chỗ Nhị ca đi.”

Văn Chiêu cảm thấy Nhị ca có chút kì lạ, nghĩ đến trận cãi vã mà Văn Đậu nói, trong lòng vừa lo lắng vừa nghi hoặc, tiến lên phía trước, đứng bên cạnh Nhị ca, tóc Nhị ca lướt qua mặt nàng, Văn Chiêu cư nhiên cảm nhận được một trận lạnh lẽo. Xem ra Nhị ca đã đứng ở đây rất lâu rồi.

Đêm tháng Giêng, gió lạnh từng cơn thổi đến, mặt nàng bị gió cửa đến đau đớn, vội ôm chặt áo choàng, mặt cũng giấu trong đám lông ngân hồ xù xì. Nhị ca dường như không cảm thấy lạnh, đứng bất động trên đất, ngắm nhìn hòn non bộ trên hồ, hỏi Văn Chiêu “Vì sao cha lại muốn ta cưới một nữ tử không hề quen biết nhỉ?”

Văn Chiêu nghe xong, lập tức nhớ đến hôn sự kiếp trước của Nhị ca và Tôn Du cũng trong mấy ngày này, hỏi hần “Nhị ca nghĩ thế nào? Huynh.....đồng ý sao?”

Văn Ngọc im lặng một lúc, ánh mắt vẫn chưa rời khỏi hòn non bộ, lạnh lẽo nói “Không đồng ý.”

Đã là không muốn, vì sao kiếp trước lại đính hôn nhỉ? Hoặc nói là sự chống cự của Nhị ca là vô hiệu sao?

“Nhị ca hình như cảm thấy sẽ chọn được một người tốt hơn.....” Nói xong chưa đợi nàng phản ứng lại cưới một cái “Bỏ đi, ta nói với muội những thứ này làm gì, muội cũng chỉ là một tiểu cô nương.” Dứt lời lại xoa xoa đầu nàng.

“Đi thôi. Nơi này gió thổi đến ngứa bệnh mất.” Nói xong lại tiêu tiêu xai xai khoát tay bước ra khỏi đình.

Cũng không biết là kẻ nào gọi nàng đến đây!!! Dù là tình tình tốt như nàng cũng không nhận được mà trọn trắng mắt.

Trên đường đi, Văn Chiêu nhớ đến lời Nhị ca, câu “chọn được một người tốt hơn” đây vô nàng suy đi nghĩ lại, bởi vì trong lòng có một người tốt hơn hay thuần túy là Nhị ca không cam lòng nhỉ?

Không nghĩ đến, Văn Chiêu rất nhanh liền biết được chân tướng.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Giải Đoạn Tự

(Chắc hẳn mọi người đều biết nhi □) đoạn tự là gay đó □)

Kỷ thi mùa xuân đến gần, Tam ca cũng không hề vùi đầu vào trong sách vở khổ luyện, ngược lại rảnh rỗi hơn nhiều, đi đây đi đó. Văn Chiêu thấy thế cũng vì hần mà vui mừng, trạng thái này là tốt nhất.

Văn Chiêu nhớ kiếp trước Tam ca cũng đồ thám hoa. Mặc dù Tam ca tâm tư không linh hoạt bằng Nhị ca, nhưng hần lại đọc sách nghiêm túc hơn so với bất kì ai, phí nhiều tâm tư hơn Nhị ca, thời điểm thi cử lớn hơn Nhị ca khi ấy một tuổi, nên thành tích cũng tự nhiên cao hơn so với Nhị ca một chút.

Tuy rằng kiếp này nàng thích bám Tam ca hơn kiếp trước một chút, chiếm lấy không ít thời gian của hần nhưng rằng cô lòng tin, Tam ca kiếp này nhất định cũng có thể được Nhất giáp đệ Tam mà quay về!

So với Tam ca, chuyện của Nhị ca bên kia nghe nói có chút phiền lòng rồi. Hôm nay mọi người đều ở Thọ Duyên đường thỉnh an lão phu nhân, Đại bá nhắc đến hôn sự của Nhị ca, Nhị ca chau mày lạnh giọng nói “Cha không cần ở trước mặt tở mẩu nói những chuyện này.”

Đại bá tức giận “Tuổi tác này của người vốn phải suy nghĩ đến chuyện hôn sự rồi, tở mẩu của người cũng đang bận lòng về chuyện này, chẳng lẽ thực sự như bên ngoài nói, người yêu thích nam tử?”

Tất cả mọi người nghe xong đều đại kinh thất sắc, hận bấy giờ chính mình không thể ở nơi đó để nghe ngóng.

Loại đoạn tự này dù truyền bên ngoài thế nào cũng không thể truyền đến tai họ được, cũng là do Đại bá cho người nghe ngóng, tin tức nghe được càng nhiều, một ngày nào đó cư nhiên nghe được tin con trai cùng đồng liêu đến từ lâu ăn cơm, đồng liêu điểm cô nương xướng vài khúc, cuối cùng nhĩ tử lại một chân đá cô nương ấy ngã trên đất, nửa điểm nhân nhĩ cũng không có. Mà ngày thường cũng không thấy Văn Ngọc đệ ý cô nương nào, đến cả thông phòng nhà đầu cũng không có. Lão phu nhân làm cho hần, hần cũng lần lượt xem bọn họ như nha hoàn bình thường.

Lại liên tưởng đến nhĩ tử của mình cùng bằng hữu quan hệ mật thiết như thế.....chính là kẻ không cùng một Bộ, Lục thị lang kia cũng đến phủ ông chơi mấy lần rồi!

Lão phu nhân nhìn Đại bá nói “Lão đại! Những gì nên nói hần nói, không nên nói thì đừng nói!” Cho dù là hần thực sự đoạn tự cũng không cần phải đem ra trước mặt mọi người mà nói, lão đại này tính tình thực sự hết như pháo đốt của cha mình!

Văn Ngọc vừa tức giận vừa quần bách, sắc mặt đỏ bừng, nhìn Đại bá quát “Sao cha không lo hôn sự của Đại ca trước? Chi lo chăm chăm vào con!”

Đại bá dường như cảm giác bản thân lơ lửng, thờ dài, thấp giọng xuống “Đại ca người hằng năm ở Tây Bắc, không tiện nói chuyện hôn sự, đợi hần trở về mới nói tiếp.”

Chiêu Văn nghe đến đó liền chớp chớp mắt, nàng chính là biết Đại ca không cưới được cô nương đầu.

Chẳng qua cũng không trách Đại bá vội vàng, ông có ba người con trai, ba người đều lớn thế rồi, nhưng đến cả một đứa cháu đẻ bé cũng không có.

Lần nữa nhìn sang thấy Nhị ca rù mắt không nói chuyện, cũng không biết hần đang nghĩ gì.

Qua mấy ngày nữa chính là ngày các phu nhân hẹn nhau đi Tây Sơn đạo quan vì hậu bối trong nhà cầu phúc. Đại bá mẫu thực lòng hi vọng Tam ca có thể kim báng đề danh, Yến Thị nghĩ thế nào thì không biết được rồi, mẫu thân sẽ mời Yến Thị đi chuyện này, đại khái là sợ người ngoài nói chị em đấu trong phủ quốc công bắt hòa thôi.

Văn Chiêu nhìn Nhị ca đi cùng, trong lòng có chút cảm khái. Nhị ca trong đoạn thời gian này, vì chuyện phiền não kia mà hình như gầy đi một ít. Lúc nói chuyện cũng giảm đi đáng về phong lưu phóng túng, cho nên khi này vừa nghi ngại tầm rùa liền bị Đại bá mẫu kéo đi ra ngoài hít thở không khí.

Đại bá mẫu cũng muốn bồng cháu nhưng không nhẫn tâm mà bức bách con trai, nói thế nào đi nữa, tôn tử cũng không thể quan trọng bằng nhĩ tử, nhĩ tử mới là do bà dứt ruột đẻ ra, là khối thịt trong tim mà bà mang thai chín tháng mười ngày.

Muốn bồng cháu hơn phần nửa cũng là vì bà hoài niệm năm ấy bà bồng con khóc oa oa, nhớ đến đáng về hoàn toàn ý lại đó.

Tây Sơn đạo quan là nơi quý phu nhân thường đến, được dựng trên lưng núi Tây Sơn, hương khói sung túc, cho nên từ nhiên cũng có chút khí phách, tường cửa đều sơn màu đỏ thắm, bảng hiệu đạo quan do tiên đế ngự bút, trước cửa chính còn sửa lại chín mươi chín bậc thêm đá, nguy nga túc mục. Tục truyền đạo quan này từng có hai vị hòa thượng đã phi thăng thành tiên nhân trên tiên giới, bên trong vẫn còn ngọc tượng của hai vị đó.

Văn Chiêu đi theo mẫu thân lên bậc thêm, đi từ cửa chính, trước sân đã nhìn thấy phu nhân Chấn Bắc Hầu, phu nhân Thừa Ân Bà, phu nhân Uy Viễn Hầu thế tử đều đã đến. Cho dù thường ngày tính tình hợp nhau hay không thì lúc này vẫn hần

huyền một trận, lại khen công tử nhà đối phương một hồi, mới thông thả đi vào bên trong.

Vân Chiêu thành tâm thành ý vì Tam ca cầu một túi phúc, Tần Thị quyền tiền một phần lớn hương hỏa. Bối vì buổi trưa ở lại trong đạo quan dùng bữa, mọi người đều không vội về, ở trong Tây Sơn đạo quan dạo quanh.

Hậu viện của đạo quan có một cây nhân duyên, phía trên treo đầy dải lụa nhân duyên đỏ, cành cây trụ lá trong tháng Giêng có một mùi vị riêng biệt. Tiểu cô nương thích tìm kiếm cái lạ, Vân Đàm nghe xong liền kéo Vân Chiêu đi, Vân Chiêu có chút bất đắc dĩ, đi theo nàng.

Vân Chiêu không tin vào việc treo một dải lụa đỏ liền có thể bên nhau dài lâu, cho nên cũng không có hứng thú.

Lúc này bên cây nhân duyên đang có một đôi phu thê đang thành tâm cầu nguyện với dải lụa đỏ, sau đó phu nhân kia cười duyên nói “Ta mặc kệ, A Lang chàng phải đem nó treo lên đỉnh cao nhất!”

Nam tử trẻ tuổi cười hiền hậu, thần thái rất linh hoạt, treo lên trên cây, hai chân kẹp trên cây có chút buồn cười, hai tay cầm lấy dải lụa. Sau đó trượt xuống trung ra biểu tình muốn được khen ngợi.

Vân Chiêu tuy là không tin những chuyện như thế, nhưng nhìn thấy một màn này cũng có chút xúc động.

Vân Đàm nghĩ đến cảnh buộc dải lụa dễ chơi, đạo đồng (đạo sĩ nhỏ tuổi) quấn dải lụa nói không cho trẻ con, Vân Đàm lập tức cùng hẳn có kẻ mặc cả, Vân Chiêu nhìn đến buồn cười.

Thời điểm Dung Hứa đi đến nhìn thấy cô nương mình tâm tâm niệm niệm đang ở dưới cây nhân duyên treo đầy dải lụa đỏ cười đến mặt mày giãn ra, tìm hẳn lần nữa đáp “bùm bùm bùm”.

Lúc này hẳn cũng mặc kệ tất thấy, đi đến chào hỏi Vân Chiêu trước.

Vân Chiêu nhìn thấy hẳn, đầu tiên là sững sờ, sau đó lại nhin không được mà khẽ nhu này. Vốn tưởng rằng Dung biểu ca chỉ thích một chút nhan sắc của nàng, không nghĩ đến nhiều ngày như vậy hẳn vẫn còn mang theo nhớ nhung.

“Biểu muội là vì Tam biểu ca nên đến đây?”

Vân Chiêu gật gật đầu, hỏi hẳn, “Đúng vậy, Dung biểu ca thì sao?”

Dung Hứa cười nói “Đại ca ta cũng đi thi, ta cùng nẫu thân đến đây vì huynh ấy mà cầu phúc.” Vân Chiêu ý ý tứ tứ nói vài câu cát tường chúc Dung Đại biểu ca thi đỗ, sau đó hình như cũng không còn lời nào để nói, Vân Chiêu cảm thấy có chút ngượng ngùng, liền muốn kéo Vân Đàm nói lời cáo biệt với hẳn.

Dung Hứa chưa tìm được lời nói vài câu, nhìn thấy nàng muốn rời khỏi liền có chút vội vàng, sau đó hình như hạ quyết tâm, sắc mặt đỏ lên âm ỉ. Vân Chiêu vừa nhìn liền biết người này muốn nói gì, kiếp trước cũng không phải không gặp qua, lập tức gọi Vân Đàm một tiếng rồi nhìn hẳn nói “Gia mẫu vẫn đang đợi, biểu muội cáo biệt tại đây.”

Vân Chiêu nắm lấy tay Vân Đàm đi, Vân Đàm hỏi nàng vì sao đột nhiên muốn quay về, nàng chỉ đánh lắc đầu.

Mà Dung Hứa ở đằng sau dường như đã hiểu ra chuyện gì đó, sắc mặt thoáng cải trắng bệnh. Nghĩ đến việc người hẳn thích đã nhìn ra tâm tư của hẳn, gương mặt lại đỏ bừng lên.

Đạo đồng kia nhìn thấy sắc mặt lúc trắng lúc đỏ của nam tử, thờ dãi nói “Người trẻ tuổi bấy giờ a…….”

Vân Chiêu đưa Vân Đàm rẽ trái rẽ phải, Vân Đàm kéo lấy tay nàng, nhỏ giọng nói “Nhị ti ti, ti đi sai đường rồi!”

Vân Chiêu có chút thẹn thùng, Tây Sơn đạo quan này không nhỏ, nàng lại đang nghĩ đến chuyện kia, không biết đi đường nào, hiện tại đã rời xa phòng dành cho khách, Vân Đàm mới bảy tuổi thể mà còn nhớ đường hơn mình.

Đang muốn kéo Vân Đàm quay về, nào ngờ Vân Đàm lắc đầu, lại chỉ rừng trúc bên cạnh, thần thần bí bí nói “Đàm Nhi nhìn thấy Nhị ca rồi”

Vân Chiêu thuận theo ngón tay Vân Đàm chỉ mà nhìn theo, quả thật có tảng tảng lớp lớp trong rừng trúc nhìn thấy hình bóng nho nhỏ chỉ còn một đường của Nhị ca, mà bên cạnh còn có một góc áo màu vàng, đó rõ ràng là nữ tử!

Nghe lên nhìn lên không phải việc làm của quân tử, Vân Chiêu lập tức kéo Vân Đàm đi, nếu không để Nhị ca phát hiện nhất định sẽ không được sống tốt. Vân Đàm không tình nguyện, nhỏ giọng hỏi “Nhị ti ti không muốn nhìn xem cô nương mà Nhị ca thích là ai sao?”

Vân Chiêu có chút động lòng, nàng thực sự rất muốn biết kiếp trước Nhị ca đáp ứng hôn sự với Tôn Du là vì quan đạo gặp trắc trở……

Đang do dự, nghe thấy trong rừng trúc truyền đến giọng nói của Nhị ca, chỉ nghe rõ vài chữ “muốn hiểu” “yêu thích” gì đó, Vân Chiêu tròn to mắt, là đang thổ lộ ư?

Chưa nghĩ đến phản ứng của nữ tử kia càng khiến nàng kinh ngạc hơn, nàng ta lập tức kích động mà ôm chặt lấy Nhị ca, gương mặt không được cây trúc nào che đậy, Vân Chiêu cũng nhìn rõ nữ tử kia, không phải là Tô Mộc Uyển còn là ai?!

Khó trách đời này hôn sự của Nhị ca có biến? Nhưng nàng vốn dĩ chưa can thiệp đến cuộc sống tình cảm của Nhị ca mà.

Tô Mộc Uyển dường như đang rơi lệ, mang theo giọng khóc, nói, “A Uyển đã từ chối cha nhiều lần xem mắt rồi, chàng không thích ta nữa, ta sợ là cả đời sẽ cô độc đến già rồi!”

Vân Ngọc vỗ nhẹ lên lưng nàng, khoảnh khắc này, tìm hẳn dường như thiếu hụt đi một khoảng mờ hồ.

Trong đoạn thời gian này hẳn dường như biết được người trong tim mình chôn giấu là ai, ngày nhớ đêm mong, cho đến khi ở trong đạo quan nhìn thấy người trước mặt một thân đoan trang, vừa nhìn thấy hẳn liền như chìm nhỏ bay khỏi lồng sắt, trong lòng hẳn lập tức có đáp án.

Cô nương này cũng không biết lấy sức lực từ đâu, cư nhiên có thể dốc hết toàn sức đi thích một người như vậy. Tuy rằng ngẫu nhiên sẽ nói ra những lời hẳn khó hiểu, vẫn thường nhiệt tình khiến hẳn chống đỡ không nổi, nhưng trong lòng hẳn mỗi khi gặp nàng lại rất vui mừng.

Hắn muốn cưới nàng về, ngày ngày đêm đêm ngắm nhìn dáng vẻ đầy tình ý trong mắt nàng, mà không muốn cưới một cô nương vì gia tộc nên lên hôn.

Mất thấy hai người muốn hôn nhau, Vân Chiêu vội vàng kéo Vân Đàm đang không tình nguyện rời đi, cho đến khi đến nơi không nhìn thấy bọn họ nữa, Vân Chiêu hỏi Vân Đàm vẫn còn lưu luyến “Đàm Nhi người không sợ bị họ mất sao?!”

Vân Đàm che mắt rồi buông ra, nhìn Vân Chiêu cười hi hi “Lừa con nít sao? Muội mới không thèm tin!”

Vân Chiêu bất lực, chỉ đành ngồi xổm xuống dặn Vân Đàm “Đàm Nhi những gì hôm nay nhìn thấy không được nói ra đó. Mặc kệ họ có kết hôn hay không, nói ra sẽ không tốt cho cô nương nhà người ta.”

Vân Đàm biết chuyện phải khiến Nhị ti ngồi xổm nói với nàng là chuyện rất quan trọng, lập tức nghiêm túc gật đầu, sau đó nhìn Vân Chiêu làm mặt quỷ, nói “Nhị ti ti, ta muốn nói cho mẹ mẫu thân nghe.”

Vân Chiêu không đồng ý, Vân Đàm là lười chạy đi. Tiểu cô nương bảy tuổi chạy rất nhanh, Vân Chiêu cũng không chạy nhanh đuổi theo, nghĩ nàng ấy biết đường nên cũng mặc nàng chạy đi.

Nghĩ như vậy, Vân Chiêu lại không vội trở về, cuối cùng đưa mắt nhìn về hướng rừng trúc, đi đến chỗ khác. Kiếp trước nàng cũng đã không ít lần đi đến Tây Sơn đạo quan, nhưng cũng chưa từng nổi hứng đi dạo tham quan.

Đi một hồi cư nhiên lại đến nơi cư xá, bảy giờ xa xa có thể nghe thấy tiếng người ở trong phòng sinh hoạt, nhưng trong viện lại là một mảnh yên ắng, hờn son bộ với đá cỏ từng lẳng lẳng đứng đó. Vân Chiêu đánh giá cư xá được sửa lại tao nhã thế này, lại nghĩ đến chủ nhân nơi đây, nhất thời cũng có chút cảm khái, năm đó người ấy oai phong một cõi mà bây giờ nói không chừng đang ở trong cư xá đọc kinh thư, hoặc là ở đầu đó ngồi tọa thiền rồi.

Nàng không muốn nghĩ nhiều, đang muốn rời đi, lại đột nhiên bị một người bị miệng đi về hướng núi già bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Giết Người Diệt Khẩu 2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Một màn này cực kì quen thuộc! Vân Chiêu không chút kinh hoảng, thuận theo người nọ bị đưa vào trong sơn động của núi già. Nàng cũng không biết vì sao bản thân có thể phân biệt ra khí tức trên người Lục Nhiên, nhưng nàng biết hẳn ở sau nàng, ngược lại yên tâm hơn nhiều.

Trong tiềm thức của Vân Chiêu cảm thấy Lục Nhiên sẽ không hại nàng. Nhưng vẫn nhin không được mà bức hẳn, phương thức của người này gọi nàng luôn độc đáo như vậy, rốt cuộc hẳn còn không thèm xem nàng như là một cô nương!

Tay của Lục Nhiên vẫn bị trên miệng nàng, mà so với ba năm trước còn chặt hơn, Vân Chiêu trừng không được hẳn nên liền đưa chân đạp hẳn. Một cước này bao hàm cả ý vị phục thù, Lục Nhiên bị đau, không rên lên một tiếng mà ngược lại nói bên tai nàng một câu, “Một lát nữa đừng nói câu nào.”

Giọng Lục Nhiên áp đến cực thấp, bởi vậy nên có chút khàn, nghe khi trịnh trọng, Vân Chiêu chịu đựng cảm giác tê dại bên tai, gật gật đầu, lúc này hẳn mới buông lỏng tay ra.

Văn Chiêu chưa kịp quay đầu nhìn Lục Nhiên liền nghe thấy tiếng bước chân, theo sau là tiếng gõ cửa ba ngán một dài.

Cửa mở ra, người kia tiến vào trong. Sau đó vang lên tiếng chào trả.

Trong lòng nàng hoài nghi, càng cẩn thận nghe ngóng, đến cả tế tướng tương lai Lục Nhiên cũng ở góc tường nghe lén, cho nên cũng không tính là nàng là kẻ ưa tám chuyện bát quái.

Tiếng nói chuyện bên trong rất nhỏ, nhưng bởi vì xung quanh yên ắng, trong sơn động chỉ có tiếng hô hấp, thế nên mơ mơ hồ hồ nghe được một chút.

Nhiệm vụ lần này của Lục Nhiên vô cùng quan trọng, không thể nửa điểm sơ xai. Ánh nắng bên ngoài xuyên qua khe hở của cổ từng chiếu vào trong sơn động, khiến cho cô nương này được chiếu sáng trở nên oánh nhuận sáng trong, Lục Nhiên cảm thấy trong sơn động này cư nhiên có chút nóng.

Trong lòng ngực cũng “thịch thịch thịch” mà gây trở ngại đến việc nghe lén của hắn.

Nói cho cùng, cô nương này không nên xuất hiện lúc này.

Văn Chiêu nghe đến hết sức chuyên chú, cho đến khi nghe được bên trong không ngừng phun ra những từ ngữ mẫn cảm liền kinh ngạc mà trợn to mắt. Người bên trong rõ ràng là dính dáng đến “hoàng thượng”, “thái tử”, bọn họ rốt cuộc có mưu kế gì?!

Lục Nhiên rất nhanh liền vứt hết tạp niệm, tập trung tinh thần phát huy nhị lực, nghe được một chút “đưa đến bên người hoàng thượng” “trường sinh chi đạo”, dựa vào manh mối này rất nhanh liền cẩn thận suy nghĩ được mưu hoạch của người kia, đây trái lại lại là chủ ý hay để đối phó với thái tử, cũng không biết hắn có thể làm cho kẻ hoạch của bọn họ chết yêu hay không.

Ước chừng sau nửa canh giờ, có người từ bên trong bước ra, Văn Chiêu kinh ngạc mà vội vàng nín thở, đột nhiên va phải một lồng ngực rắn chắc. Lục Nhiên lo lắng Văn Chiêu vì vậy mà đột ngột phát ra tiếng, lập tức lần nữa bịt kín miệng nàng.

Văn Chiêu thực sự không có ý kỷ lén, bị Lục Nhiên bịt kín miệng đến nhện không được mà trợn trắng mắt. Trong lòng nghĩ, kẻ này quả nhiên là người biết võ công, thế mà trước mặt người khác lại cài trang thật giống văn nhân.

Chờ người nọ đi xa, Lục Nhiên mới thả lỏng, đang chuẩn bị dùng Xuyên Hoa Bộ ra khỏi đây, lại bỗng nhớ đến nơi này còn có một phiền toái nhỏ. Hắn thấp giọng nói với, “Ta đưa người ra ngoài, không cần lên tiếng.”

Nói xong liền ôm lấy eo nàng, bước chân vừa nhanh vừa nhẹ nhàng đi ra ngoài, không phát ra một chút tiếng động nào,.

Văn Chiêu nằm gọn trong cánh tay rắn chắc của Lục Nhiên, có chút quần bách, nàng không muốn lộ ra Xuyên Hoa Bộ của chính mình, nhưng cũng không muốn bị một nam tử bên ngoài ôm chặt. Nàng lần nữa hoài nghi người này thực sự vẫn xem nàng như một đứa trẻ, cho nên không để tâm đến phương diện nam nữ hữu biệt.

Chạy được dù xa, nhìn thấy phía trước có thể thấy được bóng người đi lại, Lục Nhiên buông Văn Chiêu xuống, nói một tiếng đặc tội. Mặt Văn Chiêu có chút nóng, muốn lập tức rời khỏi đây, hắn lập tức chặn đứng đi của nàng, cúi người tiến gần nàng.

Văn Chiêu càng nóng hơn, muốn đẩy hắn ra, nhưng nhìn thấy người này đang nhìn thẳng vào đồng tử nàng, nghiêm túc nói “Chuyện hôm nay, không được nói một chữ ra bên ngoài, tốt nhất là quên sạch đi.”

Nhìn tư thế này, trông giống hệt như lúc nàng dặn Văn Đàm không được nói chuyện Nhị ca ra bên ngoài vậy.

Thực sự thì không cần hắn nói, nàng cũng biết chuyện nghe lén này “sự tình trọng đại” thế nào, sẽ không nói với người khác, chỉ là bị Lục Nhiên xem nàng như con nít giống Văn Đàm mà căn dặn khiến nàng thấy không thoải mái, lạnh mặt nói với hắn, “Ta tự nhiên sẽ hiểu, không cần Lục đại nhân nhắc nhở. Chỉ là Lục đại nhân hình như bị cuốn vào những sự việc đáng sợ, hẳn phải quan tâm tốt đến mạng mình mới phải.”

Trên đỉnh đầu nàng đầu tiên là yên lặng một chút, sau đó lại truyền đến tiếng cười khẽ, người kia vỗ vỗ lên đỉnh đầu nàng, nói “Đa tạ Khương Nhị cô nương quan tâm.”

Nàng đã mười ba tuổi mà vẫn xem nàng như trẻ con là vỗ vỗ lên đỉnh đầu nàng?!

Văn Chiêu hung dữ trừng mắt nhìn hắn cái kia, vòng qua hắn mà chạy đi, chưa chạy được vài bước lại cảm thấy bản thân như vậy giống như chạy trời chết, tình huống bình trối dậy, nàng đi chậm lại, trung ra đáng vẻ ưu nhã đoan trang bước đi, hết như tiêu chuẩn bước đi của cung đình.

Lục Nhiên phía sau cũng thu không được nụ cười trên mặt, đẩy lồng vui vẻ đến khẽ run lên, sau đó lại nhìn bóng lưng nàng mà cau mày, đáng vẻ có chút nghi ngờ.

Văn Chiêu trở về phòng khách, Văn Đàm vừa nhìn thấy nàng liền cao hứng chạy đến muốn nói gì đó với nàng, thoáng cái lại trở nên ưu tư nghi hoặc, “Nhị ti tì, sao mặt ti đỏ thế?”

Tầm mắt Văn Chiêu lập tức rơi trên chiếc lọ hoa duy nhất trong phòng, nói “Một đường đến đây có chút nóng.”

Văn Đàm muốn mở miệng hỏi hiện tại làm sao có thể nóng chứ, nhưng nhìn thấy Nhị ti muốn bước vào trong, lập tức đem lời muốn nói nói ra “Nhị ti tì, Đàm Nhi nói với mẫu thân rồi!”

Văn Chiêu uống một ngụm trà nhìn Văn Đàm, nàng ấy trực tiếp nói, “Mẫu thân hỏi đi là cô nương nhà nào, Đàm Nhi nói không biết, không quen, nhưng lại hình như đã gặp qua, mẫu thân liền nói, tính cách của Nhị ca ca không thích liên hôn gia tộc, hẳn là cứ để huynh ấy tự tìm người mình thích, cho nên người cũng vì huynh ấy mà vui mừng.”

Văn Đàm lại hỏi nàng “Nhị ti tì, ti nói, gia thế của cô nương kia có xứng với Nhị ca không, mẫu thân nói, nếu gia thế thấp, đại bá có thể sẽ không đồng ý đâu.”

Văn Chiêu gạt đầu, véo mũi Văn Đàm, nói, “Đại khái là có thể xứng, Đàm Nhi có thể yên tâm.”

Hai người đang nói chuyện, đạo đồng trai đường đến đưa bữa trưa, Văn Chiêu vừa nhìn, một chén cháo rau xanh, một đĩa bánh Niễn Cao (bánh Tét của người Trung Quốc, ăn max ngon), một cái bánh bao nhân đường cuộn hoa cùng với một đĩa rau chua. Ăn quen thức ăn tinh xảo, giờ lại ăn cháo trắng rau xào này, nên có chút phong vị khác biệt.

Văn Chiêu sau khi hỏi phủ, cũng không ngừng nghĩ về người ở cư xá kia rốt cuộc có phải là Thanh Nguyên thiên sư sau này hay không, nếu là hắn ta, vậy kiếp trước sau lưng kẻ có thể lực lớn như hắn vẫn còn có người điều khiển, mục đích của người kia rốt cuộc là gì.

Nàng thở dài một tiếng, không nghĩ đến sau khi trọng sinh mới phát hiện ra nhiều việc thế này, mà những việc phát hiện được nàng cũng không rõ đầu đuôi. Nhất thời sẽ không hiểu được, nên nàng chỉ đành buông xuống.

Nhưng trải qua chuyện này nàng càng kiên định với một ý tưởng. Nàng cần bồi dưỡng thể lực của chính mình, không để cập đến tổ chức thần bí cường hãn như Nguyệt Chiêu các, vài người giúp nàng tìm hiểu nghe ngóng tin tức là được.

Chẳng qua là thân phận nữ nhi của nàng, muốn kiến lập được thể lực của mình là chuyện cực kì khó, cần phải suy nghĩ kĩ hơn.

Mùng mười tháng hai, Văn Chiêu trong phòng Tản Thị nói chuyện với bà, chỉ là trong lòng Tản Thị có chút thất thần, Văn Chiêu biết bà đang lo lắng cho Tam ca, nên nói đùa “Tam ca mới đi hai ngày mà mẫu thân đã nhớ huynh ấy như vậy? Chiêu Chiêu thật ghen tị.”

Tản Thị véo má nàng, khẽ mắng “Con thật là đứa nhỏ vô tâm vô phể, Tam ca đi thi Chiêu Chiêu không lo lắng sao?”

Văn Chiêu dựa vào người bà, ngập một cái nói “Chiêu Chiêu tin nhiệm trình độ của Tam ca, có gì phải lo lắng chứ? Mẫu thân chỉ cần đợi tin tức tốt là được.”

Tản Thị nghe thế, trong lòng cũng yên tâm một chút, nhìn đáng vẻ buồn ngủ của Văn Chiêu lại hỏi “Nhưng là kẻ nào khiến con ngủ không ngon giấc? Buồn ngủ thành dáng vẻ này?”

“Mẫu thân không hiểu, đây gọi là giấc ngủ dưỡng nhan.” Văn Chiêu nhắm mắt đáp bà, dường như là muốn đi ngủ. Tản Thị cúi đầu nhìn nàng đang dựa trên vai bà, gương mặt khi ngủ hoàn toàn là ý lại, an tĩnh đến ngọt ngào, không nở cựa động, sợ sẽ đánh thức nàng dậy.

Văn Chiêu đang nghĩ, trên đời này tại sao lại có một kẻ mẫu như vậy, nguyện ý đối tốt với đứa con không máu mủ ruột rà còn tốt hơn với con ruột. Bà lo lắng cho Tam ca, nàng đều nhìn thấy rõ, e rằng đến mẫu thân thân sinh cũng sẽ như vậy.

Nàng kiếp trước, rốt cuộc là hiểu lầm một người đến thế nào.

Trong phòng yên ắng khiến lòng người yên tâm, mùi hương hoa quả phảng phất giữa không trung.

Khương Nhị già đột nhiên tiến vào phá vỡ sự yên ắng này, ông vỗ vỗ đầu Văn Chiêu nói, “Ban ngày ban mặt ngủ gì chứ.”

Tản Thị không kịp ngăn cản, nhìn thấy Văn Chiêu bị ông đánh thức, nhện không được trừng mắt nhìn ông một cái.

Khương Nhị già vỗ tội đáp “Ta thấy các nàng ở trong viện nhàm chán, muốn đưa mọi người đi thôn hoa đào ngắm hoa.” Tản Thị lúc này mới tha thứ cho ông, cũng biết người này sợ thế tử, nữ nhi trong nhà lo lắng cho Văn Tập, ở trong phòng đây vô ngày ngốc.

Văn Chiêu nghe thấy cha nhắc đến, nhớ đến mặc dù giờ không phải là thời tiết hoa đào nở đẹp nhất nhưng cũng muốn đi xem thử.

Chính là ở trong rừng đào kia, Văn Chiêu kiếp trước già cho nam tử vượt vế mà phải của nàng, ánh mắt người kia lộ ra vẻ mê đắm nhìn nàng, nói “Những hoa đào này không đẹp bằng nàng.”

Văn Chiêu mỉm cười một, đẩy bàn tay hắn ra, rù mắt nói “Đừng cười, Văn Chiêu tự hiểu lấy mình.”

Trang Khởi hôn nhẹ lên má nàng, mềm mại như cánh bướm, nói, “Chiêu Chiêu hà tất tự hạ mình, trong mắt ta nàng là đẹp nhất.”

Văn Chiêu không nói chuyện nữa, lòng mì khẽ run lên.

Lúc nàng đi đến trước rừng đào, lần nữa lại nhớ đến cảnh này. Hoa đào trước mắt chưa nở như trong kí ức, nhưng khó che giấu hương hoa thơm ngát, nụ hoa hé nở trên cành cây trông có chút đáng yêu.

Tần Thị cùng Khương Nhị gia ngồi cạnh nhau trên ghế, ngửi hương hoa trong không khí, ăn chút điểm tâm hoa quả mà nha hoàn cùng sai vật đem đến, vô cùng hài lòng. Văn Chiêu dắt tay Văn Đàm và Văn Dậu đi vào trong rừng đào.

Văn Dậu lần đầu tiên nhìn thấy hoa đào, mùa tay mùa chân, huyền thuyến không ngừng. Cũng khó trách, thời điểm phủ quốc công sửa chữa, nghỉ hoa đào có chút phủ phẩm nên không trồng cây đào, bây giờ muốn ngắm hoa đào cũng chỉ có thể lên thôn trên thôi.

Không chỉ mỗi Văn Dậu, Văn Đàm cũng rất yêu thích một mảng phấn hồng này, nhờ Văn Chiêu giúp nàng ấy hái một đóa hoa cài lên mái tóc, ra dáng một tiểu cô nương đáng yêu.

Văn Chiêu đưa hai tiểu gia hóa vào sâu trong rừng, đi đến một chỗ mờ mờ nhìn thấy một mảng góc áo màu xám. Văn Chiêu sợ là kẻ xấu, lập tức nắm chặt tay Văn Dậu và Văn Đàm, nhìn bên kia lớn giọng nói “Là ai đang ở đó! Ra đây!”

Nếu như người kia muốn nguy hại bọn nàng, nàng lập tức sẽ đưa Văn Dậu cùng Văn Đàm chạy trốn.

Góc áo kia run rẩy một chút, sau đó một nam hài mười tuổi nép sau lưng cây đào đi ra.

Bánh bao hoa cuộn

Niên Cao

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Thu Nhận A Trúc

Edit: LamHngHnhNgc

Beta: Rosenychungchung

Đi ra là một nam hài sơ sơ với Văn Chiêu còn thấp bé hơn, gầy đến cơ hồ chỉ nhìn thấy bộ y phục xám xịt bên ngoài, bây giờ hấn đang chân tay luống cuống đứng trước mặt nàng, thấy rõ xiêm y trên người Văn Chiêu quý báu, sợ đến run bần bật.

Văn Chiêu thấy chỉ là tiểu nam hài, cũng thờ phảo nhẹ nhõm, thả lỏng bàn tay đang nắm chặt tay Văn Dậu. Thấy hấn bị dọa đến cúi đầu thấp xuống ngực cũng có chút tự trọng, liền ôn nhu trấn an hấn nói “Người không cần sợ, mới vừa rồi ta cho là có kẻ xấu mới lớn tiếng quát vắn người.”

Nam hài kia có chút do dự mà ngừng đầu lên nhìn nàng, giống như đang xác nhận xem nàng có phải thực sự không trách hấn hay không.

Văn Chiêu gạt mình, đôi mắt nam hài này quá mức trong suốt, phảng phất nhìn một cái liền có thể nhìn thấy đáy hồ, người khác chỉ cần nhìn một cái là có thể tin tưởng hấn vô hại cùng thẳng thắn thành khẩn.

Nam hài kia dường như xác nhận nàng sẽ không trách tội hấn, sắc mặt tạm hoà hoãn lại. Văn Chiêu hỏi hấn, “Người năm nay mấy tuổi rồi? Là nhi tử của quân sự hay bà vú nào ở trang viên?”

Nam hài kia lại dùng cặp mắt trong suốt như nước nhìn về phía nàng, dùng tay ra dấu mười ba, câu hỏi sau của nàng hấn không biết trả lời thế nào, đành phải ra sức gật gật đầu.

Văn Chiêu mờ to mắt, người này lại không biết nói? Thấy hấn nói hấn có mười ba tuổi, cùng tuổi với Văn Chiêu, nhưng hấn lại nhỏ gầy như vậy, đáng vẻ hết như một đứa trẻ lên mười.

Tuy không biết tình huống hấn là thế nào, nhưng nàng lại muốn giúp hấn một phen, lập tức lấy từ trong túi tiền ra hai khối bạc vụn đưa cho hấn, tuy không phải giúp được việc lớn gì, nhưng cũng đủ ăn ngon mấy bữa.

Nam hài kia đầu tiên kinh ngạc nhìn nàng một cái, tiếp theo lại như là do dự nghĩ nên cầm lấy hay không. Văn Chiêu cười nói, “Người cầm đi lấy đi, xem như bồi thường của ta vì đã làm người sợ.”

Nam hài nghe xong trịnh trọng đưa tay tiếp nhận, lại hướng nàng hành lễ, trong mắt đều tràn đầy cảm kích.

Văn Chiêu quay về đình viện, trước mắt vẫn là đôi mắt trong suốt kia, liền hỏi quân sự trang viên, sao lại có thêm một nam hài. Quân sự trả lời, “Đó là cháu ngoại của một lão bộc.”

Văn Chiêu nghe thế liền cảm thấy bên trong có ẩn tình, hỏi ông, “Đem sự tình người biết được đều nói cho ta, không cần cố kỵ.”

Lúc này quân sự mới nói “Là nhi tử của bà vú kia không biết thế nào lại có thai, cũng không biết là của ai, nha hoàn kia cũng im miệng không đề cập tới, chỉ là sau khi sinh hạ nhi tử liền qua đời, là lão bộc kia một tay nuôi hấn lớn.”

“Người trong trang viên đối đãi khắt khe với hấn?” Văn Chiêu thông thả hỏi, vừa cẩn thận quan sát thần sắc quân sự.

Thần sắc của quân sự căng thẳng, tầm mắt quét qua quét lại trên mặt đất, nói “Cái này...Nhị cô nương sao lại hỏi như vậy?

Giương mặt Văn Chiêu chợt lạt lưng, nhìn ông ta khoát khoát tay nói “Người đi xuống đi.”

Tam ca ngày mai sẽ trở về một đêm, Tần Thị muốn an ủi hân trước tiên, sáng sớm hôm sau liền hỏi phủ, chẳng qua là Tam ca trải qua một chuyến thi cử này, trong lòng cũng không lo lắng nhiều.

Thời điểm rời đi, Văn Chiêu nói với Lưu quân sự muốn nam hài đi theo về phủ làm sai vặt, cha nghe xong cũng đồng ý.

Nam hài kia sau khi kích động lại có chút chần chờ, Văn Chiêu nói, “Nếu không thì mang cả bà ngoại người cùng nhau về phủ?” Hân lại kinh ngạc, lần nữa cảm kích nhìn nàng, liên tục gật đầu, vô giác cười đến mí mắt cong cong.

Văn Chiêu đưa hai người bọn họ về Xuân Lan viện, lúc này hai người cúi đầu đứng trước mặt nàng, Văn Chiêu nói với lão bộc, “Ma ma đã cao tuổi, ở trong viện quét dọn sân vườn, xử lý hoa cỏ?”

Lão bộc liền tục gật đầu, cơ hồ lệ nóng tuôn trào, nói, “Nhị cô nương người chính là ân nhân cứu mạng của chúng tôi, hai chúng tôi ở trang viện nhiều năm như vậy, mọi người đều không cho chúng tôi sắc mặt tốt.” Bà tự thấy thất thố, muốn lau khô nước mắt, nhớ đến chịu ủy khuất, bị bắt nạt ở trang viện nhiều năm như vậy, nước mắt không dừng lại được, bà nâng tầm mắt, đánh nút nỏ nói, “Nhị cô nương, nhà chồng nô tỳ họ Bạch, người có gì phân phó, nô tỳ nhất định kiệt lực làm được!”

Văn Chiêu gật gật đầu nói, “Bạch ma ma, khế ước hai người các người đều ở trong tay ta, ta là chủ tử duy nhất của các người, cho dù trường bối trong nhà đối với các người có phần phò gì đều phải xếp sau, biết không?”

Hai người liên tục gật đầu, Văn Chiêu vừa lòng, lại hỏi Bạch ma ma, “Hân tên gọi là gì.”

Bạch ma ma đáp, “Nô tỳ đặt tên cho hân là Bạch Tiểu Phi. Hân không có phụ thân,đành phải theo họ mẹ.”

Văn Chiêu hỏi nam hài,“Nếu ta muốn đặt tên lại cho người, người có bằng lòng không?”

Nam hài tựa hồ nhìn mất tổ mẫu của hân, sau đó gật đầu thật mạnh.

“Vây...kêu A Trúc đi.” Không có cách nào, nàng không có khiếu đặt tên. Nhưng đặt tên là điều tất yếu, nàng muốn hân cảm thấy bản thân được nâng cho hân một cuộc sống mới.

A Trúc cũng không ghét bỏ tên này, ngược lại hình như rất thích thú, Văn Chiêu lập tức hỏi hân, “A Trúc đã biết chữ chưa?” A Trúc gật gật đầu, lại có chút ngượng ngùng mà dùng ngón trỏ cùng ngón cái ra dấu “một chữ”.

“Ta an bài một tỷ tỷ dạy người biết chữ thật tốt nhé?”

A Trúc mở to mắt, dùng ánh mắt hỏi nàng “Thật vậy chăng?” Văn Chiêu gật đầu một cái, nói, “Đúng vậy, dạy người biết chữ, người giúp ta làm việc, muốn nói gì thì viết cho ta xem.”

Vài ngày trước đó nàng liền nghĩ muốn bồi dưỡng thuộc hạ chi thuộc về chính mình, giống A Trúc như vậy, thân thích đơn giản không vướng bận, người lại thẳng thắn thành khẩn, biết tri ân, là người thích hợp nhất. Năng lực chỉ là thứ yếu, quan trọng là lòng trung thành.

A Trúc được Họa Lan đưa về chỗ hân sẽ ở, Bạch ma ma bị Văn Chiêu giữ lại.

"Bạch ma ma, ta muốn trao đổi một chuyện với người, chuyện này không được nói với người khác, chỉ có ta với người biết, phải giữ kín trong lòng." Mắt Văn Chiêu nhìn chằm chằm Bạch ma ma, thấy bà gật mạnh đầu, liền tục đảm bảo, lúc này nàng mới nói.

Lúc tối, Phủ Điều hầu hạ nàng thay quần áo, khấn trương nói, “A Trúc mà cô nương mang về, theo lời Họa Lan tỷ tỷ nói, trên người hân đầy vết bầm xanh tím, không biết là ai khi dễ hành hạ hân thành ra thế này, thật quá đáng!”

Tuy rằng A Trúc mới có mười ba tuổi, chính bởi vì lớn lên quá mức gầy nhỏ, những nha hoàn mười sáu mười bảy cũng không đối đãi với hân như một thiếu niên, ngược lại coi như một tiểu nam hài. Phủ Điều trong nhà có một đệ đệ nhỏ, bởi vậy thấy nam hài từ tầm tuổi liền dễ dàng nhớ tới đệ đệ trong nhà.

Mà Họa Lan lại là nha hoàn mà Văn Chiêu phân phó dạy hân biết chữ, đại để là vô tình thất trên người A Trúc có vết thương, trong lòng không đành lòng lại tức giận, liền nói cùng mấy người tỷ muội giao hảo.

Văn Chiêu trước kia xem phản ứng của Lưu quân sự liền biết A Trúc ở thôn đào hoa không quá tốt, bất quá cũng chỉ nghĩ hân ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, lại không nghĩ đến có người xuống tay đánh hân.

Không có phụ thân, mẫu thân của hân lại mất sớm, thực sự khốn cho những người dốt liên chán ghét khinh bỉ như thế sao. Văn Chiêu không khỏi nghĩ đến, kiếp trước nàng không có ý niệm đem hân an trí ở trong phủ, cuối cùng A Trúc chết thảm, vẫn là gây giũa tìm ra một con đường sống?

“Chiêu Chiêu đang suy nghĩ gì vậy.” Văn Chiêu vừa ngừng đầu, là Tam ca đã quay về.

“Tam ca, huynh đã trở về rồi! Người trong phủ sao lại không thông báo nhỉ?” Văn Chiêu vội đón hân.

“Chẳng qua là trở về nghỉ ngơi, có gì phải kinh động người khác. Tam ca sáng mai phải rời đi, đến nhìn Chiêu Chiêu.” Tam ca đặt tay trên đỉnh đầu nàng.

“Cái gì mà kinh động người khác chứ, Tam ca đã trở về, vậy đệ Chiêu Chiêu hào hảo xoa bóp vai cho huynh, Tam ca đã thi ba ngày rồi.” Văn Chiêu nói xong, liền nhón chân bắt tay đặt lên vai hân.

Tam ca bắt đầu dĩ cười nhu hòa, đem tay nàng kéo xuống, nói, “Chiêu Chiêu là kim chi ngọc điệp, thế nào lại làm được những cái này?”

Văn Chiêu ngẩn ngơ, những lời này cực kì quen tai, bên tai còn vang lên câu kia của Tam ca “Văn Chiêu là kim chi ngọc điệp, ai cũng không thể đánh muội.” Đôi mắt Văn Chiêu đau xót, Tam ca nâng vình vình đem nàng nâng trong lòng bàn tay, không muốn nàng chịu một chút khổ.

Văn Tập nhìn muội muội đột nhiên ôm lấy eo hân, cũng kinh ngạc một chút, vỗ vỗ nàng nói, “Chiêu Chiêu sao vậy? Tam ca chẳng qua đi thi ba ngày, sau còn hai vòng thi, Chiêu Chiêu nếu không an tâm, Tam ca không đi thi?”

Văn Chiêu biết hân đang nói đùa, nhưng nghe xong vẫn vừa khốc vừa cười, nắm hân nói, “Tam ca người phải đi thi, phải thi được Nhất giáp.”

Ngày mười bảy hôm đó, Tam ca thi xong ba vòng liền trở về, còn không kịp dọn bữa liền nằm xuống giường nghỉ, Tần Thị thương tiếc hân vất vả ở trường thi, liền để hân ngủ. Ngày thứ hai Tam ca tỉnh thần đầy đủ thức dậy, ngồi xe ngựa đến Lục phủ.

Lục Nhiên đã sớm hẹn xong với hân, đợi sau khi thi xong, dự đoán trong lòng thánh thượng nghiền ngẫm sẽ càng chuẩn xác hơn. Hai người ngồi trong phòng bàn luận, Văn Tập nói cho hân biết đã thi những gì, sau đó hai người đồng nhất đưa ra được phương hướng về những vấn đề sẽ được hỏi.

Lục Nhiên mấy ngày gần đây thậm chí sửa lại những vấn đề tranh chấp không thời tiền triều đình cho hân, Văn Tập trong lòng cảm kích, liền xem Lục Nhiên như bạn tri kỉ.

Lục Nhiên nói với hân, “Hôm nay cái tiền về luật mới trong triều liền chia thành hai phe, ta cho rằng hoàng thượng tán thành lập chức quan thiết sử, chuyên phụ trách khâu buôn bán, chỉ là không ít quan gia sở hữu mỏ muối tư doanh, bởi vậy phản đối chuyển sửa luật, tranh cãi lớn tiếng, hoàng thượng khó có thể quyết định.”

“Văn Tập chỉ cần nói ra suy nghĩ trong lòng hoàng thượng là được.”

“Nơi này, dùng đường thủy Giang Nam vận chuyển, Văn Tập hiểu biết không nhiều lắm, ta sẽ giải thích cho người...”

Khi Văn Tập quay về Khương phủ, đã nắm nguyên thỏa thuê, thu hoạch rất nhiều. Trong lòng cảm thấy bội phục, Lục Nhiên liền chẳng qua lớn hơn hân một tuổi, nhưng đối với thế sự thiên hạ hiểu biết tường tận, thực sự hiếm thấy.

Ngày thi Đình, Lục Nhiên chuẩn bị chín vấn đề thế sự đương thời lại trùng ba đề, Văn Tập chuẩn bị đầy đủ, lập tức đáp lời, khiến cho hoàng thượng liên tục gật đầu.

Yết bảng ngày đó, không khí phủ quốc công khấn trương hết như ba năm trước đây, Văn Chiêu thích nhất không khí này, nàng biết Tam ca nàng sẽ là kim khoa thám hoa lang, đạo phở cười đại mã phong tư vô song.

Phủ Cừ cùng Phủ Điều đang ở trong phòng trang điểm cho nàng, vừa cắm cây trăm hồng phi khám trần châu cuối cùng, ngoài cửa liền vang lên giọng đầy kích động, Văn Chiêu đi tới cửa xem đã xảy ra chuyện gì, lại thấy tại cửa một gã sai vặt cười đến báo tin vui cho nàng. “Chúc mừng Nhị cô nương có ca ca ruột là trạng nguyên.”

Trạng nguyên!?

Văn Chiêu ngây ngốc một chút, Tam ca nàng hân là thám hoa mới đứng, nàng không khỏi hỏi hân, “Người chính tai nghe rõ? Là trạng nguyên?”

Gã sai vặt kia gật đầu liên tục, “Sao lại không thật? Tin vui ở đằng trước vừa báo đến.”

Văn Chiêu cảm thấy trong lòng như có tiếng pháo nổ “bùm” một tiếng, làm nàng cảm thấy vừa mừng vừa sợ, bất chấp tư thế lẽ nhẽ, vội vàng nhấc tà váy lên chạy ra.

Lúc này tiền viện đã đứng đầy người, cũng chỉ có Văn Chiêu biết được thành tích Tam ca nên không vội vàng, nhưng nàng lại không nghĩ rằng thành tích Tam ca sẽ có biến số, Văn Chiêu đột nhiên có chút hồi hận hôm nay bản thân lại không thể tới nơi này sớm để chia sẻ tin tốt của Tam ca đầu tiên.

Chẳng qua như vậy thật tốt, Tam ca nàng so với kiếp trước còn lợi hại hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Rượu Trạng Nguyên

Edit: LamHngHnhNgc

Beta: Rosenychungchung

Thời điểm Trang Khởi thấy Văn Chiêu, nàng vén tà váy chạy chậm mà đến, búi tóc theo bước đi mà dong đưa trước sau, khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra vẻ vui mừng, đơn thuần, như là một chú chim oanh vừa sổ lồng, mỹ lệ linh động lại mang theo hơi thở của mùa xuân.

Hắn đã sớm biết biểu muội này trời sinh xuất chúng, nhưng đây là lần đầu tiên bị vẻ mỹ lệ này làm cho lóa mắt.

Trang Khởi ôn hòa gọi nàng chạy chậm một chút, cẩn thận kéo ngã, nhưng khi đôi mắt long lanh kia nhìn về phía hắn, kích động cùng vui sướng bên của đôi đồng tử kia phảng phất âm đậm đi trong chớp mắt, sau đó chủ nhân đôi mắt lại điềm đạm cười nói “Biết rồi.”

Văn Chiêu đáp xong liền cùng mẫu thân vui vẻ trò chuyện, Trang Khởi giống như bị một bàn tay to che lại, cảm thấy trong lòng rầu rĩ, vô giác nghĩ lại mình xem mình đắc tội vị biểu muội này khi nào.

Văn Chiêu không nghĩ đến lúc này Trang Khởi lại ở chỗ đây, dựa vào ý tứ của mẫu thân là “Niêm lấy không khí vui mừng thám hoa lang của hắn”, cho nên thời điểm Trang Khởi tới Khương phủ còn chưa có yết bảng. Nhưng Văn Chiêu lại cảm thấy mẫu thân còn có ý tứ bên trong, bà đang muốn thiết lập quan hệ Khương gia cùng Trang gia.

Kiếp trước không có sự việc này, lần đó Trang Khởi cũng là thám hoa, mẫu thân lại không có ý tứ “Lấy không khí vui mừng từ hắn”, đại để bởi vì khi đó quan hệ bất hòa cùng Văn Chiêu, nghĩ đến liền không chu đáo như hiện giờ. Chỉ khi chân chính đem nàng coi như thân nữ, mới có thể đem nhà ngoại nàng suy nghĩ cẩn thận.

Văn Chiêu nghĩ như vậy, liền thấy cha vui mừng đi đến, nói với mọi người, “Hôm nay đến từ lâu dùng bữa đi, Văn Tập sẽ từ bên kia đi ngang qua.”

Tam ca sẽ giống như lần trước của Lục Nhiên vậy, cười đại mã cao to, dẫn đầu hàng ngũ cực dài kia, tất cả mọi người đều đem ánh mắt đặt trên người hắn, mà Tam ca nàng đáng vẻ quân tử như ngọc...

Văn Chiêu gấp gáp đến không chờ nổi liền cùng mọi người đến từ lâu.

Có người nói người thân trên thế gian sẽ cảm ứng với nhau, Tam ca cũng giống Nhị ca, khi đến dưới lầu trùng hợp lại ngừng đầu lên, lần này Văn Đàm cùng Thỉnh Châu không còn tính trẻ con mà hô to “Đại mã mã”, ngay cả Văn Dậu cũng kêu “Tam ca đến rồi.”

Văn Tập vừa đến dưới từ lâu, ngừng đầu lên, ánh mắt đầu tiên là nhìn thấy Văn Chiêu, ánh mặt trời đúng lúc dừng trên gương mặt trắng nõn của nàng, chiếu lên nàng nụ cười xinh đẹp của nàng, ánh mắt lấp lánh tỏa sáng như sao.

Đội ngũ đã đi qua từ lâu, trước mắt hắn vẫn là nụ cười đơn thuần, trong vắt, tiếng ồn ào từ đường phố hai bên cơ hồ đều giảm đi một chút.

Lần này tiệc trạng nguyên được tổ chức long trọng, Văn Chiêu cũng không lo lắng nội tâm Nhị ca sẽ không cân bằng, tính tình Nhị ca vốn tiêu sái. Lại nói Nhị ca đem chuyện cùng Tô Mục Uyển nói với Đại bá phụ, hai người ở trong phòng nói gần một canh giờ, thời điểm Nhị ca đi ra trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt, Văn Chiêu liền biết sự tình có thể thành.

Tôn Du kia là cháu gái Công Bộ Thượng Thư, xem như lĩnh đạo trực tiếp của Nhị ca, Đại bá phụ muốn Nhị ca cưới nàng ta, e là vì muốn hắn trong chốn quan trường có người nâng đỡ. Mà Tô Mục Uyển kia là cháu gái của thái sư, tuy rằng không có thực quyền, nhưng được cao vọng trọng, một lời nói ra bằng người khác nói mười câu trăm câu, hơn nữa cháu gái thái sư được dạy dỗ cực tốt, con dâu như vậy ắt hẳn không có đạo lý đi cực tuyệt.

Văn Chiêu thật không hiểu Nhị ca nâng thế nào lại cùng Tô Mục Uyển kết giao, tuy rằng Tô Mục Uyển thích Nhị ca nàng, nhưng mà Nhị ca tuyệt đối không phải là người dễ dàng bị dụ động.

Trong bữa tiệc trạng nguyên xảy ra một chuyện lớn, Tiết tướng thế lại thu nhận Khương Tam công tử làm môn sinh. Ai cũng biết được quy củ thu đồ đệ của Tiết tướng là không thu người có căn cơ thâm hậu trong kinh, bởi vì loại người này ở kinh thành quá nhiều cản trở không thể hết lòng vì ông. Mà Khương Tam công tử đúng lúc lại thuộc về loại này.

Tiết tướng biểu hiện đối với Khương Tam công tử cơ hồ nhiệt tình hơn so với thu nhận Lục Nhiên ba năm trước đây, công khai tán thưởng. Ánh mắt mọi người nhìn Khương Tam công tử cùng Lục Nhiên có chút khác thường.

Văn Chiêu biết lần này Tiết tướng thu đồ đệ sợ là dùng Tam ca đánh vào mặt mũi Lục Nhiên. Hai người này trước đây quan hệ thân mật như vậy, sau này cũng không biết phải cư xử với nhau thế nào.

Chẳng qua kiếp trước cũng không có chuyện này. Kiếp trước Tam ca chỉ là thám hoa, đại khái sẽ không lọt vào mắt của Tiết tướng.

Đang nghĩ ngợi, hai người này liền từ xa đi đến, vừa nói vừa cười, không biết thực sự hòa thuận thật hay chỉ là giả vờ.

Bên kia, Văn Tập cảm khái nói với Lục Nhiên, “Không nghĩ đến, lần này lại bị huynh nói chuẩn.”

Lục Nhiên xua xua tay nói, “Tương giao với ông ấy ba năm, nên cũng biết được tính tình của ông. Chẳng qua, sau này người cần phải phân cao thấp với ta, nếu làm được giống như vậy, đường làm quan của người sẽ thuận lợi hơn nhiều.”

Văn Tập nhu mày, nói “Ông ấy rốt cuộc muốn cùng huynh đấu trí đến khi nào?”

Ngữ khí Lục Nhiên bất lực “Đại khái là chờ đến khi chọn được con rể.” Nói xong thậm chí nhìn Văn Tập đầy thâm ý. Văn Tập chớp mắt nói, “Cô nương kia đã mười sáu, hẳn sẽ không suy xét đến ta?”

Lục Nhiên hài hước nói, “Khó nói lắm, Tiết tướng có khi lại giữ nàng ta đến mười tám cũng nên”

Hai người thấy phía trước cách đó không xa là bóng dáng xinh xắn của Văn Chiêu bên đứng nói chuyện, thần sắc Tam ca đột nhiên nhu hòa, hỏi nàng, “Ăn no chưa?”

Văn Chiêu gật đầu, hỏi hắn, “Tam ca, phía trước tiệc đã tàn?”

Tam ca gật gật đầu, nhìn thoáng qua Lục Nhiên, lại nói, “Tam ca giữ Lục huynh lại nói chuyện thêm một hồi.”

Văn Chiêu khó hiểu, hoà khí của hai người không giống già bô, hẳn đối với việc này cũng không nảy sinh khúc mắc. Nhưng nếu Tiết tướng biết hai người cảm tình tốt như vậy, cũng không biết có giận chó đánh mèo với Tam ca hay không.

Văn Chiêu đem nghi vấn của mình nói ra, lại thấy hai người đều có chút ngạc nhiên mà nhìn nàng, Tam ca nhìn nàng, nói, “Ta cùng Lục huynh sau này chỉ cần phân cao thấp không cần đối địch, đều là môn sinh Tiết tướng, đối địch cùng một lão sư mà nói không phải việc tốt.”

Lục Nhiên cũng nói, “Khương Nhị cô nương cư nhiên nghĩ tới chuyện này, ngày sau Văn Tập càng phải nỗ lực hơn rồi, đỡ phải làm cho Nhị cô nương vì loại chuyện này mà nhọc lòng, hao tâm tổn sức.”

Văn Chiêu nghe cảm thấy lời hắn có chút ghê khác, không đợi nàng tí nữ nghiêng ngả, Tam ca liền nói, “Bên ngoài gió lớn, Chiêu Chiêu mau quay về đi.”

Văn Chiêu gật đầu, đang muốn đi trở về, quay đầu lần nữa về phía trước, liền thấy trên đường đi ngang qua thư phòng Tam ca, Thỉnh Lan ngồi trong đình ngắm trăng, chẳng qua ánh trăng có đẹp hình như nàng ấy cũng không để trong lòng.

Nhìn không ra là nàng ấy có ý hay vô tình. Bất quá trong lòng Văn Chiêu thật lo lắng Thỉnh Lan đối với Lục Nhiên càng hăm càng sâu, khó có thể tự kiềm chế, cuối cùng cũng không biết có thể kết liên canh với Vương Sung không, A Thừa có thể sinh ra trên đời này hay không.....

Văn Chiêu cảm rằng một cái, vén tà váy lên chạy chậm đuổi kịp Tam ca cùng Lục Nhiên, hai người kia thấy nàng theo tới cũng không biết có chuyện gì, dừng lại chờ nàng.

Không thể không nói ánh trăng đêm nay thực sự rất đẹp, ánh trăng như nước chiếu xuống váy áo nàng, tựa như mạ một tầng bạc mỏng, sắc bạc như nước theo cử động của nàng mà biến hóa, thực sự rất linh động.

Văn Chiêu cười nói, “Tam ca, muội thấy Tam muội ở bên kia, muội cùng các huynh đi dạo qua đi”

Ba người đồng hành đến đình Vọng Nguyệt, Thỉnh Lan cực nhanh liếc mắt một cái sang bên này, chào hỏi với Tam ca và Văn Chiêu, cười thật điềm tĩnh.

Văn Chiêu đi qua ngồi bên cạnh Thỉnh Lan, cùng Tam ca nói, “Tam ca các huynh đi trước đi, muội ở đây trò chuyện cùng Tam muội”

Tam ca gật gật đầu rồi cùng Lục Nhiên rời đi

Thỉnh Lan lại lần nữa che giấu nhìn bóng dáng Lục Nhiên.

Nội tâm Văn Chiêu thờ dài một tiếng, nếu nàng không biết sự tình kiếp trước, Thỉnh Lan thích ai đều không quan trọng, chỉ cần người đó tính cách tốt nàng sẽ ủng hộ, nhưng nàng đã biết sự tồn tại của A Thừa, đã biết Thỉnh Lan cùng Vương Sung sau khi thành thân cuộc sống hôn nhân tốt đẹp, nàng liền không thể ngồi yên không để ý đến.

Người như Lục Nhiên, ngày sau thành một tể tướng quyền thần oai phong một cõi, rõ ràng không thể sống an phận, Thỉnh Lan tính tình như vậy vạn phần không thích hợp.

Văn Chiêu nghĩ như thế, trên mặt thoáng hiện nét xấu hổ, rừ mắt cùng Thỉnh Lan nói, “Tam muội muội, muội cảm thấy Lục thị lang kia thế nào?”

Thỉnh Lan nghe xong vấn đề này sắc mặt đỏ lên, ấp úng không biết nói như thế nào, quay đầu đi tới khi thấy rõ biểu tình Văn Chiêu, trong lòng “lộp bộp” một cái, sắc mặt từ hồng chuyển sang trắng.

Văn Chiêu cũng không phải chờ nàng ấy trả lời cõi lòng, không đợi nàng ấy trả lời liền nói nhanh, “Tam muội vị sao lại không nói lời nào? Ta còn muốn nghe muội đánh giá, ta biết Tam muội muội biết nhìn người, cũng không biết Lục thị lang kia tính

tình như thế nào, có phải hay không ôn nhuận thanh nhã như vẻ ngoài.”

“Nhị tỷ tỷ đây là...vừa ý hẳn?” Thỉnh Lan làm bộ như tùy ý hỏi, hai mắt lại khẩn trương không buông nhìn chăm chăm Văn Chiêu muốn thấy một chút biểu tình trên mặt nàng.

Xin lỗi Thỉnh Lan.

Văn Chiêu như mèo bị dằm đuôi, phản ứng vô cùng lớn mà đứng lên, đôi mắt liếc về nơi khác, mạnh mẽ nói, “Tam muội muội cũng không nên nói như vậy, đây không phải là chuyện đùa đâu”

Thấy rằng phải nhận mà không khác chi thừa nhận, Thỉnh Lan sắc mặt ngày càng kém, nói có lẽ “Lục thị lang xác thật không tồi. Chỉ là Thỉnh Lan cảm thấy nơi này gió có chút lớn, không bằng về phòng thôi?”

Nếu muốn đem kru luyện cùng ái mộ của Thỉnh Lan bóp chết từ trong nôi, chỉ có biện pháp có chút tàn nhẫn mới hiệu quả, nếu như để tình cảm Thỉnh Lan tự do phát triển, sợ đến khi Vương Sùng xuất hiện trước mặt nàng có tốt đẹp cách mấy, nàng cũng sẽ thờ ơ, rốt cuộc có Lục Nhiên như châu ngọc phía trước, e rằng Thỉnh Lan sẽ không vừa mắt người khác nữa.

Lại nói tiếp Vương Sùng cũng là nhân vật không tồi, bộ dáng ôn tồn lễ độ, tuấn tú lịch sự, tính tình cũng hiền lành hòa nhã giống Thỉnh Lan. Thỉnh Lan cùng hắn chung sống thập phần tốt đẹp.

Lục Nhiên kia là nhân vật như hoa trong gương, trắng trong nước, kiêu trước đến năm quả ba mươi vẫn không đón đầu, có thể thấy được một lòng đặt trên quan trường, không chút nghĩ ngợi tới ái tình.

Văn Chiêu nằm ở trên giường, lần qua lộn lại, suy nghĩ hôm nay mọi chuyện mình làm đã được thỏa đáng chưa.

Không nghĩ tới có ngày nàng sẽ lợi dụng sự thiện lương khiêm nhường của người khác mà hành sự, Văn Chiêu cảm thấy khó chịu, nàng thật không thích phải thế này.

Nàng có thể lường trước từ đây e rằng Thỉnh Lan sẽ có khúc mắc với nàng,nhưng nếu nàng ấy có thể nghĩ thông cũng là chuyện tốt. Sợ là Thỉnh Lan vẫn không bỏ được Lục Nhiên.

Lục Nhiên....

Văn Chiêu không chút lí do mà oán hận, rốt cuộc tiết hoa đáng lần đó cái gì hẳn cũng không làm, chính là Thỉnh Lan chủ động thích hắn.

Cũng không biết lúc nào Thỉnh Lan có thể gặp gỡ Vương Sùng, Văn Chiêu hạ quyết tâm muốn tác hợp hai người họ, không thể làm nhân duyên của họ vì mình trọng sinh mà phát sinh thay đổi.

Văn Chiêu lại trở mình lần nữa, đột nhiên thấy một bóng đen ở ngoài cửa sổ!

Văn Chiêu vội vàng nhào người tới bàn trang điểm nắm lấy một cây trâm cài trong tay, nàng vì đối phó hoàng thượng đã luyện tập vô số lần làm thế nào một kích đoạt mạng ngay lồng ngực, lúc này ít nhiều có thể chiếm thượng phong.

Văn Chiêu tự trấn định, kiểm chế trống ngực đập thình thịch, nhìn chăm chăm động tĩnh của bóng đen.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Xôg Vào Khuê Phòng

Bóng đen kia linh hoạt xoay người, vững vàng đứng trong phòng, Văn Chiêu siết thật chặt trâm cài, khóa mõm chặt thành một đường, trên trán cũng bắt gác xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng.

Đêm khuya vắng lặng đến đáng sợ.

Chẳng qua chỉ chớp mắt thấy công phu của bóng đen tiến lại gần nàng, cánh tay tránh được trâm cài trong tay nàng, Văn Chiêu linh hoạt khom người vòng qua dưới nách hắn, nàng tay muốn đâm xuống. Người kia xoay người, tốc độ cực nhanh, bắt lấy cô tay nàng, trâm cài kia làm thế nào cũng không đâm xuống được.

Văn Chiêu thấy tình hình không ổn liền muốn hung hăng đá hắn, người kia như đoán được, chân trái lùi về sau, chân nàng đá vào khoảng không.

Bóng đen kia ngay lập tức đoạt lấy cây trâm trong tay nàng ném qua một bên, phát ra “tinh” một tiếng. Văn Chiêu bị hắn gắt gao ôm chặt, nàng trong lòng hắn không ngừng giãy giụa, sau đó chậm chậm dừng lại.

Quả nhiên, người kia trâm giọng nói bên tai nàng “Gặp được nguy hiểm trước tiên không gọi người, chỉ nghĩ đến thất phu chi dung.”*

(*) “Thất phu” ở đây là chỉ người vô học và kém mưu trí, chỉ dựa vào chút dũng khí làm bừa. Ý của câu thành ngữ này là chỉ người hữu dũng vô mưu.

Lúc này trong lúc giãy giụa Văn Chiêu nhận ra khí tức quen thuộc của người này, nên không thêm chống cự nữa, nhưng trong lòng lại càng tức giận hơn.

“Ta tự nhiên không nghĩ đến Lục thị lang lại là hạng đạo tặc ban đêm xôg vào phòng của khuê nữ người ta.” Ngự khí lạnh lùng, vừa nghe liền biết đang tức giận.

Lục Nhiên buông nàng ra, nói “Vốn dĩ muốn nói chút chuyện với nàng, thấy nàng cầm trâm cài tự vệ, nên muốn xem thử nàng rốt cuộc có dùng trâm hay không. Thế nào? Cây trâm này có thể phòng tặc sao?”

Văn Chiêu cắn răng, rõ ràng người này không quy củ trước, bây giờ tự nhiên đến đây thuyết giáo với nàng, nàng phải tìm lời để cãi lại hắn “Người thế tự thừa nhận mình là tặc, xem ra cũng có vài phần tự hiểu bản thân.”

Trong bóng đêm, phát ra một tiếng cười khê, người kia cũng không để ý đến ngữ khí của nàng, nói tiếp “Ý vào thân thù mình có vài phần linh hoạt liền kiêu ngạo. Hôm nay may là ta đến, nếu không thì mạng nàng sẽ kết thúc ở nơi này.”

Văn Chiêu biết lời hắn nói không phải giả, nếu lúc ấy nàng hô to so với đơn thân độc mã sẽ có thêm vài phần thắng.

Nhưng mà nàng theo bản năng một mình đối địch.

Văn Chiêu rừ mắt nói “Ta thụ giáo rồi.” Sau đó đưa mắt nhìn hắn “Còn Lục thị lang, nếu như không có chuyện gì, xin mời ra ngoài, nếu không ta sẽ gọi người đến.”

Lục Nhiên nhìn thấy đôi mắt của cô nương này trong đêm tối như tỏa sáng, trông càng đẹp mắt, hắn nhìn vào đồng tử nàng nói, “Nàng không tin tưởng thuộc hạ của nàng sao?”

Nàng đương nhiên tin tưởng lòng trung thành của Phù Diệu, Phù Cừ, chỉ là trong tiềm thức nàng vẫn muốn một mình đối địch.

Loại đơn độc này thâm nhập sâu trong xương tủy nàng, e là nói với người bên cạnh họ cũng không hiểu được, cũng chỉ có quái vật sống hai đời như nàng mới hiểu được.

Nhìn thấy Văn Chiêu im lặng không nói, Lục Nhiên tiếp “Những người nàng phải đi thu hồi lại, nhìn chăm chăm xe ngựa đi qua thì có cách gì?”

Văn Chiêu kinh ngạc, hắn tự nhiên phát hiện Bạch ma ma, còn biết bà ấy là người của mình. Lục Nhiên nhìn thấy sự kinh ngạc của nàng lại nói “Bà vú kia của nàng không biết tránh tai mắt người khác, cả ngày canh giữ bên cửa sổ, người khác không muốn chú ý cũng khó.”

“Ta có phải.....đã rút dây động rừng?” Chuyện này vô cùng trọng đại, nếu như vì nàng mà hư chuyện, nàng sẽ không dám đương nổi.

Lục Nhiên lắc đầu, nghĩ nàng có khả năng không hiểu rõ, lên tiếng “Vẫn chưa đến mức đó, chỉ bị thù hạ ta nhìn thấy mà thôi.”

“Chuyện này cứ giao cho ta, nàng không cần nhúng tay vào.” Sợ ngữ khí của bản thân khiến cho lòng tiêu cô nương kia không thoải mái, hắn lại hỏi thêm một câu “Được không?”

Văn Chiêu không gật cũng chẳng lắc đầu, chỉ hỏi hắn “Nếu chuyện này liên lụy đến lợi ích của phủ quốc công?”

Lục Nhiên trầm giọng, “Phủ quốc công có ơn với ta, ta sẽ không để các người chịu tổn thất.”

Hắn nói, phủ quốc công có ân với hắn..... Là nói lần thi hội trước đó tiếp tế hắn sao, hay là chỉ lệnh bãi quốc công chưa từng thấy hắn dùng qua kia?

“Kì thực người sớm đã báo ân rồi, lần trước người xuống nước cứu ta.....” Tầm mắt Văn Chiêu rơi trên mặt đất.

Lục Nhiên xen ngang lời nàng “Lần trước không tính là ta báo ân. Chuyện lần trước, nàng vẫn.....nhớ rõ ư?”

Văn Chiêu không biết vì sao Lục Nhiên lại hỏi chuyện này, nàng biết hắn cứu nàng, hơn nữa nàng cũng từng qua Lục phủ để cảm ơn, sao có thể quên nhanh như vậy được?

Lục Nhiên nhìn thấy phản ứng của nàng liền biết được đáp án, trong lòng cũng không biết là có cảm giác gì, gần mình đột nhiên lại đem chuyện này ra nói, ưng ưng quay lại để tài cũ “Nàng sớm truyền tin gọi bà vú đó quay về đi.”

“Người đằng sau thông thường sẽ không tự đưa mặt ra ngồi xe ngựa nhà mình mà đến đâu, nếu hắn thực sự dám như thế thì cũng đã chuẩn bị vẹn toàn rồi, e là nàng càng không điều tra ra gì, nếu hắn ngồi một xe ngựa bình thường, nàng có thể nhận ra phủ hắn ở đâu không? Mà kẻ ra mặt nhất định là thù hạ làm những chuyện không để người khác biết được của người đằng sau, nàng làm sao biết được người mà kẻ kia trung thành là ai.....”

Sau khi cúi đầu suy nghĩ, nằng lại ngẩng đầu nhìn hần, “Nếu chuyện này có manh mối, ta hỏi người.”

Lục Nhiên khom người nhìn nằng, nghiêm túc nói, “Việc này là có người ủy thác ta, không thể nói với người khác.....không phải vì ta không tin nằng.”

Hần.....tin nằng sao? Số lần bọn họ gặp gỡ không nhiều, mà không ít lần đều là đang tranh chấp.....

Không kịp nghĩ nhiều, nằng gật đầu, thấp giọng nói “Biết rồi.”

Lục Nhiên im lặng, trong căn phòng tối chỉ còn tiếng hô hấp của hai người, hần mở miệng nói “Chiều.....Khương Nhị cô nương, nằng chỉ cần trải qua những ngày tháng khuê cát của nằng là được, những việc bên ngoài nằng đều không cần phải lo lắng, cho dù không thể dựa vào tổ phụ và cha nằng, thì nằng vẫn còn Nhị ca Tam ca của nằng.”

Đúng vậy, Tam ca cũng đã tiến vào quan trường rồi.

Văn Chiêu cơ hồ có chút hiểu ra vì sao trước đó Lục Nhiên cùng Tam ca nói câu có ý nghĩa khác kia.

Lục Nhiên vô thanh vô tức mà đi, nha hoàn gian ngoài vẫn đang ngủ say, nằng không có chút buồn ngủ, nằm trên giường.

Đôi mắt nhìn chăm chăm màn che trên đầu giường, đột nhiên nhớ đến, nằng lúc này chỉ mặc áo trong nói chuyện với hần, cũng không biết hần đã nhìn thấy gì rồi.....trong phòng đen như vậy, chắc là không có chuyện gì đâu nhỉ?

Văn Chiêu cảm thấy đêm nay càng thêm khó ngủ rồi.

Hôm sau nha hoàn thu dọn phòng phát hiện ra một ngọc bội Dương Chi, nằng vừa xem qua, ngọc bội này rõ ràng ở bên trên còn khắc một chữ “Lục”, vội dùng tay che chữ đó lại, nói với nha hoàn kia “Ta cư nhiên bắt cần làm rơi khối ngọc bội ở đó.”

Đợi bọn họ đi ra, nằng mới lần nữa cảm ngọc bội lên xem, hôm qua lúc bọn họ có giao thủ một phen, nếu lúc ấy rơi xuống, ngọc bội này không vỡ cũng rất khó.

Bỏ đi, lần sau gặp hần trả cho hần vậy, Văn Chiêu nghĩ như thế nên liền đem ngọc bội nhét vào trong túi.

Qua vài ngày nữa là lễ đội mũ của Trang Khôi, phủ quốc công nhất định sẽ đến, nên bây giờ Văn Chiêu cùng các muội muội đang chọn lễ vật. Lễ vật lần này không thể tầm thường, phải quý trọng một chút mới đúng, mà thân phận nằng với các cô nương khác trong phủ quốc công không giống nhau, nằng cùng Trang Khôi kia dù thế nào vẫn là bà con, lễ vật càng phải dụng tâm hơn.

Thế nên trước vài ngày đó, việc chọn lễ vật khiến nằng đau đầu, nằng không phải là người giỏi nghĩ ra lễ vật, mà bây giờ lại gặp kẻ mà vốn dĩ nằng không muốn tặng, đau cẳng đau hơn.....

Lúc này Tam ca đột nhiên cứu rồi nằng. Hóa ra Tam ca lo lắng nằng không vừa lòng những lễ vật kia, thế nên hần liền đem đồ trân quý của mình ra, đó là bức họa Minh Nguyệt Sơn Gian do Tứ quân tử đứng đầu tiên triều, Thôi Diễn Thôi đại sự họa, ảnh trang kia được vẽ hết như thật tựa như vầng trăng trên bầu trời đêm, khe suối kia cơ hồ chảy rất siết, bên tai tựa như nghe thấy tiếng nước róc rách.

Bức họa này dù có người ra giá cũng không tìm được người bán, Tam ca không biết lúc nào có được nó.

Đáng tiếc là bức họa này phải tặng cho người khác rồi, Văn Chiêu nhăn mũi nói với Tam ca “Hay là chúng ta đổi lễ vật khác đi?”

Tam ca nhìn nằng cười, véo vào chiếc mũi nhăn đến đáng yêu của nằng, nói “Bức họa này nếu không tặng cho biểu ca, chắc hần hần sẽ buồn lắm? Yên tâm đi, vật như thế Tam ca cất ở chỗ cha rất nhiều, muội không cần tiếc đâu.”

Lễ vật này cứ thế tặng đi, Văn Chiêu lần này chỉ là đi cùng các nằng chọn lễ vật.

Quan hệ giữa Thính Lan, Thính Nguyệt cùng Trang gia đã cách một lớp, thế nhưng cũng không chỉ đơn độc chọn lễ vật mà trước đó ở Khương gia đã chuẩn bị sẵn danh sách quà tặng, các nằng vốn dĩ chỉ vì nề mặt mũi Văn Chiêu cùng Văn Tập nên mới làm thế.

Bởi vậy nên dù Văn Chiêu không thích đi dạo tiệm bán lễ vật cũng cam tâm tình nguyện đi cùng hai nằng.

Thính Nguyệt ở bên kia nhìn trúng một chiếc bút lông sói bằng ngọc, quyết định lấy cái đó. Cây bút này làm quà sinh nhật là ổn, nhưng vượt qua dự đoán của Thính Nguyệt, nằng ấy nhân đôi mảy thanh tú, định sẽ quay về lấy ngân lượng.

Thính Nguyệt cười giảo hoạt chấp tay sau lưng chạy đến trước mặt Văn Chiêu xòe tay nói “Nhị ti ti tiếp tế muội với~”

Văn Chiêu sớm đã biết phải làm thế nào khi nhìn thấy nằng ta nhũm mày, hiện tại cũng không nói nhiều, trực tiếp đem túi tiền cỡ xoổng cho nằng, sáng khoái nói, “Muốn bao nhiêu thì tự mình lấy đi.”

Thính Nguyệt hi hửng nhận lấy rồi rời đi, Văn Chiêu cười bất đắc dĩ, Tứ muội đã mười một tuổi rồi nhưng tính cách vẫn trẻ con không khác gì Văn Đàm.....

Túi tiền kia có tờ ngân phiếu một trăm lượng cùng vài miếng vàng lá, dù thế nào cũng đủ để nằng ấy dùng.....chờ đã, trong túi tiền kia còn có một vật!

Văn Chiêu nhớ đến chuyện này, vội vàng chạy qua cầm lấy túi tiền của mình, nhưng lại thấy Thính Nguyệt lấy ngọc bội đó ra, đang hiểu kì hỏi Thính Lan bên cạnh “Ưa Nhị ti khi nào có khối ngọc bội giống thế này vậy? Muội chưa từng nhìn thấy.....”

Thính Nguyệt nói xong liền đem ngọc bội nhét lại vào trong túi tiền, cầm ngân phiếu đến chỗ chương quầy, cũng không chú ý sắc mặt đột nhiên trắng bệch của Thính Lan, thần hình lung lay sắp ngã.....

Đó chẳng phải là ngọc bội của Lục thị lang sao? Tại sao lại ở chỗ Nhị ti? Bọn họ.....là lưỡng tình tương duyệt sao? Bên tai Thính Lan vang lên tiếng ầm ầm, cõi lòng đau đớn hơn cả đêm Nhị ti thổ lộ tâm tình với nằng. Suy cho cùng, nằng vẫn hi vọng người ấy có thể để ý đến nằng, hần sẽ không thích Nhị ti thông minh xinh đẹp hơn nằng.....

Văn Lan nhìn thấy thần sắc không thích hợp của Thính Lan liền biết nằng đã nhìn ra, liền dừng lại. Bỏ đi, thấy cũng thấy rồi, hiểu lắm cũng đã hiểu lắm, chỉ là nhìn thấy phản ứng mãnh liệt này của Thính Lan, rất lo lắng cho nằng ấy không biết bao giờ mới có thể bước bỏ Lục Nhiên.

Nàng thực sự không hiểu vì sao Thính Lan bội vì lễ hoa đăng kia vừa nhìn thoáng qua liền yêu sâu đậm như vậy. Nếu chỉ yêu vẻ đẹp của hần, vậy Thính Lan cũng sẽ yêu thích Trang Khôi, nhưng Thính Lan trước đó cũng từng gặp qua Trang Khôi, nhưng cũng không thấy nằng ấy chú ý mấy phần đến tướng mạo hần.

Mà Thính Lan hiếm khi có cơ hội gặp Lục Nhiên, hần cũng chưa nói với nằng ấy câu nào, thật không biết điểm này lại thu hút chấp niệm của nằng như vậy.

Thời điểm chọn lễ vật trở về, không khí có chút lạ lạ, Thính Nguyệt cơ hồ cũng cảm nhận được, sờ hộp gấm đựng bút lông sói, hỏi hai người có phải mệt rồi hay không.

Văn Chiêu ghét phải diễn kịch với người nhà, nhưng giờ nằng không thể không diễn, nên đành cười nói không mệt, sau đó hỏi Thính Lan vì sao sắc mặt kém thế.

Thính Lan biết Văn Chiêu không hiểu tâm tư mình, nhưng lúc này nhìn gương mặt xinh đẹp động lòng người cùng nụ cười quan tâm của nằng, cảm thấy trong lòng chưa xót đến nói không nên lời, có chút oán trách Nhị ti ưu tú hơn nằng mọi mặt.

Các nằng chỉ kém nhau hai tháng, thế lại cách nhau một trời một vực.

Thính Lan lắc đầu, tự nhủ bản thân không thể đổ kỵ với Nhị ti, nằng ấy là Nhị ti ti của nằng.....

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Lễ Đội Mũ

Lễ đội mũ ngày đó, Trang thiếu phó đề Trang Khôi là người đón khách, Khương Văn Tập đến tặng lễ vật.

Trang thiếu phó mới cho hần, chúc rằng: “Kim nguyệt cát nhật, thúy gia nguyên phục, khí nhĩ âu chí, thuận nhĩ thành đức, kính nhĩ uy nghi, thực thận nhĩ đức, mi thị vạn năm, vĩnh thụ hồ phúc. Dĩ tuế chi chính, dĩ nguyệt chi kim, hàm gia nhĩ phúc. Hoàng vô cương, thụ thiên chi khánh.” (*)

(Nguyên văn: “令月吉日，始加元服。棄爾幼志，順爾成德，敬慎爾德，眉壽萬年，永受胡福。以歲之正，以月之令，咸加爾服。黃無疆，受天之慶。”)

Tạm dịch: Hôm nay ngày lành tháng tốt, bắt đầu lễ thành niên. Người phải từ bỏ tính trẻ con, lấy hiếu thuận, thành thực, cẩn thận làm đức, kính trọng làm uy nghi, sống thọ vạn năm, mãi mãi hưởng phúc. Tuổi này, ngày này, hàm tăng một bậc. May mắn vô biên, nhận phúc của đất trời.)

Gióng hệt như kiếp trước, tặng biểu tự “Vân Lân” cho Trang Khôi, ý là “Phù điều trực thượng lâm vân đoan” (Như điều gặp gỡ bay thẳng lên mây trời).

Đỉnh đầu Trang Khôi có thêm một bạch ngọc quan, đáng người càng thêm vững chãi như tùng, như hạc đứng ở bên kia, ánh mắt bắt gác nhìn một chỗ bên dưới.

Người nọ hệt như lần trước vậy, trong đoàn người xinh đẹp như phát sáng, nàng cùng mọi người đều đang nhìn về phía hắn, thần sắc trong mắt phức tạp khó phân biệt được.

Ở trong yến hội Văn Chiêu nhìn thấy Trang Vân, tính ra đã một đoạn thời gian không gặp qua nàng ấy.

Trang Vân năm ngoái đã cùng thị lang họ Dịch đính hôn, bây giờ nàng ta đã là một thiếu nữ dõng già rồi, các loại hoạt động xã giao đều ít đi. Văn Trang hôm nay ăn mặc xinh đẹp đến phát ra ánh sáng, trên mặt cũng có tia uể oải khó lòng phát hiện ra được.

Văn Chiêu tìm cơ hội lên lót kéo nàng ta qua một bên, hỏi nàng vì sao lại tiêu tụy thế này.

Trang Vân nhìn nàng không nói lời nào, hốc mắt dần dần đỏ lên, Văn Chiêu nửa ôm nàng, hỏi, “Là vì không hài lòng với hôn sự ư?”

Dịch thị lang kia địa vị cao, là trợ tá của Tiết tướng, tính cách cũng trầm ổn khiêm tốn, ngoài trừ tướng mạo có chút bình phàm, cũng không có khuyết điểm gì. Kiếp trước Trang Vân sớm ở góa, cho nên kiếp này nàng cũng không muốn Trang Vân gả cho hắn, nhưng cứ cừu nàng muốn như thế, nàng cũng không làm được gì.

Dịch thị lang thực sự là có thể giúp Trang Khởi trải đường. Việc hắn đoán mệnh, nàng cũng không thể tùy tiện nói ra, mà những phương diện khác hắn đều rất ổn, thế nên hôn sự giữ hân cùng Trang Vân, lần nữa định xuống.

Đôi mắt Trang Vân đỏ hoe nhìn nàng, có chút thất thần, dường như thông qua ánh mắt của nàng để nhìn một người khác.

Văn Chiêu nhìn đáng vẻ đáng thương của nàng, kéo tay nàng an ủi, “Muội thấy Dịch thị lang kia là một người rất tốt, cha cũng nói hân hạnh sự trầm ổn, nếu không vì sao trẻ tuổi như thế mà làm được đến chức thị lang chứ? Ti yên tâm đi, hắn sẽ không bạc đãi ti.....”

Trong lòng lại hạ quyết tâm nếu như tìm ra nguyên nhân đời trước Dịch thị lang vô cớ chết bất đắc kỳ tử thì sẽ miễn được việc Trang Vân phải thủ tiết.

Sau khi yến hội kết thúc, thân thích như Khương gia cũng phải ở lại muộn một chút, Khương Nhị gia đang cùng Trang thiếu phó nói chuyện, tuy rằng sắc mặt Trang thiếu phó không tốt lắm, nhưng cũng có thể đối đáp một hồi.

Văn Chiêu sau khi tâm sự với Trang Vân, tâm tình nàng ấy cũng tốt hơn chút, cùng nàng nói nói cười cười.

Cũng đã đính hôn vài tháng rồi, những chuyện cần nghĩ thông cũng đã nghĩ thông rồi, chỉ là nhìn thấy Văn Chiêu trong lòng nàng ta lại nổi lên chút bất cam.

Lúc này Trang Khởi đang ở phía trước, cùng hai người chào hỏi, cười với Văn Chiêu nói “Biểu muội tặng bức họa của Thôi đại sư khiến ta rất thích, biểu muội có lòng rồi.”

Sớm như vậy đã xem lễ vật, Trang Khởi nói thế này chính là muốn tỏ ý hắn rất xem trọng lễ vật của nàng ư?

Sao có thể chứ, kiếp trước hắn không yêu nàng, những lời này đại khái là vì xem trọng Khương gia thôi.

Văn Chiêu khẽ cười gật đầu “Biểu ca yêu thích thì tốt quá.”

Vẫn là nụ cười mím e thẹn mà có chút lạnh nhạt, Trang Khởi không dưới ba lần nhìn thấy biểu tình này trên mặt nàng, hóa ra hắn không thể nhìn thấy được đôi mắt cười xinh đẹp tỏa sáng của nàng, không thể nghe thấy tiếng cười yêu kiều của nàng, loại mím cười này của nàng rõ ràng là lãnh đạm, xa cách ngăn chặn với người khác.

Trang Khởi nhìn không được mà nhủ mủ, hắn hồi tưởng những ngày qua không có chỗ nào quá phận với nàng cả!

Chẳng lẽ là vì hôn sự của muội muội mà oán trách hắn? Nhưng muội phụ họ Dịch kia đã là người đáng tin nhất mà hắn lựa chọn trong danh sách của cha hắn rồi.

Thậm chí đến Khương Tam, hắn cũng từng suy nghĩ đến, nhưng nhà họ Khương chưa có ý định này. Mà nay hắn lại vui mừng vì Trang gia cùng Khương gia chưa có khả năng thân càng thêm thân, nếu không hôn sự của hắn sẽ.....

Đến thời điểm nào, hắn sẽ có thể cười biểu muội về?

Trang Khởi kinh ngạc với mong muốn vừa xuất hiện trong đầu mình, nó vừa nổi lên liền không thu về được, nhưng có thể cười biểu muội, thì ở phương diện nào mà nói cũng chính là đại thắng lợi, nghĩ thông như vậy, trong lòng hắn thoải mái hơn một chút rồi.

“A Văn, mấy ngày trước không phải tỏ phụ tặng muội một con mèo trắng sao? Đem cho biểu muội xem thử đi.”

Trang Vân vừa nghe thế, tinh thần đột nhiên tốt lên một ít, nói với Văn Chiêu “Chiều biểu muội, ta nói với muội, con mèo ấy xinh lắm, ta đặt tên cho nó là Mãn Thầu. Đồng tử của nó là màu lam ấy, hệt như tướng mạo của người Tây Vực, ta đem muội đi ngắm nó!”

Mãn Thầu.....Hóa ra Trang Vân cũng là kẻ không giỏi đặt tên.

Văn Chiêu nhìn thấy mèo con màu trắng đang ngủ trên giường ngoài trong phòng của Trang Vân, cảm thán nàng ấy đặt tên thật chuẩn. Mãn Thầu này có màu sắc hệt như màu trắng của mãn thầu vậy.

Lông Mãn Thầu rất dài, đây là lần đầu tiên Văn Chiêu nhìn thấy con mèo có lông dài thế này. Mèo con kia cơ hồ bị tiếng ồn đánh thức, lập tức mở mắt lên, khiến cho Văn Chiêu nhìn bị thu hút vào trong tinh hà màu bích lam. Văn Chiêu kinh thán, hóa ra đồng tử màu lam lại đẹp thế này, trong mắt hệt như ngọc bích.

Trên sách nói biển phía Nam là một mảng xanh mênh mông, cũng không biết có phải giống như màu này không.....

Trang Vân cười nói, đắc ý “Đẹp quá đúng không, ca ca nói là Tắt.....”

Trang Khởi nhìn thấy Trang Vân ngập ngừng, liền giúp nàng ấy nói tiếp “Tắt San.”

“Đừng đứng đứng, là ở bên Tắt San.”

(Tắt San: chỉ nước Ba Tư)

Trang Khởi nhìn nụ cười ôn hòa của Văn Chiêu “Nhà đệ đệ kia có một con mèo đực, sau này đợi Mãn Thầu này sinh mèo con sẽ tặng cho biểu muội mang về.”

Nếu là trước đây, Văn Chiêu nhất định sẽ cười rất vui vẻ, nhưng bây giờ ở trước mặt người này, cũng không biết có nên nhận ân tình hay không.

Trang Vân vào đầu Mãn Thầu, cười nói “Đợi Mãn Thầu sinh mèo con, nhất định sẽ để lại một con cho Chiêu biểu muội. Mãn Thầu, gọi mẹ nuôi đi!”

Văn Chiêu bị nàng chọc cười, “Vây ti là mẫu thân của nó ư? Tuổi tác còn nhỏ cũng không e lệ nha.”

Trang Vân vừa đùa với Mãn Thầu, vừa đáp “Chiều biểu muội so với ta còn nhỏ hơn ba tuổi đó, làm sao lại nói ra vẻ lão thành vậy, cảm giác như ta mới là biểu muội ấy.”

Sau khi Văn Chiêu quay về, Trang Vân ý vị nhìn Trang Khởi nói “Ca ca hình như đối với biểu muội có chút không bình thường?”

Trang Khởi không nhiều lời mà rời đi, để lại Trang Vân đang nghĩ nếu như biểu muội thực sự trở thành tẩu tử thì sẽ thế nào.

Hình như.....cũng không tệ?

Nàng và Khương Tam không thể thành, nếu như ca ca nàng có thể cùng biểu muội thành một đôi cũng tốt.

Hôm nay, Khương gia mời lão phu nhân phủ Chấn Bắc Hầu đến phủ Tô Thái sư nói chuyện hôn sự, thái độ Tô phủ bên kia ái muội, chỉ nói suy xét, nói hôn sự của Tô Mục Uyển không vội, vẫn vẫn.

Kì thực Tô gia đang vì cô nương này mà rầu rĩ. Tô Mục Uyển năm nay đã mười chín, nếu để lại thì trở thành gái lỡ thì mất. Bên ngoài thậm chí đoán già đoán non ấn tình Tô cô nương chậm chạp không gả chồng, nhưng ngại mặt mũi của Tô thái sư, chỉ cười nói Tô phủ thương nữ nhi, muốn ở với Tô Mục Uyển thêm mấy năm.

Lúc nói hôn sự, nhà gái sẽ rụt rè, trả lời như vậy cơ bản là thành rồi.

Khương Nhị công tử vô cùng vui mừng, không mấy ngày nữa sẽ đến cửa cầu hôn.

Trong lúc này, Dung gia biểu muội Dung Xu từng đến Khương gia lôi kéo Văn Ngọc ồn ào nói không nên cưới Tô gia cô nương, tâm tình Nhị ca đang rất tốt, cũng không trách nàng, ngược lại Dung Hứa đặc biệt ngại ngùng cổ lỗi Dung Xu hỏi phủ.

Hôn sự này xem như đã định xuống. Tô Mục Uyển cũng trở thành Nhị tẩu của Văn Chiêu. Có thêm mối quan hệ này, Văn Chiêu đi đến Tô phủ cũng nhiều hơn một chút.

Tô Mục Uyển trước mặt nàng, đuôi mày khúc mắt đều là ý cười, cũng không phải là nàng không biết e thẹn, chỉ e là vui sướng không thể giấu được. Tô Mục Uyển nói nàng ấy đợi đến mười tám chưa gả chính là đang đợi Nhị ca yêu thích mình.

Nếu nàng ấy gả cho người không phải Nhị ca như vậy những người kia ai cũng như nhau cả, chỉ bằng không gả.

Văn Chiêu kinh ngạc hỏi nàng “Còn có thể không lấy chồng sao?”

Tô Mục Uyên lị ra chút hoài niệm mà tươi cười nói “Nữ tử vì sao nhất định phải gả cho người ta? Nếu như không có tình yêu, bản thân tự nuôi bản thân cũng được vậy, hà tất phải đi theo một người không yêu mình, miễn cưỡng bản thân phải tự vui cười?”

Văn Chiêu cảm khái Tô Mục Uyên là một nữ tử khuê cát cư nhiên có thể nói ra quan điểm độc lập như vậy, lời nói có chút to gan nhưng cũng có đạo lý.

Khi Văn Chiêu hỏi nàng ấy tại sao lại nhất định là Nhị ca, nàng đáp “Vốn dĩ cảm thấy Nhị ca muội là một người vô cùng tiêu sái, cùng những nam tử khác bất đồng, sau này chàng cứu ta trên xe ngựa, liền trở thành nam thân!”

Nam thân?

Văn Chiêu cảm thấy cô nương này nói chuyện có chút kì kì quái quái, chẳng qua đại thể nàng cũng có thể lí giải, đại khái là ý chỉ thân tiên hạ phẩm. Thật không ngờ vị trí của Nhị ca trong lòng nàng ấy lại cao như vậy.

Mà cô nương này dường như cảm thấy sau khi hôn sự đã định thì không cần rủ rê nữa, cho nên ở trước mặt Văn Chiêu ríu rít nói Nhị ca “nam thân” thế này thế kia.

Văn Chiêu chỉ nghe thấy nàng ấy toàn khen ngợi Nhị ca, lúc quay về trong đầu vẫn choáng váng.

Về đến phủ, nàng lại bị Nhị ca bắt đến hỏi nàng cùng Tô Mục Uyên đã nói những gì, sau khi nàng thành thật khai báo, Nhị ca lại cười ha ha, nói “Cô nương chính trực là tốt nhất.”

Văn Chiêu cuối cùng cũng hiểu vì sao hai người này lại tiến đến với nhau rồi.

Khi tức men nồng của hai người tạm thời không đề cập đến. Ngày trưởng công chúa Gia Bình gởi thiệp mời “mừng tuổi” của công tử cô nương đến phủ quốc công. Đến phủ công chúa tham gia yến xuân.

Trưởng công chúa Gia Bình này là thân muội của hoàng thượng, hoàng thượng đối xử cực tốt với nàng ta, nghe đồn hoàng thượng thậm chí còn thưởng nam sủng cho trưởng công chúa, bị nàng ta cự tuyệt mời dừng lại. Cũng là, Gia Bình công chúa đã có một trai một gái, rất hòa hợp với phò mã, hà tất cần thêm nam sủng để cả nhà ngột ngạt làm gì.

Nhưng tất xấu của trưởng công chúa là thích làm bà mai, mấy năm nay đã ở bên hoàng thượng chỉ vài đôi uyên ương, nhìn thấy yến xuân của nàng ta, có người vui mừng, có người sợ hãi.

Nếu nói bất trong yến xuân sẽ được công chúa thưởng thức, đối với sĩ tử mà nói chính là quan đở rộng mở, cô nương cũng sẽ gả được tốt hơn chút, hơn nữa là một câu khen thưởng của trưởng công chúa liền có thể dễ dàng cao thân phận của một người. Nhưng nếu như bị nàng ta loạn điểm uyên ương, chính là khổ không phải nói rồi.

Trong phủ quốc công, Thỉnh Lan, Văn Chiêu, Văn Tập, Văn Ngọc đều đến. Nhị ca nhận thiệp mời đơn thuần là muốn trong yến xuân này chấp thêm một mảnh vả mà thôi, bằng không yến xuân này phải gọi thẳng là yến tương thân rồi.

Chẳng qua Nhị ca cũng rất vui mừng, bởi vì Tô gia cô nương cũng sẽ đến. Hai người sau khi đính hôn càng ít gặp mặt, vì vậy cơ hội này thật hiếm có.

Văn Chiêu nghĩ yến xuân lần này vạn lần không thể đi, nhưng mẩu thân vẫn nhớ đến chuyện hôn sự của nàng, muốn nàng ra ngoài giao thiệp nhiều hơn, nói nàng không thể cự tuyệt, muốn gĩa bệnh cũng không có biện pháp nào, chỉ đành đến lúc ấy tận lực né tránh mà thôi.

Hay là biểu hiện kém cỏi ở đó?

Yến xuân ngày đó, Văn Chiêu đã bị Tần Thị lôi dậy từ sáng sớm, nàng mơ mơ hồ hồ nhìn bà, Tần Thị nói “Sầu con ham ngủ, hôm nay phải dậy sớm sửa soạn thật tốt để dự tiệc!”

Văn Chiêu chớp chớp đôi mắt long lanh nói “Tùy tiện sửa soạn là được, con muốn ngủ một chút.”

Thanh âm mang theo mềm mại mà thường ngày không có. Tần Thị nghe đến tim mềm thành hồ nhữn, nhưng chuyện này thực sự không thể thoái lui, yến xuân của trưởng công chúa thì có thể tùy ý sửa soạn sao? E là sẽ bị người ta gán tội bất kính với công chúa.

Tần Thị miễn cưỡng kéo Văn Chiêu dậy nói “Những chuyện khác đều được, nhưng chuyện này thì không thể thương lượng.”

Văn Chiêu không phải không biết, lúc này buồn ngủ cũng vậy thôi, nhưng nàng muốn sửa soạn thật lễ càng tốt, hơn nữa nàng trọng sinh quay về là muốn thay đổi vận mệnh của phủ quốc công, chuyện nhi nữ tình trường nàng đều không nghĩ đến, chỉ là không muốn dính dáng đến Trang Khởi là được.

Nếu trong yến xuân của trưởng công chúa bị dắt tơ hồng, nàng muốn khóc cũng không có chỗ để khóc.

Tần Thị hình như hiểu rõ suy nghĩ của nàng, nói “Chiêu Chiêu yên tâm, lấy thế lực của phủ quốc công là có thể giúp con cự tuyệt những người mà con không thích. Nếu con được trưởng công chúa khen, đối với hôn sự sau này cũng có trợ giúp.”

“Chiêu Chiêu đã mười ba tuổi rồi, những chuyện này đều phải nghĩ đến rồi. Chiêu Chiêu của chúng ta chuyện gì cũng tốt, nhưng là không thích giao thiệp xã giao, người khác cũng ít biết đến. Cho nên, thời cơ lần này càng không thể để vụt mất.”

Văn Chiêu biết được mẩu thân suy nghĩ cho nàng, chỉ là phủ quốc công nếu như kiên quyết cự tuyệt trưởng công chúa, chắc chắn phải trả ra một cái giá nhất định, nếu trưởng công chúa không vui thì thậm với hoàng thượng vài câu, tình cảnh của phủ quốc công sẽ bị ảnh hưởng, mà hậu quả và ước nguyện ban đầu cũng sẽ đi ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Cùng Bổ Họa

Trưởng công chúa Gia Bình quả nhiên được thánh quyền nồng hậu, từ phủ công chúa của nàng ta liền có thể nhìn rõ.

Phủ đệ này vô cùng rộng, đại viện có năm sân, từ sửa hệt như Giang Nam viên lam *, khiến cho phủ công chúa trắng lị huy hoàng nhưng lại cực kỳ lịch sự, tao nhã. Văn Chiêu và Thỉnh Lan từ trên xe ngựa đi xuống, được quân sự mà ma đưa vào trong sân, hể bước năm bước liền thấy một lầu, nười bước nhìn thấy một các.

(Giang Nam viên lam xếp đá nước, phong cách kiến trúc thanh lịch và đơn giản, có nhiều loại cây hoa kiểng)

Văn Chiêu đi theo ma mà đi qua đình dài thủy tạ, đi ngang một cây cầu nhỏ, bên dưới nước chảy róc rách, hoa xuân từ phía tươi đẹp như nhau. Thỉnh Lan vô thức nhìn sang Văn Chiêu, từ sau khi biết tâm tư của Nhị tị, nàng ấy liền không nhện được mà quan sát nàng.

Nhị tị của nàng chỉ lớn hơn nàng hai tháng, thế nhưng xinh đẹp không tị vết, đi đường đều nổi bật hơn người ta, mỗi bước đi đều uyển chuyển, làn váy cũng lay động theo bước chân nàng.

Tầm mắt Thỉnh Lan không dời khỏi người nàng, trong lòng chua xót nói không nên lời.

Người có một càng lúc càng nhiều, trong lòng Văn Chiêu càng lúc càng bất an.

Kiếp trước nàng cũng tham gia yến xuân này, đó cũng là lần cuối cùng, ngày ấy thái tử cũng đến đây. Khi ấy thái tử phi đã định xuống rồi, nhưng nhiều nữ quyến vẫn mong thái tử có thể nhìn mình nhiều hơn một chút, chi cần có thể là trác phi cũng được.

Văn Chiêu không sợ những kẻ xung quanh, chỉ lo lắng thái tử lần nữa nhìn trúng nàng, nếu không thì sự trốn tránh trong ngày lễ hoa đăng của nàng trở nên vô ích.

Đang sảo lo, Trang Văn cùng Tô Mục Uyên đều đến tìm nàng trò chuyện, Văn Chiêu chỉ đành bước xuống những lo âu, cùng hai người cười cười nói nói. Thỉnh Lan với hai người này không thân, mà Trang Văn với Tô Mục Uyên cũng không để ý đến nàng ấy, cho nên cũng không nói được vài câu.

Tâm tư Trang Văn hoạt bát, còn Tô Mục Uyên thì là kẻ có tư tưởng phản nghịch từ trong xương tủy, với tính cách của Văn Chiêu như vậy mới có thể chơi cùng các nàng ta, Thỉnh Lan quá mức nhậ nhận nên không phù hợp.

Đương nhiên Thỉnh Lan cũng có đám bạn của mình, chỉ là so với Văn Chiêu, nàng cảm thấy có chút xấu hổ, những người cùng nàng giao hảo nếu không phải là con vạ cá của thứ phòng của nhà quyền quý như nàng thì cũng là đích nữ dòng dõi thấp hơn, những quý nữ cao môn chân chính đều tâm cao khí ngạo, chỉ cùng những người cùng thân phận nói chuyện mà thôi.

Bình thường Thỉnh Lan cũng không cảm thấy thế nào, chỉ cùng những nhóm này nói vài câu, mà nay trong lòng như bị nhét bóng gòn tắc nghẽn lại, khiến nàng nói không nên lời.

Thỉnh Lan đột nhiên cảm thấy tự ti, nàng cảm thấy bản thân chịu sự bất công, vô cùng đố kị với Nhị tị, như vậy nàng.....quá xấu xa rồi.

Các công tử cách các nàng một hồ nước cũng đang liên tục đi đến, thời điểm Văn Chiêu nhìn qua, Lục Nhiên một thân thanh y đi đến đoàn người, nụ cười trên mặt khiến mọi người như đắm chìm trong gió xuân, hệt như dòng suối tinh khiết chảy vào lòng người.

Gia hỏa này, ăn mặc thật xứng với tên tuổi của “yến xuân”. Văn Chiêu nhìn sang Thỉnh Lan, quả nhiên nhìn thấy nàng ấy cũng nhìn sang bên kia, trong lòng lập tức bắt đắc đi vô cùng.

Thực sự thì không chỉ mỗi Thính Lan, rất nhiều nữ quyền có mặt đều vô thức nhìn sang bên đó, nhìn thiếu niên trạng nguyên kia, quan trường tấn quý, là người trong miệng các trưởng bối khen hậu sinh khả ỳ.

Một số cô nương khác thường lên lút nhìn trộm Khương Tam công tử, Trang Văn vừa nhìn hẳn một cái, trong lòng lại đau đớn lên, cố gắng ép bản thân không nhìn hẳn, dù gì trong lòng những cô nương này cũng vô cùng yêu thích Khương Tam công tử.

Nàng sớm đã cảm thấy biểu ca là người có thể phò thác cả đời, hiện nay xem ra cách nghĩ của nàng không hề sai. Hẳn tuổi trẻ tài cao, chỉ nhìn cách đối nhân xử thế của hẳn rất chân thành, ôn trọng liền biết được người này có thể đảm đương, mà những tiêu chuẩn thế này chẳng phải chính là tiêu chuẩn để chọn rể hay sao. Nhưng nàng không có cơ hội rồi, các cô nương bên cạnh đều có cơ hội trở thành bạn đời của hẳn.....

Trang Văn cố gắng dừng suy nghĩ trong lòng lại, đưa mắt nhìn về một người khác.

Người kia đã hai mươi sáu tuổi, dung mạo bình thường, nàng đã sớm biết hẳn nhưng lúc này đây nhìn thấy Dịch Trạch so với biểu ca như bạch ngọc đặt bên đá cuội, đáy lòng nàng vẫn vô cùng thất vọng.

Trang Khởi cũng đến đây, đang cùng Vương Sùng trò chuyện, bởi vì phủ bá Hoài An là nhà thông gia với Trang gia, cho nên hẳn với Vương Sùng cũng có chút giao tình.

Cuộc nói chuyện này, có chút thất thần, hai người cơ hồ đều đang nhìn sang hồ bên.

Trang Khởi đương nhiên là đang ngắm Văn Chiêu, nàng trang điểm không phải hoa lệ nhất nhưng ngấm thế nào cũng vô cùng xuất chúng. Nói ra, Trang Khởi cũng không rõ vì sao bản thân lại dễ tâm đến nàng, mà biểu muội của hẳn cũng là cô nương xinh đẹp hiếm thấy, gia thế bối cảnh cũng tương đương không hề tầm thường, so với những cô nương khác, hẳn dễ tâm nàng nhiều hơn, mà thái độ kì lạ nàng đối với hẳn khiến hẳn không thể lí giải được, vừa rành rồi liền nghĩ đến chuyện này.

Tuy nói rằng nữ nhi của Tiết tướng Tiết Cẩm Phúc gia thế mạnh hơn, nhưng hẳn rồi cuộc vẫn không thích cô nương tâm cao khí ngạo, mắt đề trên đỉnh đầu. Nữ tử vốn nên lấy phu quân là cốt yếu, mà cô nương Tiết gia kia không thể lấy làm thê từ được.

Trang Khởi nhìn sang Vương Sùng bên cạnh cũng đang nhìn sang bên kia, trong lòng liền căng thẳng, cô nương hẳn ta xem trọng là người có dung mạo mà mọi người mơ ước ư?

Wương Sùng này thật ra không phải nhìn Văn Chiêu mà là đang ngắm Thính Lan cách nàng không xa.

Cô nương kia là người mà mẫu thân hẳn ưa ý, nói rằng tính tình nàng đoan trang trầm tĩnh, sau này sẽ chăm sóc thật tốt cho gia đình, người lại xinh đẹp, gia thế cũng tốt, là cô nương hiếm có, những người khác đều không phù hợp hơn nàng ấy.

Hẳn chỉ nhìn thấy bức họa vẽ cô nương này, là mẫu thân lên lên nhờ người vẽ xuống đưa cho hẳn, cần dặn hẳn phải giấu thật kĩ đừng để người khác nhìn thấy, tránh sau này bà bị người ta chỉ trích.

Mà cô nương trước mặt hẳn rồi rằng đáng vẽ so với trong họa còn đẹp hơn chút, đôi mắt hắc bạch phân minh, gương mặt đượm buồn mê người.

Wương Sùng cảm thấy trong lòng như có một bản tay nhỏ nhéo lấy, có vẻ đang thì thầm bên tai nói với hẳn chính là nàng rồi. Cảm giác vừa xa lạ kì quái này, tựa như kiếp trước đã biết nàng rồi vậy, khiến hẳn sinh ra sự yêu thích thần thuộc.

Tiếng nói cười đột nhiên tắt đi, hóa ra là trường công chúa từ xa đi đến.

Dáng vẻ của trường công chúa hết trong kí ức của nàng, trang điểm không lộ liễu lấy quý giá, mà chỉ mặc một chiếc váy dài màu xanh lam, váy ngoài khoác thêm vài tầng sa mỏng tanh, trăm cái bạch ngọc khảm trên châu đung đưa theo bước đi của nàng ta, trông có vài phần tiên khí mờ ảo xuất trần.

Văn Chiêu cúi đầu, cùng với những người khác hành lễ với trường công chúa, không nghe giọng thái tử hành lễ như trong dự đoán, nàng có chút khó hiểu mà nghi hoặc, lại thở phào một hơi.

Những người khác đều đang chuyển tâm nghe trường công chúa nói, duy chỉ nàng có chút xuất thần. Thái tử bởi vì gặp biến cố gì mà không đến đây nhỉ, chẳng lẽ kiếp trước thái tử vì nàng mới đến đây ư?

Văn Chiêu đưa mắt nhìn xung quanh, quả nhiên nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của Tư Mã Dục, nàng ta hôm nay ăn diện lộ liễu, cư nhiên là vì thái tử mà đến đây, những nam tử bên cạnh đều không lọt vào mắt nàng ta.

Nội dung tổ chức yến xuân của trường công chúa mỗi năm đều không giống nhau, khiến người khác đoán không ra, cho nên cũng không thể chuẩn bị, càng có thể nhìn rõ được tài năng thực sự của từng người.

Trò chơi đầu tiên của yến xuân lần này là bỏ họa, nữ tử sẽ vẽ một sự vật trước, nam tử bên kia sẽ chọn ra cái vừa ý, sau đó hai người sẽ cùng nhau hoàn thiện bức họa, xem như là cho cơ hội để nam nữ kết duyên có thể kéo gần khoảng cách với nhau rồi.

Kiếp trước họa của Thính Lan được Vương Sùng chọn lấy, hai người quen biết nhau, lần này cũng không biết có sinh ra biến cố hay không.

Văn Chiêu nhìn Thính Lan rồi dúi mắt lên tờ giấy tuyên trước mặt mình.

Kiếp trước bức vẽ của nàng trực tiếp rơi vào tay thái tử, kiếp này thái tử không đến, vậy bức tranh của nàng lại rơi vào tay ai đây?

Tay nàng chạm vào túi tiền, muốn tìm cơ hội trả lại ngọc bội cho người kia. Ngọc bội này nếu như bị người khác nhìn thấy, nàng nói rõ thế nào?

Nghĩ như thế, Văn Chiêu vẽ xuống vài nét trên giấy tuyên, sau đó những bức tranh của nữ quyền liền được thu lại, trao loạn đến bên khách nam bên kia.

Wương Sùng một lòng muốn chọn tranh của Thính Lan, hẳn nghĩ cô nương thế kia nhất định sẽ vẽ rất tốt, liền cố gắng tìm tranh của nàng. Trang Khởi và Lục Nhiên đều muốn tìm tranh của người kia, tầm mắt quét qua một loạt bức tranh, muốn tìm ra dấu vết của người nọ.

Trang Khởi nhìn thấy một bức tranh giống với bối cảnh hậu viện nhà hẳn, nơi này người có thể đi đến không nhiều, cũng không biết có phải là của biểu muội không.....

Lục Nhiên nhìn thấy bức tranh vẽ bối cảnh giống hẻm Nhân Duyên trong lễ hoa đăng, ở đầu hẻm có một luồng sáng màu bạc, khiến người khác nghĩ đến muốn tìm kiếm bóng lưng đăng sau ánh sáng kia. Không thể không nói bức tranh này vẽ xuất chúng trong những tác phẩm, đương nhiên sẽ là tranh của một nữ tử cực kì tài hoa.

Bức tranh khác lại là vài nét phác họa núi già cùng với cô từng.

Cô nương tầm thường nhà nào sẽ vẽ bức tranh ở chỗ này, mà chủ nhân bức tranh này rõ ràng là qua loa vẽ bữa, nhìn không ra có tài vẽ tranh xuất chúng nào cả.

Mà Lục Nhiên lại cảm thấy bức họa này chính là tranh của Văn Chiêu.

Lúc nhìn thấy Lục Nhiên để ý bức tranh này, trong lòng Văn Chiêu liền trấn định. Núi già cùng cô từng này so với ở Tây Sơn đạo quan có bố cục hơi chút bất đồng, bởi vì nàng không thể để người khác hoặc kẻ đứng đằng sau kia biết được nàng từng đến qua nơi đó.

Nhưng dù tính toán như thế, Lục Nhiên vẫn hiểu rõ ý tứ của bức tranh.

Bức tranh đó không thể khiến những nam tử khác cảm nhận được ý tứ xinh đẹp, cũng không nhìn thấy tài hoa gì, cho nên dù qua mắt bao nhiêu người cũng không thể bị người khác nhìn trúng.

Mà bức tranh Trang Khởi chọn hóa ra là biểu muội phủ Hoài An bá. Dụng ý bức tranh này của Vương Uẩn chính là để thu hút Trang biểu ca của nàng ta, thật không nghĩ đến nó đã trở thành thật rồi, nàng ta vui mừng, trên mặt có chút ngượng ngùng, chậm chậm đi đến bên Trang Khởi.

Trong lòng Trang Khởi có chút tiếc nuối, đưa mắt nhìn thấy biểu muội hẳn tâm tâm niệm niệm đang ưu nhã bước đến bên Lục Nhiên bên kia, mà Lục Nhiên đang nhìn nàng người, hai người họ trông cực kì xứng đôi.

Lòng hẳn phiền muộn, giống như đã mất đi một thứ gì đó, đáy lòng trống rỗng.

Bức tranh Vương Sùng chọn là bức tranh xuất chúng nhất, đó là bức tranh của Thính Lan. Mặc dù hẳn nhìn không hiểu tranh nàng, nhưng điều này cũng không cản trở tâm tình vui vẻ của hẳn.

Nhìn thấy Thính Lan đang đi đến, dáng vẻ đoan trang nhã nhặn, hẳn càng thêm nhận định chính là nàng rồi, cảm thấy nữ tử bầu bạn cạnh hẳn nửa đời sau sẽ là người có đáng vẽ như cô nương trước mặt kia.

Những người giống như Nhị ca và Trang Văn đã đính hôn, tranh liền trực tiếp được trường công chúa xếp đến đối tượng đính hôn, tránh để bức tranh bị người khác giành mất sẽ ngượng ngùng, ờn ào.

Thời gian bỏ họa, Nhị ca cùng Tô Mục Uyển ngọt ngào cùng nhau vẽ bức ảnh hùng cứu mỹ, Tô Mục Uyển nhớ giọng chi hẳn ở bên kia đặt bút vẽ thêm một khối đá. Trang Văn ngược lại có chút trầm mặc nhìn Dịch Trạch vẽ hàng trúc dây đặc, cây trúc dưới ngòi bút của Dịch Trạch cũng hết như lực lượng trầm hậu của hẳn vậy, nhưng nàng vẫn thật sự không yêu thích nổi hẳn.

Mà Văn Chiêu cuối cùng cũng như ý nguyện lấy ngọc bội trong túi tiền ra, nhỏ giọng nói “Lần trước người đánh rơi trong phòng ta rồi.”

Lục Nhiên vừa chăm chỉ vẽ vừa nói “Tại sao không nói là ta có ý để lại cho nàng?”

Văn Chiêu nhét miếng ngọc vào trong lòng hẳn, nói “Ít nói những lời tùy tiện đi.”

Lục Nhiên ngừng bút, nhận lấy ngọc bội, có tình quay đầu nhìn nàng nói “Nâng tặng ta lệnh bài quốc công, ngọc bội này nên tặng cho nàng cũng đúng.”

Ánh mắt kia nhìn nàng vừa chuyên chú lại nghiêm túc, Văn Chiêu nhìn hình bóng mình trong con người đen láy của hẳn, có chút không dám nhìn thêm lần nữa, cúi đầu nói “Lệnh bài quốc công kia rõ ràng là Tam ca tặng người mà.....”

Lục Nhiên xoay đầu tiếp tục bỏ họa, lần nọ ba năm trước ở thôn trang, Lục Nhiên nhìn thấy ánh mắt kia của nàng mặc dù không rõ vì sao nàng tận lòng giúp hẳn, nhưng tóm lại cũng được xem là làm chuyện tốt.

Mà bây giờ, mỗi khi hân nhớ đến những chuyện này, trong lòng sẽ xuất hiện một tia ngọt ngào thanh nhuận, đem lại niềm vui vẻ bi ảm.

Cỗ nương trước mặt này vốn bụng dạ ôn nhu lại cổ tình trung ra đáng vẻ lạnh lùng. Hân không nghĩ đến phủ quốc công thế lại đường ra một cỗ nương trong nóng ngoài lạnh như vậy.

Nghe thế, Lục Nhiên nghiêng đầu thoáng nhìn Văn Chiêu, nàng đang chuyển chủ nhìn sự vật dưới ngời bút hân mà không hề chú ý đến hân đang nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Lòng Thiếu Nữ

Gió mùa xuân ấm áp thổi tóc mái bên thái dương của Văn Chiêu hơi hơi vên lên. Lục Nhiên cảm thấy trên mặt có chút ngứa, quay đầu nhìn lên mới phát hiện hai người dường như đứng gần thêm một chút.

Tuy nghe như vậy, nhưng hân vẫn khom người về tránh, tùy ý để gió xuân bên kia mang theo từng luồng từng luồng hương thơm thanh ngọt.

Văn Chiêu chăm chú nhìn bức tranh hồi hân, "Người vẫn muốn về một nam tử từ?"

Đã có một nữ tử ở trong núi già, lại còn về nam tử cùng nàng ta hẹn hò lên lút sao? Lục Nhiên nghiêng đầu nhìn nàng, trong đầu cỗ nương này rốt cuộc là suy nghĩ gì vậy.

Chỉ là vừa nhìn qua liền thấy được khuôn mặt nhỏ trắng nõn nà, không chút tí vết, ở dưới ánh mặt trời dường như phát sáng, trong lòng hân lại nổi lên chút tâm tư khác biệt.

Văn Chiêu không nhận được câu trả lời, quay đầu nhìn hân, phát hiện hai người dựa gần như vậy, nàng thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở của hân.

Vội vàng lui về sau một chút, đổi mất nàng nhìn về nơi khác, oán trách hân, "Người sao như vậy....."

Lục Nhiên chớp chớp mắt vô tội nói, "Nàng nhìn những người khác đi."

Văn Chiêu vừa nhìn, quả thực chỗ mấy người xung quanh ai nấy đều dựa vào cục gần, một người chỉ huy một người hạ bút, vô cùng chuyên chú, không có ai chú ý đến khoảng cách không ổn cả.

Quả nhiên vẫn là vấn đề của trò chơi này.....

Lục Nhiên về thêm vài nét bút liền hoàn thành, Văn Chiêu vừa thấy, hân cũng không phải về nam nữ hẹn hò lên lút, mà là đáng vẻ một nữ tử cầm tù tiền đang ngăn đầu chò, thần thái thiếu nữ hiển hiện, so nam nữ toàn họa tuyệt diệu hơn một chút.

Bọn họ bên này về xong rồi, nhưng người khác vẫn chưa kết thúc, Văn Chiêu chế nhạo nói, "Chẳng lẽ Lục đại nhân thường ngày thích nghiền ngẫm tâm tư thiếu nữ?"

Lục Nhiên đem tranh đưa cho nha hoàn thu tranh, mắt mang ý cười mà nhìn Văn Chiêu, nhìn nàng thấp giọng nói, "Đúng vậy, mấy ngày trước đây còn đang suy nghĩ nếu ta đem vật bên người tặng cho một cỗ nương, nàng ấy có thể trân trọng cất giữ hay không."

Trong lòng Văn Chiêu nhảy lờ một nhịp, rất muốn tìm gần mà trừng mắt liếc hân một cái, nhưng hân lại không điểm danh nói họ tên rõ ràng, đánh phải tuy tiện không mạo không nhạt mà đáp, "Phải không, nếu Lục đại nhân chỉ là nhân hạ không việc gì tìm cỗ nương kia đến để trêu đùa, e là nàng chẳng nguyên ý mà đáp ứng người."

Nghe xong lời này, ý cười của Lục Nhiên lại càng sâu hơn, khoe mắt dưới mây đều cong lên vui vẻ, dung sắc càng thêm bức người, hân đến gần một chút, "Dựa theo ý tứ của Khương Nhị cỗ nương, nếu ta nghiêm túc với người nọ, nàng ấy sẽ liền đáp lại ta?"

Lời nói của Văn Chiêu vốn không sai, nhưng qua miệng hân thế nào cũng nghe ra ý ái muội kiểu diêm. Nàng không muốn cùng người này càn quấy, liền đánh gãy hân, "Nhi nữ tình trường không vậy được Lục đại nhân, người vẫn là nên tốn nhiều tâm tư ở trong quan trường hơn."

Sau kỳ thi mùa xuân, sức bồi dưỡng của Tiết tướng đối Tam ca là trước nay chưa từng có, không phải là bởi coi trọng phủ quốc công mà chính là muốn trút giận Lục Nhiên mà thôi.

Dù Tam ca cư nhiên học thức xuất chúng, thì cấp quan vẫn cách xa với Lục Nhiên mới phải, cấp quan này của hân cũng không biết là thực hay là hư.

Chờ mọi người sôi nổi giao tranh lên, tướng công chúa cảm lên nhất nhất bình luận. Tướng công chúa này cùng với phò mã thâm tình lẫn nhau, bởi vậy nàng xem tranh cũng có thể nhìn ra vài thứ.

Trong những bức tranh này có rất nhiều đáng vẻ bằng mặt không bằng lòng, cũng có những người thần thiết hòa hợp, hiển nhiên là vừa mắt lẫn nhau.

Văn Chiêu có chút lo lắng, sợ nàng ta loạn điểm uyên ương. Lục Nhiên bên cạnh dường như nhìn ra nàng sầu lo, thấp giọng an ủi nói, "Thế lực sau lưng nàng và ta đều kiên cố, liên quan đến nhiều người, tướng công chúa sẽ không tùy tiện kéo tơ hồng đâu."

Nghe xong lời này, Văn Chiêu thờ phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó lại nhìn thoáng qua Lục Nhiên, thăm nghĩ, hân cũng không muốn cùng nàng thiết lập quan hệ sao, như vậy càng tốt, nàng cũng nghĩ như thế.

Thịnh Lan đứng cạnh Vương Sùng, hân quả nhiên là một nam tử văn nhã tuấn tú, nhưng vẫn là cách người kia quá xa. Lục đại nhân dường như đang cùng Nhị ti cúi đầu thấp giọng nói cái gì đó, biểu tình trên mặt Nhị ti đột nhiên nhu hòa, lại lên lút hình như nhìn thoáng qua Lục Nhiên, hai người trông vừa hòa hợp vừa xứng đôi.

Thịnh Lan cảm thấy trong lòng một đợt lại một đợt trào lên chua xót, sắc mặt cũng càng thêm khó coi.

Wương Sùng vẫn luôn lặng lẽ nhìn Thịnh Lan, thấy sắc mặt nàng như vậy, vội hỏi, "Khương Tam cỗ nương, trong người không thoải mái sao?"

Thịnh Lan lúc này mới kéo suy nghĩ về, nhìn hân lễ phép cười nói, "Không sao, phiền Vương công tử hỏi thăm rồi."

Người không thoải mái còn có Trang Khởi, trong lòng hân cảm thấy càng thêm phiền phức vì Vương Uân bên cạnh. Nếu là Văn Chiêu ở bên tai hân chỉ huy, dận dò hân, hân còn có thể vui vẻ một chút, nhưng Vương gia biểu muội này có tài đức gì mà ở bên tai hân ra lệnh chứ?

Hơn nữa, gã Lục Nhiên bên cạnh Văn Chiêu biểu muội là người mà hân vốn không thích, dù trên quan trường thường nhìn thấy nhau cũng không tránh được phải giao tiếp vài câu, nhưng hân vẫn cảm thấy chướng mắt gã.

Rõ ràng không phải là nhân sĩ kinh thành, ở trong kinh vốn không nơi nương tựa, thế mà vẫn đáp lên được thuyền của Tiết tướng, bây giờ Tiết tướng không thích gã, trong lòng Trang Khởi vui sướng khi người gặp họa không được mấy ngày, lại thấy gã hết như là không chịu ảnh hưởng gì.

Tiết tướng tuy bực gã, nhưng căn bản không động đến gã, dù sao bọn họ cũng là người cùng một thuyền, Lục Nhiên là con mắt ở Hộ Bộ của Tiết tướng. Mà ngoại trừ Tiết tướng, còn có lão thượng thư Hộ Bộ kia cũng coi trọng gã, vài lần trước mặt người khác đều tỏ vẻ tán thưởng, những chuyện này hân ở Hình Bộ cũng được nghe nói vài lần.

Tướng công chúa chọn ra mấy bức tranh, khen bức họa này bên trong hữu tình. Bức đầu tiên chính là bức Kinh mã cứu mỹ nhân của Nhị ca và Tô Mục Uyên, theo sau lại bình luận bức tranh của Vương Sùng. Vương Sùng cảm thấy tâm tư của mình như bị phơi bày trước mặt mọi người, gương mặt có chút đỏ bừng. Thịnh Lan ngược lại nhìn thoáng qua Lục Nhiên đang nhỏ giọng thì thầm với Nhị ti một cái. Dù được tướng công chúa khen ngợi, trên mặt nàng ta cũng không có một tia vui mừng nào, chỉ miễn cưỡng mà cười cười.

Văn Chiêu thấy biểu tình này của nàng ta, trong lòng cũng không biết là tư vị gì. Tam muội muội này của nàng, từ trước đến nay là người đúng mực biết phân trái phải, bây giờ đến cả sắc mặt tươi cười cũng không làm được, nhất định là tâm tình vô cùng kém. Nàng đứng bên cạnh Lục Nhiên chắc chắn sẽ bị oán giận rồi.

Hôm nay Thịnh Lan ở yến xuân vô cùng khác thường, khiến cho Tư Mã Dục cách đó không xa phải hướng mắt nhìn vài lần qua bên này.

Lục Nhiên vừa rồi nói đùa hỏi Văn Chiêu trong những bức tranh tướng công chúa lấy ra có bức tranh của hai người bọn họ hay không, Văn Chiêu vì đang nhìn Thịnh Lan mà chậm chạp không đáp lại hân.

Lục Nhiên chú ý theo hướng nàng đang thất thần nhìn, nhìn sang bên kia.

Thịnh Lan như bị bóng, biểu tình đột ngột thay đổi, gương mặt chợt đỏ bừng, không biết là xấu hổ hay là quần bách.

Cử động nhỏ của mấy người này không bị tướng công chúa nhìn thấy, trong tay nàng ta cầm một bức tranh, trên mặt lộ ra vẻ thương thức, "Bức tranh núi già ước hẹn này không tồi, thần thái của thiếu nữ trong họa rất sinh động."

Nói xong nhìn sang hướng Văn Chiêu, cười nói, "Lục thị lang cùng Khương Nhị cỗ nương phối hợp không tồi."

Lời này nghe như "Lục thị lang cùng Khương Nhị cỗ nương vô cùng xứng đôi." Nàng ta vừa nói xong, ánh mắt mọi người nhìn qua đều có chút vi diệu khác thường.

Thần sắc Văn Chiêu vốn đang trấn định, trên mặt chợt nóng lên.

Nàng cùng người này có chút đồn đãi, ngày sau nàng còn có thể gỡ chông thế nào được

Thời bỏ đi, gà chẳng chỉ là thứ yếu. Theo như lời Tô Mục Uyển, gà chẳng không phải là chuyện duy nhất của nữ tử, có chuyện so việc này càng quan trọng hơn.

Tỷ như người nhà nàng, tỷ như.....

Vân Chiêu nhìn Tiết Cẩm Phúc bên cạnh Tam ca nàng, cô nương kia hết như thiên nga trắng, vẫn giữ dáng vẻ tằm cao khí ngạo, mắt cao hơn đỉnh đầu, Tam ca ở bên cạnh nàng ta cũng không cùng nàng trò chuyện, hai người đều trầm mặc.

Một kiếp này, nàng muốn đích thân tìm một Tam tẩu tốt nhất trên đời cho Tam ca, nhìn Tam ca mặc hi bào đem cô nương kia nghênh tiến vào cửa lớn Khương gia, sau đó nàng sẽ cùng Tam ca đối xử thật tốt với Tam tẩu.

Thôi, vẫn là để Tam ca thương Tam tẩu, bản thân Vân Chiêu nhìn họ cười là được rồi.....

Vân Chiêu nghĩ như vậy, ý cười bên môi nhu hòa như nước.

Vân Tập đứng cùng thiên nga trắng kia chỉ cảm thấy ngượng ngùng, đôi mắt thường nhìn sang muội muội hẳn ở bên kia mới có thể giảm bớt cảm giác nặng nề không khoẻ này. Biết Vân Chiêu ở chung hòa hợp với Lục Nhiên, Vân Tập lại cảm thấy yên tâm, có một loại cảm giác quái lạ nói không nên lời.

Lục huynh làm người thế nào hẳn đều biết rõ, nhất định sẽ không bắt nạt Chiêu Chiêu, nhưng hẳn lại cảm thấy Lục huynh cơ hồ cùng Chiêu Chiêu nhà hẳn quá có duyên rồi, không ít chuyện đều có liên quan đến hẳn ta.....

Đang nghĩ như vậy, đột nhiên nhìn thấy ý cười nhu hòa bên khóe môi của Vân Chiêu, ánh nắng ngày xuân chiếu vào gương mặt trắng nõn của nàng, chiếu lên nụ cười nàng càng ấm áp muôn phần. Vân Tập có chút tò mò, Chiêu Chiêu cười là vì ai, là Lục huynh sao?

Mặc kệ tâm tư của mọi người, trò chơi thứ hai của trường công chúa bắt đầu. Thấy rõ trường công chúa sai người mang một cây trường cầm đến, trong đám người đột nhiên vang lên tiếng cảm thán.

Cây đàn này là đàn Xuân Lô! Cây đàn này cùng với "Cửu Tiêu ngọc bội" vang danh thiên hạ đều là do Thục Trung Lô Thị thể gia chế cảm chế tạo ra, thể nhân chi biết Cửu Tiêu ngọc bội ở trong cung, lại không biết đàn Xuân Lô ở trong tay của trường công chúa. Cũng không biết đàn Xuân Lô này là hậu ái của hoàng thượng dành cho trường công chúa và phò mã vì ngại đoạt được thiên hạ.

Vân Chiêu kiếp trước lúc này cũng gặp qua đàn Xuân Lô này, trong lòng không kinh ngạc.

Trường công chúa dường như rất vui lòng với phản ứng của mọi người, nàng ta là người yêu đàn, tự nhiên cũng sẽ hi vọng nhìn thấy mọi người tán thưởng đàn Xuân Lô, nàng từ từ mở miệng nói, "Như các người chứng kiến, trò chơi bên dưới liền là công tử và cô nương cùng bỏ họa lúc này được chọn ra sẽ cùng đàn tấu, để mọi người bình luận với nhau."

Những người trong phân đoạn bỏ họa biểu hiện không tốt, trong lòng hồi hận không thôi, có thể chạm vào đàn Xuân Lô là cơ hội vô cùng hiếm hoi, bọn họ đã đánh mất cơ hội này rồi.

Vân Chiêu kiếp trước đã từng cùng thái tử đàn qua một khúc, chỉ là khi đó vừa nghe liền biết là hai người đang đàn, không được coi như ăn ý, lần này Vân Chiêu cũng không ôm chờ mong gì, Lục Nhiên có đánh đàn được không đều rất khó nói.

Rốt cuộc kiếp trước nàng chưa từng thấy qua hẳn đánh đàn.

Hơn nữa kiếp trước bởi vì nàng trong quan hệ ngự tiền, chỉ nhìn thấy Lục Nhiên là người mặc triều phục, sắc mặt nghiêm nghị, chỉ thấy áo choàng của hẳn thiếu hành tiên hạc muốn bay, vô cùng sinh động.

Mà biểu tình duy nhất ở trên mặt hẳn nhìn thấy chính là lần đó.....

Khi đó nàng ở ngự tiền là người được thăng tiến nhanh, làm cho người ta ghen ghét, thời điểm bùng nổ bị người đẩy ngã, ở ngự tiền mất lễ nghi, hoàng thượng phạt nàng bùng nổ nóng quỹ ở ngoài điện.

Ngày ấy đúng là một ngày hè nóng bức, mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, Vân Chiêu cảm thấy cả người như đang ở trong lồng hấp, mồ hôi rơi trên mặt càng nhiều thêm, nàng lo lắng da mặt trên mặt sẽ rơi xuống, liền vĩnh viễn mất đi cơ hội báo thù.....

Lúc này, Lục Nhiên tiến vào điện nghị sự, thời điểm bước qua bên người nàng, hẳn đưa cho nàng một chiếc khăn gấm.

Vân Chiêu khẽ ngẩng đầu, suy yếu nhìn lên phía hẳn nói lời cảm tạ, Lục Nhiên "Ừ" một tiếng, tầm mắt quét một vòng trên mặt nàng, lúc sau lộ ra nụ cười ngái ngón, vuốt tay nhéo lên cằm nàng, một tay khác ái muội khiêu khích trên mặt nàng khiến nàng bần khoản một phen.

Vân Chiêu bị Lục Nhiên hoàn toàn bất đồng so với thường ngày mà cả kinh sững sờ, thể nhưng từ cái vuốt ve của hẳn, lại khiến nàng phục hồi tinh thần, hẳn đã đứng dậy, vững bước đi xa.....

Nghe được thái giám cung nữ bên cạnh thấp giọng khi thấy được một màn này cười nói Lục tướng lại là kẻ phong lưu, Vân Chiêu cúi đầu, nói tâm phúc tap vô cùng, bởi vì nàng cảm giác rõ ràng mặt nạ trên mặt hẳn nữa dần chặt lại rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Khúc Quan Sư

Không hề dè dặt lần đó Lục Nhiên có phát hiện da mặt trên mặt nàng suy rồi hay không, bây giờ cần cứ vào hiểu biết của Vân Chiêu đối với hẳn, người này cũng không phải kẻ đứng đắn.

Trường công chúa cho mấy người bọn họ thời gian bàn bạc, Tô Mục Uyển bên kia không nên được kích động, nói nàng muốn đàn《Phượng Cầu Hoàng》, đó là một bản cần hai người đàn. Vân Chiêu hiểu ý cười một cái, Tô Mục Uyển chắc là sợ đàn một mình nên chọn khúc Phượng cầu hoàng, chỉ là cách đàn hai người này..... Là phương thức đặt tên kì quái của nàng ta sao?

Nhị ca cũng trung ra dáng vẻ tùy nàng ấy hồ nháo, thực sự ở trong phủ trường công chúa, hai người đối diện mà ngồi gầy khúc này. Bất quá trường công chúa cũng không cảm thấy mất quy củ, ngược lại mắt chứa ý tán thưởng, nàng ta vốn chính là người có cá tính, nhìn thấy một đôi nam nữ trẻ tuổi lớn mật lại thâm tình như thế, trong lòng cũng sinh ra yêu thích.

Thỉnh Lan phía dưới siết chặt lồng bàn tay, muốn nàng ở trước mặt người nọ nói mặt cùng một nam tử khác cùng nhau đánh đàn, vậy giữa bọn họ càng không có khả năng rồi, Thỉnh Lan cảm thấy hôm nay gió xuân có chút to, người nàng bị thổi đến lung lay sắp đổ đến nơi rồi.

Cuối cùng hai người lựa chọn ngồi chung một hướng, Thỉnh Lan cảm thấy như vậy hẳn không thân mật như ngồi đối diện. Vương Sùng cũng nghe theo nàng, chỉ là nhìn thấy vẻ mặt miễn cưỡng của nàng, hẳn cảm thấy tim như bị một bàn tay to nắm lấy, nét vui mừng vốn dĩ trên mặt cũng âm đạm xuống.

Thời điểm Vân Chiêu cùng Lục Nhiên đi lên, Thỉnh Lan nổi lên từng ngụm chua xót trong miệng, nàng cảm thấy hai người kia cách nàng thật xa.....

Vân Chiêu ngồi xuống bên cây đàn, Lục Nhiên cười cười liền vén áo bào ngồi đối diện nàng. Vân Chiêu đem tay đặt trên dây đàn, nhìn mắt hẳn nói, "Nếu người không biết đàn, làm bộ đáng biết đàn là được, tùy ý thêm mấy âm cũng không phá hư khúc đàn đâu."

Lục Nhiên không tỏ ý kiến, nhưng sau khi Vân Chiêu bắt đầu, hẳn cũng bắt chước nàng đặt tay trên đàn gầy gầy, mà đáng vẻ trông vô cùng thuần thực.

Vân Chiêu sững sờ, tay chậm nửa nhịp, nhìn thấy ngón tay thon dài của Lục Nhiên ở đối diện vẫn không ngừng lại, càng thêm xâm chiếm vị trí của nàng, khúc đầu đều do hẳn gảy.

Vân Chiêu đành phải theo nhịp điệu của hẳn mà gảy trên dây đàn, chờ khi nàng phản ứng lại biết khúc đó là khúc gì, cả khuôn mặt đều biến sắc, bởi vì thẳng nhai Lục Nhiên này lại đàn《Quan Sư》!

Tiền đề yêu thích đánh đàn, lúc đó trong cung cho người ra ngoài dân gian tìm người phối thơ thành nhạc,《Quan Sư》này chính là bài đứng đầu trong danh sách ấy, thường dùng đến để bày tỏ tình yêu.

Vân Chiêu nhìn nam tử đoan chính, tuấn tú, sống mũi cao thẳng trước mặt, lòng mỉa rú xuống run rẩy, tâm loạn như ma.

Hắn là.....đang hướng nàng thổ lộ cõi lòng sao? Sao có thể? Hẳn sẽ thích nàng ư, không, hẳn biết thích một người sao?

Nhưng không thể phủ nhận rằng trong lòng Vân Chiêu lại xuất hiện một dòng nước khoan khoái vừa ngọt ngào vừa ấm áp, như đem cả khuôn mặt đều vui trong đám bông mềm mại.

Một khúc này, khiến cho ánh mắt của mọi người xung quanh càng thêm ái muội, trường công chúa tán thưởng nhìn Lục Nhiên, nói, "Ta thấy người cũng là một thần tử vừa thành thật, đừng cảm ngại vô cùng đa tình."

Lời này không phải giả, Lục Nhiên cũng không phải là một công tử thanh quý, hẳn là Hộ Bộ thị lang, là nhân vật có thể chạm vào bông tay trong triều chính.

Trường công chúa nhìn sắc mặt đó bừng thất thần của Vân Chiêu một cái, không khỏi tiếc nuối mà nghĩ nếu nàng là cô nương có gia thế tầm thường, nàng ta lập tức có thể làm chủ đất to hồng cho hai người. Chỉ là việc hôn nhân của cô nương phủ quốc công, e rằng hoàng huynh có điều suy tính.

Nàng đành phải nhịn lại bàn tay ngứa ngứa xuống, mang theo một tâm tư bồi thường cười nói, "Hoàng huynh ta tất nhiên yêu thích tính tình như vậy của Lục thị lang."

Đây là ý tư dẫn dắt, trọng lượng trong lời nói của trường công chúa cũng không nhẹ hơn so với Tiết tướng, Lục Nhiên này lại được phát đạt một thời gian nữa rồi. Đó chính là suy trong trong lòng mọi người.

Nghe thấy Lục Nhiên khiêm tốn cười nói, Văn Chiêu đột nhiên như bị một thùng nước lạnh đánh thức.

Tề tướng tương lai này làm chuyện gì nhất định đều có suy tính, làm sao sẽ đột nhiên lớn mật bày tỏ tình yêu với nàng được?

Trước đó hẳn cũng an ủi nàng, nói thể lực sau lưng họ kiên cố, trường công chúa sẽ không động vào nhân duyên của bọn họ, mà bây giờ hẳn lại trước mặt trường công chúa diễn xuất đáng vẻ bày tỏ tình yêu với nàng.

Rõ ràng chính là muốn lôi kéo trường công chúa nhìn hắn bằng con mắt khác, làm cho quan đồ của hắn càng thêm thông đạt.

Văn Chiêu cảm thấy trong lòng chợt lạnh, dục rục trên mặt đột nhiên biến mất. Nàng sống vì để bảo vệ người nhà, thay đổi vận mệnh, làm thế nào có thể mơ mộng đến nhi nữ tình trường, khiến nàng vương bận chứ?

Văn Tập đứng bên cạnh siết chặt song quyền, lần đầu tiên nghĩ đến việc tiến lên tấn cho Lục Nhiên một đấm. Mặc kệ hắn thật hay giả tò tình, trong lòng Văn Tập đều cảm thấy không thoải mái.

Thỉnh Lan đứng cách Văn Tập không xa, sắc mặt chợt dạ tái nhợt, thân mình lung lay sắp đổ, Vương Sùng đỡ nàng, Thỉnh Lan như bị bóng mà né tránh, khiến cho Vương Sùng xấu hổ lại mắt mắt đứng một bên.

Văn Chiêu ngấm cây đàn Xuân Lôi hoa mỹ tinh xảo trước mặt, thanh âm quanh mình đều trôi xa, cho đến khi Tam ca vỗ vỗ đầu nàng. Văn Chiêu ngẩng đầu nhẹ nhàng gọi một tiếng Tam ca, Tam ca cười kéo nàng đi, chỉ là lực đạo trên tay đều tỏ rõ nội tâm không bình tĩnh của hắn.

Tay bị niết đến có chút đau, Văn Chiêu quơ quơ cánh tay Tam ca nhắc nhở hắn, Tam ca lúc này mới nhận ra không ổn, buông tay nàng ra nói, "Tam ca cũng không biết Lục Nhiên lại làm ra chuyện khác người như vậy....."

Đến Lục huynh cũng không gọi rồi, xem ra Lục Nhiên đã đắc tội quá mức với Tam ca.

Còn có chuyện càng khác người hơn, chỉ là Tam ca không thấy được thôi.....

Lục Nhiên bên kia đã cùng trường công chúa trò chuyện xong, vừa quay đầu lại liền thấy người kia vốn dĩ đứng đấy, bây giờ đã bị Tam ca nâng kéo đi. Lục Nhiên thấy Văn Tập gắt gao nắm tay Văn Chiêu, mắt đen khê híp lại.

Đến giờ cơm trưa, trường công chúa cũng không phân biệt chỗ ăn, nam nữ trẻ tuổi có thể tự do cùng ngồi ăn với nhau. Đồ ăn dâng lên cũng cực kì dụng tâm, rất nhiều điểm tâm, chè đều là làm từ hoa tươi, còn trên món ăn mịn đều rót mật ong hoa lộ, yền xuân chiêu đãi thập phần nồng hậu.

Văn Chiêu cầm một khối bánh đào hoa, ăn xong dính mảnh vụn bên khóe môi, nàng học cung đình lễ nghi lâu như vậy, mặc kệ ngoài miệng có dính thức ăn hay không đều sẽ quen thói mà lấy khăn lau miệng. Nhưng một bản tay lại mau hơn nàng, Văn Chiêu nhìn Tam ca giúp nàng lau đi mảnh vụn, ánh mắt chuyển chủ nhu hòa, nàng nhìn hắn cười khẽ, tiếp tục ăn thức ăn.

Trang Văn bên cạnh nhỏ giọng nói bên tai nàng, "Chiêu biểu muội, quan hệ của muội với biểu ca thật tốt."

Văn Chiêu cười, trả lời, "Đó là đương nhiên, huynh ấy là thân ca của muội."

Văn Tập ngồi bên kia nghe hai tiểu cô nương bên cạnh ríu rí kể tai nói nhỏ, vươn tay gấp một đĩa đồ ăn ngon đút cho Văn Chiêu.

Văn Chiêu nhìn Trang Văn lặng lẽ thè lưỡi, quay đầu chuyển tâm ăn thức ăn đưa đến.

Mà chỉ có mình Trang Văn biết rằng nàng hâm mộ Văn Chiêu bao nhiêu, nếu không thể gả cho người nọ, thì làm muội muội hắn cũng thật tốt. Trang Văn nhìn tay Văn Tập mới vừa rồi gấp đồ ăn cho Văn Chiêu, ngón tay thon dài trắng nõn, động tác lại vô cùng ôn nhu.....

Ai, ca ca nàng cũng chưa từng gấp thức ăn cho nàng đâu.

Thời điểm tan tiệc, Trang Văn gần như tham lam mà nhìn bóng dáng Văn Tập rời đi. Hôn kỳ của nàng đến gần, sau này nàng nghĩ phải thu hồi tâm tư của mình, an tâm làm thê tử của người khác.

Theo lý tới nội nàng vốn dĩ không nên thích hắn như thế mới phải, bởi vì biểu ca đối xử nàng cũng không có gì bất đồng, hẳn chỉ xem nàng là biểu muội mà thôi. Nhưng nàng không biết vì sao lại muốn gả cho hắn, mỗi lần thấy hắn đối với Văn Chiêu tốt như vậy, nàng càng muốn được gả cho hắn.

Nếu nàng gả cho hắn, biểu ca có thể cũng sẽ đối tốt với nàng như vậy không.....

Trang Văn cảm giác được có người đang nhìn nàng, vội thu hồi tầm mắt, lại thấy người nhìn nàng không phải người nào khác, mà là vị hôn phu của nàng.

Dịch Trạch.

Trang Văn vội vàng nhìn về phía nọ khác, không dám nhìn hắn, trong lòng lại xuất hiện từng đợt hồ thẹn. Nàng phải gả chồng rồi, còn nghĩ đến người khác, lại bị người nàng phải gả bắt gặp.....

Trang Văn thấy trước mắt tối đen, cảm thấy có chút thờ không nổi, đúng lúc này, lại có một bản tay to đỡ lấy nàng, người nọ dùng một tay khác phủ trên mắt nàng.

Dịch Trạch cũng không hy vọng thế tử hắn tâm tâm niệm niệm người khác, lúc trước hắn chọn nàng định hôn sự, cũng là vì vừa ý nàng. Nhưng hắn nguyên ý chờ đợi nàng.

Đột mắt Trang Văn bị che lại, nghe thấy người nọ bên tai nàng nói, "Ta sẽ khiến nàng thích ta."

Đột nhiên, Trang Văn nhớ đến những lời đánh giá của người khác đối hắn, nói hắn khiếm tốn cẩn thận, làm việc cũng cực kì kiên nhẫn, cho nên mới được Tiết tướng coi trọng, chọn làm quan viên phò trợ tể tướng.....

Lời này căn bản không sai, người trước mắt nàng có một loại ôn nhu kiên nhẫn, một loại bao dung trầm ổn.

Nếu nàng thực sự không từ thích hắn, Dịch Trạch có như tên của hắn không, hồi hận vì lúc trước chọn nàng.

(Dịch Trạch [易擇] còn có nghĩa là thay đổi lựa chọn)

Trang Văn gắt gắt đầu, lòng mình thật dài quết lòng bản tay hắn, Dịch Trạch cảm thấy có chút ngứa, thu bản tay về, cúi người chăm chú nhìn Trang Văn nói, "An tâm đợi gả cho ta đi, những thứ khác đều không cần lo lắng."

Hắn vừa thông thả lại nghiêm túc nói, Trang Văn dường như thực sự cảm thấy bình tĩnh một chút. Trong trạng thái bình tĩnh này, nàng nghiêng đón ngày hi đến.

Dịch Trạch kia cũng là nhân sĩ quan trọng, vốn cũng là con cháu của dòng chính trăm năm vọng tộc, nhưng không chịu ở trong tộc phân tranh, con cháu đầu đá, một mình chạy đến kinh thành, thiết lập sự nghiệp của mình. Bây giờ cưới vợ, cũng không mời người trong gia tộc đến.

Giờ lãnh đã đến, Dịch Trạch cười trên mặt con ngựa lớn, trên đầu ngựa buộc một dải lụa hồng, dung mạo vốn dĩ bình phàm nhưng dưới hi bảo nổi bật kia, gương mặt lại hiện ra vài phần tuấn tú.

Mà Văn Chiêu đang ở trong khuê phòng Trang Văn, Trang Văn đã sửa soạn xong, gương mặt cũng đã trang điểm, toàn thân đều là đáng vẻ da trắng tóc đen, răng trắng môi hồng.

Tân lang bên ngoài đang thôi trang *, Trang Văn hốt mắt hồng hồng ôm lấy Văn Chiêu. Văn Chiêu vỗ nhẹ lưng nàng, nói, "Đừng để trôi lộp trang điểm, nếu không sẽ xấu xí."

(Thôi trang là một nghi lễ trong hôn lễ cổ đại, vào ngày hôn lễ, tân lang sẽ làm một bài thơ gửi đến cho những người trang điểm cho tân nương)

Trang Văn lúc này mới buông Văn Chiêu ra, quay đầu lại nhào vào trong lòng mẫu thân nàng.

Vương Thị là một phụ nhân tinh tình mềm yếu, ôn nhu, trong hôn sự của Trang Văn hoàn toàn không có quyền lên tiếng, đều do cha nàng một tay xử lý. Vương Thị vừa thông hận bản thân yếu đuối vô năng, không thể giúp khuê nữ gả cho người mình thích, vừa cảm thấy may mắn vì tình tình con rể không tồi, đã giữ mình trong sạch, lại trầm ổn hiểu chuyện, hẳn sẽ không bạc đãi A Văn.

Thời điểm Trang Văn ra cửa mới đem nước mắt ép về, leo lên lưng Trang Khởi.

Trang Khởi hiếm khi có chút thương cảm, quay đầu dặn dò Trang Văn, "Đến Dịch phủ nhất định phải sống thật tốt."

Trang Văn dường như từ xoang mũi thở ra tới một từ "Vâng", ôm chặt cổ Trang Khởi, Trang Khởi quay đầu tiếp tục đi ra, công nàng đưa vào kiểu hoa.

Thần thích theo sau Văn Chiêu cũng đi theo đội ngũ rước dâu đến Dịch phủ uống rượu.

Lục Nhiên làm bạn của Dịch Trạch nên cũng đến tham dự, sớm ở Dịch phủ chờ Dịch Trạch đưa tân nương từ về. Lúc này nhìn thấy Văn Chiêu theo đội ngũ rước dâu đến đấy, liền nhìn nàng cười rồi lại cười, nhưng thấy cô nương ngày trước ít nhất vẫn sẽ lễ phép cười đáp, hôm nay lại lãnh đạm ngó sang hắn mới cái liền trò chuyện với Tam ca bên cạnh.

Mà Văn Tập cũng dường như cảnh cáo nhìn hắn, hơi hơi nghiêng người ngăn cản tầm mắt của hắn nhìn về phía Văn Chiêu.

Lục Nhiên nhủ mày, hai người kia làm sao vậy? Hắn đã đắc tội với bọn họ ư?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Ngày Đại Hỉ

Chẳng lẽ là vì khúc đàn trong yến xuân kia đã chọc giận nàng?

Lục Nhiên cũng biết hành động ngày ấy của mình có chút đường đột, nhưng hẳn nghe được khúc đàn mà Văn Chiêu muốn đàn kia là một đoạn khá ngắn, đột nhiên liền nghĩ tới『 Quan Sư 』, một lần xúc động liền đem khúc ấy đàn ra.

Lần trước trong thời điểm khẩn trương, phụ thân bệnh nặng đưa một đứa trẻ như hắn tiến vào trong một tòa lưu li rộng lớn, trịnh trọng nói với hắn, "Những người này về sau đều là của con....." Mà hắn nhìn xuống, trong mắt những người đó che dấu sự âm ngoan cũng coi thường dưới vỏ bọc thần phục.

Lúc này ngồi đối diện cây đàn, ánh mắt rơi xuống dây đàn, mặt đàn, rơi xuống ngón tay của mình liền không dám ngừng đầu nhìn nàng một cái.

Quả nhiên, nếu bấy giờ hắn ngừng đầu nhìn nàng, chắc chắn sẽ thấy sự kháng cự cùng lãnh đạm của nàng.

Lục Nhiên đưa mắt nhìn đôi tán nhân đang bãi thiên địa, trong lòng cũng không bị không khí vui mừng này lây nhiễm, ngược lại cảm thấy vắng vẻ, mất mát.

Nàng chẳng qua chỉ là tiểu cô nương có chút nhan sắc, tại sao bản thân lại vì nàng mà khó chịu nhỉ.

Mà giờ, vai chính Trang Văn ở dưới khăn hi chỉ thấy một đôi giày da đen thêu vân vân, loại giày này nàng cũng từng nhìn thấy trên chân của biểu ca.

Trang Văn nhắm mắt, hạ quyết tâm không nhớ đến người nọ, tầm mắt một lần nữa dời trên đôi giày thêu màu đỏ của mình.

Bái xong đường, Trang Văn được hi bà dẫn vào tân phòng, Dịch Trạch bên tai nàng nói nhỏ, "Muốn ăn gì cứ thoải mái, đồ trang sức, khăn hi đều có thể sờ xuống, không cần giữ lễ tiết."

Trang Văn có chút im lặng, hẳn thế nhưng lại nghĩ cho nàng chu đáo đến như vậy, lo lắng nàng sẽ đói sẽ mệt, đến cả ước định thành quy củ cũng không để ý đến.

Văn Chiêu đang cùng các nữ quyến ở hậu viện đùa giỡn. Lần này Tiết Cẩm Phúc cũng tới, Dịch Trạch là thủ hạ đặc lực của Tiết tướng, hôn sự của hắn, Tiết tướng sẽ đến dự, Tiết Cẩm Phúc chính là bị Tiết tướng kéo tới, trên mặt vẫn có chút đáng vẻ không tình nguyện.

Cô nương này đến cả diễn cũng không thêm.

Có quý nữ mang theo thân thiện cười đến bên cạnh nàng ta, hỏi nàng thăm cái trân châu mua ở đâu. Đôi mắt Tiết Cẩm Phúc nhìn về phía xa của đình tử, nói, "Cha ta tặng cho ta, ta cũng không rõ mua ở đâu."

Cô nương kia ghen lại một chút, ngượng ngùng mà thôi lui, cô nương bên cạnh chán ghét liếc Tiết Cẩm Phúc một cái, nhưng không dám biểu hiện rõ ràng.

Tuy là như thế, nhưng vẫn có những cô nương căng da đầu cùng nàng ta nói chuyện, bởi vì trường bối trong nhà đều bổ trí xong nhiệm vụ cho các nàng.

Tiết Cẩm Phúc kia dường như mất đi hứng thú, không hề phản ứng với những người nịnh hót nàng ta. Trông mắt vừa chuyển, thấy ở Văn Chiêu cục ki nổi bật trong đám người kia, ngón tay chỉ về nàng, nói, "Khương Nhị cô nương."

Văn Chiêu nghe được giọng nói hướng về phía nàng, mỉm cười trả lời, "Tiết cô nương."

Tiết Cẩm Phúc nhìn cặp mắt đào hoa mê người kia, bĩu môi nói, "Ta khát, phiền người giúp ta rót ly trà tới."

Hoá ra là muốn đem nàng thành nha hoàn sai sử?

Văn Chiêu còn chưa nói lời nói, Văn Đàm phía sau đã đỏ lên mặt nói, "Tiết gia ti ti như vậy thật không thích hợp!"

Văn Chiêu nhìn nàng xua xua tay, nàng vẫn chưa cần phải nhờ Văn Đàm bảo vệ, tuy rằng trong lòng ấm áp, nhưng không muốn Văn Đàm vì vậy mà cùng Tiết Cẩm Phúc kia kết thù.

Dáng vẻ Văn Đàm vẫn không phục, nhìn Nhị ti nhu hòa cười, hốc mắt đỏ lên. Văn Đàm nàng thật chịu không nhịn nổi cục tức này, cũng không muốn Nhị ti bị khinh bỉ!

Thần sắc Văn Chiêu bất biến, dường như không nghe ra Tiết Cẩm Phúc đang gây khó dễ, nhìn nha hoàn Dịch Phỉ cách đó không xa nói, "Nghe thấy chưa? Tiết cô nương khát nước đi ngượng ngùng gọi trà, người còn không mau đi rót giúp nàng đi?"

Buồn cười, Tiết Cẩm Phúc nàng sao có thể sẽ ngượng ngùng? Tiết Cẩm Phúc khẽ cắn môi, xoay mặt về hướng khác.

Vốn dĩ nàng ta chính là muốn nhìn xem Khương Văn Chiêu có gì đặc biệt, lại có thể khiến cho Lục Nhiên kia đàn một bản『 Quan Sư 』, mà Lục Nhiên này không phải là nam tử hèn mọn, hẳn là người đã cự tuyệt nàng.

Hon nữa Tiết Cẩm Phúc nàng, trước nay chưa từng bị người khác cự tuyệt qua.

Nhưng nàng thấy, Khương Văn Chiêu này ngoại trừ khuôn mặt vừa mắt một chút, cũng không có chỗ gì hơn người. Ánh mắt Lục Nhiên kia quả nhiên chẳng ra gì!

Sau khi khai tiệc, mọi người dường như quên mất tiết hạnh đệm vừa rồi, không khí hoà thuận vui vẻ mà vừa nói vừa cười. Phía trước bọn nam tử cũng cung ly chúc mừng, tân lang luôn luôn trầm ổn lúc này trên mặt cũng mang vẻ vui mừng mà tiếp nhận lời chúc phúc của bạn bè.

Văn Tập tìm được cơ hội liền đem Lục Nhiên kéo sang một bên, nghiêm mặt nói, "Mặc kệ huynh dùng phương thức nào để treo lên, đều không cần dính dáng đến Chiêu Chiêu."

Tươi cười trên mặt Lục Nhiên nhạt xuống, nhìn thẳng Văn Tập, "Lục Nhiên ta không phải là loại người như vậy, Văn Tập chẳng lẽ cũng không hiểu?"

"Nhưng ta không tin huynh sẽ đối với Chiêu Chiêu..... Huynh lớn hơn nàng sáu tuổi, ngày thường gặp mặt cũng không nhiều lắm, tại sao liền....." Văn Tập cau mày, không buông tha bất kì biểu tình nào trên mặt Lục Nhiên.

Lục Nhiên cười đến vừa bất đắc dĩ lại nhu hòa, nói, "Yêu thích một người làm sao chỉ nói hai ba câu là có thể giải nghĩa được? Ta biết trong lòng người không vui, nhưng ta đối với nàng thực sự là không có tâm tư lợi dụng."

Bên cạnh có người kéo Văn Tập đi uống rượu, lúc này hẳn mới rời đi. Lục Nhiên nhìn theo bóng dáng thon dài của Văn Tập, trong lòng sinh ra mấy phần chua xót. Hẳn thật hăm mộ Văn Tập có thể thân mật như vậy mà gọi nàng là Chiêu Chiêu.....

Mà hẳn chỉ có thể cứng ngắc gọi nàng là Khương Nhị cô nương, tâm tư dành cho nàng lại bị người ta xuyên tạc vì dụng tâm kín đáo. Bấy giờ người nọ đối với hắn lạnh nhạt xa cách, hẳn đột nhiên cảm thấy trà trộn vào quan trường còn dễ dàng hơn so với tình trường.

Đến khi Dịch Trạch cảm thấy có chút vắng đầu hoa mắt, hướng các vị khách khứa xin tha, khách nhân thiện ý cười vang, bảo hắn nhanh chóng quay về bồi tán nương tử. Dịch Trạch uống một chén canh giải rượu mà tùy tùng đưa đến, lắc lắc đầu lại súc súc miệng, lúc này mới đứng dậy đi về hướng tân phòng.

Khách khứa đằng trước vẫn mời rượu nhau, còn có không ít người sẵn cơ hội này muốn cùng Tiết tướng đáp tạ trọng tuyến.

Đúng vào lúc này, bỗng có đột nhiên phát sinh. Mọi người nghe được phía sau có người lớn tiếng kêu to, "Người đâu, chủ tử ngã xiui!"

Đám người Lục Nhiên vội vàng tiến lên nhìn kỹ, thấy tân lang Dịch Trạch hôm nay đã bất tỉnh nhân sự, ngã trên mặt đất, bên cạnh là vẻ mặt kinh hoàng của gã sai vặt.

Sắc mặt Dịch Trạch tuy trắng bệch, nhưng biểu tình thanh thản, chỉ là mạch đập hồ hấp đều đều mong manh.

Mọi người nhìn thấy ngày đại hi lại phát sinh chuyện này, luống cuống tay chân mà gọi lang trung đến.

Lang trung kia lắc đầu thờ dài, "Quái lạ, chứng bệnh này tại hạ chưa từng gặp qua."

Lang trung thứ hai, thứ ba đều nói như vậy.

Trang Văn ở tân phòng nghe được tiếng ồn ào, lại được nha hoàn bẩm báo, nắm chặt lồng bàn tay, do dự không biết nên ra ngoài hay không.

Bỏ đi, Dịch Trạch nói không cần để ý quy củ. Trang Văn thuyết phục bản thân, mang theo lần váy to lụa đỏ thăm bước ra cửa phòng. Vây quanh cửa phòng có rất nhiều người, nhìn thấy thân ảnh đỏ thắm chạy đến liền vội vàng nhường đường. Trang Văn lúc này mới nhìn thấy Dịch Trạch nằm trên giường bất tỉnh nhân sự.

Trang Văn cảm thấy nàng dường như lung lay sắp ngã.

Nàng rõ ràng không thích hắn, nhưng thấy sắc mặt trắng bệch, đáng vẻ suy yếu của một người trầm mặc ôn nhu này, trong lòng nàng không nhịn được chua xót.

Vân Chiêu cũng nghe thấy tin tức này, nhủ màu thầm nghĩ, nàng nhớ rõ Dịch Trạch không phải chết bất đắc kỳ tử lúc này.....

Là biến số gì khiến cho chuyện này diễn ra sớm hơn?

Lúc này Phù Diêu từ đằng trước chạy đến nói, "Bên ngoài có một đạo sĩ nói hần có biện pháp, bọn họ thực sự không có cách nào đành phải tin hần, cho hần thử một lần."

Phù Diêu thở hồn hển, nói xong một câu liền đứng một bên bình phục hơi thở, Vân Chiêu nghe xong đột nhiên lại nhớ đến chuyện này.

Kiếp trước cũng có một chuyện này, nhưng thời gian quá ngắn nàng cũng không ghi nhớ trong lòng, nghe Phù Diêu vừa nói mới nhớ ra.

Đạo sĩ kia..... Còn không phải là Đạo Ân sao?!

Lục Nhiên tuy biết đạo sĩ này có vấn đề, nhưng trước mắt Dịch Trạch hôn mê bất tỉnh, sắc mặt càng thêm khó coi, phòng chừng chi có đạo sĩ này mới có thể cứu hần.

Dù cho đây là một vòng mưu kế của người nọ, hần cũng chỉ có thể nhìn sự tình phát sinh mà thôi.

Lục Nhiên nắm chặt tay, thấp phần chán ghét loại cảm giác bất lực này, đôi mắt lướt qua hướng kia. Trên mặt người nọ là cùng với người khác hết như lúc đầu đây về lo lắng.

Quả thật là con hát trời sinh.

Đạo Ân chân nhân dùng một ngón tay điểm lên ấn đường của Dịch Trạch, nói, "Người này dương thọ đã hết, Tí Mệnh Tiên Quân cho hần mệnh cách vào ngày đại hi sẽ quay về....."

Mọi người nghe thế, sắc mặt kịch biến, có chút thiếu kiên nhẫn mà trực tiếp mắng, "Đạo sĩ thôi, người nói bừa cái gì?!"

Đạo sĩ kia cũng không tức giận, vẫn là không nhanh không chậm nói, "Chư vị đừng vội, bản đạo có thể cùng Tí Mệnh kia nói để sửa lại mệnh pháp của hần."

Mọi người nhìn hần hết như xem thuật sĩ giang hồ, lại mơ hồ ôm chút chờ mong, chỉ thấy đạo sĩ này ngay tại chỗ xốc bào ngồi xuống, nhắm mắt im lặng trong chốc lát, rồi đứng dậy, dùng phát trần hướng lên trên mặt Dịch Trạch phủi một cái.

Như vậy hành động không đáng tin cậy * như thế nhưng không ai nghi ngờ hần, bởi vì bọn họ thấy mi mắt Dịch Trạch giật giật, như muốn tỉnh lại.....

(* nguyên văn 神神叨叨 [thần thần thao thao])

Trên đời này thực sự có đạo pháp thần kì như vậy?

Mọi người dù không tin, nhưng chuyện này lại diễn ra trước mắt bọn họ.

Gã sai vật kia của Dịch phủ vào thấy chủ tử tỉnh lại, kích động đến rơi nước mắt, liền đem đạo sĩ kia tôn sùng thành thần tiên, mở miệng gọi "Tiên nhân".

Rất nhiều khách khứa thấy thế cũng gọi theo.

Đạo Ân chân nhân xua xua tay nói, "Bản đạo cũng là vì tích công lỹ hành, Tí Mệnh kia nhất thời ham chơi viết mệnh cách cũng không thể hại toàn gia người ta."

Mọi người nghe hần nói chuyện rất kì lạ, nhưng chứng bệnh kì quái của Dịch đại cũng xác minh điểm này, lại có chút tin tưởng.

Dịch Trạch kia vừa mới tỉnh lại liền thấy một đám người vây quanh bên giường, nghi hoặc hỏi, "Các vị đây là....."

Gã sai vật vội đem chân tướng kể cho hần nghe một lần, Dịch Trạch cau mày hỏi, "Thật ư?" Chuyện này quá mơ hồ, nhưng khách khứa quanh mình không thể đồng loạt lừa hần được.

Thời điểm Dịch Trạch đang rù mắt không biết suy nghĩ gì, Đạo Ân mở miệng nói, "BẠN nhỏ không cần lo lắng, lần này sau khi sửa lại mệnh đạo, người sẽ hết như người thường, nên sống đến bao nhiêu tuổi thì sẽ là bấy nhiêu tuổi."

Lục Nhiên nhìn thấy phản ứng liên tiếp của Dịch Trạch này, yên lặng nghĩ đến chuyện kia rồi cuộc có nên để Dịch Trạch tham dự hay không.

Dịch Trạch đột nhiên nghĩ đến một chuyện, hỏi gã sai vật bên người, "Phu nhân đâu?" Cũng không đợi hần trả lời, tầm mắt đảo qua liền thấy cuối giường có một thân ảnh đó thẳm.

Tân nương của hần đang ở đây, trong mắt còn lưu lại nước mắt, vừa lo lắng vừa vui mừng khi nhìn thấy hần, đáng vẻ không dám tiến lên.

Dịch Trạch để lại cho mọi người một câu, "Hôm nay ta đã khiến chư vị sợ hãi, ngày sau Dịch mỗ chắc chắn bồi tội." Liền dắt tay Trang Vân bước ra ngoài.

Khách khứa thấy thế cũng cười, có người trêu, "Bồi tội thì không cần đâu, tân lang phải bồi tân nương thật tốt mới phải."

Trang Vân nghe vậy xấu hổ đến hai má ửng đỏ, tay trong tay người nọ, muốn rút ra cũng không được.

Dịch Trạch một đường đưa Trang Vân tiến vào tân phòng, mang theo xin lỗi nói, "Hôm nay khiến nàng sợ rồi, thật xin lỗi, ta cũng không biết vì sao lại phát sinh việc này."

Trang Vân liên tục lắc đầu, nhẹ giọng nói, "Không sao..... Chẳng không có việc gì là tốt rồi." Nói xong lại không biết vì sao cảm thấy có chút xấu hổ, cúi đầu không dám nhìn hần.

Bên này một mảnh kiều diễm phấn hồng, bên ngoài lại ớn ào đến khó coi.

Đám người Vân Chiêu ra khỏi Dịch phủ, đang chuẩn bị lên xe ngựa. Thỉnh Nguyệt nhìn thấy đáng vẻ như ngọc của Trang Khởi, không khỏi liếc mắt nhìn thêm một cái, trước nay vì sao nàng lại không phát giác ra biểu ca của Vân Chiêu đẹp mắt như thế nhỉ. Mà Vương Uẩn đang quần lấy Trang Khởi trò chuyện, nhìn thấy ánh mắt Thỉnh Nguyệt lập tức âm dương quái khí mà đâm nàng một câu.

Thỉnh Nguyệt vừa bực tức lại xấu hổ, trả lời, "Người nói ai không biết thế?"

Hai người người một câu ta một câu mà bắt đầu cãi nhau. Ở công lớn của người khác cãi nhau thực sự chứng tai gai mắt, Nhị ca đang muốn đem kéo Thỉnh Nguyệt trở về, lại nhìn thấy Vương Sùng kia trước hần một bước nói, "Lâm chư vị chê cười, là gia muội không hiểu chuyện. Uẩn Nhi, mau xin lỗi Khương Tử cô nương!"

Vương Uẩn bĩu môi, xoay mặt sang một bên. Vương Sùng trầm mặt xuống gần từng chữ một mà lặp lại, "Mau xin lỗi người ta!"

Vương Uẩn rất ít thấy huynh trưởng nhà mình tức giận như vậy, dường như bị trấn trụ, đành phải không tình nguyện mà nói với Thỉnh Nguyệt nói, "Thực xin lỗi, là ta nói bậy....."

Giọng nói mang theo chút tức nộ, nàng cảm thấy thực sự rất ủy khuất, ca ca nhà mình lại đi giúp đỡ người ngoài không giúp nàng, hơn nữa còn là ở trước mặt người nàng thích, hạ thể diện của nàng. sau này nàng sẽ không bao giờ quan tâm ca ca nữa!

Thỉnh Nguyệt thấy đối phương xin lỗi, sắc mặt đỡ hơn chút, nói, "Ta cũng có sai, mọi người giải hòa thì tốt rồi."

Thỉnh Lan gõ gõ đầu nàng, thấp giọng dặn dò, "Loại chuyện này chỉ cười cười sẽ qua đi, muội thật là không tha thứ được." Nói xong lại thật lòng thật dạ nhìn về phía Vương Sùng nói lời cảm ơn.

Nam tử này không nghiêng không lệch còn để các nàng làm chủ, hơn nữa hần hình như là nam tử trong yến xuân trước kia cùng nàng vẽ tranh, đánh đàn.

Vương Sùng thấy Thỉnh Lan cúi đầu, thông thả hành tạ lễ với hần, có chút tự hào lại có chút vui mừng, hoàn toàn bỏ qua đối mắt nhỏ ủy khuất, không cam lòng của Vương Uẩn.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Thái Tử Phi

Người trong điện đang ưu nhã uống trà, khí nóng mờ mịt bao phủ gương mặt nàng trở nên mơ hồ, nhưng vẫn nhìn ra được đó là một phụ nhân phong vận.

Lưu Ly đem tin tức nàng tìm hiểu được nhất nhất báo cho người trước mặt. Đôi mày dài của hoàng hậu hơi nhíu lại, nốt chu sa ở đuôi mày đó tựa máu tươi uớt át.

"Không biết hoàng thượng bên kia sẽ thế nào....." Hoàng hậu nói xong rù mắt, đem khí nóng trên nước trà thổi đi một chút.

Thái tử nắm chặt quyền đầu ngồi trước bàn thật lâu.

"Không được, không thể tiếp tục bị động như vậy....." Thái tử đột nhiên đứng dậy, đi ra ngoài phòng.

Hôm nay trong triều đã xảy ra một chuyện lớn, vẫn chưa nhắc đề hôn sự thái tử cư nhiên tấu thỉnh hoàng thượng vì hân tuyển chọn chính phi.

Hon nữa thái tử đã mười tám tuổi, sớm nên suy xét hôn sự, nhưng đến giờ trong Đông Cung đến cả một nữ nhân cũng không có. Hoàng thượng không thích thái tử, đã là sự thật trong triều trên dưới trong lòng hiểu rõ chỉ không nói ra mà thôi, sau đó càng không cần nhắc đến, nếu thế tộc của thái tử thể lực cường đại, tuyệt đối không có chỗ tốt.

Lần này thái tử đem chuyện tuyển phi đưa ra bên ngoài, hoàng thượng sẽ không tiện cự tuyệt, vì thế lịch trình thái tử tuyển phi được diễn ra sớm hơn.

Văn Chiêu đang ngồi trong viện hướng về Vọng Nguyệt đình vẽ tranh, Văn Đàm từ bên Tây Tịch tiên sinh nháy nhót trở về, thấy Văn Chiêu lập tức dừng lại xem nàng đang vẽ cái gì.

"Nhị ti ti thật là người có thiên phú xuất chúng!" Văn Đàm tán thưởng nói.

Văn Chiêu vừa vẽ vừa hỏi nàng, "Vì sao nói như thế? Họa kỹ của Nhị ti cũng chỉ qua mức tiêu chuẩn thôi."

Văn Đàm nghiêng đầu chớp mắt nói, "Bởi vì A Đàm ngày thường cực ít khi nhìn thấy Nhị ti luyện vẽ, mẫu thân nói, chỉ có bẩm sinh hơn người mới có tư cách chậm trễ sang ngày sau."

Bút vẽ của Văn Chiêu dừng một chút, kiếp trước tích lũy của nàng lại trở thành thiên phú trong miệng Văn Đàm, cũng trách nàng trọng sinh tới nay dựa vào tích lũy này liên tục biếng học hỏi, lời này của Văn Đàm với nàng mà nói chính là thực tình nàng.

Hai người câu được câu không trò chuyện, liền thấy Chiết Chi một đường chạy chậm lại đây.

Chiết Chi hành lễ nói, "Nhị cô nương, họa sư tới, phu nhân gọi cô nương đi chuẩn bị."

Văn Chiêu buông bút, gật gật đầu nói, "Chờ ta một chút."

Họa sư kia dọn xong giấy vẽ, đang chờ liền thấy một thiếu nữ thanh xuân uyển chuyển đi đến, từ dáng người này, đáng vẽ xem ra không thể nghi ngờ là một mỹ nhân.

Người người đều yêu cầu đẹp, đối với người như hân, người vẽ tranh mà sống, càng thích cái đẹp như mạng, mà người trước mặt càng làm hân tin tưởng hôm nay bản thân có thể vẽ ra một bức họa tuyệt mỹ.

Không nghĩ đến giây tiếp theo liền có một thùng nước lạnh hắt xuống từ trên đầu hân, họa sư thấy rõ mặt nàng, dường như nuốt phải ruồi bọ, ngẩng quan của cô nương này đẹp thì đẹp đó, nhưng màu da lại vàng như nền, sắc môi cũng thực sự tái nhợt, vừa thấy chính là đáng vẽ không điều dưỡng tốt thân mình.

Họa sư trong lòng thờ dài, đáng tiếc quá.

Chờ sau khi họa sư đi rồi, Văn Chiêu mới quay về phòng đem nước gừng trên mặt tẩy xuống, Văn Đàm trực tiếp khen, "Nhị ti ti thật là lợi hại!"

Thời điểm buổi tối trên án thư của thái tử đã đặt xong một chồng họa, thái tử tùy ý vừa lật, cảm thấy không gì ý tứ, kêu tùy tùng giúp hân đề ý giá thể tốt một chút.

"Đem phủ quốc công, phủ đại tướng quân còn có Binh Bộ lấy ra trước."

Hân yêu cầu nhạc gia nắm binh quyền.

"Điện hạ, đây là Đại cô nương Vệ quốc công phủ Tư Mã Dục, đây là Nhị cô nương Vinh quốc công phủ Khương Văn Chiêu, đây là cháu gái Binh Bộ thượng thư Trương Văn Thiển, đây là cháu gái Trấn Quốc đại tướng quân Mục Doanh....."

Thái tử tùy ý gật gật đầu nói, "Đặt chỗ đó trước, người đi xuống đi."

Tùy tùng vô thanh vô tức rời khỏi phòng, thái tử lúc này mới bắt đầu cười nói, "Xuất hiện đi, lại xuất quỷ nhập thần như vậy."

Dứt lời, trong góc tối hiện ra thân hình một nam tử, người nọ từ bóng tối đi ra, nói, "Tùy tùng của điện hạ không đủ cảnh giác....."

Thái Tử liếc nhìn hân một cái nói, "Ai có thể cảm nhận được người nhĩ."

Người nọ không hề đáp lời, đi đến bên án thư, ngón tay thon dài chỉ một chút, nói, "Người này, nếu điện hạ cho ta mặt mũi, giữ lại cho tại hạ."

Thái tử "ừ" một tiếng, nói, "Hoá ra hôm nay người đến là vị cái này?" Thái tử lấy bức tranh kia vừa nhìn, cười to, "Người cư nhiên thích người như vậy, nhìn như bị bệnh vậy?"

Người nọ cũng không giải thích, dường như đang đợi một câu phê chuẩn của hân, thái tử xua tay nói, "Thôi, dù cho cô nương này giá thể không tồi, nếu là người thích, ta sẽ xem người khác."

Người nọ chấp tay nói, "Đa tạ điện hạ."

Thái tử tùy ý gật gật đầu, nói, "Nếu người đã đến đây, liền giúp ta xem xét, người xem Tư Mã gia cô nương này như thế nào?"

"Vệ quốc công ở Tây Nam có hai mươi vạn quân đóng, binh lực này không thể khinh thường, chỉ là muốn hoàng thượng đáp ứng cũng không đơn giản....."

Thái tử im lặng một chút, thờ dài, "Bỏ đi, ta vẫn muốn đánh cuộc một lần."

"Cần thuật toán Đạo Ân đi trước khi hân có cơ hội tác oai tác quái." Ánh mắt thái tử trong nháy mắt liền trở nên sắc bén, đem bức họa trong tay siết chặt một chút.

Hôm sau thái tử liền ở trên điện nói đã có người vừa ý, hoàng thượng thoáng ngồi thẳng người, cười hỏi hân, "Là người phương nào? Minh Nhi không bằng nói ra."

Thái tử đáp, "Đại cô nương Tư Mã gia Tư Mã Dục." Nói xong liền không chút dấu vết quan sát biểu tình trên mặt hoàng thượng.

Ý cười trên mặt hoàng thượng chợt thu lại, hỏi, "Vì sao là nàng?"

Thái tử trả lời, "Thưa phụ hoàng, cô nương này gương mạo xinh đẹp lại hiền thực, hài nhi rất thích."

Hoàng thượng lẳng lẳng nhìn hân, cười như không cười hỏi, "Phải không?"

Thái tử nghe vậy rung mình, thầm nghĩ phụ hoàng quả nhiên là không muốn sao.....

Ai ngờ sắc mặt hoàng thượng biến đổi, đột nhiên cười to nói, "Minh Nhi thích, phụ hoàng tự nhiên sẽ thay người làm chủ."

Ngày đó thái tử mang về mặt vui mừng bước ra khỏi điện, ánh nắng bên ngoài hơi hắt lên người, chiếu trên gương mặt ấm áp thái tử, hòa hợp đến lạ.

Hân cực độ đứng rồi sao, phụ hoàng vẫn quan tâm hân ư.....

Ngày đó trong cung truyền xuống hai đạo ý chỉ, một đạo là ban Đại cô nương Tư Mã gia vào vị trí thái tử phi, năm sau thành hôn. Một đạo còn lại là triệu Đạo Ân chấn nhần tiến cung.

Vệ quốc công phủ đương nhiên hân hoan vô cùng, thái tử kia dù cho hiện tại lòng cánh vẫn chưa đủ, nhưng hân chung quy là trừ quân một triều, làm thái tử phi của hân, ngày sau chính là một nước chi mầu, đến lúc đó Tư Mã gia bọn họ chính là hậu tộc vô văn phong quang.

Tin tức truyền tới Vinh quốc công phủ, Yên Thị vội gấp một đứa trẻ ấn cho Thánh Lan, nói, "Còn tưởng rằng Nhị cô nương sẽ có tạo hóa lớn thế nào, bất quá cũng chỉ có thế."

Thánh Lan đem đồ ăn trong chén ăn luôn, yên lặng không đáp.

Nàng đến cả tư cách được lựa chọn cũng không có, cũng không biết mẫu thân nàng cao hứng vì cái gì. Mà đây lòng nàng lại là hy vọng Nhị ti có thể được tuyển chọn, dù ngày sau Nhị ti làm một nước chi mầu, mỗi khi nàng tiến cung đều phải hướng nàng ấy hành đại lễ, nàng cũng cam nguyện.

Thánh Nguyệt bĩu môi, nói, "Nương nói lời này ta không thích nghe."

Yên Thị một tay chỉ vào đầu Thánh Nguyệt, giận mắng, "Nha đầu người là khuấy tay quẹo ra ngoài!"

Thánh Nguyệt buông đứa trẻ trong nói, "Nhưng nếu Nhị ti làm thái tử phi, toàn bộ Khương gia chúng ta đều sẽ được lợi à!"

Yên Thị nghe vậy liền trừng nàng liếc mắt một cái, "Người chính là kẻ hiểu đại cách cục, mẫu thân mới là kẻ nhỏ mọn, nhưng người cũng không nghĩ, nếu là như vậy Tam phòng chúng ta còn ngắc đầu lên được? Chúng ta cần sống oai phong ở trong phủ, chứ không phải lấy vinh dự kia ra ngoài khoe khoang."

Nhưng nếu có phần tôn vinh này, ngày sau mai mối của hai ti mười ngàn đều sẽ tốt chút. Nói đến cùng trong lòng mẫu thân chính yếu vẫn là dạ vị trong phủ của mình.....

Thỉnh Lan ăn một ngụm cơm, yên lặng nghỉ. Nếu gia thế nàng tốt thêm chút nữa, nàng cũng không cần lâm vào cục diện không cao không thấp, xấu hổ như vậy.

Thỉnh Nguyệt không nghĩ đến phương diện này, chỉ lo lắng Nhị ti ti của nàng sẽ thất vọng hay không, hẳn là không rồi, trông Nhị ti ti nhìn không giống như muốn làm thái tử phi.....

Nhị ti ti của nàng tựa hồ vẫn chưa khai thông đầu, thấy nam tử nào đều không có phản ứng.....

Mã Văn Chiêu bảy giờ đích thực không hề thất vọng, ngược lại còn thở phào một hơi, trên mặt tươi cười nhẹ nhõm không ít. Điều bất mãn duy nhất chính là người được chọn làm thái tử phi kia vẫn là Tư Mã Dục.

Ngày sau nếu nàng tiến cung, chẳng phải vẫn hướng nàng ta hành đại lễ.....

Văn Chiêu bĩu môi, quả thực thế sự khó có thể thấp toàn thấp mỹ. Kiếp trước nàng ngẫu nhiên bị thái tử nhìn trúng, mới được vị trí thái tử phi, kiếp này nàng cực lực tránh né thái tử, vị trí kia cũng đồng dạng thuộc về Tư Mã Dục, gia thế xuất chúng đúng mọa hơn người kia.

Hơn nữa Tư Mã Dục đã được căn cứ theo tiêu chuẩn bồi dưỡng hoàng hậu từ lúc còn nhỏ, bảy tám tuổi đã học hết cung đình lễ nghi, lớn tuổi chút lại học bản lĩnh xã giao, nàng ta đương nhiên thành thạo ở vị trí kia rồi

Văn Chiêu siết chặt bút trong tay, nhìn nét mực rơi trên giấy Tuyên Thành, cảm thấy trong lòng vẫn khó có thể bình ổn.

Nàng quả nhiên vẫn là không cam lòng. Những kẻ huỷ hoại nàng, nàng muốn bọn họ hết thấy xuống địa ngục! Dù cho kiếp này không có phát sinh những chuyện kia, nàng vẫn khó lòng tha thứ cho hành động kiếp trước của Tư Mã gia.

Tư Mã Tĩnh vô tội, nhưng còn Tư Mã Dục kia, cha mẹ của các nàng thì sao?

Tắt đèn, ánh trăng bên ngoài không đến giường của Văn Chiêu, trong phòng là một mảnh u tĩnh màu lam.

Dường như là đêm trước tổ phụ xuất chinh, Văn Chiêu khuyên tổ phụ nếu thu được tin tức trong kinh, trước tiên phải bình tĩnh suy xét, đoán đo mọi thứ, không được để lửa giận che mờ hai mắt.

Tổ phụ nhỏ nhẹ mà an ủi tổ mẫu không cần lo lắng cho an nguy của ông, ông ở trên sa trường chiến đấu cả đời, làm sao dễ dàng bị người đánh bại như vậy. Nội tâm Văn Chiêu gấp gáp, lớn tiếng gọi tổ phụ vài tiếng, trên mặt tổ phụ treo lên nụ cười mãn nguyện, hài lòng, hứa hẹn nói ông sẽ chiến thắng trở về.

Tổ phụ nhìn không thấy nàng.

"Tổ mẫu, tổ mẫu....." Giúp Văn Chiêu kêu tổ phụ một tiếng.....

Tổ mẫu cũng nhìn không nghe thấy, trong lòng Văn Chiêu trầm xuống. Lúc này lại ở trong phòng nghe thấy được tiếng động ồn ào, Phù Diêu bên ngoài khóc lớn tiến vào, nói, "Cô nương, phủ quốc công phải bị xét nhà rồi....."

"Cô nương nếu không chúng ta đem xiêm y thay thôi..... Hu hu, Phù Diêu không muốn cô nương đi Tây Bắc chịu khổ....."

Đầu Văn Chiêu đau muốn nứt ra, vì sao phủ quốc công vẫn bị xét nhà?

Nhìn Phù Diêu khóc lớn thảm thương trước mắt cùng Phù Cừ lặng lẽ rơi lệ, Văn Chiêu cắn chặt răng gần từng chữ một nói, "Ta đem khế thân trả cho các người, các người không còn là hạ nhân của phủ quốc công."

Nếu kiếp này vẫn chạy không thoát khỏi vận mệnh, nàng ít nhất có thể đem tự do trả cho nha hoàn của nàng.

Hai đại nha hoàn đều khóc kêu báo không cần, các nàng muốn hầu hạ cô nương, bằng không cô nương ở Tây Bắc làm sao chịu nổi. Văn Chiêu mặc kệ, lấy khế thân ra, nhét vào trong tay các nàng, nói, "Các người nếu là không nhận, Khương Văn Chiêu ta cũng không nhận hai người các người. Ta nói xong rồi, các người đi đi, đi đến nơi xa một chút, già chống sinh con....."

Hai người thất tha thất thum nàng không buông, Văn Chiêu gỡ tay các nàng ra, nói, "Buông ta đi."

Trên đỉnh đầu lại truyền đến tiếng rên của Tam ca, Tam ca tất giọng nói, "Tam ca không buông, Chiêu Chiêu là kim chi ngọc diệp, ai cũng không thể đánh muội."

"Tam ca chỉ có Chiêu Chiêu thôi....."

Đúng vậy, nàng cũng chỉ có Tam ca.

Nhưng sau này, nàng chỉ có thể sống trong cảnh ngập tràn cừu hận, cô độc một người.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Mộng Dưới Trăng

"Tam ca!" Văn Chiêu đột nhiên ngồi dậy, phát hiện bản thân đang nằm trên giường, ánh trăng ngoài cửa sổ đã lên cao, cả người nàng toàn thân đều là mồ hôi.

Phù Diêu và Phù Cừ ở gian ngoài nghe thấy tiếng hét của Văn Chiêu liền vội vàng tiến vào, hỏi, "Cô nương bị bóng đè ư?" Một người vừa thở đến lại rót nước, một người khác giúp nàng lau mồ hôi, Văn Chiêu lẳng lặng nhìn động tác của các nàng, chậm rãi nói, "Phù Diêu, Phù Cừ, đa tạ các người."

Hai người lập tức có chút sững sốt, làm gì có chuyện chủ tử nói lời cảm tạ đối với hạ nhân chứ? Hai người liền tục xoa tay nói không cần, đây là việc các nàng nên làm.

Phù Cừ nhìn Văn Chiêu thật sâu, mấy năm trước nàng liền phát hiện ra biến hóa của cô nương nhà mình, cô nương vốn dĩ vì thân mẫu mất sớm, kể mẫu vào cửa liền oán trời trách đất, ngoan cố dễ giận, sau đó lại dường như đột nhiên thay đổi thành một người khác, tuy vẫn là có tâm tính trẻ con, nhưng ngẫu nhiên có lúc nhìn thấy cô nương, cảm thấy dường như cả người cô nương phảng phất một tầng ánh sáng nhu hòa, bao dung ồm nhu, đối với người nhà cũng tình tế hơn.

Chứng minh có sức thuyết phục nhất độ quan hệ thân mật khăng khít giữa cô nương cùng với phu nhân và Ngủ cô nương, đây là chuyện mà trước đây đến giờ không ai dám nghĩ đến. Hơn nữa trước đó nàng còn vì cừu Ngủ cô nương mà rơi xuống nước lạnh, đối đãi với Ngủ cô nương tốt như với thân muội muội của mình.

Suy xét lại, Phù Cừ cũng không hiểu vì sao lại phát sinh ra biến hóa này. Chỉ là bí mật của chủ tử làm sao để nha hoàn bọn nàng có thể biết rõ được, cũng đánh giá vờ như không nhìn ra mà thôi.....

Sau khi hai người lui ra, Văn Chiêu nằm trên giường lăn qua lăn lại, trong đầu đều là hình ảnh trong mộng vừa rồi.

Ngủ không được, nàng dứt khoát đứng dậy khoác áo, Văn Chiêu nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, tránh việc đánh thức nha hoàn nàng.

Nhìn thấy sắc trăng trong đình trong vắt, trong lòng Văn Chiêu cuối cùng cũng có thể bình tĩnh lại một chút, nhìn mái hiên đang chìm trong bóng đêm, nàng mượn lực trên thân cây đối diện, vài bước liền đứng trên nóc nhà.

Nàng ngồi tay nằm xuống, chớp mắt tựa hồ còn nghe ra hơi thở của sương đêm, Văn Chiêu nhắm mắt, ánh trăng xuyên qua mí mắt khép hờ, trong mắt nàng hiện lên vàng sáng trắng sữa.

"Nàng yêu thích Tam ca của mình?" Đột nhiên giọng nói nam tử vang lên khiến cho Văn Chiêu mở mắt, quay đầu nhìn về hướng người đến.

"Lục đại nhân sao lại đến đây?" Văn Chiêu lần nữa xoay mặt lại, đáng vẻ không muốn đề ý đến hắn, "Việc lên lên lúc lút lăm nhiều có thể tổn hại đến danh tiếng của Lục đại nhân."

Lục Nhiên ngồi xuống, nhìn ánh trăng trên đỉnh đầu, nói, "Muốn gặp nàng nên đến đây."

Văn Chiêu bỗng ngồi dậy, dụi mắt trừng hắn, "Mong Lục đại nhân nói chuyện cẩn thận!"

Lục Nhiên im lặng một lúc, nhìn Văn Chiêu không nói gì.

Trong đôi đồng tử đen nhánh chứa đầy hình bóng nàng, trong lòng Văn Chiêu hoảng hốt, vì chuyện này mà càng thêm tức giận, mặt không thèm nhìn hắn, nói, "Loại người coi quyền thế làm trọng như Lục đại nhân vẫn là không cần phải giả mù sa mả."

Thần sắc Lục Nhiên chợt buồn bã, ngữ khí cũng trầm xuống, nói, "Trong lòng nàng chính là nghĩ ta như vậy?"

Văn Chiêu cắn răng, cuối cùng vẫn không nói gì.

Hai người trầm mặc. Ánh trăng trên đỉnh đầu càng thêm sáng trong.

Lúc này đột nhiên bên cạnh truyền đến một tiếng cười khê, tiếng cười kia thấp đến dường như là từ trong phổi của người nọ truyền đến, hắn nói, "Bỏ đi. Lòng dè phòng nặng cũng xem như là một ưu điểm của nàng vậy. Chi là....."

Ánh mắt Lục Nhiên sâu thẳm, nhìn Văn Chiêu chăm chăm không buông, hỏi, "Bộ pháp kia của nàng học được từ chỗ nào?"

Văn Chiêu nghe vậy liền ràng mình, mới vừa rồi quả nhiên đã bị hắn nhìn ra sao? Chỉ là chuyện này nàng phải giải thích như thế nào? Kiếp trước nàng cũng chẳng dễ gì nói ra thân phận của ân nhân, huống hồ kiếp này nàng cùng ân nhân vốn dĩ không có giao thiệp gì! Hơn nữa Lục Nhiên cùng Nguyệt Chiêu các nhất định là có quan hệ phức tạp, nếu hắn quen biết với ân nhân, thế thì nàng càng không có cách tự bảo chữa.

"Vì sao ta phải nói với ngươi? Ngược lại là Lục đại nhân, nếu vẫn không rời khỏi nơi này, ta sẽ khiến cho mọi người đều chứng kiến Lục đại nhân ban đêm xông vào phủ quốc công." Văn Chiêu tránh vấn đề kia, trái lại uy hiếp hắn, ánh mắt lạnh lùng, có vài phần khí thế.

Cánh mũi Lục Nhiên cong lên, đem cô nương bên cạnh kéo vào trong lồng ngực, cười nói, "Khiến cho trên dưới quý phủ đều chứng kiến cảnh Nhị cô nương cùng nam tử dựa sát vào nhau ngắm trăng ư?"

Phong cảnh trước mắt Văn Chiêu vừa xoay, đến khi nàng phục hồi tinh thần, cả người đã nằm trong lòng ngực ấm áp của người nọ, quanh chớp mũi nàng đều hơi thở quen thuộc kia. Văn Chiêu vừa kinh ngạc vừa giận, gầy gù muốn rời khỏi vòng ôm của hắn.

Nhưng lực lượng nam nữ chênh lệch, Lục Nhiên chỉ đem nàng giam giữa hai tay, nàng cũng không động đậy được.

Văn Chiêu thở hổn hển, thấp giọng mắng, "Buông ta ra!"

Nàng sao lại quên mất, thẳng nhai này thực sự rất vô lại, xem khuê dự của nàng chẳng ra gì cả.

"Thực ra thì dễ người trong phủ nhìn thấy, bọn họ cũng sẽ không nói ra bên ngoài, chuyện này đối với bọn họ cũng không có lợi ích gì."

Lục Nhiên cười càng rộng rãi, đáp, "Nhị cô nương không lẽ lại là người gây thơ như vậy ư? Cho dù hạ nhân không đề cập đến, thế còn tam phòng phu nhân của quý phủ thì sao?"

Văn Chiêu nghẹn lời, người này vì sao cái gì cũng biết hết vậy!

Lời này hắn nói là thật, với tính tình của Tam thẩm, e rằng sẽ không bỏ qua cơ hội làm hồng danh dự nàng ra ngoài, dù không có lợi ích nên không hại nàng, thì bà ta chắc chắn cũng sẽ thường thường treo bên miệng, làm cho nàng và Nhị phòng không dám ngẩng đầu lên.

Sau đó Văn Chiêu cũng không ồn ào muốn gọi kêu người đến, chỉ trừng mắt nhìn gương mặt dạt dào ý cười của người nọ, dường như muốn khoét một cái lỗ trên mặt hắn.

Ánh mắt hung ác như thế trong mắt Lục Nhiên lại không có một chút lực sát thương nào, trái lại cảm thấy vô cùng đáng yêu sinh động, giống như con thú con há miệng nhe răng, đối với kẻ bé nhỏ lên lộ ra móng vuốt nhỏ nhưng không hề sắc bén.

Trong mắt nàng tựa như một hồ nước phủ đầy hoa đào nở rộ, sóng nước dưới ánh trắng càng thêm long lanh, hút lấy tâm hồn người khác, Lục Nhiên nhịn không được mà che mắt nàng lại, nói, "Đừng nhìn ta như vậy."

Nàng không chỉ có ánh mắt hút hồn, đến cả thân người cũng mềm mại ấm áp, dường như muốn tan chảy vào khuỷu tay hắn. Son môi trên môi nàng đã rửa sạch, hai cánh môi bây giờ vẫn ướt át, phấn hồng.....

Trước mắt Văn Chiêu là một mảnh đen, bên tai cũng không nghe bắt gì âm thanh gì, đáy lòng lập tức sinh ra chút bất an, cố gắng muốn tránh tay, trên môi chợt lạnh, hình như có một giọt sương đêm ngưng tụ trên môi nàng.

Văn Chiêu cảm thấy có chút ngứa, vươn lưỡi ngọc ra liếm liếm môi, nhưng lại liếm được một vật mềm ẩm.

Đây là.....

Lục Nhiên hẳn.....

Cả trái tim Lục Nhiên dường như vui vẻ đắm chìm trong hồ nước mềm mại, áp lực nhiều ngày qua trong đáy lòng không cách vứt bỏ thế mà trong một khắc này tất cả đều đột nhiên tiêu tán, dưới ánh trắng nửa đêm, thế nhưng hắn lại cảm thấy ánh dương rực rỡ chiếu rọi muôn nơi. Nàng tựa như một con thú nhỏ nhu nhược lạc đường, thật cẩn thận đưa đầu lưỡi dò xét liếm nước uống bên bờ sông, nước sông quá lạnh lẽo, nó cả kinh lập tức rút trở về. Thú nhỏ ngày thơ không rành thế sự, nhưng lại khiến cho cõi lòng thợ săn mềm nhũn.

Từ thế này chung quy có chút đặc biệt, Lục Nhiên không nghĩ đến lần đầu tiên bản thân hôn một cô nương lại trong tình cảnh này. Cử động bản tay che mắt nàng ra, lại phát hiện lòng bàn tay ẩm ướt.

Nàng khóc rồi?

Lục Nhiên vội rút tay ra, quả nhiên nhìn thấy hai mắt Văn Chiêu mở một hơi nước, khóe mắt vẫn đọng nước mắt chưa rơi, bộ dáng vô cùng đáng thương. Lục Nhiên lau đi nước mắt trên mặt nàng, giọt lệ vừa lau đi lại trào ra, đánh phải hạ giọng dục dăng nói, "Đừng khóc, đừng khóc....."

Văn Chiêu xoay đầu không thêm dè ý đến hắn, nước mắt vẫn ồ ạt trào ra, người này bắt nạt nàng đến ghê tởm rồi, càng ngày càng quá phận, lần này càng quá đáng, đem nàng nụ hôn đầu tiên hai kiếp đều cướp đi!

Lục Nhiên không biết được sự ủy khuất của Văn Chiêu, chỉ tưởng nàng bị hành động dọa đến, thấp giọng dỗ dành, "Là ta không phải, nàng mắng ta thế nào cũng được, đừng khóc nữa....."

Văn Chiêu thanh âm ồm ồm, ra lệnh cho hắn, "Vậy ngươi buông ta ra!"

Lục Nhiên đành phải buông ra nàng, thấy nàng quả thực dừng khóc mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Làm cho tiểu cô nương khóc thành như vậy, hắn vẫn cảm thấy bản thân tội ác tày trời.

Văn Chiêu được buông ra lập tức cách hắn thật xa, giọng nói vẫn mang chút âm mũi, nói, "Vì sao người như ngươi lại đáng ghét như vậy!" Giọng nói mềm mại mang theo hương vị ngày thơ, đến cả chính nàng cũng không phát hiện ra.

Hết ba lần bản lượt trêu chọc nàng, làm toàn những chuyện không thể nói với người khác, ban đêm xông vào khuê phòng nữ nhi cũng càng thêm thuần thực, sao có kẻ mặt dày vô si như vậy?! Văn Chiêu càng nghĩ càng ủy khuất, chỉ hận người này không bám theo người khác lại chỉ bám theo nàng, nàng lập chí muốn bảo vệ người nhà, sống lại một lần không phải đến đây cùng hắn dầy dụa không rõ.

"Ta lên hỏi người! Người rốt cuộc vì sao ở đây trêu đùa khinh bạc ta, hay là.....yêu, yêu thích ta?" Văn Chiêu lớn mật trực tiếp hỏi thẳng, đôi mắt lại ngó tới ngó lui. Dù sao thì đây cũng là lần đầu nàng hỏi vấn đề như vậy với một nam tử.

Đợi nửa ngày không được đáp lại, trong lòng Văn Chiêu càng lạnh càng lạnh, lửa giận cũng càng bốc càng cao. Hẳn quả nhiên là trêu đùa nàng, nhưng nàng đã mười ba rồi, há có thể dễ mặc hắn trêu đùa như vậy?

Như nàng hôm nay, cùng một nam tử hôn môi, làm thế nào còn có thể gả cho nam tử khác nữa? Nàng phải gả cho Lục Nhiên sao? E là chính hắn cũng chưa nghĩ đến chuyện này.

Nhịn không được nhìn sang hướng Lục Nhiên, lại nhìn thấy hắn cười đến mặt mày nhu hòa, đứng dậy đi về hướng nàng.

Đi trên nóc nhà, hắn lại như bước trên mặt đất bằng, từng bước một đi đến, gió đêm vén lên mái tóc dài của hắn, ánh trắng hòa vào y phục dạ hành trên người hắn.

Đến gần mới thấy rõ trong mắt hắn chứa cả ánh trắng, hết như dải ngân hà mờ mông, một thân hắc y cũng không giấu được ánh sáng tựa mặt ngọc.

Lục Nhiên xoa nhẹ gò má của Văn Chiêu, chăm chú nhìn nàng nói, "Nàng không nhìn ta, ta nói thế nào với nàng đây?"

"Ta thích nàng." Một câu này khản khản ôn nhu, bị gió đêm thổi tan trong không trung.

Trong phút chốc, trong lòng Văn Chiêu "thình thịch thình thịch" ồn ào đến độ khiến nàng tâm phiền ý loạn, khó lòng nhìn thẳng hắn, đôi mắt liếc nhìn về phía hoa viên bên cửa xa xa, cho nên không nhìn thấy hai má đỏ bừng không khác gì nàng của Lục Nhiên.

Lục Nhiên nhẹ nhàng nhéo má nàng, như bắt mẫn vì nàng lúc này vẫn là không thêm nhìn hắn.

Văn Chiêu dời tầm mắt về, thấy trong mắt Lục Nhiên như có lửa xoay, đang muốn hút cả thần trí nàng vào trong.

Vậy là thật ư? Hắn nghiêm túc sao?

Nàng có thể tin tưởng hắn không?

Tầm mắt nóng rực của Lục Nhiên từ đôi mắt nàng dời xuống ngừng trên môi nàng, lông mi hắn rũ xuống, che lại nhu tình chuyên chú trong mắt.

Mắt thấy hắn dựa càng thêm gần, Văn Chiêu bỗng dưng cảm thấy có một cỗ chua xót nảy lên trong tim, đột nhiên tỉnh táo lại, đẩy ra hắn, bình tĩnh nói, "Ta không rõ Lục đại nhân thích ta vì cái gì, nếu là vừa ý vẻ ngoài..... Vậy mong người tự rời đi đi."

Lục nhiên dừng lại, đứng thẳng người, nhìn nàng không nói gì.

Hắn thích nàng vì cái gì? Hắn chỉ biết là toàn thân trên dưới của hắn chỉ đối với nàng có phản ứng.

"Nếu như ta bị hủy dung hoặc là mất như Vô Diễm, người sẽ còn thích ta sao?" Văn Chiêu biết mình gây sự vô cớ, nhưng nàng đối việc này thực sự rất để ý, mỗi khi có công tử tuổi trẻ nhìn nàng với con mắt khác, nàng đều sẽ nhịn không được nhớ tới cảnh thể thảm kiếp trước không ai hỏi thăm sau khi nàng bị hủy dung.

Lục Nhiên cảm thấy ý nghĩ này của Văn Chiêu thật kì lạ, hắn thích nàng, đương nhiên cũng bao gồm cả vẻ ngoài của nàng, nếu gương mặt kia không phải là nàng, thế nàng vẫn là nàng sao?

Hắn thực sự chưa bao giờ đem vẻ ngoài và nội tâm nặng nề tách ra suy xét, cho nên câu hỏi của nàng, hắn nhất thời không trả lời được.

Vân Chiêu liếc nhìn Lục Nhiên trầm mặc im lặng, nhàn nhạt nói, "Đêm đã khuya, trở về nghỉ ngơi đi."

Nói xong liền thả người nhảy xuống dưới quay về phòng, chỉ để lại một mình Lục Nhiên đứng thật lâu sau trong bóng tối dày đặc.

Vân Chiêu nằm trên giường một hồi, đưa mắt nhìn lên trên màn trướng, trong đầu vẫn là chuyện vừa rồi kia. Nàng hưng hăng giờ tay chúi mũi, đem mặt vùi vào trong chăn.

Lục Nhiên kia kiếp trước ở tuổi như vậy vẫn không thành thân, có thể thấy được chuyện cảm tình với hắn mà nói chính là chuyện có cũng được mà không cũng chẳng sao. Nói không chừng qua không bao lâu là có thể đem nàng quên sạch thôi.

Vậy bây giờ nàng tâm phiền ý loạn chẳng phải là tự mình đa tình?

Bỏ đi, trước tiên nàng phải bảo vệ tốt người nhà, những việc kia nàng đều gác sang một bên vậy!

Vân Chiêu đem chân đẩy ra một bên, thiếp đi giữa thời tiết ấm áp cuối xuân.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Biểu Cô Nương

Edit: Halley

Beta: Roseny Chung

Hôm sau, Phù Diêu đang trang điểm cho Vân Chiêu, nhìn trong gương thấy bộ dáng cô nương uể oải ỉu xiu, Phù Diêu ngạc nhiên nói, "Tôi qua cô nương không ngủ ngon ư? Dưới mắt hơi xanh xao."

Vân Chiêu lười nhác gật đầu, "Tôi qua bị bóng đèn có chút ngủ không được."

Phù Cừ đem quần áo tới thay, nói "Là bọn nò tỳ không tốt, tôi qua lại không đốt hương an thần cho cô nương" Đã biết cô nương bị bóng đèn khó có thể ngủ ngon, các nàng làm nha hoàn lại ở gian ngoài ngủ ngon lành, Phù Cừ trong lòng có chút hổ thẹn.

Vân Chiêu xua tay không để ý chút nào, "Không sao, ta cũng không thích mùi của hương an thần kia."

Phù Diêu nói tiếp, "Hôm nay lão phu nhân thường xuống không ít hương liệu Giang Nam, nghe nói mùi hương rất dễ chịu."

Nói đến việc này, Vân Chiêu liền nhớ đến mấy ngày nữa, biểu cô mẫu và Nhu biểu ti sẽ đến đây, tợ lẽ cùng nguyên liệu được hai người tặng đến trước, bây giờ hẳn là họ đã ở trên thuyền.

Biểu cô mẫu được gả cho một vị châu quan ở Giang Nam, sinh được một nữ một nam, sau đó vị châu quan kia bị hải tặc giết hại, biểu cô mẫu thủ tiết nhiều năm. Hiện tại đến kinh thành hẳn là vì Nhu biểu ti tìm một gia đình tốt định việc hôn nhân.

Tình ra Nhu biểu ti cũng đã cập kê, đã đến lúc định hôn sự.

Hai ngày sau, biểu cô mẫu cùng Nhu biểu ti đến. Biểu cô mẫu Trần Thị có dáng vẻ cực giống với tổ mẫu khi còn trẻ, tóc đen da trắng như tuyết, bộ dáng thanh điểm tựa như thanh thủy phù dung, lúc này bà mặc một kiện váy dài màu xanh nhạt, khoác áo lụa tuyết trắng, khiến cho bà từ một phụ nhân hơn ba mươi lại nhìn như thiếu phụ tuổi xuân.

Biểu ti Kỳ Hường Nhu bên cạnh bà nhìn có chút nhu nhược sợ người lạ, nhưng dáng vẻ rất được, người khác vừa nhìn nàng, gương mặt nhỏ liền xấu hổ đỏ bừng.

Vân Chiêu kiếp trước cùng Vân Đàm quan hệ không tốt nhưng lại có quan hệ tốt với Nhu biểu ti này. Khi đó nàng hay làm mặt lạnh, cũng chỉ có Nhu biểu ti sẽ nhỏ nhẹ trò chuyện cùng nàng, an ủi nàng, hai người các nàng người không cha, kẻ không mẹ, nhưng xét ra không có cha còn thảm hại hơn cho nên Vân Chiêu cảm thấy dễ chịu hơn.

Tổ mẫu cực yêu thích chất nữ này, cả hai còn chưa đến Thọ Duyên đường, liền thấy tổ mẫu đứng chờ ở cửa phòng, trên mặt cười vui mừng.

Nhìn thấy hai người tới, nụ cười của tổ mẫu càng rạng rỡ hơn, lối kéo cổ biểu mẫu nhìn từ trên xuống dưới, nói "A Vi vẫn xinh đẹp như vậy."

Biểu cô mẫu dựa vào đầu vai của tổ mẫu, giống như tiểu nữ nhũ lam mừng "Còn không phải bởi vì giống đi sao!" Một câu liền đổ dành tổ mẫu cười không ngừng.

Nói chuyện ở cửa không thích hợp, hai người hàn huyên vài câu liền đi vào phòng.

Kỳ Hường Nhu có chút kinh ngạc với biểu lộ thần thiết của Vân Chiêu, nhưng lại cực cao hứng. Khuê mật (bạn thân) lúc trước của nàng đều nói, khuê nữ trong kinh cao ngạo như không tước, nàng còn vì thế có chút lo lắng phiền não, hiện giờ xem ra biểu muội không có đáng vẻ như các nàng nói.

Vân Chiêu nói tới tình nghĩa kiếp trước, có chút thần thiện thần thiết hỏi nàng vài chuyện về phong cách, thức ăn vùng Giang Nam, làm cho nàng có chuyện để nói. Như vậy nàng sẽ không ngượng ngùng, câu nệ nữa.

Kỳ Hường nhu cảm động tâm ý này, liền đem vài chuyện lí thú bên kia từ từ kể ra, thanh âm của nàng nhu hoà êm tai, khiến cho các cô nương nghe được có chút mê mẩn. Hóa ra Giang Nam lại thú vị như vậy, không biết khi nào các nàng mới có thể đến đó thăm thú nhỉ.

Bên này đang trò chuyện, phía trên tổ mẫu vẫn tay nói, "A Nhu đã lớn như vậy, lại đây để đi tổ mẫu nhìn một cái"

Kỳ Hường Nhu nhìn Vân Chiêu cười cười mấy tiếng, mới đi đến bên tổ mẫu. Tổ mẫu xoa đầu nàng, cười từ ái, "Lớn lên thật đẹp, A Nhu đã là đại cô nương, so với đi tổ mẫu lúc ấy còn đẹp hơn."

Kỳ Hường Nhu xấu hổ đến mức không biết nói gì mới tốt, biểu cô mẫu đối nói "Đi lại trêu ghẹo rồi, phong thái của người năm đó nào có ai bì được?"

Tổ mẫu nghe xong cười tủm tỉm, lại hỏi, "Việc hôn nhân định thế nào rồi?"

Khuôn mặt nhỏ của Kỳ Hường Nhu càng thêm hồng, biểu cô mẫu nói, "Vẫn chưa định ra, liền trông cậy vào lựa chọn của đi."

Tổ mẫu liền nói, "Được, việc hôn nhân A Nhu liền giao cho đi tổ mẫu, A Nhu cháu nói có được không?"

Ý tứ mẫu thân chính là mượn dòng dõi phủ Vinh quốc công vì nàng tìm ở kinh thành gia môn tốt định việc hôn nhân. Kỳ Hường Nhu đương nhiên sẽ không cự tuyệt, chỉ ôn nhu nói, "A Nhu đều nghe tổ mẫu."

Kiếp trước Nhu biểu ti gả cho con vợ cả của Nhị phòng Trang gia, xem như hôn nhân cũng môn đáng hộ đối.

Biểu cô mẫu cùng Nhu biểu ti được tổ mẫu làm chủ an trí phòng kế Thọ Xuyên đường, biểu cô mẫu liền đi xem bố trí có vừa lòng không, Kỳ Hường Nhu lại theo Vân Chiêu đi dạo trong sân.

"Nhu biểu ti đây là chỗ ở của muội, lúc không có việc gì có thể tới tìm muội chơi."

"Đi theo hướng tây rẽ qua cửa thủy hoa chính là Lưu Hương viện, nơi ở của Tam thúc Tam thẩm, chỉ là Nhu biểu ti hôm nay cũng mệt rồi, ngày mai Vân Chiêu sẽ đưa ti đi nhìn một cái."

Vân Chiêu giới thiệu cho nàng. Tam ca tan triều trở về, thấy Kỳ Hường Nhu, liền mỉm cười gọi, "Kỳ biểu muội"

Kỳ Hường Nhu nhỏ giọng đáp lại một câu liền không nói nữa, Vân Chiêu thấy nàng sợ người lạ, nên kéo nàng qua, nói, "Nhu biểu tỷ không cần câu nệ, cứ thoải mái như trước là tốt rồi."

Vân Chiêu kéo Kỳ Hường Nhu vào phòng nàng, đem sách Trang Văn từng giới thiệu cho nàng đưa cho biểu ti xem. Kỳ Hường Nhu khó hiểu mà mở ra, thấy bên trong lại là thoại bản, nhìn không được bật cười, cuối cùng có vẻ nhẹ nhõm, thoải mái hơn.

Kỳ Hường Nhu sau khi thấy thoại bản(Tam Quốc Chí)tâm tình liền rơi trên quyển sách kia, nhìn Vân Chiêu nói, "Vân Chiêu đối với ta thật tốt, ta rất vui."

Vân Chiêu nhìn nàng cười ngọt ngào, đáp, "Muội chỉ hi vọng Nhu biểu ti có thể vui vẻ, thoải mái khi ở đây."

Nếu không phải kiếp trước Nhu biểu ti này đối với Vân Chiêu ôn nhu thần thiện, đại khái nàng cũng chỉ xem nàng ấy như biểu tỷ bà con xa bình thường. Nhưng trải qua tiếp xúc kiếp trước, nàng liền sớm đem Kỳ Hường Nhu nhận làm bạn tốt, đương nhiên muốn chiều cổ nàng ấy nhiều hơn chút.

Kỳ Hường Nhu trở về phòng mình, Trần Thị liền kéo nàng hỏi hôm nay cùng các cô nương trong phủ ở chung thế nào, Kỳ Hường Nhu nhoèn miệng cười nói, "Các cô nương khác tiếp xúc không nhiều, nhưng thật ra Vân Chiêu Nhị phòng, đối với

A Nhu không tới."

Trần Thị cũng lộ ra vẻ tươi cười, đáng vẻ có vài phần hào niệm, lẩm bẩm nói, "Nữ nhi của Văn Viễn biểu ca, đương nhiên sẽ giống huyñh ấy"

Kỷ Hường Nhu biết mẫu thân cùng các biểu thúc đều lớn lên cùng nhau, tình cảm rất sâu đậm, cũng không hỏi nhiều, TrầnThị cũng chỉ thoáng chút ngán ngạo liền phục hồi tinh thần, nói "Chúng ta lần này đến kịp Đoan Ngo, đến lúc đó có thể hảo hảo lưu ý."

Lại nói đến việc hôn nhân của nàng, sắc mặt Kỷ Hường Nhu càng thêm hồng, chỉ nhỏ giọng "Vâng" một tiếng.

Tiết Đoan Ngo hôm ấy sẽ có hội đua thuyền rồng trên sông, thánh thượng đích thân tới, các thế gia quý tộc đương nhiên không thể thiếu, đến lúc đó các quý công tử đều ở bờ sông, thuận tiện xem xét.

Vị trí thực tế trên bờ sông xét theo địa vị, dòng dõi cao sẽ càng gần hoàng thượng, tầm nhìn cũng tốt hơn. Lấy địa vị Vinh quốc công trong triều, Khương gia đương nhiên có thể được phân vị trí tốt. Bất quá lần này,từ trước đến nay Tư Mã Gia cùng Khương gia thế lực ngang nhau khó phân cao thấp, lần này vị trí Tư Mã lại ở phía trước.

Xuất hiện gia tộc thái tử phi, Lễ Bộ phải ưu tiên vị trí cao hơn.

Văn Chiêu ngồi bên trong màn của Khương gia, nhìn sóng nước lấp lánh trên sông, có vài thuyền rồng đậu ở nơi xa. Thị đấu còn chưa bắt đầu, phía trước đã vô cùng náo nhiệt.

Những quý nữ phu nhân kia, bắt đầu ngày thường cùng Tư Mã Dục quan hệ như thế nào, lúc này đều bày ra bộ dáng hết sức thần thiết. Dù cho công phu biểu hiện ngoài mặt thường ngày của Tư Mã Dục có tốt thế nào, hôm nay bị nhiều người vây quanh như vậy cũng chỉ có thể cười ôn hòa ưu nhả.

Văn Chiêu nhân nhạ thu hồi ánh mắt.

Một màn này lại tương tự như kiếp trước, lúc đó nàng vào vị trí của Tư Mã Dục, Khương gia được phân vị trí tốt, nàng cũng bị một đám nữ quyền nhiệt tình vây quanh nói chuyện, nhưng nàng không kiên nhẫn được như Tư Mã Dục, không bao lâu liền lộ thần sắc mệt mỏi, khiến cho những người kia tự giác rời đi.

Yến Thị cũng liếc mắt hướng bên kia một cái, tức tức nói với Văn Chiêu, "Nhị cô nương a, nếu ngày đó ngươi được chọn, bây giờ có được phong cảnh như vậy chính là ngươì! Thật là quá đáng tiếc....."

Nơi xa, các trụ thuyền rồng khẽ đong đưa, Văn Chiêu nhấp ngụm trà, "Tam thẩm nên cẩn trọng lời nói."

Yến Thị bị bộ dáng lãnh đạm của nàng làm ghen hờn, bĩu môi, cũng không nói chuyện nữa, chỉ ở trong lòng cười nhạo Văn Chiêu chỉ biết ở đây giả vờ, tới lúc ra ngoài kia chẳng phải chuyện gì đều tính thiệt hơn sao!

Lúc này lại thấy biểu cô mẫu cùng Kỷ Hường Nhu đi tới bên Văn Chiêu, " Văn Chiêu đưa biểu ti con lại giới thiệu cùng các khuê tú, trò chuyện một chút, A Nhu cái gì cũng không hiểu, nên trò chuyện mờ mạt tầm mắt đi....."

Văn Chiêu cười đồng ý, kéo biểu ti cùng Văn Đàm đi đến các nữ quyền bên kia.

Trang Văn khoảng thời gian này làm thế tử đoan trang, lúc này thấy Văn Chiêu dường như được giải phóng, cười đến sán lạn, "Chiêu biểu muội, ta nhớ muội muốn chết"

Văn Chiêu thấy sắc mặt nàng hồng nhuận, hai má đầy đặn, xem ra cùng phu quân ở chung thực sự không tồi,cũng vì nàng mà cao hứng, nhéo mặt nàng một phen, nói " Đã lấy chồng rồi còn không thu lại tính tình. Nhìn ti kìa, béo lên rồi"

Trang Văn trợn mắt, đôi tay phù lên hai má, hỏi nàng,"Thật ư? Ta thực sự béo lên sao?"

Nhìn thấy Văn Chiêu cười tùm tùm gật đầu, Trang Văn phồng má, tức giận bảo, "Đều do Dịch Trạch! Huyñh ấy toàn ép ta ăn nhiều chút, ăn không hết không cho ta rời bàn!"

Văn Chiêu buồn cười nhìn nàng, "Ti còn dám gọi thẳng tên của tỷ phu? Huyñh ấy mà nghe được thế nào cũng về xử lý ti."

Trang Văn hất cằm, "Huyñh ấy dám!" Sau đó hạ giọng nói với Văn Chiêu, "Chiêu biểu muội, Dịch Trạch đối với ti rất tốt, sẽ không xử lý ti, muội cứ yên tâm..."

"Ti lúc trước không tình nguyện gả cho huyñh ấy, bây giờ lại cảm thấy thật đúng đắn, huyñh ấy săn sóc ti vô cùng ti mỉ.....Aiz, ti đang nói huyñn thuyền gì nhì, không nói không nói, xấu hổ chết được."

Văn Chiêu cười với nàng, "Đúng vậy, sao lại nói với thiếu nữ hoàng hoa khuê các chưa chồng như muội chứ."

"Còn không phải muội lúc nào cũng ra vẻ trưởng thành sao, làm ta có cảm giác muội là biểu tỷ của ta"

Nói đến "Biểu ti", Văn Chiêu khà "A" một tiếng, nói, "Văn biểu ti, đây là nữ nhi của biểu cô mẫu muội, Kỷ Hường Nhu."

Kỷ Hường Nhu mới vừa rồi còn đứng một bên ôn nhu cười nghe hai người nói chuyện, lúc này nghe nói đến nàng, mặt ứng hồng nhìn Văn Trang cười nói, "Xin chào Trang cô nương."

Kỷ Hường Nhu sau này sẽ gả vào Trang gia, Trang Văn cũng xem như là em chồng khác chị, Văn Chiêu cũng hi vọng hai người có thể thân thiết với nhau, "Nhu biểu ti, Văn biểu ti cũng là biểu ti của Văn Chiêu, ti cũng có thể gọi nàng là Văn biểu ti."

Kỷ Hường Nhu biết Văn Chiêu chiều cổ nàng, nhìn nàng gật đầu cảm kích, sau đó gọi một tiếng "Văn biểu ti."

Trang Văn cũng nhìn ra Văn Chiêu yêu thích Kỷ Hường Nhu, tuy rằng lòng có chút ghen nhưng yêu ai yêu cả đường đi lối về, nên lập tức cười đáp "Nhu biểu muội."

Văn Chiêu đang muốn đưa Kỷ Hường Nhu đi gặp gỡ thêm mấy vị khuê tú nữa, liền thấy Trang Văn đội nhiên nhìn ra phía sau nàng cười, gọi, "Ca ca, Nhị ca."

Ca ca đương nhiên chính là Trang Khởi, người còn lại là phu quân kiếp trước của Kỷ Hường Nhu, Trang Đình. Văn Chiêu hiểu ý cười, không nghĩ tới lại xáo hợp như vậy, khiến cho hai người tình cờ gặp nhau.

Văn Chiêu liếc nhìn Trang Văn một cái, Trang Văn hiểu ý, liền dắt Kỷ Hường Nhu đến hai ca ca nàng giới thiệu, "Đây là Kỷ cô nương biểu ti của Chiêu biểu muội."

Kỷ Hường Nhu dịu dàng hướng hai người vắn an, đầu cúi xuống như đoá hoa thẹn thùng chớm nở, khác hẳn hương vị ngây ngô của cô nương chưa cập kê như Văn Chiêu, nhìn thấp phần quyền rũ, giống như mặt đào tóa hương. Quả nhiên Trang Đình nhìn nàng chăm chăm, trong mắt xẹt qua một tia kính diễm, trên mặt hiện lên tầng hồng nhạt.

Nhưng Kỷ Hường Nhu sóng mắt từ đầu chỉ hướng về phía Trang Khởi, Trang Đình kia tuy cũng tuổi trẻ trắng trẻo khi cười lộ lên như tiếu lang quân môi hồng răng trắng, nhưng đứng trước mặt Trang Khởi lại có vẻ trẻ con. Trang Khởi như một khối ngọc tinh tế, trong đêm nam tử tâm trung phá lệ xuất chúng, người thường liếc mắt nhìn chỉ thấy được mỗi hấn.

Kỷ Hường Nhu chỉ nhìn thoáng qua liền cúi đầu, không dám nhìn lại, trên mặt ứng đỏ không che giấu được.

Trang Khởi thấy rõ bộ dáng cô nương trước mắt, đẹp thì đẹp đó, nhưng lại có chút nhu nhược không phóng khoáng, trong lòng hấn thấy nàng kém hơn Văn Chiêu.

Chẳng qua, Trang Khởi cảm thấy cô nương này có chút quen thuộc, dường như đã từng gặp qua ở nơi nào.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Cầu Hoàng Đế

Edit: Halley

Beta: Roseny Chung

Trang Khởi không nghĩ ngợi nhiều, cùng Kỷ Hường Nhu chào hỏi, lúc sau liền cười nói với Văn Chiêu, "Mân Thầu của A Văn hiện nuôi ở chỗ huyñh, chờ sau khi Mân Thầu sinh xong sẽ đưa lại cho muội ấy, Chiêu biểu muội chỉ cần chờ vài tháng nữa là sẽ có Tiểu Mân Thầu." Hấn nói nhu hòa thần thiết, cực kỳ giống một biểu ca tốt.

Trang Văn còn không đợi Văn Chiêu trả lời liền kích động nói, "Thật ư? Mân Thầu có mang?"

Trang Khởi cười gật đầu với nàng, dư quang lại để ý đến biểu tình của Văn Chiêu.

Văn Chiêu rất yêu thích Mân Thầu, cũng hi vọng bản thân có thể có một Tiểu Mân Thầu, trên mặt lộ ra chút vui mừng. Chỉ là trước mặt Trang Khởi nàng luôn cảm thấy không được tự nhiên, bởi vậy có chút lạnh nhạt, "Cảm ơn biểu ca."

Trang Văn không hề nhận thấy sự lãnh đạm trong đó, còn hỏi hồi báo, "Ca ca, sao bây giờ huyñh mới nói với muội? Thân muội như muội phải nhờ phúc Chiêu biểu muội mới có thể biết Mân Thầu có hi, thực sự là đáng buồn đáng tiếc a..."

Văn Chiêu càng nghe càng xấu hổ, nhéo tay Trang Văn bảo nàng đừng nói bừa, Trang Văn cười hi hi, có chút đùa cợt nhìn Trang Khởi.

Đối với sự trêu chọc của Trang Văn, Trang Khởi không sốt ruột giải thích, ngược lại mỉm cười nói, "Có thể biết tin là tốt rồi, huynh còn nghĩ sẽ vô thanh vô tức đem mèo con đưa đi, không nói một tiếng cho muội biết."

Thường ngày Trang Khởi cực ít nói lời đi dóm như thế, hôm nay theo bản năng lại muốn người khác chú ý, bởi vì hẳn cảm thấy vẻ bề ngoài của mình đối với biểu muội không mấy tác dụng.

"Được a, hóa ra huynh lại là ca ca như vậy!"

Mọi người cùng cười nói, Kỳ Hường Nhu nhìn trộm Trang Khởi, muốn từ đoạn đối thoại hiểu thêm một chút về hắn.

Nghe nói hẳn cùng biểu muội quan hệ rất tốt? Đến tốt cùng là tình cảm huynh muội hay là tình yêu nam nữ?

Văn Chiêu vốn bối vì bài xích quan hệ với Trang Khởi, không muốn cùng bọn họ nói lâu, nhưng nghĩ đến Trang Đình cũng ở đây, nên không đi vội, có thể để Nhu biểu ti cùng Trang Đình tiếp xúc nhiều hơn cũng tốt.

Hôm nay Lục Nhiên cũng đến đây, nhìn thấy Văn Chiêu cùng Trang Khởi kia trò chuyện vui vẻ. Ánh mắt Trang Khởi nhìn Văn Chiêu hẳn đã thấy qua, đương nhiên đoán được tâm tư của hắn ta.

Cũng không biết nàng có hiểu tâm tư của Trang Khởi hay không, cùng nam tử cười đùa thế này, nàng cũng thật to gan.

Mất mặt Lục Nhiên bản khoan nhìn Văn Chiêu, thấy nàng khí sắc tốt, mặt mày gần ra, mờ ám đêm đó phải chăng chỉ có mỗi hắn nhớ đến, nha đầu này ngược lại đã quên sạch, đúng là hữu tình lại bị vô tình sâu nào.....

Thời điểm đang có chút xuất thần, Thẩm đại nhân gọi hắn lại, "Lát nữa ta diện thánh, người đi theo phía sau." Người nói là Thẩm thượng thư, lãnh đạo trực tiếp của Lục Nhiên. Lục Nhiên biết thượng thư đại nhân cho hắn cơ hội lộ mặt trước hoàng thượng, liền cảm kích cười nói, "Tạ Thẩm đại nhân có ơn cất nhắc."

Trưởng của hoàng thượng là màu vàng tươi, nổi bật nhất trong các trưởng bên ngoài.

Ở ngoài trưởng đợi một lúc, bên trong đã có tiếng truyền, "Tuyên Hộ bộ Thượng thư cận kiến!" Lúc này Lục Nhiên mới đi theo Thẩm thượng thư vào trong. Trong trưởng cực rộng, bên trong lại chỉ có vài người, đặc biệt thoải mái, cùng cảnh các viên quan chen chúc bên ngoài hoàn toàn đối lập.

Thẩm thượng thư cùng hoàng thượng nói chuyện, Lục Nhiên đứng cúi đầu ở phía sau. Hoàng thượng nói xong chính sự thấy phía sau Thẩm thượng thư là một nam tử cao gầy, liền hỏi, "Người là Hộ bộ thị lang?"

Lục Nhiên hơi ngẩng đầu đáp, "Hồi hoàng thượng, là thần."

Hoàng thượng thấy rõ bộ dáng của hắn, trong lòng tán thưởng, cười nói, "Trẫm nhớ rõ người, người là trạng nguyên lang năm Thừa Bình thứ tám."

Sắc mặt Lục Nhiên không thay đổi, trong mắt toát ra vẻ tự sùng nhược kính, cất cao giọng nói, "Tạ hoàng thượng không quên."

Hoàng thượng bị lời này của hắn chọc cười, nhìn Thẩm thượng thư nói, "Thị lang này thật thú vị, tuổi trẻ đây hứa hẹn, không tồi! Ừ.... Trẫm nhớ rõ Gia Bình cách đây không lâu còn nói Lục thị lang là người có cá tính lắm đấy, trẫm thấy lời này rất đúng."

Thẩm thượng thư vội khiêm tốn cười nói Lục thị lang còn cần được mài giũa vân vân, thấy Lục Nhiên thành công được hoàng thượng chú ý, Thẩm thượng thư cũng cao hứng, ông là người thích nhân tài, khi Lục Nhiên vẫn là một lang trung nho nhỏ liền cảm thấy người này về sau có tương lai, quả nhiên Lục Nhiên dùng hành động và thành quả làm ông cảm thấy ứng nghiệm.

Lục Nhiên ra ngoài trưởng, trong đầu vẫn là gương mặt vừa nhìn thấy kia. Thời điểm hắn ngẩng đầu đáp lời đi cực nhanh nhìn thoáng qua hoàng thượng, trong lòng nổi lên sóng to gió lớn, khí sắc hoàng thượng so với lúc trước tốt hơn rất nhiều, chẳng lẽ đạo sĩ kia thực sự có cái gọi là "trường sinh chi thuật"?

Lục Nhiên trầm tư quay về, lại thấy cách đó không xa hai gã sai vật tranh đoạt đồ vật mà quý nhân ban thưởng mà xô đẩy lẫn nhau.

Loại chuyện lông gà vô tội này Lục Nhiên cũng không muốn quản nhiều, liền nhắc chân đi qua.

Lúc này cửa nhỏ phía sau trưởng lại có một người đi ra, ban đầu hai người kia còn tranh chấp không thôi, một người bị đẩy ra, lao đảo va về phía người nọ, người mới ra kia thân thủ linh hoạt cực nhanh né tránh, gã sai vật kia liền ngã trên mặt đất luôn mồm kêu đau.

Nhân cơ hội này, người kia liền thay đổi phương hướng xoay ra ngoài bỏ đi. Lục Nhiên nhăn mày, đuổi kịp gã sai vật mới ra.

"A Dần"

Thân hình người nọ thoáng run lên, quay đầu nhìn về phía Lục Nhiên, gương mặt cực kì bình thường chỉ có đôi mắt sáng ngời xuất chúng, vẻ mặt tràn đầy kinh thường cùng ngao ngễ, "Người đừng hòng tới phá hư chuyện của ta."

Lục Nhiên nhìn thẳng hắn nói, "Hôm nay không thích hợp."

Người nói sắc mặt lạnh lùng, mang dáng vẻ gã sai vật bình thường lại làm ra biểu tình lạnh lùng nhìn có chút không phù hợp.

"Ta không phải là kẻ nhất như chuột cống người, ta dù không thích hợp cũng muốn liều mạng một phen, người chỉ cần ở một bên nhìn là được. Thế nào, có đoạn thời gian không tới tìm người, người liền không được tự tại?"

Lục Nhiên nhìn chung quanh, xác định không có người để ý bên này mới trầm giọng nói, "Chỉ নয় tám phương bốn hướng đều có ám vệ thủ hộ, không thể so với Từ Thần điện phòng vệ kém"

Quách Dần ním môi cười làm khuôn mặt bình thường tăng thêm vài phần tư sắc.

"Không nhọc người lo lắng, dù sự không thành ta cũng có thể chạy thoát."

Hắn từ trước đến nay đều tự tin cũng bởi vì có thực lực tương xứng. Lục Nhiên thấy khuyên không được, đành phải nói, "Tùy người."

Đua thuyền rồng nhanh chóng bắt đầu, Văn Chiêu cùng mọi người trở vào trong trưởng, ngồi thẳng người xem.

Trên sông sáu chiếc thuyền rồng song hành, người trên thuyền rồng mặc sáu màu áo khác nhau để phân biệt, kẻ đánh trống ngồi đầu mũi thuyền, tay cầm dùi trống, vận sức chờ phát động. Những tay chèo cũng chờ mái chèo lên, nghe tiếng kèn vang, sáu con thuyền rồng rồng giống như mũi tên rời cung bay ra.

Văn Đàm cười hỏi, "Nhị ti ti, ti nói thuyền nào sẽ thắng?"

"Hiện tại nhìn bộ dáng không khác biệt mấy, rất khó nói."

Văn Đàm tiếp, "À không, Nhị ti ti nhìn xem, chiếc thuyền vàng ở giữa mau hơn chút, mũi mái chèo đều nhanh hơn so với đội ngũ kia, sau đó chắc sẽ dẫn đầu."

Văn Chiêu nhìn thấy giống vậy, lại chỉ cho nàng xem, "Xem chiếc màu đỏ so với vàng chính tề hơn chút, cứ như chỉ có một người chèo vậy. Muội lại nhìn chiếc thuyền đen kia, trên thuyền mỗi người đều đặc biệt dùng sức, mái chèo cũng đặc biệt sâu. Muội xem chiếc nào sẽ thắng?"

Văn Đàm nghe đến mơ hồ, nghĩ nghĩ cũng không tìm được đáp án.

"Huynh đoán là chiếc thuyền màu đen" Tam ca đột nhiên xuất hiện bên cạnh hai người.

Văn Đàm hỏi hắn vì sao, Tam ca cười nói, "Bởi vì huynh cực chắc đó."

Văn Chiêu cười hỏi, "Nào có như vậy? Huynh đặt chiếc nào chiếc ấy liền thắng sao?"

Văn Đàm không chú ý đến điểm này, kéo cổ tay áo Tam ca nói, "Được a, Tam ca lại đánh bạc, Đàm Nhi muốn mách cho mẫu thân!"

Tam ca xoa mặt nàng, nói, "Đồng僚 Tam ca đều đặt, không lẽ Tam ca lại không đặt?"

Văn Chiêu thở dài, "Tam ca không nói sớm chút, nếu không muội có thể giúp huynh đưa ra chủ ý." Mới vừa rồi Văn Chiêu cùng Văn Đàm phân tích một phen nhưng thật ra nàng đã biết đáp án chính xác, nàng biết cuối cùng thuyền đỏ thắng, bạc của Tam ca xem như ném xuống sông rồi.

Tam ca cười nói, "Phải rồi phải rồi, nếu sớm biết đã mời muội hỗ trợ rồi." Rõ ràng ngữ khí như đồ dẫn tiểu hài tử vậy, Văn Chiêu cũng không thể nói với hắn, nàng đã trải qua ở kiếp trước liền biết thuyền nào sẽ thắng, đành cười không nói.

Cuối cùng quả nhiên thuyền đỏ về nhất, đội ngũ dẫn đầu gio cao cột cờ, ở bốn phía trầm trở khen ngợi vỗ tay trong tiếng rồng to.

Tết Doan Ngọ là để xem náo nhiệt, Hoàng thượng cũng cười khen, "Không tồi, không tồi"

Đây đúng là thời điểm náo nhiệt, đột nhiên lại có người vọt vào trong trưởng của hoàng thượng, cực nhanh, cơ hồ chỉ nhìn thấy chút dư ảnh.

Các thái giám gác cửa đều bị một kiếm xuyên cổ, cứng đờ ngã xuống trên mặt đất, thị vệ bên người hoàng thượng cũng không phải đồ bỏ đi, lập tức điều chỉnh hàng ngũ chớp mắt rút kiếm chắn đằng trước, ám vệ ẩn nấp xung quanh cũng bay đến,

dem hoàng thượng bảo hộ phía sau.

"Cứu giá! Cứu giá!" Bên trong trường hoàng thượng ồn ào một trận, cùng với âm thanh kêu cứu của thái giám.

Tiếng hét chói tai của thái giám không vang, nhưng có đủ lực xuyên thấu, truyền tới lân cận xung quanh.

Mấy quan lại gần đó đều mang hộ vệ đi qua, đến lúc đó sẽ được xem như có công cứu giá.

Thị vệ vây quanh thích khách ngày càng nhiều, tuy từng lớp từng lớp người ngã xuống nhưng cũng không thể giết hết người vây quanh, hoàng thượng đã được những hộ vệ thân cận hộ tống đến nơi xa, cách thích khách hơn trăm người.

Thích khách thấy vậy liền nghiêng răng nghiêng lợi, hần hôm nay lại thất bại sao? Đến lúc nào hần mới có thể báo được thù đây?!

Hần xuất kiếm càng thêm tàn nhẫn, dường như giết cho hả giận. Hần hận cực kì vất vả mới tìm được cơ hội, nhưng đến cả sợi tóc của kẻ thù cũng không chạm được, chỉ toàn giết được chó săn.

Lại giết thêm mấy thị vệ, nhìn đúng thời cơ liền đạp lên đỉnh đầu các thị vệ thoát khỏi vòng vây, tiếng gào rống của thích khách còn lưu lại, "Cầu hoàng đế, mạng người lao từ lưu lại, ngày nào đó liền tới đây!"

Tiếng gào rống tràn đầy hận ý lẫn khinh thường, làm người nghe được hận hôm nay không đem tai tới đây.

Sự tình phát sinh trong chớp mắt, Văn Chiêu nghe tiếng động hỏi Tam ca có chuyện gì, Tam ca đáp, "Có thích khách hành thích hoàng thượng, chẳng qua đã chạy thoát."

Văn Chiêu nghĩ này, năng không nhớ rõ kiếp trước có phát sinh qua loại chuyện này, cũng không biết do nàng không biết hay căn bản không có chuyện này phát sinh.

Lời nói cuối cùng của thích khách lưu lại làm hoàng đế tức giận đến mức sắp ngất xỉu, sắc mặt đỏ lên, tức muốn học máu mà quất, "Tra rõ cho ta! Tra rõ kẻ kia là ai!"

"Việc hôm nay không được nhắc lại! Nói xong có chút không nhuận khí liền ho một trận.

Lục Nhiên rũ mắt không nói, hần đã sớm khuyên qua, Quách Dẫn vẫn cố chấp hành sự, cũng may đã trốn chạy thành công, bằng không dù hần có bản lãnh thông thiên cũng không có khả năng cứu được Quách Dẫn ra.

Đi vào thư phòng, đem công văn trên án xử lý, giương mắt nhìn ngoài cửa sổ, bóng đêm đã buông xuống. Lục Nhiên chuẩn bị đi rửa mặt, lại nhìn thấy trên mặt đất có một tờ giấy, hần là bị gió thổi bay, Lục Nhiên nhặt lên lại thấy phía trên viết, "Hiệu lực tặc tử, lại thiếu người thêm một lần."

Chữ viết này Lục Nhiên nhận ra, vội vàng nhìn nhìn xung quanh nghi hoặc, bên ngoài lại vang lên tiếng ồn ào, Lục Nhiên bước nhanh ra khỏi phòng, thấy ánh lửa phía tây ngút lên tận trời, gãi sai vật, bà vú cùng hạ nhân từ trong phòng chạy ra, toán loạn bắt đầu dùng nước cứu hoà.

Nguy Lương nửa quý trước mặt Lục Nhiên, "Là thuộc hạ sơ suất khiến cho kẻ trộm có cơ hội thừa nước đục thả câu."

Người nọ há có phải là người Nguy Lương có thể đề phòng được? Lục Nhiên căn bản không có ý tứ trách hần, chỉ hỏi hần, "Nơi nào bị cháy?"

"Hồi chủ tử, là nhà kho."

Quách Dẫn kia cư nhiên nói thiếu là thiếu nhà hần, thực sự là.....

May mà nhà kho chỉ có chút đồ vật, đồ quan trọng đều ở trong thư phòng. Lục Nhiên bật cười, may mà Quách Dẫn không đốt thư phòng của hần.

Hần hần chưa đi xa, Lục Nhiên đi đến chỗ nhà kho, lửa đã được dập tắt, lúc này chỉ còn khói đen dày đặc bay ra. Lục Nhiên nhìn xung quanh, thấy phía hậu viện phủ đầy bóng đêm liền đi nhanh đến.

Quách Dẫn hiển nhiên đang đợi hần, thời điểm Lục Nhiên đến, Quách Dẫn đang đứng đón gió trên hòn núi giả, gió đêm thổi bay quần áo hần.

"Lục Nhiên." Quách Dẫn lạnh giọng gọi, mặt nạ màu bạc dưới ánh trăng phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 32: Sinh Rạn Nút

Edit: Halley

Beta: Roseny Chung

Lục Nhiên bắt đầu đi nhìn hần, cơ hồ đồ dành, "Bây giờ chỉ là kẻ tạm thời, ngại mau xuống trước, ta nói rõ ràng với người."

Mấy năm gần đây, Quách Dẫn đều không thích nhiều lời với hần, xong nhiệm vụ có khi chẳng nói gì, xoay người rời đi. Hôm nay cố ý ở lại chờ hần, xem ra cũng đã phát hiện được điều gì, muốn nghe hần giải thích.

Quách Dẫn "hừ" một tiếng. "Cố gì mà giải thích, ta cùng người sớm đã ăn đoạn nghĩa tuyệt, mấy năm nay giữ lại mạng người không giết chỉ bất quá để trêu đùa người thôi." Vừa dứt lời, hần liền nhìn chăm chăm Lục Nhiên, không buông tha tí biểu tình nào.

Hần muốn có thêm thành ý mới được.

Lục Nhiên đến gần hần, đưa dao ra, "Nếu sau khi nghe ta nói vẫn còn muốn giết thì tùy ý động thủ!" Ngữ khí kiên quyết xem như thực sự để Quách Dẫn ra tay.

Quách Dẫn khẽ cắn môi quyết định nghe hần nói, không tình nguyện mà bị Lục Nhiên kéo vào trong núi giả, hừ giọng hỏi "Sao ở trong phủ của mình còn muốn lên lút?"

Lục Nhiên thấp giọng trả lời, "Tiết tướng cũng không hoàn toàn tin ta, trong phủ ta có khi có tay mắt của hần không chừng, vạn sự cần cẩn thận."

Trong bóng tối có tiếng cười nhạo, Quách Dẫn nói "Lục Nhiên ời Lục Nhiên, ngại đúng là chả làm gì ra hồn, mấy năm nay còn không thể giành được tín nhiệm của người khác."

Lục Nhiên nghe lời trào phúng của hần xong, không chút bức mình, chỉ trầm giọng nói, "Việc này trước tiên không nhắc, tóm lại Tiết tướng cũng không phải ngay thẳng như bề ngoài người thấy đâu....."

Hai người ở trong núi giả bàn bạc nửa ngày, ngữ khí Quách Dẫn trở nên hòa hoãn, "Nếu chúng ta không can đối địch thì tốt, chỉ là mục tiêu cuối cùng bất đồng....."

Lục Nhiên chém đinh chặt sắt nói "Trước mắt thời gian này ta và ngại tạm thời liên thủ, lúc sau người nọ tùy người xử lý."

Nghe được lời này, Quach Dẫn hít thở sâu, hần kinh ngạc hỏi "Thái tử bên kia....."

"Mặc kệ thái tử nghĩ thế nào, những gì người nọ thiếu ngại, ta sẽ khiến hần nhà hết ra."

Bộ dáng Lục Nhiên khi nói ra lời này, khiến cho Quách Dẫn nhớ tới quá khứ. Hần mồ côi từ nhỏ, bị các đứa trẻ khác khi dễ, mà đứa trẻ tình xáo kia so với hần còn nhỏ hơn lại đứng ra che chở cho hần, gương mặt nhỏ nhỏ chính khi lẫm liệt, nhìn cực kỳ đáng yêu, tỏ vẻ nam tử hần, vô ngại nói "Ta là thiếu các chủ nơi này, về sau ta sẽ che chở cho người, nhớ kỹ, ta gọi là A Nhiên."

Khi đó đệ đệ vừa tới tuổi chạy nhảy của hần lôi kéo ông tay áo hỏi hần "Về sau có phải sẽ không có người nói chúng ta là con hoang không ai cần hay không." Khi đó hần oán hận mà cắn răng, hung hăng nói, "Những lời thế này không được nhớ! Quên đi cho ta!"

A Mão hồn nhiên tốt đẹp mong đợi tương lai, ngẩng đầu lên nhìn hần giống như trong ký ức của Quách Dẫn, nhiều năm như vậy vẫn không quên được.

Trong nhất thời, bên trong núi giả rơi vào yên ắng. Quách Dẫn lần nữa mở miệng, ngữ khí bi ai, "Nhà ra lại có tác dụng gì, cũng không biết A Mão vẫn còn có thể trở về hay không....."

Đệ đệ hần, còn nhỏ vậy đã.....

Trải qua thế sự, hần sớm không còn là thiếu niên chi biết khóc lóc thảm thiết, Quách Dẫn thật nhanh thu lại cảm xúc, vỗ vai Lục Nhiên nói "Một lời đã định."

Lục Nhiên gật gật đầu.

Sau khi Quách Dẫn rời đi, Lục Nhiên dạo trong phủ một lát, xác nhận không có người ở xung quanh mới trở về phòng

Hoàng thượng bởi vì bị kinh hách, đêm đó liên tục gặp ác mộng, truyền Đạo Ân vào hỏi phương pháp đối phó.

Kì thực loại vấn đề này ngự y đủ để giải quyết, nhưng hoàng đế đối với Đạo Ân lại có chút ý lạ, cảm thấy hắn ta dường như có thể mang lại kinh hi, hoàng thượng hỏi hắn, "Trường sinh hoàn của chân nhân có thể trị được cái này?"

Đạo Ân cười, đáp "Hoàng thượng thử một lần sẽ rõ."

Hoàng thượng nhìn nụ cười chắc chắn trên mặt hắn, mở hộp Đạo Ân đưa, bên trong là viên đan hoàn tròn, trắng như tuyết, đúng là vật hắn dùng mấy ngày nay. Hoàng thượng nuốt đan hoàn xuống, không lâu liền thấy toàn thân thư thái, chìm vào giấc ngủ, không còn gặp ác mộng.

Hôm sau tinh thần hoàng thượng rất tốt, trên mặt cười tươi, hỏi Đạo Ân muốn ban thưởng gì, hắn ta lắc đầu nói "Người xuất gia không cần vật ngoài thân."

Hoàng thượng vừa nghe liền gật đầu, cảm thấy Đạo Ân này quả nhiên đạo tâm kiên định, đứng trước núi tiền của cả thiên hạ cũng không động tâm, liền nói, "Phong chân nhân làm thiên sư có được không?"

Nếu hắn là người vô dụng vô cầu, hoàng thượng có chút đau đầu, người như vậy rất khó lưu lại, bởi vậy ông sẽ tìm mọi cách để Đạo Ân nếm thử hương vị ngọt ngào của quyền thế, từ đây bị ông khống chế không thể rời đi.

Đạo Ân liên tục xua tay nói không chịu nổi vinh ân mức này, hoàng thượng lại cười nói, "Chẳng qua chỉ là một phong hào mà thôi, trăm phong cho rất nhiều người như vậy, lại không ai có thể giống chân nhân giải ưu phiền của trăm, còn có trường sinh hoàn thân kì này, lại càng làm trăm vui về."

Hôm ấy liền hạ chỉ phong Đạo Ân là "Tam Nguyên Ứng Đức Thanh Nguyên thiên sư", ngày thường chỉ cần tôn xưng "Thanh Nguyên thiên sư". Thiên sư tuy là chức không có thực quyền, nhưng tôn vinh vô thượng, có thể thường xuyên diện thánh, cho nên cũng có năng lực quyết định.

Trong lúc nhất thời, vị Thanh Nguyên thiên sư này nổi bật vô song.

Trần Thị lười nhác nằm nghiêng trên ghế dài, phản phò Lục Châu nói, "Lấy cho ta cây quạt tròn kia."

Lục Châu cảm thấy có chút kinh ngạc, hỏi, "Phu nhân cảm thấy nóng? Hiện nay mới đầu tháng năm." Ngoài miệng nói nhưng vẫn đem quạt tới.

Trần Thị cảm nhận gió mát thổi đến mặt, lúc này mới thoải mái, nói "Người không phải không biết, ta bình sinh sợ nóng."

"Đứng rồi, ta muốn thay đổi xiêm y, chọn loại mát mẻ chút."

Nhà mẹ đẻ Tần Thị đưa cho bà chút vải sa Vân Yên, chất liệu mềm mại thoải mái, mặc trên người tiền khí飄飄, trong kinh thành rất khó mua được. Tần Thị liền nghĩ đến may cho Văn Chiêu vài bộ váy áo, đã là đại cô nương, y phục phải xinh đẹp mới được.

Nghĩ thế liền từ từ đi đến phòng của Văn Chiêu, trên đường lại gặp Khương Nhị gia, bên cạnh Nhị gia còn có một người, là Trần Thị kia.

Trần Thị ăn mặc xiêm y dân sát thân người, vật áo trước để lộ mang ngực vô cùng sinh động, pháp phồng quần rũ, dáng vẻ này đến nữ tử nhìn thấy cũng đỏ mặt.

Lại nói Trần Thị so với Tần Thị có chút xinh đẹp hơn, là loại vẻ đẹp được nam tử yêu thích.

Tần Thị gặp hai người liền cười nói, cùng bọn họ chạm mặt rồi đi về cửa phòng Văn Chiêu. Tần Thị cùng Văn Chiêu bàn luận về kiểu dáng y phục nửa ngày mới kéo Văn Chiêu cùng đến chính phòng dùng bữa.

Hai người ở trên đường lại lần nữa gặp Khương Nhị gia cùng Trần Thị, Trần Thị kia hình như bị trật chân, Khương Nhị gia đỡ nâng dò hỏi có bị sao không.

Tần Thị cảm rằng một cái, bọn họ vừa rồi đùa giỡn như vậy cũng thôi đi, không nghĩ tới ban ngày ban mặt dựa gần nhau vậy, đem chủ mẫu như bà để vào mắt sao! Trần Thị kia là góa phụ, Nhị gia nếu cùng nàng không minh bạch, đến lúc đó lan truyền đồn đãi không tốt, sợ người ngoài đồn thánh chuyện xấu.

Văn Chiêu đương nhiên cũng thấy, một màn này làm nàng nhớ tới kiếp trước. Cô biểu mẫu này cùng cha có quan hệ không rõ ràng, lúc đầu trong con giận dữ nàng nhớ tới mẫu thân, nhưng nghĩ lại, mẹ kế còn có thì còn sợ gì?

Văn Chiêu thoải mái, nhưng Tần Thị lại cùng cha sinh ra rạn nứt. Với tính tình của Tần Thị chỉ cùng cha khác khẩu một lần, sau đó liền trở thành bộ dạng tương kính như tân, không bao giờ thể hiện tình cảm nữa, như là hoàn toàn buông bỏ, không ràng buộc cha nữa.

Văn Chiêu biết kiếp trước cha nàng yêu Tần Thị bao nhiêu, e là thân mẫu nàng cũng không bị được.

Thời điểm năm Thừa Hòa thứ mười bốn, Tần Thị mang thai sáu tháng, vốn lòng đầy mong chờ hài nhi tiếp theo ra đời, lại nghênh đón tin dữ của phủ quốc công, Tần Thị tức giận công tâm động thai khí, lại bị binh lính xét nhà xô ngã trên mặt đất, liền sinh non.

Cha lúc đó mất cầu binh lính tìm lang trung chữa trị cho bà, những binh lính đó lại huyết sát báo cha quý xuống cầu xin bọn họ.

Phong độ Ngụy Tấn luôn được tôn trọng, thanh cao tiêu sái như cha lại cần chật ràng hai đầu gối chạm đất.

Đại khái bởi vì quan hệ lạnh lẽo, hằm răng Văn Chiêu không nhận được mà run lên.

Nàng ngơ ngác nhìn, dường như mất hồn, Tam ca che mắt nàng lại, không cho nàng nhìn. Mà bàn tay che mắt nàng cũng run nhè nhẹ.

"Biểu muội? Chân muội thế nào rồi? Có cần bồi tấu gọi lang trung tới khám cho muội?" Tần Thị ôn nhu hỏi, lời nói như công khai biểu lộ chủ quyền với cha.

Trần Thị có chút xấu hổ, trên mặt không bộ lộ ra, cảm kích nhìn Tần Thị, nói "Không sao, chỉ cần nằm một chút liền khỏi....."

"Vậy không được, vẫn là nên để lang trung khám thử, lỡ có đi chứng gì lại không tốt."

Khương Nhị gia nghe xong cũng gật đầu, nói "Biểu muội, muội khám một lần đi, nếu để lâu lại kéo dài thời gian trị liệu."

Nữ lang trung được mời đến sau khi khám chỉ nói "Cũng không có gì lo ngại, chỉ cần lấy thuốc mỡ này bôi lên là được." Thuốc mỡ này là thuốc tan bầm thông thường, được tính ôn hòa, vị cũng nhàn nhạt.

Khương Nhị gia tiến lang trung ra khỏi phòng, lúc này mới kéo Tần thị cùng Văn Chiêu trở về chính phòng, mà Trần Thị còn lưu lại trong phòng Văn Chiêu nằm nghỉ.

Thời điểm dùng bữa Tần Thị không nói tiếng nào, cha vẫn không rõ nội tình, chỉ có Văn Dụ còn nói vài câu thông thường, Văn Chiêu nghĩ thầm muốn giải thích thay cha vài câu nhưng lại không biết nói như thế nào.

Văn Đàm nhìn ra có chút không thích hợp, kéo kéo ống tay áo Văn Chiêu hỏi nàng sao vậy, Văn Chiêu lắc đầu gập một đĩa đồ ăn, có một số việc không thể giải thích cho tiểu gia hóa bảy tuổi này nghe. Chờ mọi người ra ngoài hết, Tần Thị mới nhàn nhạt nói, "Khương Văn Viễn, chàng cùng biểu muội kia vẫn là nên chú ý chút đi."

Khương Nhị gia rõ ràng sững sốt, mở miệng hỏi "Ta cùng biểu muội như thế nào?"

Tần Thị khẽ cắn môi trừng hắn, "Chẳng sao không nhìn ra nàng ta sao lại vừa vắn sái chân?"

Khương Nhị gia bị trừng đến mơ màng hồ đồ, hỏi tương đáp "Bởi vì con đường nhỏ đó có hòn đá....."

Tần Thị thấy ông ấy đúng thật không rõ, hiển nhiên là Trần Thị kia độc diễn, vì thế bớt giận, bĩu môi nói "Có nói chàng cũng không nhìn ra, tóm lại từ nay về sau cách xa nàng ta chút."

Khương Nhị gia xem như nghe được thế từ có chút ghen, vội nói "Được được được, sau này ngã cũng không đỡ." Nói rồi liền chạy đến ôm lấy bà.

Tần Thị đẩy ông ra, tức giận nói, "Chàng nói cứ như ta là người không hiểu nhân tình vậy! Ta chỉ muốn chàng sáng mắt nhìn rõ, đừng mắc mưu người khác." Nàng khuyên bảo đều là nói có sách mách có chứng, cũng không phải ghen tị hoặc ảo tượng.

Thời điểm Văn Chiêu về phòng, vừa vặn thấy biểu cô mẫu từ giường xuống, thấy nàng liền cười, nói "Chân biểu cô mẫu không có gì đáng ngại, nằm chút thấy khá hơn nhiều, cũng nên trở về phòng để Văn Chiêu nghỉ trư.a"

Văn Chiêu gật gật đầu, nói "Biểu cô mẫu cẩn thận trên đường."

Nhìn biểu cô mẫu được nha hoàn đỡ đi ra ngoài, Văn Chiêu lại lần nữa nhớ tới hiểu lầm kiếp trước giữa cha cùng mẫu thân, mở miệng nói, "Văn Chiêu đưa biểu cô mẫu một đoạn."

Trên đường Văn Chiêu cùng biểu cô mẫu trò chuyện, ngờ khí quan tâm dần dà bà ta chớ quên bởi thuốc văn vắn, cuối cùng thở dài một tiếng, "Biểu cô mẫu, tuy nói Văn Chiêu đã mười ba, nhưng vẫn không hiểu được tâm tư của người lớn." Ngờ khí nàng chân thật, phản phát như là gặp phải vấn đề khó nói, muốn nói cùng biểu cô mẫu.

Biểu cô mẫu nghe không hiểu, chỉ cười hỏi sao nàng lại bối rối.

Văn Chiêu nhìn thẳng vào mắt bà, "Cha cùng mẫu thân thường ngày rất ân ái, hôm nay không biết tại sao mẫu thân dường như rất không vui."

Biểu cô mẫu thu lại nụ cười, đôi mắt nhìn về phía trước, cũng không biết suy nghĩ cái gì, Văn Chiêu tiếp, "Bất quá thời điểm Văn Chiêu rời đi, cha cùng mẫu thân giống như không có gì xảy ra, a hình như cha có nói câu "Nàng ta thì tính là gì." Văn

Chiều nghe không hiểu ý tứ, chỉ là cha vừa nói xong Văn Chiều liền nghe tiếng mẩu thân cười....."

"Văn Chiều rốt cuộc không hiểu rõ người lớn suy nghĩ cái gì, trong chốc lát tức giận, chốc lát lại cười ra tiếng, thực sự kỳ quái."

Biểu cô mẩu chân bước không vững, ngại ngần nhìn chằm chằm vào hư không, lẩm bẩm hỏi Văn Chiều, "Văn Chiều vừa rồi còn nghe được cái gì?"

Văn Chiều sững sốt, nghi hoặc hỏi bà, "Ý biểu cô mẩu là sao?"

Trần Thị nhìn nét mặt hỗn nhiên khó hiểu của Văn Chiều, đánh lắt đầu, "Không có gì, chúng ta đi thôi"

Văn Chiều đưa Trần Thị đến Tho Duyên đường, trên đường gặp tổ mẩu đang đi tiêu thực, tổ mẩu liền quan tâm Trần Thị một phen, lại cười khen Văn Chiều là hài tử có hiểu tâm

Văn Chiều ngượng ngừng cười, nói "Văn Chiều không dám nhận, chỉ là biểu cô mẩu chân bị thương, Văn Chiều thực sự không yên tâm"

Tổ mẩu cười càng từ ái, Văn Chiều cùng tổ mẩu nói một hồi liền quay về.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Vân Tường Các

Văn Chiều nghĩ loại người có thể làm mẩu thân có tính tình như thế phải canh cánh trong lòng, tiết mục như vậy của biểu cô mẩu khẳng định không chỉ lần này thôi, ngày sau vẫn nên chú ý bà ta nhiều chút.

Chỉ là nàng cũng không biết biểu cô mẩu đang mưu đồ chuyện gì. Mẩu thân khoẻ mạnh, cha cũng không phải là người có thể hưu thê, chẳng lẽ bà ta muốn làm thấp? Không có khả năng. Không nói đến thân phận của biểu cô mẩu làm thấp thì quá ỳ ạch, chỉ nói đến hôn sự của Nhu biểu ti cũng không chấp nhận được việc bà làm thấp cho người ta.

Đấy cũng là điểm Tần Thị nghi hoặc. Hôm đó liền thừa dịp Nhị gia ở thư phòng, đưa đại sai vật A Lai theo bên người ông từ nhỏ đến giờ, "Nhị gia cùng Trần Thị kia có quan hệ thế nào, người nói đúng sự thật cho ta nghe, Nhị gia sẽ không trách tội người."

A Lai vừa nghe vấn đề này, mồ hôi chảy ròng rã, nếu hắn nói sai một câu liền khiến cho hai phu thê bất hòa, hơn nữa Nhị gia mới là chủ tử của hắn, sau lưng chủ tử nói chuyện kia, chính là hắn sẽ mang tội đó.....

"Nếu là Nhị gia hỏi....."

"Hắn hỏi người thì cứ trực tiếp nói với hắn là được, ta chỉ là muốn nghe cách nhìn nhận của người khác thôi."

Nhỏ tới đáng về vô tội của Khương Nhị gia, Tần Thị cũng biết nếu hỏi Nhị gia chắc chắn hắn cũng không hỏi được gì.

A Lai thờ phở một hồi, chỉ cần không bắt hắn nói sau lưng chủ nhân là được, hơn nữa mấy năm nay tình cảm của Nhị gia dành cho vị chủ mẩu này hắn đều thấy rõ, trong lòng lập tức hết hoảng hốt, nói với Tần Thị, "Nhị gia cùng bà ấy là bạn chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, nếu nói có cái gì đặc biệt hay không thì cũng thấy gì....."

Ồ, là thanh mai trúc mã, xem ra Trần Thị thực sự cũng không có ý đồ gì, chỉ là không thể kìm lòng được mà thôi. Tần Thị gật đầu, trong lòng lại chửi thầm, cũng không biết Nhị gia có mị lực lớn thế nào khiến cho bà ta nhiều năm nhớ mãi không quên như vậy.

"Cô nương, A Trúc tới."

Văn Chiều nhìn thân niên trước mặt, rõ ràng vẫn là cùng một người, nhưng đáng vẻ dường như thay đổi rất nhiều, trắng hơn, cũng không gầy gò xương như trước kia, chỉ là vóc dáng vẫn là nhỏ nhỏ, đương nhiên mới một thời gian cũng không trông mong hắn có thể cao hơn nhiều.

Cặp mắt kia vẫn là trước sau trong vắt như thế.

"A Trúc."

Thiếu niên nho nhỏ chấp tay khom lưng, mồ phỏng rất giống tư thái chờ đợi phản phó.

"Người giúp ta làm một việc."

"Giám sát cha ta, nếu ông ấy gặp mặt biểu cô mẩu mới đến đây của ta, người liền đến tìm ta. Chú ý một chút, đáng người người nhỏ cũng không dễ dàng bị phát hiện..... Nếu thực sự bị phát hiện, người liền thẳng thắn báo là ta muốn tìm ông ấy, chỉ là người không dám ngăn ông lại nên mới đi theo ông."

A Trúc không nói được, muốn gọi một người chỉ có thể đến trước mặt người kia khoa tay múa chân mà thôi.

A Trúc giương mắt nhìn, đồng tử tựa nước dường như muốn hỏi Nhị gia sẽ tin lời giải thích của hắn sao. Văn Chiều gật đầu nói, "Nếu người giống như bây giờ nhìn ông, ông sẽ tin."

"Lại đây, người thử nói dối, sau đó dùng ánh mắt để thuyết phục ta." Nàng nhìn vào đôi mắt biết nói của A Trúc, cảm thấy cần thiết dạy hắn học được kỹ năng này, bằng không hắn suy nghĩ gì người khác vừa nhìn liền hiểu được.

A Trúc hiểu ý của nàng, trên giấy Tuyên Thành viết "Ngoài cửa sổ mây đen che phủ", Văn Chiều cũng không nhìn ánh nắng tươi đẹp bên ngoài, chỉ nhìn vào mắt hắn. A Trúc bị ánh nhìn này nhìn đến có chút hoảng hốt, vô thức muốn dời mắt.

"Không được, đến chính người còn không tin lời nói của mình thì làm sao thuyết phục ta được? Thời điểm người nhìn ta, ánh mắt không thể trốn tránh, biết không?"

A Trúc lại viết xuống "A Trúc năm nay mười hai rồi", viết xong liền ngẩng đầu dùng ánh mắt trong veo nhìn nàng chăm chú.

"Tốt hơn chút rồi, lúc này không né tránh, nhưng sự thuyết phục trong mắt người quá cường điệu rồi, lộ ra chút giả dối, người tự nhiên hơn chút đi."

A Trúc suy nghĩ một lát, lần nữa viết, "A Trúc chán ghét Nhị cô nương."

Trong lòng Văn Chiều cười thầm, nàng đương nhiên biết hắn không chán ghét nàng. Tầm mắt A Trúc ngưng tụ nhìn vào đôi mắt hoa đào của nàng, lần nữa hoảng hốt lên, quay về với trình độ ban đầu.

Văn Chiều cũng không trách hắn, chỉ nói, "Loại tình cảm mãnh liệt này, nói dối sẽ khó hơn rất nhiều, trước tiên người đem những thứ vô tri vô giác tập nói."

"Đến viết câu "Bãi trí trong phòng Nhị cô nương thật khó xem"." Nàng đương nhiên rất thích bố trí trong phòng mình rồi, chỉ là nhìn ánh mắt chân thành của hắn cũng thực sự cảm thấy phòng mình khó coi.....

Không nghĩ đến việc nàng phái A Trúc đi rất nhanh liền phát Huy được công dụng, xem ra lúc trước những lời nàng nói với biểu cô mẩu cũng không có tác dụng, vẫn là nên tương tận suy xét lại.

Hôm nay Văn Chiều đá hai quả cầu với Văn Đàm, quả cầu này được làm từ lông khổng tước dường như được Văn Đàm xem như bảo bối, chỉ khi cùng Văn Chiều chơi đùa mới khẳng khái mà lấy ra chơi, nhưng thời điểm lấy ra, biểu tình trên mặt vẫn như đang hiển báo vật vậy.

Văn Chiều luyện qua bộ pháp, công phu trên chân đặc biệt linh hoạt, nếu là nàng không nghĩ làm rồi, quả cầu này sẽ không rơi xuống đất. Văn Đàm càng thêm sùng bái Nhị ti tỉ, Văn Dậu cũng đi theo ở bên cạnh đếm đếm, đếm sai rồi đếm lại từ đầu.

Lúc này Văn Dậu lại đếm, "Hai mươi bảy, hai mươi tám.....", Văn Đàm nhin không được, xen ngang lời Văn Dậu hỏi, "Đệ đếm mấy cái hai mươi tám rồi?"

Văn Chiều cũng muốn cười, chân không dừng lại, bởi vì hai tiểu gia hóa Văn Đàm và Văn Dậu muốn nhìn nàng đá càng nhiều càng tốt.

Lúc này A Trúc từ xa chạy đến, trên trán còn có một tầng mồ hôi mỏng. Văn Chiều biết là có chuyện, dừng lại đem quả cầu đặt trên lòng bàn tay Văn Đàm nói, "Nhị ti có việc gấp, người cùng A Dậu chơi trước đi."

Văn Đàm tuy rằng không muốn Nhị ti đi, nhưng thấy đáng vẻ nghiêm nghị của nàng cũng biết không phải là thời điểm hồ nháo, đành ngoan ngoãn gật đầu.

Văn Chiều đi theo A Trúc, nhìn thấy cha đang ở trong đình Vọng Nguyệt ngắm hoa sen, biểu cô mẩu đứng bên cạnh ông, dưới màu nắng vàng chạng vạng ánh lên hai người toát lên vẻ yên bình lại tĩnh mịch, nhưng Văn Chiều đến đây không có ý định thưởng thức, vô như ngoài ý muốn phát hiện ra Khương Nhị gia nói, "Hóa ra cha ở chỗ này, Văn Chiều muốn cho cha nhìn xem chữ Văn Chiều mới viết nè."

Nhị gia nghe vậy xoay người, trên mặt không có chút xấu hổ khi bị nữ nhi nhìn thấy mình đang cùng nữ tử khác đứng chung một chỗ, xem ra là vì không làm chuyện hổ thẹn nên không chột dạ.

"Ồ? Chữ của Chiều Chiều càng lúc càng tiến bộ, cha đi xem thử." Nói rồi liền bước ra khỏi đình.

Trần Thị gọi ông một tiếng, cha dường như giờ mới nhớ ra nói, "Biểu muội người thích ngắm hoa sen này, ta đi trước, như vậy sẽ không khiến người phân tâm ngắm cảnh đẹp."

Vân Chiêu bất đắc dĩ nhắm mắt, cha của nàng thật là, cư nhiên cảm thấy biểu cô mẫu đang để ý hoa sen mà không phải ngắm đại mỹ nam sở sở như ông sao.

Khuong Nhị gia thực sự cảm thấy bản thân đi rồi biểu muội sẽ tự tại hơn, bởi vì khi còn bé biểu muội không thích cùng người khác chia sẻ thức ăn đồ chơi, tính tình hơi đồng đánh.

Vân Chiêu cùng cha một đường quay về, để lại biểu cô mẫu một mình đứng trong gió hiu quạnh.

Quay về phòng, Vân Chiêu lấy chữ viết luyện buổi sáng đưa cho cha xem. Trước kia những chữ đưa cha xem đều có chút vụng về, lần này bởi vì đây là bản thân nàng luyện chữ nhưng không nghĩ sẽ đưa cho cha xem, vì vậy nên tận tâm viết.

Quả nhiên Khuong Nhị gia vừa thấy mặt mày liền vui vẻ, khen, "Chữ của Chiêu Chiêu tiến bộ nhanh quá, đem ra ngoài chắc chắn người khác sẽ không tin là một tiểu khuê nữ mười mấy tuổi viết."

Đúng vậy, từ chữ có thể dễ dàng nhìn ra tuổi thật, mà tuổi thật của nàng lớn hơn tuổi này rất nhiều.

"Cũng không biết Chiêu Chiêu vì sao lại luyện được, những người trong Quốc Tử Giám cũng không ai tiến bộ nhanh như Chiêu Chiêu." Khuong Nhị gia chỉ lo nghiên cứu bức chữ viết kia, thật ra cũng không trông mong nàng có thể đưa ra đáp án, đương nhiên Vân Chiêu cũng không biết nên giải thích như thế nào.

Tâm tính thay đổi gì đó, nàng đã dùng qua một lần rồi.

Bởi vì Vân Chiêu thành công xen ngang kế hoạch của biểu cô mẫu, cho nên Tần Thị cũng không biết Trần Thị lại tìm cơ hội quán lấy Nhị gia. Hôm nay trên mặt Tần Thị mang theo nụ cười, nói muốn đưa Vân Chiêu đến Văn Tường các xem xiêm y.

Văn Tường các này là y phường được các quý nhân thường ghé thăm, y phục mà bọn họ làm thủ hút không ít trào lưu trong tầng lớp quý tộc kinh thành, khiến cho xiêm y vừa làm xong liền rất nhanh bán ra ngoài.

Bây giờ chính là ngày bán xiêm y mùa hè. Mấy người Văn Chiêu trực tiếp đi lên tầng cao nhất.

Có thể đi lên tầng cao nhất, trong nhà đều phải có vài phẩm quan to huan quý, chỉ vì xiêm y trên tầng cao nhất có kiểu dáng tinh mỹ nhất, người cũng ít nhất.

Vân Đàm nhìn thấy xiêm y xinh đẹp, hai mắt liền sáng lên nhưng tưởng tượng đến cảnh các xiêm y mua về sẽ bị mẫu thân lấy ra đây dọa nạt, sắc mặt liền chán nản, đáng vẻ rồi rầu.

Đại bá mẫu cùng Tam thẩm cũng đến, đi cùng Tần Thị chọn xiêm y. Quả thực xiêm y ở trước mặt, tất cả mẫu thuẫn đều không tồn tại nữa, ngoài ra còn tồn tại một loại tình nghĩa cách mạng.

Vân Chiêu thấy trong đó có một kiện tay áo rộng màu đỏ kết hợp với váy hoa, trên làn váy còn đính bột trần châu, thêu bông hoa đính hương nhỏ nhỏ màu trắng. Y phục đó khi mặc lên dễ nhiễm tục khí, nhưng bạch hoa cùng bột trần châu điểm xuyên lại khiến tục khí kia hoàn toàn chuyển thành nét đáng yêu tươi mát, có thể tưởng tượng nếu mặc y phục này lên người, sẽ có bao nhiêu kiểu tiểu mỹ lệ.

Nhưng tất cả những thứ này đều không phải là trọng điểm, Vân Chiêu để ý đến nó là vì kiểu dáng này lưu hành rất nhiều năm sau trong kinh thành, không giống những kiểu dáng khác mỗi năm mỗi đổi.

Tần Thị thấy nàng nhìn chăm chăm xiêm y kia, đương nhiên biết là nàng cực kì yêu thích, ti mi nhìn trên làn váy, cảm thấy rất đẹp mắt lập tức mua cho Vân Chiêu.

"Chương quây, phiên người lấy chiếc váy đó kia xuống."

Chương quây "A" một tiếng, đột nhiên lại nghe thấy bên cạnh có một tiếng mềm nhẹ nhưng chắc nịch nói "Chậm đã."

"Chương quây, ta muốn lấy cái này."

Vân Chiêu cũng không nhất định phải mua cái này, chỉ là nhìn thấy người kia liền có chút khó chịu, nhiều lắm nhìn người đến. Người nọ tóc mây buộc cao, dáng người cao gầy, mặc một chiếc váy dài xanh lam, toàn thân tôn quý ưu nhã.

Người đến đứng là Tư Mã Dục.

Nhân vật có thể diện trong kinh như vậy, các chương quây trong Văn Tường các đều nhận ra vị này là thái tử phi đương triều, trong lòng liền khẩn trương. Bên này là phủ Vinh quốc công, bên kia là phủ Vệ quốc công, hơn nữa phủ Vệ quốc công kia vẫn còn có một người thân phận tôn quý đang ở đây.

Nếu là kẻ có ánh mắt đều biết sẽ lựa chọn thế nào, chỉ là Văn Tường các trong kinh thành cấm rẽ nhiều năm như vậy, quy củ cũng thể diện đều không thể vứt bỏ, đây rõ ràng là phủ Vinh quốc công chọn trước.....

Tư Mã Dục dường như nhìn ra chương quây có ky, cười khoan dung hữu lễ nói, "Tuy rằng là người khác coi trọng váy này trước, nhưng ta lại là người trả tiền trước." Vừa nói vừa lấy ra một tờ ngân phiếu nhẹ nhàng đặt vào tay chương quây.

Ngân phiếu này rất mỏng, chương quây vội nắm chặt không để nó rơi xuống. Nhẹ thì nhẹ thật, nhưng lại trị giá ngàn lượng, mua hai kiện y phục vẫn còn thừa.

Tư Mã Dục nhìn chương quây trên tay cầm ngân phiếu, nụ cười mang theo vài phần đắc ý cùng ngạo nghễ. Tư Mã Tinh theo sau nàng ta, trên mặt đều mang vẻ khó xử cùng hăm ý tạ lỗi mà nhìn thoáng qua Vân Chiêu, lại kéo kéo ống tay áo của Tư Mã Dục, nhưng nàng ta không thèm để ý đến nàng, vẫn kiêu khích nhìn Vân Chiêu.

Tư Mã Dục lớn lên ôn nhu dễ nhìn như vậy, bởi vì nụ cười này mà trở nên chưa ngoa hơn, thiếu đi vài phần mỹ cảm.

Vân Chiêu lạnh lùng nhìn nàng. Không nghĩ đến nàng đã không làm thái tử phi, Tư Mã Dục này vẫn sẽ căm thù nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Niên Hoa Giáp

Chuyện của Tư Mã Dục bắt đầu khi mẫu thân thì thăm bên tai nàng. Nhị cô nương phủ Vinh quốc công phủ chính là đối thủ lớn nhất của người, gia thế của nàng ta không hề thua kém người, lại mang vẻ đẹp hiếm gặp, tuổi tác cũng phù hợp. Việc người cần làm chính là hạ bệ nàng ta.

Cho nên nàng khổ luyện tài nghệ, khổ luyện lễ nghi, kiên trì cẩn rằng, một tiếng không than, cuối cùng ngừng đầu hơi mẫu thân, thế này liền có thể hạ bệ nàng ta chưa?

Mẫu thân đau lòng nhìn nàng, xoa đầu nàng nói ra lời nói tàn nhẫn nhất, bà nói, Khuong Nhị cô nương thiên tư hơn người một bậc, người phải nỗ lực hơn mới theo kịp nàng ta.....

Bây giờ người được tuyển làm thái tử phi chính là nàng, người thắng là nàng, nhưng nhìn Vân Chiêu không hề lộ ra biểu tình của kẻ thua cuộc, nàng lại khó lòng không kiểm soát lửa giận.

Tinh tinh của nàng vốn sớm đã khổ luyện mà trở nên bình thản ăn nhai, nhưng khi nhìn thấy Vân Chiêu cười nói với mọi người liền vô thức bạo phát.

Kẻ thua cuộc này chẳng lẽ sẽ không cảm thấy không cam lòng sao? Sẽ không ghen ghét, căm hận nàng sao?

Chẳng lẽ chỉ có mỗi nàng vì kết quả thắng thua này mà đắc chí đến canh cánh trong lòng sao?

Tần Thị không chấp nhận được việc người khác bắt nạt khuê nữ mình, lập tức nhìn chương quây nói, "Trước khi lên tầng này không phải ta đã cho người khỏi lệnh bài quốc công sao, vốn dĩ lúc ấy đã đưa cho người rồi, chẳng qua bây giờ cũng không muốn, thế nào, lệnh bài quốc công có đáng quý trọng hơn ngàn lượng bạc trắng không?"

Chiều theo cách nói của Tần Thị, thời điểm vào cửa thời kia liền được tính là đưa cho chương quây, chỉ là hiện tại mới thực hiện thôi, như vậy xem ra, so Tư Mã Dục còn sớm hơn.

Tần Thị cũng không để ý đến việc này có vô lại hay không, chỉ nghĩ đến việc ai cũng không thể khiêu khuê nữ của bà, dù sao Tư Mã Dục kia cũng không phải là kẻ chính trực cho cam.

Nhưng lệnh bài phủ quốc công này..... quá quý trọng rồi, làm sao có thể sử dụng chỉ vì mua một kiện xiêm y chứ? Nếu thực sự dùng nó để đổi lấy kiện xiêm y, Vân Chiêu e rằng bản thân phải lấy kiện y phục này đem đi trưng bày.

Mồ hôi của chương quây chảy ròng rã như mưa, khách hàng đang tiếp đều là quý nhân trong Văn Tường các, chỉ vì một chút chuyện nhỏ thôi, vì sao lại rơi vào thế cực tiến thoái lưỡng nan thế này? Chỉ là loại chuyện như vậy hẳn cũng gặp không ít, tất cả đều là vì ai là người mua trước thôi.

Nhưng tình huống bây giờ.....Hắn rất khó có thể phân biệt, ai cũng nói là mình có lý cả.

Vân Chiêu vừa không muốn Tần Thị dùng lệnh bài quốc công để trao đổi, vừa không muốn Tư Mã Dục đứng trước mặt nàng điều vô dương oai.

Cẩn rằng một cái, Vân Chiêu nghĩ nếu chương quây quay về bẩm báo cấp trên, nàng cũng vừa lúc được người của Nguyệt Chiêu các đến. Nếu là lời của ân nhân, có thể thử đàm phán việc hợp tác.

Cũng không biết lợi thế của mình có đủ hay không.

Vân Chiêu học theo lời kiếp trước thường nói, nói với chương quây "Nghe thấy lời mẫu thân ta nói chưa? Lệnh bài quốc công tôn quý thế nào, người làm sao có thể hiểu được, cho dù cầm đi hiệu cầm đồ cũng có thể vượt qua giá ngân lượng, ta nhớ đến hiệu cầm đồ Vô Danh gần bên đồ quần Trắc, giá cả rất hợp lý, chương quây có thể đi đến nơi đó hỏi thử."

Chương quây vừa nghe thấy, trong lòng lập tức kinh hãi, cô nương này vì sao ở trước mặt hẳn lại nhắc đến hiệu cầm đồ Vô Danh? Chẳng lẽ là.....

Chi cần có một tài khả năng, chương quây cũng không thể mạo hiểm, lập tức ý này nói với Tư Mã Dục, "Cái này thực sự là phu nhân cùng cô nương phủ Vĩnh quốc công nhìn trừng trừng, tiểu nhân cũng chỉ có dựa theo quy củ thứ tự trước sau này thôi, Tư Mã Đại cô nương nói xem những bộ xiêm y khác, tiểu nhân nhận lỗi với người....." Cuối cùng cũng không nhận lệnh bài quốc công của Tần Thị.

Tần Thị hải lòng cười, lấy kiện váy kia, cười nói với Tư Mã Dục, "Chuẩn thái tử phi nương nương vẫn là đi xem xiêm y bên kia đi, xiêm y này sợ là không xứng với thân phận của người."

Vân Chiêu bật cười, cũng chỉ có Tần Thị sẽ vì năng mà không màng thể diện cùng một vân bối phân cao thấp, lời này nói đến vô cùng châm chọc.....

Chi cần Tư Mã Dục một ngày chưa bước vào cửa thái tử, năng ta vẫn không có tư cách hạ thể diện của bọn nàng. Nhưng Tư Mã Dục cũng không hiểu vì sao không nhận được con gien này.....

Vân Chiêu cũng không hiểu, Tư Mã Dục từ trước đến nay đều bất diện linh lung*, vì sao hôm nay lại làm ra việc đắc tội người khác như vậy.

*(*nguyên văn/八面玲瓏: hình dung người linh hoạt mẫn tiệp, đối nhân xử thế linh hoạt,đối với ai cũng khéo léo)*

Chẳng qua chiếc váy trải qua một phen tranh giành giành khổ mới có được thực sự rất đẹp, Tần Thị muốn Vân Chiêu mặc váy này đến đại thọ sáu mươi của Trang thiếu phó. Váy này long trọng lại đẹp mắt, Vân Chiêu là tôn nữ phía ngoại của Trang thiếu phó, mặc thể này khiến ai cũng không thể cảm thấy không phù hợp.

Cơ hội Vân Chiêu nhìn thấy ngoại tổ phụ cũng không nhiều, lần này thời điểm nhìn thấy ngoại tổ phụ đang mặc y phục màu đỏ, trên mặt mang theo ý cười, tuy mái tóc hoa râm, nhưng dường như trông vẫn rất trẻ.

Ngoại tổ phụ rõ ràng yêu thích Tam ca hơn nàng nhiều, đương nhiên quan hệ với Tam ca rất tốt, ngoài việc Tam ca là nam tử vừa tuổi trẻ đầy hứa hẹn lại có quan hệ rộng, còn có một nguyên nhân khác chính là Tam ca trông rất giống mẫu thân, mà năng lại trông giống Khương Nhị gia.

Ngoại tổ phụ vỗ vai Tam ca dặn dò hẳn phải nỗ lực khiến cho mẫu thân trên trời cao cũng có thể tự hào, Tam ca nhìn ông gật đầu thật mạnh.

Ánh mắt ngoại tổ phụ trở nên nhu hòa hoà niệm, nhìn Tam ca vừa vui mừng vừa kiêu ngạo, Vân Chiêu nhìn đến trong lòng hơn chưa, nhưng không hề ghen tị. Bởi vì Tam ca năng, cũng là niềm kiêu ngạo của năng.

Từ Đoan Ngọ đến nay, Vân Chiêu lần nữa gặp lại Trang Vân, Dịch Trạch đang đầu năng ở đó dặn dò gì đó, gương mặt nhu hòa, khiến cho đáng về bình phẩm của hẳn trở nên ưu tú. Trang Vân còn bẽn lẽn như đang bắt mắt, nhưng trong mắt tất cả đều là ý cười.

Khóe môi Vân Chiêu cong lên. Hóa ra tiếp nhận một người cũng không phải là một chuyện khó khăn.

Trang Vân vậy tay với Dịch Trạch rồi đi đến bên Vân Chiêu, trung ra một bộ dáng thực nữ, trong lòng năng đột nhiên ngạc nhiên, lần trước trong tiết Đoan Ngọ thời điểm gặp năng ấy vẫn là đáng về hoạt bát, vì sao bây giờ bỗng thu lại tính tình?

Trang Vân nhìn Vân Chiêu cười cười, kéo tay năng đặt trên bụng mình, Vân Chiêu trọn to mắt nhìn năng, liền thấy Trang Vân gạt đầu, cười đến nhu hòa thỏa mãn.

Giây tiếp theo Trang Vân lập tức chu môi trách Dịch Trạch, "Cũng là tên kia chuyện bé xé to, tiểu gia hóa bên trong mới có một tháng, hẳn liền khăn trương vô cùng."

Vân Chiêu thật muốn che lỗ tai kêu "Ta không nghe, ta không nghe". Trang Vân rõ ràng là về mặt ngọt ngào, ngoài miệng lại nói như vậy.

"Xem ra biểu ti phu thực sự sùng hư ti rồi!"

Trang Vân nói như chẳng hề để ý, nhưng nhất cử nhất động đều cực kỳ cẩn thận, đi đường cũng không dám đi nhanh.

Tô Mục Uyển đi đến cười năng, "Gã cho người ta liền văn tình hiền thực như vậy?"

Trang Vân xấu hổ nói, "Người đừng cười, không bao lâu nữa người cũng giống ta thôi!"

Tô Mục Uyển chỉ nhếch môi, ngưng ngừng một giây, lập tức nhường mấy đáp, "Ta đương nhiên là trước khi gã thế nào, gã cho người ta xong vẫn sẽ là thế đấy."

Vân Chiêu cùng hai năng giao hảo, nghe hai người này trêu nhau, đáy lòng cũng thực vui sướng.

"Chiêu Chiêu, váy của muội thật đẹp!" Tô Mục Uyển đứng gần thấy rõ chi tiết trên váy Vân Chiêu, cảm thấy chiếc váy này khiến người nhìn kinh diễm nhìn gần còn cực kì tinh xảo.

Vân Chiêu cũng không nghĩ kiểu dáng của chiếc váy này lại vì năng mà tình hành. Năng vừa nghe Tô Mục Uyển nói vậy, sau đó liền thấy dường như rất nhiều quý nữ đều đang nhìn năng. Nữ tử không giống với nam tử, nam tử nhìn thấy áo váy cũng sẽ thương thức một chút, nhưng nữ tử sẽ đến hỏi này hỏi kia, hỏi rõ ràng rồi bản thân cũng đi mua giống nhau để mặc. Lập tức liền có mấy đôi mắt cực kì hâm mộ hỏi Vân Chiêu.

Tư Mã Dục thấy nhóm quý nữ vốn đi đang vây quanh năng thế nhưng lại rời đi, đi đến chỗ Khương Vân Chiêu kia, những người còn lại dường như cũng đang nhìn năng. Váy Khương Vân Chiêu đang mặc đúng là chiếc váy lần trước năng không đoạt được, Tư Mã Dục rũ mắt giấu đi sự âm hiểm trong mắt, cắn chặt răng.

"Khue mặt của Khương Nhị cô nương một người gà chổng, một kẻ đình hôn, nhưng vẫn chưa nghe được tin tức của Khương Nhị cô nương." Bỗng dưng truyền đến tiếng cười dễ nghe, Vân Chiêu nghiêng đầu vừa nhìn, Tư Mã Dục đang che miệng cười đi đến.

Việc hôn nhân của Tư Mã Dục cũng đã định rồi, chỉ còn Vân Chiêu vẫn chưa có tin tức.

Trang Vân trả lời, "Chiêu biểu muội mới mười ba, định hôn sự sớm như vậy để làm gì!"

Tô Mục Uyển cũng cười nói, "Đúng vậy, chúng ta già hơn một chút, thế nên cần sớm định hôn rồi." Vì bảo vệ Vân Chiêu nên liền đem các năng nói thành "gã".

Tư Mã Dục cũng mới mười bốn thôi, lớn hơn Vân Chiêu một tuổi, nghe thấy bản thân bị liệt vào hàng "gã", liền khế cắn môi, chẳng qua chỉ một cái chớp mắt sắc mặt lại bình tĩnh không gợn sóng, nhàn nhạt cười đi đến nơi khác, nhưng dù cho năng ta đi đến nơi nào, bên người vẫn có quý nữ vây lại cùng năng nói chuyện.

Những quý nữ thường ngày có giao hảo tốt với Thính Lan, Thính Nguyệt lúc này cũng đem hai năng vây lại. Thính Nguyệt bẽn lẽn có chút không hứng thú, Thính Lan nhớ nhéo tay năng, nói, "Lúc về mới trút gien."

Ai có thể nghĩ đến việc hai kẻ bị ghê lạnh như các năng giờ lại nhanh chóng biến thành tiêu điểm chứ.

Tư Mã Dục kia đảo mắt liếc qua một cái, thấy hai người Thính Lan, liền ung dung đi đến, cầm tay Thính Lan cười nói, "Đây là cô nương nhà ai, đáng về thật đẹp."

Thính Lan là nữ nhi thứ phòng, thân phận Tư Mã Dục thực sự không biết năng, người khác cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái. Nghĩ rằng Thính Lan thế này lại có thể khiến cho thái tử phi tương lai chủ động bắt chuyện, khiến cho quý nữ xung quanh có chút hâm mộ, có vài người nhỏ giọng lầm bầm "Cũng chỉ thế thôi mà", hóa ra là vì những kẻ chơi cùng Thính Lan đang cảm thấy hồi hận, nếu như lúc này bọn họ ở lại đây, lúc này cũng có thể đáp vài lời với Tư Mã Dục rồi.

Tư Mã Dục rất nhanh liền đi sang hướng khác, chỉ để lại Thính Lan có sắc mặt hơi khác thường.

Thính Lan cầm lấy tờ giấy trong tay, không biết Tư Mã Dục có ý gì.

Vốn dĩ phủ Vệ quốc công cùng Trang gia quan hệ cũng không phải rất khăng khít, vốn dĩ tiệc mừng thọ này Tư Mã Dục hay không cũng không có trở ngại gì, chỉ là bây giờ năng ta không chỉ là Trưởng nữ Tư Mã gia, mà còn là chuẩn thái tử phi được hoàng thượng khâm định, Trang thiếu phó lại là sư phó của thái tử, thân cận với thái tử, cho nên cần phải đến.

Ký Hường Nhu bên cạnh Vân Chiêu nhìn thấy màn kia của Tư Mã Dục, không dám nói đến một câu. Hơn nữa Tư Mã Dục với thân phận quý nữ năng không thể đắc tội được, đánh phải dùng ánh mắt hồi lỗi nhìn Vân Chiêu.

Vân Chiêu nhìn năng ta cười bảo rằng bản thân không để tâm. Biểu cô mẫu sốt ruột hôn sự của Ký Hường Nhu, bởi vậy tiệc mừng thọ lần này bà lại bỏ năng ta đi theo Vân Chiêu để trông thấy nhiều sự đời hơn. Vân Chiêu cũng không quan tâm đến Tư Mã Dục, cho nên cũng chẳng trông mong Ký Hường Nhu có thể thay năng trút gien.

Nhưng Ký Hường Nhu lại vì chuyện này mà bản khoăn, khiến Vân Chiêu cảm thấy cô nương bên cạnh mình thực sự là một người đơn thuần, lương thiện.

So với năng ấy, năng lạnh lùng, tâm địa lại cứng rắn, hoàn toàn không có sự mềm mại, hồn nhiên của thiếu nữ. Lúc Nhiên làm sao lại..... thích năng chứ? Quả nhiên vẫn là nhờ phúc của gương mặt này thôi. Nếu hẳn biết bên trong thân xác của thiếu nữ mười ba chứa đựng linh hồn của một nữ tử ba mươi tuổi, cũng không biết có lập tức cách xa năng ba thước hay không.

Đại thọ của ngoại tổ phụ đương nhiên Lục Nhiên cũng tới, chẳng qua Vân Chiêu không nhìn thấy hẳn. Từ sau lần trên nóc nhà kia, dường như rất lâu năng không gặp hẳn, hẳn cũng không đến tìm năng. Bởi vì đã nghĩ thông suốt sao? Năng hỏi câu kia..... hẳn đã có đáp rồi sao?

Vân Chiêu đột nhiên cảm thấy mắt mắt, vội vàng gạt đi cảm giác không thoải mái này. Trang Vân thấy thần sắc của năng có chút hốt hoảng, gấp một đĩa thức ăn cho năng, hỏi, "Chiêu biểu muội không thoải mái sao?"

Vân Chiêu lắc đầu dem thức ăn kia bỏ vào miệng, chỉ là trong lòng vẫn nghĩ đến chuyện kia, Trang Vân đi ra ngoài một chuyến, năng cũng không phát hiện.

Đến khi Trang Vân quay lại Vân Chiêu mới hỏi năng, Trang Vân cười đáp, "Ta đi vệ sinh."

Tan tiệc, Khương gia có quan hệ thông gia cho nên rời muộn hơn chút. Văn Chiêu đang nhìn chung quanh tìm Nhu biểu tí, liền thấy Trang Văn cười ngọt ngào gọi nàng, "Chiêu biểu muội, ta cùng muội đã lâu không ở cùng một chỗ, hôm nay bởi ta đi ra ngoài công một chuyến đi."

Nhớ tới trước khi Trang Văn chưa gả chồng, Văn Chiêu cùng nàng ở hậu viện đi trên con đường rải đá cuội, ở trong đình cùng nhau hóng gió ăn dưa hấu, thực sự có vài phần vui thích, hết như năm tháng của thiếu nữ vô ưu vô lo, tuy rằng tâm tư nàng chưa bao giờ có một ngày buông bỏ nhưng cũng ở cùng Trang Văn, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn.

Văn Chiêu cười gật đầu.

Trang Văn thoáng qua khuỷu tay Văn Chiêu, cùng nàng đi trên con đường rải đá cuội, để gậy nàng vẫn là hơi mỏng, cảm thấy có chút cộm người, Trang Văn lại cười đến vui vẻ nói, "Văn là thích đi con đường này nhất, đi lên có chút ngứa, giống bị ngứa cỏ vào vào gan bàn chân."

Ngứa gì chứ, rõ ràng là đau a. Văn Chiêu mắng thầm, lại ở mơ hồ nghe thấy được từ trong gió truyền đến tiếng trò chuyện.

Nhìn lên phía trước, nơi đó có hai người đang đứng, một nam một nữ.

Cô nương kia rõ ràng Kỳ Hường Nhu mà lúc này Văn Chiêu tìm, lúc này nàng cả người ướt đầm đề, như mới rơi xuống nước, trên người khoác một kiện xiêm y của nam tử, vẫn đang run bần bật, trông rất đáng thương.

Cô nương mười lăm phát dục xinh đẹp, lúc này y phục hơi mỏng dán chặt trên người, tất cả đường cong đều lộ ra, cô nương ngày thường nhìn nhu nhu nhược nhược tựa như cây liễu trước gió giờ lại là bị nước làm ướt đầm, hiện ra dáng người trắng nõn đầy đà, chiếc eo thon chỉ cần một tay liền có thể ôm trọn.

Trang Văn sững sờ, khẽ nhếch miệng, liền muốn kéo Văn Chiêu đi, Văn Chiêu đứng bất động.

Bởi vì nam tử kia không phải người khác, mà là vị hôn phu "thành thân cầu hôn" nàng kiếp trước.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 35: Mong Nhớ Tiêu Tan

Thời điểm Trang Khởi băng qua khu đình này liền nghe được "tùm" một tiếng, nghĩ có thể là vị khách nhân nài rơi xuống nước, vội vàng chạy đến nhìn thử.

Bên người hẳn không có người hầu đi theo, đánh phải chính mình tự xuống cứu. Chờ khi cứu lên mới phát hiện là cô nương lần trước gặp qua trong tiết Đoan Ngọ. Nàng yếu ớt, hắt hơi cũng không dám mở miệng nói chuyện với hắn.

Trang Khởi động tâm, vội cúi áo ngoài khoác lên trên người nàng. Hắn cảm thấy một màn này có chút quen thuộc, giống như trước kia từng làm qua hoặc theo lý là nên làm như vậy.

Cô nương trước mặt tuy không xinh đẹp tính sao bằng biểu muội, nhưng lại có một phen hương vị khác, thân hình cũng trở mã thành thực hơn.

Trang Khởi cảm thấy có điểm hoảng loạn.

Kỳ Hường Nhu xấu hổ đến cả mặt đỏ bừng, nói với hắn lời cảm tạ rồi chạy nhanh đi, nhìn thấy nam tử tuấn mỹ nhìn chằm chằm về phía sau nàng, cả mặt đều chứa đầy sự khẩn trương rối loạn.

Kỳ Hường Nhu cho rằng bị trường bối nhìn thấy, cũng hoảng loạn xoay người lại. Nào ngờ người đến không phải là trường bối, mà là Trang Văn cùng biểu muội.

Trong lòng Trang Khởi vốn đang có chút gọn sóng, giờ khắc này chợt nổi lên sóng to gió lớn. Hắn cùng Kỳ Hường Nhu cũng không làm chuyện gì mập mờ, nhưng trước mặt Văn Chiêu hẳn lại vô cơ hoảng hốt.

Văn Chiêu nhìn thấy ánh nhìn của bọn họ, chợt bừng tỉnh đại ngộ, xen lẫn giữa đau đớn cùng khinh thường.

Trang Khởi không biết vì sao Văn Chiêu toát ra ánh mắt phức tạp như vậy, nhưng hẳn cực kỳ sợ ánh nhìn này. Điều này khiến hắn cảm thấy chính mình không thể cùng biểu muội có khả năng gì nữa.

Muốn hắn nói giữa Kỳ Hường Nhu và Văn Chiêu ai tốt hơn ai, hẳn nhất định sẽ chọn Văn Chiêu.

Gia thế của Văn Chiêu so Kỳ Hường Nhu tốt hơn rất nhiều, dụng cụ cũng xuất sắc hơn, chỉ là vì tuổi còn nhỏ cho nên thân hình không sánh bằng, tính tình mạnh dạn hơn, phù hợp làm đương gia chủ mẫu.

Nàng hoàn toàn phù hợp với tất cả yêu cầu về thể từ tương lai của Trang Khởi.

Đáng tiếc, kiếp trước Văn Chiêu bị hủy dung.

Sau khi hủy dung không người đến hỏi thăm, hoàng thượng cũng hủy bỏ hôn sự giữa thái tử với nàng, nữ tử như vậy theo lý sẽ gả không ra, phụ thân Trang Khởi lại càng muốn hắn cưới biểu muội. Còn nói những nữ tử khác gia thế đều không bì được với biểu muội, mặc dù nàng bị hủy dung, chỉ cần không phải trời sinh xấu xí, sinh hài tử vẫn sẽ thật xinh đẹp.

Trang Khởi bất đắc dĩ đáp ứng, nhưng mỗi lần nhìn thấy mặt nạ của nàng, trong lòng càng thêm phần căm.

Bởi vì lệnh của phụ thân, đến cả cô nương hẳn yêu thích cũng không thể cưới. Sau đó cô nương kia giận dữ gả cho đường đệ của hắn.

Trang Khởi hận sự bất lực của mình, cuối cùng khi nhìn thấy phủ quốc công bị huỷ diệt, hắn ngược lại cảm thấy có chút giải thoát.

Văn Chiêu nhìn Kỳ Hường Nhu, nói "Trên người Nhu biểu tí ướt cả rồi, làm phiền Văn biểu tí đưa tí ỷ đi đổi xiêm y trên người."

Trang Văn đột nhiên nhìn thấy Văn Chiêu bình tĩnh như vậy, trong lòng lại sốt ruột, không biết nói thế nào. Nàng vốn muốn giúp huynh trưởng tạo cơ hội, mượn cơ kéo Văn Chiêu ra công, cũng không nghĩ đến sẽ gặp Kỳ Hường Nhu.

Thờ dài một hơi, đành phải đưa Kỳ Hường Nhu cả người ướt đầm đi thay quần áo trước, miễn cho cô nương yếu ớt này bị nhiễm phong hàn, chỉ là trong lòng có chút trách Kỳ Hường Nhu. Sự an bài của nàng lại bị nàng ta quấy rầy, hơn nữa Chiêu biểu muội còn có dáng vẻ hiểu lầm, lần này quá trình huynh trưởng theo đuổi sẽ càng vì thế mà gian nan hơn rồi.....

Văn Chiêu chỉ tin tưởng những gì nàng nhìn thấy. Một khắc kia nàng rõ ràng thấy được tia thường thức cùng một chút động tình trong đôi mắt của hắn.

Bất luận Kỳ Hường Nhu rơi xuống nước là có ý hay vô tình, nàng cùng Trang Khởi trong đình tối cùng phát triển chuyện gì, Văn Chiêu cũng không muốn quản nhiều. Quan trọng là, nàng rốt cuộc đã biết chân tướng.

Hóa ra kiếp trước Trang Khởi thực sự không thích nàng, người trong lòng hắn vẫn là đệ muội kia của hắn.

Văn Chiêu trầm mặc hồi lâu, Kỳ Hường Nhu mặc xiêm y của Trang Văn, trông rất vừa người, chỉ là vạt áo trước hơi chật một chút, lúc này nàng ta cũng ngồi trong xe ngựa của Văn Chiêu, trên mặt vẫn hồng hồng.

Kỳ Hường Nhu nhờ đến bàn tay to ấm áp của người nọ khi cứu nàng, còn khoác trên người chiếc áo ngoài mang hương vị trên người hắn, trong lòng liền không ngăn được mà đập thình thịch. Nhưng thời điểm trong mắt hắn chứa đầy sự kinh hoàng khi nhìn thấy biểu muội, nàng liền có chút suy đoán không tốt.

Cũng không biết biểu muội nàng đang nghĩ thế nào.....

Kỳ Hường Nhu muốn mượn sự tình hôm nay nói rõ ràng, biểu muội đối với nàng tốt như vậy, nàng cũng không nghĩ vì vậy mà khiến cho hai người này sinh mâu thuẫn.

Vì thế, Kỳ Hường Nhu mời Văn Chiêu đến phòng mình tâm sự. Văn Chiêu nhìn nét nhu hòa, thuần thiện trên mặt nàng, gật đầu. Nàng cũng muốn biết Kỳ Hường Nhu sẽ diễn vai gì.

Hai người liền nương theo ánh trăng đi về Thọ Duyên đường. Bởi vì người lớn đều ngủ sớm, cho nên chỗ này liền trở thành một mảnh yên tĩnh. Hiện tại bóng đêm vẫn chưa dày đặc, nơi này đã nghe không còn tiếng người.

Kỳ Hường Nhu thả mặt nắm tay Văn Chiêu, vừa đi vừa nói, "Đến đây lâu như vậy, biểu muội vẫn chưa đến phòng ta trò chuyện vui đùa nhì, chỉ toàn đi đến phòng muội thôi."

Đi đến ngoài phòng Kỳ Hường Nhu, hai người lại nghe thấy một trận rên rĩ nhỏ nhỏ, ư ư a a, khiến người khác nghĩ đến chuyện mờ ám kia.

Văn Chiêu nghe thấy âm thanh truyền đến từ phòng biểu cô mẫu, đáy lòng đột nhiên nổi lên sóng to gió lớn, cả người không khống chế được mà run lên.

Hôm nay tâm lý nàng đã chịu một đòn nặng nề rồi, thêm một lần nữa nàng sợ mình chịu không nổi nữa.

A Trúc..... A Trúc không nhìn chăm chăm bọn họ sao?!

"Văn Viễn ta rất yêu thích chàng....." Bèn trong lại truyền đến giọng nói, không thể nghĩ ngờ nữa, đó là biểu cô mẫu.

Trước mắt Văn Chiêu tối sẫm, cơ hồ muốn ngã ngay tại chỗ. Văn Viễn là tên của cha nàng, vốn vẫn nói có thể tồn tại một chút hi vọng nhỏ nhoi, giờ thì một chút cũng không sót lại. Là ai ở bên trong cùng bà ta làm những chuyện kia đều rõ như ban ngày.

Kỷ Hường Nhu chốc chốc cũng ngăn người, sau đó lập tức đỏ mặt, vừa bực vừa giận. Đầu nói tỉnh tỉnh ngày thường ôn hòa lúc nóng giận đặc biệt đáng sợ, biểu tình như vậy của nàng ta, Văn Chiêu cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Trong mắt nàng ta lộ ra tia hung dữ, nhấc chân bước vào phòng, không chút bất chấp bên trong sẽ nhìn thấy cảnh tượng gì.

Văn Chiêu có chút đứng không vững, duỗi tay đỡ khung cửa. Nàng không nghĩ tới cha yêu mẫu thân như vậy cũng sẽ làm ra loại sự tình này, chẳng lẽ tật vụng trộm là thiên tính của nam nhân sao?!

Kỷ Hường Nhu đang tức giận đến level max bước vào trong (*nguyên tác thật sự ghi tiếng Anh vào, từ level max ít thấy thế cho từ giá trị max*), nhưng nhìn thấy trên giường chỉ có một mình mẫu thân nàng ta, nào có gian phu nào chứ?

Thoảng sững sốt, trên mặt tái lờng chút, nhưng vẫn là mang theo giận dữ hỏi, "Nương, người đang làm gì vậy?!"

Trần Thị đang trong thời khắc hoan lạc, đột nhiên thấy khuê nữ xông vào, sợ tới mức toàn thân co rụt lại. Sau đó lập tức đem chân quẩn lấy người mình, sắc mặt vẫn còn ửng hồng, lúng túng hỏi, "A Nhu sao vậy?"

Kỷ Hường Nhu hít sâu một hơi nói, "Nương người vì sao lại đối với Nhị biểu cầu tồn tại tâm tư xấu xa như vậy!" Nói xong liền mang theo tức giận như cuồng phong mà bước ra cửa, Văn Chiêu đứng ngoài cửa đành phải đi theo nàng ta.

Văn Chiêu ở cửa cũng biết rõ ràng ngọn nguồn, thờ phào một hồi, cảm thấy ánh trắng sáng trong hơn một chút, chỉ cần cha chưa từng làm ra chuyện phản bội mẫu thân là được.....

Quay về phòng, Văn Chiêu cảm thấy thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi. Nàng gặp qua chuyện xấu hổ kia, càng thêm cảm thấy biểu cô mẫu không ổn.

Rửa mặt xong liền lên giường nằm, lại nghe thấy vài tiếng gõ cửa.

Hóa ra là Kỷ Hường Nhu, nàng ta sau khi bình tĩnh lại, sau đó cảm thấy trong lòng Văn Chiêu nhất định cũng vô cùng khó chịu, liền tới đây.

"Biểu muội, chuyện này là mẫu thân ta không tốt, ta thay bà đến nhận lỗi với muội....." Kỷ Hường Nhu gương mặt nhìn nàng, trong mắt còn có chút nước mắt, dưới ánh trắng lấp lánh phát sáng. Xảy ra loại sự tình này, nàng cảm thấy trong lòng vừa khuất nhục lại vừa khó sở, người cha đáng kính trong lòng nàng bị mẫu thân đặt ở nơi nào?

Mỗi lần nàng nhớ đến cha, tổ mẫu liền xoa đầu nàng, trong mắt mang theo bi ai mà nói, người sau khi chết sẽ thăng thiên, bọn họ thấy được tất thảy mọi chuyện phát sinh ở dưới đây, thấy được con cái có tiền đồ hay không, người nhà sống hạnh phúc hay không, cho nên bảo nàng phải sống thật hạnh phúc để cha trên trời có thể thấy được, mỗi một ngày đều phải vui vui vẻ vẻ mới được.

Nhưng mẫu thân lại như vậy, có dám ý với người đàn ông khác, nếu cha thấy được, sẽ thương tâm thế nào đây.....

Trong lòng Văn Chiêu cũng không thoải mái, nhìn thấy lệ quang trong mắt Kỷ Hường Nhu, vẫn đánh bắt đắc dĩ thờ dài, an ủi nàng ta, "Ti không cần để ý đến cảm nhận của ta, chỉ cần trong lòng ti vượt qua được chuyện này là tốt rồi....."

Rốt cuộc trong chuyện này kẻ bị thương sâu nhất vẫn là Kỷ Hường Nhu.

Kỷ Hường Nhu nhìn ánh mắt nhu hòa, khoan dung của Văn Chiêu, trong lòng càng không nịn được chua xót, nước mắt càng rơi nhiều hơn, vội ôm lấy Văn Chiêu, đem nước mắt giấu trong lồng ngực nàng. Văn Chiêu từng chút từng chút vỗ nhẹ nhẹ lên lưng nàng, nhẹ giọng trấn an nàng.

Tuy rằng trong yến hội, chuyện kia khiến Văn Chiêu ít nhiều có chút chú ý đến Kỷ Hường Nhu, nhưng lúc này nàng chẳng qua là một hải tử vì phát hiện mẫu thân không chung thủy liền thương tâm khóc thút thít mà thôi.

Kỷ Hường Nhu khóc xong một trận dường như cảm thấy có chút ngượng ngùng, xoa xoa mắt, nói với nàng, "Đêm nay ti ngủ ở đây được không?"

Giường đủ rộng, hai người có thể ngủ được, nhưng trước giờ Văn Chiêu chưa từng ngủ với người khác.

Nhìn thấy nàng gạt đầu, Kỷ Hường Nhu liền cùng Văn Chiêu nằm chung một giường. Nàng ta dường như khóc đến có chút mệt mỏi, lúc này đôi mắt khép hờ, giống như lúc nào cũng sẽ tiến vào mộng đẹp, nhưng cho dù như vậy, nàng ta vẫn có chút giận dỗi nói, "Mẫu thân như vậy, ta liền đi làm tiểu thiếp cho người khác, tức chết bà ấy!"

Văn Chiêu hiếm khi trông thấy Kỷ Hường Nhu nhu nhược, ôn hòa lại giận dỗi như vậy, hơn nữa còn có chút tính trẻ con đáng yêu.

Ôm nàng ta, Văn Chiêu nói, "Gã chồng là chuyện của ti, tuy nhất thời giận biểu cô mẫu, nhưng cuối cùng lại hủy một đời của ti, Nhu biểu ti cũng không nên hành động theo cảm tính."

Giọng Kỷ Hường Nhu nhỏ dần, lẩm bẩm đáp, "Đạo lý này ti đều hiểu, nhưng trong lòng giận đến nuốt không trôi, muốn nghĩ một chút biện pháp để trả đũa bà."

"Nếu bây giờ không giận bà ấy, cứ như vậy tha thứ cho bà, thế thật tiện nghi cho bà....."

Văn Chiêu nắm hai mắt cười hỏi, "Cái gì 'trả đũa', 'tiện nghi', dù thế nào bà vẫn là mẫu thân của ti, trước khi muốn tổn thương bà ấy đều cần suy nghĩ cẩn thận."

Kỷ Hường Nhu khẽ "ừ" một tiếng, "Nhưng bà lại nhẫn tâm tổn thương ta đó....." Nói xong liền không nói gì nữa.

Văn Chiêu nhìn gương mặt đang ngủ say của nàng ta, an nhiên tốt đẹp như vậy, cũng khó trách Trang Khởi sẽ động tâm. Hơn nữa nhìn dáng vẻ của Nhu biểu ti, hình như cũng vừa ý hẳn ta.

Cũng không biết một kiếp này nàng không tham gia vào, hai người này không biết có thể đến cạnh nhau hay không.

Dù nói thế nào, Văn Chiêu cũng không muốn hai người này bên nhau, Trang Khởi không cam lòng ở dưới người khác như vậy, mà Nhu biểu ti lại không thể cho hắn trợ giúp gì, hơn nữa cầu cầu cũng sẽ không đồng ý để hắn cưới Nhu biểu ti. Dù không dễ gặp tới Trang Đình kia, nếu kiếp này thành tiểu thúc của Nhu biểu ti, bọn họ ngược lại cũng không có gì, Văn Chiêu nghĩ thế nào cũng thấy không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Nhiều Tâm Tư

Hôm sau, khi Văn Chiêu thức dậy, Kỷ Hường Nhu vẫn còn ngủ, trên mặt đỏ bừng còn lưu lại vết nước mắt, trông vừa đáng thương lại đáng yêu.

Phù Điều, Phù Cừ bụng chầu nước tiến vào, nhìn thấy Kỷ Hường Nhu trên giường liền sững sốt một chút, các nàng còn tưởng rằng Kỷ cô nương trò chuyện một chút rồi rời đi. Không nghĩ đến cô nương nhà mình có quan hệ thân thiết với biểu cô nương như vậy, cũng nhau ngủ chung một giường.

Phù Điều cao hứng vì cô nương kết giao được bạn tốt, Phù Cừ nhìn nước mắt trên mặt của Kỷ Hường Nhu yên lặng không nói gì.

Văn Chiêu gọi Kỷ Hường Nhu, nàng ta nhũ nhủm này, yếu ớt lên tiếng, sau đó cũng không có động tĩnh gì nữa.

"Dậy đi, bằng không sẽ không đưa ti đồ ăn sáng đây." Văn Chiêu vươn tay lay nàng ta, nhưng chạm vào làn da nóng bỏng kia. Văn Chiêu rút tay lại, đặt tay lên trán nàng ta.

Phát sốt rồi.

"Phù Điều, người gọi lang trung đến đây. Phù Cừ người lấy một khăn tay đắp lên trán nàng." Văn Chiêu cũng không kinh ngạc, Kỷ Hường Nhu hôm qua rơi xuống nước lại kiên gân đan xen, cuối cùng còn khóc lâu như vậy, dù mình động da sắt cũng sẽ có chút nứt, huống chi nàng ta lại là một cô nương yếu ớt thế này.

Biểu cô mẫu theo lang trung một đường đến đây, bà vừa khăn trương lay áo này sờ trán Kỷ Hường Nhu, trong miệng lẩm bẩm "Đều là mẫu thân không tốt.....", sau đó vội vã gọi lang trung xem bệnh cho nàng.

Nữ lang trung kia lúc trước từng khám qua chân cho bà, lúc này lại nhìn thấy bà ta, chỉ cảm thấy người phụ nữ này sao lại đến đây, đến thân nữ sinh bệnh cũng có can hệ với bà ta.

Chờ đến khi lang trung khai phương thuốc cho Kỷ Hường Nhu, sai người đi sắc thuốc, Trần Thị mới có phản ứng. Văn Chiêu cũng ở nơi này, nhớ đến tối hôm qua chuyện bị phá vỡ kia, mặt bà tức khắc đỏ lên, vừa thẹn vừa xấu, không dám nhìn Văn Chiêu.

Văn Chiêu cũng không nhìn biểu cô mẫu, chỉ cần vào thấy bà ta, liền nhớ đến việc tồi qua, trong lòng sinh ra xa cách. May mà mẫu thân không biết được, bằng không sẽ xa lạ với bà ta hơn nàng cả trăm lần.

Động tĩnh bên này rất nhanh liền truyền tới Thọ Duyên đường, lão phu nhân sai người đến hỏi thăm, lang trung nói là bị nhiễm lạnh và bị kinh sợ.

Nguyên nhân bệnh này khiến người ta khó hiểu, vì sao ngày đầu hạ lại bị nhiễm lạnh nữa? Vừa đi một chuyến đến phủ Trang thiếu phó tại sao lại bị kinh sợ?

Ngược lại Kỷ Hường Nhu lại rất yên ổn, chỉ lo nằm ở trên giường nghỉ ngơi, Văn Chiêu lại bị lão phu nhân gọi qua hỏi chuyện. Chỉ vì trong phủ, nàng cùng nàng ta thân cận nhất, lão phu nhân nghĩ Văn Chiêu hẳn biết mọi chuyện.

Văn Chiêu thực sự biết chuyện này, nhưng "sự tình" này lại không thể nói với lão phu nhân.

"Tổ mẫu, hôm qua Nhu biểu ti rơi xuống nước, may mắn được một bà vú của Trang phủ cứu lên, thay xong xiêm y mới trở về, chẳng qua Nhu biểu ti chắc hẳn bị kinh sợ, lúc này mới bị phong hàn." Trong mắt Văn Chiêu là một mảng trắng thẩn cũng thành khăn, khiến lão phu nhân không thể nghỉ ngơi được, hơn nữa lời nói này cũng rất đáng tin cậy.

"Đang yên đáng lành thế nào lại rơi xuống nước? Nha hoàn của nàng ta đâu?" Lúc lão phu nhân hỏi đến chuyện này, có vài phần tức giận, hiển nhiên là trong lòng đang trách tội mấy nha hoàn kia sơ sẩy đại ý, khiến cho Ký Hường Nhu lâm vào hiểm cảnh.

Văn Chiêu vì những nha hoàn kia lẳng lặng chăm nền cầu nguyện, ngoài miệng đáp, "Văn Chiêu không biết." Nàng là thực sự không biết, không cần ngại trang, tất cả chuyện này đều hoàn toàn trắng thẩn thành thật.

Lão phu nhân cuối cùng buông tha không truy vấn Văn Chiêu nữa, nàng thở phào nhẹ nhõm, rời khỏi cửa phòng. Mới bước đi không xa, liền thấy hai nha hoàn bên người Ký Hường Nhu bị mang đến Thọ Duyên đường.

Lão phu nhân ngày thường tuy khoan dung từ ái, nhưng gặp phải chuyện chủ tớ liên quan đến quy củ gia trạch bình an liền quyết không nhân nhượng.

Văn Chiêu quay về phòng, Ký Hường Nhu vẫn nằm trên giường nằng, đôi mắt khép hờ, đáng vẻ hữu khí vô lực. Văn Chiêu nói với nàng ta, "Hai nha hoàn của ti bị đưa đến chỗ tổ mẫu rồi."

Ký Hường Nhu vừa nghe liền mở mắt, cố gắng tỉnh táo hỏi Văn Chiêu, "Vi muốn trách tội các nàng sao?"

Thấy Văn Chiêu gạt đầu, Ký Hường Nhu có chút ngốc, vội ngồi dậy, nói, "Ta muốn đi gặp tổ mẫu."

Khí rơi xuống nước rõ ràng là nàng phản phở Lạc Phong cùng Lạc Mai không cần đi theo nàng, hiện tại nếu bởi vì chuyện này trách phạt các nàng, Ký Hường Nhu sợ là cuộc sống hàng ngày sẽ khó lòng yên ổn!

Văn Chiêu biết lúc này không cần được nàng ta, cho nên cũng không cần, đành phản phở Phù Diêu, Phù Cừ giúp đỡ nàng.

Mấy người mới đến cửa Thuý Hoa, liền nghe được tiếng "bụp bụp", còn có giọng nữ tử kêu thảm. Trước mắt Ký Hường Nhu tối sầm, mạnh mẽ bước nhanh hơn, chạy đến hướng bên kia.

"Dừng tay! Dừng tay! Không cần đánh!" Bởi vì phát sốt, thanh âm Ký Hường Nhu khàn khàn suy yếu, nhưng nghe ra sự kiên trì của nàng ta.

Hai ma ma cầm trượng đang do dự nên dừng lại hay vẫn tiếp tục chấp hành mệnh lệnh của lão phu nhân, liền thấy Ký cô nương đã cầm lấy trượng trong tay hai người.

Tay nàng tinh tế trắng nõn như vậy, dường như các bà hồi dùng sức chút là có thể bẻ gãy, nhưng là trên mặt nàng hiện lên đáng tin, kiên trì chân thật, dường như hai người muốn tiếp tục đánh liền phải đánh nàng trước vậy. Hai ma ma đành phải buông lỏng tay.

Ký Hường Nhu vứt hai cây trượng xuống đất, phát ra hai tiếng trầm đục, nàng tiến lên nâng Lạc Phong cùng Lạc Mai dậy, Phù Diêu và Phù Cừ thấy thế vội đi lên hỗ trợ. Đến Ký cô nương còn cần người khác đỡ, bây giờ sao có thể đỡ người khác dậy chứ?

May mà các nàng không đến muộn, trách phạt mới bắt đầu không lâu, hai nha hoàn đều chỉ bị thương ngoài da, không cần người khác đỡ cũng có thể chịu đựng đau đớn mà đứng vững.

Ký Hường Nhu cắn chặt răng bước vào chính phòng, còn không mở miệng liền quỳ trên mặt đất, lão phu nhân kinh hãi, vội vàng bảo nàng đứng dậy, quý nói, "A Nhu thỉnh cầu đi tổ mẫu đừng trách phạt Lạc Phong, Lạc Mai!"

Lão phu nhân trầm mặc một lúc, thờ dài, "A Nhu người chính là mềm lòng lương thiện, nha đầu không báo vệ tốt chủ tử hẳn phải dùng trượng giáo huấn. Bằng không nếu lần sau người rơi xuống nước sẽ thế nào đây? Nếu lúc ấy không có bà vú cứu giúp sẽ ra sao đây?"

Ký Hường Nhu nghe ra ý giữ gìn của Văn Chiêu dành cho nàng, lại nói, "Là A Nhu gọi hai nàng đi khỏi, Lạc Mai Lạc Phong vì giữ khuê dự cho A Nhu lúc này mới nhận phạt, nha đầu như vậy, A Nhu vô luận thế nào cũng không thể để các nàng chịu đau!"

"A Nhu nhìn trúng nam tử của Trang phủ, là A Nhu cố tình rơi xuống nước, để nha hoàn rơi đi cũng chỉ là muốn để hấn cứu A Nhu lên, là bản thân A Nhu không biết xấu hổ, không liên quan đến bọn họ." Thời điểm Ký Hường Nhu nói những lời này vô cùng bình tĩnh, nghe ra có chút ý vị tự ghét bỏ bản thân.

Văn Chiêu ở bên ngoài nghe được liền kinh hãi, rơi xuống nước quả nhiên không phải là chuyện ngoài ý muốn, Nhu biểu ti cư nhiên nhìn trúng Trang Khôi!

Ký Hường Nhu bản tính lương thiện, Văn Chiêu ban đầu cũng nghĩ rằng nàng ta cố ý như lập tức lại phủ quyết bởi vì trong tiềm thức của nàng vẫn tin tưởng lương thiện này của nàng ta.

Nhưng bây giờ nghe Ký Hường Nhu hạ thấp bản thân "không biết xấu hổ" như vậy, lại khiến người khác cảm thấy Nhu biểu ti cũng không thích ký xạo rơi xuống nước này của mình, chỉ là nàng ta quá muốn tiếp xúc với Trang Khôi mà thôi.

Bên trong Ký Hường Nhu đợi nửa ngày cũng không nghe được lão phu nhân đáp lại, trong đường đến cả tiếng hít thở có thể nghe thấy, nàng lần nữa nói, "Thỉnh đi tổ mẫu trách phạt."

Lão phu nhân đột nhiên thờ dài một tiếng, nói, "Người vì sao hồ đồ như thế, ta là đi tổ mẫu của người, hôn sự của người đương nhiên sẽ vì người làm chủ, người không cần..... Aiz!"

Ký Hường Nhu hướng lão phu nhân dập đầu một cái, "Là A Nhu nhất thời xúc động, A Nhu không hiểu chuyện, khiến đi tổ mẫu mất mặt..... A Nhu lần nữa khẩn cầu đi tổ mẫu trách phạt!"

Thật lâu sau.

"Đứng lên đi. Tâm tư nữ nhi, đi tổ mẫu thời trẻ cũng từng có, chỉ là ngàn vạn không được dùng mạng mình cả cuộc." Ngự khí của lão phu nhân thấp đi vài phần, nhưng ý tứ sẽ không trách tội nàng.

Trong lòng Ký Hường Nhu đang lên mong đợi, đôi mắt li nhìn về phía bình hoa bên cạnh, dường như nhớ giọng làm nũng nói, "A Nhu đã tính toán xong, sẽ không có việc gì....."

Lão phu nhân khẽ nhàu mày, lại cười nói, "Người nói với ta chuyện này làm chi, chỉ cần người vẫn yên ổn đứng trước mặt đi tổ mẫu là được. Thôi, người đem hai nha hoàn trung thành đi đi."

Ký Hường Nhu mừng rỡ, liền hướng lão phu nhân dập đầu hành lễ tri tạ, lão phu nhân khoát tay ngăn nàng lại, phản phở ma ma bên cạnh, "Lấy bình thuốc trị thương đưa cho nàng đi."

"A Nhu, người mau trở về nằm đi, trong người vẫn chưa khỏe đâu."

Thời điểm Ký Hường Nhu ra ngoài, trên mặt vui mừng khó nén, nhìn thấy Văn Chiêu đứng ngoài lại có vài phần ngượng ngùng, thẹn thùng cười nói, "Chiêu biểu muội đã biết chuyện này....."

Ánh mắt Văn Chiêu thật sâu, lắc lắc đầu, không nói gì.

Nàng cho rằng người lương thiện sẽ không thể làm ra những chuyện người khác không làm, kiếp trước Trang Khôi ghét bỏ nàng như thế, là vì vài phần tác động của biểu ti này sao?

Văn Chiêu tình nguyện tin tưởng, kiếp trước Trang Khôi coi trọng Ký Hường Nhu lại không thể không cưới mình, Ký Hường Nhu bởi vậy giận đối gả cho Trang Đình, sau đó Trang Khôi ghét bỏ nàng cũng chỉ là bởi vì không cam lòng mà không phải vì bị người xấu giục.

Ký Hường Nhu trải qua một chuyện này thế nhưng sắc mặt so lúc trước trông tốt hơn chút, vì thế liền về phòng mình nằm.

Ban đêm, lúc nằm trên giường, Văn Chiêu lại một lần nhớ tới Nhu biểu ti.

Trong lòng nàng phức tạp khôn kể, thờ dài một hơi.

Trở mình, lại nghĩ tới kiếp trước Ký Hường Nhu quan tâm nàng như vậy.

Nhu biểu ti từng cười than báo nàng phải quý trọng người bên cạnh, kiểm chế tính tình thích làm loạn của mình.

Dù cho Nhu biểu ti không thuần thiện như nàng đã nghĩ, nhưng sự tình ban ngày lóe lên trong đầu nàng, Văn Chiêu cảm thấy bất luận lòng dạ nàng ta thế nào, cũng sẽ vì người mà nàng ta muốn bảo hộ mà hy sinh chính mình.

Kiếp này nàng phải bảo vệ người nhà thật tốt, cũng muốn học theo Nhu biểu ti kia cố gắng không màng tất cả sức mạnh, nàng không thể thua kém Nhu biểu ti được.

Chỉ là..... Nếu muốn nàng không hề khúc mắc, giống như kiếp trước cùng Ký Hường Nhu ở chung, sợ là sẽ khó khăn rồi.

Nghĩ như vậy, Văn Chiêu cuối cùng cũng ngủ yên ổn chút.

Ngoài cửa sổ, hắc ảnh lướt qua, không hề phát ra một chút âm thanh.

Lục Nhiên ngồi trên nóc nhà, trong lòng rối rắm rốt cuộc có cần phải đi hỏi rõ ràng hay không.

Chiêu Chiêu vì sao biết được Văn Tường các cùng hiệu cầm đồ Vô Danh kia? Còn có Xuyên Hoa bộ..... trong lòng Lục Nhiên quá nhiều nghi hoặc, quả muốn đến hỏi nàng một chút.

Nhưng hẳn cũng biết Chiêu Chiêu sẽ không cho hẳn biết, lần trước hỏi nàng chuyện của Xuyên Hoa bộ, nàng cũng không chịu lộ ra nửa câu.

Nếu là đối thành người khác hẳn nhất định sẽ vững chắc ép hỏi cho ra, nếu ép hỏi không ra, những nhân vật nguy hiểm như vậy, giải quyết luôn là được. Nhưng Chiêu Chiêu không phải là những người khác, nàng dù trả lời hay không, hẳn cũng không làm gì được nàng. Vừa nghĩ nếu hẳn thực sự ép hỏi nàng, nàng sẽ lộ ra biểu tình sợ hãi, chán ghét hẳn thế nào, hẳn cũng không dám nghĩ tiếp.

Lục Nhiên ngồi trên nóc nhà thật lâu, ánh trăng rải trên y phục hẳn, lạnh cảm giác được chút lạnh lạnh, cũng không biết là ánh trăng hay là sương đêm, đêm đầu hạ cũng không lạnh.

Đang chuẩn bị rời đi, những nghĩ vẫn kia đều dè trong đáy lòng, lại lướt qua cửa sổ Văn Chiêu rồi cuộc cũng không đi khỏi.

Hắn muốn gấp nàng, nhìn một cái cũng được.

Một cái thà người liền từ cửa sổ tiến vào, đi đến trước giường Văn Chiêu, cô nương xinh đẹp đang ngủ sau màn lụa hồng nhạt mơ hồ.

Lục Nhiên khó có thể ngăn lại đầu tìm nóng lên.

Nhẹ nhàng vén màn lụa lên, liền nhìn thấy hai mắt đang nhắm lại của cô nương trong lòng hắn, lông mi rũ xuống, khỏe miệng hơi cong, tựa như đang mơ một giấc mơ ngọt ngào, tốt đẹp. Khuôn mặt mềm mại tinh xảo, ánh trắng ngoài cửa sổ chiếu vào, tuy không trực tiếp chiếu lên tinh của Chiêu Chiêu cũng rất hợp khẩu vị của hắn, nếu mặt nàng như Vô Diễm, có thể hẳn cần bản sẽ không đi hiểu biết tình tình của nàng nhỉ?

Lục Nhiên cảm thấy đứng trước mặt nhan sắc như vậy, mỗi người đều là đáng dò từ.

Vốn là muốn lần nữa nếm thử tư vị tuyệt diệu, lại đột nhiên nhớ tới câu chất vấn kia của nàng. Hắn thích về ngoài của nàng sao, đương nhiên không thể nghĩ ngờ, hẳn rất thích. Nếu nàng là cô nương xấu xí, hẳn vẫn sẽ thích sao, vấn đề này đã làm hẳn bối rối hồi lâu, hẳn cảm thấy tình tình của Chiêu Chiêu cũng rất hợp khẩu vị của hắn, nếu mặt nàng như Vô Diễm, có thể hẳn cần bản sẽ không đi hiểu biết tình tình của nàng nhỉ?

Thần sắc Lục Nhiên phức tạp suy nghĩ, nhưng thấy Văn Chiêu hơi cử động, hẳn theo bản năng muốn tránh đi, chuẩn bị nhảy lên xà ngang, không nghĩ Văn Chiêu lại không có động tĩnh gì.

Lục Nhiên nhìn thấy nàng đã chần ra, nghĩ đến vừa rồi trên nóc nhà cảm nhận được lạnh lẽo, duỗi tay đem chân kéo qua, cúi người đắp chăn cho nàng, nhìn đáng vẻ vẫn vô tri vô giác của nàng, trong lòng Lục Nhiên liền mềm mại một mình, ở tư thế hôn lên trên nàng một nụ hôn.

Nương từng nói qua, hôn như vậy có thể khiến người nọ mơ một giấc mộng đẹp an ổn.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Cùng Tranh Phong

Hôm sau, thời điểm Lục Nhiên vào triều sớm giương mắt nhìn thấy sắc mặt hoàng thượng hồng nhuận, càng thêm nghi hoặc Đạo Ân kia tốt cùng là thần thánh phương nào.

Bản thân hoàng thượng cũng đang rất cao hứng, vốn dĩ thấy những hoàng đế ăn dân được cầu trường sinh bất tử trong sách sử chẳng mấy ai có kết cục tốt, bấy giờ nghĩ lại những người kia nhất định là vì không tìm được phương pháp luyện đan chân chính. Hoàng thượng cảm thấy bản thân là thiên mệnh số quý, là trời cao muốn hẳn làm hoàng đế thiên thu vạn đại, cho nên phải thần tiên hạ phẩm giúp cho hắn. Đoạn thời gian này, ăn trường sinh hoàn rõ ràng cảm thấy thể xác lần tinh thần đều thư thái, đến cả tỳ tũ từng thân cận cũng nói khí sắc của hắn ta tốt hơn nhiều.

Trên triều sẽ có những người nhìn sắc mặt nhân cơ hội nói lời nịnh hót, đem hoàng đế dỗ đến càng cao hứng hơn.

Lúc này Khương Văn Ngọc đang tuổi nhỏ, Kinh Hàng Vạn Hà có nhiều đoạn đường sông trầm tích khiến cho giao thông bất tiện, làm cho giá hàng trong kinh dâng lên, thỉnh cầu hoàng thượng đầu tư tu sửa." Hoàng thượng vừa cảm thấy bản thân là thiên mệnh số quý, giang sơn dưới sự thống trị của hắn là hải thanh hà yên vô cùng thịnh thế, Tiểu Khương Nhị này vừa nói nơi nào không ổn, hoàng thượng lập tức nhăn mày, nhưng không có lý do giận hắn, chỉ xua xua tay nói, "Những việc này giao cho Tiết ái khanh, việc này do Hộ Bộ cùng Công Bộ hiệp thương xử lý."

Sau khi Tiết tướng đồng ý, Lục Nhiên và Văn Tập chỉ đánh sau khi hạ triều đến Tiết phủ thương nghị.

Ba năm trước đây tuy cùng Tây Nhung ký kết hiệp nghị, nhưng mấy năm nay trong hoàng thất Tây Nhung phản tranh không ngừng, quân của Khương gia đánh phải lần nữa đóng giữ Tây Bắc để phòng bất trắc, thêm chi Nam Man cũng hoạt động thường xuyên hơn, Vệ quốc công cũng đã một năm chưa hồi kinh. Quân lương, quân bị bỏ ra khiến quốc khố cạn kiệt, vì thế kênh đào Kinh Hàng tu sửa lên sơ sót.

Tiết tướng gần đây thường hỏi ý kiến của Khương Văn Tập, những học trò xung quanh đều âm thầm cảnh rắng, Khương Văn Tập chấp tay nói, "Học trò nghe Nhị ca trong nhà nói qua, khúc sông giao giữa kênh Vĩnh Tế cùng kênh Thông Tế bùn cát trầm tích đặc biệt nghiêm trọng, hao tổn rất nhiều của cải để vớt, chi bằng thay đổi tuyến đường."

Tiết tướng chính là biết Khương Văn Tập có tin tức của Công Bộ thị lang Khương Văn Ngọc nên mới hỏi hắn, hơn nữa cũng muốn những người khác thấy ông ta coi trọng Khương Văn Tập.

"Ồ? Nhưng vùng Hoàng Hà làm sao thay đổi tuyến đường được đây, dùng không được mấy chục năm liền trở thành đạo sông vô dụng."

Có người thấy thể vội vàng hỏi, "Đúng vậy, thay đổi tuyến đường kia không phải công trắng sao?"

Khương Văn Tập chấp tay nói, "Đường sông mới chỉ cần định kỳ loại bỏ ử đọng, nhất định so với đường sông cũ sẽ dùng được lâu hơn, học trò cho rằng việc cấp bách là giải quyết vấn đề vận chuyển khó khăn, ức chế giá hàng trong kinh, bá tánh mới có thể sống yên ổn."

Cũng có người phụ họa cho Khương Văn Tập, "Đường sông có dùng được lâu dài hay không cứ để Công Bộ nhọc lòng đi, vấn đề hôm nay của chúng ta là lập tức giải quyết nan đề trước mắt!"

Học trò của Tiết tướng đương nhiên cũng có Công Bộ, tuy là tiểu quan, nhưng cũng không nghe vừa lời người nọ, "Chuyến đường sông ném cho Công Bộ ư? Vì sao không thể nghĩ biện pháp vẹn toàn hơn?"

Nhất thời cư nhiên chia thành mấy phe, cãi co ả ỉ, Tiết tướng thực sự hi vọng mọi người dừng cảm lẫn tiếng nhưng cũng không thích lộn xộn như vậy, vội dùng tay ra hiệu ngừng lại, sau đó giương mắt nhìn Lục Nhiên.

Lục Nhiên hiểu ý, liền đưa ra kiến nghị của mình, "Học trò cho rằng việc thay đổi tuyến đường quá tốn thời gian, e rằng đối xong đường sông, một đấu gạo trong kinh nội đã lên đến giá ngàn lượng bạc rồi. Thay đổi tuyến đường có thể được nhưng không giải quyết được việc cấp bách."

Tiết tướng nghe ý kiến của hắn cùng Khương Văn Tập hoàn toàn tương phản, hải lòng để hắn nói tiếp.

"Bởi vì tình hình lưu lượng nước giữa các con sông không giống nhau cho nên các tuyến sông cũng khác nhau, nếu có thể chọn phương pháp luân chuyển, lợi dụng phân đoạn của đoạn sông nhỏ, chia nhánh các sông, thậm chí là đường bộ, đem lương thực vật tư mau chóng vận chuyển vào trong kinh, lập tức có thể bình ực giá hàng, chuyển thay đổi tuyến đường kia cũng có thể trực tiếp tiến hành."

Tiết tướng gật đầu, biện pháp này so với thay đổi tuyến đường hiệu quả hơn chút. Có người lại không phục hỏi, "Phân đoạn luân chuyển nói có vẻ nhẹ nhàng, nhưng người có phương pháp phân đoạn không?"

Lục Nhiên nhìn về phía người nọ, "Vừa khéo, tại hạ là nhân sĩ Giang Đô, những lần lên kinh đều là đi thủy đạo Kinh Hàng, thực sự có vài phần quen thuộc. Hơn nữa, cho dù không biết chỗ, cũng có thể dò hỏi dân chèo bán địa, bọn họ nhất định là biết tường tận chi tiết."

Những người hắn quen biết không chỉ là người có tri thức uyên thâm mà còn có người đi được nhiều nơi. Tuổi còn trẻ liền du học nhiều thứ một chút, nghe nói thời điểm du học là ban ngày ngắm phong cảnh nước non, trải nghiệm cuộc sống của bá tánh, buổi tối lại chong đèn đọc sách, vô cùng khắc khổ.

Người nọ không nói nữa, sắc mặt Tiết tướng càng hòa ái hơn.

Khương Văn Tập trước kia từng giận Lục Nhiên, bây giờ lại nói, "Học trò còn có ý kiến."

Biện pháp của Lục Nhiên đã rất ổn rồi, Khương Văn Tập vẫn muốn nói thêm, Tiết tướng liền cảm thấy đây là muốn cùng Lục Nhiên phân cao thấp, gật đầu một cái, để hắn nói.

"Hôm nay trên triều chỉ nói đến chuyển đường sông khiến vận chuyển khó khăn, giá hàng tăng lên, đó là bởi vì Công Bộ thị lang là người đưa ra việc này. Nhưng thực tế không dừng ở đó, ở vùng sông Giang Nam, thủy phi mọc thành cụm, rất nhiều lương thực vật tư đều bị bọn chúng cướp đi, thương gia vì đền bù tổn thất, liền nâng giá lương thực, vật tư còn sót lại lên."

"Đúng lúc quan binh của các phủ vẫn đang nhân rồi, có thể để họ hộ tống thuyền chở lương thật cùng với thương thuyền, tránh cho binh lính mất đi nhuệ khí, cũng xem như trao đổi, yêu cầu thương gia hạ thấp giá hàng."

Được, thế này liền dính dáng đến Binh Bộ rồi, may mà Tiết tướng chừng quân lực bộ, chỉ cần nói một câu là được, nếu là người khác thì chắc chắn sẽ khó khăn rồi.

Tiết tướng cảm thấy ánh mắt của mình đảo đảo, trạng nguyên hai khai hóa gần đây đều được ông ta thu vào mắt hạ, hơn nữa đều là những nhân tài trụ cột.

Khương Văn Tập có thể biết được chuyện này chẳng qua là vì hắn xuất thân trong phủ quốc công. Từ khi đương kim hoàng thượng đăng cơ đến nay, đãi ngộ binh lính trong thiên hạ cực kì không đều, binh lính biên cương cơ hồ hàng năm không được về nhà, binh lính địa phương lại ngày ngày nhân nhà, đôi khi mới được sai đi làm việc, mà tấc vế binh lính trong kinh dù dưới chân thiên tử càng ngày càng nhiều kẻ giữ chức vụ lại ăn chơi trác táng, hoặc là ở bên trong chi toán con ông cháu cha.

Cũng chỉ có ám vệ trong Tử Thần Điện là trải qua gắt gao tuyển chọn người tài.

Ngươi một ngày nào đó, phí tu của hoàng thượng bị người ta cướp đi, không biết hoàng thượng có nắm lại lực lượng hộ vệ yếu kém kia không, hay là hẳn sẽ không để tâm, chỉ cần không liên lụy tới Tử Thần Điện của hẳn là được.

Điểm này Văn Chiêu có thể làm chứng, tường ngoài hoàng cung chỉ cần có công phu tốt chút liền có thể tự do ra vào, chỉ cần đừng quá đường hoàng bước vào khiến người khác chú ý là được. Nhưng việc ra vào Tử Thần Điện lại khó như lên trời. Có thể thấy được hoàng thượng là chỉ yếu mỗi bản thân hẳn mà thôi.

Văn Chiêu vào phòng cạnh Thọ Duyên đường, Kỳ Hường Nhu ký thực đã khỏe hẳn, chỉ là Trần Thị muốn nàng ta nghỉ ngơi nhiều hơn mà thôi. Văn Chiêu ngồi trò chuyện với nàng ta, sau đó nói với Trần Thị, "Biểu cô mẫu, chúng ta trước tiên ra ngoài một lát, để Nhu biểu ti nghỉ ngơi thật tốt."

Trần Thị đưa mắt nhìn Văn Chiêu, biết nàng muốn cùng bà nói chuyện, gật đầu.

Hai người cùng nhau đi đến đình Vọng Nguyệt, sai mấy nha hoàn ở ngoài canh giữ, không có phản phó không được vào trong.

Ngồi trên ghế đá, Văn Chiêu đưa mắt nhìn biểu cô mẫu ngồi ở bàn đá đối diện, nhàn nhạt nói, "Biểu cô mẫu nếu là không muốn làm thấp thất của cha, đại khái có thể thu tay được rồi."

Lời nói này không chút khách khí, sắc mặt Trần Thị đột nhiên trắng bệch, sau đó nhìn về giữa hồ, "Ta sao có thể làm thấp chứ, hơn nữa đã từng gả qua một lần....."

Văn Chiêu thờ dãi, "Biểu cô mẫu hà tất làm khổ mình, khiến bản thân lâm vào hoàn cảnh ngượng ngùng như vậy."

Trần Thị yên lặng không nói, lại đưa mắt nhìn nàng, ánh mắt trống rỗng, "Người cùng cha người thật giống nhau....."

"Ta cùng huynh ấy là thanh mai trúc mã, từ nhỏ thích nhất chính là Nhị biểu ca, huynh ấy đối xử với ta rất tốt, có gì ngon có đồ chơi gì cũng sẽ chia cho ta, chỉ là có một ngày nhìn thấy dáng vẻ huynh ấy trước mặt Trang Thị, ta mới biết được huynh ấy nhất mực xem ta là muội muội."

"Sau đó theo lệnh phụ mẫu mà gả cho người khác, trong lòng vẫn luôn là một khối trống rỗng.....", Trần Thị ngưng thần nhìn cặp mắt hoa đào của Văn Chiêu cực kỳ giống Nhị gia "Văn Chiêu người đừng nói chuyện này với Nhị gia. Là biểu cô mẫu nhất thời không kiểm được lòng, không khống chế tốt bản thân, hi vọng có thể ở chung với huynh ấy nhiều một chút, biểu cô mẫu thực xin lỗi người....."

"Người cần xin lỗi nhất là Nhu biểu ti, một câu không kiểm được lòng làm cho nàng khóc đến nửa đêm. Nàng kể về người cha cao lớn anh tuấn, sẽ dễ dàng cười ở trên cổ hái hoa quả, hiện tại ông ấy trên trời nhìn xuống, mà mẫu thân lại nhớ đến người khác." Văn Chiêu không chút dao động nói, khiến cho hốc mắt Trần Thị đột nhiên uon ướt.

Trần Thị hiểu rõ, đây là chuyện A Nhu nói với Văn Chiêu, thời điểm A Nhu nói những lời này, trong lòng có bao nhiêu thất vọng về mẫu thân như bà chứ?

Thấy Trần Thị ngơ ngẩn thất thần nhìn về phương xa, Văn Chiêu đứng dậy bước ra khỏi đình.

Hì vọng lời nàng nói hôm nay có thể hữu dụng.

Thời điểm dùng bữa, Khương Nhị gia cao hứng tuyên bố một tin tức tốt, đó chính là hẳn tử đầu có được bản vẽ của Thôi Diễm. Hai người Văn Đậu cùng Văn Đàm không để ý đến ông, chỉ có Tam ca cười hỏi một câu là bức tranh nào, mẫu thân gấp một đứa đồ ăn cho ông. "Ăn đi."

Nhị gia đang cùng Tam ca trò chuyện, không thèm nhìn mà há miệng ăn một đứa gấp qua kia.

Tam ca đang chờ ông nói, liền nhìn thấy gương mặt bạch ngọc của ông như bị thiếu cháy.

Nhị gia phun vật trong miệng ra, ủy khuất mà nhìn Tần thị, "A Diễm sao lại gấp cho ta một miếng gừng....."

Tần Thị chẳng hề để ý đáp "Ồ, xin lỗi nha", cũng không thèm nhìn biểu tình càng thêm ủy khuất của Nhị gia.

Văn Chiêu càng nhìn càng muốn cười, mẫu thân luôn là như vậy, thích bắt nạt cha, chỉ là không biết vì sao lại trông thật ảm áp.

Thỉnh Đàm học Tần Thị đem một mảnh cà rốt gấp vào trong chén Văn Đậu, Văn Đậu bừa miệng không ăn, Văn Đàm nói, "A Đậu còn nói muốn mau lớn lên nữa, thế lại không ăn cà rốt!"

Thanh âm thanh thúy non nớt, nhưng logic lại thật loạn bát nháo.

Lời này dường như lại hữu dụng. Văn Đậu nghe xong dù cho vẫn trên mặt đầy vẻ không tình nguyện, nhưng lại đem miếng cà rốt kia nhét vào trong miệng. Toàn bộ quá trình nhai nuốt khiến người khác cảm thấy thống khổ.

Tần Thị nhìn gương mặt nhỏ nhắn thành một đoàn, liền buồn cười, "A Đậu chán ghét cà rốt như vậy, cũng không biết là học ai."

Văn Chiêu cười tiếp, "Ki thật cả nhà chúng ta đều kén ăn, không chỉ mỗi A Đậu đâu."

Nhị gia ngạc nhiên nói, "Có sao? Ta không ăn gừng cũng không thể tỉnh là kén ăn!"

Văn Chiêu lắc đầu cười nói, "Nhưng cha cũng không thích ăn rau cần, mẫu thân không thích uống sữa bò, Tam ca không thích ăn thịt dê cùng quả vải, cay cũng ăn không được, Đàm Nhi nữa cũng không thích ăn bí đao cùng cà tím....."

Văn Chiêu vừa nghĩ vừa nói, khi nàng dứt lời, liền thấy mọi người nhìn nàng chằm chằm.

Tần Thị chỉ có thời điểm trước và sau khi sinh hài tử mới uống sữa bò, hơn nữa lúc uống cũng là cố nén mùi sữa tanh khiến bà buồn nôn, bà cho rằng chi tiết này người khác chú ý không đến, không ngờ Văn Chiêu lại nhớ kỹ. Không nghĩ đến rằng tính tình cô vài phần lạnh nhạt với người khác lại tinh tế, tỉ mỉ như vậy.

Tần Thị cảm thấy hai mắt cay cay, vội đảo mắt, chớp chớp vài cái.

Văn Tập xác thật cảm thấy thật dễ tan nồng, quả vải quả ngọt, nhưng hẳn biết kén ăn cần trở phát dục, cũng chỉ là trong lúc dùng bữa ăn một chút, thế nhưng bị Chiêu Chiêu nhìn ra, khiến hẳn cảm thấy trong lòng ảm áp, thoải mái.

"A, Nhị ti ti thật là lợi hại!" Văn Đàm vỗ tay lớn tiếng nói, "Đàm Nhi sợ bị cười kén ăn, cho nên những thứ không thích ăn cũng không nói cho người khác biết. Bây giờ thì tốt rồi, chúng ta đều kén ăn, Đàm Nhi không cảm thấy mất mặt nữa."

Nhìn thấy ánh mắt bọn họ nhìn mình, Văn Chiêu cảm thấy có chút thẹn thùng, rốt cuộc kiếp trước kiếp này nhiều năm như vậy, nhìn ra chuyện này cũng không có gì lợi hại.....

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Điểm Uyên Ương

Hôm nay, Văn Chiêu đến Thọ Duyên đường thỉnh an lão phu nhân, lại nhìn thấy người của phủ Thừa Ân Bá, Dung Xu, Dung Hứa cùng với phu nhân Thừa Ân Bá thế tử. Đại bá mẫu hiển nhiên rất cao hứng, lời kéo hai cháu trai cháu gái hỏi này hỏi kia.

Đáng vẻ của Dung Hứa vẫn nhỏ nhả lễ độ, mà Dung Xu tuy có chút ương bướng trẻ con nhưng trước lời thăm hỏi của trưởng bối vẫn là đáng vẻ ngoan ngoãn.

Dung Hứa nhìn thấy Văn Chiêu đi vào, đôi mắt liền bám trên người nàng không rời. Cũng đã hai ba tháng không gặp, hẳn lại cảm thấy như đã rất lâu chưa được nhìn thấy nàng vậy, lúc này hẳn ngăn ngó ngắm nhìn dung sắc xinh đẹp, tư thế uy mỹ của nàng, trong lòng sung sướng đến độ muốn bay lên.

Mà Văn Chiêu bước vào không lâu sau, mẹ con Kỳ Hường Nhu cũng vào đường. Lão phu nhân đột nhiên cười sàu hơn một chút, dường như đặc biệt yêu thích hai người.

Văn Chiêu nhìn thấy tổ mẫu cười, trong lòng bỗng lướt qua một chút cảm xúc không nắm bắt được.

Kỳ Hường Nhu nhìn thấy trong đường còn nam tử bên ngoài, hơi ngăn người, sau đó do dự không biết nên tránh hẳn hay không, vẫn chưa đợi nàng ta quyết định, liền nghe di tổ mẫu nói, "A Nhu đến rồi, ngồi xuống đi."

Đây là ý không cần nàng phải tránh đi, Kỳ Hường Nhu nhăn nhau mày. Mà nhìn thấy nàng nháu mày, thế tử phu nhân kia tươi cười càng thêm nhu hòa.

Thời điểm Thỉnh Lan tiến vào nhìn thấy biểu ca Dung gia cũng ở nội đường, vốn dĩ sẽ không có gì, hai phủ bọn họ có quan hệ thông gia, thường lui tới là chuyện đương nhiên, nhưng hôm nay Thỉnh Lan phát hiện biểu ca Dung gia kia có chút si ngốc mà nhìn Nhị ti, tuy rằng có khi sẽ đưa ánh mắt chuyển sang nơi khác, nhưng không bao lâu sau lại sẽ nhìn nàng một cái.

Nhị ti đẹp như vậy, tôn quý như vậy, dường như mỗi người đều thích nàng nhi.

Chờ mấy vãn bối ra khỏi Thọ Duyên đường, thế tử phu nhân cười nói với lão phu nhân, "Cô nương kia quả nhiên như lời người nói, là người biết lễ hiểu chuyện, hơn nữa xinh đẹp như thế, ta nhìn thật thích." Mà Dung Hứa là con thứ trong nhà, dù

cho cưới một cô nương giá thể không phải tốt lắm cũng không có trở ngại gì, quan trọng nhất chính là tính tình phải ôn nhu hiền huệ.

Vốn dĩ bà vừa ý Khương Nhị cô nương, nhưng bởi vì Dung Hứa là con thứ, cưới nàng có chút miễn cưỡng, trường tử trong nhà lại đã thành gia, bây giờ nhìn Kỳ cô nương kia, ngoài trừ giá thể kém chút, những mặt khác đều không tồi.

Lão phu nhân nghe xong lời bà nói, ha ha cười không ngừng.

Ngày ấy sau khi Kỳ Hường Nhu khai chuyện kia ra, bà liền cho người đi tìm hiểu Trang Khôi, hơn nữa biết được nam tử này rất tốt, đối với Văn Chiêu cũng không bình thường, xem ra hẳn là vừa ý nha đầu Văn Chiêu rồi.

Tuy rằng bà yêu thích A Nhu, dù biết tâm tư của nàng ta, cũng không muốn bực đãi nàng, nhưng A Nhu và Văn Chiêu ai thân ai sơ vừa nhìn liền biết ngay, bà vẫn phải ưu tiên cho Văn Chiêu thôi. Nếu Văn Chiêu cũng thích Trang Khôi, như vậy xem như hôm nay bà làm đúng rồi, nếu không thích, A Nhu cũng sẽ không vì phụ quân mình nhớ thương người khác mà oán hận Văn Chiêu.

Chẳng qua bà không muốn A Nhu thua thiệt, bởi vậy tìm một công tử gần giống Trang Khôi, đều là diện mạo tao nhã, giá thể thanh quý, nghĩ đến A Nhu thích hấn cũng không phải việc khó.

Những chuyện này đương nhiên Văn Chiêu không hiểu được, lúc này nàng đang cùng đệ đệ, muội muội ở trong sân chơi đùa, Dung Xu từng cùng Văn Đàm đánh nhau, lúc này trông thấy mặt nhau vẫn có chút xa cách. Văn Đàm cũng không để ý nàng ta, chỉ đòi Nhị tị đã cầu cho nàng xem.

Dung Hứa không thoải mái khi ở cùng một đám cô nương, rốt cuộc nơi này ngoại trừ hẳn là nam tử cũng chỉ có Khương Văn Dật, Khương Thánh Châu cùng với Khương Thái Chương, nhưng những người kia đều là tiểu nam hài, lớn nhất cũng mới chín tuổi, chỉ mỗi hấn đứng là lo một mình.

Nếu là trước đây, Văn Chiêu sẽ nghĩ biện pháp để hấn khỏi phải xấu hổ như vậy, nhưng lúc này nàng đã biết tâm tư của hấn ngược lại không muốn quan tâm hấn, tránh cho thiện ý của nàng sẽ làm hấn hiểu lầm.

Trái lại là Kỳ Hường Nhu, nhìn thấy Văn Chiêu đã cầu không rảnh quan tâm vì khách Dung Hứa này, liền nói với hấn, "Dung công tử có thể đi đến đình phía trước ngồi."

Dung Hứa cười với nàng, đáp, "Không sao, ta nhìn theo là được." Với hấn mà nói chỉ cần có thể nhìn Văn Chiêu, xấu hổ hơn cũng chịu bỏ qua.

Cô nương bị mấy tiểu hài tử vây quanh, tư thế đã cầu rất linh hoạt, lông chim gần trên quai cầu bay trong không trung bay rồi lại rơi xuống, vô cùng đẹp mắt.

Sau khi mấy người Dung gia rời đi, Kỳ Hường Nhu liền bị Trần Thị gọi vào trong phòng, hỏi nàng đối với Dung Hứa có ấn tượng như thế nào, Kỳ Hường Nhu uống ngụm trà nhuận miệng, nói, "Dung công tử tính tình rất hiền hoà..... Mầu thân người hỏi cái này để làm cái gì?"

Kỳ Hường Nhu mới vừa nói xong liền phát hiện không đúng, lại liền tưởng đến hành động vừa rồi của đi tỏ mầu vừa rồi, hơi hơi tròn to mắt, "Chẳng lẽ là....."

Trần Thị gật đầu, kéo tay nàng, nói, "Dung công tử kia các phương diện đều không tồi, nếu bỏ lỡ sẽ khó có thể tìm được người như vậy....."

Trong lòng Kỳ Hường Nhu lãnh lạnh, nàng không phải đã lớn mật đem người trong lòng kể với đi tỏ mầu sao? Vì sao..... đi tỏ mầu còn sẽ đem nàng đẩy sang người khác?

Nhìn đáng vẻ ngây ngốc của Kỳ Hường Nhu, Trần Thị nói, "A Nhu, mầu thân không phải muốn người bây giờ lập tức quyết định, người có thể ngắm lại thật kĩ."

Thời điểm Kỳ Hường Nhu quay về vẫn là có chút thất hồn lạc phách, trong hôn sự của nàng người quyết định chính là mầu thân, hỗ trợ tham khảo chính là đi tỏ mầu, nếu đi tỏ mầu không muốn nàng gả cho Trang Khôi, mầu thân lại đáp ứng chuyện này với Dung gia, nàng cùng Trang Khôi còn có khả năng gì nữa?

"Cô nương, phu nhân đưa đến hai vò mơ xanh, nói là phù tướng quân ướp chế." Phù Diêu tiến vào, hai tiểu nha hoàn ôm vò theo sau tiến vào.

Trước kia Văn Chiêu từng ăn qua mơ xanh này, chua ngọt lại giòn giòn, ăn vào rất ngon miệng. Văn Chiêu vui vẻ, lập tức mở vò nếm thử.

Ăn mơ chua lại đột nhiên nhớ tới Trang Văn đang trong thời gian mang thai, cũng không biết ăn uống được gì không, lập tức liền muốn đưa một vò cho nàng ấy.

Văn Chiêu vẫn chưa qua Dịch phủ, Trang Văn biết được nàng muốn đến, liền rất cao hứng, còn sai đại nha hoàn bên người đến cửa tiếp nàng.

Văn Chiêu được nha hoàn kia đưa đến phòng Trang Văn, thấy Trang Văn đang ngồi bên cạnh bàn trong phòng cười khanh khách nhìn qua, trên mặt không son phấn, nhưng khí sắc rất tốt.

Văn Chiêu gọi nha hoàn đem một chút mơ xanh ra, Trang Văn vừa nhìn liền thêm, ăn xong lại khen, "Quả mơ này ướp thật ngon."

Văn Chiêu cười kéo tay nàng, "Tì là phụ nữ có mang, về sau còn có kì thai nghén, quả mơ này đưa đến để tì thêm ăn."

Trang Văn gật đầu, lại đưa mắt nhìn Văn Chiêu, "Sao muội lại biết rõ như vậy?"

Văn Chiêu đáp, "Trong lúc mầu thân mang thai Đàm Nhị, A Dật ta chú ý đến."

Trang Văn cũng chỉ là thuận miệng hỏi, căn bản không để ý Văn Chiêu trả lời cái gì, "Nhưng tì rất muốn ăn nhiều thêm chút nữa, nếu không sẽ không chịu nổi, làm sao bây giờ?"

"Không sao, sẽ sai người đem đến cho tì. Nhìn thấy tì thích ăn như vậy, sớm biết liền đem ta một vò kia của ta cũng đưa đến....."

Văn Chiêu thấy nàng thường đưa tay đặt ở bụng dưới, trong lòng nghĩ đến khi làm mầu thân thật khác ngày trước, nghĩ thế ngoài miệng cũng hỏi, "Ta nhớ rõ trước kia Văn biểu tì không yêu thích tiểu hải tử, hiện tại chính mình làm mầu thân, vừa cần thận vừa yêu quý như vậy."

Trang Văn giận nàng, lườm một cái, "Sao có thể so sánh như vậy?"

"Kì thực cũng không phải là ta không yêu thích tiểu hải tử, chỉ là sợ bản thân vừa ôm chúng, chúng sẽ khóc, sau đó khiến ta chân tay luống cuống, còn giống như người xấu dọa tiểu hải tử khóc. Bây giờ ta đã mang một hải tử trong bụng, liền thường nghĩ đến đáng vẻ ra đời của nó."

"Thật ra ta yêu thích nhất vẫn là độ tuổi hải tử vừa học đi đường. Nhìn chúng vừa vụng về lại ngây thơ, chấp chừng đi tới đi lui, trong lòng căng thẳng vì chúng mà đỏ mặt hỏi, lại sợ chúng bị ngã, nhìn thấy thời điểm chúng cười khanh khách thành công đi vững, trong lòng lại vì chúng mà kiêu ngạo."

Nàng ấy nói đến tí mi như vậy, có thể thấy được trong lòng đã tưởng tượng vô số lần.

Ánh mắt Trang Văn nhu hòa như nước, đây là ánh mắt mà Văn Chiêu trước đây chưa từng nhìn thấy. Văn Chiêu bị nàng cảm nhiễm, cũng thấy trong lòng ấm áp lên.

"Áy zà, ta sao lại cùng người chưa xuất giá như muội nói chuyện này chứ, cũng không biết Chiêu biểu muội có thể hiểu được lời ta vừa nói hay không....." Sắc mặt Trang Văn ửng đỏ, so với đáng vẻ trước kia xinh đẹp hơn vài phần.

"Văn Chiêu tuy rằng còn chưa gả chồng, nhưng có thể tưởng tượng ra được."

Thời điểm Văn Chiêu ra ngoài gặp Dịch Trạch, hấn hình như vừa hạ triều, vẫn chưa thay triều phục liền mau bước đến hậu viện.

Nhìn thấy Văn Chiêu, Dịch Trạch nhớ rõ đây là bạn thân Trang Văn, hướng nàng gật gật đầu, lại đi tiếp.

Sau khi hỏi phủ, Văn Chiêu nghe nói Tam ca bị phải đi khảo sát tình hình nước chảy ở các khúc sông của kênh đào Kinh Hàng, trong lòng kinh ngạc, đời trước không hề có việc này.

Nhưng đời trước hấn cũng không được Tiết tướng thu nhận, có thể thấy là vì chuyện này mới phát sinh biến hóa.

Nhưng trong lòng Văn Chiêu lại bất chợt lo lắng, Tam ca không biết bơi, lại phải đến Đại Vận Hà, nếu là..... Văn Chiêu không dám nghĩ tiếp, vội vàng đi tìm Tam ca.

Tam ca lại không chút dể ý, nói, "Chiêu Chiêu đứng lo, ta có bản vẽ Lục huynh đưa, chỉ cần đem một ít khúc sông ứ đọng sửa lại là được, rất nhanh là có thể trở về."

Chuyện này làm thành sẽ có một kiện công lao, vở diễn của hấn cùng Lục Nhiên diễn một vở diễn, mới có thể có cơ hội này từ Tiết tướng, làm sao có thể bỏ qua được?

"Nếu bản vẽ là do hấn vẽ, vì sao không phải Lục đại nhân đi? Hơn nữa hấn vẫn biết bơi"

Tam ca cười đưa tay đặt trên đỉnh đầu nàng, "Hóa ra Chiêu Chiêu lo lắng chuyện này. Chiêu Chiêu yên tâm đi, ta ở trên thuyền rất an toàn, hơn nữa sẽ mang theo tùy tùng biết bơi cùng đến đó. Lục huynh đương nhiên sẽ có chuyện khác cần làm, hấn phải cùng Nhị ca đi chừ trì kênh đào thay đổi tuyến đường." Vốn không muốn nói việc triều đình cho Văn Chiêu nghe, nhưng nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của nàng, hấn không nhịn được muốn cùng nàng giải thích toàn bộ để nàng có thể yên tâm.

Tiết tướng an bài như vậy xác thực là có suy tính của ông ta, hấn đến phụ trách phân đoạn luận chuyện mà Lục Nhiên đề cập, Lục Nhiên thực hiện việc thay đổi tuyến đường hấn nói, kiểm chế lẫn nhau. Hơn nữa, Tiết tướng cũng không hoàn toàn yên tâm dựa theo bản vẽ của Lục Nhiên, vì vậy nên sai hấn đi kiểm tra đối chiếu sự thật. Nơi Nhị ca nói đó lại không thể phải đốc công có quan hệ huyết thống như hấn đi giám sát được, liền phái Lục Nhiên cùng Nhị ca giám sát chế hành lẫn nhau.

Bởi vậy qua cách an bài này, có thể thấy được Tiết tướng giữ vững vị trí nhân vật số một trong triều. Đứng nhìn đáng vẻ ngày tháng của ông ta mà cho rằng ông ta là người dễ dãi.

Cũng không biết hấn cùng Lục Nhiên có thể lỘ được da hổ hay không.

Nhưng không hiểu vì sao, hẳn lại là có chút tin tưởng Lục Nhiên, trực giác hẳn hẳn cho rằng có thể giành được một vị trí nhỏ trước mặt lang sói này.

Vân Chiêu không hiểu những uẩn khúc trong triều, nàng chỉ biết những chuyện khác với kiếp trước này khiến nàng cảm thấy vô cùng bất an. Nếu Tam ca ở nơi nàng không nhìn thấy xảy ra chuyện, nàng hẳn nữa không cứu được hắn, nàng cũng không biết bản thân có thể chịu đựng được hay không.

Nhưng nàng không thể nói ra lo lắng trong lòng được, may mà Tam ca nói sẽ mang theo tùy tùng biết bơi đi cùng.

"Tam ca.....muội có thể đi cùng huynh được không?" Vân Chiêu biết Tam ca làm chính sự hẳn là không được mang theo nàng, nhưng vẫn hỏi ra.

Vân Tập thấy Chiêu Chiêu quan tâm hẳn đến vậy, trong lòng muốn thỏa hiệp, nhưng vẫn cự tuyệt, "Chiêu Chiêu muốn qua, e là cha cùng mẫu thân sẽ không đồng ý."

Đúng vậy, bọn họ sao có thể đồng ý cho một cô nương mười ba tuổi như nàng đi theo Tam ca chứ, hơn nữa Tam ca vẫn có công vụ trong người, không phải ra ngoài du ngoạn.

Ngoài ra, chính nàng cũng không biết bơi, đi theo lại khiến cho Tam ca có thêm không ít phiền toái, khả năng muốn giúp được hẳn cũng không lớn. Nhưng nàng vẫn cảm thấy, đem Tam ca đặt trong tầm mắt mình, nàng mới có thể an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Nữ Giả Nam

Hôm sau Khương Vân Tập liền thu dọn xong hành lý chuẩn bị xuất phát, xe ngựa ngoài phủ đã chuẩn bị xong, tùy tùng đi theo cũng cúi đầu đứng yên phía sau xe ngựa.

Có tùy tùng phát hiện ra gương mặt lạ mắt trà trộn vào trong đám bọn họ, đang muốn chất vấn, lại thấy người nọ đưa ngón tay thon dài đặt trên môi.

"Hử....."

Hắn vừa nhìn mới nhận ra người này là Nhị cô nương giả nam trang.

Trong lúc nhất thời, gã sai vặt kia không nhận được mặt đồ lên, theo lý hẳn phải nói với công tử nhà mình một tiếng, nhưng người này không phải người ngoài, mà là thân muội muội của công tử, nếu hắn đi tố giác ngược lại cũng không được gì, mà còn mất nhiều hơn được.

Đang do dự, liền thấy công tử một thân huyền sắc bước ra khỏi cổng lớn. Đội hẳn lên xe ngựa, nhóm tùy tùng đi theo mới lên xe ngựa phía sau kia.

Trên xe ngựa, có mấy tùy tùng nhận ra Vân Chiêu đều tự giác cách xa nàng chút, cuối cùng bên chỗ Vân Chiêu một mình ngồi một khoảng rộng, cả đám tùy tùng lại chen chúc ngồi thành một đám. Vân Chiêu đỡ trán, nàng bị nhiều người như vậy phát hiện rồi, cũng không biết còn có thể đi theo Tam ca đến Đại Vạn Hà hay không.

Ở nơi Vân Chiêu không nhìn thấy, mấy gã sai vặt kia đưa mắt nhìn nhau, thương lượng cần nói cho công tử biết hay không, cuối cùng ai cũng không chịu đi.

Chờ đến bên bờ quận Trác, đoán người liền xuống xe ngựa. Vân Chiêu cũng đi theo xuống dưới, thấy bên bờ sông đậu một con thuyền trung đẳng, người chèo thuyền đang đứng ở đầu thuyền chờ.

Bây giờ còn rất sớm, nhưng bên bờ đã ồn ào tiếng người.

Lúc trời vừa rạng sáng Vân Chiêu liền dậy, hiện nay cũng không buồn ngủ, ngược lại cảm thấy sáng sớm đầu hạ mát mẻ lại thoải mái.

Tay Tam ca theo gió mát mà đến, Vân Tập đem nàng từ bên trong đám tùy tùng lôi ra, hỏi nàng, "Sao muội lại đến?"

Mũi trên đầu Vân Chiêu bị hẳn kéo lệch, nàng chỉnh lại ngay ngăn mới hỏi hẳn, "Tam ca nhận ra rồi?"

Dáng vẻ cười li hi của nàng, làm hẳn không đành lòng trách móc nặng nề, "Hôm qua không phải nói rõ không được đến rồi sao?"

"Nhưng ta vẫn không yên tâm Tam ca....."

Vân Tập bắt đầu đi mềm lòng thờ dài, "Tam ca lại không phải tiểu hài tử, mỗi lần đi làm công vụ muội lại không yên tâm thế này, về sau gã chồng còn muốn đi theo Tam ca?" Vừa nói xong Vân Tập lại có chút ngăn người, Chiêu Chiêu của hẳn đã mười ba rồi, không lâu sau liền phải gã chồng, nhưng hẳn lại có chút không muốn nghĩ tiếp.

Vân Chiêu cũng biết lo lắng lần này của bản thân không thể nói với Tam ca, đành phải đáp, "Tam ca cho Chiêu Chiêu đi theo, Chiêu Chiêu sẽ trò chuyện với Tam ca, không làm chậm trễ chính sự của Tam ca....."

Vì thuyết phục Tam ca, nàng dùng chút ý vị làm nũng, Vân Tập thấy nàng mang theo chút khẩn cầu mà nhìn hẳn, đôi mắt hoa đào vốn dĩ xinh đẹp như cánh hoa vì vậy mà mở to hơn chút, lại ướt át như mắt nai con. Trong lòng mềm nhũn, hẳn liền gật đầu.

Viết một phong thư về phủ để cha nương an tâm, Vân Tập dán xong thư, liền nói với Vân Chiêu, "Những ngày này muội phải chịu đựng một chút, dọc theo đường đi thức ăn dừng chân định là không thể so được với trong nhà."

Vân Chiêu liền tục gật đầu.

Phòng trên thuyền ngoại trừ Tam ca, người chèo thuyền, còn lại chính nhóm tùy tùng, Vân Tập không muốn muội muội ở trong phòng kho, trái lại Vân Chiêu thực sáng khoái nói, "Có gì khó chứ, Chiêu Chiêu cùng Tam ca ở chung một phòng là được, ta cũng không tin Tam ca một mình có thể chiếm cả căn phòng!"

Vân Tập vừa nghĩ, cảm thấy như vậy cũng không tệ, tuy rằng nam nữ cùng phòng không thỏa đáng, nhưng bọn hẳn là thân huynh muội, đương nhiên sẽ không bị người ta đàm tiếu.

Lập tức sai người kê thêm một chiếc giường đến.

Trong lòng Vân Chiêu cảm thấy có chút hưng phấn, nàng từ trong sinh tới nay vẫn luôn ở trong phòng ngủ của mình, chưa từng ngủ chỗ khác, bây giờ có thể ở chỗ mới mẻ ngủ vài ngày rồi.

Đứng ở đầu thuyền, một trận hơi nước ập đến trước mặt, Vân Chiêu hít sâu một hơi, cảm thấy thoải mái vô cùng thích thú, hỏi người lái thuyền, "Sau bến đó là nơi nào?"

Người lái thuyền cười nói, "Hồi cô nương, là Tân Môn."

Vân Chiêu gật đầu, hóng thêm chút gió mới quay về phòng.

Tam ca đang nhìn tấm bản đồ đường sông đặt trên bàn, Vân Chiêu không muốn quấy rầy hẳn, liền ngồi trên giường.

Vân Tập nâng mắt, "Ồ đầu thuyền dừng đứng lâu, đỡ phải bị thổi đến đau đầu."

Vân Chiêu ngoan ngoãn đáp ứng, thấy Tam ca dường như không ngại bị nàng quấy rầy, liền thò người đến gần hẳn, "Bản đồ này xem thế nào?"

Vân Tập liền chỉ vào giải thích cho nàng nghe, "Lục huynh đánh dấu trên bản đồ kênh sông, đánh dấu những khúc sông bị phế bỏ, nhánh sông nhỏ, bến đò ven bờ, trình độ hai bờ sông phồn hoa còn có tình huống đường bộ, thật không hiểu được làm sao hẳn biết được những thứ này."

"Hẳn không phải du học khắp nơi sao? Dem thủy kinh tiền triều thay đổi nơi biến hóa là được." Vân Chiêu nghe Tam ca cảm khái tùy ý trả lời, kết quả đôi lần ánh mắt có chút kinh ngạc của Tam ca.

"Sao Chiêu Chiêu lại biết hẳn từng du ngoạn khắp nơi để học hỏi?"

Thời điểm kiếp trước Lục tướng nhân vật truyền kỳ như vậy đương nhiên có không ít người sẽ đi tìm kiếm quá khứ của hẳn, sự tình du học này có bản mọi người đều biết. Nhưng thật ra Vân Chiêu không nghĩ đến lúc này những người biết chuyện vẫn không nhiều lắm.

"Trong lúc vô tình nghe người khác nhắc qua..... Vậy Tam ca, nhiệm vụ lần này muốn làm gì? Lục thị lang không phải họa rõ ràng như vậy rồi sao?"

Vân Tập không phát hiện được nàng đang che giấu, liền nói với nàng, "Cho dù hẳn đã đến mấy lần, cũng sẽ không nhớ kỹ từ chuyện lớn đến chi tiết được, lần này ta phải đem những nơi hẳn đánh dấu mơ hồ để biết rõ ràng, lần nữa thiết kế lại tuyến lộ luân chuyển. Cho nên những ngày sau sẽ phải đi chuyển nhiều nơi, cho nên bảo Chiêu Chiêu không nên theo ta đến đây....."

"Tam ca, Chiêu Chiêu không sợ khổ."

Vân Tập không đem những lời này xem là thật, bởi vì Chiêu Chiêu làm sao có thể "chịu khổ nhọc" được chứ, nàng là cô nương được phủ quốc công kiêu đường mà lớn lên, theo lời nàng nói không sợ khổ đại khái cũng chỉ là so với những cô nương kiêu đường kia thôi.

Đến khi hẳn nhìn đến Văn Chiêu ăn thức ăn giản dị còn ăn đến rất ngon mới tin vào phần.

Thời điểm buổi tối, Tam ca đốt đèn trước án thư nghiêng cứu kénh đồ, Văn Chiêu rửa mặt rồi lên giường nằm.

Giữa hai chiếc giường có một chiếc bàn, lúc này Tam ca dường như canh giữ rất gần bên giường nàng. Văn Chiêu nhìn gương mặt Tam ca dưới ngọn đèn dầu tựa như ngọc ẩm rục rờ, cảm thấy không chỉ dưới đèn ngấm mỹ nhân là hương thụ, mà ngấm mỹ nam cũng là giống như vậy.....

Văn Tập cảm nhận được tầm mắt của nàng, vẫn nhìn chăm chăm kénh đồ, ngoài miệng nói với nàng, "Chiêu Chiêu lại là có thể tự rửa mặt thay quần áo, thật khiến Tam ca kinh ngạc."

Tam ca nói không sai, nếu không trải qua kiếp trước, cho đến bây giờ nàng vẫn e rằng bản thân mặc quần áo cũng không hơn những kiểu đường nữ tử là bao.

"Chiêu Chiêu còn biết làm nhiều thứ khác nữa." Văn Chiêu cũng không giải thích, chỉ cười khanh khách.

Văn Tập nhìn đôi mắt sáng trong của nàng dưới ngọn đèn dầu chiếu đến lấp lánh tựa như những vì sao trên trời, đôi con ngươi đen láy dưới mí mắt mỏng như phát sáng, thậm chí ánh đèn sáng như vậy sẽ khiến nàng không ngủ ngon, liền buông kénh đồ xuống, tắt đèn, cũng đến sau màn hình rửa mặt thay quần áo.

Khi vào phòng, bên trong là màu lam u ám, ánh trăng chiếu vào trong một chút, trong phòng nhàn nhạt hương thơm trên người Văn Chiêu, chủ nhân của hương thơm ngọt ngào này đang nhắm mắt, cũng không biết nàng đã ngủ hay chưa.

Văn Tập nhẹ nhàng leo lên giường.

Một lúc sau vẫn chưa ngủ được, chỉ đành mở mắt ngắm Văn Chiêu, cảm thấy có chút mới mẻ, càng nhìn thêm một hồi lâu.

Đang nhìn, đột nhiên nhìn thấy người nằm đối diện mở bừng mắt, nhìn hẳn nói, "Tam ca, ta hình như có chút ngủ không được....."

"Có phải là lạ giường không?"

"Không biết, cũng có thể là trong lòng có chút hưng phấn. Đây là lần đầu Chiêu Chiêu ngủ ở bên ngoài."

Lời nói của muội muội hết như một tiểu nữ hài, Văn Tập không nhịn được cười cười, tiếng cười trầm thấp dễ nghe, "Cần Tam ca dỗ ngủ không?"

Văn Chiêu đỏ mặt, nhưng trong bóng đêm Văn Tập không nhìn ra, gần hẳn nói, "Tam ca lại xem ta như tiểu hài tử."

Hai người ở trong bóng đêm nói miễn man một lúc, Văn Chiêu lúc này mới không chịu đựng nổi buồn ngủ mà thiếp đi.

Khuong Nhị gia cùng Tần Thị đêm nay cũng là ngủ không yên. Chiêu Chiêu chưa từng qua đêm ở bên ngoài, ông vẫn lo lắng đêm nay nàng có thể ngủ ngon hay không, một đường bên ba cũng không biết chịu nổi không.

Khuong Nhị gia ôm lấy Tần Thị trấn an bà, "Chúng ta yên tâm được rồi, Văn Tập hẳn là có thể đem Chiêu Chiêu chiếu cố thật tốt."

Tần Thị đánh phách gậy đầu, lại mang theo chút bất đắc dĩ nói, "Chiêu Chiêu là một hài tử hiểu chuyện như vậy, lần này cư nhiên tiền trạm hậu tẩu, cũng không rõ vì cái gì....."

"Đúng vậy, cô nương hơn mười tuổi trong đầu suy nghĩ gì, làm phụ mẫu như chúng ta cũng không thể hiểu rõ được. Lúc Chiêu Chiêu trở về, chúng ta cần phải nói chuyện một phen mới được."

Tần Thị ở trong lòng ngực ông, lúc đầu nói, "Cũng đừng nói nặng lời"

"Được rồi được rồi....."

Màn đêm buông xuống, người chèo thuyền cũng đi ngủ, thay một người khác đến chèo thuyền đêm, ở nơi dừng đưa chuyển động, Văn Chiêu cũng bắt đầu nằm mơ.

Nàng ở trên một cánh buồm, bốn phía là biển rộng mênh mông, liếc mắt một cái cũng không nhìn thấy bờ. Nàng cảm thấy bản thân thật nhỏ bé lại cô độc.

Văn Chiêu đột nhiên nghe được một tiếng "tùng", quay đầu liền thấy Tam ca rơi xuống nước, kiện y phục huyền sắc chìm nổi trên mặt nước.

Đây là màn nàng vẫn luôn sợ hãi. Tam ca nàng cái gì cũng biết, chỉ là không bơi lội.

"Tam ca!" Văn Chiêu không nghĩ nhiều liền nhảy xuống, đến khi chìm vào trong nước mới nhớ ra bản thân cũng không biết bơi.

Cảm giác được nước biển tràn qua đỉnh đầu, đến góc áo của Tam ca nàng cũng không nhìn thấy, cảm giác tuyệt vọng kia so với nước biển còn khiến nàng ngại thở hơn.

Đến khi nàng mở mắt lại nhìn thấy bản thân đang dựa vào lồng ngực Tam ca, Tam ca nhẹ nhẹ vỗ về lưng nàng.

Thấy nàng tỉnh, Văn Tập mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng vẫn không buông nàng ra, "Chiêu Chiêu mơ gì vậy, gọi mãi cũng không tỉnh, làm Tam ca sợ hãi....."

Văn Chiêu vẫn còn trong mơ, chưa phục hồi tinh thần, chỉ biết Tam ca vừa rồi rơi xuống nước bấy giờ đang ở trước mặt nàng, lập tức ôm chặt lấy Tam ca, khóc nức nở gọi, "Tam ca, Tam ca....."

Văn Tập nhu hòa hóa thờ dài, Chiêu Chiêu tuy thích tỏ ra vẻ cứng chặc, nhưng trong xương tủy vẫn là một tiểu cô nương gặp ác mộng sẽ khóc. Chỉ là cũng không biết nàng mơ thấy gì, lại khóc đến thương tâm như vậy, khiến hẳn nghe đến đau lòng.

"Tam ca đi học bơi được không, Tam ca đi học....."

Văn Tập không biết nàng vì sao đột nhiên nói như thế, chỉ là trong lòng hẳn cũng nghĩ như vậy, tốt Nguyên Tiêu kia lần đó Chiêu Chiêu bị rơi xuống nước, hẳn không có thể tự mình cứu nàng lên, vì thế trong lòng hối hận hồi lâu, chỉ là vào đông không thể học bơi nên gác lại đến mùa hạ, sau lại vì sự tình liên tiếp trong triều, trong lúc nhất thời không tìm được người dạy hẳn, thế nên mới kéo dài đến hiện tại.

"Được được được, Tam ca đi học, Chiêu Chiêu đừng khóc."

Văn Chiêu được Tam ca dỗ dành trong chốc lát mới thanh tĩnh một chút, xoa xoa nước mắt, ngồi thẳng người, có chút thẹn thùng nói, "Khiến Tam ca chê cười rồi....."

Văn Tập đem chậu nước đến, thấm ướt khăn, vắt khô đưa Văn Chiêu lau mặt, miệng nhỏ nhẹ nói, "Chiêu Chiêu còn khách khí với Tam ca....."

Văn Chiêu nhìn Tam ca cười cười, đôi mắt có chút sưng, lại khiến người ta yêu mến.

Mà lúc này, ngoài trời đã tờ mờ sáng.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Gỡ Nhịp Trong Đêm Mưa

Edit: Halley

Beta: Roseny Chung

Thời điểm đến Tân Môn đã là giữa trưa, đoàn người lần lượt xuống thuyền.

Trên bản đồ của Lục Nhiên, từ Trắc quận đến Tân Môn từng đoạn được đánh dấu rất rõ ràng, vì Tân Môn trấn giữ kinh đô và vùng lân cận, là bến đỗ gần kinh thành nhất. Cho nên đoàn người Văn Tập rời thuyền không phải vì khảo sát tình hình dòng chảy mà đến khách điểm nghỉ ngơi chỉnh đốn một chút. Càng đi về sau, các bến đỗ sẽ càng thêm hoang vắng, điều kiện khách điểm ngày càng kém, tiếp viện cũng ngày càng thiếu.

Mọi người ở khách điểm tắm nước ấm, cả người sáng khoái. Mái tóc Văn Chiêu còn chưa lau khô, đã tùy ý bước vào phòng Tam ca, ngồi vào bàn bên cạnh liền gọi cơm trưa.

Văn Tập nhìn dáng vẻ này của nàng, có chút buồn cười, "Sao cứ phải dỗi theo đến đây? Nơi này cả người vẫn tóc cho muội cũng không có."

"Cứ tùy ý búi lên thôi, dù gì tạm thời muội cũng giá nam trang." Văn Chiêu nói xong liền gấp một ngụm thức ăn. Vì để tiện lên đường, nàng vẫn luôn cái nam trang, thoáng nhìn như một tiểu lang quân tuấn tú.

Văn Tập bất đắc dĩ lắc đầu, muội muội này của hắn thường ngày là tiểu thư được cưng chiều, hiện tại lại tùy ý như vậy, chẳng qua thể này cũng tốt, bằng không điều kiện trên đường không thể làm nàng thỏa mãn.

Dùng com xong, Văn Chiêu mân mê tóc nàng, mái tóc buộc lỏng lẻo, nhìn như vừa mới tỉnh dậy, ngược lại Tam ca nhìn không vừa mắt, giúp nàng buộc chặt một chút.

Khi những gã sai vặt khiến mấy thùng nước lên thuyền, Văn Chiêu mới đi lên theo, vào khoang thuyền liền ngồi vào trên giường.

Tam ca nói càng đi về hướng phía Nam, dân cư càng thưa thớt, đến lân cận Hoàng Hà, có vùng sông trầm tích không thể đi thuyền phải đi bằng đường bộ, bởi vậy phải nghỉ dưỡng đủ tinh thần.

Đi thêm mấy ngày, người chèo thuyền đem thuyền neo vào một bến tàu nhỏ, nói, "Phía trước thuyền không vào được, các vị đại nhân phải rời thuyền rồi."

Văn Chiêu bước ra khoang thuyền, thấy nước sông bên dưới vàng đục, dường như bùn cát đáy sông đều bị đùn lên, làm người xem cảm thấy không thoải mái.

Trên bờ có mấy chiếc xe ngựa chờ, có thể thấy được Tam ca đã sớm an bài, không để mọi người trên thuyền chờ lâu, tức khắc có thể xuất phát.

Xe ngựa đi đường tắc, chạy trên con đường nhỏ, có chút xóc nảy, Văn Tập đưa cho Văn Chiêu một chiếc đệm dày, lúc này nàng mới không cảm thấy đau.

Trên đường đi qua một tấm bia đá, chữ khắc trên bia bị nấm mốc ăn mòn loang lổ, đề "Văn gia thôn". Lão bá đánh xe rất quen thuộc vùng này, lập tức cùng Tam ca tán gẫu, "Bây giờ "Văn gia thôn" này cũng không thể gọi là Văn gia thôn nữa, người họ gì cũng có."

"Là do những người ở thôn khác vào đây nhiều hơn sao?"

"Đâu chỉ thôn khác? Những lưu dân bốn phía đều có, đều là tá điền trước đây của những hộ giàu có, lúc trước còn có thể ăn no mặc ấm, bây giờ sao, chặc chặc chặc..."

Đang cùng lão bá tán gẫu, bỗng nhiên trước xe ngựa xuất hiện hải tử nông thôn quần áo tã tơi, bởi vì đường hẹp, lão bá đành phải dừng xe ngựa.

Văn Chiêu có cảm giác xe ngựa đột nhiên dừng lại, vén màn xe lên, nhìn thấy hải tử từ kia mặt đầy nước mắt hòa lẫn bùn đất, khóc nức nở cầu xin, nói "Các vị quý nhân xin thương xót cứu A Mai cùng mẫu thân đi..."

Lão bá là người lương thiện, thấy tình trạng này cũng không đành lòng quát lớn, chỉ nhìn về phía sau.

"Thường một cái màn thầu là được, A Mai cầu xin các vị..."

Giọng trẻ con non nớt yếu đuối, mọi người nghe xong đều không đành lòng, lão bá thấy chủ tử muốn phát thiện tâm, thiện ý nhắc nhở nói, "Đại nhân có thể tiếp tế cho nàng ta, nhưng phải chuẩn bị việc xe ngựa sẽ bị vây quanh."

Văn Tập nghe xong nhìn bốn phía xung quanh, thấy quả thực cách đó không xa có rất nhiều tiểu tử cùng vài người lớn núp phía sau tảng đá, mắt hướng chăm chăm về phía họ, nếu họ phát thiện tâm tiếp tế nữ đồng trước mắt, như vậy nhóm người kia sẽ đi đến vây quanh.

Văn Chiêu cũng hiểu được đạo lý này, lần này đi chính là công sai, nửa điểm cũng không thể trì hoãn được, nàng không đưa ra quyết định, chỉ nghe theo Tam ca. Văn Tập trầm ngâm trong chốc lát, kêu một gã sai vặt tới, nhỏ giọng dặn dò, nói "Thần thủ người nhanh nhẹn nhất, đợi lát nữa bọn ta đi khỏi nơi này, người đem chút lương khô cho bọn họ, rồi lại đuổi kịp phía sau."

Gã sai vặt gật gật đầu.

Hắn xuống xe ngựa đem nữ hài chặn lại, xe ngựa lại lần nữa đi tới. Văn Chiêu ngồi ở trong xe ngựa, nghe thấy được phía sau vang lên tiếng khóc oa oa. Nữ đồng kia còn nhỏ, bị gã sai vặt ôm lấy, nhìn các quý nhân rời đi không tiếp tế, thương tâm khóc lớn nói "Mẫu thân A Mai sẽ chết đói... A Mai không thể không có mẫu thân...."

Tuy tuổi còn nhỏ nhưng ngữ khí nhuốm mùi tuyệt vọng.

Có mấy người xung quanh thấy đồ trong tay nài của gã sai vặt, lập tức muốn xống tới.

Xe ngựa lúc này đã đi ra khỏi thôn, Văn Chiêu thở dài, nói với Tam ca, "Chính mắt gặp được mới hiểu cuộc sống của lưu dân gian nan biết chừng nào...."

Văn Tập im lặng, cho dù triều đình đề ra nhiều chính sách giải quyết vấn đề lưu dân nhưng tầng tầng xuống dưới, lại khó có thể giải quyết đúng chỗ. Bất quá so với đại hạn ba năm trước lần này đã tốt hơn rất nhiều.

"Cũng không biết lưu dân phía sau có thể vì mấy khối lương khô tranh đoạt hay không, nếu là đánh nhau đổ máu cũng không biết có phải là chúng ta đã làm sai....."

Văn Chiêu luôn nghĩ xa hơn các khác tú khác. Văn Tập trấn an nàng, nói "Mặc kệ như thế nào, chúng ta xuất phát từ thiện tâm tiếp tế, sự tình phát sinh phía sau chúng ta không thể quản được, A Chiêu đừng buồn."

Văn Chiêu đành phải gật gật đầu.

Sắc trời dần tối, lão bá đánh xe vì để có thể nhanh tới khách điểm liền thúc ngựa chạy nhanh hơn. Chờ tới lúc tới được khách điểm vừa mới qua thời gian dùng bữa tối.

Văn Chiêu dùng xong một lúc còn chưa thấy Tam ca, hẳn là đi ra vùng lân cận bờ sông. Đã nhiều ngày qua, Tam ca đi ra ngoài mấy bận, trở về liền bổ sung vào bản đồ, Văn Chiêu ở bên không giúp được gì chỉ hi vọng đừng đem lại phiền phức cho Tam ca.

Đi về phía trước có thể thấy được Huyền Hà, đề cao ngăn cản nước sông vàng kia, hai bên bờ sông là một mảnh trũng thấp, nghe nói thời điểm xây dựng phượng tiện chống lũ, liền trực tiếp đem đất đá hai bên đảo lên gia cố bên bờ sông. Bởi vậy nơi này dân cư thưa thớt, đường đi gập ghềnh.

Xe ngựa chạy nửa ngày đến trạm dịch phía trước, Tam ca nói Nhị ca cùng Lục Nhiên thay đổi tuyến đường giám sát công trình ở gần đây, bởi vậy hai người bọn họ và viên quan đi theo cũng ở trạm dịch này.

Lúc đến nơi đã là buổi tối, ngựa chạy mệt được cho ăn có khô cùng thức ăn gia súc trong chuồng. Văn Chiêu tắm rửa xong liền ngồi xuống bàn ăn tầng dưới, ràng bây giờ đang cái nam trang, ngược lại không cần có kị quả nhiều.

Bây giờ đã qua bữa cơm tối, lúc này tầng dưới cũng không có bao nhiêu người.

Tam ca thấy Nhị ca cùng Lục Nhiên, liền cười tiến lên chào, hỏi "Sao lúc này mới dùng bữa?"

Nhị ca đáp, "Đều tại tên gia hỏa Lục Nhiên này, lúc nào cũng muốn tốt hơn, mới trì hoãn đến bây giờ." Nói xong liền thấy được Văn Chiêu đi phía sau, đầu tiên là ngạc nhiên sau đó lại cười to, "Lang quân tuấn tú từ nơi nào tới vậy?"

Văn Chiêu bị Nhị ca nói đến đỏ mặt mặt, khẽ cười, Lục Nhiên ngồi bên cũng cười thầm, nâng cằm thẹn thùng. "Nhị ca, muội lên đi tới đây, đánh phải cái nam trang, huynh cũng đừng cười muội."

Nhị ca càng cười thêm, nói "Không nghĩ tới Nhị muội muội lại bướng bỉnh như vậy."

Tam ca mang Văn Chiêu ngồi xuống, ăn cùng bàn với hai người kia, Văn Chiêu không biết thế nào, khi ăn lại có chút mất tự nhiên.

Lục Nhiên ngồi đối diện Nhị ca, thường ngày hẳn đều có dáng vẻ áo mũ chỉnh tề, ngọc thụ lâm phong, lúc này vì chuyện đốc công trang phục có phần đơn giản mặc mộc. Lúc này hình như hẳn mới tắm gội xong, tóc đen xòa ra như thác ở đằng sau.

Văn Chiêu rất ít thấy dáng vẻ lơi thôi lếch thếch như bây giờ của hắn, không khỏi nhìn nhiều vài lần. Không thể không nói, người này bộ dáng thật tốt dù không chỉnh trang trông cũng thật đẹp mắt.

Ở phía đối diện, không nhìn thấy cũng khó, Lục Nhiên thấy cô nương này dù cái nam trang vẫn không dấu được vẻ đẹp tinh xảo, là tiểu lang quân môi hồng răng trắng, mặt môi cả ngày dường như có chút vôi bột.

"Chiêu Chiêu nghỉ ngơi cho tốt, Tam ca đi ra ngoài." Tam ca nói xong liền đi ra phía cửa phòng.

Văn Chiêu thấy Tam ca đi ra ngoài, liền lên giường chuẩn bị ngủ.

Màn đêm buông xuống, ngoài cửa sổ có tiếng mưa rơi. Ngày mùa hè mưa đến vội vàng, tiếng mưa đùng đùng nghe như dùng lực rất lớn rơi xuống đất.

Văn Chiêu nằm trên giường nghe tiếng mưa rơi, càng nghe càng thanh tĩnh.

Còn về Lục Nhiên, cô nương trong lòng hiện ở cách vách, giữa hai giường chỉ ngăn cách bởi tấm vách tường, thể nghiệm này rất mới lạ, một chỗ lại không thể ngủ được.

Giơ tay gõ gõ lên tường, "cốc cốc cốc".

Văn Chiêu đang nghe tiếng mưa rơi bỗng bị cắt ngang, liền gõ ba hồi lại trên tường, trong lòng lại nghĩ ai ở phía bên kia, nửa đêm lại đi gõ vách tường.

Được đáp lại, trong lòng Lục Nhiên có chút cao hứng, hẳn không biết bản thân từ khi nào lại trở nên áy trĩ như vậy, tuy trầm mắng mình nhưng tay cũng không dừng, lại gõ trên vách một hồi, ba hồi ngắn một hồi dài.

Tiết tấu này có chút quen thuộc, Văn Chiêu chợt nhớ tới lần nghe lên ở đạo quán Tây Sơn trước đó.

Người nọ cách vách chẳng lẽ là Lục Nhiên?

Nếu thật là người kia, hẳn có chút buồn cười. Tề tướng tương lai lại đi gõ vách tường trạm dịch không ngừng.

Văn Chiêu nổi lên tâm tư trêu đùa, nhỏ giọng hát theo tiết tấu gõ trên tường.

Nếu là người khác nghe âm thanh gỗ tường liên tiếp cũng cảm thấy phiền chết, nhưng Lục Nhiên nghe âm thanh "cốc cốc cốc" kia lại cảm thấy lòng yên bình. Lỗ tai hắn rất thính, cách tường gỗ cũng có thể mơ hồ nghe được âm thanh mông manh ở phía đối diện.

Giọng nàng vốn dĩ ngọt thanh êm tai, lúc này nhờ giọng hát cũng có một phen hương vị khác, có chút kiều diễm lại mang theo ôn nhu. Thời khắc này hắn chỉ muốn đem nàng ôm vào trong ngực.....

Vân Chiêu vốn định làm ồn ào để người nọ không ngủ được, gõ một trận lên vách lại phát hiện bên kia không có tiếng vang, có chút buồn bực, hắn lại có thể ngủ được.

A...Lục Nhiên hắn ngày mai còn phải dậy sớm đốc công, nàng lại vì nhất thời cao hứng mà quấy rầy hắn nghỉ ngơi. Vân Chiêu đột nhiên nhớ tới điều này, trong lòng có chút ảo não, kéo chăn phủ lên mặt, dường như làm vậy sẽ không quần bách nữa.

Qua một lát lại cảm thấy thực sự oi bức, lại đem chăn kéo xuống chút.

Hôm sau, Lục Nhiên cùng Nhị ca đã không ở trạm dịch, chắc là đi khảo sát đề đập. Thời điểm dùng bữa sáng Tam ca nói với nàng, "Buổi chiều hôm nay chúng ta lại xuất phát, Tam ca chờ Lục huynh trở lại còn có chút việc muốn cùng hắn trao đổi."

Vân Chiêu gật đầu. Ăn sáng xong Vân Chiêu liền đứng ngay cửa sổ trong phòng nhìn ra ngoài. Trải qua một đêm mưa to gột rửa, lúc này nền trời trong vắt, xa xa có thể thấy nước sông lẫn đất vàng cùng đề đập cao cao, bên đề đập có mấy cái lều, lần cận còn có thể thấy đường sông mới đào không lâu, hai bên bờ sông chính là đề đá, nhưng chỉ mới thi công được đoạn ngắn, phải một hai tháng sau mới hoàn thành.

Hai đốc công đi khảo sát buổi trưa trở về, đều phơi nắng đến mặt đỏ hây hây. Tam ca hỏi bọn hắn, "Bên kia không có chỗ che nắng sao?"

Nhị ca tùy ý trả lời." Có mấy cái lều, chỉ là bọn ta không thể ở bên trong suốt."

Lục Nhiên cùng Nhị ca dùng cơm xong là đến thời gian nghỉ ngơi, các lao công đều nghỉ tạm ở đầu thôn, lúc này trong lều không có người. Khương Văn Tập liền muốn Lục Nhiên dẫn hắn đi nhìn đường sông mới được xây như thế nào, cũng đem tình hình khảo sát nước sông của mình trong vài ngày trước cùng nhau phân tích.

Bởi vì vốn muốn cùng Vân Chiêu xuất phát trong buổi sáng sớm, nhưng Văn Tập vẫn muốn cùng Lục Nhiên thảo luận một phen trước khi tiếp tục xuống nam, vì thế liền ở lại tới bây giờ, chỉ là không thể chậm trễ hơn.

Lục Nhiên tuy mệt, nhưng không cự tuyệt hẳn, gật đầu liền mang hắn theo đi lại đường sông mới.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Nảy Sinh Sự Cố

Edit: Halley

Đường sông mới vẫn chưa thông nước, Văn Tập đứng trong đường sông nhìn Huyền Hà cách đó không xa, "Nghe nói lần này công trình còn chiều mộ nông hộ vùng lân cận?"

Đây là chủ ý của Lục Nhiên, bởi vậy Lục Nhiên liền cùng hắn giải thích." Nông hộ phụ cận hàng năm chịu muối đọng làm ảnh hưởng đến việc thu hoạch, năm gần đây lại càng kém, bởi vì kênh đào này hoang phế,có trồng ra hoa màu cũng không bán được. Cho nên năm sau so với năm trước càng khổ sở hơn, công trình lần này để bọn họ làm lao công, có thể kiếm chút tiền công."

Văn Tập đã hiểu gật đầu, cười nói, "Đúng là chủ ý tốt, chỉ là không biết quản thúc họ được không?"

Biểu tình Lục Nhiên có chút nhu hòa, "Bọn họ rất phối hợp." Rốt cuộc sau khi đường sông mới hình thành, bọn họ có phương tiện vận chuyển lương thực đi bán, bởi vậy những nông hộ kia so với người khác làm việc bán mạng hơn.

Văn Tập lấy bản đồ ra, chỉ vào những chỗ mới được đánh dấu bổ sung nói, "Những chỗ này là thành quả nhiều ngày qua của ta, huynh nhìn xem có chỗ nào không hợp lý không?"

Lục Nhiên cảm xem, cười nói "Văn Tập làm việc thuần nhiên chu đáo."

Văn Tập tựa hồ nghĩ tới gì đó, thờ dãi, "Đằng trước Văn gia thôn kia vấn đề nạn dân rất rõ rệt, ta nghĩ nếu chuyển lộ tuyến trại qua nơi đó như vậy cuộc sống hàng ngày của họ có thể tốt hơn chút..."

"Đương nhiên có thể, nếu làm đường ở những địa phương nghèo nàn hoang vắng, lại thêm các khách điểm linh tính, có thể đem đến cuộc sống an ổn cho các lưu dân."

Hai người nói một hồi lại trở về công trình thay đổi tuyến đường. Văn Tập nói, "Đường sông mới khi đào xong liền xả nước trong Huyền Hà ra à?"

Lục Nhiên gật đầu.

Văn Tập nhìn thấy canh giờ không còn sớm đã tới lúc nên trở về dọn dẹp hành lý trước khi lên đường, Lục Nhiên lại nói, "Văn Tập người về trước đi, ta ở lại thêm một chút."

Hắn vừa mới nghe tiếng động kì quái vang lên, có thể đề đập ở đường sông mới có vấn đề, muốn đến kiểm tra cẩn thận lại, buổi chiều gọi lao công ra tu sửa.

Vân Chiêu ở cửa phòng nhìn thấy Nhị ca liền hỏi Tam ca đi đâu rồi, Nhị ca đáp, "Cùng Lục Nhiên đang ở đường sông mới nói chuyện." Tam đệ mấy ngày nay say mê điều tra tình hình sông nước, thấy đường sông mới xây ở đây liền muốn tới nhìn một chút.

Vân Chiêu gật gù đầu, đang chuẩn bị trở về phòng, lại đột nhiên dừng bước, run run hỏi "Nhị, Nhị ca...hiện tại là buổi trưa?"

Vân Ngọc kỷ quái liếc nâng mặt cái, bây giờ không phải rõ ràng là buổi trưa sao, Nhị muội làm sao vậy? Vân Chiêu lại không đợi hắn trả lời mà chạy tới trạm dịch, để Nhị ca ở phía sau kêu tên nàng.

Kiếp trước cũng là Nhị ca chủ trì công trình thay đổi tuyến đường, nói muốn đi một tháng rồi liền trở về, nhưng lại phát sinh đến tháng tám, trong nhà hỏi hắn, nguyên nhân do một lần mưa lớn, nước mưa làm mục đề đập Huyền Hà, đến ngày thứ hai nắng gắt, chỗ mục không chịu được liền sụp một mảng, đem nước sông xả ra, các lều trại xung quanh đều bị hủy hoại, may đó là buổi trưa, lao công đều đến đầu thôn nghỉ tạm, nên không có thương vong. Đề đập mới lại không bị xói lở nhưng đường sông mới lại bị Huyền Hà lấp đầy, xung quanh ngập lụt, phải mất nửa tháng thu dọn.

Khi đó Nhị ca còn cùng Đại bá thảo luận ý sao đề đập ngâm nước lại không sụp liền, ngược lại ngay sau bị phơi nắng mới sụp. Cuối cùng đại bá cảm thán may mà lúc ấy lần cận không có người ở, bằng không công lao lần này sẽ có vết nhơ. Thời điểm Tam ca cùng Vân Chiêu cùng bàn luận dường như cảm thấy lời Đại bá có chút bất nhân chỉ xem trọng lợi ích, những tính mạng của lao công so ra không quan trọng bằng công trạng.

Nhưng kiếp này Tam ca lại tự mình đến đó.

Vân Chiêu hướng đến đường sông mới mà chạy đến, cũng không lo đến chuyện bại lộ bộ pháp.

Nàng muốn cứu người.

Vân Chiêu không hề suy xét năng có khả năng cứu được người hay không, mà chạy đến.. Nàng chỉ cảm thấy trong lòng có gì thúc đẩy, không thể dừng lại.

Mẫu thân dường như nói qua, "Có yêu thương mới có báo hộ, hi sinh." Mà nay những lời này vang bên tai, tựa như xuyên qua thời không, lời mẫu thân nói như bóng tuyết nhu hòa tan trong lòng nàng.

Ấm áp như thế nhưng khi chạm vào lại khiến nàng cảm thấy lạnh, tốc độ bước đi cực kì nhanh.

Ở giữa đường lại gặp Tam ca quay về, Vân Chiêu dừng bước lại, thờ phào nhẹ nhõm, lại hỏi Tam ca ra Lục Nhiên sao không về cùng.

"Lục huynh còn ở đề đập bên kia, một lát nữa mới về, Chiêu Chiêu có việc gì sao?"

Đầu óc Vân Chiêu trống rỗng, Lục Nhiên hẳn.....còn ở bên kia?

"Tam ca huynh mau trở về, không cần phải đi theo muội." Ngự khí nàng nồn nóng lại trịnh trọng, không còn ngờ khí mềm mại của cô nương. Vân Chiêu nói xong lại lần nữa chạy gấp về trước.

Nàng phải cứu hắn, không thể để vận mệnh của hắn thay đổi vì sự trọng sinh của mình.

Từ đáy lòng nàng không hi vọng Lục Nhiên xảy ra chuyện, nàng chỉ nguyện hắn cũng như đời trước, bình an trôi chảy, quan trường rộng mở.

Thời điểm Vân Chiêu dẫn dò Tam ca, trong mắt dường như muốn khóc, trong lòng Văn Tập đột nhiên cảm thấy hoảng loạn, nhưng vẫn nghe theo nàng không đi theo.

Khi nàng có thể thấy rõ đường sông, Lục Nhiên đang ở đường sông mới nhìn xung quanh.

"Lục Nhiên! Lục Nhiên! Mau ra đây!"

Lục Nhiên nghe được tiếng của tiểu cô nương. Nàng lại gọi thẳng tên hắn, mà không phải là "Lục đại nhân" hay "Lục thị lang". Nghe ngữ khí nàng nóng nùng như thế, Lục Nhiên liền bước về phía nàng.

"Mau ra đây!" Văn Chiêu thấy đáng vẻ ngơ ngác của hắn, vội chạy về phía hắn, kéo lấy tay hắn chạy ra bên ngoài "Theo ra ra ngoài! Mau chút!"

Lục Nhiên lần đầu mới thấy đáng vẻ hoảng loạn cùng vội vàng của nàng, không tự giác liền đi theo nàng, nhưng Văn Chiêu không có ý dừng lại, vẫn luôn kéo hắn chạy.

"Nàng làm sao vậy?"

"Người cùng ta ra ngoài trước, trở về lại nói rõ với người." Văn Chiêu không quay đầu lại, chạy thẳng phía trước, ngữ khí tức giận.

"Xuyên Hoa bộ của người đâu? Mau dừng đi."

Lục Nhiên biết Văn Chiêu sử dụng Xuyên Hoa bộ nhưng nghe từ miệng nàng vẫn có phần kinh ngạc.

Hai người ra tới bên ngoài, Văn Chiêu vẫn cảm thấy không ổn, tiếp tục chạy về phía trước, Lục Nhiên giữ chặt nàng, nhìn thẳng nàng nói, "Đến tốt cùng là chuyện gì? Nàng không cần hoảng, nói cho ta biết đi"

Lục Nhiên lúc này còn nghĩ muốn giúp nàng giải thích vấn đề? Văn Chiêu trong lòng không suy nghĩ gì được, trong đầu chỉ có "Mau lên, mau hơn nữa."

"Người nếu thích ta, liền mau theo ta!" Văn Chiêu không biết nghĩ sao lại buột miệng thốt ra, chỉ là không kịp nghĩ chỉ muốn hắn không hỏi gì mà theo nàng cách xa nơi này chút.

Lục Nhiên nghe câu này trong lòng nhảy dựng lên, nàng đây là..... chấp nhận hắn sao?

"Àm ầm!"

Phía sau đột nhiên truyền tới tiếng nước rầm rầm, nghe rất gần, dường như trong chớp mắt có thể đem hai người nuốt chửng.

Lục Nhiên quay đầu cực nhanh, thấy đề đập Huyền Hà mất đi một mảng, nước sông bên trong chảy trào tới, lập tức bế Văn Chiêu lên, dùng bộ pháp, mũi chân điểm trên đất liền chạy về xa xa.

Mái tóc Văn Chiêu bị gió thổi phần phật, trong lòng hoảng hốt nghĩ bộ pháp người này dùng toàn lực lại có thể nhanh đến vậy.....

Hai người tới chỗ cao, phía sau bị ngập thành một mảnh, các chỗ trũng đã bị nước lấp đầy trông giống những hồ nước vàng đục. Tim Văn Chiêu đập thình thịch không ngừng, vừa rồi quả thật là ngàn cân treo sợi tóc, nếu Lục Nhiên chạy chậm, e rằng bọn họ sẽ bị mất mạng.

Lục Nhiên đưa lưng về phía dòng chảy, chặn nước vắng tới. Văn Chiêu thấy hắn tuy thả mình xuống đất nhưng vẫn ôm chặt môi vội vã đẩy hắn tránh ra. Lục Nhiên ngược lại không buông, càng ôm chặt lấy nàng, bên tai nàng thì thầm nói "Đa tạ nàng."

Hắn thở hổn hển, nhưng câu cảm tạ này lại trầm thấp hữu lực tựa như nặng ngàn cân.

Mới vừa rồi chỉ hắn biết được rốt cuộc lòng hắn có bao nhiêu sợ hãi cùng khẩn trương, hắn chưa thử qua tốc độ của mình có thể so với nước lũ không, mà còn mang theo người trong lòng, vạn nhất người trước mắt có gì bất trắc, hắn sợ là vĩnh viễn không thể tha thứ cho mình.

Tuy rằng người trong lòng hắn cất giấu nhiều bí mật, mới vừa rồi bộ dáng vội vã kéo hắn đi, dường như biết được sự việc sẽ xảy ra, nhưng thế gian thực sự lại có chuyện lạ như vậy?

Lại nghĩ tới Xuyên Hoa bộ kia, Lục Nhiên cảm thấy nàng cũng như hắn ẩn chứa bí mật, bất quá nàng không nói, hắn sẽ không hỏi.

Hương thơm từ đỉnh đầu của tiểu cô nương mềm mại, Lục Nhiên nghĩ nàng thế nhưng lại mạo hiểm tới cứu hắn, trong lòng dường như có mặt, không ngừng lên men ngọt, vừa thỏa mãn vừa vui sướng. Được người mình yêu thích quan tâm, loại cảm giác này tuyệt không thể tả.

Văn Chiêu ở trong ngực hắn không thể cử động, sợ hắn hiểu lầm, dùng hai tay đẩy ngực hắn ra "Mau buông ta ra."

"Đây là báo đáp ân cứu mạng của người lúc tết Nguyên Tiêu, người chớ nghĩ nhiều."

"Ừ, ta biết rồi." Lục Nhiên vừa cười vừa trả lời, tay lại không buông.

Đây chính là "biết rồi" há. Văn Chiêu vừa thẹn vừa bực, nghĩ mình tinh tinh tốt mới bị Lục Nhiên trêu chọc hết lần này đến lần khác, có thể thấy Lục Nhiên hẳn quả thật là kẻ vô lại!

Sợ chọc nàng tức giận, Lục Nhiên buông nàng ra, "Mau trở về đi, động tĩnh như vậy sợ hai người ca ca của nàng không biết lo lắng đến độ nào."

Văn Chiêu sực tỉnh, nàng nên mau mau trở về để Nhị ca, Tam ca không lo lắng mới được.

Quả thật, Tam ca nàng lo lắng không chịu được. Văn Chiêu mới đi được một đoạn, đã thấy vài người bên này tới rồi.

Tam ca thấy nàng, một tay đem nàng ôm vào lòng, ôm thật chặt, miệng không ngừng gọi. "Chiêu Chiêu, Chiêu Chiêu....."

Sau khi Văn Chiêu chạy đi Văn Tập vẫn đứng ở nơi đó, ngơ ngẩn, còn chưa để hắn suy nghĩ cẩn thận trong mắt Văn Chiêu ẩn chứa gì, liền nghe thấy một tiếng vang.....

Tam ca ôm siết lấy nàng có chút khó thở, Văn Chiêu vẫn để mặc hắn ôm, ôn nhu trấn an. "Tam ca, Chiêu Chiêu không sao, Chiêu Chiêu vẫn ổn....."

Thân mình Tam ca dường như không chống đỡ được, suy sụp quy xuống, đầu chôn ở cổ nàng, Văn Chiêu vỗ nhẹ hắn, lại cảm giác được cổ có giọt nước nóng ẩm chảy xuống.

Trong lòng Văn Chiêu chấn kinh, Tam ca nàng thế lại khóc?

Một lúc sau, cảm nhận được cảm xúc của Tam ca bình phục lại, lực đạo trên tay cũng nhẹ dần, Văn Chiêu liền hỏi, "Tam ca chúng ta trở về đi?"

Thời điểm Văn Tập ngẩng đầu lên, hốc mắt chỉ còn chút đỏ, gât gât đầu liền đất Văn Chiêu trở về trạm dịch.

Lục Nhiên mỉm cười ở một bên nhìn, Văn Ngọc sau khi thờ dài nhẹ nhõm một hơi lúc sau lại thấy biểu tình lúc này của Lục Nhiên, lại như suy tư điều gì.

Trở lại phòng, mọi người ngồi một chỗ thương lượng công việc kế tiếp. Lũ lượt lần này Văn Ngọc cùng Lục Nhiên phải dùng nhiều thời gian khắc phục, Văn Tập tuy có tâm giúp bọn hắn, lại không thể tri hoãn, chỉ phải mang theo Văn Chiêu tra hỏi đó liền xuất phát.

Trong lòng Văn Tập muốn mang Văn Chiêu đi khỏi nơi này, cảm thấy nếu rời đi xa rồi, khủng hoảng lớn như vừa rồi sẽ không xảy ra.

Đến tận đây, hai nhóm nhân mã lại lần nữa đường ai nấy đi.

Văn Chiêu lại lên thuyền, ngồi trên giường, Tam ca cho nàng một quyển sách để xem, là du kí của các nước thời tiền triều. Văn Chiêu biết Tam ca lúc này chỉ nghĩ làm thế nào để nàng ngoan ngoãn ở trong khoang thuyền, không được đi đâu, dường như như thế có thể cách xa chút nguy hiểm.

Ngẩng đầu khỏi cuốn sách, Văn Chiêu lại thấy trong mắt Tam ca hình như có gì muốn nói lại thôi. Tam ca sợ là rất muốn hỏi rõ ràng khi đó vì sao nàng lại khẩn trương mà chạy đến bờ sông. Chỉ là nàng không biết phải nói thế nào, dạng "Tiền tri" này không biết giải thích ra sao?

Văn Tập nhìn Văn Chiêu trong chốc lát, chung quy không biết mở miệng thế nào, muốn hỏi nàng làm sao biết Huyền Hà vỡ đê, sao có khả năng chứ, làm sao có thể tiên tri được việc này?

Chính bản thân Văn Chiêu cũng biết, theo thời gian, nàng bộc lộ điểm đáng ngờ càng nhiều, nhìn suôn mặt Tam ca đang thận trọng cúi đầu nghiêm túc nghiên cứu bản đồ, trong lòng nghĩ đến có phải Tam ca không thể tin được việc không thể tưởng tượng này không?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Ân Một Ngụm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chưa đến một tháng, đoàn người Văn Chiêu liền quay về kinh thành.

Vừa xuống xe đã thấy Tần Thị đứng ngoài cửa chờ sẵn, Văn Chiêu cười một tiếng gọi "mẫu thân", lại thấy Tần Thị dường như oán trách liếc nàng một cái, Văn Chiêu biết được bản thân lần này tiền trạm hậu tấu e là đã chọc giận mẫu thân, vội tiền lên dựa vào người bà, ngẩng đầu lấy lòng gọi bà.

Thanh âm thanh ngọt êm tai, nũng nịu khiến người ta không đành lòng trách móc nặng nề sai lầm trước kia của nàng. Tần Thị nhéo mặt Văn Chiêu, "Được rồi, lần này tha cho con, không được có lần sau!"

Văn Chiêu cười tủm tỉm, gật đầu.

Hai người đi đến Xuân Lan viện, Tần Thị cầm tay Văn Chiêu hỏi, "Bên ngoài có phải chịu khổ hay không? Cổ tay gầy đi chút rồi."

Văn Chiêu vội lắc đầu báo không có, "Tam ca chăm sóc con rất tốt."

"Mặc kệ thế nào, bên ngoài đều không thể thoải mái hơn trong phủ được. Con chạy ra ngoài, không nói tiếng nào với mọi người cả."

Nếu nói với mọi người thì sẽ được cho đi sao? Văn Chiêu nghĩ như vậy, nhưng miệng lại cười phụ họa bà. Mẫu thân bực lên hết như một hải tử vậy, dù sao cũng phải trấn an bà trước mới được.

Mới bước vào sân liền thấy Văn Đàm cùng Văn Đậu hồng hộc chạy đến, Tần Thị mắng khẽ nàng một tiếng, dù sao thì Văn Đậu sinh không đủ tháng, thân thể luôn luôn kém hơn hải tử khác, làm sao có thể chạy loạn theo Văn Đàm được.

Văn Đàm rụt đầu, lè lưỡi nhìn Tần Thị, hai mắt lại sáng lên nhìn Văn Chiêu đứng sau, "Nhị tì, tì về rồi! Nhị tì, tì thật lợi hại!"

Trong giọng nói dường như có chút sùng bái, Tần Thị vừa nghe liền cốc đầu nàng, nhún mày nói, "Cái này không được học!"

Ở ngoài quả nhiên không thể ám áp bằng trong nhà, trong thời gian nàng rời đi, hoa ngọc trân trong viện đã nở, một mảnh viện ngập tràn màu trắng, thoang thoảng hương thơm thanh thanh, Văn Chiêu cảm thấy trong lòng yên tĩnh.

Một lát sau liền sửa soạn đến Thọ Duyên đường, lại bị tổ mẫu lại nhai hỏi lâu, cuối cùng tổ mẫu cùng nàng nói, "Người đi ra ngoài thời gian lâu như vậy, tổ mẫu muốn giúp người giấu cũng giấu không được, Tam thẩm người cũng biết, nếu nàng ta muốn nói gì không xuôi tại, người cứ nói với tổ mẫu."

Nói thì nói như vậy, nhưng Yến Thị cũng không phải kẻ ngu xuẩn, nếu bà ta muốn nói nàng thì cũng chỉ nói mập mờ ám chỉ, làm sao có thể bởi vì những lời này liền đến bẩm báo tổ mẫu được chứ? Chẳng qua Văn Chiêu cũng biết tổ mẫu là đang suy nghĩ cho mình, tò vò đã hiểu gật đầu.

Lão phu nhân thấy nàng thuận theo ngoan ngoãn, xinh xắn đứng đó, cũng không oán giận Tam thẩm hoang đường thế nào, trong lòng bà có chút chua xót.

Từ Thọ Duyên đường về, nàng liền gặp được Yến Thị, theo sau còn có hai người Thính Lan, Thính Nguyệt.

"Ồ, Văn Chiêu quay về rồi à, ở bên ngoài chơi đùa thế nào?" Yến Thị cười nhìn về phía Văn Chiêu, trong mắt lại hàm chứa một tia khinh thường.

"Có Tam ca bảo hộ, đương nhiên không tệ, phiền Tam thẩm lo lắng rồi." Nàng đi theo Tam ca ra ngoài, ai có thể nói nàng mất đi thanh bạch?

"Văn Tập cũng không thể lúc nào cũng đi theo người, cho nên nói Văn Chiêu vẫn cần tự bảo vệ thật tốt bản thân mới phải....."

Thính Nguyệt cảm thấy ngẩng đầu nhìn thân nàng kỳ quái khó nói, liền lặng lẽ kéo kéo ống tay áo của bà. Thính Lan rũ mắt đứng một bên, không hề lên tiếng.

Văn Chiêu đưa mắt nhìn Thính Lan, vẫn cảm thấy Thính Lan đối với nàng càng lúc càng xa cách. Nàng đương nhiên hiểu nguyên do, nhưng cũng không còn cách nào, mặc kệ nàng ấy như thiêu thân lao vào lửa mà yêu thích Lục Nhiên kia sao, nàng không làm được. Hơn nữa..... Lục Nhiên luôn miệng nói yêu thích nàng, bắt luận hẳn yêu thích thật hay giả, thì đối với Thính Lan vẫn không có kết quả tốt.

Nhưng nhìn thấy Thính Lan thế này, Văn Chiêu đột nhiên có chút hối hận khi những tay vào việc này. Nếu là mặc kệ nàng, Thính Lan chịu đau khổ cũng liền thôi, ít nhất quan hệ ti muội giữa hai người cũng không bị ảnh hưởng.

Không biết nếu là mẫu thân nàng vẫn còn sống, sẽ dạy nàng giải quyết thế nào.....

Hôn sự của Nhị ca cùng Tô Mục Uyển định vào mừng mười tháng tám, nhưng hiện tại chưa đến một tháng nữa là đến, Nhị ca vẫn chưa quay về. Hai nhà đang thương nghị cần dời lại hôn kì hay không.

Tuy rằng của hồi môn cùng giá y của Tô Mục Uyển đều chuẩn bị xong, nhưng nếu Nhị ca chưa quay về vẫn là vô dụng.

Chỉ là nếu lần này dời lại, ngày lành phải đợi đến mùa xuân năm sau. Đứng nói Nhị ca, ngay cả Tô Mục Uyển cũng không vui.

May mà, thời điểm gần hôn kì mấy ngày, Nhị ca liền quay về, bộ dáng phong trần một đời, vừa nhìn liền biết hẳn thúc ngựa gấp trở về.

Văn Chiêu nhếch miệng cười trộm, nàng nhớ rõ Nhị ca trở về sớm hơn kiếp trước một chút, quả nhiên sức mạnh của tình yêu thật vĩ đại.

Thời gian gấp rút, Nhị ca thả hi sinh thời gian nghỉ ngơi, cũng không muốn chuẩn bị sơ xài. Vì thế đến mừng chín, Nhị ca đã chuẩn bị tòa đáng, đêm đó còn gọi tùy tùng đến tiền trang đem ngân lượng đổi thành từng xâu đồng tiền, thường cho hạ nhân cả nhà.

Phù Diệu cảm xấu tiền mừng đi đến, cười hi hi, tuy nói xấu tiền này với đại nha hoàn như nàng mà nói cũng không bao nhiêu, nhưng nàng nghĩ đến trong phủ có hi sự, liền cao hứng không chịu nổi.

Mùng mười, Văn Ngọc thay hi bảo, con ngựa dưới thân cũng treo lụa đỏ, hai tùy tùng đi theo phía sau, cả người trông khí phách hăng hái, so với ba năm trước đạo phở lần đó còn đẹp mắt hơn.

Tam ca đi cùng Nhị ca đón dâu, bởi vậy cũng mặc y phục long trọng. Văn Chiêu nhìn thấy còn cười bảo muốn nhìn thấy đáng về Tam ca thành thân. Tam ca lại dường như không suy xét đến chuyện này, nghe xong lời nàng nói lại hơn ngần người.

Đội ngũ đón dâu xuất phát, Văn Chiêu ở hậu viện giúp Đại bá mẫu cùng mẫu thân chiêu đãi khách khứa đã đến từ sớm.

Trang Văn nắm tay Dịch Trạch bước đến, ngay cả tiền vào hậu viện Dịch Trạch vẫn muốn đi theo, "Nàng ấy quá hiếu động, ta phải trông chừng." Dịch Trạch ấy này cười với Văn Chiêu, trong ngày đại hi liền đối với loại quy củ này cũng không như thường ngày, hơn nữa Dịch Trạch này đã cưới thì từ, Đại bá mẫu cười để hân đi vào.

Một nam tử ngây ngốc ở nơi toàn nữ tử vây quanh là cực kỳ xấu hổ, nhưng Dịch Trạch vẫn nắm lấy tay Trang Văn, một chút quần bách cũng không có. Miệng Trang Văn tuy oán giận hẳn đến chỗ nào cũng đi theo, nhưng lại cười rất ngọt ngào.

Văn Chiêu thấy vậy cũng phì cười.

Mà lúc này đứng trước tiếng hi nhạc đến gần, xem ra là tàn nhang từ đến. Thời điểm Tô Mục Uyển vào cửa, bước chân ưu nhã thong dong, đẹp không sao tả xiết, đến cả người dạy cũng cảm thấy cháu gái Tô thái sư thật là một cô nương được giáo dưỡng rất tốt, cũng chỉ có mỗi Văn Chiêu biết được sau lưng sự điệu dàng kia là tính tình thế nào.

Sau khi bãi đường liền khai tiệc. Phủ Vinh quốc công và phủ Tô thái sư đều là phủ cực kì danh vọng trong kinh thành, bởi vậy hôm nay các quan phu nhân cùng quý nữ đến đây rất đông. Đại bá mẫu, Tần Thị cùng Tam thẩm đều vội vàng cùng những người đó hàn huyên cùng nhau, ngược lại Văn Chiêu thích ở bên này hơn.

Chỗ ngồi của các nàng dựa theo thứ tự, cho nên trên Văn Chiêu là Đại tì, phía dưới là Thính Lan. Đại tì hiếm khi về nhà mẹ đẻ, hôm nay là ngày không thể không đến, Nhị ca là đệ đệ song sinh của tì ấy, nàng là người hơn ai khác hi vọng nhìn thấy hân hạnh phúc.

Văn Chiêu cười cùng Đại tì uống một ngụm rượu trái cây, thời điểm quay đầu lại nhìn thấy Từ Mã Dục ngồi xéo nàng cầm ly, nhìn nàng cười. Văn Chiêu bị nụ cười nàng ta khiến cho cả người không thoải mái, vẫn cảm thấy có chút ý vị kỳ quái không rõ ở bên trong.

"Nhị tì, rượu trái cây uống nhiều quá cũng sẽ say, đến đây ăn chút thức ăn đi." Thính Lan gấp một đĩa thịt ngỗng quay Yên Chi đặt vào trong chén nàng.

Trong khoảng thời gian này, Thính Lan đối với nàng có chút lãnh đạm, hôm nay lại chủ động bộc lộ hảo ý, Văn Chiêu nghĩ quả nhiên quên đi một người là không khó, nói thế nào thì tình cảm ti muội so với tình cảm hư vô mơ hồ kia trân quý hơn. Trong lòng mềm mại, Văn Chiêu cười đến sáng lạn, gật đầu với Thính Lan.

Thính Lan trông thấy đôi mắt cười tựa như sao sáng của Văn Chiêu, bàn tay cầm đĩa run lên, ánh mắt lần nữa nhìn nàng mang theo dây đặc xin lỗi.

Trên thịt ngỗng này phủ một lớp mỡ, hơn nữa da vịt quay đến xốp giòn, một ngụm nuốt xuống giòn ngon miệng. Sau khi Văn Chiêu ăn xong, nghiêng đầu nhìn thấy ý xin lỗi trong mắt Thính Lan, trong lòng vừa ấm áp lại chua xót. Tam muội này của nàng trong thiên như vậy, sẽ vì mấy ngày này lạnh lùng với nàng mà áy náy, mà nàng lại lợi dụng sự lương thiện của nàng ấy để ngăn cản nàng thích Lục Nhiên.....

Văn Chiêu đột nhiên liền cảm thấy nếu rằng ấy không gả cho Vương Sùng, có lẽ cũng có thể hạnh phúc, tuy không có A Thừa, nhưng chắc chắn cũng sẽ là một hải tử hoạt bát đáng yêu.

Kiếp này khác với kiếp trước, nàng không thể quá nghiêm khắc với những gì nàng hi vọng đều có thể phát sinh thêm lần nữa.

Mà giờ này khác này Lục Nhiên vừa về đến kinh thành, Văn Ngọc vội vã trở về thành thân, hẳn liền ở lại thêm mấy ngày xử lý công việc kế tiếp, không nghĩ tới thời điểm vội vàng quay về vẫn kịp đến hi tiệc của Văn Ngọc uống một chén rượu mừng.

Lục Nhiên đã đến ngoài Khương phủ, trong lòng vội vàng muốn gặp một người, đương nhiên người đó không phải vai chính của hi tiệc Khương Văn Ngọc, mà là cô nương nhiều lần xuất hiện trong giấc mơ của hắn.

Từ sau khi thảng trước hai đôi nhân mã tách ra, Lục Nhiên thường mơ thấy ánh mắt nóng nảy ấy, cơ thể mềm mại ấm áp của nàng, khiến chấp niệm trong lòng càng thêm khắc sâu.

Lén lút tiến vào hậu viện, hẳn muốn từ xa xa ngắm nàng trong bữa tiệc.

Nhưng vừa nhìn liền thấy Văn Chiêu từ trong bữa tiệc đi ra ngoài, gương mặt vốn dĩ vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt, thời điểm rời đi tầm mắt mọi người đột nhiên trầm xuống, lại nhàu chặt mày, vẻ mặt có chút nhẫn nại.

Lục Nhiên chưa tình thấy qua biểu tình này trên mặt nàng, trực giác nói cho hắn biết đã có chuyện gì đó xảy ra, nhìn thấy Văn Chiêu đi qua bên cạnh hắn không xa nhưng hoàn toàn không phát hiện ra hắn, mắt đi cảnh giác ngay thường, lập tức đuổi theo nàng.

Cô nương đang trước bước đi chậm lại, dường như có chút đứng không vững, dựa người vào núi già bên cạnh để chống đỡ cơ thể. Lục Nhiên thấy thân thể nàng không khoẻ, vội tiến lên đỡ lấy nàng, "Nàng làm sao vậy? Không thoải mái sao?"

Tầm mắt Văn Chiêu có chút mờ hồ, biết có người đến, lập tức muốn chạy, hết như nai con bị kinh sợ, nhưng chân không nghe theo điều khiển của nàng, hình như đứng không thẳng người, cũng chạy không nổi.

Nàng càng lúc càng không đứng nổi, Lục Nhiên ôm lấy nàng, giữ nàng không trượt xuống, cô nương trong ngực hắn hai mắt mê mang, sắc mặt ửng hồng, như say rượu, nhưng lại sinh ra vài phần mỹ ý, thân hình cũng mềm mại như không xương mà dựa vào trong lồng ngực hắn.

Bộ dáng này đương nhiên không phù hợp!

Lục Nhiên giữ vững nàng, tay đặt trên trán nàng xem xét, lại chạm vào một mảnh nóng bỏng. Trong lòng hắn có một suy đoán, nhưng vẫn chưa thể khẳng định.

"Nha hoàn của nàng đâu?"

"Buông ta ra.....", Trong đầu Văn Chiêu chỉ muốn nhốt mình trong phòng, giấu mình, không muốn người khác nhìn thấy dáng vẻ bây giờ của nàng.

Nhưng nhìn gương mặt tuần tú trước mắt, nàng đột nhiên rất muốn ôm cổ hắn, bấu trên người hắn.....

Ngay cổ Lục Nhiên bỗng bị hai cánh môi mềm mại dán lên, so với lần trên nóc nhà kia nóng rực hơn nhiều, điều này khiến hắn hoàn toàn có thể xác nhận nàng bị hạ loại được nào. Được cô nương mình yêu thích chủ động âu yếm trên người hắn, trong lòng Lục Nhiên tràn đầy nghi hoặc, tức giận dâng lên, rốt cuộc là ai muốn hại cô nương mười ba tuổi như vậy chứ!

Hắn muốn bảo vệ nàng còn không kịp, thế mà người khác lại dám hạ được nàng!

Hơi thở nàng ấm áp, ngọt ngào không ngừng phả bên cổ hắn, đây là xúc cảm hắn tâm tâm niệm niệm, chỉ là nghĩ đến lúc này hành động của nàng đều không thanh tỉnh, dù hắn đang quyến luyến cũng không thể tiếp tục như thế được, liền vờn tay kéo nàng ra.

Văn Chiêu bị kéo ra, dường như chốc chốc thanh tỉnh lại, đẩy Lục Nhiên rai, "Cách ta xa chút....." Sau đó nhấc chân đi về phòng mình.

Ngoài phòng không thấy nha hoàn nào, cũng không biết đã đi đi, chẳng qua vừa đúng lúc, Văn Chiêu bây giờ không muốn bị ai nhìn thấy.

Đem bản thân nhốt trong phòng, tay nàng ôm lấy đầu gối ngồi dưới đất, thân thể nàng càng lúc càng khó chịu, như có một ngọn lửa đang cháy hừng hực thiêu đốt trong người nàng, nếu không nghĩ được biện pháp dập tắt ngọn lửa này, có lẽ nàng sẽ biến thành một đồng tro tàn.

Lúc này trong phòng một mảnh tối om, Văn Chiêu mơ mơ màng màng, trong chốc lát nhớ tới thời điểm ban ngày Dịch Trạch ở cạnh Trang Văn ở hậu viện, chốc chốc lại nghĩ đến lúc Tô Mục Uyển được Nhị ca cứu giúp, mà bây giờ nàng lại chỉ có một mình áp chế hiệu được kia, ai cũng không gọi được.

Lục Nhiên đứng ngoài phòng nàng nóng nảy bước đi bước lại, hẳn thành thạo việc trong quan trường, thế nhưng bây giờ lại không định được chủ ý.

(hoa ngọc trâm)

(ngỗng quay Yên Chi)

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiên Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Tiên Trong Hồ

Việc phát sinh trong hậu viện không có mấy người biết, trong ngày đại hội, những nha hoàn, sai vặt không lo chức trách mà tụm lại trong phòng hạ nhân vừa ăn cơm vừa nói đùa, thức ăn hôm nay của bọn họ tốt hơn so với thường ngày nhiều, bởi vậy đều cực kỳ cao hứng.

Mà tiền viện bên kia đang là một mảnh náo nhiệt cực kỳ, Dung Hứa đã uống không ít rượu, lúc này có hơi chút choáng váng.

Thấy một nha hoàn chạy chậm đến hướng hắn, Dung Hứa liền cho rằng là nha đầu Dung Xu kia lại gặp rắc rối rồi, hỏi nàng ta có chuyện gì, nha hoàn kia lại không nói lời nào, chỉ đem một tờ giấy nhét vào trong tay hắn.

Dung Hứa nhìn thấy nội dung viết trong thư, khí huyết tức khắc dâng lên, cô nương hân thích hên hân..... Hôn nữa là ở trong phòng nàng.....

Hâm ý trong này không cần nội cũng biết, sắc mặt Dung Hứa đỏ bừng lên, nghĩ rằng hân thích Văn Chiêu thật không sai, nhưng ở trong khuê phòng nàng gặp mặt lại có chút không hợp lẽ nghĩa. Hôn nữa, biểu muội Văn Chiêu hẳn không phải là cô nương như thế mới phải.....

Dung Hứa đột nhiên cảm thấy hân là bản thân nghĩ bấy rồi, đỡ trán, trong lòng tự mắng mình một câu, lại nghĩ nàng nếu hên hân, khẳng định là phải đi, bằng không nếu bởi vì sơ xuất này mà mất đi nàng, e rằng là sẽ hối hận đến đứt từng khúc ruột.

Nói với người bên cạnh muốn đi ra ngoài hít thở không khí cho tỉnh rượu, Dung Hứa đi đến Xuân Lan viện, dọc theo đường đi hạ nhân cũng không gặp người nào, lại thấy cửa phòng biểu muội có một nam tử đang đứng ở đó, Dung Hứa tuy rằng uống hơn nhiều chút, nhưng vẫn biết hẳn phải không có nam tử trước phòng ở biểu muội mới đúng, lập tức quát người kia một tiếng.

Thời điểm Lục Nhiên nghe thấy tiếng bước chân liền đã biết người có tình tình toán hãm hại Văn Chiêu, khó trách trước phòng Văn Chiêu cũng không thấy nha hoàn đứng gác.

Thật đúng là không từ thủ đoạn.

"Có người nói cho người biết Khương Nhị cô nương tìm người?"

Người này làm sao biết được? Dung Hứa có chút nghi hoặc, gật đầu, lại hỏi, "Người là ai?"

"Người không nhận ra có gì không thích hợp sao? Khương Nhị cô nương là loại người sẽ hên nam tử đến trong khuê phòng sao?"

Dung Hứa đương nhiên biết là không phải, nhưng hẳn đã rất lâu không gặp Văn Chiêu, nhìn thấy tờ giấy thế này, không kìm được lòng muốn đến xem, nếu là thật..... Hắn cũng sẽ không làm gì với Văn Chiêu cả.

Ánh mắt Lục Nhiên sắc bén, "Người tùy tiện đến đây như vậy, sự vô ý này liền có thể huỷ hoại khuê dự của nàng, người muốn hại nàng sao?"

Dung Hứa dường như bị ánh mắt của hắn làm kinh sợ, tất cả tự tin đều yếu đi, "Không..... Đương nhiên không muốn."

"Thế thì lập tức quay về."

Giọng Lục Nhiên thanh lạnh, mang theo mệnh lệnh đáng tin cậy, Dung Hứa theo bản năng xoay người rồi đi, nhưng đột nhiên tỉnh táo lại, "Người sao không đi?"

Lục Nhiên nhếch môi cười, Dung Hứa một giây sau liền không nhìn thấy thân ảnh của hắn.

Thật nhanh quá..... Dung Hứa có chút ngơ ngác, sau đó nhớ đến lời mời quý dự này, nhìn xung quanh, thấy trong viện một mảnh yên ắng, hoàn toàn tương phản với sự náo nhiệt đằng trước, không nhận được rung mình, lúc này mới nhanh chân bước đi.

Chờ Dung Hứa đi xa, Lục Nhiên mới từ chỗ ẩn nấp bước ra, thần sắc nặng nề nhìn về ô cửa sổ kia, dường như chỉ cần như vậy là có thể nhìn thấy được Văn Chiêu.

Chỉ bằng..... Hắn đi tìm vị lang trung đến? Chỉ cần người đằng trước không phát hiện, khuê dự của Văn Chiêu cũng sẽ không bị hao tổn.

Lục Nhiên rũ mắt, đang muốn xoay người rồi đi, lại nghe thấy một tiếng đề thấp đau đớn trong phòng, nếu không phải hân thánh tai, chắc hẳn sẽ không nghe thấy.

Văn Chiêu nàng..... Lục Nhiên nghĩ đến vài tình tình quá quyết của nàng, có thể sẽ làm bị thương bản thân để đổi lấy chút thanh tỉnh, lập tức liền tông cửa bước vào.

Bên trong rất tối, nhưng nhờ ánh sáng yếu từ ánh trăng nhìn thấy rõ trên cánh tay nàng có một vết thương bật máu, tay nàng trắng nõn, nhỏ gầy như thế, khiến cho vết thương này trông càng thêm dữ tợn.

Mây Lục Nhiên bỗng nhận lại, vừa gần vừa đau lòng, rút cây trâm trong tay nàng ném xuống mặt đất, phát ra "đình" một tiếng.

Văn Chiêu thấy người này không đi còn vào đây, lập tức mắng, "Ra ngoài!" Nhân lúc thanh tỉnh do đau đớn kia mang lại vẫn chưa mất đi, nàng vội vã muốn đẩy hắn ra.

Nhưng nam tử trước mặt đẹp như vậy, khí tức trên người cũng thật dễ người, ngọn lửa trong lòng nàng lần nữa nuốt chửng mọi thứ.

Lo lắng bản thân sẽ dấn lên người hắn đẩy đưa không buông, Văn Chiêu lại rút ra cây trâm trên đầu xuống.

"Nàng định làm gì? Chỉ biết là thương tổn bản thân, nàng sao không đi trừng trị kẻ đáng sau hại nàng?" Trong lòng Lục Nhiên tức giận, nói chuyện cũng không ung dung như thường ngày.

Lần nữa ném trâm nàng xuống, hắn ngược lại giữ lấy tay nàng, cầm đề trên đỉnh đầu thoang thoang hương thơm, nhắm mắt, giọng trầm xuống, "Không cần thương tổn bản thân....." Ngữ khí của hắn rất ôn hòa, mềm mại, bên trong còn mang theo vài phần cầu khẩn.

"Nếu người nọ..... Là muội muội của mình thì sao? Ta trừng phạt nàng thế nào?" Một câu này thấp đến không thể nghe thấy, lại mang theo chút bình tĩnh.

Cô nương trong lòng ngực đột nhiên an tĩnh, trong lòng hân càng thêm hoảng, một bàn tay lướt qua mặt nàng chợt phát hiện nàng đã rơi lệ đầy mặt.

Nàng không hề gầy gù chống cự, đôi tay ngược lại hoàn toàn ôm lấy cổ hắn, dấn sát người hắn, dường như dùng hết sức lực muốn khảm vào ngực hắn. Nàng nhiệt tình hơn bất kì lúc nào, nước mắt lại càng chảy càng nhiều.

Hương vị của nàng ngoại trừ thanh ngọt, còn có nhiều hơn là vị khổ sở của nước mắt.

Khổ sở này dầm thẳng vào trong tim Lục Nhiên, lần nữa kéo nàng ra, nói, "Ta dẫn nàng đi tìm lang trung." Hân hít thở hơi nặng nề, ngữ khí lại cứng rắn như chém đinh chặt sắt.

Một tay bế nàng lên, vừa ra cửa phòng liền đột nhiên nghe được tiếng người, dường như có không ít người đi về hướng này.

Những người đằng sau kia hoàn toàn muốn huỷ hoại Văn Chiêu!

Lục Nhiên lần đầu tiên có ý niệm đáng sợ, hẳn muốn diệt hết những người sau lưng kia. Cho dù nàng ta chỉ là một cô nương.

Thỉnh Lan vốn không muốn đi đến bước cuối cùng này, nếu Nhị tị thực sự cùng Dung Hứa làm chuyện kia, giấu điểm gì cho hắn là được, nhưng nếu bị người khác nhìn thấy, thanh danh hoàn toàn bị huỷ hoại, những cô nương khác trong phủ quốc công cũng sẽ bị ảnh hưởng. Nhưng Tư Mã Dục lại không chút lưu tình, uy hiếp nàng nếu không phối hợp, sẽ đem chuyện nàng làm báo cho trưởng bối Khương phủ.

Thỉnh Lan cảm thấy bản thân dường như cùng yêu ma làm giao dịch, không thể dễ dàng thoát khỏi được.

Nhưng trong lòng nàng lại bình tĩnh lạ lùng, bắt đầu từ việc mừng thọ của Trang phủ, ngày ngày nàng đều giằng giũa giữa sự rối rắm, người xung quanh sống đơn giản vui vẻ như vậy đều không đáng để nàng. Trong lòng nàng có một con yêu quái, không thể để nàng sống yên ổn cho đến khi trả yêu quái này ra, nàng ngược lại bình tĩnh yên ổn hơn nhiều.

Tần Thị cũng cảm thấy Văn Chiêu đi ra ngoài rất lâu, lo lắng nàng xảy ra chuyện gì, Thỉnh Lan lại đề nghị, muốn đến đây xem thử, nhưng lại không có việc nàng ta nghĩ đến.

Đến trong phòng Văn Chiêu, lại không thấy ai, cũng không có cảnh tượng kiểu điểm mà Thỉnh Lan cùng Tư Mã Dục nghĩ.

"Chiêu Chiêu đi đâu rồi?" Tần Thị nghi hoặc hỏi.

Trong chốc lát, Thỉnh Lan lại thở phào nhẹ nhõm, nói tiếp, "Có thể là đi dạo trong phủ để tiêu thực, Nhị tị bảo nàng ăn có chút nhiều." Vừa nói xong câu này liền nhìn thấy Tư Mã Dục cách xa vài bước đang bắt mắt nhìn qua, Thỉnh Lan vội ánh mắt đi, vội như không nhìn thấy.

Tần Thị thoáng yên tâm hơn, nhưng vẫn cảm thấy có chút không đúng, đưa mắt nhìn sang Tư Mã Dục, trong lòng nghĩ đến thường ngày cũng không nhìn thấy cô nương này chơi cùng với Chiêu Chiêu, hôm nay lại quan tâm như vậy, có chút kì quái.

Phải chăng Chiêu Chiêu trốn đi chơi? Trong lòng Tần Thị thì thầm.

Mọi người vốn dĩ đã ăn xong, thời điểm quay về các quý nữ, phu nhân đều đang cười nói chuyện phiếm với nhau, tiệc cũng nên tàn.

Những khách có quan hệ xa hơn chút bắt đầu lục tục cáo từ, những người thân cận hơn cùng với nhà thống gia, vẫn vô cùng náo nhiệt, trêu chọc bảo muốn náo động phòng.

Bên ngoài tiếng người ồn ào, bên này của Văn Chiêu lại chỉ nghe tiếng nước chảy khe khẽ, hai người đang ở đây.

Giữa hồ đúng thời điểm là hoa sen nở đẹp nhất, lúc này trên mặt hồ lá sen hướng lên trời, hoa sen trắng như phấn, yêu kiều điểm xuyết ở giữa, giọt sương chứa đầy ánh trăng phủ trên lá sen, trượt theo phiến lá dung đưa, cô nương giữa hồ khiến cho cảnh đẹp không sao tả xiết nay kém đi khi nàng trong đây, nàng so với hoa sen càng kiều diễm, so với ánh trăng càng sáng trong hơn, như là tiên tử trong hoa sen thừa dịp trăng vừa xuất hiện liền bước ra tu hành, không hiểu thế sự lại mê hoặc nhân tâm.

Mũi chân Lục Nhiên đạp lên lá sen chưa nở một hồ, ôm chặt người trong lòng ngực.

Văn Chiêu ngấm trong hồ nước mát lạnh, lửa trong lòng dường như bị dập tắt một ít. Thần trí nàng thanh tỉnh rồi, nhưng vẫn không thể đẩy nam tử đang ôm nàng ra. Ở trong nước nàng chỉ có thể dựa vào hắn.

"Thế nào rồi? Không cần phải xem lang trung nữa?" Lục Nhiên ở thời điểm mấu chốt kia đột nhiên nghĩ đến, nếu là bản thân trúng được này sẽ giải quyết như thế nào, vì thế liền có màn hai người ở giữa hồ này.

Vân Chiêu ở trong lồng ngực hần gát gát đầu, trong lúc thanh tỉnh lại bị hần ôm, xấu hổ đến độ, nàng không muốn nói chuyện.

Văn Tập từ tiền viện quay về, nghe Tần Thị nói Chiêu Chiêu rời khỏi bữa tiệc liền không thấy đầu. Nhận thấy được sự tình không thích hợp, liền bắt đầu ở trong phủ tìm nàng. Gặp Phù Diệu và Phù Cừ, liền vội vàng hỏi các nàng, hai người chỉ đáp có nương đột nhiên nói xuống bụng có chút không khỏe phải về phòng nghỉ ngơi, còn nói không cần xem lang trung.

Hai nha hoàn nói xong liền cảm thấy có chuyện kì quái, nếu chỉ là không thoải mái vì sao phải dặn dò các nàng không cần đi theo?

Bên kia làm thế nào tìm nàng cũng không hề cập đến, lúc này giữa lá sen vô cùng yên lặng, Lục Nhiên liền miễn dạn dò nàng, "Sau này gặp được loại sự tình này, trước tiên phải nghĩ đến việc cầu cứu, chứ không phải đem tự mình giấu đi, biết không?"

Trong giọng hần có loại nhu hòa rất quen thuộc, tựa như đôi phu thê già gọi nhau ăn cơm một tiếng vậy.

Lục Nhiên biết hôm nay người trong lòng chịu không ít khổ, dù tính dạn dò nàng nhưng cũng không thể dùng ngữ khí trịnh trọng "Nếu nàng sợ hồng thanh danh, thì gọi nha hoàn lặng lẽ đi tìm phụ thân hoặc huynh trưởng, bọn họ là người thân của nàng, sẽ không xem nhẹ nàng, chỉ biết đau lòng vì nàng....."

Vân Chiêu cúi đầu không nói, nàng nghĩ đến chuyện lúc này, cũng cảm thấy hần là nên nhờ Tam ca giúp đỡ mới đúng, nhưng lúc ấy nàng lại chỉ nghĩ rời xa mọi người.

Lục Nhiên đột nhiên nghe được một tiếng bước chân, hơn nữa càng lúc càng gần, thấp giọng nhắc nhở một tiếng liền lập tức kéo Vân Chiêu chìm vào trong nước.

Đầu năm Vân Chiêu rơi xuống nước nên lúc này cũng biết làm sao bề khi dễ có thể kiên trì lâu hơn chút, lúc này đương nhiên sẽ không bị sặc nước.

Văn Tập tìm một vòng không có kết quả, trong lòng càng thêm bất an, lúc này đang dựa trên cây cột của Vọng Nguyệt đình, tí mĩ suy tư về nơi Vân Chiêu có thể đến, hoặc là có ai có khả năng trong phủ quốc công đưa nàng đi.

Lúc này hồ sen vô cùng yên ắng, trong hồ dường như có tiếng cá bơi lội, khung cảnh yên tĩnh như thế nhưng trong lòng hần ngập tràn bất an.

Vân Chiêu cảm thấy ngực bắt đầu khó chịu, nhện không được phun ra một bọt nước, Lục Nhiên thấy vậy vội độ khí cho nàng.

Hôn nhau trong nước lạnh lẽo hết như lần hôn trên nóc nhà, dường như lại càng mềm mại hơn nhiều, tựa như nước trong hồ đang vây quanh nàng. Hết như lần trước, trong lúc thanh tỉnh cùng hần dây dưa không rõ, lại không thể đẩy hần ra.

Lục Nhiên cảm thấy tiếp tục thế này không phải là biện pháp hay, bọn họ trốn không được bao lâu, hơn nữa nghe tiếng bước chân hần là chỉ có một người, rất dễ chế trụ.

Nghĩ như thế, liền cùng Vân Chiêu trôi lên mặt nước.

Cây trâm cài trên đầu nàng đã sớm bị gỡ xuống, búi tóc đã rời rạc, bị nước trong hồ làm ướt đầm, liền tựa như tơ lụa phủ lên trên vai, mái tóc dài như thác nước, dưới ánh trăng thực sự hết như một tiên tử, hoặc là mỹ nhân ngư trốn ra ngoài chơi.

Nhưng bây giờ lại không phải là thời điểm thưởng thức mỹ nhân. Lục Nhiên thấy người đến là Văn Tập, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, ôm ngang Vân Chiêu đưa nàng ra khỏi mặt nước.

Văn Tập thấy có người từ trong nước bước ra, đầu tiên là sững sờ, sau đó nhìn rõ là Vân Chiêu, lồng ngực đang bắt an tâm kia dường như an ổn lại.

Cuối cùng tìm được nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Phạm Tên Hủy

Nhưng vừa thấy bên cạnh còn có một nam tử, hơn nữa lại là Lục Nhiên trước kia đối với Vân Chiêu bất thường. Văn Tập liền ôm lấy Vân Chiêu, nhủu mấy trăm giọng nói, "Lục Nhiên, huynh cho ta một lời giải thích." Được lắm, lại gọi thẳng tên rồi.

Lục Nhiên cảm thấy Văn Tập mỗi lần gần gũi liền gọi cả họ tên hần, thói quen này có chút ngay thẳng đáng yêu, nhưng bây giờ không phải là lúc đùa vui, hần lời ỉ ý nhiều đáp, "Khuong Nhị cô nương ở trong bữa tiệc bị người ta hạ dược. Bây giờ không phải là thời điểm để truy cứu ta, hần là bắt động thanh sắc trước tiên đem nàng về phòng."

Văn Tập quen nghe theo kiến nghị của Lục Nhiên, lúc này nghe hần nói như vậy, liền cảm nhận được Vân Chiêu đang run bần bật. Cả người ướt đầm trong đêm hè cũng sẽ cảm thấy lạnh, Văn Tập lập tức không cùng Lục Nhiên nhiều lời, muốn mang nàng rời đi.

Đi được vài bước đột nhiên dừng lại, quay đầu nói với Lục Nhiên "Huynh đi đến phòng ta thay bộ y phục khác."

Lục Nhiên gật đầu cười, người bạn tốt này của hần, dù "hiềm nghi" của hần vẫn chưa rửa sạch nhưng còn sợ hần bị cảm lạnh.

Văn Tập đem Vân Chiêu ôm vào trong phòng, một đường tích tích nhỏ nước, nha hoàn ngoài cửa vừa nhìn thấy cảnh tượng này, tất cả đều sững sờ, Văn Tập đi thẳng vào trong phòng, thấy hai đại nha hoàn của Vân Chiêu vẫn chưa quay lại, liền phân phó hai người khác đến giúp Vân Chiêu tắm gội, thay y phục.

Vân Chiêu ngâm trong nước ấm, cả người ấm áp hơn chút, khua tay để hai người kia chưa bao giờ hầu hạ qua việc nàng tắm gội lui xuống. lúc này mới cảm thấy thoải mái. Nhưng tâm trạng đang rất rối bời, nàng phải giải thích thế nào với Tam ca đây?

Nói nàng bị hạ loại dược này, kẻ hạ dược chính là Tam muội ôn nhu, lương thiện kia sao?

Thỉnh Lan..... Hạ loại dược này với nàng có dụng ý gì nhỉ, là muốn khiến nàng mất đi thân trong sạch sao? Nhưng Thỉnh Lan lại thích Lục Nhiên, đương nhiên không muốn Lục Nhiên cùng nàng.....

Không đúng, Thỉnh Lan không biết Lục Nhiên sẽ đến. Vân Chiêu xoa xoa ấn đường, cảm thấy suy nghĩ có chút hỗn loạn, trong lòng cũng buồn bã, như là có cảm xúc muốn trào dâng, nàng cần phải nâng cao con đề lên để không chế cảm xúc.

Ngâm toàn thân trong nước, dường như như thế có thể giúp nàng thoát khỏi việc này vậy, lại ở thời điểm này đột nhiên nhớ đến vừa rồi ở dưới nước Lục Nhiên hôn nàng một cái.....

Vân Chiêu cảm thấy trong lòng càng thêm phiền loạn, vì sao một kiếp này nàng cùng Lục Nhiên dây dưa không rõ như vậy, chẳng lẽ chính là vì một lần thí ân của ba năm trước đây?

Không thể không nói, thật ra một kiếp này bởi vì đủ loại nguyên nhân, tình cảnh phủ Vĩnh quốc công so với kiếp trước khá hơn nhiều, ít nhất Vân Chiêu không cần lúc nào cũng lo lắng sẽ bị xét nhà.....

Kiếp trước lúc này Khuong gia tuy rằng có thể chạm vào bóng tay, nhưng một chân cũng đã bước đến vách vực, chỉ cần cho hoàng thượng một cơ hội, liền có thể khiến cho phủ quốc công vạn kiếp bất phục.

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân, Phù Diệu cùng Phù Cừ ở cửa gặp được Tam công tử, Tam công tử nói tìm được cô nương rồi, hai người vội vàng đi vào.

"Cô nương là đi đâu? Dọa chết Phù Diệu....."

Phù Diệu vừa nói xong câu này liền bị Phù Cừ bên cạnh ra hiệu, dường như nhắc nhở nàng không được nhiều chuyện hỏi đến sự tình của chủ tử, nhưng nàng thực sự lo lắng gần chết.....

Vân Chiêu yên lặng không nói, cả người gầy nhõ, ôm cánh tay ngồi trong thùng tắm, trong lòng hai nha hoàn đều đột nhiên sinh ra chút đau lòng, nhưng rốt cuộc đang đau lòng cái gì, hai người cũng không biết nói thế nào. Thời điểm Vân Chiêu đứng lên, hai nha hoàn thấy miệng vết thương trên cánh tay nàng, lập tức nhỏ giọng hỏi, liếc mắt nhìn nhau, vội đem thuốc trị thương mang đến.

Giúp cô nương lau khô thân mình, thoa thuốc, lại thay xiêm y khô mát, đến khi giúp nàng lau tóc, lại thấy Tam công tử bước vào.

"Các người lui xuống trước đi"

Văn Tập cầm lấy khăn khô trong tay Phù Cừ, giúp Vân Chiêu lau tóc, từng chút từng chút một, trong căn phòng an tĩnh vừa trầm mặc lại vừa ôn hòa.

Vân Chiêu để hần lau, rũ mắt nhìn vân vân ung của Tam ca, phía trên thêu chi vàng từng vòng một, khiến cho tâm tư của nàng cũng xoay vòng vòng.

"Tam ca....." Một tiếng gọi này hết như thú nhỏ yếu ớt, vừa liếm xong vết thương của mình, ủy khuất lại kiên cường.

Trong lòng Văn Tập run lên, trên tay thoáng có chút không ổn, Chiêu Chiêu của hần thực sự bị..... bất nạt sao?

"Tam ca, muội rất khổ sở....." Giọng nói nàng hỗn loạn, khóc nức nức, cõi lòng Văn Tập quay cuồng, siết chặt khăn trong tay.

Vân Chiêu cảm thấy người trước mắt khiến nàng an tâm, khiến nàng đem hết yếu ớt che giấu trong lòng đều nói ra hết.

Tiến lên ôm hân, đem mặt vùi vào trong lồng ngực hân, vạt áo hân áp lại mang theo chút hương thoang thoảng. Văn Chiêu không kiêng nể gì mà khóc ra.

"Tam ca, Chiêu Chiêu không hiểu..... Chiêu Chiêu rất khó chịu....."

Sau khi Văn Chiêu dần dần lớn lên liền không còn khóc nữa, lần này lại thương tâm như vậy, trong lòng Văn Tập vừa chua xót lại dạt dào tức giận, từng chút một vỗ nhẹ lưng Văn Chiêu, bản thân lại tức giận đến phát run, "Lục Nhiên kia quả thật bất nạt muội ư? Tam ca liền đi tìm hân!"

Muội muội trong lòng ngực hân liên tục lắc đầu, nước mắt nóng bỏng xuyên qua vạt áo làm bóng lồng hân, "Không phải hân..... Là Thỉnh Lan..... Muội không nghĩ ra..... Thỉnh Lan nàng....."

Văn Tập nghe được không phải Lục Nhiên, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, giúp nàng lau đi nước mắt ướt đầm, dịu dàng lại chuyện chú, "Chiêu Chiêu có thể nói cho Tam ca nghe không?"

Đêm mùa hạ này, dưới ánh trăng mỏng lung lùt dằng, trong viện còn có rất nhiều tiếng côn trùng kêu vang, tiếng trò chuyện trong phòng lên miền.

Trong sự bao dung trầm mặc của Tam ca, Văn Chiêu mới phát giác bản thân sai rồi.

Thời điểm Văn Tập ra ngoài, ánh trăng phủ lấy toàn thân, hân bước từng bước một như đang đi trên nền tuyết.

Hân làm sao nghĩ đến đường muội ôn hòa kia sẽ làm ra loại chuyện này? Nhưng việc đã đến cuộc này, kẻ bắt nạt Chiêu Chiêu, đều là kẻ thù của hân. Siết chặt quyền, lại chậm rãi buông ra, Văn Tập cảm thấy bóng đen trước cửa phòng, tựa như là một con mãnh thú đang ngủ say trong đêm.

Nếu không phải hân bắt gặp Chiêu Chiêu trôi lên trên mặt nước, có phải nàng sẽ định một mình chịu hết ụy khuất hay không? Vì sao một tiểu cô nương nhỏ tuổi như thế, lại có thói quen một mình trong nơi tăm tối tự chữa trị vết thương cho mình chứ.....

Hôm sau là ngày tân nương kính trà, trên dưới trong phủ đều tập trung trong Thọ Duyên đường.

Thỉnh Lan vừa tiến vào, nhìn thấy hai tầm mắt ngưng trên người nàng, cắn chặt khớp hàm, nàng quay mặt qua chỗ khác. Trước kia nàng biết làm chuyện xấu sẽ phải chịu báo ứng, nhưng nội tâm điều khiển nàng, nàng không không chế được, không dừng lại được.

Nếu nàng đem Nhị ti đẩy xuống vách vực, nàng cũng sẽ nhảy xuống dưới.

Văn Chiêu cảm thấy đôi mắt có chút cay cay, nhắm mắt lại. Nàng sẽ không quên chuyện của Tam muội nữa, nàng ta có được hạnh phúc an bình như kiếp trước hay không, từ đây về sau không liên quan đến nàng.

Trên đường về Xuân Lan viện, Văn Chiêu thấp giọng phản phô hai người phía sau, "Bảo A Trúc lưu ý nhiều hơn người gần đây qua lại cùng Tam cô nương."

Hai người dù cho nghi hoặc nhưng cũng không hỏi nhiều, "Vâng" một tiếng. Phù Diêu lại nói, "Họa Lan nói A Trúc muốn đi học chút công phu."

"Vậy à, nhưng hân còn nhỏ gầy như vậy....."

"Nhưng A Trúc khẳng khái muốn học, còn nói chờ hân thân thể lớn thêm chút sẽ học không được nữa."

"Được rồi, cứ để hân học, các người tìm một vị viện công phu tốt dạy hân trước."

Văn Chiêu đi được vài bước lại nhớ đến một chuyện, "Họa Lan mười sáu, A Trúc cũng đã mười ba rồi, các người quay về nói với Họa Lan không cần chăm sóc hân nữa....."

Phù Diêu Phù Cừ vừa đáp ứng, liền nghe bên cạnh truyền đến một tiếng, "Nha, trong viện Văn Chiêu còn có một nha hoàn Họa Lan sao, chính là Lan của Lan Nhi ư?"

Là giọng của Yến Thị, phía sau bà ta còn có Thỉnh Lan, Thỉnh Nguyệt cùng vài nha hoàn, "Chẳng lẽ Nhị cô nương hiểu quy củ như vậy, lại không hiểu được nha hoàn không thể phạm vào tên huy của chủ tử sao?"

Nàng làm sao không biết chứ?

Thời điểm Họa Lan mới vừa mua vào phủ, báo nàng tên là Trần Hiểu lan, là tên do mẫu thân đã qua đời của mình đặt cho, tiểu nha đầu quý trên mặt đất, cầu xin giữ lại chữ "Lan" do mẫu thân nàng đặt. Tuy nói tuổi tác của Họa Lan lớn hơn Thỉnh Lan, nhưng thời điểm nàng vào phủ, Thỉnh Lan đã đến tuổi biết chạy nhảy rồi, mẫu thân có chút khó xử, nhưng bà là người dễ mềm lòng, nha đầu này vẫn hoài niệm mẫu thân của mình như vậy, trong tư tâm muốn để nàng ta lưu giữ niệm tưởng.

Sau đó, Họa Lan liền chưa bao giờ xuất hiện trước mặt Tam phòng, ngẫu nhiên gặp trên đường, đều cúi đầu, cực lực sợ bị người Tam phòng chú ý đến.

Trong lòng Văn Chiêu căng thẳng. Nha hoàn phạm vào tên huy của chủ tử, loại sự tình này ngay cả tổ mẫu cũng không thể thiên vị nàng, bởi vì đại gia tộc luôn luôn chú trọng quy củ. Tổ mẫu từng nói, quy củ hỏng rồi chính là lúc một gia tộc bắt đầu suy sụp.

Hít sâu một hơi, nếu sửa lại tên Họa Lan, dù sao Văn Chiêu cũng cảm thấy mẫu thân trên trời sẽ không vui. Nàng nên làm sao đây? Vì cái gì mà người bị ụy khuất một câu cũng không nói ra, những ác nhân kia lại có thể đứng trên lập trường chính nghĩa nhỉ?

"Tam muội thì sao? Người hi vọng ta đổi tên cho nàng ư?" Văn Chiêu nhìn về phía Thỉnh Lan bên người Tam thăm, ngữ khí bình tĩnh, ánh mắt lại sắc bén. Nếu Thỉnh Lan đối với nàng có một chút áy náy.....

Thỉnh Lan hơi hé miệng, nhưng cái gì cũng không nói, lặng lẽ xoay mặt đi.

"Nha, Nhị cô nương phải dùng thần phận ti ti ép Lan Nhi nhà ta sao? Nhưng mẫu thân như ta vẫn còn ở nơi đây....." Tam thăm càng thêm âm dương quái khí, mang vẻ đắc ý không giấu được.

Văn Chiêu ngay thường hành sự cẩn thận, bà ta làm thế nào cũng không bắt được nhược điểm, nhưng lúc này nàng lại đem nhược điểm đưa đến trong tay bà.

Đầy gọi là ti muội sao? Trong lòng Văn Chiêu từng chút từng chút lạnh đi, nhắm mắt nói, "Văn Chiêu liền đổi tên cho nàng ấy....."

Tam thăm thở dài, "Nhưng làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho nha hoàn không hiểu quy củ như vậy chứ? Nhớ đến lão bộc ba năm trước đây của ta bị đánh trong Lưu Hương viện, lần này thế nào cũng phải đến đánh mấy trượng, để nàng ta nhớ thật kĩ....."

Văn Chiêu cắn chặt răng, trong lòng bị một đám sương mù đen bao vây dày đặc, cặp mắt hoa đào xinh đẹp chứa đầy lệ khí, giọng lập tức lạnh lùng nói, "Tam thăm vẫn còn có mặt mũi để nhắc đến chuyện của ba năm trước sao, Văn Chiêu còn tưởng rằng Tam thăm vô tâm vô phế như vậy, sớm đã quên mất A Đậu ỷ vào sinh non, đến bây giờ cơ thể vẫn suy nhược, hơn nữa Văn Chiêu khi đó mới mười tuổi, vì sao lại bị đổ oan là mưu hại kẻ mẫu!"

Yến Thị đột nhiên bị nghẹn họng. "Người, người....." Người này sao có thể cùng trưởng bối nói chuyện như vậy? Đầu ngón tay Yến Thị phát run, trừng mắt nhìn Văn Chiêu.

"Ta thế nào? Ta sai sai rồi?", Văn Chiêu bước theo dáng đi cung đình, từng bước từng bước một đến gần bà ta, trong mắt đều là chán ghét không chút che giấu nào, "Ba năm trước đây tổ mẫu vì Thỉnh Lan, Thỉnh Nguyệt, không muốn hai nàng nhỏ tuổi như ta lại không có thân mẫu, cho nên đem chuyện này bỏ qua, Tam thăm liền có thể xem chuyện này chưa từng phát sinh ư? Thỉnh Lan người thì sao? Đến bây giờ người còn tin rằng mẫu thân người trong sạch?"

"Tam muội luôn luôn ôn hòa lương thiện, bản tay cũng thật ố ẻ, thật đúng là có kỷ mẫu tất có kỷ nữ." Văn Chiêu hừ lạnh một tiếng, dường như nhìn hai người họ liền khiến mắt nàng ó ẻ, xoay người nghiêng ngàng rời đi. Hai người Phù Diêu, Phù Cừ vẫn chưa từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, vội theo đi nàng.

Cả người Yến Thị loạng choạng, đáng vẻ tức giận công tâm, bà là một người thím, lại bị một văn bối lạnh lùng quở trách như vậy, thể diện của bà phải để ở đâu chứ?

Nhưng trong khoảnh khắc vừa rồi, trong lòng lại là có chút sợ hãi, bà thật là càng sống càng thật lòi rồi, làm sao lại sợ hãi một cô nương mười ba tuổi được. Nhưng..... Một tiểu cô nương nhỏ tuổi, trong ánh mắt vì sao sẽ có như vậy đầy đặc lệ khí? Khoảnh khắc kia, bà ta dường như nhìn thấy mây đen che trời lấp đất quét đến.

Thỉnh Lan đứng một bên chớp chớp mắt liền rơi lệ, động ý xấu hại Nhị ti là một chuyện, nhưng bị nàng mắng rõ ràng như vậy vẫn là khó chịu đến không thể chịu nổi.

Thỉnh Nguyệt há miệng thở dốc, trong mắt ngập tràn không thể tin được.

Ba năm trước đây nàng chỉ là một tiểu nha đầu tám tuổi, một lòng một dạ chỉ biết là bảo vệ mẫu thân mình, mà nghe ngữ khí của Nhị ti, là nàng đã bảo vệ sai rồi sao? Mẫu thân nàng..... ả có tâm tư yếu hại Nhị bá mẫu cùng Nhị ti ư? Trong ánh mắt của nàng, mẫu thân tuy rằng là người nhỏ mọn, thích nói xấu Đại phòng, Nhị phòng, nhưng không phải thực sự muốn hại người, nhưng hôm nay, Nhị ti nói bà.....

Trong mắt nàng lấp lánh ánh lệ, nếu mẫu thân nàng làm chuyện như vậy, nàng làm sao có mặt mũi cùng Nhị ti chơi đùa đây? Nhị ti ngược lại vẫn qua lại với bọn nàng? Nhị ti làm sao có thể cùng nữ nhi của kẻ thù không chút khúc mắc mà chơi đùa cười nói nhỉ.....

"Mẫu thân..... Người nói cho Nguyệt Nhi, lời Nhị ti nói là thật ư?"

Yến Thị thấy Thỉnh Nguyệt đứng ngây ngốc ở đó, trong mắt dường như đã không còn sinh khí, vội ôm lấy nàng, "Nguyệt Nhi con đừng nghe lời nàng ta nói, mẫu thân là trong sạch....."

Yến Thị còn chưa nói xong đã bị Thỉnh Nguyệt đẩy ra, trên mặt tiểu nữ nhi của bà là thần sắc xa lạ, ánh mắt nhìn bà tràn ngập thất vọng đau lòng, mà ánh mắt như vậy đủ để cho một người mẫu thân hân hỉ thờ không thông.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Báo Ứng

Sau khi hạ triều, Lục Nhiên đứng trên thềm bạch ngọc gọi Khương Văn Tập.

Khương Văn Tập vì ngày hôm trước trách oan hấn nên chấp tay xin lỗi, Lục Nhiên tùy ý xua xua tay,

"Không sao, nếu là ta ta cũng sẽ nghĩ như vậy."

Người trước mặt này luôn là người ôn hòa bao dung hơn người khác, Văn Tập hiểu ý cười, Lục Nhiên tiếp, "Hôm nay Văn Tập dừng vội hồi phủ, đến chỗ ta uống tách trà đi"

Văn Tập nghe ra Lục Nhiên có chuyện muốn nói với hấn, lập tức gật gật đầu.

Không khí cuối hạ đặc sệt, áp trên thân người, khiến người ta không thở nổi. Thời điểm Văn Tập đến Lục phủ, hốc mắt có chút hồng, đứng yên ở cổng lớn, dường như dùng sức lực cực đại mới đi được bước tiếp theo.

Ngày mười lăm tháng tám, tổ phụ cùng Đại ca không quay về. Ngày đoàn viên trong Khương phủ hơi quạnh quẽ, không khí Tam phòng càng có chút không thích hợp.

Chỉ có tiểu gia hòa như Văn Đàm, Văn Dậu dường như không chịu chút ảnh hưởng nào.

Vầng trăng tròn trên đỉnh đầu phát ra ánh sáng bạc, Văn Dậu chỉ vào vầng trăng bạc kia cười khanh khách, "Ngũ ti ti, ti xem, ánh trăng thật tròn!"

Văn Đàm cúi tay bao ngón tròn vươn tới của Văn Dậu, nghiêm mặt nói, "A Dậu không thể chỉ vào ánh trăng, mẫu thân nói ánh trăng sẽ trong thời điểm đệ ngủ, đem lỗi tai đệ cắt đi đó!" Gương mặt nhỏ trung ra dáng vẻ vô cùng đáng ghét.

Văn Dậu dường như nghĩ đến chuyện này, tay còn lại vội vàng che lỗ tai, qua một lát lại xoay chuyển trông mắt nói, "Nhưng mẫu thân nói là trăng lưỡi liềm mà, hiện tại A Dậu chỉ là vầng trăng tròn vành vạnh!"

"A Dậu cái này đệ cũng không biết rồi, trăng lưỡi liềm hay vầng trăng tròn đều là cùng một mặt trăng, chờ nó từ trăng tròn biến thành lưỡi liềm, sẽ tìm A Dậu báo thù....."

Báo thù.....sao? Văn Chiêu nhìn hai người vui đùa âm ỉ, âm áp như vậy, nhưng trong lòng nàng lại có một tia hoang vắng.

Thời điểm ở trong viện ăn bữa cơm đoàn viên, mọi người nói nói cười cười, mấy cô nương lớn hơn chút trong phủ trông hơi trầm mặc, tổ mẫu quan tâm hỏi các nàng, Thỉnh Nguyệt cười gượng nói tối hôm qua không ngủ ngon, Thỉnh Lan yên lặng nhìn Thỉnh Nguyệt, thần sắc trong mắt phức tạp.

Muội muội nàng mới là người trong sạch nhất, mà sự ô uế của nàng cùng mẫu thân khiến nàng ấy không khỏe.....

Bánh trung thu trong mâm ngọt đến ngấy, cũng chỉ hôm nay nàng mới ăn một chút. Văn Chiêu đặt bánh trung thu xuống, lại cảm giác trước mắt tựa hồ có một mảnh âm u. Ngẩng đầu, thấy đỉnh đầu không biết khi nào đã tụ một mảnh mây đen.

Mây đen trôi lơ lửng trên nền trời đêm, che khuất một góc ánh trăng, như mảnh thú muốn nuốt chửng lòng người, nuốt cả một chút ánh sáng cuối cùng còn sót lại.

Sau đó trong buổi tiệc cũng không nhìn thấy vầng trăng tròn kia nữa, Văn Dậu liền bắt mẫn bâu mối, những người khác tuy rằng cảm thấy mất hứng, nhưng không biểu lộ ra giống tiểu gia hòa này.

Trở về phòng, Văn Chiêu tắt đi một thân một mối, ngồi trước cửa sổ, bên ngoài đã không nhìn thấy ánh trăng, chỉ có màn đen vô tận. Hóa ra thời điểm lòng người mất mát, trời cao cũng không chịu rû chút lòng thương.

Đang chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi, liền thấy một bóng hình đứng trước cửa sổ nàng. Văn Chiêu nhất thời không biết nên lấy mặt mũi nào để đối diện với hấn, đáy lòng có chút hoảng loạn.

Người nọ đứng bên cửa sổ nhìn nàng, trong mắt có chút thần sắc nàng xem không hiểu.

"Muốn ngắm trăng không?"

Văn Chiêu sững sốt, ánh trăng không phải bị che khuất sao? Chẳng lẽ hấn còn có thể đem ánh trăng hái xuống ư?

Lục Nhiên cười khẽ một tiếng, vươn tay ra. Trong đêm tối, gương mặt gần ra, bàn tay vươn ra của hấn dường như có thể đưa nàng đến một nơi ngập tràn ánh sáng.

Văn Chiêu lẳng lặng đứng đó, Lục Nhiên vẫn vươn tay ra, nhìn nàng cười, không định buông tha cho nàng. Văn Chiêu bán tín bán nghi đặt tay lên người hấn, Lục Nhiên hơi dùng sức đem Văn Chiêu từ trong phòng ra ngoài, ôm chặt nàng, ngữ khí chắc chắn, "Nàng sẽ nhìn thấy."

Lướt qua mấy nóc nhà, tiếng gió "vù vù" bên tai Văn Chiêu, nàng hỏi hấn muốn dẫn nàng đến nơi nào, Lục Nhiên chỉ đáp đưa nàng đi ngắm trăng.

Cuối cùng cũng không biết là đến nóc nhà của ai, Lục Nhiên ngẩng đầu nhìn bầu trời, Văn Chiêu dường như nhìn thấy ánh trăng trên gương mặt khuyên sái của hấn, trên người hấn phủ một tầng ánh sáng bạc. Văn Chiêu cũng học hấn ngẩng đầu.

Trên đầu vẫn là tầng tầng lớp lớp mây đen đậm nhạt, nhưng giống như bị một tiền nhân chọc ra chút lỗ hổng. Lỗ thủng vừa vừa vặn hiện lên vầng trăng tròn biến mất trước đó. Vầng trăng kia rất tròn, lại sáng như vậy, khám phá sau tầng tầng mây đen, mơ hồ có thể thấy được từng tia ánh sáng chiếu xuống dưới, nơi này dường như xuất hiện một cầu thang, người có duyên có thể từng bước từng bước đi lên, sau lưng đám mây đen kia, sẽ thấy cung trăng huy hoàng.

Văn Chiêu khẽ mở to mắt, nàng cảm thấy bản thân đang nhìn thấy ánh trăng đẹp nhất.

Ánh trăng này có sức mạnh xuyên thấu bóng đêm, nó sáng lạ, thánh khiết, chấn động lòng người.

Lông mi Văn Chiêu khẽ run, trong lòng nàng có một góc bị cạy ra, lưu lại nước mắt trong vắt, Lục Nhiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng bị ánh trăng chiếu đến tỏa sáng, cùng hai hàng lệ trên mặt, bất đắc dĩ dịu dàng thờ dài, giờ tay lau trên mặt nàng, hôn lên từng giọt nước mắt của nàng.

Ánh trăng sau lưng nàng dường như nếm được hương vị của nước mắt, vừa thanh đắng, lại ngọt lành, nó dùng sức lực ôn nhu mà vây lấy nàng, khiến nàng thoát không được, nó vây đưa, truy đuổi, không thả nàng đi, cho đến khi nàng thả con thú nhỏ trong lòng ra.

Sắc trắng này khiến nàng hoảng hốt.

Con thú nhỏ của nàng nhu nhược, mang theo sự kiệt nện mới sinh, không rành thế sự, lại nóng lòng muốn thử, vùng vẫy mà dò ra của động, lại bị ánh sáng bên ngoài dọa sợ tới mức rút trở về. Người lạ đường bên ngoài đang tự nướng bữa ăn trưa cho mình, hương vị kia thơm phức khiến nó nhận đi sợ hãi mà thò móng vuốt ra, sau đó mới phát hiện thế giới bên ngoài tốt đẹp như vậy, so với cửa động u ám của nó thú vị hơn nhiều.

Thú nhỏ từ bỏ những ngày buồn tè khổ tu, muốn cùng người đi đường đi xuống núi đi đến nhân thế phồn hoa kia.

(Đoạn là phần miêu tả vừa rồi, ánh trăng nếm hương vị nước mắt kia là môi lưỡi của Lục Nhiên còn con thú nhỏ kia là lưỡi của Văn Chiêu, hai người này đang hôn sâu...)

Tiếng hô hấp dần dần trầm thấp bên tai, Văn Chiêu mở chớp mắt, đẩy hấn ra, giọng run run, "Đưa..... đưa ta về."

Lục Nhiên chính là người đi đường ăn uống no say kia, muốn dẫn thú nhỏ xuống núi, mặt mày đều tràn ngập tiếng cười, ôm ngang eo nàng, trước khi rời đi còn ôm nàng xoay một vòng trên nóc nhà người ta.

Đêm đó, Văn Chiêu nằm trên giường, trên người mặc áo lụa mỏng, tìm nàng dường như nhẹ đi đôi chút, khe khẽ lơ lửng, vô cùng yên ổn.

Hôm sau, Văn Chiêu đến Thọ Duyên đường thỉnh an, lại thấy thần sắc tổ mẫu ngưng trọng.

"Lan Nhi bây giờ thế nào?"

Hai con mắt Yên Thị sưng húp như hạch đào, một bên lau nước mắt một bên nói, "Đem tay chân nàng đều trôi lại, đến lang trung đều nói không biện pháp....."

Văn Chiêu hơi trừng to mắt, Thỉnh Lan xảy ra chuyện gì sao?

"Aiz, rốt cuộc ăn nhầm gì rồi? Làm sao ngứa thành như vậy!" Lão phu nhân trầm giọng thờ dài, giữa mày lị ra vẻ mệt mỏi.

Lúc này Văn Chiêu mới biết được hôm qua Thỉnh Lan không biết vì sao, cả người đột nhiên rất ngứa, không nhìn được mà gãi, Tam thẩm thấy nàng cào đến trên mặt chảy máu, mới cảm thấy tình hình nghiêm trọng, gọi lang trung đến đây cùng không hiệu quả, đành phải đem tay chân nàng trôi lại.

Như vậy Thỉnh Lan sẽ không thể cào thương mình nữa, nhưng như thế cũng làm khổ nàng, Thỉnh Lan nửa đêm thủ thủ khóc, chỉ cầu Yên Thị coi trời cho nàng gãi chút.

Yên Thị điều gì cũng có thể chịu ứng nàng, chỉ là thỉnh cầu này đánh phải nhân tâm cực tuyệt.

Vân Chiêu cau mày, cũng không nghĩ ra nguyên do trong đó.

Yến Thị thấy Vân Chiêu không nói lời nào, cảm xúc đột nhiên kích động lên, tiến lên chỉ vào nàng kích động lớn tiếng. "Nhất định là người! Nhất định là người! Là người hại Lan Nhi! Người sao nhẫn tâm như vậy?! Nàng là Tam muội của người....."

Vân Chiêu lạnh lùng nhìn bà ta, "Tam thẩm com có thể ăn bậy, nhưng lời nói cũng không thể nói bậy, trong viện các người xây ra chuyện, vì sao lại ăn va ta? À không đúng, com cũng không thể ăn bậy, Tam muội đại khái chính là ăn bậy, sao Tam thẩm không τι mà tra thức ăn của các người, chi biết ở chỗ này là lỗi khóc lóc?" Hôm qua rất nhiều thức ăn, hải sản cũng không ít, dù có một hai loại khác làm nàng ta phát ngứa cũng không phải không có khả năng.

Lão phu nhân dặm cây trượng xuống đất, "Tam tức phụ! Không có chứng cứ đừng ngấm máu phun người! Nha đầu Vân Chiêu..... nói chuyện với Tam thẩm khách khí một ít....."

Vân Chiêu rũ mắt, Yến Thị kia vẫn trừng mắt nhìn Vân Chiêu, dường như muốn đục thủng vài lỗ trên người nàng. Từ ngày Thỉnh Lan đem chuyện "Tay Tam muội cũng thật ồ ồ" của Vân Chiêu giải thích với Yến Thị, bà ta liền phòng bị Vân Chiêu trả thù.

Chưa qua mấy ngày, Lan Nhi của bà liền xảy ra chuyện, không phải nàng thì là ai?

Lúc này Vân Tập đứng trước mặt Vân Chiêu, "Vân Tập cảm thấy Tam thẩm không phản xanh đỏ đen trắng liền loạn cảm một hồi, thực sự không hợp với việc một trưởng bối nên làm, đã là như thế, Vân Chiêu cần gì phải tôn trọng bà ta như một trưởng bối?"

Cả người hần cao lớn như vậy, lời nói cũng là vang vọng hữu lực, khiến người khác không dám phản bác.

Thần sắc tỏ mầu càng thêm một mới, dường như già thêm một ít, Tam ca chịu đựng chưa xong chút áy náy, vẫn đứng thẳng tắp, đem người hần muốn bảo vệ, che kín ở phía sau.

Vân Chiêu nhìn bỗng dưng cao lớn của Tam ca yên lặng không nói gì. Vừa lúc nắng sớm, cả người Tam ca như được mạ một vầng sáng, ấm áp lại sạch sẽ.

Yến Thị hít sâu một hơi, "Người là thân ca ca của nàng đương nhiên sẽ thiên vị nàng! Nhưng Lan Nhi cũng là muội muội của người, bởi vì không phải thân muội muội, các người liền bắt nạt nàng sao..... Ô ô....." Yến Thị nói thế lại khóc lên.

Hốc mắt hần đỏ lên. Thời điểm Chiêu Chiêu của hần bị bắt nạt, hần hận không thể hủy hoại toàn bộ Tam phòng, bây giờ Tam thẩm này lại nói như là bọn họ bắt nạt Thỉnh Lan..... Chẳng lẽ hần còn phải bảo hộ thật tốt kẻ bắt nạt Chiêu Chiêu sao?

Từ lúc biết Thỉnh Lan hại Chiêu Chiêu, hơn nửa hần còn nghe được mưu kế ác độc của nàng ta từ bên Lục Nhiên, hần liền sẽ không xem nàng ta như muội muội mà đối đãi.

"Tam thẩm" Vân Tập lạnh giọng gọi, thanh âm bình tĩnh hữu lực, Yến Thị nức nở có chút xấu hổ, "Tam thẩm nói do Chiêu Chiêu làm hại, lại có chứng cứ không? Nếu là không có chứng cứ, chẳng lẽ là bởi vì Tam phòng các người làm chuyện có lỗi với Chiêu Chiêu sao, cho nên cảm thấy đây là trả thù?"

Yến Thị ghen hờn, hần hoàn toàn nói trúng tâm tư của bà ta, chỉ là bà lại không thể thẳng thắn trước mặt lão phu nhân.

Đem nước mắt vừa thu lại, Yến Thị ngưng ngưng nói, "Vân Tập đây là nói cái gì....."

"Tam thẩm là có ý tứ gì? Thứ cho Vân Tập ngu dốt, không rõ ý tứ Tam thẩm, mong Tam thẩm nói rõ, để cho Vân Tập hiểu rõ vì sao Tam thẩm một lòng muốn bôi nhọ chất nữ mình."

Tự tin của Yến Thị yếu đi chút, "Là..... Là chuyện của ba năm trước đây, Vân Chiêu vẫn cảm thấy là Tam thẩm ta ra tay, cho nên trong lòng ghi hận!"

Bà ta vừa nói xong liền truyền đến một tiếng cười nhẹ, Vân Tập tiếp, "Tam thẩm xem bọn ta là kẻ ngốc để lừa gạt sao? Nếu là Chiêu Chiêu ghi hận người, vì sao phải chờ ba năm mới động thủ, hơn nữa ba năm này nàng đối xử với Tam muội, Tứ muội thế nào, trong lòng người khác đều biết rõ ràng."

Lúc này Thỉnh Nguyệt vẫn luôn trầm mặc mở miệng nói, "Nguyệt nhi tin tưởng Nhị ti." Ngày thường là một cô nương hoạt bát linh động lúc này lại bình tĩnh quý dị, không khóc không nháo, trong mắt cũng không có bao nhiêu thần thái.

"Là mẫu thân.....xin lỗi Nhị ti....." Ngừ điệu Thỉnh Nguyệt rút cuộc có dao động, khẽ run, tựa như là rụng xuống mặt hồ, theo dòng gon lên mà run rẩy. Đôi mắt trong vắt nhìn về hướng Vân Chiêu, bên trong lấp lánh lệ quang.

Thỉnh Nguyệt.....

Vân Chiêu cảm thấy bản thân nỗ lực phải bảo vệ người nhà là có đạo lý, dù cho có kẻ tâm tư không thuần, nhưng cũng còn có Tứ muội lương thiện, thuần tịnh như vậy.

"Oa a....." Thỉnh Nguyệt nhìn thấy ánh mắt thương tiếc của Vân Chiêu, trong lòng chua xót rồi cuộc nhện không được mà rơi lệ.

Nhị ti đối với các nàng tốt như vậy, ôn nhu như vậy, cười đến đẹp như vậy, mẫu thân làm sao lại nỡ lòng thương tổn nàng? Mà nàng vì cái gì lại sinh ra khoảng cách, một bên là mẫu thân sinh nàng ra, nuôi dưỡng nàng, một bên lại là là Nhị ti đối với nàng lại chịu nhiều thương tổn.....

Nước mắt khiến tất thấy đều mơ hồ không nhìn rõ, nàng dường như cũng không tìm thấy phương hướng, chỉ muốn lớn tiếng khóc một hồi. Thỉnh Nguyệt cảm thấy, thời thơ ấu của nàng lúc này đã trôi xa.

Thọ Duyên dường quanh quẩn tiếng khóc của cô nương mười một tuổi vừa thanh thủy lại thống khổ, tất cả mọi tiếng tranh chấp đều dừng lại.

Yến Thị rút cuộc tay chân có chút luống cuống.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: SỬ NHÂN DUYÊN

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thời điểm Vân Chiêu nhìn thấy Thỉnh Lan, tay chân nàng ta đều bị dây thừng thô cột vào bốn chân giường, cử động một chút cũng không được chút đứng nói việc gì cho đỡ ngứa. Cho dù Yến Thị có phủ một lớp tơ lụa ngoài tay nàng ta để tránh bị dây thừng bên ngoài ma sát làm nàng ta bị thương thì Thỉnh Lan vẫn gầy gù đến cổ tay, cổ chân đều để lại huyết ấn, gương mặt trắng nõn cũng có vài vết cào, không sâu, nhưng nhìn lại có chút đáng sợ.

Thỉnh Lan đau đớn, sạch sẽ thường ngày, lúc này hết như một con búp bê vải bị rách, không còn sót lại chút hình tượng nào.

Thấy có người tiến vào, trên mặt nàng ta lại hiện lên thần sắc cầu xin, nhưng sau đó thấy rõ người vào là Vân Chiêu, sắc mặt trong chốc lát của nàng ta dường như trở nên âm đạm. Nàng đã sớm biết bản thân sẽ gặp báo ứng, nhưng không nghĩ đến báo ứng này lại đến nhanh như vậy.

Nàng thật khó chịu.....

Nhị ti là nhân vật cao quý như vậy, nàng vốn dĩ không thể bị được với Nhị ti, hiện tại nàng lại là đáng vẻ xấu xí như thế, nếu so sánh..... nhất định càng buồn cười hơn?

Trong mắt Tần Thị lộ ra vẻ không đành lòng, với kẻco Vân Chiêu ra ngoài, Yến Thị vẫn luôn chờ ở bên ngoài, thấy Vân Chiêu ra, trong mắt lần nữa phát ra ánh sáng âm ngoan, hết nhưhư một con chồn* ở trong nhà nông ăn vụng, sau khi nhìn thấy càng nhiều tội ác, ném được tư vị của máu tươi rồi, đột nhiên hóa thân thành sói đói trong sa mạc.

Có lang trung nói Lan Nhi không phải ăn nhầm thức ăn, mà hình như trúng phải một loại dược vật gây ngứa trên giang hồ nào đó, hần giải không được. Lan Nhi của bà là một nữ tử khuê các, làm sao lại chọc phải người trong giang hồ? Giải thích duy nhất, chính là Vân Chiêu mua người hung hại

Thật không nghĩ tới, nàng lại nhẫn tâm như vậy, hơn nữa trên mặt vẫn tỏ ra vẻ vô tội. Yến Thị đột nhiên nhớ đến ánh mắt đầy lệ khi kia của Vân Chiêu, chất nữ này quả nhiên là một con sói đói lốt cừu!

Nếu Thỉnh Lan có xảy ra chuyện gì, bà ta nhất định phải uống máu và ăn thịt nàng!

Ra cửa thủy hoa, Tam ca đang đứng ở đó chờ, sắc mặt hần rất bình tĩnh, thấy nàng ra đến nhưng một lời quan tâm Thỉnh Lan cũng không có.

Tam ca nàng không cần phải nói đối, cho nên sẽ không giả tạo trước mặt nàng.

Sau khi Vân Chiêu cùng Tần Thị cáo biệt, liền kéo Tam ca vào phòng nàng.

"Việc này.....là huynh cùng Lục Nhiên hợp tác?" Vừa đóng cửa lại, cho nhà hoàn lui xuống, trong phòng chỉ còn hai người bọn họ.

Sau khi Thỉnh Lan xảy ra chuyện, Vân Chiêu đột nhiên nhớ đến đêm trăng tròn ngày ấy Lục Nhiên đã vào trong phủ một chuyện, hơn nửa hần còn biết chuyện Thỉnh Lan làm với nàng. Vân Chiêu không nghĩ tới, Lục Nhiên sẽ vì nàng mà hạ độc với một nữ tử.

Cũng không biết nếu Thỉnh Lan biết lần này mọi chuyện nàng ta làm đều bị người trong lòng tố tụng, sẽ có cảm tưởng gì.

"Chiều Chiều sao muội lại biết.....", Văn Tập thờ dài, xoa xoa ấn đường, "Bỏ đi..... Việc này Tam ca thực sự cảm tính."

Văn Chiều tuy có suy đoán này, nhưng nghe chính miệng Tam ca thừa nhận vẫn sững sốt, khẽ mở miệng, "Tam ca....."

Tam ca đối với Thỉnh Lan tuy không tận tâm bằng nàng, nhưng cũng là cùng nhau lớn lên, bởi vì Thỉnh Lan, Thỉnh Nguyệt không có thân ca ca, vì thế nên quan hệ cùng Tam ca và những đường ca vô cùng thân cận, Tam ca tuổi tác nhỏ hơn những ca ca kia nên thân thiết với các nàng hơn.

Nhưng lúc này Tam ca lại rơi tay với Thỉnh Lan, dựa theo tính tình của Tam ca, trong lòng tất nhiên là rất khó chịu.

"Bạn ta biết Chiều Chiều mềm lòng, cho nên không nói cho muội biết..... Chẳng qua, muội có thể nuốt được chuyện này, nhưng Tam ca lại không thể."

"Xem như là Tam ca vì chính mình trút giận đi."

Lâm sao là vì chính mình trút giận chứ, rõ ràng chính là không nhận được nàng chịu ủy khuất mà. Văn Chiều rử mắt, nhìn về phía án thư, "Tam ca nghĩ Chiều Chiều lương thiện quá.....Muội cũng muốn trả thù nàng."

"Khến nàng ném thư cảm giác chịu đựng cùng khổ sở của muội." Thời điểm Văn Chiều nói câu này, thần sắc trong mắt lạnh lẽo, không giống với một tiểu cô nương mười ba tuổi.

Nhắm mắt, Văn Chiều nói tiếp, "Khến nàng chịu chút đau khổ rồi đem giải được cho nàng đi..... Giương mặt của cô nương cực kỳ quan trọng, nếu không sẽ hủy hoại cả đời nàng."

Văn Tập cũng biết đạo lý này, trong lòng cũng tính toán như vậy, chỉ là lúc lời này phát ra từ miệng Chiều Chiều, hẳn vẫn đau xót trong lòng, "Nhưng nàng ta muốn hủy hoại cả đời muội....."

Khóe môi Văn Chiều nhếch lên một đường cong nhỏ, lộ ra một ý cười thâm sâu, "Nàng không phải muốn hủy hoại muội, nàng ta chỉ là không muốn muội với Lục đại nhân dính dáng với nhau thôi. Kẽ muốn hủy hoại muội, là kẻ sau lưng nàng"

Kiếp trước, chính là người kia hủy hoại nàng.

Văn Tập thờ dài, thời điểm nhìn nàng trong mắt mang theo không đánh lòng, "Muội có biết, ngày ấy nàng ta lại dẫn dắt nha hoàn trong phủ rồi đi, sau đó an bài Dung Hứa đến. Chưa đến một nén hương lại đưa mẫu thân cùng mấy người kia lại đây."

Văn Chiều từ bên A Trúc tìm hiểu một ít, nhưng vẫn không hiểu rõ ràng toàn bộ kế hoạch của bọn họ, lúc này nghe Tam ca nói như vậy, cả người liền sững sờ trước án thư, không nói được gì nữa.

Cả căn phòng chìm trong lặng im, Tam ca nhẹ nhàng ôm lấy nàng, tựa như đôi cánh dịu dàng khẽ ôm nàng vào lòng, dường như muốn sưởi ấm cõi lòng lạnh buốt của nàng.

Thời điểm Lục Nhiên nghe Văn Tập nói như vậy, trên mặt lại hiểu rõ cười, "Sớm biết rằng nàng sẽ mềm lòng."

Nếu nàng thực sự có thể ngoan tâm hủy hoại đường muội nữa đời sau, người đó không phải là nàng nữa rồi. Chỉ là..... Hẳn ngược lại hi vọng nàng có thể tàn nhẫn một chút, cho dù là người thân, chỉ cần đối với nàng bất lợi, đều có thể ngoan tâm diệt trừ.

Rốt cuộc, người như vậy, mới là sống được lâu dài nhất.

Hôm sau, ngoài cổng có một lão bà trông có vẻ cả lo phát pho, tự xưng là du y giang hồ, chuyên trị nan y tạp chứng.

Nếu là ngày thường, người như vậy sớm đã bị gác cổng đuổi đi rồi, nhưng bây giờ không giống như trước, người gác cổng tuy trong lòng không quá tin nhiệm lão bà vừa nhìn liền cảm thấy không đáng tin cậy này, nhưng vẫn lập tức bám báo với phía trên. Yên Thị giờ đây cái gì cũng muốn thử, bất luận chuyện gì có hi vọng đều không buông tha, nghe nói đây là du y giang hồ, lập tức liền mời vào. Đại phu trong kinh chỉ am hiểu chữa bệnh điều trị, vị du y giang hồ kia nói không chừng lại có biện pháp với bệnh trạng kì quái này.

Du y kia đưa cho Thỉnh lan mấy viên thuốc đen tuyền, cũng không biết làm từ thứ gì.

"Mỗi ngày một viên, qua bốn ngày liền có thể khỏi hẳn."

Yến Thị trái tay hai ngày đây vô tuyệt vọng, nghe người này nói hai chữ "khỏi hẳn" với bà, hốc mắt lập tức nóng lên, trực tiếp bắt lấy ống tay áo hẳn hỏi, "Thật sao? Thực sự có thể khỏi hẳn?"

Du y kia có chút không kiên nhẫn, hất tay bà ta ra, nhều mày nói, "Sao, người rớt cuộc muốn nàng ta khỏi hẳn không?"

Yến Thị cũng bất chấp thái độ của hẳn, tiến lên ôm lấy Thỉnh Lan, "Lan Nhi con rất nhanh liền khỏi, không sao rồi....."

Trong mắt Thỉnh Lan rung rung, cách duy nhất rằng có thể chịu đựng con ngựa này, ngoại trừ việc dùng dây thừng trời chặt bản thân để tránh thương tích đây mình, cũng chỉ có thể tự kết liễu chính mình.

Hiện tại lại có con đường thứ ba đặt trước mặt nàng, hơn nữa con đường này còn sáng sủa, bằng phẳng.

Yến Thị hơn nửa ngày mới thu lại cảm xúc, liên tục hướng du y tạ tạ, tự mình tiễn hẳn ra phủ.

Thời điểm đứng ngoài cổng, Yên Thị đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, vừa rồi quá kích động, khó ức chế cảm xúc mới không nghĩ đến chuyện này, bây giờ mới nhớ đến..... Du y này sao biết trong phủ có một cô nương mắc tạp chứng, còn vừa vận trị được?! Chẳng lẽ, hẳn cùng người sau lưng kia là một bọn?

Yến Thị bất chấp nam nữ khác biệt, ở ngoài cửa bắt lấy tay du y kia, hỏi hẳn, "Người sao biết được chuyện của Lan Nhi? Không nói rõ ràng cũng đừng hòng rồi đi!"

Du y bị bà ta bắt lấy cánh tay, dừng lại, cười đến có chút ác liệt, "Chuyện của cô nương các người đều truyền ra ngoài, còn trách ta nghe được? Cứu người xong còn bị hoài nghi, ta đúng là tự chuốc khổ mà, sớm biết sẽ không đến đây rồi, đều do ta muốn kiếm vài lạng bạc trong phủ người....."

Trong đầu Yên Thị ong ong. Hẳn nói cái gì? Truyền ra ngoài?

"Sao, không tin à? Người tùy tiện đi trên đường kéo bừa một người không chừng họ đều biết đấy. Ai da được rồi ta nói, mau buông tay ra! Lôi lôi kéo kéo, chắc chắc, hôm nay không còn giống ngày trước nữa rồi....."

Yến Thị ngơ ngẩn, để mặc cho du y gạt tay áo thoát khỏi tay bà ta.

Bên trong phủ Hoài An Bà, Bà phu nhân lắc đầu thờ dài, "Đáng tiếc, người được chọn làm con dâu vừa lòng như vậy....."

Vương Sùng đứng ở phía dưới, nghe xong quyết định của mẫu thân, trong lòng trống rỗng. Hẳn có chút yêu thích cô nương kia, nhưng hiện tại nàng lại nhiễm bệnh hiểm nghèo, dung mạo cũng bị hủy hoại, mẫu thân từ bỏ ý định này cũng là cực kì bình thường. Rốt cuộc không có mẫu thân nào sẽ nguyện ý để cho nhi tử của mình cưới một thể từ bị hủy dung.

Chỉ là..... Hẳn vẫn có chút không muốn chấp nhận.....

Cô nương kia, có một đôi mắt bạch phân minh, thời điểm nhìn người khác vừa chuyên chú lại ôn nhu. Lúc nàng vẽ tranh, đánh đàn, dáng vẻ cúi đầu ấy, vừa dịu dàng lại thẹn thùng. Từ sau lần xuân yến đó, hẳn luôn không nhận được mà tương tượng, hẳn sẽ cùng cô nương tốt đẹp như vậy trải qua nửa đời sau, bọn họ sẽ có mấy nhi tử nữ nhi, thậm chí đến cả tên cũng đã đặt.

Nhi tử sẽ gọi là A Thừa, còn tên nữ nhi sẽ là A Nặc.

Hôm nay Văn Chiều cùng Nhu biểu tí đang ở trong phòng ăn đưa. Đoạn thời gian này, trong phủ xảy ra không ít chuyện, làm cho biểu cô mẫu cùng Nhu biểu tí cũng có chút ngại ngùng, không cần thận nghe được vài bí sự, gì mà ba năm trước đây sinh non, hơn nữa bệnh của Thỉnh Lan là do người khác hại.....

"Hôm nay Nhi biểu tâu có đến đây không?" Sau khi Tô Mục Uyên già đến đây thường xuyên tìm Văn Chiều trò chuyện phiếm, đến cả Kỳ Hường Nhu cũng dần dần quen thuộc.

"Đương nhiên sẽ không đến, hôm nay Nhị ca được nghỉ phép đó."

"Cũng đúng, Nhị biểu ca và Nhị biểu tâu quả thật rất ân ái ha." Kỳ Hường Nhu dường như nhớ tới việc gì đó, trên mặt tươi cười nhiễm đỏ, lại lộ ra chút thần sắc chua xót.

Hai người đang trò chuyện, Phù Diêu từ bên ngoài tiến vào, cười nói, "Cô nương, Trang công tử đến đây, còn tặng một con mèo con nữa."

Lời này của nàng ấy khiến Văn Chiều nhớ đến chuyện kia, Mãn Thủ tháng trước vừa sinh con, mèo con này chắc hẳn đã được một tháng tuổi rồi. Trong lòng Văn Chiều có vài phần chờ mong, nhưng không đứng dậy, ngược lại Kỳ Hường Nhu kéo tay Văn Chiều đi đến tiền viện, "Đi thôi, đi xem mèo con."

Văn Chiều vốn nghĩ là dù sao mèo con của Mãn Thủ cũng sẽ được đưa đến đây, bây giờ không cần đi tiền viện cũng được, còn không cần phải nhìn thấy Trang Khôi, nhưng Kỳ Hường Nhu lại rất muốn gặp hẳn.....

Bộ lông trắng của mèo con đã hơi dài, giống như một cục bông nho nhỏ trắng trắng, nằm trên tay áo của Trang Khôi.

Kỳ Hường Nhu làm như không nhìn thấy hẳn, tiến lên sờ mèo con, dáng vẻ cực kì yêu thích.

Cô nương này đứng hơi gần hẳn, hương thơm thoang thoang xông vào mũi. Mỹ nhân đứng phía trước, nhưng Trang Khôi lại muốn tránh ra, chỉ là ngại mất phong độ mới không cách xa một chút.

Trang Khởi nhìn Văn Chiêu đang đứng ở một bên, nàng bình tĩnh đứng đó, không định tiến đến.

Nhưng.....mèo con này là tặng cho nàng mà, vì sao đến một người ngoài còn vui vẻ hơn nàng?

Nhìn Ký Hường Nhu, Trang Khởi đột nhiên nhớ đến ánh mắt của Văn Chiêu trong tiệc mừng thọ lần trước, tựa như là một cây kim lạnh băng đâm vào da thịt, khiến hắn không kịp phòng bị mà đau đớn.

Ký Hường Nhu sở soạn một lúc, dường như trong lúc vô tình ngẩng đầu, lại nhìn thấy ánh mắt của nam tử trước mặt căn bản không dừng trên người nàng. Trong lòng Ký Hường Nhu đột nhiên thất vọng, trên mặt ngượng ngùng cười, "Tiểu gia hỏa này đáng yêu quá, khiến A Nhu thất lễ rồi....."

Lực chú ý của Trang Khởi bị lời nói của nàng kéo về, nhìn nàng cười nhạt, "Không sao." Hắn cố ý đối xử bình thường với nữ tử bên cạnh hắn ngay trước mặt Văn Chiêu, nhưng lãnh đạm này đối với nữ tử ái mộ hắn mà nói lại không thể nghĩ ngờ là một đòn đánh thẳng ngay tim.

Chỉ cần để hạ nhân đưa mèo đến là được, hắn tội gì phải tự đi một chuyến chứ, còn không phải vì muốn nhìn nàng một chút hay sao. Nàng ngày càng mê người, đẹp hơn so với lần trước nhiều.

"A Nhu vẫn chưa cảm tạ ân cứu mạng của Trang công tử." Những lời này của Ký Hường Nhu làm ba người đều nhớ tình hình hôm ấy. Cả người nàng đều ướt sũng, trên người khoác y phục của Trang Khởi.

Gió phút này Trang Khởi có chút xấu hổ, vội vàng nhìn về phía Văn Chiêu, nhìn thấy biểu tình trên mặt nàng không chút dao động, dường như việc này không chút quan hệ với nàng vậy.....

Việc này quả thực không liên quan đến nàng, nhưng thần sắc ngày ấy trong mắt nàng phức tạp như vậy, tuy khiến hắn lo lắng, nhưng vẫn hiểu được biểu muội Văn Chiêu để ý hắn, hôm nay lại không biết vì sao, một chút phản ứng đều không có.....

Trang Khởi cảm thấy trong lòng buồn buồn, chỉ tùy ý đáp vài câu có lẽ với Ký Hường Nhu. Nhìn mèo con ngoan ngoãn nằm trên tay áo hắn, Trang Khởi cảm thấy con đường theo đuổi thể tử của mình sẽ rất chậm, nhưng những vật hiếm khi thường ở chỗ hiếm xa, càng là khó theo đuổi, sẽ càng là thứ tốt.

"Biểu muội, đến đây đặt tên cho nó đi." Trang Khởi áp xuống chưa xốt trong lòng, nhìn Văn Chiêu cười nói.

Văn Chiêu lúc này mới đi đến, mèo con lúc này cũng xoay mặt qua, trên gương mặt nhỏ bảnh quạ trợn gà dính hai viên bảo thạch, vừa trong vắt lại thâm thẫm, tựa như một mặt hồ tĩnh lặng vào một ngày nào đó sẽ trở thành đại dương mãnh mẽ.

Vậy gọi..... A Lam? Không được, như vậy cũng có thể bị Tam thẩm tính làm phạm vào tên húy của Thỉnh Lan.

"Nếu mẫu thân nó gọi là Mãn Hầu, vậy gọi nó là Bánh Bao (*nguyên văn Bao Tử 包子*) đi....."

Cái tên này thật khiến người ta không biết nên khóc hay cười, chốc chốc ánh mắt của Trang Khởi lại mềm mại như nước.

Văn Chiêu ôm Bánh Bao về Xuân Lan viện, Ký Hường Nhu cũng đi theo. Thời điểm vào trong phòng, Ký Hường Nhu khẽ căn hỏi nàng, "Văn Chiêu, muội cảm thấy Trang biểu ca của muội thế nào?"

Cuối cùng vẫn đến rồi.

Văn Chiêu nhẹ nhàng đặt Bánh Bao xuống, nhìn về phía Ký Hường Nhu. Ký Hường Nhu bị đôi mắt thuần túy, thấu triệt này nhìn đến có chút không được tự nhiên, dường như bản thân thâm dò như vậy có chút bụng dạ khó lường vậy.

"Ti..... thích hắn. Nhưng tỉ không hiểu biết nhiều về hắn, cho nên muốn nghe thử cách nghĩ của muội."

Trang Khởi hẳn..... "Hắn không phải là một người tốt để chọn làm tương phu." Cho dù hắn phong độ tiêu sái, tư dung xuất chúng, gia thế cũng thanh quý.

Văn Chiêu không muốn nói xấu sau lưng người này, nhưng nếu nàng không nói, cô nương trước mặt nhất định sẽ bước trên một con đường đen tối, mặc dù nàng nói rồi, cũng không biết sẽ được vài phần tác dụng.

Ký Hường Nhu khẽ trợn to mắt, "Văn Chiêu vì sao nói như vậy....."

Văn Chiêu không thể đem chuyện kiếp trước kể cho nàng ta nghe, đành phải nói, "Hắn quá khao khát quyền lực, vì điều này, hắn có thể hi sinh tất thảy....."

Ký Hường Nhu có chút không hiểu, "Nhưng không phải nam nhi đều khao khát quyền lực sao? Bình lính không muốn làm tướng quân, không phải là một binh lính giỏi, nếu cam tâm làm tiểu quan, kia mới là không có chí cầu tiến."

Văn Chiêu khẽ thờ dài, không nói nữa.

Ký Hường Nhu thấy Văn Chiêu trầm mặc, trong lòng có chút hoang mang. Văn Chiêu nàng..... không phải là thích Trang Khởi, cho nên mới nói như vậy với nàng chứ.....

Dù cho nàng cũng không muốn ác ý phỏng đoán Văn Chiêu như vậy. Nhưng nữ tử gặp phải chuyện tình cảm, thực sự rất dễ biến thành một con mãnh thú bảo hộ lãnh địa, làm ra những chuyện trước giờ nàng chưa từng làm.....

Ký Hường Nhu đột nhiên nhớ đến ánh mắt Văn Chiêu nhìn bọn họ khi nàng cố tình rơi xuống nước lần đó, đó là ánh mắt đau lòng.

Ký Hường Nhu cực hiếm khi thấy biểu tình biến hóa cảm xúc này của Văn Chiêu, nàng luôn bình tĩnh hơn so với những cô nương khác, nhưng lần ấy nàng lại không thềm che dấu mà lộ ra vẻ kinh ngạc, hiểu rõ, cùng đau lòng..... Dù loại cảm xúc đan xen, tựa như đã trải qua tang thương, thứ vốn dĩ không nên có của một cô nương đang ở độ tuổi vô ưu vô lo.

(*) *Mustela sibirica* là một loài động vật có vú trong họ Chồn, bộ Ăn thịt.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 47-1: Tiệc Khánh Công (1)

Vết cào trên mặt Thỉnh Lan vẫn còn, cho nên mấy ngày nay liền không ra ngoài. Yên Thị vì không muốn nằng ta để lại sẹo, nên liền tìm Ngọc Cơ cao trần quý nhất, đến cả quý nhân trong cung cũng không có cơ hội thường xuyên được dùng loại được này, xoa từng lớp một lên mặt con gái, hơn nữa vẫn sợ dùng chưa đủ.

Mấy ngày nay Khương Tam có nương mai danh ẩn tích dường như xác mình lời truyền "thần nhiễm tạp chứng, dung mạo cũng bị hủy hoại" của bên ngoài, Yên Thị dù tức hơn chẳng nữa cũng không có biện pháp nào, trước mắt chỉ đành nhẫn nhịn con gần này, đợi sau khi gương mặt Thỉnh Lan lành lại, những lời đồn kia không cần công kích cũng tự vơi.

Nhưng mà, rốt cuộc là kẻ nào truyền lời đồn đáng giận đó muốn hủy hoại danh tiếng của Thỉnh Lan, bà ta sẽ không tha cho người đó. Trong phủ cùng Tam phòng kết oán sâu nhất không phải chỉ có mối vị kia của Xuân Lan viện sao!

Đêm nay, Văn Chiêu nằm trên giường, nghĩ đến tin tức ban ngày nghe được, quan hệ qua lại giữa Hoài An Bá phu nhân cùng Uy Viễn Hầu phu nhân rất thân thiết, hình như có ý kết thân.

Hai nhà này xác thật một môn đáng họ đối nhưng hoàn toàn lệch khỏi quỹ đạo của kiếp trước, nếu kiếp này quả thật có hai tử A Thừa, nhất định cũng không phải là cậu nhóc kiếp trước.....

Những việc này là lúc Tần Thị nói chuyện phiếm, vô ý kể ra nhưng rơi vào trong tai Văn Chiêu lại như sét đánh ngang tai. Đã nói không quan chuyện nằng ta nữa nhưng khi nghe thấy chuyện này, trong lòng vẫn không thoải mái. Khiến nằng mất đi hạnh phúc, một chút cảm giác vui sướng cũng không có.

Hơn nữa vẫn còn một chuyện khác mà Tần Thị không nói cho một cô nương chưa xuất giá như nằng nghe.

Trong thư phòng của thái tử đã tắt đèn, lúc này một mảnh hắc ám

"Người nói, phụ hoàng vì sao lại hạ thế diện của ta như vậy nhỉ....."

Mấy ngày trước đây, cửu cửu Vinh Định Hầu của hần đưa một nữ tử thanh lâu vào phủ, mợ vừa khóc vừa nháo không cho ông nạp thiếp, nhưng ông ấy lại ở trước mặt vị thanh quan kia trách bà khiến mợ tức đến hôn mê bất tỉnh. Việc này tuy kì cục nhưng vẫn là chuyện trong nhà. Phụ hoàng hần lại vì nguyên nhân này mà tước đoạt phong hạng của nhà ngoại hần. Chuyện này khiến nhà cửa bên trong, khiến cho Vinh Định Hầu trở thành Vinh Định Bá.

Phụ hoàng còn nói, đây là không làm tấm gương tốt cho thái tử. Nói như vậy chính là đến hần cũng không cầu tình được rồi. Hần tuy không tán đồng cách làm của cửu cửu nhưng dù sao cũng là nhà ngoại của hần, là đồng minh*, vinh quang cùng hưởng, tổn thất cùng chịu. Phong hạng của cửu cửu bị tước cũng tương đương đánh một tát lên mặt hần.

(*同氣連枝 [đồng khí liên chi])

Trong triều có vài lão thần đứng ra nói phụ hoàng trừng phạt hơi nặng, hơn nữa Vinh Định Hầu còn là nhà ngoại của thái tử..... Phụ hoàng lại là xua tay, đáng vẽ như ý định đã quyết, vẽ như vừa lạnh nhạt lại tùy ý, không chút lưu tình, khiến cõi lòng thái tử lạnh run.

"Bối vì Đạo Ân."

"Đạo Ân ở sau lưng nào loạn thị phi?"

"Không phải, là trường sinh hoàn của Đạo Ân."

Người đối diện vừa nói, thái tử dường như đã hiểu ra chuyện gì đó, lập tức ngưng, "Phụ hoàng..... hần muốn bỏ mặc ta sao....."

Đúng vậy, không vị hoàng đế nào muốn đưa long ý thiên tử vạn đại kia cho người khác, non sông rộng lớn như thế đều dưới sự khống chế của hần.

Ngữ khí Lục Nhiên vừa nghiêm túc lại bình tĩnh, "Điện hạ cùng hoàng thượng chung quy vẫn phải đi đến cực diện đối lập, điện hạ không thể lẩn nữa do dự."

Một tiếng trầm thấp thờ dài, thư phòng lại chìm vào yên tĩnh, ánh trăng bên ngoài càng thêm âm đạm

Hôm sau Văn Chiêu từ trong miệng Phù Diêu biết được việc này. Phù Diêu đang giúp nằng sửa sang lại xiêm y, trong miệng thẳng thắn chê bai đường đường là một hầu gia lại làm ra chuyện hoang đường thế kia. Việc này kiếp trước cũng có, Văn Chiêu đã trải qua những chuyện sau đó, biết được lần này tước đi phong hạng tương đương với việc hoàng thượng khai nhất đao đầu tiên với thái tử.

Tình phụ tử làm sao bị được với thiên tử vạn đại của hoàng thượng chứ, hơn nữa thái tử này vẫn còn có vài cảm tình với bá quan văn võ của hoàng thượng?

Thời tiết nóng bức đã lui đi, triều Hoa Hạ ngừng đón mùa thu hoạch đầu tiên sau khi sửa chữa kênh đào, lương thực nông hộ tiện lợi bán ra, lương gởi trong kinh cũng được điều chỉnh giảm xuống phần nửa, so với tình trạng trước đây một đầu gao gần ngàn lượng bạc tốt hơn rất nhiều. Mùa đông năm nay, có thể qua được một năm yên ổn rồi.

Cùng lúc đó, trong dân gian có không ít ca dao truyền tụng công đức này, khi truyền đến tai hoàng thượng hần liền vỗ tay cười to. Từ xưa đến nay, bất luận hoàng đế nào cũng đều thích được bá tánh kính yêu, hần cũng không ngoại lệ.

Đạo Ân cũng cười nói, "Hoàng thượng, công đức thiện duyên này chính là pháp môn không thể thiếu trong thuật trường sinh!"

Hoàng thượng lập tức cho rằng bản thân cách con đường trường sinh dường như lại gần thêm một bước, "Truyền lệnh xuống, ngày mai làm tiệc khánh công, phải trọng thưởng cho những công thần đó!"

Nói đến khánh công lần này, đương nhiên là Tiết tướng lĩnh công trước, chỉ là địa vị Tiết tướng không thể tăng thêm được nữa, hơn nữa ông ta cũng không thiếu gì, hoàng thượng cũng không biết phải thưởng hần thế nào.

Trong tiệc, Tiết tướng cũng nói, "Việc này vốn thuộc bốn phận của thần, không cần phong thưởng."

Hoàng thượng nghe xong, nụ cười càng đậm hơn, bỗng nhiên dường như nghĩ đến gì đó, nói với Tiết tướng, "Trẫm nhớ rõ Tiết thừa tướng có một nữ nhi bảo bối?"

Khoát tay, "Trẫm cho phép nằng quyền tùy ý lựa chọn hôn phu ở Hoa Hạ ta, những người chưa thành thân, tùy nằng chọn." Dứt lời còn cười to.

Trên mặt Tiết tướng dường như có chút thẹn thùng, nhưng vẫn tiếp nhận ban thưởng này.

Bởi vì Khương Văn Ngọc, Khương Văn Tập cùng Lục Nhiên trong công trình kênh đào đều có công lao không nhỏ, cho nên đều được hậu thưởng, Khương Văn Tập không cần phải ở chức vị một thời gian dài cũng không cần thi cử, trực tiếp từ hần làm lên đến Lại Bộ, hần được xem như quan viên được thăng chức nhanh nhất trong năm nay.

Lục Nhiên cùng Khương Văn Ngọc đã là thăng chức cực nhanh, hoàng thượng nghĩ không thể bền nặng bền nhẹ, liền muốn thưởng vũ cơ mỹ nhân cho Lục Nhiên và Khương Văn Ngọc. Khương Văn Ngọc liên tục từ chối bảo, "Thần mới cưới tân phụ*" vào cửa, mỹ nhân này thực sự là không nhận nổi....."

(* nguyên văn 新婦, viết tắt cho tân tức phụ: vợ mới cưới về)

Cách thức này của hoàng thượng giống hệt với tình cảnh trường công chúa trong yến tiệc lần trước, phu thế son người ta đang đường mặt ngọt ngào, hần lại ban thưởng thứ này làm mọi chuyện trở nên rắc rối, còn tự cho là bản thân đang làm việc thiện.

Hoàng thượng vừa nghe Khương Văn Ngọc nói, cảm thấy có đạo lý, Tiểu Khương Nhị hiện tại đối với tân phụ của hần vẫn còn nồng nhiệt nhỉ, qua đoạn thời gian này lại tìm thêm phu nhân cho hần cũng không muộn. Bởi vậy cười nói, "Trẫm thiếu chút nữa đã quên chuyện này, thôi vậy, những mỹ nhân này đều thưởng cho Lục ái khanh."

Lục Nhiên cũng không có vận khí tốt như Khương Văn Ngọc, hần vẫn chưa thành thân, càng không thể nói bởi vì hần có cô nương yêu thích cho nên không thể nhận được?

"Chuyện kênh đào chỉ là chức trách của thần, vị thần không dám luận công hành thưởng."

Hoàng thượng cười ha ha cười đáp, "Trẫm nói người được thưởng, người nên nhận đi! Gia Bình nói người là người có cá tính, Lục ái khanh cũng không nên học những thứ có hủ kia."

Cõi lòng Lục Nhiên bối rối, hoàng thượng vẫn nhìn hần cười. "Lục ái khanh không thể cự tuyệt đâu, bằng không dân mỹ nhân này trẫm nên đặt ở đâu đây? Vẫn là mỹ nhân xứng với tài tử mới phải....."

Nếu hần lúc này nói không gần nữ sắc, về sau thời điểm hần muốn cưới nằng, có thể bị tình thành khi quân hay không? Nếu không thích Văn Chiêu, hần có thể không cưới vợ cũng không sao.

Nhưng bây giờ có một người như vậy xuất hiện, giọng nói, dáng điệu cùng nụ cười của nằng không có thời khắc nào không xuất hiện trong lòng hần, giống như có người ném vào một ngọn đuốc trong tim hần, chỉ chốc lát tim hần liền bị thiêu đốt, khiến hần sinh ra khát vọng mãnh liệt đối với một người.

"Thần, tạ chủ long ân."

Thời điểm Lục Nhiên nói những lời này, Văn Tập đang nhìn hần, trong mắt là cảm xúc phức tạp nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47-2: Tiệc Khánh Công (2)

Tiết tướng trở về liền đem chuyện ban thưởng của hoàng thượng nói với Tiết Cẩm Phúc, hỏi nàng ta vừa ý ai, "Nếu muốn gả cho Lục Nhiên, đó cũng chỉ là chuyện nói một câu thôi, Cẩm Nhi cảm thấy thế nào?"

Tiết Cẩm Phúc bĩu môi, "Hoàng thượng ban cho hần rất nhiều mỹ nhân? Thế Cẩm Nhi vì sao phải gả cho hần, cùng một đám nữ tử kia hầu hạ một phu quân ư? Con phải gả người, hần chỉ đối tốt với mình Cẩm Nhi!"

"Những mỹ nhân kia đặt trong phủ không động đến là được, hần vẫn chỉ đối tốt với mình Cẩm Nhi."

"Không được, nghĩ đến bọn họ sẽ không thoải mái! Hơn nữa hần đã cự tuyệt qua một lần, gả cho hần cũng sẽ không vui vẻ!"

Tiết tướng thấy nữ nhi chém địch chặt sắt nói không gả, cũng chỉ đành từ bỏ, tuy nói ông ta gần đây toàn lực bồi dưỡng Khương Văn Tập, nhưng ở trong lòng ông, người có dũng có mưu, có thể đảm đương việc lớn, vẫn không ai bằng được Lục thị lang đã từng từ chối lão một lần kia, người như vậy, tốt nhất vẫn nên ngoan ngoãn trong lòng bàn tay, giúp lão làm việc.

Chuyện Văn Tập được thăng nhiệm rất nhanh liền truyền đến trong phủ, cùng lúc đó, Văn Chiêu cũng biết được việc Lục Nhiên đưa một đám mỹ nhân hồi phủ.

Phản ứng đầu tiên của nàng là ngạc nhiên, kiếp trước Lục Nhiên cũng vì thay đổi tuyến đường mà được khen thưởng, nhưng lại không có những mỹ nhân này, vì sao tiểu tiết này lại sai lệch trong kiếp này?

Hơn nữa, Lục Nhiên bởi vì cùng nàng dây dưa không rõ, bắt đầu nghĩ đến chuyện yêu đương, cho nên yêu thích mỹ sắc? Không hiểu vì sao, ý niệm này hết như thời điểm một con rắn bò qua lòng nàng khiến nàng cảm thấy cực kì không thoải mái.

Đêm đó, Văn Chiêu nằm trên giường, ánh trăng bên ngoài yếu ớt, trong phòng cũng rất tối, chỉ thấy được một chút hình bóng thoát ẩn thoát hiện.

Trưởng màn như bị gió thổi, phấp phới vén lên một đường cong xinh đẹp.

Văn Chiêu nhàn nhạt mở miệng, "Lục Nhiên người lại đến đây làm gì?" Ngự khí bình tĩnh, khó lòng phát hiện ra có chút tức giận.

"Thị lục của nàng quả thật không tồi."

"Lục đại nhân, người có nhiều mỹ nhân như vậy, không ở trong phủ lại chạy đến đây làm gì." Văn Chiêu nói xong mới cảm thấy có chút không ổn, lời này dường như đang ăn giấm chua vậy, chẳng phải càng làm hần đắc ý sao!

Trong bóng tối quá nhiên có vài tiếng cười khẽ, người nọ thấp giọng nói, "Biết rằng sẽ nghĩ nhiều, cho nên muốn đến đây một chuyến, tránh ta bị nàng oán vẫn còn mơ màng hồ đồ."

Bóng đen kia hình như ngồi xuống bên giường nàng, Văn Chiêu cảm thấy có chút không được tự nhiên, muốn ngồi dậy nói với hần. Lục Nhiên ẩn vai nàng xuống, "Ta rất nhanh sẽ rời đi, nàng không cần ngồi dậy."

Văn Chiêu gạt đầu, cũng không biết hần nhìn thấy hay không.

Lục Nhiên thấy nàng không nói lời nào, trong lòng có chút hơi hoảng loạn, theo bản năng muốn giải thích cho nàng nghe, "Những người đó, ta sẽ không chạm vào....."

"Người chạm vào hay không liên quan gì đến ta chứ?"

Nhưng mà..... Không phải bọn họ tâm ý tương thông hay sao? Lục Nhiên nghe thấy tiếng hít thở trong bóng tối có chút dồn dập, phảng phất tỏ rõ chủ nhân của nó đang không bình tĩnh, trong lòng hơi rõ.

"Ta yêu thích Chiêu Chiêu nhất, cũng chỉ yêu thích mỗi Chiêu Chiêu thôi, cho nên sẽ không chạm vào người khác, nàng nói xem chuyện này có liên quan đến nàng không?"

Giọng hần trầm thấp hòa hoãn, trong đêm tối lại có chút lưu luyến ôn nhu.

Văn Chiêu đột nhiên không kịp phòng bị nghe thấy những lời này, còn chưa kịp tiêu hóa, liền cảm giác được Lục Nhiên đang sờ mó trên tay nàng, sau đó trên tay bị nhét vào vật gì đó, trơn trượt mát lạnh.

"Khởi ngọc bội này, trước kia ta đã muốn tặng nàng, chỉ là người khi ấy nàng lại trả cho ta." Trong lòng bàn tay nàng là khởi ngọc bội lần trước rơi trong khuê phòng nàng, sau đó nàng trong xuân yển của trường công chúa trả lại cho hần, khi ấy còn nghe câu nói trời che khuất kia của hần, bấy giờ nghĩ lại, chẳng lẽ khi ấy những lời hần nói là thật sao?

Ngọc bội lẳng lẳng nằm trong lòng bàn tay, Văn Chiêu đang nghĩ đến việc nên nhận hay không, lại nghe Lục Nhiên tiếp, "Đây là ngọc bội nương ta để lại, bà nói về sau phải tặng cho cô nương ta yêu thích."

Trong lòng Văn Chiêu đại chấn, ngọc bội này quý trọng như vậy, làm sao có thể nói đưa liền đưa chứ? Chốc chốc, nàng cảm thấy ngọc bội mát lạnh trong lòng bàn tay dường như nóng rực lên.

Nhưng dựa vào hiểu biết của nàng, Lục Nhiên cũng không phải là người hành động cảm tính, hành động trông có vẻ qua loa này nhưng đều biểu lộ ý nghĩa trọng đại. Trong bóng đêm, nàng hỏi hần, "Người thực sự muốn tặng cho ta?"

Một tiếng thở dài nhu hòa tựa như rất gần lại như truyền đến từ nơi rất xa, một lúc sau, nàng nghe Lục Nhiên đáp "Nhận lấy đi, ngọc bội như vậy mẫu thân để lại cho ta rất nhiều."

Hả??

Văn Chiêu cảm thấy không khí kiểu diễn trong phòng dường như lập tức biến mất, tức giận mắng, "Cái gì này!"

Đúng lúc này, Lục Nhiên giữ lấy cánh tay gờ lên của nàng, lời nói mang theo ý cười không nhận được, "Ta nói đùa thôi."

Trong bóng tối, một đoạn cánh tay trắng nõn tinh tế như ngọc lộ ra ngoài, dường như phát ra chút ánh sáng nhu hòa, Lục Nhiên thấy trước mắt có chút ánh sáng, mơ hồ nhìn thấy đôi mắt long lanh, lấp lánh như ngôi sao trên nền đen.

Văn Chiêu vẫn còn vì hần đùa mà tức giận, lại đột nhiên cảm thấy cảm chạm phải vật mềm mại, lạnh lẽo.

Đều do đêm nay quá tối cả.

Lục Nhiên không chạm được nơi hần muốn tiếp xúc, nhưng cho dù là sai lầm vẫn rất tốt đẹp. Mềm mại, tinh tế, thơm tho.

Hần quyết định đắm lao phải theo lao, một đường lưu luyến di chuyển, giống như một cánh bướm bay vào khe núi, nơi đó có nước chảy róc rách, có u cốc hương lan, khiến nó lưu luyến mê muội, không muốn rời đi.

Mỹ ngọc giá trị liền thành, khiến cho kẻ vừa đến kia xâm chiếm từng tấc từng tấc một.

Văn Chiêu cảm thấy trên cổ ngura ngứa, hơn nữa trong lòng có chút xúc động xa lạ, vội muốn đẩy hần ra, nhưng lại chạm phải mái tóc đen mềm như tơ đang gần trong gang tấc kia, ngón tay như chạm vào tơ lụa, tựa như không còn sức lực, rồi cuộc đẩy không nói. Nàng muốn hần cách xa nàng chút, cũng muốn hần đến gần thêm chút nữa.

Vì sao ánh trăng bên ngoài lại yếu ớt như thế, nếu sáng hơn chút, có lẽ nàng sẽ có sức lực đẩy hần ra.....

Văn Chiêu cảm thấy trên người nặng hơn, giống như bị một tấm chăn thật dày bao phủ, ép đến khiến nàng khó thở, bóng đêm như một con mãnh thú đang ẩn nấp, nó hít thở nặng nề, vận sức chờ phát động.

Đều do đêm nay quá tối, khiến cho khát vọng của một con thú nhỏ ôn nhu trong nội tâm lẳng lặng thoát ra trong bóng tối, nó khát vọng ngọt lành, khát vọng mềm mại, khát vọng điều tốt đẹp của nhân gian. Nhưng dù cho khát vọng của nó mãnh liệt thế này, nó cũng chỉ là một con thú nhỏ ôn nhu, sẽ không thô bạo mà gặm cắn, chỉ biết ôn nhu mà liếm láp, liếm láp sự mềm mại ngọt lành mà nó yêu thích, mỗi hôn lấy thức ăn mà nó luyện tức muốn nuốt vào trong bụng.

Đầu óc Văn Chiêu mơ hồ mờ nhòe, kiếp trước nàng cũng chưa từng trải qua nhiệt độ cùng sự tiếp xúc xa lạ này, cảm thấy bản thân sắp bốc hơi trong không trung.

Lúc này Lục Nhiên lại đột nhiên đứng dậy, một luồng không khí lạnh lạnh tựa như cơn sóng to ập đến, xua tan không khí vốn đang nóng bỏng.

Hồ hấp của hần vẫn có chút nặng nề, giọng nói lại mang theo ý cười, giống như trẻ nhỏ âu yếm món đồ chơi mình yêu thích, có một loại vui mừng thơ ngây, "Chiêu Chiêu của ta, vẫn chưa trưởng thành nhi....." Dứt lời còn mang theo một tiếng thở dài mềm mại, sùng nịch lại bất đắc dĩ.

Văn Chiêu cảm thấy bản thân nghe hiểu lời hần nói, sắc mặt đỏ lên, may mà ở trong đêm tối nhìn không ra.

Lục Nhiên hôn khẽ lên trán nàng, "Không phải ta chê bai nàng còn nhỏ, đừng giận."

Giúp nàng đắp lại tấm chăn bị lăm lộn, "Ta đi đây." Nói xong liền xoay người biến mất trước cửa sổ, quả quyết như thể ngược lại giống như trốn chạy vậy.

Trong lòng Văn Chiêu hỗn loạn, lúc này thấy hần đi nhanh như vậy, trong lòng lại có chút không thoải mái, đến ý từ "Ngủ sớm chút" cũng không biết nói một câu!

Nàng thật ra không biết, nụ hôn trên trán kia, chính là lời chúc "Ngủ ngon" tốt nhất.

Bản đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 48-1: Trùng Trị Độc Phụ (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Cô nương đêm qua mơ thấy mộng đẹp sao?"

Vân Chiêu nhìn bản thân trong gương đang được Phù Điều búi tóc, "Vi sao lại hỏi như vậy?"

Bên khỏe mỗi Phù Điều lộ ra một lúm đồng tiền nho nhỏ, "Bởi vì cô nương vẫn luôn cười."

Nàng ta vừa nói, Vân Chiêu liền đưa tầm mắt dời sang gương mặt của cô nương trong gương, nàng vẫn còn chút buồn ngủ, nhưng đuôi mày khỏe mắt đều không giấu được ý cười, đến cả khỏe mỗi cũng vô thức nhếch lên khiến người khác vừa liếc mắt liền nhìn ra nàng đang vui vẻ.

Nhớ đến nguyên nhân khiến nàng vui mừng, trên mặt Vân Chiêu lập tức nhiễm một tầng hồng nhạt. Rõ ràng là mùa thu, vì sao còn nóng như vậy nhỉ.....

Trông thấy bản thân lạ lẫm thế này, Vân Chiêu không thể không thừa nhận, nàng hình như thích hẳn.....nhiều hơn bản thân nghĩ.

Hôm nay, Nhu biểu ti đến tìm Vân Chiêu, nói là biểu cô mẫu muốn gả nàng cho phù Thử Ân bá, nàng ta cự tuyệt vài lần vẫn vô dụng. Vân Chiêu chưa bao giờ nghĩ hai người họ sẽ đến với nhau, đặc biệt là sau khi nhìn thấy ánh mắt của Dung Hứa nhìn nàng, nàng cảm thấy Nhu biểu ti càng không thể gả cho hẳn.

Nếu là sau khi tình thân, Dung Hứa kia vẫn đối với cô nương khác nhớ mãi không quên, vậy thế tử của hẳn sẽ rất khó xử. Đặc biệt là khi người đó là Nhu biểu ti, trạng phu của nàng ta lại mong nhớ đến biểu muội của mình, Vân Chiêu cảm thấy e rằng Nhu biểu ti sẽ oán mình.

Cho nên, chỉ ít, người gả cho hẳn không thể là Nhu biểu ti. Nhưng nếu Dung Hứa kia mau quên, không thích nàng nữa, như vậy là tốt nhất.

Bởi vì, nàng sẽ không gả cho hẳn.

"Vân Chiêu, Vân Chiêu?"

Vân Chiêu phục hồi tinh thần, nhìn nàng ta, "Nhu biểu ti muốn gả cho Trang biểu ca." Không phải là ngữ khí chắc chắn, lời nói thẳng thắn này khiến Kỳ Hưởng Nhu đỏ bừng mặt.

"Chẳng qua là..... Có chút thích thôi, nhưng so với công tử Dung gia, ta đương nhiên muốn gả cho hẳn hơn."

Vân Chiêu không biết vì sao lại nghĩ đến Trang Đình gia, cũng không biết đời trước nếu hẳn biết được nguyên nhân Nhu biểu ti gả cho hẳn, ba người bọn họ sẽ có bao nhiêu ngượng ngùng.

Không nguyện ý kết thân ngoại trừ Kỳ Hưởng Nhu, đương nhiên còn có Dung Hứa. Trước kia hẳn không nhìn trúng ai cho nên cảm thấy thất ra cười ai cũng giống nhau, nhưng hiện tại hẳn coi trọng cô nương kia, nói không chừng nàng cũng thích hẳn thì sao? Ý niệm này hết như một ngọn lửa yếu ớt từ từ mạnh mẽ khiến hẳn không muốn cười người khác.

Lúc thời tiết lạnh dần, mặt của Thỉnh Lan cũng đã khỏi, dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của Yến Thị, gương mặt nàng ta cũng không để lại sẹo.

Yến Thị vì muốn đẹp hết lời đồn, thường xuyên thúc giục nàng ta ra khỏi cửa.

Khi Vân Chiêu nghe Phù Điều nói chuyện này, nàng ngồi trước gương trang điểm thờ dài. Đẹp hết lời đồn thì có tác dụng gì chứ? Phu quân tốt kiếp trước đã bỏ lỡ rồi.

Phù Hoài An bá cùng phu Uy Viễn hầu, hai nhà đã trao đổi thiệp cưới, cũng đã bàn bạc định ngày rồi. Một kiếp này bọn họ có tái lại duyên phận hay không, nàng cũng không thể biết trước được.

Tuyết ở Tây Bắc rơi là tã, phủ một lớp trắng xóa lên mặt cát dưới chân. Điều hầu đối khát bay lượn quanh đình đầu, đại mặc một mình tĩnh mịch.

"Giá!" Mấy trăm kỵ binh đột nhiên đánh vỡ mảnh yên lặng này, vô ngra lộc cộc chạy trong tuyết đến, trên mặt cát lưu lại một chuỗi dấu chân.

Nhóm người này đang xuất phát hướng về cố hương, bọn họ xa cách cố hương đã hơn hai năm.

"Cái này đừng quên nhé." Tần Thị từ trên án lấy một cái lò sưởi tay nhét vào trong lồng ngực Vân Chiêu.

Gần đến cuối năm, Phi Lai lâu của Thành Đông xuất hiện rất nhiều thức ăn ngon, Tần Thị muốn mang đưa các con đi nếm thử. Phi Lai lâu kia làm ăn rất đắt, nếu không đặt trước nhất định sẽ không thể tiến vào được, Tần Thị cũng phải đặt trước mười ngày với chương quầy.

Xe ngựa ngừng lại trước cổng lớn Phi Lai lâu, lúc Vân Chiêu bước xuống, ánh mắt nhìn từ lâu này cực kì phức tạp, trong mắt dường như có liệt hỏa đang hùng hực thiêu đốt.

Đi vào bên trong, mấy người Vân Chiêu được đưa vào một gian phòng bao ở lầu hai, bên trong tao nhã yên tĩnh, đầy cửa sổ khắc hoa ra còn có thể nhìn thấy phố xá bên dưới.

Vân Đàm thích nhất là cá sóc chua ngọt*, năm nay cá sóc không giống năm ngoái, bên trên có phủ thêm một tầng mật ong, rải chút hạnh nhân nhuyễn, càng được trẻ con yêu thích.

Đồ ăn còn chưa lên đủ, mấy người Vân Chiêu liền nghe thấy hình như bên ngoài có chút âm ỉ. Vân Đàm ngồi bên cửa sổ lập tức đẩy cửa ra nhìn thử, không quay đầu nói, "Bên ngoài có người ngã trên đường! A, có ngựa xe chạy đến!"

Vân Đậu ngồi thẳng người, tròn tròn đôi mắt nhìn đẹp, có một loại đáng yêu không rành thế sự, "Bảo người bên cạnh mau đỡ hẳn đến bên vệ đường đi."

Vân Đàm vẫn đang nhìn, "Có một đại ti ti từ trên xe ngựa xuống, dường như nàng ta muốn cứu người kia..... Ồ, hóa ra đại ti ti biết ý thuật sao?"

Thời điểm Vân Chiêu nghe đến đó liền ngưng thần, dường như nhớ ra gì đó, cũng tiến đến trước cửa sổ.

Nàng ta là.....

Đại ca đã quay về rồi sao?

Vân Chiêu nhìn thanh y nữ tử đang cứu người ngã xỉu trên đường kia, hỏi Tần Thị, "Mẫu thân, đại ca có gửi thư nói phải trở về chưa?"

Tần Thị sững sốt, "Chưa gửi..... Không nghe cha con nói chuyện này....."

Ý thuật của thanh y nữ tử lợi hại, rất nhanh liền cứu tỉnh người kia, cũng không cần hẳn nói lời cảm tạ, khoát tay mình cười quay về xe ngựa, báo bá tánh vây quanh mình mau giải tán "Y gia nhân tâm*".**

(** Người hành nghề y đều có lòng thương người)

Thời điểm hỏi phù, thấy người gác cổng cười đến vô cùng vui vẻ, trong lòng Vân Chiêu liền xác nhận vài phần.

"Nhị phu nhân, Nhị cô nương, Ngồi cô nương, Lục công tử", người gác cổng hướng bọn họ hành lễ, "Lão gia cùng Đại công tử hôm nay đã quay về!"

Tần Thị cả kinh, kéo Vân Chiêu cười nói, "Chiêu Chiêu quả thật nói gì chuẩn nấy!"

Vốn dĩ quốc công gia đã gửi thư báo về, nhưng thư này vì tuyết lớn Tây Bắc nên bị cản trở, bây giờ bọn họ đều đến kinh thành, nhưng thư kia vẫn không biết đang ở đâu.

Cho nên người trong phủ khi biết được quốc công gia cùng Đại công tử trở về phủ, đều vừa vui mừng vừa kinh ngạc, nhưng đám nha hoàn cùng sai vặt đang ngắm bản luận nhiều nhất không phải vì việc này, mà là cô nương mà Đại công tử mang về.

Nghe nói lúc ở Tây Bắc, quốc công gia đã cùng phụ thân của cô nương kia làm chủ hôn chủ trì làm một tiệc cưới đơn giản, nên cô nương này đi theo Đại công tử một đường trở về kinh thành, bây giờ quay về phủ định làm thêm một tiệc bù lại.

Cho nên nói, thế tử gia cùng Đại phu nhân đột nhiên có thêm một người con đầu, chuyện này vốn không hợp lễ pháp, nhưng quốc công gia làm chủ, ai có thể nói không thích hợp đâu.

Hơn nữa Đại tẩu này của Vân Chiêu cũng được xem như là một quý nữ. Ở khu vực Tây Bắc giáp với Tây Vực có một thế gia y được, Thẩm Thu Tang chính là xuất thân từ đó, danh tiếng của nàng ta tuy không nổi lắm, nhưng phụ thân của nàng lại là thân y, nói tiếng hiếm thấy trong khắp thiên hạ.

Đứng ở trước mặt thế tử gia cùng Đại phu nhân, Khương Văn Đạo nắm chặt tay của cô nương bên cạnh, hai người đưa mắt nhìn nhau một cái, tình ý kiên định không dời toát ra từ hai mắt của bọn họ. Mọi người đều nói tình ý trong mắt, không thể giấu được, thân làm phụ mẫu, thấy tình cảnh này, còn có thể phản đối được sao.

Dựa theo tính toán trước kia của thế tử, là muốn ở trong kinh tìm một quý nữ gia thế xuất chúng cho Khương Văn Đạo, dù sao hẳn cũng là trưởng tử trong phủ, về sau muốn kế tục gia nghiệp, nếu thực lực nhà mẹ đẻ của thế tử hùng hậu, đối với hẳn mà nói cũng giúp đỡ không ít.

Nhưng hiện giờ nàng dâu này cũng khiến ông vừa lòng, thần y chi nữ, thử hỏi trên dưới khắp kinh có mấy người có thể cưới được chứ?

Lúc Văn Chiêu ra Xuân Lan viện, liền thấy Thẩm Thu Tang đang ngồi xỏm ở cửa thủy hoa, dường như đang nghiên cứu gì đó.

"Đại tẩu?"

Bởi vì Thẩm Thu Tang cùng Đại ca đã bãi đường, cho nên Văn Chiêu theo lý nên gọi nàng ta một tiếng đại tẩu.

Thẩm Thu Tang nghe được tiếng gọi liền ngẩng đầu lên, gương mặt thanh lạnh nghiêm túc, rõ ràng là một đóa hoa cao lãnh, "Nhị muội, người che miệng mũi lại đi."

Văn Chiêu vừa nghe liền có chút không hiểu, nhưng vẫn làm theo, chờ đến cửa thủy hoa lại bị Thẩm Thu Tang kéo đi.

(*) Cá sóc chua ngọt, món ăn Trung Quốc ăn khá ngon

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48-2: Trùng Trị Độc Phụ (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lão phu nhân nghe mà ma bầm báo nói cháu dâu cả có việc muốn nói với bà, vốn tưởng rằng là việc chuẩn bị hi yến, lại không nghĩ đến sẽ nghe được chuyện này.

Cửa thủy hoa của Xuân Lan viện thông với Thọ Duyên đường kia lại bị người ta hạ độc!

Thẩm Thu Tang nói, phần độc kia rất nhỏ, sau khi tưới xuống sẽ phiêu tán trong không trung, rất dễ bị người khác hít vào. Nhưng khí vị cay độc, kẻ thi độc liền ở trong đó bỏ thêm chút hàn mai lãnh hương, để áp vị cay độc này lại. Nhưng Thẩm gia nhiều đời làm nghề y, điểm kỹ xảo nhỏ như thế làm sao có thể giấu điểm được năng?

Lão phu nhân nghe được, kinh giật đan xen, đường đường trong phủ quốc công lại có loại chuyện này! Có thể hạ ở chỗ cửa thủy hoa của Xuân Lan viện và trước cửa Thọ Duyên đường, kẻ sau lưng kia không phải là muốn lấy mạng ai liền lấy mạng kẻ đó hay sao? Có rắn độc ẩn nấp bên người thế này, làm sao bà có thể an tâm được?

"Chẳng qua độc này chỉ là từ Sơn Gia Tử* bình thường, thả lượng cũng ít, chỉ là hít lâu dài sẽ khiến cả người phát ngứa mẩn bệnh sởi, nghiêm trọng hơn sẽ dẫn đến mù lòa."

Lão phu nhân đã trải qua qua sông to gió lớn, nhưng nghe xong lời này, cả người vẫn phát lạnh, run giọng hỏi nàng, "Vậy lão Nhị bọn họ.....có sao không?"

Cũng không biết độc này đã hạ bao lâu, mấy người lão Nhị mỗi ngày đều phải qua chỗ cửa thủy hoa kia trên hai lần, nhất định sẽ hít vào một chút.....

Nếu là lão Nhị xảy ra chuyện gì, đợi khi bà bắt được người hạ độc nhất định sẽ bắt kẻ đó dùng cái chết để tạ tội!

Thẩm Thu Tang lắc đầu đáp, "Không biết được, độc này tuy hạ được một đoạn thời gian rồi nhưng nó có tính chậm, vẫn cần mấy người của Nhị thúc quay về chẩn đoán chẳng qua là Nhị muội chỉ hít vào một ít, có lẽ bọn họ cũng không xảy ra chuyện lớn gì."

Văn Chiêu nghe xong lời Đại tẩu nói, lại đột nhiên nghĩ đến một người, không nghĩ đến, thủ đoạn của người nọ càng ngày càng âm độc.....

Thẩm Thu Tang nhìn Văn Chiêu lẳng lặng đứng đó không nói lời nào, chỉ cho rằng nàng bị dọa rồi. Cũng không biết là ai lại muốn yếu hại toàn bộ Nhị phòng, đến cả các cô nương cũng đệ đệ nhỏ tuổi cũng không buông tha, quả thực là táng tận lương tâm.

Nàng vốn dĩ không muốn gả vào nhà quyền quý trong kinh thành, chính là bởi vì biết được loại việc xấu xa, ác độc đáng sợ trong nhà, nhưng bây giờ, người nàng thích vừa vận lại là quyền quý chi tử, nàng không có lựa chọn nào khác.

Thẩm Thu Tang khai phương thuốc giải được, dặn nha hoàn nấu xong, đưa đến cho toàn bộ Nhị phòng uống. Mấy gã sai vặt ở cửa thủy hoa trúng độc nặng nhất, trên mặt đã nổi lên chút bệnh sởi, nhưng bọn họ tưởng bản thân bị bệnh, còn lo lắng vì chuyện này mà mất đi bát cơm, vì thế tìm mọi cách che giấu, không nghĩ đến là bị trúng độc.

Bọn họ giấu khác thường của bản thân không báo, đến tận bây giờ phần độc này mới bị lộ ra, vì thế nên run bần bật quý ở cửa Nhị phòng, mặt như đưa đám hương mấy chủ tử thỉnh tội.

Nhị gia đã về, thấy vậy nên báo họ đứng lên trước, nói với Văn Tập bên cạnh, "Chuyện này không phải là chuyện nhỏ, nhất định phải tìm ra kẻ đứng sau vụ này!"

Có thể hạ độc trong phủ quốc công, lại hận người Nhị phòng như thế, Văn Tập không cần nghĩ, trong lòng cũng đã có đáp án, bây giờ chỉ cần bắt được nhược điểm của bà ta.

Sơn Gia Tử này độc tính chậm phát, cho nên trong phòng người nọ nhất định vẫn dự trữ lại, chỉ là không biết làm sao để đi vào trong tìm.

Văn Tập nhìn sang hướng Lưu Hương viện, yên lặng không nói lời nào.

Đoạn thời gian này, Bánh Bao do Họa Cúc chăm sóc, không tính cái đuôi cũng đã dài bằng một bắp tay nhỏ của Văn Chiêu. Văn Chiêu ngẫu nhiên sẽ gọi Họa Cúc đem Bánh Bao ôm đến, Bánh Bao kia thấp phần ham ẩm, vừa tiến vào phòng liền nghĩ đến việc leo lên trên kháng*.

(phương bắc khi hạ rét, phải xây bục ở trên, trong bục có đốt lửa cho ấm mà ngủ gọi là kháng.)*

Bên ngoài bắt đầu rơi tuyết, từng mảnh từng mảnh, ung ung dung dung, hết như những cánh hoa rơi xuống từ trên cành cây.

Văn Chiêu đặt Bánh Bao xuống, đứng dậy đi về phòng Tam ca.

Phòng của Tam ca vô cùng ấm áp, vừa vào cửa liền giống như thay đổi mùa khác vậy. Khương Văn Tập thấy Văn Chiêu tiến vào, giúp nàng phủi tuyết trên áo choàng xuống, kéo nàng ngồi bên thư án. Tay nàng rất lạnh, yêu kiều nắm lấy bàn tay Tam ca.

Tam ca đem sổ sách mở ra cho nàng xem, "Trời trở lạnh rồi, Sơn Gia Tử này ngược lại bạn đi không ý cho nên càng khó tìm ra chứng cứ hơn." Sơn Gia Tử này nếu là dùng đúng cách, có thể chữa ho, phong hàn.

Văn Chiêu nhìn sổ sách, chốc chốc trầm mặc, "Nhưng bà ta không thể không giữ lại." Thanh âm lạnh lạnh hết như tuyết trắng.

Tam ca nắm tay nàng thật chặt.

Buổi tối, một bóng đen từ Xuân Lan viện bay đến.

Màn trong bị vén lên, cước bộ của Văn Chiêu bước không tiếng động đi lại ở gian trong tìm kiếm. Đã nhiều ngày nghiêm khắc kiểm tra ra vào các viện trong phủ, bởi vậy thuốc độc kia nửa phần vẫn ở trong phòng bà ta.

Hôm sau, Văn Chiêu sớm chờ ở Thọ Duyên đường.

Đại mọi người đến đủ, hốc mắt nàng đỏ lên, mặt mình đứng ngay giữa sảnh, lệ loí đáng thương, "Tổ mẫu, Văn Chiêu khẩn cầu tổ mẫu sai người điều tra phòng Tam thất!"

Mọi người trong đường nghe thấy đều cả kinh, nhớ tới đoạn thời gian này khiến mọi người trong phủ hoang mang, liền biết Nhị cô nương đang hoài nghi Yến Thị. Nhưng nói trắng ra thế này..... Văn là thiếu chút suy xét. Chẳng qua là một cô nương gặp phải chuyện ác độc như vậy, đầu óc rối loạn, xét về tình vẫn có thể tha thứ.

Ngày cả Tam ca cũng là nửa kinh ngạc nửa không tán đồng mà nhìn nàng. Văn Chiêu như vậy, không thể nghi ngờ là đang rút dây động rừng, sau này sẽ hại bản thân lâm vào tình cảnh khác.

Văn Chiêu dường như khóc nức nở, "Lần trước Tam muội xảy ra chuyện, Tam thăm liền hoài nghi là Văn Chiêu làm, thuốc độc lần này lại có thể làm người ta phát ngứa nổi sởi, Văn Chiêu không nghĩ như vậy cũng khó."

Yến Thị bước ra nửa bước, mờ to mắt, tỏ vẻ vừa kinh ngạc vừa vô tội, "Văn Chiêu sao lại đổ lên người Tam thăm? Lần trước là Tam thăm không đúng, nhưng người cũng không thể hoài nghi thăm của người như vậy....."

Cắn chặt khớp hàm, Văn Chiêu cũng không đợi bà ta nói xong liền quý xuống "rầm" một tiếng, thẳng người nhìn tỏ mầu, "Nếu là oan uổng Tam thăm, Văn Chiêu cam nguyện bị phạt!"

"Chuyện mẫu thân sinh non lần đó, chân tướng thế nào, Văn Chiêu và tổ mẫu đều rõ ràng, bởi cho nên rốt cuộc trong lòng vẫn tồn tại nhọt. Bây giờ Văn Chiêu chỉ muốn một kết quả, khẩn cầu tổ mẫu thành toàn! Nếu Tam thăm là vô tội, cũng có thể trả lại cho bà sự trong sạch!"

Đứt lời, chằm chằm nhìn trọng dập đầu.

Trần Văn Chiêu đặt trên mặt đất, cơ hồ không đánh lòng xem thân sắc bỗng trở nên già nua của tổ mẫu, chỉ mong bà nói một câu.

Lão phu nhân nhắm mắt, làn váy dưới chân cháu gái xòe ra hết như cánh hoa nở rộ, tư thế quyết tuyệt. Chuyện mấy năm trước được cháu gái lời ra nói, bà làm sao có thể không thỏa hiệp? Chỉ là nếu tìm không thấy cái gọi là chứng cứ, Văn Chiêu làm vào tình cảnh khó coi, lão phu nhân không muốn nghĩ tiếp.

Bỏ đi, đây là bà thiếu Nhị nha đầu.

"Tam tức phụ, đây cũng là người thiếu Nhị phòng....."

Trong lòng Yến Thị chợt lạnh. Cho dù bà ta không tỏ ra hoảng loạn, nhưng vẫn bị quyết định này làm cho có chút đứng không vững. Mặc kệ hôm nay có lục soát ra cái gì không, nhưng mặt mũi của bà đều không còn.

"Mẫu thân....."

Lão phu nhân xua tay đánh gãy lời bà ta, thông thả nói, "Chuyện lúc trước, cũng nên cho Nhị phòng một công đạo."

Yến Thị biết lão phu nhân nói đến chuyện ba năm trước, nếu là hôm nay bà không đồng ý lục soát phòng, lão phu nhân có thể lôi lại chuyện cũ để nói hay không, bà không biết được.

Bà rất hận.

Đây là địa vị trong phúc của bà, xấu hổ lại hèn mọn như vậy, tùy tiện một văn bối cũng có thể cười lên đầu bà.

Nhưng không qua một lúc, khoe miệng Yến Thị liền không hề chế giễu nụ cười mỉa mai. Bà rất muốn xem kết quả lúc sau, xem thử sắc mặt của chất nữ này sẽ thối bao nhiêu.

Thời điểm Văn Chiêu nghe được quyết định này, dường như trút được gánh nặng, mặt mày dần ra. Tam ca kéo nàng sang một bên, còn chưa mở miệng, Văn Chiêu liền có thể từ trên mặt hần nhìn ra nét không tán đồng.

Văn Chiêu nhìn hần cười lắc đầu.

Dáng vẻ này của nàng rơi vào trong mắt Yến Thị lại khiến bà ta sinh ra một ít khoái ý vụn vụn. Cười đi, cười đi, hiện tại có bao nhiêu vui vẻ, đợi lát nữa liền có bao nhiêu khó coi.

Chuyện này thực sự là do bà làm nhưng lại không giấu ở chỗ bà. Không nghĩ đến chất nữ này lại ngày thơ như thế, cho rằng bà sẽ đem chứng cứ như vậy đặt trong phòng mình. Văn bối này muốn đấu với bà, vẫn còn hơi non rồi.

Từ sau khi Tiền ma ma vì bà gánh tội, bà liền phát hiện ra chỗ tốt của tùy tùng trung thành này. Bị mấu làm bản là kẻ khác, từ đầu đến cuối cả hai tay bà đều không bị vậy bản.

Về mặt Thính Lan vô cảm đứng một bên, dường như đang xem một trò khôi hài. Mà trong lòng Thính Nguyệt lại mơ hồ có chút gấp gáp, nàng muốn một kết quả, đoạn thời gian này nàng gầy giữa thống khổ.

Nhìn về mặt chắc chắn của mẫu thân mình, nàng cũng không biết bản thân đang trông ngóng loại kết quả nào.

Đi vào lục soát phòng đều là nha hoàn ma ma, xem như vì Yến thị lưu lại chút mặt mũi. Thời điểm trở về, sắc mặt bọn họ đều có chút quái dị.

"Thế nào?" Lão phu nhân khởi động chút.

Đến khi bà nhìn thấy bình sứ trong tay ma ma, thân thể già cỗi không thể nhận được mà run rẩy lên.

"Độc phụ!" Lão phu nhân đem chung trà trong tay ném qua. Khoảng cách có chút xa, không có trúng đến Yến Thị, nhưng lại đánh trúng đầu gối của Tam gia đứng phía trước đến đau xót, cơ hồ phải quý xuống. Tam gia cắn chặt khớp hàm, không rên một tiếng.

Yến Thị bị một tiếng "rầm" vang lên, cả kinh từ trong ngăn ngơ phục hồi tinh thần lại, vội vàng hô to, "Mẫu thân, ta oan uổng! Thứ được kia không thể ở trong phòng ta được!" Rõ ràng giấu ở trong phòng hạ nhân, làm sao lục soát ra trong phòng bà nh?

Lão phu nhân không muốn nghe bà ta nói nhiều, hít sâu một hơi hỏi Tam gia, "Lão Tam, độc phụ thế này người muốn xử lý thế nào?"

Tam gia nhắm mắt, một lát sau mới mở lên, dường như dùng sức lực cực đại, "Lan Nhi, Nguyệt Nhi sẽ có mẫu thân mới....." Các nữ sắp đến tuổi làm mai mối, không thể bị Yến Thị liên lụy được. Chuyện này nếu không giấu được nữa được, cũng chỉ có bỏ đi thôi.

Yến Thị trợn to mắt, không thể tin tưởng nói, "Người muốn hưu ta?!"

Nhất thời trong phòng có chút yên tĩnh, thân mình Thính Nguyệt phát run, rốt cuộc không thể chịu nổi, chạy vội ra ngoài, lúc này cũng không ai trách nàng lễ nghĩa không chu toàn. Thính Lan nhìn bóng dáng mảnh mai của Thính Nguyệt, lại nhìn cha mẹ gầy cò, thế nhưng nàng ta cũng không cảm thấy khó chịu.

Nhị ti vẫn là lẳng lặng đứng cách đó không xa, nàng bình tĩnh thong dong như vậy, giống hệt như một quần chúng, đem khác khẩu khó coi trong đường trở chuyện cười.

"Hai người thương lượng kết quả rồi rồi thông báo ta một tiếng." Thính Lan nhàn nhạt ném xuống câu này, liền đứng dậy đi ra ngoài, dường như muốn đi tìm Thính Nguyệt, bước chân nàng ta thong dong, một chút dáng vẻ lo lắng đều không có.

Thính Lan một đường đi qua những biểu tình khác nhau của người nhà, trong lòng tro ì, nàng không nghĩ sẽ quan chuyện này thêm lần nào nữa. Mẫu thân nói nàng tệ hơn Đại ti, Nhị ti quả thật không sai, lời này nàng nghe bà nói nhiều rồi, nhưng nhiều năm như vậy nàng đều thân cận với bọn họ như vậy, gần gũi khiến nàng dường như đã quên mất sự chênh lệch với bọn họ, thế nhưng ngẫu nhiên nàng sẽ cảm thấy lời mẫu thân nói đúng.

Ý nghĩ bất chợt vẩy hăm nàng, khiến nàng trong khoảng thời gian này không còn là chính mình. Vừa rồi nhìn thấy dáng vẻ điển xuất sắc của mẫu thân, nàng lại đột nhiên cảm thấy có chút bị thương.

Bây giờ điều gì nàng đều không muốn làm, không muốn quản nữa, tùy bọn họ thôi.

Cối lòng Yến Thị lần nữa lạnh lẽo, hai nữ nhi của bà..... Bà bốn năm trước vẫn sẽ bảo vệ bà, nói tin tưởng mẫu thân là người tốt, nhưng lần này hai người đều đi ra ngoài, không hề quan tâm bà. Yến Thị cảm thấy buồn bã, không thờ nổi nữa.

Trong lòng lão phu nhân như có từng cơn sóng trong đầm nước dâng lên, nhìn biểu tình thống khổ của lão Tam, bà nhớ đến thân mẫu của ông, cẩn thận như thế, hệt như năm cánh hoa đình hương vừa nhu nhược lại trắng tinh, hài tử của nàng ta cũng giống hệt nàng, giữ khuôn phép, chưa bao giờ nghĩ đến đồ vật không thuộc về họ. Nhưng bà..... lại giúp lão Tam cưới một người thế này!

"Lão Tam, người tiếp theo người tự chọn đi, là mẫu thân già cả mất rồi..... Người tiếp theo cũng không thể xảy ra sai lầm nữa....." Giọng bà mỗi một vô lực, nhưng khiến sắc mặt Yến Thị càng khó coi hơn, mỗi một chữ đều nhắm thẳng lòng bà ta mà đâm đến.

Là bà ta sai rồi sao? Nhị chất nữ hại Lan Nhi thăm như vậy, bọn họ làm sao lại mặc kệ? Nữ nhi bà hai mắt nhắm lại hẳn ni bà coi bỏ đây thừng, trong lòng bà đau thắt lại, nhưng chỉ có thể nhẫn tâm cự tuyệt, thống khổ như thế, bọn họ không hiểu được. Người xảy ra chuyện chính là nữ nhi của bà, những người này thì biết gì chứ? Chỉ biết thương hại nhìn Lan Nhi, ánh mắt như thể khiến bà nhìn đến cơ hồ thở không nổi.

Bà hạ Sơn Gia Tử như vậy làm sao có thể so với thứ thuốc kia mà Văn Chiêu đã hạ chứ? Mà Nhị phòng cũng chỉ có hai gã sai vội xảy ra chút vấn đề thôi, bọn họ từng người một dựa vào cái gì để ở chỗ này già vô đáng thương chứ!

Nhưng đây không phải là lúc phát tiết bất mãn, kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, đạo lý này bà ta từ nhỏ đã hiểu. Yến Thị quý xuống "rầm" một tiếng, cất giọng xin tha, "Tức phụ biết sai rồi, cầu mẫu thân niệm tình tức phụ vẫn chưa phạm sai lầm lớn mà ta tức phụ lần này!"

Còn chưa phạm sai lầm lớn? Văn Tập nghe đến đó, siết chặt nắm tay, để người Nhị phòng bọn họ chết sạch mới gọi là phạm sai lầm lớn ư?

"Hạ độc là tức phụ nhất thời bị ma xui quỷ khiến, chẳng qua may mà mấy người Văn Chiêu không xảy ra chuyện gì, nhưng nếu là bởi vì chuyện này hưu tức phụ, Lan Nhi Nguyệt Nhi làm sao còn có tiếng nói chứ! Tức phụ cũng không dám nữa, cầu mẫu thân khoan thứ!" Yến Thị nói đến rơi nước mắt, dường như thật sự là hối hận cực điểm.

"Lan Nhi rất nhanh đến tuổi mai mối, cũng không thể vì tức phụ nhất thời hồ đồ liền hủy cả đời nàng....."

Thính Lan đã mau mười bốn, đương nhiên phải làm mai, nếu thân mẫu bị hưu bỏ, thực sự sẽ ảnh hưởng thanh danh. Nhưng hết thảy này không phải đều là do bà ta tự tạo thành sao?!

Lão phu nhân gần đến dặm cây trượng xuống đất một cái, "Nếu lúc trước người có thể nghĩ như vậy, sao đến nỗi làm ra chuyện ác độc thế này! Ta hỏi người, lúc người làm xằng làm bậy, có từng nghĩ đến nữ nhi của người hay không!"

Trong lòng Yến Thị kêu oan, "Tức phụ chính là nghĩ đến Lan Nhi mới làm ra chuyện này!"

Lão phu nhân nghe xong càng giận đến thở hổn hển, "Nói như vậy, người vẫn oán Nhị nha đầu, cảm thấy nàng làm hại Tam nha đầu? Người sao có thể hồ đồ như thế!" Càng đến phía sau, nói càng dùng sức, cây trượng cũng dậm thẳng xuống đất, "đông đông đông", khiến cõi lòng người nghe căng thẳng.

Những người xung quanh đều bảo lão phu nhân bảo trọng thân thể.

Nhìn thấy ánh mắt quan tâm của mọi người, trong lòng lão phu nhân thoáng an ổn chút, thái độ lại cường ngạnh, "Lão Tam, hừ đi. Việc hôn nhân của Lan Nhi, ta sẽ cố gắng hết sức tìm cho nàng một nhà chồng thật tốt....."

Yến Thị thấy lão phu nhân hẳn tâm muốn hưu bà ta, gấp đến không để ý gì nữa, đầu gối lếch về phía trước, tiến lên ôm lấy chân lão phu nhân, "Mẫu thân đừng! Lan Nhi, Nguyệt Nhi không thể không có ta! Đừng hưu tức phụ....."

Lão phu nhân ra hiệu cho ma ma kéo bà ta ra, "Người yên tâm đi, kế mẫu của các nàng sẽ đối đãi với họ thật tốt....."

Yến Thị buột miệng thốt ra, "Không được, kế mẫu sao có thể so với thân mẫu? Không được, Lan Nhi, Nguyệt Nhi không cần kế mẫu, nếu bị ngược đãi thì các nàng sẽ đi đầu khóc đây....."

Vừa nói xong, lập tức nhìn thấy ánh mắt nhìn bà của lão phu nhân càng thêm ghét bỏ.

Tần Thị cơ hồ không thể nhịn nổi tính nóng nảy của mình, nhưng bị Dung Thị dè tay lại. Trong đầu Tần Thị vẫn quán quanh câu kia của Yến Thị "Kế mẫu sao có thể so với thân mẫu", giận đến tức ngực.

Xung quanh không ai vì bà ta nói chuyện, người luôn hoà giải như Dung Thị cũng lặng im không nói, không có ý ra mặt vì bà ta. Ánh mắt bà ta càng thêm lạnh lẽo, tất cả đều là chán ghét Tần Thị.

Hai nữ nhi cũng bỏ bà rồi..... Mà mấy người con vợ lẽ chỉ có Thỉnh Châu ở đây, trong mắt hẳn lại mang theo chờ mong, nhìn thấy ánh mắt bà nhìn sang, lại theo bản năng mà co rụt lại.

Trong mắt lão phu nhân càng thêm kiên định nói, "Lão Tam, chọn ngày chi bằng nhắm ngày, hôm nay viết đi."

Ma ma bên người lấy bút mực giấy đến, tay Tam gia có chút khê run, nhưng vẫn nắm chặt bút, từng nét viết trên giấy.

Yến Thị thấy thế, gấp đến độ bất chấp tất thay, đi lên muốn đoạt lấy bút lông. Tam gia dùng tay ngăn bà lại, Yến Thị liền đổi tay đoạt, làm cho trên tay đều dính mực. Lão phu nhân nhủ mảy, "Bắt nàng ta lại!" Nhìn một cái, đây là tức phụ bà chọn, không chút hình tượng nào, quả thực là làm bấn cạnh cửa phủ quốc công!

Yến Thị bị ma ma giữ chặt lại vẫn không ngừng giãy giụa, trong miệng hô khóc, nước mắt nước mũi giàn giụa, quần áo đều hỗn độn khó coi.

Bây giờ bà ta mới cảm thấy tình thế nghiêm trọng, khó có thể quay lại.

Nghĩ đến trẻ nhỏ như Thỉnh Châu cùng Văn Đàm vẫn ở trong đường nhìn cảnh này, lão phu nhân mở miệng, "Đem Đàm Nhi cùng Châu Châu về phòng nghỉ ngơi....."

Quốc công gia mới từ luyện võ trường trở về, dọc đường nghe được tùy tùng bẩm báo, bước nhanh chân, đuổi tới Thọ Duyên đường.

Thấy lão Tam đang viết hưu thư, hồ, "Chậm đã!"

Giọng ông hỗn hậu trầm thấp, mang theo chân thật đáng tin cùng nghiêm khắc, nhưng khiến Yến Thị đột nhiên sinh ra hi vọng.

(*)Son Gia Tử: *Lonicera caerulea* là một loài trong họ Kim Ngân.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 49: Đêm Ba Mươi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lão phu nhân thấy quốc công gia muốn ngăn cản, liền dùng quai trượng chống đỡ đứng lên, trên mặt lộ ra vẻ ngoan tuyệt, "Chuyện khác thiếp thân đều có thể theo ngài, chỉ là chuyện này..... Lưu lại ác phụ, gia môn bất hạnh!"

Hon nữa đây là bà nọ Nhị phòng, sự đây vò, tra tấn khiến bà áy náy mấy năm nay rồi cuộc cũng qua đi.

Quốc công gia tiến lên phía trước án bà ngồi xuống ghế bành, "Đừng lo lắng, ta không phải ngăn nằng hừn nằng ta."

Yến Thị vẫn chưa hồi thần lại từ niềm mong đợi vui sướng kia, liền nghe quốc công gia nói, "Đôi phương thức khác đi, việc nằng ta bị hừn thực sự bất lợi với Tam nha đầu, Từ nha đầu."

Ông báng quơ khẽ nói.

Người khác nghe như lọt vào trong sương mù, lão phu nhân là người bên gối ông mấy chục năm, vừa nghe liền hiểu rõ.

Lão phu nhân khẽ trợn to mắt nhìn ông, quốc công gia gất đầu, trong mắt là một mảnh lạnh lẽ.

Mất Yến Thị đại ra tuyệt vọng. Bà ta không ngốc, bà biết bản thân phải đối diện với cái gì.

Trong nỗi tuyệt vọng thế này, Yến Thị đột nhiên sinh ra ý niệm đồng quy vu tận, hung ác lại trào phúng nhìn về hướng Văn Chiêu, ha ha cười hỏi, "Khuông Văn Chiêu! Người biết thân mẫu người chết thế nào không?!"

Trong đường chốc chốc yên tĩnh quý đi, Văn Chiêu trừng to mắt nhìn bà ta, lại thấy tỏ mẩu tức muốn học máu, gọi ma ma bị miệng bà ta lại.

Miệng Yến Thị bị bịt lại, bà ta ô ô nói không rõ lời, đôi mắt kia tràn đầy ác ý cùng trào phúng.

Đến khi Yến Thị bị kéo xuống, trong đường vẫn yên tĩnh dị thường.

Hồ hấp của Văn Chiêu có chút dồn dập, nhìn người trong đường, trong lòng sinh ra chút suy đoán khiến nằng không dám tin tưởng, nhưng vào lúc này, tỏ mẩu gọi nằng một tiếng, kéo nằng thoát khỏi bóng tối vô tận, "Thần trí Yến Thị đã không thanh tỉnh, lời nằng ta nói người không cần để trong lòng....."

Văn Chiêu gất đầu, lại phát hiện ra tay chân mình đã lạnh băng.

Chuyện của Yến Thị dường như không giải quyết được gì, Nhị phòng cũng không có câu oán hận nào.

Bởi vì.....

Chẳng qua vài ngày, trong phủ lập tức truyền ra chuyện Tam phu nhân mắc bệnh hiểm nghèo, lão phu nhân khoát tay, dường như có chút thốn thức, "Đưa đến thôn trang dưỡng bệnh đi....."

Thỉnh Nguyệt ngồi trong phòng, chớp chớp mắt, chảy xuống một giọt thanh lệ.

Tuy rằng nằng oán mẩu thân, nhưng nếu nằng không còn mẩu thân nữa, vẫn sẽ khổ sở đến không thể thờ được.

Thỉnh Lan từ bên ngoài tiến vào, thấy muội muội ngơ ngẩn, liền thương tiếc mà ôm lấy nằng ấy, từng chút một vỗ lưng nằng. Động tác này dường như kích hoạt cơ quan nào đó, khiến Thỉnh Nguyệt thả lỏng, lớn tiếng khóc ra.

Vùi đầu trong ngực ti ti, Thỉnh Nguyệt khật khịt dứt quãng hỏi, "Mẫu thân..... Có phải..... Không về được nữa?"

Ti ti vẫn vỗ lưng nằng, không nói lời nào.

Thời điểm tin tức này truyền đến Xuân Lan viện, Văn Chiêu đang cùng Tam ca đánh cờ, cờ nghệ của Tam ca thừa hưởng từ Nhị gia, cơ hồ đánh áp nằng.

Văn Tập biết tính Văn Chiêu rất cứng rắn, cùng nằng chơi cờ không thể nhường nằng, bằng không nằng ngược lại sẽ không vui.

"Chiêu Chiêu muội nói xem, độc phụ kia....." Văn Tập có chút do dự hỏi, hẳn cảm thấy chuyện này quá trùng hợp rồi, có thể Văn Chiêu không phải là người ý vào may mắn, nếu không phải nắm chắc, nằng nhất định sẽ không mạo hiểm.

Văn Chiêu cắt ngang lời hẳn, "Đúng vậy, là muội bỏ vào." Văn Chiêu không thích bản thân nói dối với Tam ca, nếu hẳn hỏi, nằng liền nói. Chỉ là nhìn Tam ca, Văn Chiêu đột nhiên lại nghĩ đến lời nói của Yến Thị. Mẩu thân nằng chết thế nào? Chẳng lẽ không phải là bệnh chết sao?

Tam ca..... Vì sao lại không hề sinh nghi với câu nói kia, chẳng lẽ chỉ có mỗi nằng canh cánh trong lòng với những lời nói này?

Con cò trên tay Văn Tập cũng ngừng lại, khi nào Chiêu Chiêu lại có bản lĩnh này? Hẳn cần hỏi rõ ràng.....hay không? Văn Tập càng lúc càng phát hiện ra trên người Văn Chiêu ẩn giấu một số bí mật, có chút khiến hẳn cũng không dám chạm vào.

Nhất thời hai người đều có chút trầm mặc.

Nhưng nặc kệ thế nào, tình cảm của Tam ca dành cho mẩu thân sẽ không ít hơn nằng, thời điểm mẩu thân qua đời, Tam ca chỉ là một tiểu thiếu niên mười tuổi, đang trong giai đoạn ý lại cha nương. Văn Chiêu quyết định áp xuống câu nói kì quái kia của Yến Thị trước, nếu Yến thị nói như thế chỉ vì muốn li gián bọn họ, hoặc là muốn nằng bất an, nếu nằng mãi canh cánh trong lòng chuyện này, ngược lại chẳng phải là đã trúng kế của Yến Thị rồi sao.

"Thuốc độc kia vốn được để trong phòng của một nha hoàn quét dọn của bà ta, là muội để vào phòng bà ta." Cho dù thuốc độc kia là nằng đặt vào trong phòng Yến Thị, thì việc này vẫn là do bà ta làm.

Văn Tập hiểu được đạo lý trong đó, "Tam thẩm lại muốn học ba năm trước đây, để hạ nhục gánh tội thay sao."

Văn Chiêu cười vô thanh, chỉ nói, "Không lâu nữa, Tam thẩm liền không phải là bà ta nữa rồi."

Quả nhiên, tổ phụ vẫn tàn nhẫn hơn so với tổ mẫu. Biện pháp này tỏ mẩu cũng từng nghĩ đến nhưng vẫn không làm như thế. Phòng chừng vẫn là bản khoán vì Thỉnh Lan, Thỉnh Nguyệt. Hai nằng đều là đại cô nương, nếu Yến Thị vì thế mà biến mất trong phủ, hai nằng đương nhiên có thể hiểu ra lí do trong đó, khó lòng không hận bọn họ.

Tổ phụ cũng không dẫn đo nhiều như thế, ông chịu ảnh hưởng kì luật trong quân kì, xem người trong phủ cũng giống như binh lính của mình, thường phạt phân mình. Hon nữa loại hình pháp nào đều nghĩ đến rõ ràng. Giống Yến Thị vậy, nếu là trực tiếp hừn, người ngoài khó tránh khỏi tìm tòi nghiên cứu nguyên nhân hừn bỏ, nhưng nguyên nhân này lại thực sự khó nghe, đối với Thỉnh Lan, Thỉnh Nguyệt cùng toàn bộ phủ quốc công đều bất lợi.

Lúc này mới có chuyện như hôm nay.

Trên đầu phủ quốc công phủ một tầng mây đen, may mà có không khí vui mừng cuối năm khiến mây đen tản đi chút ít.

Đêm ba mươi, đại thần quyền quý trong kinh đều dập ứng lời mời di cung yến. Cung yến này tương đương với buổi hoàng thượng, hoàng hậu cùng các quý nhân trong cung ăn tết, có thể nhận được lời mời này, đều là những nhà có uy tính. Thế diện tuy là có nhưng phải dùng gương mặt tươi cười bởi người khác ăn tết, đến lúc về phủ làm yến tiệc, toàn thân đã mệt mỏi kiệt sức.

Tuy nói thì nói thế, nhưng mấy người Văn Chiêu vẫn sớm đã trang điểm thỏa đáng, ngồi trên kiệu đi vào trong cung.

Gió lạnh thấu xương không ngừng thổi vào trong xe, thổi bay rèm xe, lộ ra bức tường cung nguy nga, trang nghiêm bên ngoài ánh vào trong mắt Văn Chiêu, khiến nằng có chút hoảng hốt.

Tần Thị không chú ý đến biểu tình của Văn Chiêu, chỉ lo cố định rèm xe, không để gió lạnh tiến vào.

Đến thời điểm vào trong điện, đã có nhà quyền quý đại vị thấp chút đến sớm, đang tụ tập thành tập nồm tập ba mà nói chuyện. Một cung nhân cúi người đưa Vinh Quốc Công dẫn đến vị trí đáng trước.

Có vài mệnh phụ đang cười nói, nhìn thấy người phủ quốc công, lập tức dừng lại câu chuyện, cùng Dung Thị, Tần Thị hẳn huyên, cười nói Văn Chiêu trở mả đến bất phàm thế nào.

Tần Thị nhếch môi cười, mở miệng đều là lời nói khiêm tốn, biểu tình lại ần ần mang theo kiêu ngạo.

Mắt thấy gần đến giờ, nhóm quyền quý phụ nhân đều đã ngồi về vị trí, lẳng lặng chờ hoàng thượng cùng hoàng hậu.

Ai lại nghĩ đến, người đầu tiên tiến vào cư nhiên là Thanh Nguyên thiên sư.

Mọi người chỉ thấy trong tay thiên sư cầm phát trần, múa may trước người hoàng thượng, hoàng hậu, trong miệng lầm bầm, dường như đang làm phép. Bỏ qua kinh ngạc, mọi người sôi nổi hành lễ, "Vạn tuế" tiếng hô to quanh quần trong điện, nụ cười của hoàng thượng càng sâu thêm.

Ngồi xuống bên trên, hoàng thượng cười ha ha nói, "Chúng ái khanh đừng cảm thấy kỳ quái, thiên sư đây là ở vì trừ trừ đi dơ bẩn, lấy kỳ diệu lành."

Trong cung yến này, đến viên quan chính trực cũng chỉ có thể áp xuống bất mãn trong lòng, đợi thời cơ khác nhắc đến việc này.

Hoàng hậu bước chậm hơn hoàng thượng một bước, lần váy rườm rà kéo dài hơn một trượng, mắt nhìn thẳng, trên mặt là nụ cười đoan trang ung dung. Phía sau bà còn có Đắc phi cùng Dung phi, đều trang điểm cực kì long trọng. Bên trong hậu cung có mấy chủ tử thế này, hoàng hậu lại chưa từng gây khó dễ các nằng, bởi vậy tuy dưới gối không con, nhưng không ai bị lãnh đạm.

Văn Chiêu lần nữa gặp được thái tử ngồi phía trước, hẳn dường như gầy đi chút, trên mặt lại là nụ cười thu được ích lợi. Văn Chiêu hơi cúi đầu, cực lực giảm thấy cảm giác tồn tại của bản thân, nhưng vẫn cảm giác được tầm mắt của người nọ rơi trên người nằng, chốc chốc cả người nằng cứng đờ.

Cảm giác được tắm mát kia đã dỗi đi, Văn Chiêu mới thờ ra một hơi, sau đó lại cười bản thân lo lắng quá mức, người được chọn là thái tử phi cũng đã định xuống, nàng không cần phải sợ bị thái tử nhìn thấy nữa mới phải.

Ngồi bên cạnh thái tử chính là vương gia gốc kia. Lý Khâm này chính là nhi tử do Tạ Thị sinh ra, sinh năm Thừa Bình thứ ba, bảy giờ vừa tám tuổi, sang năm đã chín tuổi rồi. Nhưng mặc kệ hán bao nhiêu tuổi, đều sẽ giống như một tiểu hài ba tuổi. Đây là lời thái y năm đó nói, mà thái y đó sớm đã bị ban cái chết.

Trường công chúa Gia Bình cùng phò mã ngồi đối diện thái tử, còn mang theo hai con đến, đều đã sáu bảy tuổi, hết như một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ khiến người khác yêu mến.

Ngồi cạnh trường công chúa còn có Quảng An Vương cùng Quảng An Vương thế tử, hai người này mới hôm trước vào kinh, cuối năm mới trở về.

Quảng An Vương tuy là đệ đệ của hoàng thượng, nhưng là Hiền Nghi thái phi sở sinh, cùng hoàng thượng cũng không thân cận, nhưng lại được tiên đế yêu thích, vì vậy khi chia đất phong cũng tương đối phong phú.

Quảng An Vương thế tử sang năm tròn mười bốn, vẫn là một thiếu niên choai choai, lúc này đang ngao ngao ngồi trong bữa tiệc, ngẫu nhiên nói một hai câu với phụ vương hân.

Thế tử này bằng tuổi với Văn Chiêu, kiếp trước là phu quân của Tư Mã Dục. Chẳng qua kiếp này Tư Mã Dục thành chuẩn thái tử phi, cũng không biết nhân duyên của hân lại sẽ phát sinh ra thay đổi nào.

Vài nhạc sư cùng đình tiền vào trong điện, "đỉnh đỉnh đông đông" nổi lên hoàng chung, bên ngoài có vũ cơ ứng theo tiếng chung mà múa, thiên sư ở một bên nhắc "Tấu hoàng chung ca đại lễ vũ văn môn để bài thiên thần, tấu thái miếu ca ứng chung vũ hàm trí lấy tế đất.....".

Chúng thần trong lòng kính nghi, cung yển năm rồi đều lấy quân thần cùng vui là chính, lần này lại làm ra hết như hiến tế. Không thể không nói, từ khi hoàng thượng có thiên sự này, dường như càng thân cận với thần minh hơn.

Ước chừng nửa canh giờ sau, những người này mới lui ra.

Các cung nữ theo sau liên tục đi lên, váy áo xinh đẹp, đáng vẻ uyển chuyển, đem từng đạo mỹ vị hiếm thấy trình lên. Hoa mẫu đơn khắc tinh tế*, canh mã đề**, cẩm trang ba ba***, hồng bạch đạm****, dưa dầu xuân*****, cá nhủ nhưỡng*****, tuyết anh nhĩ, thái phượng hoàng***** vân vân, cũng có chút đồ ăn ngày thường chẳng qua tay nghề trong cung nên càng đáng nghiên cứu hơn, đến cả cách trang trí đĩa cũng tinh diệu tuyệt luân.

Văn Chiêu kiếp trước cũng ăn qua không ít, hân nữa có vài món nàng cũng biết làm.

Hoàng thượng động đũa, người bên dưới cũng không câu nệ nữa.

Văn Chiêu cảm giác được ai đó đang lên lùi nhìn nàng, nhưng khi nàng nhìn qua, lại thấy người nọ tựa hồ cười rồi lại cười, nói chuyện với quan viên bên cạnh. Gần với địa vị của hân có không ít lão thần, càng khiến thanh niên tài tử như hân nổi bật hơn. Văn Chiêu sợ bị người có tầm nhìn thấy, không dám nhìn hân nhiều.

Đúng vào lúc này, Lý Khâm kia lại đột nhiên khóc hô, "Chơi không vui! Chơi không vui!"Giữa bầu không khí nhộn nhịp của yến tiệc lộ ra chút ngoài ý muốn. Mọi người đều ngừng lại, không nói tiếng nào, chờ đợi hoàng thượng lên tiếng.

"Hoàng thượng, thần thiếp đưa Khâm Nhi quay về một chuyến." Trên mặt Tạ hoàng hậu là ý hối lỗi cùng nộ cười bất đắc dĩ, hoàng thượng không trách bà, khoát tay cho phép.

Nhi tử gốc cũng bỏ đi, còn ở trước mặt bao người khóc kêu, khiến hoàng hậu khó xử như thế, ánh mắt quân thần nhìn hoàng hậu đều mang theo một chút thương hại.

Thái tử nâng tay uống một ngụm rượu gạo, dường như không bị chuyện này ảnh hưởng. Hoàng thượng lên lùi nhìn hân một cái.

Tô Mục Uyển nhìn ngốc nhi dính trên người hoàng hậu, không biết sao lại nghĩ đến Tiểu Mễ của mình. Lúc trước mèo Ba Tư của Trang Văn sau khi sinh, cũng tặng cho nàng một con. Trong thế giới kia của nàng cũng nuôi một con mèo, tên của nó là Tiểu Mễ. Tuy rằng hai con mèo lớn lên vô cùng khác biệt, nhưng cũng có thể khiến nàng hoài niệm.

Sau đó hoàng hậu triệu kiến qua nàng một lần, lý do là vì nghe nói nàng nuôi một con mèo con, Tô Mục Uyển còn cảm thấy kỳ quái, nhưng thời điểm nàng đến gặp được Trang Văn, trong lòng liền không cảm thấy kỳ quái như thế nữa. Không nghĩ đến, Mân Thầu kia lại cùng Thái Dịch (là tên của giống Teddy Poodle khi dịch sang tiếng Trung nha) của hoàng hậu trở thành bạn tốt, mặt thần tuyệt trắng quăn với lông nâu, Tiểu Mễ đối với bầy hữu của mẫu thân lại có chút sợ hãi, không dám đến gần. Mấy tiểu gia hỏa khiến hoàng hậu không ngừng cười.

Khi đó, Tô Mục Uyển cảm thấy hoàng hậu triều đại này cư nhiên là một người tốt.

Nói thật, thời điểm Tô Mục Uyển nhìn thấy Thái Dịch, trong lòng thực sự hơi kinh ngạc, cũng không biết hoàng hậu làm sao lại tìm được "chó Tây" này, bất quá ngắm lại Mân Thầu cũng không cảm thấy kỳ quái nữa, mèo Ba Tư còn có được, thì Thái Dịch đương nhiên cũng có thể tìm được.

Trang Văn bụng đã rất lớn, cho nên hôm nay không đến.

Phu quân Dịch Trạch của nàng ngồi cạnh Tiết tướng, thường nói cười với nhau, dường như vô cùng thân cận. Trên mặt Tiết tướng có chút hồng nhợt, nam nhân hơn bốn mươi được bảo dưỡng rất tốt, bị tăng hồng nhợt này càng làm nổi bật sự ưu nhã.

Tiết tướng bảo tùy tùng đem một chén canh giải rượu đến.

Rất nhanh liền có một cung nữ khom lưng đi vào, trên tay bưng một chung canh giải rượu, lúc đến gần Tiết tướng, bước đi không vững, nước canh đều hắt lên tay áo của ông.

Tiết tướng hô nhỏ một tiếng, xem ra bị bỏng rồi. Canh giải rượu kia ngao đến đặc sệt, trên y phục cũng không thấm qua được.

Hoàng thượng thấy một màn như vậy, lập tức liền trì tội cung nữ kia. Tiết tướng xua tay nói, "Hôm nay là ngày vui, chớ vì thế này làm hỏng đi hứng thú."

Cung nữ kia cũng lập tức quỳ xuống xin tha, thân mình đơn bạc run run, hết như cánh hoa phiêu linh đầu cành.

Không thể không nói cung nữ này có vài phần tư sắc, nhưng hoàng thượng vẫn nhủ mảy, "Cung nữ này to gan lớn mật, không trị tội nàng, sau này những tiện tì này cũng muốn hắt lên người trẫm."

Thanh Nguyên thiên sư đứng lúc đứng ra, thấp giọng nói bên tai hoàng thượng, "Bệ hạ, ít tạo thêm sát nghiệp." Hoàng thượng lúc này mặt mày mới hoãn lại, tùy ý phất tay nói, "Bỏ đi, đem nàng ta đuổi ra khỏi cung là được."

Nếu cung nữ này là kẻ không nơi nương tựa, bị đuổi ra ngoài cung so với bị trượng đánh kì thật cũng không khác là bao.

Lời nói của Thanh Nguyên thiên sư so với Tiết tướng còn hữu dụng, những người bên dưới đều lặng lẽ nhìn sắc mặt của Tiết tướng, quả thực thấy ông ta tựa hồ có chút không vui. Tính tình Tiết tướng luôn luôn ngay thẳng không lưu mặt mũi, mọi người thấy khuôn mặt trầm lại của ông, trong lòng đều đang chờ Tiết tướng đấu với thiên sư.

Nhưng vừa rồi dù sao Thanh Nguyên thiên sư cũng là nói lời Tiết tướng muốn nói, không để cung nữ kia phải chịu phạt trượng, Tiết tướng cũng chỉ "hừ" một tiếng liền bỏ qua.

Tề tướng đương triều lại không bằng một thiên sư nửa đường sát ra, thật khiến người khác thất vọng.

(khắc hoa mẫu đơn)

(canh mã đề nấu với tuyết nhĩ và đậu phụ)

(cầm trang ba ba)

(hùng bạch đạm kết hợp giữa sườn gấu Bắc Cực, gấu trúc với thịt Lợn - đây là món ăn cổ đại, bây giờ không còn nữa)

(Đũa đầu xuân)

(cá nhũ nhưỡng)

(Món thai thượng hoàng đến thời Đường được dùng Bạch Ngư để thay thế)

(Món Tuyệt Anh Nhi hoàn toàn không tìm thấy thông tin)

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](http://EbookFull(chăm)Net).

Chương 50: Phủ Đầy Bóng Đêm

Thời điểm Tiết tướng được cung nhân đưa đi thay y phục, bước chân kia hùng hổ sinh gió, nhìn dáng vẻ này của ông ta có lẽ là buồn bực trong lòng vẫn chưa bình phục lại.

Hoàng thượng dường như vô tri vô giác, vẫn cười ha hả, cùng mấy người đến gần cười nói. Lúc cùng thái tử nói chuyện, thái tử đáp chuyện rất cung kính cẩn thận, hoàng thượng cười mắng hân giống chim cút, hành sự không tiêu sái hào phóng. Khi hoàng thượng nói lời này, mặt dù miệng cười nhưng lại khiến hồ hấp của người bên dưới nhẹ tênh.

Hoàng thượng đây là..... Lại muốn bắt thái tử khai đao sao?

Đoạn thời gian này liên tiếp chen ép thái tử, nếu thái tử dưới tình hình này còn có thể tiêu sái hào phóng, không cầu nệ mà nói chuyện cùng hoàng thượng, đó mới là kỳ quái, không chừng hoàng thượng còn cảm thấy hân lòng dạ thâm sâu khó lường.

Trái cũng không được, phải cũng chẳng xong.

Mọi người thấy thái tử từ cúi đầu nói phải, trong lòng cảm khái không thôi. Ý cười trên mặt hoàng thượng càng đậm hơn.

Dường như hoàng thượng nhớ đến gì đó, cùng Vệ quốc công nói, "Ai là con đầu tương lai của trẫm?"

Từ Mã Dục lập tức ngồi thẳng người, dưới ánh nhìn chăm chú của hoàng thượng, từng bước đi đến giữa殿. Sau khi hành lễ, Từ Mã Dục vẫn chưa đứng lên, cho đến khi cảm thấy trăm mệt xung quanh mình cơ hồ kéo dài hơn một chút.

Một lúc lâu sau mới nghe được thanh âm từ phía trên truyền đến, "Làm sao lại cầu nệ chất phác hệt như nhĩ tử trẫm? Vệ quốc công, người phải sửa lại tính tình tôn nể ngoan của ngươi, trẫm thích con đầu hoạt bát đáng yêu một chút."

Từ Mã Dục cả người lạnh lẽo, vẫn nhìn thẳm dò mềm mại phù trên đất, nghe được tổ phụ đáp được, hoàng thượng gọi nàng ngồi vào vị trí, lúc này mới đứng dậy.

Lúc đứng dậy, nàng ta cảm thấy có chút hoảng hốt.

Vân Chiêu lắng lắng mà nhìn. Trước đó nàng cũng học xử như vậy. Cho dù đổi thành một người con đầu hoạt bát, đáng yêu, thì dưới tình hình này, đều chỉ có thể giống như chim cút, trừ phi con đầu kia ngốc dại, bất phân rõ tình huống.

Nàng còn biết, hoàng thượng cùng thái tử lập tức liền phải quyết liệt.

Màn này Tiết tướng không nhìn thấy, lúc ông ta quay về đã đổi một thân y phục mới, dường như không phát giác với yên ắng xung quanh, chỉ lo cười cáo tội với hoàng thượng, nói bản thân không thể bởi hoàng thượng lúc này, làm hoàng thượng mất hứng.

Dáng vẻ nói chuyện quả nhiên tùy ý hơn thái tử nhiều.

Chẳng qua nếu hoàng thượng đối xử với thái tử cũng giống như Tiết tướng, thái tử cũng không cần cẩn thận như thế.

Hoàng thượng cười ha ha bảo ông ta ngồi xuống, lại nói, "Nếu Tiết ái khanh đã cáo tội, thì tự phạt ba ly!"

Tiết tướng cũng không nường ngừng, lập tức nâng tay uống. Mọi người lại khen Tiết tướng tư lượng tốt.

Thị lục của Tô Mục Uyển rất tốt, lúc nhìn Tiết tướng cũng nhìn rõ tay áo của ông ta, lập tức mặt không còn huyết sắc.

Vân Ngọc cảm giác được người bên cạnh lưng lay suốt ngời, vội vàng đỡ lấy nàng, quan tâm hỏi nàng có chỗ nào không thoải mái. Tô Mục Uyển đột nhiên khôi phục tinh thần, lập tức lấy tay vịn trán, giống như bị chóng mặt.

Tiết tướng dường như đã phát hiện, sau khi ngồi xuống liền nhìn trên người. Dịch Trạch theo sau tiến đến gần, vẻ mặt ôn hòa nói chuyện với ông ta. Dịch Trạch nghe đột nhiên Tiết tướng nhắc đến nạn tuyết gần đây ở Giang Nam, không dám chậm trễ, đáp lời Tiết Tướng.

Tô Mục Uyển thấy lúc Tiết tướng nói chuyện, không dấu vết mà run tay áo, trong lòng bỗng trầm xuống, dường như rơi vào vực sâu vô tận.

Ông ta phát hiện rồi sao.....

Vân Ngọc lần nữa hỏi nàng, Tô Mục Uyển dựa vào người hắn, chỉ nói bản thân không khỏe. Vân Ngọc muốn đưa nàng đến điện khác nghỉ ngơi, mới vừa rồi nàng còn không đồng ý, giờ đây lại liên tục gất đầu.

Đến điện khác, Tô Mục Uyển vẫn không dám nói, Vân Ngọc nhìn biểu tình của nàng, cũng biết sự tình không đơn giản nhưng trong cung tai mắt nhiều, thực sự không phải là một nơi tốt để trò chuyện.

Vân Ngọc ôm nàng, trăm mệt phủ đầy trong điện.

Mà trong chính điện vẫn đang vô cùng náo nhiệt, hoàng thượng bảo Vệ quốc công cùng Vinh quốc công so xem tư lượng ai tốt hơn, thường ngày hai người này cũng ít khi đối phó, nghe xong "thành dụ" này, chỉ đành ngượng một ly ta một ly mà uống.

Hai lão thần này đã tung hoành nhiều năm trong quan trường, cuối cùng cũng có chừng mực, uống vừa đủ liền thu tay. Vân Chiêu ngồi cách tổ phụ không xa, nhìn thấy thời điểm tổ phụ buông chén rượu xuống lại hạ xuống ngón út.

Vân Chiêu cư nhiên cũng không biết tổ phụ lại có thói quen này. Trong lòng đang có chút buồn cười, nhưng vừa chớp mắt nhìn sang Vệ quốc công đối diện dường như cũng hạ xuống một cái.

Động tác rất khẽ, nếu không tỉ mỉ để ý sẽ không nhìn ra.

Sau khi nhìn thấy động tác nhỏ của hai người này, trong lòng Vân Chiêu có chút không thể bình tĩnh được, từ động tác của họ chỉ có hai loại lý giải, một là khiêu khích thị uy, hai là tương hổ cho nhau.

Trái qua kiếp trước, Vân Chiêu đương nhiên là có khuynh hướng chọn về trước. Nhưng mà..... Nàng vẫn cảm thấy có chút quái dị không thể nói rõ.

Uống một ngụm rượu mơ, lại đưa mắt nhìn vị trí của Nhị ca Nhị tẩu. Cũng không biết Nhị tẩu bị gì.....

"Đừng uống nữa, uống nhiều rượu mơ cũng sẽ say." Đang lo lắng cho Nhị tẩu, ly rượu trong tay nàng bị Tần Thị đoạt đi. Không nói thì thôi, Tần Thị vừa nói như thế, Vân Chiêu lúc này mới cảm thấy trên mặt có chút nóng.

Gương mặt tron bóng như ngọc, phủ một tầng hồng nhạt, càng thêm mỹ lệ không tài nào sánh được, lập tức có vài tầm mắt hoặc lộ liễu hoặc kín lút quét qua.

"Kia không phải là Nhị cô nương của Vinh quốc công phủ sao?" Giọng nói nhu hòa lại khó nén uy nghiêm vang lên, là giọng của Gia Bình trưởng công chúa, hoàng thượng vừa nghe, dường như cũng có chút hứng thú nhìn sang.

Vân Chiêu đứng dậy hành lễ: "Đứng là thần nữ."

Trưởng công chúa cười nói, "Cách biệt mấy tháng, Khương Nhị cô nương trở mà càng lúc càng đẹp."

Tần Thị lo lắng Vân Chiêu không biết ứng phó, vội tiếp, "Trưởng công chúa điện hạ quá khen."

Trưởng công chúa xua tay, cười đến nhu hòa, "Xuân yển lần trước bốn cung đã rất yêu thích nữ nhi nhà ngươi, cảm thấy là một phối mỹ nhân, bây giờ nhìn lại quả thật không giả." Ngẩng nhìn nàng ta có chút ung dung thông thả, khiến tất cả mọi người vô thức chuyển tâm lắng nghe nàng ta nói chuyện.

Trong cung yển thế này có thể được trưởng công chúa khen ngợi, quả thật là vinh quang hiếm có, cực kì hữu ích trong phương diện hôn sự, trong lòng Tần Thị vô cùng cao hứng.

Ai ngờ sau đó trưởng công chúa lại hỏi ra một câu, "Lục thị lang cảm thấy thế nào?"

Trong ánh mắt khác lạ của mọi người, Lục Nhiên phóng khoáng đứng dậy trả lời, "Tiên dạ nhất hà nhuận, tú sắc nhược khả san*" Trên yển tiệc, câu "tú sắc khả san" của Lục thị lang quả thật quá phù hợp.

(* *Da dẻ trơn mịn sáng bóng làm sao, sắc đẹp của nàng có thể thay com: câu này là ta chế, nghĩa nôm na vậy nhé =))*

Mọi người nghe xong, trên mặt đem theo nét cười, Lục thị lang này quả thật phong lưu, trước đó không lâu một miệng khẩu khí nhận mười mấy mỹ nhân từ hoàng thượng ban thưởng, giờ đây lại trước mặt không biết bao nhiêu người không che giấu thường thức Khương Nhị cô nương.

Quả thật là phong lưu xuất thiếu niên.

Những người cũng đi xuân yển lại nghe ra ý khác, câu thơ tiếp theo chính là "Yêu điệu đa dung nghĩ", thực sự khiến người ta không thể không nghĩ đến khác(Quan sự). Trưởng công chúa cười đến mi mắt nhu hòa, trao đổi ánh mắt với phò mã, dường như quay ngược thời gian, thiếu niên ấy rất lâu về trước đã từng đó mặt tỏ tình với nàng.

Từ khi hoàng huynh ban thưởng mỹ nhân cho Lục Nhiên, nàng liền biết hoàng huynh không đồng ý với nhân duyên giữa Lục Nhiên cùng Khương gia, nhưng nàng nhìn gương mặt trẻ tuổi thanh tú của Lục Nhiên, hết như bị tâm tư ái mộ này cảm nhiễm, trong lòng muốn giúp hắn.

Tiểu nhạc đệm khiến màn cung yển tràn mùi thuốc súng này từ từ tiêu tan, chỉ còn người được mọi người khen kia hận không thể chui xuống đất.

Bị đặt trước mặt bao nhiêu người Vân Chiêu cũng không cảm thấy khó chịu, chỉ là cái gã khen nàng này không phải là người khác, thế nên khiến nàng quần bách không thôi, lo lắng cha cùng mẫu thân sẽ nhìn ra điểm kì lạ gì đó.

Trên mặt Vân Chiêu vẫn là dáng vẻ cười đến thẹn thùng, biết lễ độ mà hướng Lục Nhiên hành lễ.

Liếc mắt nhìn thấy thái tử nhìn về hướng nàng, trong mắt cũng có ý tán thưởng nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó, trong lòng Vân Chiêu lập tức thả lỏng.

Quay về chỗ ngồi, lại cảm nhận được một ánh nhìn nóng rực, nàng đưa mắt nhìn sang bên kia, nhìn thấy Từ Mã Dục vô cớ nâng ly nhìn nàng cười, hệt như động tác trên hi tệc của Nhị ca, nhưng lúc này trong mắt không hề có đắc ý mà chứa sự âm trầm khó thể miêu tả.

Ly rượu của Thỉnh Lan bên cạnh khẽ run lên, có chút đỏ ra ngoài.

Lời lúc này của Lục Nhiên khiến tim nàng chết lặng hóa tro tàn, không còn cảm giác gì nữa, Nhị tử ưu tú hơn nàng nhiều như vậy, nàng dù có không cam, có tranh đấu thế nào cũng vô dụng, nhưng khi Tư Mã Dục nhìn sang, nàng đột nhiên hoảng loạn.

Xem ra vẫn là không thể làm chuyện xấu được, chỉ cần làm một chuyện, dường như vĩnh viễn không thể an nhiên như ban đầu được nữa. Giống như nàng, hình như trong một đêm bỗng phát hiện ra bản thân không thể quay về như Thỉnh Lan của ngày trước nữa rồi.

Hoàng thượng trầm ngâm chớp mắt một cái, cười ha ha mà nhìn về phía Quảng An Vương, "Trẫm nhớ rõ Tương Nhi cùng tuổi với Khương Nhị cô nương?"

Quảng An Vương nhìn ánh mắt ngoan ngoãn của nhĩ tử, cười đáp, "Đúng vậy sang năm liền mười bốn."

Hoàng thượng vuốt râu khen, "Tương Nhi cũng lớn như vậy rồi, thật là một tuấn tiểu tiểu lang quân, đáng về môi hồng răng trắng không thua kém Khương Nhị cô nương." Cư nhiên lấy thế tử so với một cô nương, trong lòng mọi người đều cảm thấy quái dị, nhưng vẫn cười phụ họa với ông ta. Chỉ có mỗi Lục Nhiên lòng chột trầm xuống, một suy đoán manh nha trong lòng.

Lý Tương sắc mặt ửng đỏ, nhìn về Văn Chiêu. Chốc lát sắc mặt lại như thường, dường như không cảm thấy khó xử. Mọi người đều cảm thấy tính tình của thế tử này rất tốt, hoặc là tương đối đơn thuần, không cảm thấy khen ngợi thế này có chỗ nào mạo phạm. So ra, Văn Chiêu trông có vẻ ngược ngăng hơn hẳn.

Sắc mặt Quảng An Vương khẽ tối sầm, nhìn ra có chút không vui, lại cực nhanh mà giấu đi, gương cười gắt đầu, bảo huyết mạch Lý gia đương nhiên sẽ không tệ. Ngụ ý đó là hi vọng hoàng thượng có thể để ý đến mặt mũi của hoàng gia, nói chuyện chú ý chút.

Hoàng thượng nghe xong lời này, sắc mặt không thay đổi, dường như nghiệm đánh giá về ngoài của người khác, lại nhìn sang hướng Khương gia.

"Người của Khương gia lớn lên đều rất đẹp. Kia là đệ đệ của Khương Nhị cô nương sao?" Hoàng thượng nhìn Văn Đậu, trong mắt là thích ý nồng đậm.

Tiểu hài tám tuổi vẫn vô cùng phấn nộn, mềm mại khiến người ta yêu thích.

Tần Thị cười đáp phải, đưa Văn Đậu bước ra. Văn Đậu không khóc không nháo, vô cùng ngoan ngoãn.

Văn Chiêu vô thức nháu mày nhưng không ngăn cản. Thái tử và Lục Nhiên nhìn chăm chăm biểu tình trên mặt hoàng thượng.

"Ha ha, thật là đẹp." Hoàng thượng cười khen, lại nói với Vinh quốc công "Phải bồi dưỡng hấn thật tốt, sau này nhất định là một bậc nhân tài."

Tôn tử được hoàng thượng khen, đương nhiên sẽ cực cao hứng, Vinh quốc công cười nói phải. Người khác thầm nghĩ phủ Vinh quốc công không biết gặp phải vận gì, cư nhiên cả hai hậu bối đều được khen, thập phần thể diện.

Sau đó, hoàng thượng dòi tầm mắt về phía dưới, lại hỏi, "Vị kia chính là nương tử Minh Uy tướng quân của chúng ta ư?"

Thẩm Thu Tang cúi đầu đáp phải.

"Nữ nhi của Thẩm thần y, quả thực danh bất hư truyền. Năm đó trẫm thỉnh hấn đều thỉnh không ra, bây giờ nữ nhĩ lại đi đến kinh thành, duyên pháp thế gian, thực sự là nói không rõ được."

Mọi người vừa nghe, trong lòng đều rung mình. Nghe khẩu khí của hoàng thượng, cũng không biết có phải muốn gien chó đánh mèo với nữ nhĩ của thần y hay không.

Thẩm Thu Tang khom người đáp, "Thần thể gia phụ không khỏe, không tiện xuống núi, thần nữ thay gia phụ thỉnh tội." Ngữ điệu không nhanh không chậm, rất có thần y thể gia ngạo cốt, lại càng uyển chuyển, hữu lễ, bởi vì nàng bảy giờ không chỉ là nữ nhĩ của thần y mà còn là trưởng tôn tức phụ của Khương gia, cần phải không kiêu ngạo, không siểm nịnh, không thể làm mất mặt mũi của Khương gia, càng không thể gây ra tai họa cho Khương gia.

Trong điện chốc chốc lặng im, Khương Văn Đạo cần răng đang muốn thay Thẩm Thu Tang nói chuyện, lại thấy hoàng thượng đột nhiên bật cười, cất cao giọng nói, "Ha ha ha, đúng vậy, năm đó phụ thân ngươi cũng nói như thế.....Bỏ đi bỏ đi."

Hoàng thượng nhìn thoáng qua Thanh Nguyên thiên sư, cười khen, "Trẫm có thiên sư là đủ rồi."

Thần tử phía dưới thấy thế liền phụ họa. Những người này luôn muốn xem ai là nhân vật nổi bật để đi cọ chút vinh sủng. Mấy người Văn Tập yên lặng không nói, bọn họ lần lộn trong quan trường cũng mấy năm rồi, thấy sắc mặt của những người nịnh cao giảm thấp vẫn cảm thấy trong lòng không thoải mái.

Lục Nhiên lắc lắc ly rượu, nhân nhật nhìn những người kia nhảy lên nhảy xuống. Có một lang trung Hình Bộ thậm chí ngay đó làm thơ ca tụng công đức, thơ rằng:

"Nghieu Thuấn truyền thiên hạ, đồng tâm trị thái bình.

Nhân gian tri kỉ đại, kim nhật kiến hà thanh."**

(* ** Nguyên văn: "堯舜傳天下，同心致太平。人間知幾代，今日見河" Ý khen hoàng thượng giống Nghieu Thuấn, cai trị thiên hạ thái bình sau này được nhân gian lưu truyền, biết đến đến mấy thế hệ sau (Ta bị đốt thơ văn, chương này thơ thác ta quá T^T, không biết dịch chuẩn không)

Hoàng thượng cười đến không khép miệng được, hiển nhiên là bị hấn lấy lòng được.

Lục Nhiên uống cạn ly rượu, nhìn sang Trang Khởi. Màn kịch này, vô cùng đặc sắc.

Trang Khởi không phát hiện ra tầm mắt này, chỉ biết người nọ cùng làm lang trung với hấn, sau khóa thi năm nay sẽ quyết định ai sẽ thăng chức, trong cung yển lãn này cư nhiên lại để hấn ta lấy lòng được long nhan.....Tay Trang Khởi siết chặt ly rượu trong tay.

Sau khi yển tiệc kết thúc, Tô Mục Uyển lúc này cùng Văn Ngọc trở về, vừa vào phòng liền đóng chặt cửa, nàng chui vào lồng ngực của Văn Ngọc, toàn thân phát run.

"Ta nhìn thấy tay áo của Tiết tướng dính chút lông nâu....."

Đầu óc Văn Ngọc rất tốt, vừa nghe nàng nói thế liền hiểu rõ mọi chuyện. trong lòng cũng nặng nề, chuyện này thực sự không hề nhỏ. Nếu như bị lộ ra ngoài, nhất định sẽ nổi lên một trận huyết vũ tinh phong.

"Tiết tướng hình như cũng phát hiện rồi! Ông ta, ông ta nhìn ta một cái, sau đó ở sau lưng Dịch thị lang run tay áo....."

Tô Mục Uyển nói xong, cảm thấy có chút sợ hãi, "Tiết tướng quyền thế che trời như thế, sẽ giết ta diệt khẩu chứ?"

Văn Ngọc từng chút từng chút trấn an nàng, miệng nói "Mấy ngày nay đừng ra phủ, ta sẽ bảo hộ nàng thật tốt, đừng sợ....."

Tiết tướng quả thật không đơn giản, nếu ngay thẳng đơn giản, vì sao vừa phát hiện trên người bắt ổn lập tức rửa sạch hoài nghi?

Qua yển hội có cung nhân phát hiện chút lông chó bám trên thảm, khi bẩm báo với hoàng thượng, hoàng thượng vừa tra liền biết, thế tử Trang Văn của Dịch Trạch có một con mèo, con mèo kia có quan hệ rất tốt với chó của hoàng hậu, vì vậy trên người dính chút lông cũng là bình thường.

Làm sao có thể hoài nghi đến trên ngoài ông ta.

Chuyện này khiến Văn Ngọc cả đêm ngủ không ngon giấc, hai vợ chồng ôm nhau, đôi mắt nhìn vào khoảng không đen tối.

Đêm nay có người thức trắng đêm suy tư còn có Tiết tướng.

Vật hấn giấu kĩ bị người khác phát hiện rồi.

Mà người đó liên quan đến phủ thái sư và phủ quốc công, không thể dễ dàng động vào, quả thật là phiền phức.....

Tiết tướng trở mình, cảm thấy đây là thời điểm bản thân phải biểu lộ lập trường, như vậy nếu sau này bị người khác nhắc đến việc này, hoàng thượng cũng chỉ có thể làm như là lời nói vô căn cứ.

Mùa đông này thật lạnh.

Tiết tướng đứng dậy, đóng chặt cửa sổ lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Trò Chuyện Dưới Nền

Đêm mừng một tết, người nhà sau khi về cung yến liền ở trong phủ làm gia yến. Cung yến tuy náo nhiệt nhưng không thể ảm áp và hòa mỹ bằng cả nhà quây quần trên bàn ăn cơm.

Trên cung yến, người Nhị phòng đều lộ diện, lúc Nhị gia kéo ghế từ, nhĩ từ ngồi xuống, trên mặt vẫn mang theo ý cười.

Không còn ánh mắt dò kị cùng bắt cam kĩa, Văn Chiêu cảm thấy trong lòng an tĩnh bình yên, liếc mắt nhìn Thánh Lan chỉ thấy gương mặt trầm tĩnh của nàng ta, dường như không có cảm xúc. Tam muội này.....thực sự thay đổi rất nhiều rồi.....

Chi là Văn Chiêu ngẫu nhiên sẽ nhớ đến nụ cười thỏa mãn trên khuôn mặt Thánh Lan vào ngày thất tịch nọ.

Thành tích khảo thí của Nhị ca cùng Tam ca đều không tệ. Tam ca là tiểu khảo, vì ưu tú. Nhị ca là đại khảo vì công tích công trình đường sông, trở thành một trong ba người có thành tích cao nhất. Mọi người đều đoán trước rằng, sang năm hai người này đều được thăng quan rồi.

Tổ phụ cười ha ha, vỗ vai hai người, nói muốn uống thêm mấy ly, Đại ca cũng nâng ly rượu hướng hai người chúc mừng.

Nhị gia đối ẩm với Tam ca một ly, sau đó hỏi, "Ta nhớ quan hệ của ngươi với Lục thị lang kia rất tốt đúng không?"

Tam ca gật đầu đáp phải, Nhị gia lại tiếp, "Lục Nhiên kia hình như có chút lỏng bông, chẳng qua ánh nhìn không tệ." Nói xong lại quét mắt qua Văn Chiêu một cái.

Văn Chiêu đang gặp một ngưng thức ăn, vô như không thấy, trong lòng lại mắng thầm. Hôm qua trên cung yến, trường công chúa quả thật là đang nói về tướng mạo của nàng. Nếu Lục Nhiên muốn kiêng tránh chỉ cần tùy ý nói vài câu là được, nhưng hẳn lại có tình nghiêm nghiêm túc tức thương thức, khen dung mạo của một nữ tử. Nói dễ nghe chút thì là thiếu niên phong lưu, nói khó nghe chính là tùy tiện lỏng bông.

Tam ca trầm ngâm, chỉ đáp một câu, "Lục huynh thường ngày không phải như thế."

Nhị gia nghe ra chút ý vị, nhũ mày, lại quét mắt nhìn Văn Chiêu, thấy nàng đang an tĩnh ngồi ăn, dường như không nghe thấy đối thoại bên nàng, nhưng công phu lấy thịt của thực sự rất thành thạo, đến đáng về ăn cũng đẹp mắt, trong lòng Nhị gia cảm thấy nữ đại thấp bất biến".

*(*Câu ở nhà bỏ ta hay nói luôn =)) Nghĩa là con gái lớn lên càng lúc càng thay đổi)*

Văn Ngọc nghe xong cũng đáp "Người này không phải là kẻ hào sắc, có thể tuổi trẻ như thế làm thị lang, đương nhiên sẽ không phải là kẻ đơn giản."

Tổ Mục Uyển kìm hãm một cái, dường như lần đang thuận tiện tự khen mình vậy.

Nhị ca cười nhìn nàng đáp, "Chức thị lang này của ta là nhờ tổ phụ và đại ca mà có."

Tổ phụ ha ha cười không nói gì, Đại ca đáp "Nhị đệ đừng khiêm tốn, ngồi vững trên vị trí này cũng là bản lĩnh của đệ." Đại bá vỗ vai hắn "Sao lại muốn làm tăng uy phong của người khác mà giảm đi chí khí của bản thân chứ?"

Nhị ca có chút bất lực, lại nghe Đại bá hỏi "Thành tích khảo thí của Lục Nhiên nọ thế nào?"

Ông chỉ tùy ý hỏi, Văn Ngọc nghe xong lại cho rằng phụ thân thực sự dễ ý, hẳn cùng Lục Nhiên là tiền sĩ cùng khoa, lại cùng làm thị lang, thường bị người khác lấy ra so sánh. Phụ thân cũng khó tránh muốn tranh cao thấp.

"Là điểm tuyệt đối, cha, lần này người đừng nói ta tự giảm chí khí của mình."

Đại bá "ách" một tiếng, tiếp "Hắn làm sao lại có thành tích thi cao như thế? Ta nhớ mấy năm nay chưa từng gặp qua."

"Lần này chuyện Đại Vận hà, ngoại trừ Tiết tướng lĩnh công đầu, nguyên bản đồ đều do hắn họa, giám sát công trình hắn cũng có một phần, hơn nữa lúc ấy ta gấp rút quay về thành thân, cũng là hắn ở lại giải quyết xong hậu quả. Công lao chông chất công bao, đương nhiên là lao công nhiều nhất rồi. Cha, dù người khác muốn nói thế nào, trong lòng người cũng không cần không thoải mái."

Tam ca cũng lắng lặng gật đầu.

Đại bá chỉ đáp "Cha hiểu rồi, chỉ là thành tích này quá chói mắt, nên muốn hỏi thử."

Ngược lại tổ phụ hình như có hứng thú với Lục Nhiên, lại hỏi Nhị ca + Tam ca rất nhiều vấn đề.

Từng nghe nói Lục thị lang này là nhân sĩ ngoài kinh, hơn nữa phụ mẫu trong nhà đã mất sớm, tổ phụ hơi thôn thức nói, "Thân thế gặp gênh thế này, vẫn có thể tuổi trẻ đạt được địa vị cao, đúng là hiếm có, hiếm có." Người khác không biết được phần lượng của Hộ Bộ thị lang này, nhưng ông hiểu rõ, Hộ Bộ vốn phải có hai vị thị lang, nhưng lúc Lục Nhiên đương chức lại một người làm việc hai người, cho nên lời nói này không hề khoa trương.

Tuy là trăm năm vọng tộc ở Giang Nam, nhưng rốt cuộc vẫn không được xem là người nhà, phụ mẫu chết sớm càng là trên tuyết thêm sương, nghĩ như thế, thị lang trẻ tuổi vẫn chưa qua lễ đội quan, cư nhiên một chút chỗ dựa cũng không có.

Văn Đàm nhớ đến đại ca ca này, bảo tháp của nàng còn do hắn đoạt được nữa, lúc này càng thêm đồng tình "Lục gia ca ca năm nay còn phải một mình qua tết a....."

Văn Chiêu lắng lặng ăn cơm, đột nhiên có chút nuốt không trôi.

Lục Nhiên mới từ bên thái tử về, một thân y phục dạ hành vẫn chưa thay.

Mùa đông năm nay tuyết rơi rất to, phương bắc vẫn tạm ổn, nhưng phương nam vốn hiếm khi có tuyết rơi, giờ một trận tuyết to khiến tồn thất nặng nề. Hơn nữa cuối năm, vừa trải qua vụ thu hoạch mùa thu, giờ lại đón trời rơi tuyết to vô cùng hiếm gặp. Ngày tháng an lạc của bá tánh chưa qua được bao lâu, giờ lại rơi vào trong tình cảnh đầu sôi lửa bỏng.

Thế mà hôm qua trên điện vẫn còn ca tụng hoàng thượng "Kim nhật kiến hà thanh".

Đối với nạn tuyết Giang Nam này, hoàng thượng cư nhiên để thái tử đi an bài việc cứu tế. Trong lòng thái tử vừa vui vừa lo còn hẳn thì hoàn toàn sầu ưu.

Thái tử vẫn ôm hi vọng, hi vọng phụ hoàng hẳn vẫn có một ngày có thể tin nhiệm, trọng dụng hắn. Nhưng Lục Nhiên ngược lại càng thấy, chuyện này chắc chắn có bẫy.

Hoàng thượng của giờ đây, làm sao vẫn có thể nói đến thân tình chứ?

Cởi đai áo, y phục dạ hành vừa cởi một nửa, lại nghe được chút tiếng động bên ngoài. Lúc này, hạ nhân trong phủ đều đã nghỉ ngơi rồi, làm sao lại còn có tiếng động này chứ. Lục Nhiên nhìn y phục dạ hành trên người, lập tức cúi xuống, giấu dưới gối.

Trở người nằm trên giường, nhắm mắt giả ngủ, lắng lắng nghe tiếng động bên ngoài.

Ngoài kia vang lên tiếng gõ cửa, trong lòng Lục Nhiên hoài nghi, nếu là kẻ xấu, sao có thể gõ cửa gõ cửa?

"Chủ từ." Là giọng của Ngụy Lương. Lục Nhiên thờ phảo một hơi, trong lòng nghĩ đến Ngụy Lương có việc gấp gì, cư nhiên giờ này còn đến tìm hắn.

Vừa mở cửa ra, lại thấy bên cạnh Ngụy Lương còn có một người, hệt như kiểu áo dạ hành vừa rồi của hắn, chỉ là nhỏ hơn một vòng mà thôi.

Y phục dạ hành cỡ nhỏ dường như rất vừa người, tuy mặt mũi không thấy rõ nhưng hẳn vẫn có thể nhìn thấy động tác cực nhỏ bên trong.

Nàng khẽ nghiêng người đứng thẳng, đầu cũng không nhìn về hướng hắn.

Lục Nhiên khoát tay báo Ngụy Lương lui xuống, Ngụy Lương tuân lệnh, chấp tay liền không thấy nữa.

"Sao nàng lại đến đây?" Hẳn dù ngạc nhiên nhưng càng vui mừng nhiều hơn. Trước giờ đều là hắn đến tìm nàng, giờ cư nhiên nàng lại tìm đến.

Văn Chiêu cũng là nhất thời xúc động, nghĩ đến người này một mình trong phủ ăn tết, không biết có cô đơn không, cho nên liền thay đồ đến đây.

Nhưng nhìn thấy vẻ vô lại của hắn, sự kiêu ngạo của nàng hình như cũng bị chó tha mất.

Nhưng rốt cuộc nàng vẫn không thể bị được thân thủ thuận lợi tiến vào trong phòng nàng của hắn, Văn Chiêu cảm thấy trên mặt có chút nóng. Nàng cư nhiên bị Ngụy Lương phát hiện, dùng phương thức này để gặp hắn, thực sự là mất mặt vô cùng!

Lục Nhiên nhìn thấy nàng không đáp, nhìn ra bên ngoài, liền kéo nàng vào phòng, đóng cửa lại.

Cả căn phòng lập tức chìm trong bóng tối, đáy lòng Văn Chiêu có chút bất an.

Lục Nhiên cảm nhận được tay nàng lạnh lạnh, liền nắm lấy tay nàng không buông, đang muốn kéo tay khác của nàng qua, lại bị nàng trốn tránh, nàng bảo "Cái này cho ngươi, tặng xong cái này ta liền quay về."

Mớ lòng bàn tay ra, bên trong là một sấp nến, hình dáng ra sao, trong bóng tối cũng không nhìn rõ.

Lần lộn trong ngư tiền, đương nhiên phải có tài nghệ hơn người một chút. Tay nghề này của nàng đã hoang phế rất lâu rồi, hôm nay làm lại khó trách có chút mới lạ. Hơn nữa vì thời gian gấp rút, cũng không khác xong khuôn đúc liền trực tiếp đóng nến, thế nên không có dáng vẻ tỉ mỉ tinh tế, màu sắc cũng đơn điệu, nhưng cũng ra hình ra dáng.

Lục Nhiên kéo tay nàng, cầm lấy sấp nến trong lòng bàn tay nàng, chạm vào một mảnh trơn bóng, hần khê sờ, hình như là một hình người.

Vân Chiêu rút tay mình về, trong bóng tối nghe được tiếng cười thấp "Không ngờ ta đã lớn thế này rồi vẫn nhận được quà mừng tuổi." Trong giọng nói của hắn ẩn chứa vui vẻ, khiến người bên cạnh nghe thấy cũng có chút vui.

Những lời này khiến lòng nàng chợt mềm mại, Lục Nhiên hẳn.....có lẽ mấy năm qua chưa từng nhận được những món quà nhỏ như thế rồi.

Thần hình trước mặt hình như khẽ chuyển động trong bóng tối, chẳng lâu sau lại phát ra chút ánh sáng từ ngọn nến, khiến cả căn phòng đều bao phủ ánh vàng ấm áp.

Lục Nhiên lúc này mới nhìn rõ hình dáng của nến sấp cư nhiên lại là hắn. Chẳng qua là dáng người như ngọc kia một thân bạch y. Hắn rất hiếm khi khoác áo bào trắng, cảm thấy có chút phô trương, chẳng qua nhìn dáng vẻ ngọn nến này một thân bạch y cư nhiên cũng không cảm thấy có gì bất ổn.

Vân Chiêu nhìn hắn lập tức dốt nến, khê hử một tiếng "Ta vẫn cho rằng ngươi sẽ giữ nó thật kĩ."

Lục Nhiên kéo nàng ngồi xuống bàn "Sấp nến trân quý này đương nhiên không thể bằng được cùng nàng trò chuyện dưới nến đêm." Trên thư án của hắn chất chồng công văn cao cả thước, nhưng thu gọn vô cùng ngăn nắp, hết như từng khối đậu phụ.

Đồ vật được đặt theo khuôn khổ nhưng hẳn lại không giống như thế, Vân Chiêu nhìn đốm lửa trên đầu của Tiểu Lục Nhiên, có chút buồn cười "May là ta không khác dáng vẻ của mình."

Khuôn mặt Lục Nhiên bị ánh nến chiếu đến như ngọc ấm rục rục, trên mặt cũng là ý cười thích ý, "Sau này nàng tặng ta nến sấp hình nàng đi, ta nhất định sẽ thật trân trọng, không để đầu nàng bị cháy."

Đôi mắt đen nhánh tựa mực của hắn bị ánh nến chiếu vào như phát sáng, Vân Chiêu cư nhiên có chút không dám nhìn lâu, trong lòng nổi lên chút hoảng loạn vô danh "Ta đã nói tặng xong liền đi."

Thoáng ngồi xuống, nhìn trên ô cửa đã đóng lại, nàng nhìn hình bóng hai người phản chiếu trên khung giấy cửa sổ, có chút dáng vẻ ám muội kiểu điển, thẹn thùng hỏi hắn "Để người khác nhìn thấy thì thế nào đây?"

Lục Nhiên chẳng những không thu liễm, ngược lại còn vuốt ve tay nàng "Dù sao thì danh tiếng bên ngoài của ta cũng là thiếu niên phong lưu rồi."

Vân Chiêu trừng mắt nhìn hắn một cái, rút tay về mắng "Thanh danh không tốt, người nhà ta cũng sẽ không nhận ngươi."

Nội hàm của câu nói này quá phong phú rồi, Lục Nhiên cơ hồ không giấu nổi vui sướng trong lòng. Hắn sớm đã suy nghĩ đến hôn sự của hai người, nhưng vẫn chưa có kết quả gì, thời cơ không phải là nguyên do, quan trọng hơn là thái độ của nàng.

Nàng tuy nói chấp nhận, nhưng hẳn rồi cuộc vẫn không rõ tình cảm của nàng có mấy phần.

Giờ đây câu nói kia làm rõ thái độ nàng.

Vân Chiêu chưa đáp lại, còn đang nghi hoặc, lại bị người kia ôm lấy. Hắn chỉ mặc trung y, trong phòng tuy có lò than nhưng vẫn còn thấy có chút lạnh, nhưng lồng ngực hắn lại nóng rục, cảm giác nóng rục này cách một lớp áo truyền đến, dường như khiến nàng cũng nóng lay.

Nàng cho rằng thái độ của mình đã rõ ràng, nhưng hôm nay nhìn thấy Lục Nhiên thành thạo giữ lấy nàng như thế, kì thực trong lòng vẫn có không ít bất an, vừa có được đáp án liền kích động như thế, nàng cũng khê cười lộ lên.

Bên hông hắn néo một cái, nàng dỗi nói "Nếu không thích chàng sao có thể để chàng hôn chứ, nửa đêm còn chạy đến làm gì?" Hình như nghĩ đến gì đó lại từ người hắn đứng lên, nhìn vào đôi mắt đen nhánh kia, giọng mang theo trịnh trọng "Ta không phải tình tình tùy tiện, chẳng đứng xem thường ta."

Thời khắc bảo vệ tiết tháo này, thẹn thùng gì đó đều phải ném sang một bên.

Lục Nhiên gật đầu đáp "Nếu nàng là một kẻ tùy tiện, ta chính là đáng đồ từ rồi."

Vân Chiêu bắt mất biu môi "Cho dù chàng là đáng đồ từ, ta cũng không phải là kẻ tùy tiện." Nàng trợn to mắt, dường như rất muốn hắn nói một câu thừa nhận. Dáng vẻ này, so với thường ngày thành thực đáng yêu hơn nhiều.

Trong lòng Lục Nhiên mềm nhũn, cười đến vỡ lại lại khoan dung "Phải phải phải."

Vân Chiêu cảm thấy bản thân hôm nay đã quá chủ động rồi, chẳng qua trong lòng lại không hề hối hận, chỉ là chuyện đúng mực vẫn phải nắm chắc, kiếp trước nàng tuy chưa từng nghiêm túc thích một nam tử nhưng nhiều năm như thế khiến nàng hiểu được đạo lý không bao giờ đủ, cho nên nói với hắn "Ta quay về đây."

Lục Nhiên nhìn nàng cười.

Nàng tự nhắc bản thân không được bị mỹ sắc của hắn dụ dỗ, lại nói lần nữa "Ta quay về đây."

Dưới ánh nến vàng, người nọ mềm mại thở dài một tiếng, tự vào phòng trong lấy cho nàng một chiếc áo choàng đen, còn mang theo chút hơi ấm. Lục Nhiên giúp nàng khoác lên, cột lấy đai lưng, nói "Lần sau nhớ phải giữ ấm hơn chút."

"Ai nói lần sau sẽ đến nữa."

Có nương này vẫn là không bắt được trọng điểm, Lục Nhiên cười rồi lại cười, thay nàng sửa lại áo choàng, lại giúp nàng đội nón lên "Về phủ tùy ý xử lý là được." Chiếc áo choàng này đương nhiên không thể để người khác nhìn thấy, Vân Chiêu gật đầu.

Nàng muốn đi, nhưng nhìn thấy Lục Nhiên vẫn có chuyện muốn nói, rồi cuộc vẫn nhìn hắn đợi hắn nói. Nhưng người nọ lại mang theo ý cười bảo, "Bộ pháp của nàng không đủ thành thực, không thể qua được phủ đệ cạnh phòng nghiêm ngặt."

Hắn nói như thế, Vân Chiêu nghĩ đến việc mình bị Ngụy Lương phát hiện, sau đó Ngụy Lương sâu xa nhìn nàng một cái, không nói hai lời liền đưa nàng đến phòng Lục Nhiên. Nàng thực sự không phải đến làm chuyện không thể gặp người mà, nhưng không tiện giải thích, chỉ đành đi theo hắn, dường như chứng thực gì đó hắn nghĩ vậy.

Lục Nhiên dường như nhìn ra chút phiền não của nàng, xoa đầu nàng "Lần sau nàng đến, ta có thể dạy nàng."

Câu này không thể trấn an được nàng, khiến nàng lại xù lông, Lục Nhiên quả nhiên lại bị nàng trừng thêm một cái.

Tình tình có nương này thật lớn, xoay người bước đi, áo choàng đen xoay chuyển một cái, lại có vài phần tiêu sái. Cho đến khi thân ảnh nàng hòa vào bóng đêm, Lục Nhiên mới đóng cửa lại.

Ngọn nến trong phòng vẫn đang cháy, Tiểu Lục Nhiên bị cháy mất đầu. Lục Nhiên cười, thổi một hơi, bóng tối nuốt trọn ánh vàng ấm áp.

Cũng không biết đây là sấp gì, sau khi thổi tắt lại thăng ra hương thơm ấm áp, dường như Vân Chiêu vẫn trong phòng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chám\)Net](http://EbookFull(chám)Net).

Chương 52: Cuối Cùng Cũng Thăng Thấn

Tuyết bên ngoài đã ngừng, phủ một lớp trắng dày trên mặt đất. Phủ Diệu, Phủ Cừ từ bên ngoài bước vào, trên mặt tuyết in một chuỗi dấu chân. Ánh mặt trời mùa đông khiến người khác yêu thích, chiếu lên tuyết trắng càng thêm lóa mắt.

Ai có thể nghĩ đến tuyết lạnh cao cả thước này cư nhiên lại đem đến cho Giang Nam một đêm dài đau khổ.

Tuyết to làm tắc núi, Vạn Hà cũng bị đóng lại. Bá tánh phía nam ngăn cách bởi Trường Giang, có nhà cũng không thể nào quay về. Hơn nữa những bá tánh ở khu xa bản hàn bị tuyết làm đổ nhà tranh, vô thanh vô tức ngủ cùng tuyết. Thu hoạch mùa thu năm ngoái vừa vui vẻ giờ lại bị trận tuyết to này đánh đến tan tác.

"A Trúc từ bên ngoài về, nói hôm nay có một vị quan ngư sử phần nọ mang hoàng thượng thân với tiểu nhân mà xa rồi hiền tài, không để hoàng thượng xử lý, hắn liền đâm cột chết rồi." Phủ Cừ lấy một ít mỡ xoa lên tay, ngừ khi có chút thốn thức.

Vân Chiêu nhìn người trong gương, lẳng lẳng không nói lời nào, điều đáng buồn nhất không phải lấy cái chết can ngăn mà là sau khi lấy cái chết can ngăn hoàng thượng vẫn thờ ơ, trong sách sử sau này cũng không hề nhắc đến một lời nào về vị quan ngư sử ấy.

Năm Thừa Bình thứ mười hai, rồi cuộc là một năm không yên bình.

Thời điểm vẫn chưa qua xong tết, hoàng thượng liền hạ lệnh cho thái tử đi Giang Nam cứu tế, phái người đi theo thái tử đều là những đại thần gần gũi với hắn, giống như hoàn toàn tin nhiệm hắn vậy.

Nhưng trong lòng Lục Nhiên vì thế sầu lo càng nặng nề hơn.

Đường đi rất xa, lại phải tạc sông băng, mới đến được Giang Nam. Trước mắt thái tử là một mảng trắng mênh mông, một thân vải thô dường như ẩn giữa tuyết trắng, tiến lên mới phát hiện người này đã cứng lại, đó là một phụ nhân. Tay bà vươm ra giống như đang khao khát ai đó có thể đến đây cứu bà. Phía sau bà là nhả tranh đã đổ, phía trước vẫn còn quần một vòng vải bông.

Trong lớp bông dày chắc ấy, khi mở ra cu nhìn nhìn thấy một đứa trẻ. Trong lòng mấy tùy tùng đều vui, muốn ôm đứa trẻ lên lập tức sưởi ấm, nhưng khi vươm tay thăm dò mới phát hiện ra đứa bé không còn hơi thở.

Thái tử chớp chớp mắt. Trong tuyết to lóa mắt này, hình như thấy hắn có chút lệ ý.

Dọc theo đường đi, tâm tình hắn có chút trầm trọng. Tình huống này so với tưởng tượng của hắn còn nghiêm trọng hơn nhiều. Khi đến vài nơi lân cận phía trước mới phát hiện ra ngân lượng cùng lương thực, vài vốc đem theo cứu tế đều không đủ.

Viết xong sổ con sai người đưa về, nghỉ trên đường có nhiều bất tiện, e rằng sẽ chậm trễ không ít thời gian, vì thế đoán người đi về thành trấn lân cận, đem vật đáng giá trên người thế chấp, đổi lấy lương thực vài vốc sau đó lần nữa vào sâu trong những thôn trang gấp gáp. Chỉ là thành trấn này cũng chịu ảnh hưởng của tuyết to, lương thực vài vốc đều cạn kiệt. Ngọc bội quý giá của bọn họ cũng không đổi được bao nhiêu.

Bọn họ ngày qua ngày chờ đợi trong nỗi lo lắng dày vò, ở trong khách điểm không có lò than để sưởi, thường ngày người cầm y ngọc thực giờ đây lại bị đóng đến chân tay bị loét, mấy tấm phúc của thái tử đều cảm thấy phía trên đang gây khó dễ với bọn họ, nhưng ngại sắc mặt của thái tử đều không dám nói. Dù sao người kia cũng là cha của người ta.

Chẳng qua vài ngày, mấy người này đều là bố y thô lương, hoàn toàn không nhìn ra trong đám người này cu nhiên có thái tử một triều.

Tìm được quan viên địa phương, bọn họ ngược lại tìm ra được một ít tồn lương nhưng rất cuộc cũng không nhiều, chỉ là nề mặt thái tử mà cho, nhiều thêm cũng không được, dù sao đi nữa đến lương thực của bọn họ cũng không còn nhiều.

Chỉ là.....nếu không quay về, bản thân bọn họ cũng không thể trở về được nữa.

Thời điểm rời đi, trên người thái tử không một xu dính túi, một thân vải bố thô ráp. Phía trước còn rất nhiều thôn trang chưa được cứu tế, cũng không biết còn nhiều người sống sót hay không. Thái tử quỳ xuống, hướng về hướng ấy, băng tuyết lạnh băng đóng đến đầu gối hắn sinh đau. Cuộc đời này hắn chỉ vì một người mà cong gối, giờ đây hắn hướng về những người chưa từng gặp mặt kia mà trịnh trọng quỳ xuống. Hắn không thể hoàn thành sứ mệnh của mình, vì sự vô năng của hắn làm mất đi cơ hội sống sót của những người có lẽ có thể còn cứu được.

Sau khi trở về, thái tử hôn mê trước cửa cung. Mà quyền sở con tấu thỉnh chẩn thêm giữa đường bị người khác tiết hạ, người đưa thư cũng không rõ tin tức.

Lúc thái tử tỉnh dậy nhận được tin tức này, quan viên đi theo hắn cứu tế bất lực, bị hàng chức bãi quan.

Hắn thân là người đứng đầu trong đoàn người, phụ hoàng thậm chí không trách hắn một câu, chỉ bảo hắn an tâm trên giường dưỡng bệnh.

Trong sự tàn nhẫn ôn nhu này, cõi lòng thái tử hoàn toàn lạnh lẽo.

Phụ hoàng của hắn vì chen ép hắn cu nhiên mượn sinh mệnh của bá tánh để đặt cược. Tuy rằng sau khi bọn họ quay về ông ta có sai quan viên đi cứu tế, vô số đầu gạo đã lên đường nhưng những ngày tháng trễ nải này đã làm chết đi bao nhiêu người, cũng không biết phụ hoàng đã từng nghĩ đến hay không.

Tùy từng nhìn thấy thái tử nhắm mắt, liền đứng yên trong góc, cả căn phòng chìm vào một khoảng trầm mặc.

Mấy ngày nay các quan viên ngự sử không ngừng ngăn cản hoàng thượng nghe lời tả thuật, khất khe với thái tử. Các triều thần bên dưới cũng không ngừng tranh chấp, trong triều mập mờ phân chia thành ba thế lực. Phe bảo vệ hoàng thượng, phe thái tử cùng với phe thanh lưu.

Phải đun nước sôi ở đầu, kiếp trước Văn Chiêu ngày thơ mờ mặt, kiếp này lại rõ ràng cho nên thoáng yên tâm hơn chút.

Phù Diêu thờ hôn hèn bước vào, nhìn thấy Văn Chiêu đang trích hoa mai, những hoa đó nhất định làm son môi còn gì tốt hơn nữa.

"Cô nương, sao nhìn người nhàn rồi như vậy?"

Lần hoa trong tay Văn Chiêu đã đây một nửa, nghe thấy giọng Phù Diêu liền xoay người qua. Kiếp này vì không liên quan đến hôn sự với thái tử, phủ quốc công liền có thể an toàn, dù cho gó hai bên không ngừng thổi, vẫn có thể đứng vững ở đây.

Nhưng đoạn thời gian này trong phủ dường như bị mây đen bao phủ, mưa gió trên triều đương nhiên cũng sẽ ảnh hưởng đến phủ quốc công, người hầu bên dưới nghe nói này nọ, cả đám người dường như tinh thần sa sút, câu nệ, không dám tùy tiện nói đùa, sợ bị chỉ tu chỉ trích. Cho nên Phù Diêu nhìn đáng vẻ này của Văn Chiêu, trong lòng có chút kì quái.

"Mới từ bên ngoài về, Phù Diêu gặp Tam công tử, Tam công tử gọi cô nương đến thư phòng một chuyện."

Cũng không biết là chuyện gì lại gọi nàng đến thư phòng.

Tam ca kéo nàng ngồi xuống, còn đỏ trỏ nóng cho nàng. Văn Chiêu yên lặng nhìn động tác của hắn, trực giác nói cho nàng biết Tam ca có chuyện quan trọng muốn nói với nàng.

Nhưng Tam ca ngồi đối diện, rũ mắt, không mở miệng. Trong lòng Văn Chiêu có chút nghi hoặc, lại đành phải chờ. Nước trà này pha không tồi, vừa mở nắp ra, hương trà liền thoáng thoảng khắp phòng.

"Chiêu Chiêu"

Nghe thấy Tam ca gọi nàng, Văn Chiêu đặt tách trà lên bàn.

Tam ca giương mắt nhìn nàng, trong mắt là một mảnh trịnh trọng. "Muội nói xem, phủ quốc công nên đứng bên nào đây?"

Văn Chiêu nghe xong, khẽ trợn to mắt, Tam ca vì sao lại hỏi nàng chuyện này.....

Văn Tập vuốt ve tách trà, vẫn nhìn nàng, dường như muốn nghe được gì đó từ miệng nàng. Văn Chiêu hít vào một hơi, khẽ lắc đầu.

Tam ca thờ dài một tiếng, đáng vẻ vô cùng bất đắc dĩ "Tam ca có thể phải rời đi một thời gian....."

Văn Chiêu kinh nghi, gấp đến độ kéo tay áo hắn hỏi.

"Tiết tướng trong triều cu nhiên tò thái độ." Thời điểm Văn Tập nói chuyện với nàng dường như hoàn toàn không xem nàng là một nữ tử trong khuê phòng, lại đem chuyện trên triều dính nói cùng nàng "Hôm nay có người trên bàn chỉ trích hoàng thượng làm khó dễ thái tử trong nạn tuyết kia. Tiết tướng lập tức phản bác lại hắn ta, nói hắn rắp tâm hại người. Xem ra, Tiết tướng muốn đứng về phía hoàng thượng."

Văn Chiêu cả kinh, khiến nước trà sánh ra, gấp không khí lạnh liền sinh ra phiến sương trắng. Tam ca vội nắm tay nàng, lật qua lật lại xem xét, chỉ bắn bữa một chút, Tam ca lại nhũn nhũn này, biểu tình so ra nghiêm túc hơn nhiều so với khi này nói phải rời đi.

Tam ca đang gấp nàng bôi thuốc, tâm tư Văn Chiêu lại hoàn toàn không đặt trên tay mình.

Kiếp trước, Tiết tướng rõ ràng là phe thanh lưu, phải trung lập, cho nên kiếp này nàng mới yên tâm để Tam ca bái ông ta làm thầy, mới có thể dễ mặc bản thân động tâm với một học trò khác của Tiết tướng.

Kiếp này tột cùng đã xảy ra chuyện gì, vì sao Tiết tướng lại sửa lại lập trường!

Phải biết rằng, với địa vị của Tiết tướng, dù không tò thái độ, hoàng thượng và thái tử đều không thể làm gì ông ta. Cho nên hướng hoàng thượng tò lòng trung thành với người khác là bảo vệ mạng sống nhưng với Tiết tướng mà nói chỉ là làm điều thừa thãi!

Bởi vì quan hệ sư đồ giữa Tam ca với Tiết tướng, phủ quốc công khó tránh sẽ phải đứng về phe hoàng thượng, nếu muốn đứng về phe thái tử sẽ như chấn đạp hai thuyền. Chẳng lẽ kiếp này phủ quốc công lại phải đứng về phía kẻ thù kiếp trước ư?

Nhưng giang sơn này cuối cùng vẫn sẽ thuộc về thái tử, chỉ cần thái tử có thể sống đến ngày kia. Hoàng thượng chẳng qua cho rằng bản thân có thể trường sinh bất tử, có thể thiên thu vạn đại làm hoàng đế mà thôi. Phe đứng về phía hoàng thượng cũng chỉ là phong cảnh nhất thời, sau này, đương nhiên là có bao nhiêu huy hoàng lúc sau liền có bấy nhiêu thế thảm.

Nhưng cho dù thế nào chăng nữa, phe bảo vệ hoàng thượng không hề thua kém với phe thái tử, vì đến hiện tại quyền sinh sát vẫn nằm trong tay hoàng thượng, thái tử có thể đứng vững, sống đến ngày tân hoàng đăng cơ hay không đều khó nói.

Văn Chiêu phục hồi tinh thần, Tam ca vẫn ôn nhu giúp nàng bôi thuốc.

"Tam ca, phủ quốc công cần báo tri phe trung lập." Câu này nói vô cùng ung dung nhưng cũng cực kì khẳng định.

Tay Văn Tập dừng lại một chút. Ngờ khi Chiêu Chiêu chắc nịch như vậy, hôm nay hắn quả nhiên đánh cược chính xác, "Chiêu Chiêu, muội biết được.....gì rồi?"

Trong phòng đột nhiên trầm mặc, có thể nghe được tiếng hít thở.

Văn Tập đột nhiên khẽ cười một tiếng, đặt tay trên đỉnh đầu nàng, nhẹ nhàng xoa xoa, bảo "Không nói cũng không sao, ta chỉ hi vọng có thể gánh bớt gánh nặng trong lòng muội mà thôi"

Văn Chiêu khẽ trợn to mắt. Tam ca đã ở trong lốc xoáy nhưng ý cười vẫn ám áp như thế. Hệt như năm đó hấn chắn trước người nàng, vẫn cười trấn an nàng.

Hai mắt nàng có chút cay cay, xoa mắt đáp "Lò sưởi nơi này của Tam ca thật ấm áp." Lời nói dối vụng về như thế lại không bị vạch trần, Tam ca khẽ thờ dài, kéo nàng ôm vào lòng. Văn Chiêu rơi vào mùi hương ấm áp, ngăn cách tất cả mọi thứ đang vây hãm nàng.

Nếu trên đời này có người tin tất cả những chuyện quái đản nàng từng trải qua, có lẽ người đó hẳn là Tam ca.

Văn Chiêu cắn răng, từ trong lồng ngực Tam ca thò đầu ra, nhìn thẳng hấn hỏi, "Nếu Chiêu Chiêu nói rằng bản thân từng sống qua một kiếp, Tam ca tin chứ?"

Đây là bí mật lớn nhất của nàng trong kiếp này, sau khi nói ra liền có chút nhẹ nhõm.

Văn Tập kinh ngạc không thôi, chuyện kèn đàn lần trước hấn cảm thấy Chiêu Chiêu hẳn là người mang năng lực kì dị nào đó, vì dụ như có thể thông hiểu tương lai chẳng hạn nhưng trước giờ hấn không nghĩ đến nàng từng sống qua một kiếp.....Sống qua một kiếp có nghĩa là gì? Là đã từng chết qua ư? Trong lòng Văn Tập đau thắt lại, phải chăng kiếp trước hấn không bảo vệ tốt Chiêu Chiêu khiến nàng hương tiêu ngọc vắn?

Văn Chiêu nhìn thấy Tam ca ngầy ngốc nhìn nàng không nói gì, thậm chí nếu hấn không tin, nàng chỉ đành vĩnh viễn đem bí mật này chôn giấu dưới đáy lòng.....

Biểu tình cực nhỏ ngầy ngốc này của Tam ca tuy vẫn tốt hơn là cười nàng nhưng vẫn khiến nàng cười không nổi. Sau đó biểu tình này chợt thả lỏng, trong mắt toát ra vẻ thương tiếc cùng đau đớn kịch liệt, từng đợt từng đợt quẩn lầy nàng khiến nàng không thể cử động.

Nàng bỗng rơi vào lồng ngực của Tam ca, hấn ôm nàng thật chặt, giọng nói có chút nghẹn ngào "Chiêu Chiêu vất vả rồi, khoảng thời gian dài như thế, nhất định là rất mệt....."

Văn Chiêu mờ to mắt, không để nước mắt rơi xuống, tranh chữ trong phòng Tam ca đều như mờ mờ, không thấy rõ.

Tam ca vui cười trong tóc nàng, nàng cảm nhận được chút uon ướt, nghe Tam ca hỏi bên tai nàng "Lúc đó ta ở đâu, kiếp trước ta không bảo vệ Chiêu Chiêu thật tốt ư?"

Nước mắt nàng rớt cuộc cũng rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Dời Đến Lũng Hữu

Edit: Halley

Beta: Rosenychungchung

Văn Chiêu biết Tam ca nàng không phải là người ưa khóc, nhưng hôm ấy nghe nàng nói kết cục sau đó của bọn họ, Tam ca ôm nàng rất lâu không nói gì, đến khi nàng rời đi hốc mắt vẫn hồng hồng.

Trải qua chuyện này, Tam ca càng thêm kiên định rút đi.

Lúc này Lục Nhiên đang bồi thái tử uống rượu đến nửa đêm. Vài năm trước, nụ cười của thái tử hết như ánh mặt trời sạch sẽ, dù cục diện áp bức khó giải quyết thế nào, trong lòng hấn vẫn tràn đầy hoài bão, hào khí tuổi trẻ ngút trời, muốn thiên hạ thái bình, mà bây giờ nụ cười trước mặt lại ngập tràn chua xót, nằm say vật trên bàn.

Lúc ấy đến giờ chưa đến chín năm. Thời gian như thoi đưa, chưa đến mười năm cánh còn nhưng người ấy đã biến mất rồi.

Thời điểm Thừa Bình năm thứ ba, Trường Giang lũ lụt, mà thái tử chẳng qua chỉ là một hài tử mười tuổi. Tà hoàng hậu mang lòng chúng, vì muốn bảo hộ huyết mạch liền đề phòng cả hài tử mười tuổi, tính kế sai hấn ra ngoài. Nhưng thay đổi góc độ suy nghĩ, đây cũng là do thánh tâm? Vì lòng chúng trong bụng này lại có thể dễ dàng đem nhi tử của hoàng hậu trước kia đuổi ra ngoài cung, chẳng phải chứng minh lòng thai trong bụng bà, vô cùng có khả năng trở thành người tôn quý nhất sao?

Nhưng hoàng thượng đối với nhi tử của mình lại thờ ơ, tùy ý sai một hài tử mười tuổi đi đốc công cứu tế.

Vì thế thái tử đến Giang Đô, gặp gỡ Lục Nhiên vừa mới mở cõi không lâu.

Tiền bạc cứu tế truyền xuống bị các đại thần cắt xén từng tầng, vì biết thái tử ở chỗ này, đã thu liễm bớt, nhưng khi đó thái tử vẫn còn nhỏ tuổi đơn thuần, trong mắt không chấp nhận được hạt cát, lúc ấy thái thú Giang Đô đứng trước mặt hấn, thái tử giận mắng ông ta không chút lưu tình.

Thiếu niên nhỏ nhỏ đứng ở đại sảnh, lạnh lùng trừng mắt, mắng những đại thần vai rộng bụng to như "chuột đồng", đáng về thập phần khỉ thế, những đại thần đó nhìn lệnh bài bên hông thái tử, bộ dáng rù đầu thụ huấn.

Cuối cùng thái tử hừ lạnh một tiếng, lệnh những đại thần này sớm đem các khoản cắt xén được đưa ra, nói xong liền phất tay áo bỏ đi.

Khi đêm xuống trong ỗ chân hấn liền xuất hiện một con chuột đồng.

Thái tử ở trong cung trước giờ chưa từng thấy qua thứ này, lập tức bị dọa đến nhảy dựng lên, gọi tùy tùng tiến vào, nhưng không ai nhìn thấy con chuột kia.

Hấn cảm thấy trong lòng bức bối, nghĩ đến thời điểm ban sáng gần đỡ mắng những đại thần nọ, cảm thấy những người đó trên cột hấn, tức giận đến không thờ được nhưng lại không tra ra người làm chuyện này.

Ngày thứ hai, thái tử liền ở trong khách điểm, thái thú mời hấn ba lần, đều bị cự tuyệt.

Ở khách điểm, hấn gặp phải một thiếu niên xấp xỉ tuổi hấn. Người nọ so với hấn cao hơn một chút, phần điều mày ngọc rất đẹp, trong lòng thái tử liền đối với người nọ nảy sinh vài phần hảo cảm, bởi vì hấn từ nhỏ đều thích những thứ xinh đẹp.

Thái tử hỏi người nọ từ đâu tới đây, thiếu niên kia liếc hấn một cái, chỉ chỉ dưới chân.

Từ dưới đất chui lên sao? Thái tử kinh ngạc không thôi, người này chẳng lẽ là đang trêu hấn?

"Người địa phương." Thiếu niên kia nhìn đáng vẻ hấn có chút kinh ngạc, liền giải thích một câu.

Thái tử cảm thấy người này tựa hồ có chút lảo thành, liền cùng hấn nói thêm vài câu. Đang nói chuyện, bên ngoài có một thiếu niên lớn hơn chút đi vào, thiếu niên kia ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, người nọ phảng phất không nhìn hấn, chỉ nhìn chăm chăm vào người địa phương thú vị trước mặt hấn. "Những người đó ta đã thay người giải quyết, người có thể trở về."

Thái tử nghe xong như thế, như gặp một hồi hi kịch, đối với Lục Nhiên liền có cảm giác đồng bệnh tương lân, "Hóa ra người cũng giống với ta, đều bị đuổi ra khỏi nhà sao?"

Lục Nhiên không đáp hấn, chỉ nhìn hấn một cái, nói "Nếu không có nhà về, người có thể đến Lục gia tìm ta. Ta tên Lục Nhiên."

Thời điểm hai người đã đi xa, thiếu niên lớn hơn dường như có chút ý tứ trách cứ Lục Nhiên, "Chính người còn khó khăn như thế mà còn muốn tốt bụng tiếp tế người khác?"

Trong lòng thái tử không thể tin được, "Tiếp tế" gì chứ? Hấn chính là dưới một người trên vạn người trong toàn Hoa Hạ này.

Nhưng rất nhanh, hấn liền tiến vào trong Lục phủ.

Họ Lục này là thế gia ở Giang Nam, mạch này tuy là dòng chính, nhưng nhân khẩu đơn giản. Điều khiến thái tử thấy kỳ quái chính là trong Lục phủ chỉ có vài người nhưng hạ nhân lại đặc biệt nhiều, có vẻ cực kì khỉ thế nhưng từ bỏ trí bên trong lại thấy được không phải là dạng người thích xa hoa khoe khoang.

Thái thú nghe nói hấn ở trong Lục phủ, lúc này mới không tới quấy rầy hấn. Chắc là cảm thấy nếu xảy ra vấn đề gì có thể đẩy cho Lục gia, nếu là ở khách điểm, thái thú như ông không thể thoái thác tội mình.

Chỉ là không nghĩ đến, hấn vừa ở lại liền ở suốt hai năm.

Đến thời điểm rồi đi, thái thú còn có ý đến đón hấn, khiến phụ hoàng luôn cho rằng hấn vẫn ở trong phủ thái thú. Thái tử không muốn để hấn như ý nguyện, hồi cung liền cáo trạng với phụ hoàng nói mấy người thái thú kia còn ném chuột vào trong chân hấn.

Vẫn chưa nói xong, liền bị phụ hoàng hấn đánh gãy, phụ hoàng cau mày, lại không có ý ra mặt thay cho hấn, chỉ hỏi "Đường đường là nam nhi lại sợ một con chuột?"

Thái tử lập tức không nhiều lời, sợ phụ hoàng thất vọng vẻ hấn. Chẳng qua cũng không sao nữa rồi, hai năm trôi qua, hấn sớm đã không canh cánh chuyện kia trong lòng, chỉ là..... trong lòng hấn vẫn có chút khó chịu. E rằng đến tận bây giờ, phụ

hoàng vẫn không biết gì về chuyện hai năm đó của hắn.

Hôm sau, mấy người Lục Nhiên ở trong Tiết phủ thương nghị sự tình, Tiết tướng ngồi ở vị trí chủ đạo, dường như có chút mệt mỏi. "Mấy ngày gần đây trên triều đình nổi giông bão, nếu lập trường của các người không giống với ta, lập tức nói ra, ta không cưỡng cầu."

Mọi người nhìn nhau, không ai đứng ra, Tiết tướng đứng về phía hoàng thượng, nếu không đứng cùng phe, bị hoàng thượng biết được, không phải nghĩ bọn họ theo phe thái tử sao? Hiện tại địa vị trong triều của phe thái tử đang trong nghịch cảnh. Dù chưa đến tình cảnh tệ nhất, nhưng đang ở trong thế bất ổn, chỉ cần một sai lầm cá tập thể sẽ bị công kích, hoặc sẽ bị xử trí. Thâm trạng như vậy làm không ai dám đứng chung hàng.

Lúc này một người bước ra giữa, chấp tay trầm giọng nói, "Học trò tự thỉnh rút lui, khẩn cầu lão sư trước mặt hoàng thượng nói một lời."

Nội đường càng thêm an tĩnh.

Tiết tướng cười than một tiếng, "Phủ Vinh quốc công định làm thanh lưu sao?"

"Thời bình thì xuất, loạn thế thì ẩn. Học trò đã ra làm quan, cho đến ngày nay chỉ nghĩ cách nào tránh xa hỗn loạn một chút." Văn Tập cũng không trực tiếp trả lời vấn đề của Tiết tướng.

Tiết tướng gật đầu, "Lời này vẫn là đúng nói ra, trong lòng hoàng thượng, hiện tại chưa phải là loạn thế."

Thời điểm nói chuyện thoáng nhìn qua Lục Nhiên, thấy hắn yên lặng đứng đó, không có ý tứ dao động, lúc này mới vừa lòng cười.

Lục Nhiên nhìn sự kiện định muốn rời xa kinh thành của Khương Văn Tập, trong lòng ngập tràn chua xót. Văn Tập vì không dễ bị kéo vào phe hoàng thượng liền thỉnh cầu rời đi, như vậy.... Sự tình của hắn cùng Văn Chiêu lại phải chờ đến sau này rồi.

Chờ đến khi thiên hạ đại định, hắn có thể không cần kiêng kỵ gì nữa, đường đường chính chính mà nghiêng ngang cười nàg, cũng không biết là phải chờ đến bao lâu nữa. Lục Nhiên đột nhiên cảm thấy mùa xuân năm nay có chút lạnh.

Mùng bốn tháng hai này, hoàng thượng hạ chỉ đem chuyển một nhóm quan ra ngoài. Không biết có phải do quan hệ với phủ quốc công không, Khương Văn Tập bị phái đến Lũng Hữu đồng đốc và giàu có, nhậm chức Trung Châu.

Ngoại trừ một bộ phận muốn tránh họa rồi đi được chuẩn tầu, trong đó còn không ít viên quan có quan hệ với thái tử. Những quan viên đó không ít người đạt thành tích cao trong đợt khảo thí, dù không thăng quan cũng bảo toàn quan chức, nhưng vì hoàng thượng quyết tâm chen ép thái tử mà bị đẩy đi nơi xa khổ hần. Những người này phạm sai lầm lớn nhất chẳng qua cũng chỉ là "Bồi nhọ mưu hại" thiên sư mà thôi.

Đây là đợt thay máu quan viên lớn nhất trong những năm gần đây, làm triều thần trên dưới ai cũng bất an.

Thăng quan đương nhiên cũng có, là phái bảo hoàng. Thuộc hạ cùng học trò Tiết tướng đều có tên. Tỷ như Lục thị lang kia, đã thăng thành là chính tứ phẩm trung thư thị lang, tuy vẫn là thị lang nhưng phân lượng hoàn toàn không giống trước kia.

Một là phụ tá của Hộ Bộ thượng thư Trương đại nhân, một là phó quan của toàn tỉnh trung thư, cùng một trung thư thị lang khác phụ tác cho trung thư lệnh đại nhân. Mà chức trung thư lệnh là Tiết tướng kiêm nhận.

Xem ra phân lượng của Lục Nhiên ở phe Tiết tướng ngày càng cao rồi....

Văn Tập trước đó không thương lượng cùng người nhà, vậy nên thời điểm tin tức bị điều chuyển truyền đến trong phủ, liền xuất hiện sóng to gió lớn. Tần Thị bỗng dưng rơi lệ. Văn Tập rồi đi không biết năm nào mới có thể trở về, hắn từ nhỏ lớn lên trong kinh thành, đột nhiên xa quê, rất lâu sau có thể cũng không trở về, không biết có thể thích ứng không. Nhưng Tần Thị lại có chút giận, Văn Tập quá thật cùng Văn Chiêu là thân huynh muội, gặp chuyện lớn liền tiền trạm hậu tầu, khiến trưởng bối họ lo lắng không yên.

Văn Tập đứng ở giữa Thọ Duyên đường, tổ phụ tức giận trừng mắt nhìn hắn, đập bàn hỏi, "Khương gia chúng ta khi nào lại cần phải trốn trốn tránh tránh như vậy há?"

Văn Tập lẳng lặng đứng yên, nghe tổ phụ nói gần, không nói câu nào. "Khương Thế Mậu ta cũng không tin, ai có thể động đến phủ Vinh quốc công chúng ta! Còn cần người phải đi ra ngoài ư?" Tổ phụ nói chuyện như sấm rền, tổ mẫu một bên yên lặng rơi lệ, một màn này làm trong lòng Văn Tập thấy vô cùng khó chịu.

Tổ phụ giận đến công tâm, mặt đỏ bừng bừng, Đại bá dù có chút sợ tổ phụ, vẫn mở miệng nói, "Phụ thân xin cẩn thận lời nói..."

Ông nói lời này xác thật có chút đại nghịch bất đạo, nếu bị người có tâm tư bên ngoài đồn thổi, chỉ sợ sẽ làm hoàng thượng tức giận. Văn Chiêu thở dài trong lòng, nếu tính tình táo bạo của tổ phụ có thể sửa chữa thì tốt rồi, chỉ là tổ phụ không thích nghe ý kiến từ từ, ngay tổ mẫu bà nói đều không chú tâm, huống chi là cháu gái như nàng. Nghĩ đến chuyện không lâu sau sẽ phát sinh, Văn Chiêu cảm thấy bất luận thế nào cũng phải nghĩ cách cảnh báo tổ phụ.

Tổ phụ ném chén trà thật mạnh, dường như không có chỗ phát tiết, "Hừ" một tiếng, xốc áo bỏ đi, "Tùy người vậy."

"Chỉ là khi trở lại đừng tổ khổ."

Thời điểm tổ phụ rời đi, bước chân rất nhanh, dường như có vật đáng sợ nào đó đang bám theo ông.

Đại bá nhìn Văn Tập một cái liền đi theo ra ngoài, Nhị ca vỗ vai hắn, "Việc đã định cục, trấn trọng đi" Lần này quan viên điều chỉnh hoàn toàn không theo lẽ thường, theo thành tích hắn không được thăng quan, chẳng qua vì hắn không đứng theo phe phái nào. Hiện nay là thời điểm nhạy cảm, Tam đệ muốn tránh họa cũng là điều có thể lý giải.

Văn Tập gật đầu.

Đợi một lúc lâu, mới thấy cha đi đến.

Trên mặt Nhị gia thậm chí mang theo nét cười, trấn an hắn nói, "Văn Tập con làm rất đúng!". Theo suy nghĩ thông thường cả nhà đều cảm thấy Văn Tập hẳn nên lưu lại, nhưng theo sự tình hiện nay nếu không cẩn thận sẽ liên lụy đến tính mạng toàn phủ, bọn họ không thể mạo hiểm.

Nhị gia tuy trấn an Văn Tập, trong mắt lại đầy đau thương, vì đảm bảo cho an nguy cả nhà thế nhưng lại hi sinh một văn bối chưa làm lễ đội mũ, người này lại là con ông....Ông bước đi cực kì gian nan, đi chưa được mấy bước liền xoay người lại, "Cũng có thể không cần rồi nhỉ, nếu không chúng ta đứng về phía hoàng thượng?"

Vừa nói xong chính Nhị gia cũng cảm thấy hoang đường, thánh chỉ đã hạ, há có đạo lý thu hồi. Nhưng mà, nếu Văn Tập trước khi thỉnh rời kinh có thể cùng bọn họ thương nghị, hiện tại có lẽ kết quả đã khác.

Bởi vì Văn Tập có quan hệ sự đồ với Tiết tướng, phủ quốc công không thể theo phe thái tử, chỉ có thể thuận theo hoàng thượng, bọn họ cũng không thể biết hoàng thượng có khả năng thiên thu vạn đại không. Rốt cuộc từ xưa đến nay, không có hoàng đế nào trường sinh bất tử, chỉ có hoàng đế bỏ mình vì dân được.

Trong đầu Văn Tập lần nữa nghĩ tới những chuyện mà hoàng thượng sẽ làm đối với Khương gia ở kiếp trước, lắc đầu cười với Nhị gia.

Trên mặt Nhị gia hiện lên vẻ an nhần, xoay người bước đi thật nhanh.

Văn Tập nhìn theo bóng Nhị gia, vẫn đứng bất động, một lúc sau có một bàn tay nắm lấy tay hắn, Văn Chiêu ngừng đầu lên nhìn hắn, "Tam ca, chúng ta đi thôi."

Đối với Văn Chiêu mà nói,chỉ cần Tam ca có thể bình an sống sót, ở kinh thành làm quan hay phát triển ở nơi khác đều tốt, nhất định phải có một chỗ lập thân.

Mất năng thực bình tĩnh, lại có khả năng trấn an lòng người. Văn Tập nắm tay nàng, cùng bước ra bên ngoài.

Bên ngoài là quang cảnh đầu xuân, nắng vừa đủ, gió có chút se lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Qua Sinh Thân

Edit: Halley

Suốt đợt được đi Tam ca đều không buông tay Văn Chiêu, cùng nàng đi vào Xuân Lan viện.

Trong đình Vọng Nguyệt, trên trán Tam ca có lộn tóc bị gió xuân thổi bay, mềm mại lay động. Văn Chiêu biết Tam ca có chuyện muốn nói với nàng, liền lẳng lặng chờ.

"Chiều Chiêu.....Tam ca trước khi đi, bồi muội qua sinh thân lần này." Tam ca nhìn mắt nàng, thậm chí có chút cẩn thận là lạ.

Từ năm Văn Chiêu lên năm đã không đón sinh thân. Bởi vì ngày đó là ngày mất của mẫu thân nàng.

Ngày mười tháng hai là sinh thân của nàng cũng là ngày gổ của mẫu thân.

Tháng hai, năm Thừa Bình thứ ba, Văn Chiêu bị ngã ngựa, đụng phải đầu, hôn mê mấy ngày mới tỉnh lại. Thời điểm tỉnh dậy, khóc đòi mẫu thân thì phụ thân hốt mất hồn hoảng hoảng nói mẫu thân bị bệnh, không thể tới thăm nàng được.

Hài tử nhỏ nho xốc chân lên muốn bước xuống, khẩn trương nói, "Mẫu thân bị bệnh, Chiêu Chiêu phải đi thăm."

Phụ thân giữ nàng lại, đắp kín chân lại, lần nữa bảo "Ngoan, đừng để bị cảm lạnh. Mẫu thân con.....nàng bị bệnh đậu mùa, sẽ lây bệnh, Chiêu Chiêu không cần đi thăm."

Văn Chiêu đáp rằng không sợ, thấy thần sắc phụ thân đột nhiên nghiêm túc, cảnh cáo nàng nếu bị lây bệnh sẽ ngủ mãi không tỉnh, không thể nhìn thấy phụ mẫu nữa.

Ngay lúc đó phụ thân chỉ là vì muốn trấn an nàng, để nàng không đi tìm mẫu thân, lại không nghĩ rằng những lời này khiến nàng khóc đến nửa đêm. Nàng từ nhỏ thông tuệ hơn so với bạn cùng lứa, vừa nghe lời này liền biết mẫu thân bệnh nguy hiểm đến tính mạng, nghĩ đến nếu mẫu thân thực sự mất đi, Văn Chiêu liền khịt khịt thở không nổi, cuối cùng khóc đến mệt mỏi ngủ thiếp đi trong lòng phụ thân.

Mùng năm ngày đó, Văn Chiêu nghĩ đến sinh thân của mình, bất luận thế nào nàng cũng phải nhìn mẫu thân một chút. Mẫu thân còn thiếu nàng quả sinh thân.....

Nghe nói từ sau khi mẫu thân sinh bệnh liền chuyển đến phòng bên. Đêm đó nàng dựa vào vóc đáng nhỏ bé, lén lút ra ngoài cửa phòng, thấy phòng của phụ thân đã tắt đèn, trong lòng Văn Chiêu mừng thầm, khẽ muốn bước vào.

Cũng không biết có phải trời cao thương xót hay không, muốn giúp nàng thực hiện tâm nguyện, trong phòng lại không có nhà hoàn gác, Văn Chiêu thấy trên giường của phòng bên có một người, trong lòng vui vẻ, nàng mặc kệ bệnh truyền nhiễm gì đó, chỉ muốn gặp mẫu thân.

Nhưng chờ đến khi nàng tới gần lại thấy mẫu thân lưng về phía nàng, thân mình run run, dường như đang khóc, chỉ là tiếng khóc này nghe hơn là lạ, không giống tiếng mẫu thân.....

"Mẫu.....thân?"

Trong phòng tối đột nhiên vang lên tiếng gọi non nớt, âm thanh nức nở đột nhiên im bặt.

Trong lòng Văn Chiêu đột nhiên sinh ra chút khủng hoảng, vẫn không dợi nàng nghĩ kỹ vì sao lại khủng hoảng, người trên giường liền tiến đến ôm chặt nàng, nước mắt ướt đầm cổ nàng.

"Tại sao lại là cha? Mẫu thân đâu rồi?"

Người ôm chặt nàng không nói gì, vẫn luôn ô ô khóc, dường như dưới bóng đêm bao phủ, ông mới không hề kiêng kỵ mà phát tiết bi thương.

Văn Chiêu vẫn còn ngờ ngác mãi cho đến khi Tam ca nắm tay nàng dẫn vào lĩnh đường, mới bừng tỉnh phát giác mẫu thân đã không còn nữa, mà ngày mẫu thân qua đời, chính là sinh thân của nàng.

Nàng thất thần rơi lệ, Tam ca lau từng giọt nước mắt của nàng. Nàng hỏi có phải mẫu thân nằm trong hộp gỗ bên trong, Tam ca rung rung mắt, gian nan gật đầu.

Rất nhiều ngày về sau, Văn Chiêu ngẫu nhiên cũng nhớ tới sinh thân đen tối đêm đó, lại cảm thấy có chỗ quái lạ không nói rõ được.

"Tam ca....."

Tam ca nhìn ra nàng muốn cự tuyệt, ôn nhu gọi nàng nói, "Những năm gần đây điều mà Tam ca hối hận nhất chính là không đón sinh thân cùng muội, bây giờ rồi đi không biết mấy năm, Chiêu Chiêu thành toàn cho Tam ca được không?"

Đêm đó Văn Chiêu liền đến từ đường muốn thỉnh tội bất hiếu. Năm nay nàng phải vì Tam ca mà đón sinh thân một lần.

Đi đến bên ngoài từ đường, hạ nhân giữ từ đường thấy nàng liền có chút kinh hoảng, Văn Chiêu nghe thấy bên trong có tiếng người truyền đến, bèn ra đầu im lặng với bọn họ. Nàng thoáng thăm dò thì thấy đó là phụ thân.

"Văn Tập phải rồi đến một nơi khác, nàng hãy phù hộ con bình an thuận lợi....." Không nghĩ tới phụ thân lại tới thăm mẫu thân lúc này.

"Đã qua chín năm, Văn Tập càng ngày càng giống nàng, thường xuyên làm ta cảm thấy hoảng hốt...."

Ngữ khí của phụ thân bình đạm lại làm Văn Chiêu suýt nữa rơi lệ.

Trong dĩ vãng, ngày gỗ của mẫu thân, phụ thân đều hết như không qua đau buồn hay thương cảm, tuy rằng trên mặt không thể hiện, nhưng tâm tư Văn Chiêu tỉ mỉ, dễ dàng phát hiện ra. Vì vậy nàng luôn có chút oán tình cảm phụ thân đối với mẫu thân đã phai nhạt đi, nhưng hôm nay lại thấy phụ thân đau buồn như vậy.

Chẳng lẽ là bởi vì Tam ca muốn rời kinh?

"Chiêu Chiêu". Đột nhiên có tiếng gọi khiến nàng giật mình một cái, thấy người đến là Tam ca, Văn Chiêu thờ dãi nhẹ nhõm, thương cảm vừa rồi đột nhiên tiêu tán.

Hai hạ nhân họ thấy Tam ca như được đại xá liền hướng hần chào hỏi. Tam ca lên tiếng đương nhiên phụ thân cũng nghe thấy. Phụ thân liền từ đệm hương bỏ đứng lên, vỗ vỗ vai Tam ca, nhìn Văn Chiêu ở phía sau một cái mới bước ra ngoài.

"Tối hôm đó lúc Tam ca gọi muội, muội đang nghe phụ thân trò chuyện cùng mẫu thân."

Văn Tập thoáng chút áy náy nói, "Là Tam ca không chú ý, quý rầy phụ thân cùng mẫu thân."

Sau đó, hai người tiến vào từ đường. Bài vị mẫu thân đã không còn góc cạnh, vừa nhìn liền biết bài vị luôn được người vuốt ve quá mức.

Văn Chiêu cùng Tam ca hướng mẫu thân thỉnh trọng khấu đầu. Ở giữa là bức họa tổ tiên Khương gia, từ lúc nàng hiểu chuyện vẫn luôn thấy ông mang đôi mắt thương xót mà nhìn hậu nhân của mình, ánh nến nội đường lay động, bóng họ nhẹ nhàng lay động phía sau.

"Nữ nhi bất hiếu, năm nay đón sinh thân vào ngày gỗ của người....." Văn Chiêu lâm bảm

Tam ca cách nàng vài thước, trong miệng thì thầm gì đó, nàng không nghe rõ. Chỉ có bài vị đằng trước khẽ bay nhẹ nhàng mù mịt.

Hí tặc của đại ca so với sinh thân của Văn Chiêu diễn ra càng sớm hơn.

Vốn dĩ hí tặc này an bài vào tháng ba, thời gian vừa vặn đúng lúc cảnh xuân đẹp nhất. Nhưng đại ca nghĩ Văn Tập lần này rồi đi không biết khi nào mới về, liền muốn tổ chức hí sự sớm hơn xem như tiễn biệt Tam ca.

Trong những ngày âm đạm như thế, hí sự đến vừa đúng lúc.

Bởi trong triều thế cục khẩn trương lắm lòng người hoang mang hoảng sợ, hí sự cũng được làm đơn giản, chỉ là bày tiệc trong Khương phủ, phát tiền mừng cho hạ nhân và phong bao đỏ cho các văn bối.

Đại ca thường ngày đáng vẻ lạnh lùng, hôm nay mặc một thân hi bảo khiến hần có vài phần ôn hòa. Một mảy mẩn vui vẻ cùng mọi người nói chuyện, dường như tạm thời quên Tam đại hần sắp phải xa kinh đi ngân đậm tới Lũng Hữu.

Đêm nay Tam ca cùng Đại ca Nhị ca cạ chén từng li từng li, dường như không say không thôi, cũng không có trường bối nào mở miệng khuyên bảo.

Thời điểm tiệc tàn, Đại ca khoác vai Tam ca, nhẹ nhàng dặn dò, "Đi đến đó liền đặt mua một tòa nhà tốt, mua nhiều hạ nhân, cố gắng tự chiều cổ tốt cho bản thân."

Nhị ca cũng nói, "Bên đó là địa bàn Quảng An Vương, đệ cùng bọn họ có quan hệ tốt, mọi việc chắc không quá khó khăn."

Tam ca gật đầu, "Đại ca Nhị ca cứ yên tâm"

Ngày sinh thân, Tam ca đã sớm tới gõ cửa phòng Văn Chiêu.

Văn Chiêu lúc này đang ngồi trước gương trang điểm, tóc xõa sau lưng, Phù Diêu đang giúp nàng chải tóc, nhìn thấy Tam ca lập tức hành lễ gọi Tam công tử.

Văn Tập nhìn mái tóc Văn Chiêu xõa dài mượt như tơ, trong lòng cảm thán trong vô tri vô giác Chiêu Chiêu đã trưởng thành là một đại cô nương rồi.

"Đề ta làm" Văn Tập lấy lược từ tay Phù Diêu, một tay nhẹ nhàng đặt ở đầu vai nàng, hai người cùng nhìn về phía gương. Văn Chiêu nhìn khóe miệng Tam ca cười trấn an lẫn hoài niệm, trong nhất thời không nói nên lời.

"Thời điểm mà hè, lúc trên thuyền Tam ca cũng từng chải tóc cho muội, Chiêu Chiêu búi tóc nam tử cũng thật đẹp. Chỉ là Tam ca không xứng chức, lâu như vậy, cũng chỉ biết búi kiểu đơn giản. Tam ca đáp ứng muội học bơi, cũng nuốt lời, chẳng qua là khi tới nơi đó hẳn là có thời gian học. Thời điểm trở về dù có từ đình Vọng Nguyệt ngã xuống cũng không sợ....." Tam ca chưa bao giờ lại nói nhiều như vậy, giờ đây lại vừa chải tóc cho nàng vừa nói không ngừng, Văn Chiêu chỉ lẳng lặng nghe, không muốn ngắt ngang lời hắn.

"Nói ra từ lúc Chiêu Chiêu sinh ra, Tam ca mỗi ngày đều muốn nhìn thấy muội, ngay cả khi đi công vụ cũng muốn mang muội theo. Đột nhiên có một ngày không thấy muội, cũng không biết có thể thích nghi được hay không....."

Tam ca khẽ cười nhẹ, lại nói, "Chiêu Chiêu giống như trưởng thành trong một đêm, nhưng Tam ca thấy Chiêu Chiêu vẫn là hài tử khóc đòi theo sau huynh, muốn bỏ cũng không bỏ được.....Lúc đó Chiêu Chiêu tám ba bốn tuổi, Tam ca cũng mới tám tuổi, là lúc muốn tự do, lại có một tiểu gia hỏa suốt ngày muốn treo trên người ta. Nếu không để ý hoặc hung dữ với muội, muội lại khóc không dỗ không chịu nín."

Tam ca nói những chuyện đã lâu về trước, năm tháng xa xăm lại thêm thời gian kiếp trước của nàng. Văn Chiêu có chút không nhớ rõ nhưng vẫn có thể hình dung ra. Cảm thấy hình ảnh tiểu nữ hài ba tuổi thích người đã chôn quá sâu trong lòng

nàng, có nỗ lực cũng không thể nhớ, nhưng những ngày thơ đáng yêu của nàng đều lưu giữ như mới trong lòng Tam ca.

Hóa ra những gì tốt đẹp nhất của nàng đều được Tam ca trân quý giữ trong lòng.

Mắt Văn Chiêu có chút ướt, còn cười bảo "Tam ca đừng nói đến những chuyện này, lại làm muối khóc không đổ được....."

Văn Tập không ngừng tay, cười thờ dài một tiếng, mang theo sự bao dung vô hạn, " Muội có lúc nào khóc mà huynh không đổ được đâu? Kì thật Chiêu Chiêu vô cùng dễ dỗ, hải tử khác muốn điểm tâm hay đồ ngọt, muội chỉ cần ôm vỗ về nói "Tam ca mang muội đi chơi" là nín rồi."

Văn Chiêu ngừng khóc,mim cười, "Đừng vậy, sớm biết thế nên để Tam ca tốn công hơn chút."

Tam ca gật đầu, "Hôm nay Tam ca chịu tốn công hơn chút đưa muội ra ngoài ăn."

Tuy rằng đến cuối cùng vẫn là Phù Diêu giúp nàng búi tóc, Văn Chiêu lại cảm thấy tuy gió đầu xuân se lạnh, lòng nàng vẫn ấm áp.

Đi đến trà lâu kia, vẫn là nhĩ gian trước đó. Thời điểm đầu năm trước, lúc Khương Văn Tập đỗ trạng nguyên, cười đại mã đạo phớ, ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ lầu hai thấy một đôi mắt lấp lánh như sao trời.

Chỉ là lúc này lại không giống như trước kia, lúc này trong nhĩ gian ngồi cùng hắn là chủ nhân đôi mắt kia, không còn những người khác.

Nhìn Tam ca gọi đồ ăn, Văn Chiêu đột nhiên nảy sinh ra một ý, giữ chặt ống tay áo Tam ca hỏi "Tam ca có muốn ném thư tay nghề của muội không?"

Văn Tập sững sốt, ngay sau đó liền nhớ tới Văn Chiêu từng nói với hắn đôi trước nàng đã ở trong Thượng Thực cục, chốc chốc cảm thấy chua xót lấp đầy cõi lòng, vẫn cười cười gật đầu.

Ý cười trên mặt Văn Chiêu càng rõ hơn, liền nói cùng chương quẩy muốn mượn phòng bếp của bọn họ.

Đều nói quân tử xa nhà bếp, nàng là tiểu nữ tử đương nhiên không cần có kỹ năng này. Nhưng Tam ca lại muốn cùng phụ giúp, Văn Chiêu ngăn hẳn ngoài cửa, "Tam ca ở ngoài chờ được rồi."

Tam ca lại không chịu, kiên trì muốn hỗ trợ, Văn Chiêu đành phải thỏa hiệp.

Văn Tập cười thầm. Hắn đã bỏ lỡ rất nhiều năm trong chuyện kiếp trước của Văn Chiêu, giờ đây muốn nhìn một chút đáng về nàng nấu ăn.

Nàng ở Thượng Thực cục chỉ tầm hai năm, phương pháp chế biến thức ăn học được cũng không nhiều, nhưng thật ra kỹ thuật cắt rau cùng công phu nấu ăn cơ bản cũng không tệ lắm, bởi vì nàng từng học kỹ thuật khác tía.

Văn Tập vốn muốn đến bù những năm tháng thiếu hụt của Văn Chiêu, lại bởi vì kỹ thuật cắt rau của nàng làm hắn lòng thêm khó chịu. Văn Chiêu vốn là đích nữ phủ quốc công, ở kinh thành này không có mấy người cao quý hơn nàng, nhưng sau khi phủ quốc công xảy ra chuyện lại ở trong cung vật vờ lâu như vậy. Quên đi thân phận tiểu thư khuê các của bản thân, chịu đựng những người trước đây nàng không để vào mắt nay tra tấn nàng, mỗi ngày lo lắng đề phòng, sợ một lúc nào bị phát hiện liền mất mạng, không thể bảo thủ cho người nhà.

Văn Chiêu tựa hồ cảm nhận được tâm mắt của hắn, có chút thẹn thùng mà cười, "Ồ trong phủ an nhàn lâu vậy, trù nghệ có chút không quen tay....."

Văn Tập cười theo nàng không nói gì.

Trước đây không lâu, tiết nuôi lớn nhất của hắn là nhiều năm như vậy không thể đón sinh thần cùng nàng. Nhưng bây giờ, tiết nuôi lớn nhất lại là trong những năm tháng thiếu hụt sau nhiều năm như thế, vẫn khiến nàng bất lực tiếp tục mất mát.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Cung Tàng

Văn Chiêu chỉ làm ba món lại khiến người đã quen ăn thức ăn trân quý như Tam ca ăn đến rất ngon miệng, đáng về chuyện chú của hắn khiến nàng nhớ đến biểu tình nghiêm túc khi xem tàng họa của hắn.

"Tam ca, mùi vị thế nào?" Văn Chiêu khẽ mở to mắt, hết như tiểu hải tử mong được trưởng bối khen ngợi.

Văn Chiêu vì sống nhiều năm hơn, đã trải qua nhiều khổ cực, cho nên cùng với các cô nương cùng tuổi lão thành hơn chút. Vì biểu tình ngẫu nhiên ngày thơ của nàng khiến Văn Tập nhìn đến có chút sững sờ.

Văn Tập cảm thấy cổ họng như nghẹn lại, có thứ gì tắc lại trong đó không thể lên cũng chẳng xuống.

Hắn rất muốn.....rất muốn đưa Văn Chiêu đi cùng.

Sau khi hồi phủ, Văn Chiêu đem hầu bao lằng lằng nằm trong hộp ra. Từ khi Tam ca quyết định tự xin rút ra ngoài, nàng liền bắt đầu thêu, bây giờ đã đại công cáo thành, chỉ chờ ngày hắn khởi hành.

Ngắm trời xanh mây trắng cùng hàng trúc xanh thêu trên hầu bao, nàng nghĩ đến Lũng Hữu là nơi không trống trúc, đây cũng xem như là vật lưu niệm nàng tặng cho Tam ca.

Văn Chiêu đem hầu bao đặt bên người, nằm trên giường suy nghĩ.

Ngoài cửa sổ vang lên tiếng chim riu rít, nàng xoay người ngồi dậy, cầm hầu bao đi đến thư phòng của Tam ca.

Thời điểm buổi tối, Văn Chiêu xin mẩu thân v Tam ca đi đến đạo quan cầu phúc, Tần Thị vui vẻ đáp ứng, hôm sau liền cùng nàng đến Tây Sơn đạo quan.

Tây Sơn đạo quan vị quan hệ với Thanh Nguyên thiên sư, hương hỏa thấp phần hưng thịnh. Tuy không phải ngày lễ tết, nhưng trong đạo quan vẫn có người đến cầu phúc.

Tần Thị nhìn đạo đồng đang phát túi phúc, chẳng qua vì muốn đạo sĩ pháp lực cao thâm chính tay đưa túi phúc cho mình cho nên quyền góp không ít tiền hương hỏa.

Đến khi nhận được túi phúc do đại đạo sĩ đưa, Tần Thị lúc này mới hải lòng kéo Văn Chiêu xoay người rồi đi, lại bị người phía trước chặn lại.

"Bần đạo nhìn thấy vận khí trên đỉnh đầu của vị thiện nhân này đột nhiên có thể suy kiệt, cho nên đặc biệt cảnh báo." Người này là một lão đạo sĩ, trên tay cầm phát trần.

Tần Thị bán tín bán nghi nhìn lão, lo lắng người này đến lừa bịp.

"Thiện nhân không tin? Bần đạo tính ra trong nhà thiện nhân có một người cần đi đến nơi xa....." Sắc mặt Tần Thị vừa đổi, nhưng vẫn không hoàn toàn tin lão, bởi vì chuyện của Văn Tập chỉ cần thăm dò một chút là biết được.

".....Bần đạo còn tính ra, trong nhà thiện nhân trước đó không lâu vừa quét đi ổ uest, gia trạch mới được an tĩnh." Câu này khiến Tần Thị rốt cuộc cũng ngán ngợ, khoảng thời gian trước, chuyện trong phủ bị hạ độc khiến cho một mảnh chương khí mù mịt, ổ uest trong miệng lão nếu là chỉ Yến Thi, vậy thì lão thực sự có bản lĩnh.

Nhưng nếu nói thế, vận khí bà thực sự suy kiệt ư, Tần Thị hỏi lão "Vậy chân nhân có tính ra vì sao ta lại vận khí suy kiệt hay không?"

Lão đạo sĩ phát phát cây phát trần, mim cười không đáp khiến trong lòng Tần Thị sốt ruột.

Lão lấy từ trong ngực ra một túi gấm, "Đưa vật này cho đương gia trong nhà thiện nhân. Nhớ rõ, không thể ném mất, cũng đừng mở ra xem trước."

Tần Thị liền tục gật đầu, lúc quay về, thần sắc trên mặt vẫn có chút khấn trương.

Không chút trì hoãn, vừa hồi phủ liền đi đến Thọ Duyên đường, sau khi đem chuyện này nói cho lão phu nhân biết, lão phu nhân cũng xem trọng việc này. Lão nhân gia đối với quý thân càng thêm kính trọng, gấp cảnh báo này nửa điểm không dám chậm trễ, vội cho người mời quốc công gia đến.

Sau khi quốc công gia nghe xong cũng vội đến đây, ông tin nhất là bản thân mình nhưng thế từ ông lo lắng thế này, ông phải nghĩ cách giúp bà an tâm.

Mở túi gấm ra, thế từ trong đường cùng Hộ tộc phụ mắt không dời nhìn trong tay ông, trong lòng quốc công gia xuất hiện chút buồn bực, không biết là kẻ nào cư nhiên dám trêu đùa cả phủ quốc công.

Trong túi gấm chỉ có một tờ giấy, ông lấy ra vừa xem, trên đó chỉ ghi "Điều tận krong cung tàng, vị cập mưu thần vong*."

Điều tận cung tàng. Địch quốc diệt, mưu thần vong.

(*Nguyên văn 鸟尽良弓藏, 位极谋臣亡 Thành ngữ: chim bị săn hết thì cất cung nỏ vào. Điển tích trong thời Xuân Thu, trong bối cảnh này có thể hiểu là công thần sau khi diệt địch sẽ bị giết)

Trong lòng quốc công gia bồng căng thẳng, ông chợt cảm thấy chuyện này không phải có người muốn đùa phủ quốc công. Đây thực sự là một lời cảnh báo.

Ông cũng tự biết đạo lý công cao chán chủ** nhưng nay ông đang ngồi trên vị trí này, vượn đầu là một thanh đao, cúi đầu cũng là một thanh đao. Nếu ông thoái nhượng yếu thế, không chừng ngày nào đó sẽ bị hoàng thượng tìm cơ hội xử lý ông. Ông chỉ có nắm chặt binh quyền trong tay, đó mới là lựa chọn tốt nhất với toàn phủ quốc công.

*(**vị trí cao khiến chủ nhân chán động, đề phòng)*

Quốc công gia nhắm mắt, hít sâu một hơi lại nhìn thấy mặt sau của tờ giấy cũng có chữ, trên đó ngược lại không phải câu cảnh báo như mặt trước, mà là một chi thị viết "Nộ cấp bắt xuất binh, mưu định dĩ hậu động****"

*(**** Giận không được xuất binh, sau khi có chiến lược hẳn động binh)*

Người viết chi thị này cư nhiên hiểu rõ bản tính của ông. Sự táo bạo của ông, từ thời thiếu niên đã khỉ phách hăng hái đánh đến đâu thắng đến đó, không gì cản nổi, nhưng vì thế khiến ông chịu không ít thiệt thòi, nhưng lại không sửa được.

Quốc công gia bỏ tờ giấy vào trong túi gấm, không nói lời nào. Tần Thị có chút lo lắng đi về hướng ông nhìn thoáng qua, nhưng lão phu nhân lại thờ phào nhẹ nhõm một hơi, nói "Dáng vẻ này của ông quá thật là nghiêm túc, e rằng không phải là trấn an ta."

Hôm sau chính là ngày Tam ca khởi hành.

Vân Chiêu đưa hầu bao năng tự thêu ra, Văn Tập nhìn đường mây chính tề trên đó, đặt hầu bao bên hông.

Văn Đàm chôn mặt trong ngực Tần Thị khóc, Văn Đậu nắm lấy góc áo Tam ca hỏi "Tam ca có thể không đi không?"

Nhìn thấy cái đầu nhỏ có hết sức ngẩng lên, Tam ca ngồi xổm xuống, khẽ xoa tóc cậu nhóc, lắc đầu cười, "A Đậu phải ngoan đó, không được để mẫu thân cùng các ti ti tức giận."

Mắt Văn Đậu âm thầm dõi, nhưng vẫn cười gật đầu thật mạnh "A Đậu sẽ bảo vệ mẫu thân cùng các ti ti thật tốt, Tam ca yên tâm đi."

Đứa nhỏ này quá hiểu chuyện, Văn Tập đột nhiên cảm thấy nếu cậu nhóc ồn ào hoặc khóc lóc như Văn Đàm thì tốt rồi. Nhưng cậu lại ngoan ngoãn khiến người khác đau lòng.

Bạch mã đứng cách đó không xa, trong thời tiết đầu xuân này khiến người khác cảm thấy lạnh lẽo. Con ngựa này hình như trong một đêm từ ngựa con mà trở phụ tặc cho Tam ca trở thành tuần mã khỏe mạnh. Nó phát ra mà tiếng phì mũi, không nhằn nại mà thúc giục Tam ca.

Tam ca không nói nhiều nữa, trở người lên ngựa, hẳn kéo dây cương, xe ngựa sau lưng cũng khởi hành theo sau.

Lúc này mặt trời vừa nhô lên một nửa từ đường chân trời, cả bầu trời dần sáng lên.

Đuôi ngựa phất qua phất lại, Tam ca đang cười bạch mã bỗng quay đầu, nhìn Văn Chiêu hô, "Chiêu Chiêu, thời điểm mười cặp kê, Tam ca nhất định sẽ quay về!" Người hẳn phủ một tầng nắng vàng, giọng hô kiên định xuyên qua cả gió lạnh ban mai.

Văn Chiêu cười, gật đầu thật mạnh.

Tam ca lúc này mới vỗ ngựa chạy đi, cùng xe ngựa phía sau biến mất trong tầm mắt mọi người.

Vốn chỉ mong Tam ca có thể bình an khỏe mạnh, ở nơi nào cũng không sao cả. Nhưng tại sao Tam ca vừa đi xa, nắng vừa rồi vẫn cười giờ bỗng nhiên rơi lệ, thế nên đành phải giống Văn Đàm vùi đầu trong ngực Tần Thị.

Nàng khổ sở như thế, đại khái là vì.....Tam ca đem con ngựa nàng thích nhất cười đi chẳng.

Con ngựa ấy cũng không biết khi nào mới quay lại, đến lúc nắng cặp kê có thể nhìn thấy nó không?

Sau khi Tam ca rời đi, Văn Chiêu ngồi trên giường bên, trong lòng trống rỗng. Vấn đề trước kia bị nắng áp xuống giờ lại nổi lên.

Lục Nhiên theo Tiết tướng đứng bên hoàng thượng.....

Kiếp trước, Tiết tướng đứng theo phe trung lập, Lục Nhiên cũng đi theo, thế nên trong lần triều đình thay máu, Lục Nhiên cũng không được thăng quan, mãi cho đến sau khi Dịch Trạch chết bất đắc kì tử mới lên đến vị trí môn hạ thị lang.....cho nên kiếp này vì lập trường thay đổi khiến hắn sớm lên chức.

Lục Nhiên vốn dựa theo chiêu số Tiết tướng đi mới phải, kiếp trước cũng là một đường đi như thế đến vị trí thượng thư. Nàng tuy nghĩ thông như thế, có thể lý giải nhưng không thể thỏa hiệp, sau lưng nàng còn có Khương gia, vì thù kiếp trước không thể đứng về phe hoàng thượng được.

Huống chi tính tình của hoàng thượng này vốn là "điều tận cung tàng", trên dưới phủ quốc công hơn trăm mạng người, không thể mạo hiểm được.

Nói đến đây, ngày Dịch Trạch chết bất đắc kì tử cũng đến gần.....Aiz, Trang Văn cũng sắp sinh rồi.

Văn Chiêu áp tâm tử hỗn loạn này xuống, lấy ra ngọc bội trong hộp gỗ ra, vô thức vuốt ve, từng tắc từng tắc một. Noãn ngọc hơi lạnh, lòng nàng cũng không tìm được chốn dừng chân.

Trên miếng ngọc hình như có khắc chữ, Văn Chiêu cầm ngọc bội ti mi xem xét, trên đó có khắc bốn chữ "A Nhiên con ta."

Bốn chữ này đã theo năm tháng mờ đi, trở nên có chút mờ hồ, hơn nữa Lục Nhiên thường xuyên vuốt xe, càng trở nên nhìn không rõ, nhưng mấy chữ này càng thêm vẻ ôn nhu tình thâm.

Hôm sau, Lục Nhiên nhận được một hộp nhỏ từ tay kẻ gác cổng, người đó nói là một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi đưa đến, hơn nữa còn nói phải đưa đến tận tay hắn.

Trong lòng Lục Nhiên bỗng hoảng loạn khó lòng ức chế.

Chẳng qua hắn không dám lập tức mở ra. Cắn dây trong phủ hắn dường như có thêm vài tai mắt, khiến hắn không thể hành động thiếu suy nghĩ. Trên mặt không lộ ra chút khác thường, Lục Nhiên cắt bước quay về thư phòng.

Thư phòng hắn chính là nơi dù người mình không bảo đảm không thể tiến vào, quy củ vô cùng nghiêm khắc, bởi vậy nên trong thời điểm này cư nhiên là nơi an toàn nhất.

Mở hộp ra, bên trong chứa ngọc bội mấy lần chuyển dời kia cùng một phong thư.

Trên thư chỉ nói "Đạo bất đồng, không dám dùng thân gia tương phó."

Nàng dường như vốn muốn viết rất nhiều lời, nhưng cuối cùng lại chỉ viết một câu này, bởi vậy lá thư thật dài viết không hơn phân nửa. Chữ nàng so với khuê nữ bình thường cứng rắn hơn vài phần, lúc này hết như mang theo ý vị kiên cố không thể hồi chuyển của nàng tạo thành một đôn công kích nặng nề đâm vào lòng hắn.

Lúc này, hẳn thực sự muốn đến tìm nàng nói rõ ràng.

Hắn tin nàng sẽ không bán đứng hắn, nói cho nàng biết cũng chẳng sao.

Nhưng Tiết tướng hình như biết hắn đối với Văn Chiêu có chút bất đồng, từ sau khi Khương Văn Tập xin từ rồi đi, Tiết tướng càng muốn hắn lựa chọn giữa Văn Chiêu với quyền lực.

Tại mắt Tiết tướng phủ khắp Lục phủ, hẳn chỉ có thể xem như không biết. Lúc này, hẳn làm sao có thể hi vọng có thể bên cạnh Văn Chiêu đây?

Nếu hắn là nàng cũng không vì nhi nữ tư tình mà bỏ qua lập trường chính trị, hơn nữa lập trường sau lưng nàng không chỉ có mỗi mình nàng, mà là toàn Khương gia, cho nên mới có câu "không dám dùng thân gia tương phó."

Nàng chọn lý trí, lúc này cũng không xảy ra sơ xuất.

Chi là nàng cũng.....quá dứt khoát rồi. Lý trí cùng dứt khoát của nàng khiến tâm tình hắn chợt âm trầm.

Nhưng hắn thích nàng, chẳng phải vì thường thức phương diện này của nàng sao?

Dù trấn an bản thân như thế, trong lòng hắn vẫn rất khó chịu, hẳn cảm thấy xót xa bất lực, khoảng cách hiện tại giữa hắn cùng thái tử thế muốn thực hiện thái bình thịnh thế, không biết còn bao lâu nữa, hẳn cùng người mình yêu xa cách một khoảng thời gian lâu như thế. Lục Nhiên lại nghĩ đến đến ngày nào đó, hẳn an tâm trải qua một cuộc sống đơn giản, vì người bên cạnh mà chán gió che mưa, để lại gang sơn bá tánh cho thái tử bận tâm.

Thở dài một hơi, Lục Nhiên khẽ đóng hộp lại.

Thần tho xuất thần một lúc, Lục Nhiên lắng lắng lấy nền sáp trong hộp gỗ đàn hương ra, đốt lên. Xung quanh hắn quanh quẩn mùi hương ấm áp, trong lòng hắn cuối cùng cũng an tĩnh chút. Chi là biện pháp an ủi nàng không thể dùng được bao lâu, nền sáp sớm có một ngày sẽ đốt hết, mà cô nương tặng nền cho hắn sẽ không tặng chiếc thứ hai cho hắn nữa.

Lục Nhiên khẽ thở dài một hơi, quyết định tìm cơ hội cắt đứt tai mắt bên người chạy đi tìm nàng.

Nghĩ lại.....cũng nhanh thôi.

Lúc trên triều, Tiết tướng nhìn đáng vẻ có chút chán nản của Lục Nhiên, vỗ vỗ vai hân biểu thị ý an ủi, thái độ đối xử so với trước kia tốt hơn rất nhiều.

Hôm nay trên triều lần nữa diễn ra tiết mục chó nhảy gà bay. Có gián quan nói Thanh Nguyên thiên sư họa loạn triều cương, cần sớm ngày trừ đi.

Người này ở phe trung lập. Thanh Nguyên thiên sư là kẻ khiến người trong phe thái tử chường mắt, cũng chường mắt cả đám người phe hoàng thượng nói Thanh Nguyên thiên sư điều chỉnh long thể giúp hoàng thượng, bởi vậy bởi họa Thanh Nguyên thiên sư chính là có lòng dạ khó lường với hoàng thượng, là vì bất hiếu, nhưng hoàng thượng cũng không vì những tội danh này mà xử lý thái tử, nếu không khó thể phục chúng, thế nên chỉ đành mài dao với những quan viên có quan hệ với thái tử.

Mà dao mài này đâm soạn sọt từng người, khiến cho phe thái tử không dám nói đến thiên sư nữa, nhiệm vụ này đánh giao lại cho phe trung lập.

Đã nhiều ngày qua không ít quan thanh lưu mở miệng phê phán Thanh Nguyên thiên sư, xưa có ngoại thích hoạn quan tham gia vào chính sự, nay có đạo sĩ nói bên tai vua, đây đều là khởi đầu suy sụp hủy diệt.

Hoàng thượng nghe thế liền nhàu mày nhưng những gián quan này lại không dễ xử lý, đành phải nhìn con gián xuống, nghe bọn họ dài dòng lái nhài.

Sau khi gián quan kia nói xong Thanh Nguyên thiên sư, lại trút lên người Dịch Trạch "Trước đó Thanh Nguyên thiên sư này trong hi tặc của môn hạ thị lang bộc lộ tài năng, thần hoàng nghĩ, Thanh Nguyên thiên sư chính là người mà môn hạ thị lang đưa đến bên người hoàng thượng để nói lời yêu đạo bên tai người! Môn hạ thị lang, ý đồ càng thêm đáng chết!" Nói đến đây, gương mặt lộ ra vẻ vô cùng đau đớn, dường như không trừ Dịch Trạch, giáng sấm ngay ai.

Đoạn thời gian này đã không ít người ở sau lưng nói những lời như thế, nay Thanh Nguyên thiên sư chiếm vị trí cao hơn cả Tiết tướng, dù trong triều hay bá tánh đều bàn luận về hắn, sau khi biết được Thanh Nguyên thiên sư trong hi tặc của Dịch Trạch lộ ra "thần lực" đều cảm thấy Thanh Nguyên thiên sư nhất định có quan hệ với Dịch Trạch.

Dịch Trạch cắn chặt răng, đứng ra, chấp tay nói "Ngày đại hi vi thần đột nhiên hôn mê xác thực kì quái, chỉ là thần cũng không rõ, khẩn cầu hoàng thượng minh giám!"

Đối với hoàng thượng mà nói, sau lưng Thanh Nguyên thiên sư có quan hệ với Dịch Trạch hay không đều không sao, dù sao ông ta cũng chỉ tin nhiệm trường sinh đan của thiên sư, chính sự không bị ảnh hưởng, vì thế chỉ tùy tiện khoát tay bảo "Dịch thị lang yên tâm, trăm đường nhiên không oan uổng người vô tội."

Bởi câu nói này, cộng thêm sự tình hôm ấy khiến trong lòng Dịch Trạch cảm thấy quái dị, vì vậy mà ưu tư trong lòng càng nặng thêm. Dịch Trạch thỉnh lệnh "Khẩn cầu hoàng thượng cho vi thần một khoảng thời gian, vi thần sẽ điều tra rõ việc này, lấy lại trong sạch."

Hoàng thượng chỉ tùy ý gật đầu.

Ông ta không chút để ý, nhưng trong lòng Dịch Trạch vẫn nặng nề, dọc đường đều suy nghĩ về điểm đáng ngờ ngày ấy, việc trôi qua đã lâu như thế, chốc chốc cũng không nhớ được gì.

Dịch Trạch nín thở, cau mày. Nhưng vừa vào trong phủ, sắc mặt liền trở nên nhũn hơ, lang trung báo thể tử hân mau sinh rồi, hắn không thể khiến thể tử cùng lo lắng với hắn được.

Nghĩ như thế, liền nghe bên trong một trận huyền não, trong lòng Dịch Trạch căng thẳng, bước nhanh vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Tây Bắc Loạn

Vân Chiêu nghe nói Trang Văn hạ sinh con trai, lập tức vui mừng ra mặt, sang Đại phòng tìm Nhị tẩu cùng đi thăm Trang Văn và tiểu gia hỏa.

Nhưng về mặt Tô Mục Uyển có chút khó xử, nói trong người không khỏe nên không đi.

Kiếp trước Vân Chiêu chính là xem sắc mặt người ta để ăn cơm, đương nhiên nhìn ra "trong người không khỏe" chỉ là một cái có, ngồi xuống bên cạnh, nâng nhìn vào mắt nàng ấy hỏi, "Nhị tẩu, người có chuyện khó xử ư? Vân Chiêu có thể cùng người nghĩ biện pháp không?"

Trước khi Tô Mục Uyển già vào Khương gia đã từng nàng giao hảo, sau khi tiến vào càng thường xuyên nói chuyện hơn. Tô Mục Uyển cũng ở rất nhiều phương diện đều không giấu nàng, lần này cũng không biết vì chuyện gì lại khiến nàng ấy có chút tiểu tư.

Tô Mục Uyển nghĩ đến chuyện Tiết tướng, tuy rằng khoảng thời gian này bên Tiết tướng vẫn chưa có động tĩnh gì nhưng nơi lần này Vân Chiêu muốn đi là Dịch phủ. Dịch Trạch là nội sư của Tiết tướng môn hạ thị lang, đương nhiên hân thân cận với Tiết tướng. Bây giờ Tô Mục Uyển đã không còn là một tiểu cô nương vừa đến nơi này nữa rồi, nàng biết đại sự liên quan đến lợi ích trước mắt trong triều, đối với Dịch Trạch mà nói, nàng chỉ là "bạn tốt của thể tử" có thể có vài phần lực đều khó nói, cho nên nàng không thể mạo hiểm như vậy.

Tô Mục Uyển nhìn về mặt thân thiết của Vân Chiêu, đoạn thời gian lo lắng sợ hãi này tuyệt đối không thể nhắc đến, cho nên nàng không thể nói cho Vân Chiêu biết, nói rồi chính là hại Vân Chiêu.

"Tóm lại đoạn thời gian này ta cần ít ra ngoài, Vân Chiêu, ta thực sự có chuyện khó nói, không thể nói với người được, người cũng đừng hỏi nữa, được không?"

Nhìn thấy trong mắt Tô Mục Uyển thoát ánh thoát hiện lệ quang, Vân Chiêu gật đầu "Thế.....aiz, dù sao mọi chuyện cũng phải bình tâm, nếu chuyện liên quan đến Nhị ca, người nhất định phải nói cho ta biết, Nhị ca bắt nạt người, ta nhất định sẽ không để yên!"

Trong lòng Tô Mục Uyển càng thêm chua xót, chỉ giọng cười gắt đầu. Vân Chiêu cũng không nghĩ đến, chuyện khiến Tô Mục Uyển phiền lòng cư nhiên lại là chuyện cơ mật động trời kia.

Sau khi đến Dịch phủ, Vân Chiêu cư nhiên nhìn thấy trên mặt vui vẻ của người lần đầu làm mẹ như Trang Văn ẩn chứa chút chán nản.

Khoảng thời gian này, dường như mọi người đều bị u ám quấn lấy. Chuyện Trang Văn thuận lợi sinh con xem như là chuyện vui duy nhất nàng nghe thấy gần đây, nhưng chủ nhân tin vui này lại không cao hứng như nàng tưởng tượng.

Hài tử nhỏ nhỏ nhắm mắt nằm nghiêng trong vòng tay nàng, Trang Văn nhìn cậu bé, trong mắt nhu hòa lại đau thương.

Trong lòng Vân Chiêu nặng nề, đến gần Trang Văn hỏi, "Tiểu gia hỏa đặt tên chưa?"

Trang Văn khẽ gật đầu "Lấy nữ danh là A Giản."

Hai chữ này lướt qua trong lòng Vân Chiêu, nàng cười khẽ "Là một cái tên hay."

"Ta chỉ hi vọng hắn có thể bình bình an an khôn lớn, sống đơn đơn giản giản."

Hôm nay Trang Văn nói chuyện không giống mọi ngày, Vân Chiêu lo lắng nhìn nàng, bỗng thấy trong mắt Trang Văn lăn xuống một giọt nước mắt to bằng hạt đậu.

Trang Văn vui mặt vai nàng, khóc thất thút, thân mình run rẩy không ngừng.

"Chiêu biểu muội!....Tại sao người bên ngoài lại nói Dịch Trạch như thế? Hắn vô tội!...."

Đến giờ Vân Chiêu mới biết Trang Văn vì sao khó chịu như thế, bởi vì Dịch Trạch bị phê bình, những người bất mãn với Thanh Nguyên thiên sư nhận được thánh quyền "quá nồng" lại không cách nào đối phó với thiên sư, cho nên tìm chỗ phát tiết, liền hung hăng đẩy máu thuẫn nhắm đến Dịch Trạch.

Trong triều vốn dĩ quan hệ ích lợi hỗn tạp, nội bộ bên trong đều loạn vòng vòng, giao thiệp giúp đỡ, bái xích lẫn nhau. Những người trong phe thái tử bị giáng chức hoặc đuổi đi đều không ít mang tội "bởi họa thiên sư". Những người may mắn trong phe thái tử hoặc thanh lưu thoát nạn đều có cảm giác thù chết cáo thương*, bởi vậy đối với thiên sư càng thêm khó chịu. Dịch Trạch chẳng qua là kẻ bị liên lụy mà thôi.

(**tương tự một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ*)

Nhưng xác thật có một nhóm người cho rằng thiên sư là do Dịch Trạch đưa đến, sau khi thiên sư đến, thái tử liền bị chen ép, những vị quan to có quan hệ với thái tử đều bị giáng chức, bị chuyển đi, những chức quan trên đỉnh đầu Dịch Trạch bị trống, muốn nghĩ đến thăng chức, chẳng phải sẽ dễ dàng hơn ư.

Nhưng những người này lại không nghĩ đến, nếu Dịch Trạch muốn thăng quan, chỉ cần hướng hoàng thượng bộc lộ lòng trung thành đứng về phe hoàng thượng là được nhưng hắn từ đầu đến cuối đều không tỏ thái độ, thấp phẩn đứng ở phái trung lập.

Trong thời điểm phân loạn thế này, rất ít người nghĩ như thế, càng ít người chú ý đến thái độ kì quái của thái sư.

Tô thái sư là để sư đương triều, đương nhiên sẽ phải đứng về phía hoàng thượng, nhưng ông lại như mai danh ẩn tính, cáo bệnh xin nghỉ ngơi trong phủ không ra ngoài, khách đến thăm cũng hết thầy miễn tiếp.

Hoàng thượng chỉ cho rằng thái sư tuổi tác đã cao, sợ thời cuộc rung chuyển, họa đến chính mình nên cũng không quản ông. Chỉ là trong lòng cảm thấy, thực sự là càng già càng sợ phiền phức, đến lão sư cũng không còn dùng được nữa.....

"Thanh già tự thanh, sau đoạn thời gian này sẽ qua thôi....." Văn Chiêu không thể giúp được Trang Văn đành phải tận lực trấn an.

Trang Văn vẫn khóc "Mấy ngày trước ta ra khỏi cửa còn bị người ta ném trứng gà vào mặt.....bá tánh trong kinh nghe nói thiên sư là yêu đạo, nhìn thấy bọn ta liền mắng, nói bọn ta là tiểu nhân, Dịch Trạch là nịnh thần....."

Văn Chiêu nghe xong ca kinh, liền nhìn kĩ mặt nàng ấy, Trang Văn lắc đầu bảo "Không ném trứng ta nhưng lúc ấy ta vì tránh đi nên bị ngã, lúc đó mới bị động thai.....may mà nha hoàn cùng bà vú kịp thời đưa ta về phủ."

Văn Chiêu tức giận "Những lão bá tánh ấy sao lại bắt nạt phụ nữ mang thai như tị chứ? Ta luôn cho rằng lão bá tánh đều vô cùng lương thiện, không nghĩ đến một khi bọn họ ác độc lên cũng đáng sợ như thế!"

"Bọn họ chẳng qua là bị người khác sai khiến mà thôi, kẻ chân chính muốn bắt nạt chúng ta vẫn là những kẻ trên triều đình kia! Chiêu biểu muội đừng giận....."

Văn Chiêu lập tức có chút dờ khóc dờ cười "Lại là tị đồ ta, hẳn là ta trấn an tị mới đúng. Được rồi, mấy ngày này đừng ra ngoài, thanh thân ổn định ở trong phủ, chờ thêm một khoảng thời gian nữa, tất cả đều tốt thôi. Nếu tị cảm thấy vô vị, ta sẽ đến đây bồi tị!"

Trang Văn gật đầu, lại rừ rừ nức nở, "Ta thật ra không sao, chỉ là nghĩ đến Dịch Trạch trong triều đã phải chịu trách móc nặng nề cùng bị bạc đãi thế nào, ta liền không muốn nghĩ tiếp....."

Văn Chiêu vỗ lưng nàng "Dịch thị lang suy nghĩ trầm ổn, chịu đựng được...." Ngoài miệng nói thế nhưng trong lòng nàng cũng không chắc, rốt cuộc kiếp trước Dịch Trạch mất sớm, hơn nửa nguyên nhân chết không rõ ràng. Có thể là bị đầu đá hãm hại, cũng có thể là.....bản thân không thể chịu nổi.

Nhìn gương mặt Trang Văn sau khi sinh hài tử vẫn trắng nõn non mềm đến có thể so với thiếu nữ khuê trung, Văn Chiêu thăm hạ quyết tâm, kiếp này vô luận thế nào cũng không thể để nàng ấy thủ tiết sớm như vậy.

Trang Văn rời khỏi người Văn Chiêu, che mặt nói "Ta đã làm mẹ người ta, lại vẫn làm nũng với muội như thế....."

"Đừng rời, biểu ca.....rời khỏi kinh thành sao?"

Văn Chiêu gật đầu, thờ dãi "Đi nửa tháng rồi, có khi trời sáng ta vẫn cho rằng Tam ca vẫn ở trong phủ."

Khoảng thời gian này vô năng mà nói, xem như là đoạn thời gian dầy vò nhất từ khi trọng sinh đến nay, cùng Tam ca phân cách hai nơi, lại đoạn tuyệt lui tới với Lục Nhiên, chỉ có khi nhìn cha mẫu thân cùng với Văn Đàm, Văn Đậu, năng mới không cảm thấy bản thân lẫn nhai chỉ còn lại bản tay trống.

Thời điểm nàng hỏi phủ, nhìn thấy vẻ mặt ưu sầu của người gác cổng, hỏi hần, vẻ mặt người gác cổng đau khổ đáp "Vừa rồi trong cung truyền đến tin tức, nói Tây Nhung nội loạn, tể tướng khác họ đoạt vị trí đại hân, giờ không chấp nhận hòa ước thái bình tám năm! Quốc công gia.....e rằng lại phải đến Tây Bắc!"

Trên chiến trường đao kiếm không có mất, mỗi lần quốc công gia chinh chiến sa trường, những hạ nhân như bọn họ cũng canh cánh trong lòng theo, rốt cuộc nếu quốc công gia xảy ra chuyện gì, gạo thóc hạ nhân của bọn họ cũng sẽ khổ theo.

Văn Chiêu gật đầu. Nàng nhớ rõ trong thời gian này, chỉ là không nhớ cụ thể là ngày nào thôi, cho nên nửa tháng trước nàng cùng Tam ca hợp tác, mượn thêm văn kia cảnh báo với tổ phụ.

Đêm đó, tổ phụ gọi toàn bộ ba phòng đến Thọ Duyên đường, tuyên bố chuyện này.

Tân hân Tây Bắc khiêu khích uy nghiêm Hoa Hạ, hoàng thượng lệnh ông xuất chinh chấn quốc uy.

Tổ phụ gặp qua tân hân vương Tây Nhung vài lần. Người họ nhỏ hơn ông gần hai vòng (*ta đoán là <20 tuổi*) nhưng lại là một thân bản lĩnh, có dũng có mưu, vốn là quan văn nhưng từng cùng ông tương kiến trên sa trường. Chỉ là nhân tài khó tránh được tâm cao khí ngạo, vì vậy cũng là một thân kiệt ngạo khó thuần, đối với sự thần phục Hoa Hạ bất nãn, sau khi đoạt vị liền muốn ngạnh khí lên trước mặt Hoa Hạ.

Vừa lên chức liền khiêu khích Hoa Hạ, vừa nhân cảm thấy đó là hành động không sáng suốt, nhưng nghĩ sau mới biết, đây là thời cơ tốt nhất.

Bọn họ vẫn chưa từ trong tuyệt tai hoàn toàn hoàn lại, Tây Nam liên tiếp chiến sự, giờ là thời điểm Hoa Hạ "yếu" nhất, nhân lúc Hoa Hạ yếu thế mà lần tới mới là việc làm của kẻ đầy đả tâm như tân hân vương này. Thời cơ này nếu bỏ qua, chờ đến khi hân ngồi vững, quốc lực Tây Nhung cường đại, khi ấy Hoa Hạ chắc chắn sẽ càng là một quốc gia phú quý lực cường, khó có thể sánh được.

Hôm nay trong đại diện, ánh mắt hoàng thượng nhìn ông, như đang nhìn lưỡi dao sắc bén chưa rì sắt. Chỉ là nếu lưỡi dao này nhọn quá mức, cũng không biết có bị tước đi hay không.

Trước mắt Khương Thế Mậu lần nữa hiện ra câu "Điều tấn lưng cung tăng, vị cập mưu thần vong." Câu này đến trong tay ông chưa đến nửa tháng, chiến sự Tây Bắc lại khởi, không thể không nói quá thần kì. Có lẽ lão đạo sĩ kia thực sự có thể nhìn thấy nhân khí vận trắc cát hung.

Thế nên ông khiêm tốn nói bản thân tuổi già không còn dùng được, khẩn cầu hoàng thượng phái Trần Quốc đại tướng quân cùng ông xuất chiến cũng cam nguyện trở thành phó tướng của Trần Quốc đại tướng quân. Nếu là thường ngày, ông sẽ vãn phần không muốn đánh trận còn phải nghe người khác lái nhai dài dòng, ý kiến không hợp còn muốn tranh đi tranh lại, nhưng lúc này, ông cảm thấy vẫn nên tin thêm văn kia.

Hoàng thượng đầu tiên là kinh ngạc nhìn ông mới cái, dường như không dự đoán trước ông sẽ nói như thế. Cuối cùng lại cười bảo, "Vinh quốc công sao có thể khuất cư phó tướng? Thế này đi, trăm ban hai người các nơi cùng cấp, sống vai xuất chinh Tây Bắc!"

Một chỉ quân đội xuất chinh lại có hai đại tướng quân, đây là cảnh tượng tương đối hiếm lạ, bởi vì nếu ý kiến không giống nhau, rất dễ làm hỏng chiến cơ, nhưng hoàng đế lại cố tình làm như thế.

Trong lòng quốc công gia cảm thấy yên ổn hơn chút, đại tướng quân Trần Quốc này đứng về phe hoàng thượng, giờ thực xứng với danh sủng thần của thiên tử, cùng hân xuất chinh chẳng qua là để bảo hiểm. Nếu thắng, công tích vẫn như vậy. Nếu bất hạnh ở nơi thắng nhai Tây Nhung kia chịu thiệt, hoàng thượng cũng xem phần thượng của Trần Quốc đại tướng quân không thể trách phạt bọn họ, rốt cuộc bọn họ đều là đại tướng quân, đương nhiên có vinh cùng hường, tổn thất cũng gánh.

Chỉ là ông làm sao cũng không hiểu câu "Nộ cập bất xuất binh, mưu định dĩ hậu động" là chỉ gì.

Mà Văn Chiêu nghe thấy thánh ý này của hoàng thượng, trong lòng cũng an định chút.

Nàng biết tổ phụ sẽ chiến thắng trở về, cuối cùng công lao này cũng chia nửa cho Trần Quốc đại tướng quân, tổ phụ cũng sẽ không vì công cao chấn chủ mà ra nông nổi nào. Hơn nữa dưới tình huống có hai vị chủ soái, tổ phụ muốn lỗ mạng hành sự, cũng sẽ nhận được Trần Quốc đại tướng quân khuyên can.

Kiếp trước, sau khi tổ phụ chiến thắng, bị dư nghiệt tác loạn phòng Tây Nhung mà ở lại Tây Bắc một thời gian. Hoàng thượng liền trong khoảng thời gian đó khai đao với phủ quốc công.

Ông ta sai người giả truyền tin đến Tây Bắc, báo bên trong phủ Vinh quốc công phát hiện công văn thông đồng với địch phản quốc, đem toàn bộ người trong phủ áp đi đại lao chờ ngày xử lý.

Tổ phụ vừa nghe hai mắt liền đỏ tươi, ông trên sa trường đổ máu, thẳng nhai hoàng đế cứ nhiên khai đao với thế tử con cháu của ông! Lập tức soái đại quân đuổi về kinh thành.

Đường thành trì cho rằng ông khai hoàn trở về, lập tức rộng mở cửa thành nghênh đón ông. Tổ phụ gần đến hoàn toàn không còn lý trí, không nhận thấy dị thường. Nếu phủ quốc công thật bị mưu hại, ông làm sao lại nhận được tin tức, quan viên thành trì ven đường đương nhiên cũng sẽ biết, làm sao vẫn nhiệt tình như thế mà nghênh đón ông được?

Tổ phụ một đường hướng kinh chạy vào, sau đó ở vùng lân cận kinh đô bị người của Trần Quốc đại tướng quân chặn lại.

Tướng sĩ canh giữ cổng biên cương không có lệnh không được hồi kinh, nếu không dựa theo tội mưu nghịch tội bị xử phạt.

Sau đó ông không phải mắc tội "thông đồng với địch phản quốc" mà là tội "mưu nghịch."

Buồn cười là hoàng thượng còn giả từ bị chi hạ chi chém tổ phụ, những người không liên lụy được thả ra. Không ít bá tánh còn cảm thấy dương kim thánh thượng là người khoan dung đại lượng, đối với loạn thần tặc tử như thế vẫn còn lưu lại tình cảm.

Nhưng mà loạn thần tặc tử trong miệng bọn họ, đứng là trước đây không lâu vi Hoa Hạ bình định, là công thần danh tướng dẹp loạn Tây Bắc.

Đương nhiên cũng có người vì ông mà bất bình nhưng dưới long uy hiển hách, nếu vi ông tùy tiện mở miệng, nói không chừng cũng bị gán tội là phản tặc.

Trên dưới toàn quốc, chỉ có phó tướng nắm đó theo tổ phụ ở trong tù dùng huyết thư minh oan cho tổ phụ, cuối cùng cần lười tự sát. Huyết thư này chữ như châu ngọc, đau đớn phé trách hoàng thượng là "Dịch quốc diệt, mưu thần vong", một dơi để vương lại không thể dung công thần vi nước chiến đấu.

Những điều này đều là Văn Chiêu nghe từ miệng người trong cung rảnh miệng nói, nhưng điều khiến nàng khó hiểu là vì sao trong lúc tổ phụ bị hành hình lại đột nhiên xuất hiện một đám người đến cướp pháp trường.

Khi đó nàng đang luyện tập đao pháp, cách đó không xa là thiếu sư Văn Thúy ở cùng với nàng nói với một cung nữ ở nơi khác về những chuyện phát sinh trước kia của kinh thành.

"Hôm ấy ta cùng phụ thân vừa vãn qua cổng chợ, vốn là không muốn nhìn thấy cảnh máu tanh, bỗng thấy trong đám người xuất hiện tám mươi người ngay trang bá tánh xông đến, muốn cứu tặc tử kia, may là đao phủ tay mất lạnh lẽ, chém xong tặc tử kia....."

Tay Văn Chiêu vừa run, lập tức cất trướng ngón tay, rách da chảy máu. Người bên kia đang nói chuyện nghe thấy động tĩnh liền nhìn sang.

Văn Thúy lấy khăn tay giúp nàng lau đi, trong lòng Văn Chiêu vẫn quanh quẩn hai chữ "tặc tử" mà nàng ta vừa nói, cười nhạt rút tay ra "Không sao."

Sắc mặt nàng như thường, trong lòng lại đau đến không còn tri giác.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Tình Khó Ngăn Chặn

Rất nhanh tổ phụ liền khởi hành, cuối trên chiến mã của ông, khôi giáp trên người bóng lờng, tóc bạc hai bên tai chải đến cẩn thận.

Vân Chiêu đứng cạnh Tần Thị. Trong lòng nghĩ thầm, đây là tổ phụ của nàng, một đời uy mã, cuối cùng cư nhiên lại thành nghịch tặc bị xử tử.

Chẳng qua kiếp này ông sẽ không có kết cục như thế nữa, bởi vì nàng nhìn ra tổ phụ đã tin thêm vào kia. Ngoài ra còn có biến cố, có thêm một Trấn Quốc đại tướng quân xuất chinh, thái độ của tổ phụ đối với việc Đại ca không xuất chinh cũng không tương đồng.

Kiếp trước Đại ca vốn phải cùng tổ phụ xuất chinh, nhưng Đại tẩu trong lúc này được chẩn ra hi mạch, Đại ca nghĩ nếu bản thân xuất chinh liền là một hai năm, Đại tẩu phải một mình trải qua thời kì mang thai, hài tử sau khi sinh cũng không thấy cha, nhưng bên kia lại là chuyện quốc gia đại sự, đang rồi rắc rối khó xử, một câu của Đại bá mẫu liền khiến hần thông suốt.

"Nếu người không xuất chinh, tổ phụ người phái người khác thay vị trí người thì có gì bất đồng? Nhưng người nếu không thể ở lại bởi Thu Tang, đặt tên cho hài tử vừa sinh, vậy thì khác biệt rất rõ."

Tuy rằng tổ phụ cùng Đại bá đều không tán đồng với lời này, nhưng Đại ca lại quyết định ở lại, thế nên, tổ phụ đầu tiên là tức giận, sau đó lại lạnh nhạt nói hần không có chí lớn, ánh mắt thiên cận như yểm tước.

Nhưng lúc này Đại ca vẫn vì Đại tẩu mà ở lại, tổ phụ lại không nói gì, còn tán đồng gật đầu. Nhìn dáng vẻ của ông chính là lo lắng chuyện này hung hiểm, họa đến Đại ca.

Tổ phụ trước giờ đều không phải là người nói nhiều, lúc rồi đi cũng chỉ khoát tay một cái với mọi người sau lưng. E rằng trong lòng ông hiểu rõ, lần từ biệt này, lần sau gặp lại đã không phải là năm Thử Bình thứ mười hai rồi.

Hôm nay, Vân Chiêu cũng miễn thân với Đại tẩu đi Văn Tường các xem xiêm y. Một khoảng thời gian không ra ngoài, nhìn thấy náo nhiệt trên phố lại có chút hoài niệm. Những bá tánh bình thường chỉ để ý đến ngày tháng mà họ trải qua, còn chuyện trên triều chẳng qua chỉ là đề tài trong trà dư tửu hậu thôi, bởi vậy họ tự tại hơn nhân gia quyền quý nhiều.

Đại tẩu có hi rồi, nên muốn mua xiêm y đơn giản, rộng rãi thoải mái một chút, nhưng những xiêm y thế này thường nhìn không đẹp, vì thế Tần Thị đứng bên cạnh nghiêm túc giúp nàng tham khảo.

Vân Chiêu chậm rãi không mục đích ở trong tiệm nhìn ngắm xung quanh, hiện tại đang bán quần áo mùa xuân, từng kiện áo váy dường như cũng theo trời xuân. Nhìn lên lần nữa, dường như nơi này vẫn treo làn váy mùa hạ mỏng manh. Mà khi ấy, mọi người đều có vẻ vui hơn so với bây giờ.

Lục Nhiên ở phòng trong nhìn cô rưng rưng giữa đầu kia. Nàng đang nhìn chiếc áo xuân treo bên trên, trong mắt cư nhiên lộ ra vẻ hoài niệm không nói rõ. Cô nàng thon dài, bên ngoài ánh nắng khẽ lay chuyển.

Ngoài kia không nhìn được vào bên trong, ánh mắt Lục Nhiên vô thức không kiêng kỵ nhìn nàng.

Mà Vân Chiêu của hần trước giờ đều nhay bên, một lát liền hình như phát hiện ra gì đó, tầm mắt quét sang bên này một vòng, lập tức thu về.

Tầm mắt lo lắng đảo qua kia lại khiến lòng hần sống động nhảy lên.

"Chiêu Chiêu, cũng không biết Tam ca con ở bên ngoài có biết từ mua xiêm y cho mình không?" Tầm mắt Tần Thị vừa chuyển nhìn thấy y bảo của nam tử, vô thức nhớ đến Văn Tập cách đây ngàn dặm.

Vân Chiêu nhìn kiện trường bào trắng dài tay kia, trong lòng nghĩ Tam ca mặc cái này nhất định rất đẹp.

"Mẫu thân, người yên tâm đi, Tam ca cũng không phải là tiểu hài nữa, đương nhiên sẽ tự chăm sóc bản thân thật tốt." Nói xong lời này, nàng đột nhiên nhớ ra, năm nàng cấp kê cũng là năm đội mũ của Tam ca..... Hần bảo đến lúc nàng cấp kê sẽ về, nhưng nếu hần không nhận được thánh chỉ điều về kinh, hần cũng chỉ đành lên kế quay về, sau đó lại phải vội đi. Thế còn lễ đội quan của hần thì sao? Lễ đội quan cần phải làm lớn thật phong quang, lên kế quay về cũng không được. Đó là một ngày quan trọng trong đời một nam tử, Tam ca phải một mình trải qua ư?

Trong lòng Vân Chiêu như bị vướng lại, nàng bỗng muốn đến nơi của Tam ca quá.

Lục Nhiên thấy trong mắt nàng chứa trường niệm nồng đậm xót xa, trong lòng cũng nhói lên. Khi nào nàng mới đối xử với hần trân trọng như đối với Văn Tập đây?

Ra ngoài Văn Tường các, bọn họ liền đến tửu lâu dùng cơm. Trong lúc đi đến nhà gian lâu hai, có khách nhân đang cười nói phủ Hoài An bá cùng phủ Uy Viễn hầu đã định xuống việc hôn nhân.

"Chật chạp, xem như đoạn thời gian này cũng có một hi sử....."

"Còn không phải sao, những ngày gần đây, động tĩnh phía trên hơi lớn rồi."

Một người khác có vẻ kín miệng, đưa tay lên môi "Có một số việc, ít nói sẽ tốt hơn....."

Âm thanh sau lưng càng thêm mơ hồ, mấy người Vân Chiêu cũng đến nhà gian.

Nhà gian này cũng phòng cách vách chỉ cách nhau một bức rèm, vì vậy nếu âm thanh trò chuyện lớn chút liền có thể truyền đến. Bên kia dường như là một bản nam tử, say rượu mặt đỏ bừng, lập tức bắt đầu nói chuyện hơi thô tục.

"Ta nói, vũ cơ đẹp nhất vẫn là trong nhà Lục thị lang. Mấy ngày trước, hần chẳng phải thăng quan rồi sao, mấy người Hộ Bộ bọn ta liền náo muốn đến phủ hần uống rượu, bọn ta nói muốn vui vẻ một chút, hần liền gọi những vũ cơ kia ra....."

"Chật chạp chạp, người nào người nấy eo nh như rắn nước, hết lỏng dần lên người bọn ta, vô cùng câu nhân. Máu chốt là các nàng còn đút rượu cho bọn ta nữa!" Nói đến "đút rượu", vị quan này liền hắc hắc cười rộ lên.

Mấy kẻ bên cạnh cũng "người hiểu ta hiểu" cười, vừa hưng phấn vừa hâm mộ "Lục đại nhân quả là diễm phúc không ít!"

"Còn không phải ư, người cũng không nhìn người ta thăng quan nhanh thế nào. Cho nên muốn khoái hoạt vẫn là phải cố gắng chút."

Tần Thị thấy sắc mặt Vân Chiêu trầm xuống, liền tức giận nói "Những người này là ai chứ, nói toàn lời thô tục thế này!" Hơn nữa bọn họ ngoại trừ hai phụ nhân vẫn còn một người chưa xuất giá, khó trách Vân Chiêu nghe xong lại đen mặt.

"Nếu không nói với tiểu nhị một tiếng, chúng ta đổi nơi khác?" Thẩm Thu Tang cũng có chút ngượng ngùng. Văn Đạo trước giờ giữ mình trong sạch, cho nên nàng cũng chưa từng gặp qua những ý đùa yêu diễm này, chỉ là nghe tiếng cười của bọn họ cảm thấy có chút khó chịu.

Lúc này, sắc mặt của Vân Chiêu đã trở lại như thường, khụ mạnh một tiếng. Những người kia nghe thấy tiếng ho khan thanh thúy của nữ tử, tiếng cười bỗng dừng lại, lúc nói chuyện cũng không khó nghe như thế nữa.

Chỉ là trong lòng Vân Chiêu vẫn hệt như bị một tảng sa đen phủ lấy, không thể sáng lạn.

Nàng đứng trên lập trường Khương gia, quyết định đoạn tuyệt qua lại với Lục Nhiên, nhưng bây giờ nghe những chuyện "phong lưu" liên quan đến hần vẫn cảm thấy khó chịu.....

Lúc hần nói không chạm vào những mỹ nhân kia, câu "Yêu nhất chỉ mỗi Chiêu Chiêu, cũng chỉ có Chiêu Chiêu mà thôi" nàng vẫn chưa quên. Nhưng chỉ trong đoạn thời gian ngắn này, cảnh còn nhưng người mất rồi.

Đêm đến mưa đêm kéo dài.

Mưa xuân không sáng khoái như cơn mưa mùa hạ, Vân Chiêu bỗng hoài niệm mưa hè năm ngoái, "tí tách tí tách", dùng sức lực cực lớn rơi trên mặt đất, trên mái nhà, cũng rơi vào lòng nàng, từng giọt từng giọt một.

"Meo~"

Vân Chiêu bỗng nghe thấy một tiếng mèo kêu trong đêm. Chẳng lẽ Họa Cúc không ôm Bánh Bao về phòng ư? Ngoài trời vẫn đang mưa đó.

Cầm một chiếc ô, nàng bước ra ngoài đình viện, nhưng không thấy bóng dáng của Bánh Bao đâu. Chỉ có tiếng nước mưa tí tách hân lên mặt giấy trên chiếc ô nàng.

"Meo~" Bánh Bao lại kêu một tiếng, Vân Chiêu dựa vào nơi phát ra âm thanh đi tìm.

Nàng cư nhiên không phát hiện, mái nhà của mình đã bị chim yến làm tổ, lúc này Bánh Bao đang ở trên tổ chim ấy, cũng không biết có làm vỡ trứng chim hay không.

Cái tổ này dường như có chút không chịu nổi trọng lượng của Bánh Bao, rơi chút mảnh vụn xuống.

"Bánh Bao, mau xuống đây." Vân Chiêu thu ô, đứng dưới mái hiên, gọi Bánh Bao.

Nào ngờ Bánh Bao nhìn nàng một cái cư nhiên nhảy lên mái nhà, sau đó ngồi trên gác mái từ trên cao nhìn xuống nàng bên dưới, toàn thân tuyết trắng của nó trông càng giống như một đóa hoa cao lãnh.

Úc chế trong lòng Văn Chiêu không có chỗ phát tiết, liền mượn ý đùa yếu ớt này, gặm trên thân cây, chạy theo lên mái nhà.

Bánh Bao rút cuộc chịu đưa mắt nhìn nàng. Hóa ra giữa người và mèo cũng là dựa vào thực lực để thần phục.

"Sao nào? So với công phu của người thế nào?"

Bánh Bao nghiêng đầu nhìn nàng, lông trắng trên đỉnh đầu bị xối đến rũ xuống. Nó cảm thấy có chút không thoải mái, không thèm nhìn Văn Chiêu nữa, cả người nhảy xuống biến mất trong bóng đêm.

Văn Chiêu cảm thấy bản thân thật ngỡ ngàng, cư nhiên lại nói tiếng người với một con mèo.

Còn đêm hôm trời mưa chạy trên mái nhà.

Nhưng mà.....tại sao nàng lại cảm thấy sáng khoái như vậy?

Một tia cười treo trên khóe môi nàng, Văn Chiêu dần dần nằm xuống.

Bối vì đang mưa, ánh trăng ẩn sau mây đen, đêm nay hơi tối. Nhưng những hạt mưa này dường như chứa đựng ánh sáng mỏng manh, khiến nàng có thể thấy rõ hơn chút, từng giọt từng giọt như ngân châm đâm xuống nhưng cũng không khiến nàng thấy đau. Chỉ là dần dần, mắt nàng như bị mưa xối đến chỉ có thể mờ mờ mắt xuyên qua lông mi nhìn không trung hỗn độn.

Văn Chiêu thả lỏng người, nhắm mắt lại, mưa bụi từng chút từng chút làm ướt người nàng, khiến nàng dính sát trên mái nhà.

Nàng cuối cùng có thể được một chút tĩnh lặng.

Trong yên lặng thế này, cảm quan của nàng dường như trở nên càng nhạy bén, vì vậy nên nghe được tiếng gió nhỏ nhò bên cạnh.

Văn Chiêu mở mắt nhìn hần, "Chàng đến đây làm gì?"

Lục Nhiên đứng bên cạnh nàng, học nàng nằm xuống, nhắm mắt đáp "Bồi nàng."

"Chàng hẳn đã nhận được chiếc hộp kia nhỉ."

Người bên cạnh khẽ "ừ" một tiếng, liền không nói thêm lời nào.

Văn Chiêu ngồi dậy, hơi nhàu mày nhìn hần. Hôm nay hần cư nhiên khoác áo choàng trắng, trong đêm tối hệt như tán ra ánh sáng nhu hòa. Hần hiếm khi mặc áo bào trắng, nhưng hiện tại lại tùy ý nhắm mắt nằm xuống, xiêm y đã có chút ướt, sợi tóc cũng hỗn độn, nhưng đẹp đến không tả xiết.

"Ngày mai còn phải vào triều, chàng vẫn nên về sớm chút."

Ngẩng khi Văn Chiêu thanh lạnh, khóe miệng Lục Nhiên nhếch lên, "Là lo lắng ta cảm lạnh sao?"

Rõ ràng đã đưa hộp kia cho hần, hần còn ở đây làm gì, lời nói lại toàn là ý vị phong lưu ái muội. Nàng nhớ đến những lời thô tục ban sáng nghe được, nhìn màn đêm, thần sắc lạnh hơn "Thỉnh Lục đại nhân quay về."

Nửa ngày không có câu trả lời, Văn Chiêu nghiêng đầu nhìn, bỗng bị hần kéo vào trong lòng.

Trời đất quay cuồng, nàng liền bị hần đè ở dưới thân, những giọt nước mưa kéo dài vô tận kia đều bị hần chắn lại.

Không có nước mưa xối trúng, Văn Chiêu có thể trông mặt nhìn hần, Lục Nhiên che mắt nàng lại, sau đó nàng liền cảm nhận được sự mềm mại trên mặt, hần dường như muốn hôn sạch nước trên mặt nàng.

Văn Chiêu chợt ngẩn người, sau đó phản ứng lại, đẩy hần ra "Buông ra! Họ Lục kia! Đứng đồ tũ!"

"Nếu nàng muốn đánh thức nhoa hoàn mình thì kêu lớn một chút." Thanh âm trên đỉnh đầu nàng trầm trầm, khiến nàng không phát ra tiếng, chỉ là vẫn không đẩy được hần ra.

"Đừng loạn.....đề ta ôm nàng một chút....." Ngẩng khi hần đột nhiên có chút mệt mỏi, khiến trong lòng Văn Chiêu căng thẳng, động tác xô đẩy khựng lại.

Lục Nhiên cảm nhận được nàng không đẩy hần ra, liền vui mừng vào cắn cổ nàng, dường như thả lỏng cơ thể chìm đắm trong khí tức thanh ngọt của nàng.

Không có hần chắn lại, nước mưa lần nữa xối trên mặt nàng. Văn Chiêu chớp chớp lông mi dính ướt, cũng cùng hần phóng túng.

Chỉ đêm nay thôi, tất cả đều không nghĩ đến nữa. Hần chỉ là nam tử mà nàng yêu thích, không phải trung thư thị lang chạm vào bông tay, cũng không phải phe hoàng thượng, hần chỉ là một người tên Lục Nhiên mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Chuyện Bí Ẩn

Lục Nhiên vui mặt trong cổ nàng nửa ngày không có động tĩnh, tóc hần trước mặt Văn Chiêu bị nước mưa xối đến dán trên áo bào trắng, càng giống vết mực trên giấy. Văn Chiêu như bị ma xui quỷ khiến đặt tay lên tóc hần.

Dường như động tác khẽ này đánh thức hần, Lục Nhiên đứng dậy nhìn nàng "Đi tắm đi, đừng để cảm lạnh."

Văn Chiêu nhớ đến nha hoàn của nàng, nửa đêm khiến bản thân ướt sũng toàn thân thế này, nói thế nào đều không thông, nếu đánh thức bọn Phù Điều đi nấu nước, động tĩnh này cũng quá lớn rồi.....

Do dự một chút, Lục Nhiên nói "Ta đưa nàng ra ngoài." Vừa dứt lời, thân mình Văn Chiêu liền lo lùng giữa khoảng không.

"Thả ta xuống dưới, ta đôi bộ xiêm y là được rồi."

"Này chàng muốn đi đâu?"

Không nghe hần đáp lại, Văn Chiêu chỉ đành ôm chặt cổ hần, lại nhìn thấy khóe môi hần khẽ nhếch lên ý cười thích ý.

Văn Chiêu vốn nghĩ rằng hần đưa nàng về Lục phủ tắm gội, trong lòng vẫn có chút kháng cự, nhưng không nghĩ đến hần lại đưa nàng đến Phi Lai lâu. Phi Lai lâu lúc này đã đóng cửa, chỉ có trong phòng chường quấy đốt một ngọn đèn nhỏ, trên ô cửa phát ra ánh sáng vàng nhạt. Nơi ác mộng kiếp trước, giờ lại là một nơi rất nhu hòa, yên ắng.

Lục Nhiên đặt Văn Chiêu xuống, nhẹ nhàng trở người từ cửa sổ tiến vào, không sinh ra bất kì động tĩnh nào. Trong lòng Văn Chiêu có chút khẩn trương, người này cũng không biết có phải quen thói ra vào Khương phủ không, giữ lại ở bên ngoài cũng làm như thế.

Cửa lớn của Phi Lai lâu khẽ bị đẩy ra, Lục Nhiên kéo nàng tiến vào, đáng vẻ cẩn thận hệt như ăn trộm.

Văn Chiêu giữ hần lại liên tục lắc đầu. Dù người nàng ướt sũng, không thoải mái nhưng nàng không muốn không chào hỏi tiếng nào, lén lén lút lút tiến vào.

Lục Nhiên bất đắc dĩ cười, nói với xung quanh "Ra đây đi, đưa nàng đi tắm."

Giọng hần không lớn nhưng trong nơi yên ắng như thế lại vang lên rõ ràng. Văn Chiêu sững sốt, lập tức nhìn thấy có người bước ra, mặc bộ y bình thường của tùy tùng.

Có hai nữ tử đi đến bên nàng, làm ra tư thế "mở", rồi đi trước dẫn đường. Văn Chiêu tỉ mỉ quan sát, hai người này tuy là nữ tử nhưng lại trông giống người của giang hồ, lúc này cũng không hành lễ như nữ tử thông thường, hơn nữa bước đi trầm ổn, vừa nhìn liền biết là người biết võ.

Thế này Văn Chiêu vẫn còn gì không rõ chứ? Phi Lai lâu này rõ ràng là sân nghiệp của Lục Nhiên! Những hạ nhân này đều có võ công.

Không nghĩ đến, nơi ác mộng diễn ra ở kiếp trước lại là địa bàn của hần. Một trận lừa to hủy đi dung mạo của nàng, còn có cứ điểm của hần.

Văn Chiêu được đưa đến lầu hai, càng gần thêm một chút, ngọn lửa trong phòng càng thêm hùng hực, toàn thân Văn Chiêu không nhận được mà khẽ run rẩy. Cố gắng áp xuống hồi ức đáng sợ kia, nàng theo tỉ nữ tiến vào một nhả gian.

Nhã gần này không khác gì với những nơi ăn cơm bình thường, vẫn đang nghi hoặc, liền thấy một tí nữ xoay nhẹ một góc bình hoa, khẽ ấn một cái, liền nghe thấy tiếng đá ma sát nhỏ nhỏ. Vách tường phía sau lại có một phòng khác!

Giường cùng bàn ghế đều có dây dù, nếu ở đây lâu dài cũng sẽ khá thoải mái. Đứng trong bóng tối, bên ngoài vang lên tiếng vang nhỏ nhỏ, Văn Chiêu đột nhiên biết được tác dụng căn phòng tối này.

Nếu người ở bên ngoài dùng cơm đang thương nghị chuyện cơ mật, có người trốn trong nghiê lên, lập tức có thể nghe được rành mạch những chuyện họ thương nghị! Hơn nữa người đến Phi Lai lầu dùng cơm đều là người phú quý, cũng không biết Lục Nhiên đã nghe được bao nhiêu chuyện mà người khác không biết trong Phi Lai lầu này!

Nhưng điều khiến Văn Chiêu kinh ngạc nhất không phải thể lực cùng thủ đoạn của Lục Nhiên, kiếp trước hẳn có thể trẻ tuổi như thế liền là người quyền khuynh triều dã, đương nhiên sẽ không hề đơn giản. Điều khiến nàng chấn động nhất chính là chuyện bí ẩn như thế hẳn lại tùy tiện phổ bày trước mặt nàng.

Phải biết rằng, nàng chỉ cần thoáng tiết lộ ra ngoài, với Lục Nhiên mà nói đó chính là tổn thất rất lớn.

Nhưng hẳn lại đem công cụ lợi hại thế này đặt trong tay nàng.

Văn Chiêu chớp chớp mắt, đứng yên tại chỗ. Mà lúc này, nước ấm đã nấu xong đưa đến.

Nàng có rất nhiều chuyện muốn hỏi hần, vì thế qua loa tắm rửa, đôi xiêm y mà tí nữ đưa đến. Áo trong hết như kiểu đáng vừa rồi nàng mặc, Lục Nhiên quả nhiên nghĩ đến vô cùng chu đáo. Cũng.....quan sát rất tỉ mỉ.....

Văn Chiêu từ trong phòng bước ra, nhìn xung quanh tìm kiếm thân ảnh Lục Nhiên, một tí nữ nhìn thấy đáp "Cháu từ đang tắm gội trong phòng."

"Thiên người đưa ta đến đó." Câu nói này vừa thốt ra, nàng liền cảm thấy không ổn, liền sửa lại "Bỏ đi, đợi hẳn tắm xong thì thông báo với ta một tiếng nhé, đa tạ."

Nàng đã tắm xong thể mà gã kia vẫn chưa tắm xong. Văn Chiêu lẳng lặng xoay người về phòng.

Một lát sau, Lục Nhiên đến tìm nàng, y phục hẳn giờ đây khô ráo, lại hết như bộ vừa rồi, Văn Chiêu nghĩ đến hôm nay hẳn mặc bạch y, thường ngày hẳn rất hiếm mặc màu này, trong lòng cảm thấy có chút kì quái.

Lục Nhiên kéo nàng ngồi xuống bàn bên, đổ một tách trà đầy về hướng nàng "Có gì muốn hỏi thì cứ hỏi."

Văn Chiêu ngồi thẳng người, gương mặt nhìn hần, "Hỏi gì cũng sẽ đáp ư?"

Lục Nhiên gật đầu, khẽ cười "Ừm, hỏi gì cũng đáp."

"Hôm nay sao chàng lại mặc bạch y?" Nàng quyết định hỏi vấn đề ngoài lề trước, theo thứ tự hỏi dần, cuối cùng sẽ hỏi chuyện nàng muốn hỏi nhất.

"Thưa tướng đang giám sát ta." Câu này dường như hỏi một đấng lại đáp một nẻo, khiến cho Văn Chiêu hơi mờ to mắt nhìn hần, "Bởi vì thường ngày không mặc bạch y, thể nên những người giám sát cũng không quen với dáng vẻ này của ta. Hôm nay ban ngày, ta mặc bạch y ra khỏi cửa, đến nơi lập tức đổi một người khác khoác bạch y giống thể dịch dung giả dạng ta về phủ, tư thế tiết túc có thể có chút bất đồng nhưng vì thường ngày không hay mặc bạch y cho nên những tầm mắt này cũng không quen mắt. Bọn họ chỉ cho rằng một thân bạch y này khiến họ nhìn không quen mà thôi."

Văn Chiêu biết tâm tư Lục Nhiên cần thân, không nghĩ đến hẳn lại dựa vào phản tính tế này để đánh tráo, che giấu tai mắt của Tiết tướng. Hơn nữa còn có thể tìm được kĩ nhân dị sĩ dịch dung, chẳng qua kiếp trước nàng cũng thử qua cách dịch dung này, nó chỉ là một lớp mặt nạ mô phỏng da người nhưng chế tác không hề dễ, người biết được tài nghệ này vô cùng hiếm hoi.

Nói đến dịch dung, nàng lần nữa nhớ đến ân nhân. Cũng không biết.....ân nhân hiện tại đang ở đâu, sự báo thù của hần đã bắt đầu chưa.....

Một lúc sau nàng thoáng bùng tình, khôi phục tinh thần "Chàng không phải là học trò đặc ý nhất của ông ta sao? Lão vẫn không yên tâm về chàng ư?"

Hơn nữa tính tình Tiết tướng thẳng thắn, lỗi lạc như thế, lại xếp tai mắt bên cạnh Lục Nhiên.....

Lục Nhiên nâng tách trà lên thổi thổi, khói trắng phảng phất trên mặt hần, mông mông lung lung.

"Nàng nhìn làm Tiết tướng rồi. Ông ta thực sự là một lão hồ ly, đối với ai cũng không yên tâm. Người bên cạnh ta đều có người của lão, chỉ là sau khi lão đứng vững trong hàng, người giám sát ta càng nhiều thêm, nghĩ đến là bởi vì thế cục khấn trương nên khiến lão càng thêm cảnh giác, chẳng qua như vậy cũng chứng minh lão đặt ta ở một vị trí quan trọng." Lục Nhiên vẫn cười cười, giống như không cảm thấy tình thế này có bao nhiêu nguy hiểm, chỉ cần một chút bất cẩn sẽ vạn kiếp bất phục.

Văn Chiêu càng nghe càng cảm thấy không phù hợp, "Chàng là người của thừa tướng....." Nàng do dự rất lâu, bởi vì đó là vấn đề nàng đề ý nhất, cũng là vấn đề mẫn cảm quan trọng nhất. Văn Chiêu gất gao nhìn hần, muốn nhìn thấy vẻ kháng cự trên mặt hần. Nếu hần không nguyên ý đáp, hoặc đáp án không như nàng muốn, nàng sẽ không hỏi nữa.

Dù sao thì vấn đề này.....

"Ta không phải là người của ông ta." Tách trà trong tay Lục Nhiên khẽ đặt trên bàn, hần nhìn thẳng nàng.

Trong lòng nàng chợt nháy lên một nhịp, hần cư nhiên đáp lại một cách dứt khoát thế này!

Trong lúc tâm thần chấn động, lại thấy Lục Nhiên đứng lên, ấn nhẹ lên hai vai nàng, nói bên tai nàng "Ta không ở bên phe hoàng thượng. Nên nàng vẫn không cần ta ư?" Câu nói cuối cùng nghe ra chút uly khuất.

Văn Chiêu cảm thấy bên tai ngựa ngửa, thoáng quay đầu đi "Nhưng chàng ngoài mặt vẫn là người của ông ta....." Nghe câu nói này, trong lòng nàng lập tức sáng lạn.

Nàng không cần đứng đối lập với hần, thật tốt.

Mái tóc dài của Văn Chiêu xỏa ra sau lưng, Lục Nhiên ngửi được hương thơm trên tóc nàng, trong lòng cũng tan hết sương mù, bình yên thỏa mãn. Dịu dàng vén tóc nàng, Lục Nhiên mở miệng "Thể cục ổn định, chúng ta liền thành thân, được không?"

Hần đứng sau lưng nàng, hai người một đứng một ngồi, ánh nền vàng ấm áp hắt chiếc bóng của cả hai lên vách tường, trên mặt Văn Chiêu phủ một tầng hồng nhạt, xoay đầu tránh đi "Đội thể cục ổn định, ta đã thành bà cô già rồi."

Lục Nhiên nhìn đỉnh đầu của nàng, trong lòng cảm thấy kì quái, sao nàng biết được trận mưa đen này kéo dài bao lâu mới tan hết chứ. Tuy nhiên.....trực giác của nàng có lẽ đúng.

"Sẽ không quá lâu." Tuy rằng an ủi nàng như thế, nhưng trong lòng hần cũng không chắc chắn, hơn nữa giờ đây thể cục vẫn quá phức tạp.

Phe hoàng thượng quá lớn mạnh, thể lực của hoàng thượng cũng hùng hồn, sâu không lường được. Tiết tướng cùng những những người kia lại giấu trong chỗ tối tùy cơ thúc động cự xà. Mà lời nói của hoàng thượng đối với thể từ Quảng An Vương cũng khiến hần suy đoán nhiều lần.

Thái tử thể yếu, giờ lại càng khó khăn hơn.....

Mất thấy hai người rơi vào trầm mặc, Lục Nhiên mở miệng phá vỡ không khí này, "Ta đưa nàng đi nhìn mặt đạo của ta."

Hôm nay hẳn cho nàng xem toàn chuyện cơ mật, nhưng hẳn dường như không hề đề ý, thậm chí có chút sùng nịch, muốn đưa nàng xem kiệt tác của mình.

Lối vào mặt đạo này ở trong hầm rượu, Lục Nhiên đem theo đèn, gõ gõ vách đá bên cạnh, liền thấy vách đá chuyển động, dùng sức đẩy một cái, liền lộ ra một thông đạo tối đen.

"Tối quá." Văn Chiêu nhìn sắc đen nồng đậm bên đó, đáy lòng sinh ra chút bất an.

Lục Nhiên nắm tay nàng "Hôm nay không tiến vào cũng được. Chỉ là muốn nói cho nàng biết, đội thông đạo này xây xong, sẽ có thể từ Phi Lai lầu thông đến thư phòng của ta, đến lúc ấy ta cũng không cần hành sự lên kút thể này nữa."

"Sẽ không bị những tai mắt kia nghe thấy động tĩnh chứ?"

Lục Nhiên đáp "Hiện tại vẫn chưa xây đến phủ ta, sau này đại khái sẽ mời gánh hát đến trong phủ náo nhiệt ồn ào chút."

Văn Chiêu gật đầu, như thể mới có thể giấu đi thanh âm kia. Dường như nhớ đến chuyện gì, nàng cười với hần "Gánh hát thật ra không cần mời, trong phủ ngoại có những vũ cơ kia là đủ rồi, hằng đêm ca hát, buổi tối cũng có thể xây mặt đạo rồi."

Lục Nhiên bắt đầu đi nhìn nàng "Sao nàng lại nhắc đến bọn họ?"

Ngữ khí của nàng vốn đang hài hước, nhưng nói đến phía sau lại có chút nghiêm rằng nghiêm lợi "Ta nghe người ta nói, diêm phúc Lục đại nhân không ít, những mỹ nhân kia đến cả đút rượu đều là cao thủ trong cao thủ."

Ghen chính là vấn đề ý đến hần. Lục Nhiên cười vui vẻ, hai người mới đến mặt một cười tươi, đối lập rõ ràng.

"Đội thời cơ đến rồi, ta có thể thả bọn họ ra ngoài."

Thời cơ này là gì không cần nói cũng biết, nhưng kiếp trước Văn Chiêu đợi cho đến lúc chết đi.....

Hi vọng kiếp này, nàng có thể tiên đoán trước thời cơ này. Nhưng làm sao tiên đoán đây?

Trong lòng Văn Chiêu nóng lên, nhớ đến ngày ba tháng ba của kiếp trước, đó là ngày Phi Lai lâu bị đốt thành một trận lửa to, hủy đi dung mạo của nàng. Mà ngày đó của kiếp này lập tức đến gần, trận lửa ấy có thể có hoặc sẽ không, người nàng muốn tìm cũng có khả năng sẽ ở nơi nọ.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Ngày ba tháng ba

Edit: Halley

Khi đó nàng đã được chọn làm thái tử phi, bị người dùng thư cùng ngọc bội của thái tử mặt ước hẹn ra khỏi phủ. Nàng đối với thái tử không có cảm tình gì, nhưng ngại thân phận của hắn, không thể không đi.

Dù sao về sau sẽ thành thế tử của hắn, thỉnh thoảng gặp mặt cũng không phải việc lớn gì.

Tới Phi Lai lâu, người được hẹn lại chậm chạp không thấy đến, thấy trong góc phòng có đặt vài thùng rượu to, mùi rượu thơm nồngtrong phòng, trực giác nàng cảm thấy có điểm không thích hợp, đang muốn đi ra ngoài thì cửa ngoài đã bị khóa cứng, chỉ trong chớp lát liền có ngọn lửa nổi lên, chảy lan tới thùng rượu, lửa gặp rượu càng bùng cháy dữ dội, phát ra tiếng nổ "bang bang".

Văn Chiêu tìm lối thoát xung quanh, chỉ thấy nhai gian bên trong có cửa sổ có chỗ có thể đi thông ra bên ngoài, chỉ là lúc này khung giấy đã bị thiêu sạch, song cửa trên cũng bị một tầng lửa bao vây. Cửa sổ bên lửa lớn cháy hừng hực khiến nàng chùn bước, dù có nhảy ra cũng bị té từ cao xuống, đến lúc đó không chết cũng bị lúc đi đa thiệt.

Nhưng rốt cuộc xem như cũng còn một đường sống.

Quanh mình ngày càng nóng rực, ý thức nàng cũng càng thêm mờ hồ. Nhưng vô luận thế nào nàng cũng muốn đi ra ngoài. Trong lòng nàng có một giọng nói nói cho nàng biết so với tồn tại cái gì cũng không quan trọng, tồn tại mới không làm mẩu thân thất vọng, nếu nàng cứ như vậy mà chết đi, mẫu thân dưới cửu tuyền cũng không muốn gặp nàng.

Văn Chiêu tích góp đủ sức lực hướng đến cửa sổ lao thẳng ra, ánh lửa trong nháy mắt đem nàng vây quanh, ngọn lửa bên lên người nàng, thiêu đốt khiến nàng dường như mất đi cảm giác đau đớn. Nhưng nàng lại cảm giác được dường như có người tiếp được nàng, còn đập tất lửa trên người nàng.

Trên mặt Văn Chiêu đau đến xuyên tim, lại mơ mơ màng màng thấy cách đó không xa nhìn thấy một người không rõ mặt, lúc này đỉnh đầu nàng như có tiếng người thở dài một tiếng "Đáng tiếc....."

Chưa đến một thoáng, nàng liền hoàn toàn mất đi ý thức.

Mà lúc sau được ân nhân cứu, nàng lại thêm khẳng định lửa to cháy lâu ngày ấy, ân nhân cũng xuất hiện ở lâu dưới. Cũng không biết vào khuê đi ngang qua, hay vẫn ở trong lâu, sau khi phát cháy mới chạy ra.

Mặc kệ là dạng nào, ngày ba tháng ba năm nay, tới Phi Lai lâu hắn có thể nhìn thấy ân nhân.

Tuy rằng kiếp này nàng cùng ân nhân còn chưa kết giao, nhưng nàng có kỷ ức kiếp trước, lúc này có lợi thế tranh thủ cùng ân nhân hợp tác lẫn hai. Cho dù trọng sinh một kiếp, thâm thù đại hận của ân nhân đối với hoàng thượng hẳn là sẽ không thay đổi.

Lễ Thượng tị này, Khương Nhị gia cùng Khương Văn Ngọc được mời tiến cung.

Hoàng thượng lúc trẻ cũng có sở trường thi phú văn chương, lúc sau đăng cơ vẫn yêu thích phong nhã như cũ, bởi vậy ông ta đối với những viên quan có thiên phú đặc biệt thương thích. Ngày này trong cung mở một thượng yến, mời văn nhân trong thiên hạ làm khách, văn thần trong triều cũng tề tựu đủ.

Văn Chiêu buổi sáng liền tắm gội, nước tắm pha nóng lại thêm phong lan, một thân hương hoa.

Kiếp trước lúc hôn kỳ của nàng sắp tới, bởi vậy không cùng Thánh Lan các nàng ra ngoài đạp thanh. Đời này không vậy, việc hôn nhân của nàng chưa định, có thể giống nữ tử khuê các bình thường, trang điểm làm tóc cùng ra ngoài đạp thanh.

Tần Thị cũng nghĩ mang nàng ra ngoài, kết bạn thêm với các tiểu thư công tử trẻ tuổi. Nàng đã mười bốn tuổi, có thể xem mắt được rồi, Tần Thị so với các chủ mẫu khác có chút bất đồng, so với môn đăng hộ đối, bà dường như càng hi vọng Văn Chiêu có thể gả cho người nàng yêu thích. Phú quốc công có đủ thế lực cũng tiền tài, đảm bảo nàng cảm ao vô lo, bởi vậy duy nhất thiếu là người tri âm.

Lễ Thượng tị cả nam lẫn nữ so với ngày thường đều thoải mái hơn, hai bên bờ sông cảnh xuân hòa thuận vui vẻ, nam nữ đi dạo dọc bờ, nếu gặp được người hợp duyên sẽ cùng đối thơ xướng khúc.

Tần Thị cười nói, "Ta đã già rồi, Chiêu Chiêu mang theo các muội muội đi dạo cùng đi thôi, tới bờ sông dạo chơi chút."

Từ sau khi sự cố năm trước phát sinh, đây là lần đầu ti muội các nàng hội tụ một chỗ, không có trưởng bối bên cạnh, ai cũng không cần che dấu, không khi liền có vài phần xấu hổ.

Văn Chiêu trong lòng buồn tiếng thở dài, chỉ chăm chú mang các muội muội đi dạo theo bờ sông. Theo bản năng cách xa Thánh Lan chút, rồi cuộc Thánh Lan có thể nhận lúc nàng chưa chuẩn bị đầy nàng xuống sông hay không cũng khó nói được, có thể hại nàng một lần hiển nhiên lại có thể hại lần thứ hai.

Thánh Lan từ trước đến nay vốn mẫn cảm, cảm nhận Văn Chiêu có lòng phòng bị với nàng liền thấy trong lòng chua xót không thôi, chỉ có thể khẽ cắn môi nuốt xuống sự chua xót này, tự giác đi chậm lại vài bước.

Gần tới bờ sông, Văn Chiêu cảm giác tay áo mình bị người khác giật nhẹ, lập tức nghiêng người tránh đi, lại thấy Thánh Nguyệt đưa tay trong không trung, trên mặt ngo ngác, trong mắt có chút bi thương đau đớn.

Văn Chiêu yên lặng không nói, lại nhẹ nhàng cầm tay Thánh Nguyệt dẫn đi. Chỉ một động tác nhỏ nhưng làm tâm tư của tiểu cô nương trở nên hớn hờ.

Thánh Nguyệt khó chịu cũng sung sướng đều đơn giản như vậy, so với bất luận cái gì đều làm người khác này sinh yêu thích. Văn Chiêu nắm bàn tay mềm ẩm của Thánh Nguyệt, trong lòng không ngăn được mà nghĩ như vậy.

Chính là thời điểm trước khi xét nhà kiếp trước, nàng chưa từng đơn giản như thế, khi đó tính tình nàng có phần cổ quái cổ chấp. Đối với kẻ mẫu cùng muội muội không bày sắc mặt tốt, chỉ có đối mặt cùng cha và Tam ca mới lộ vài phần trẻ con đáng yêu, thậm chí ngẫu nhiên sẽ nảy sinh trốn tránh bọn họ, đem bản thân phong bế lại, ai cũng không thấy.

Nhưng nhiều năm qua, nàng đã không nhớ rõ vì sao nổi lòng lại cổ quái như vậy.

Chỉ là....nàng như vậy, tại sao lại được người nhà sủng ái cùng Lục Nhiên yêu thích?

"Cố nương." Đang nghĩ ngợi chuyện xưa, đột nhiên có người gọi một tiếng, Văn Chiêu lấy lại tinh thần, lại thấy một thanh niên cầm trong tay một phong lan đứng trước mặt nàng, thấy nàng nhìn qua sắc mặt lập tức đỏ lên.

Hắn dường như xấu hổ, đem phong lan đưa qua bảo: "Cố nương khiến người gặp người yêu, hay chăng kết lương duyên cùng ta?"

Đây là tập tục của Lễ Thượng tị, đem phong lan tặng cho nam nữ từ hợp nhãn, biểu đạt hăm mộ. Đưa ra chính là tâm ý, tiếp nhận là lễ tiết, đương nhiên nếu xem vừa mắt, có thể cùng nhau tặng lan, đoạn nhân duyên này xem như được kết.

Trước mắt là một nam tử cử chỉ ngây ngô, Văn Chiêu vô thức nhớ tới Lục Nhiên, người kia dường như từ trước đến nay chỉ hành động đều mang bộ dáng thành thực, so với người trước mắt, xem như cao thủ trong cao thủ.

"Đa tạ" Văn Chiêu hướng hắn mỉm cười, tiếp nhận cành phong lan, sau đó lại nắm tay Thánh Nguyệt đi xa. Ý cười nàng thông dong nhàn nhạt, đáng đi phong lưu xinh đẹp, khiến nam tử kia nhìn đến ngẩn người, đứng yên tại chỗ.

Thánh Nguyệt trong lòng ngưỡng mộ, nàng nếu có phong thái bằng một nửa Nhị tị thì tốt rồi.

Thánh Lan rào bước dọc bờ sông không có mục đích, không cảm thấy chút hứng thú đối với những công tử kia. Văn Chiêu nhìn qua hướng bờ sông kia, lại thấy Vương Sùng phủ Hoài An bá cùng cô nương phủ Uy Viễn Hầu cùng đi đến, Vương Sùng kia thấy Thánh Lan liền chớp mắt ngo ngẩn.

Lúc trước khi nghe tin vị Thánh Lan bị hủy dung, mẫu thân hắn liền lập tức cùng Uy Viễn Hầu gia bàn bạc kết giao, sau lại nghe được Thánh Lan chưa hủy dung thì đã muộn rồi.

Vương Sùng nhận thấy Văn Chiêu phát hiện hắn nhìn Thánh Lan thất thần, giống như cảm thấy ngượng, lập tức thu hồi tầm mắt.

Kỳ thực hắn cùng Thánh Lan cũng không tiếp xúc nhiều, chưa nói tới cũng không có cảm tình sâu nặng gì, chỉ thấy trong lòng có chút trống rỗng thôi, như là mất đi gì đó, không thể tìm lại được.

Đêm đó Văn Chiêu liền lặng lẽ ra khỏi phủ, còn cẩn trọng báo Phủ Điều yểm trợ, nàng có thể yên tâm. Chỉ là lần này thân nữ trang cũng không tiện hành sự.

Hôm nay phố xá náo nhiệt, đều là các cặp nam nữ trẻ tuổi nắm tay đồng hành. Đối với các cặp tình nhân chưa kết hôn, khó có một ngày có thể không hề kiêng kỵ dắt tay nhau trên phố cười đùa, tự nhiên muốn quý trọng, vì thế các cửa hàng bán hàng rong hai bên cũng được hưởng lợi.

Nam nhân mua thức ăn cho cô nương mình ái mộ, Văn Chiêu thấy đằng trước có một đôi nam nữ mua một nọ mèo mang lên, một đen một trắng rất xinh đẹp. Như vậy đi trên phố có gặp người quen cũng không cần thẹn thùng.

Vân Chiêu cũng nghi chân tại đây, liền đến chỗ bán mặt nạ. Phần lớn đều là hình dáng động vật, còn các các hình quý thần, nhưng không thấy mặt nạ màu bạc như của ân nhân, trong lòng Vân Chiêu an tâm một chút. Hôm nay nàng mưu tính kỹ lưỡng sẽ không hấn là công dã tràng.

"Vị cô nương này mua thử một cái đi?"

Vân Chiêu cuối cùng mua một cái mặt nạ hồ ly.

Nàng nghe ân nhân nói qua hẳn từng cơ duyên xảo hợp cứu được một tiểu hồ ly bị thương, khi đó đệ hấn không ở bên cạnh, hồ ly đó lại có vài phần thông minh đáng yêu, ân nhân bèn đem nó nuôi bên người, vừa lúc giải sầu tịch tịch. Chỉ là một lần sau khi hẳn hoàn thành nhiệm vụ trở về, lại thấy tên đồng môn ung ngạnh hướng hấn cười phồng túi, trên cổ lại thêm một cái khăn choàng nâu nhạt.

Đó là lần đầu tiên hẳn chính tay đâm đồng môn.

Lão các chủ đã sớm đi, tân các chủ nhỏ tuổi chấp chương, là thời điểm mới các ngo ngoe rục rịch. Hấn từ nhỏ có thiên phú tập võ hơn so với người khác, lại bởi vì mẫu thân dạy dỗ phải biết chịu đựng người khác bắt nạt, sau khi mẫu thân qua đời, trời buộc đó vẫn luôn đi theo hẳn, nhưng lần đó hẳn hoàn toàn quên đi, hành hung người khác.

Nhưng hẳn lại cảm thấy rất thống khoái.

Khi nhìn kẻ hay bắt nạt hẳn và đệ đệ hai mắt tròn lên, không cam lòng mà ngã xuống, hẳn mới bình tĩnh lại. Từ đây, hẳn hiểu được đạo lý thực lực quyết định tất cả, nếu A Mão có thể trở về, hẳn sẽ không bao giờ để đệ đệ chịu bắt nạt nữa.

Mẫu thân, vì sao phải dạy hẳn đạo lý làm điều tốt giúp mọi người, bằng không A Mão giờ đã được hẳn bảo hộ tuyệt đối vui vẻ mà trưởng thành.

Quách Dẫn dựa theo ước định đến Phi Lai lầu.

Nghe nói Lục thị lang hôm nay ở bữa tiệc được hoàng đế khen ngợi, hẳn lại cảm thấy trong lòng không thoải mái, vì sao Lục Nhiên muốn lấy lòng lão gia hóa ghê tởm kia.

Quách Dẫn một đường xuyên qua hành lang dài, vào trong góc một phòng. Lúc này còn chưa tới thời gian ước định, hẳn nhìn thoáng qua phương hướng hầm rượu, tự rót cho mình một tách trà.

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng đập cửa, lại không phải kí hiệu Lục Nhiên nói với hẳn sáu nhanh ba chậm.

Quách Dẫn rút kiếm tiến đến mở cửa, lại thấy ở cửa là một tiểu lang quân mang mặt nạ hồ ly mặc áo bào trắng, Quách Dẫn bất động thanh sắc để hẳn tiến vào, nhẹ nhàng khép cửa lại.

"Người là người phương nào?" Khi nói chuyện, kiếm đã tới cổ Vân Chiêu.

Vân Chiêu lại không sợ, đây không phải là một nhát xuyên cổ toan tính giết nàng, chỉ cần nàng có thể nói rõ là được.

Quách Dẫn trong lòng càng thêm ngạc nhiên, người này chẳng những không hề sợ hãi mà còn khoan tay nói, "Ta tới để hợp tác với người". Chỉ là nàng vừa nói ra, Quách Dẫn liền nghe ra đây là một cô nương.

Đột nhiên xuất hiện một người muốn hợp tác với hẳn, lại là một cô nương, Quách Dẫn vẫn không thu kiếm, "Hử? Người dựa vào gì mà muốn hợp tác cùng ta?"

"Chỉ bằng ta biết người muốn gì."

Quách Dẫn không nói gì, lẳng lặng chờ nàng nói tiếp.

"Ta đối với thói quen, đam mê của vị kia rõ như lòng bàn tay, cũng có thể họa ra bản đồ phòng vệ bố cục trong cung, như vậy ta đã đủ tư cách chưa?" Bản đồ bố cục phòng vệ là đối trước ân nhân cho nàng họa, chẳng qua chuyện mấy năm sau, ân nhân muốn biết rõ bố cục phòng vệ phải phí nhiều công sức. Hiện tại có thể có được bản đồ phòng vệ, giảm bớt rất nhiều phiền toái hung hiểm, tin rằng ân nhân hẳn là sẽ động tâm.

Quách Dẫn kinh ngạc, người này lại biết người hẳn phải đối phó là ai, không chỉ có như thế, còn biết nhiều như vậy! Nếu.....điều nàng nói là thật, như vậy hẳn có thể nhanh chóng lấy mạng cầu hoàng đế kia. Chỉ là.....nàng lại có chút khả nghi.

Vân Chiêu nhìn ra hẳn dao động, quyết định thêm một lần, "Thật ra không dám giấu giếm, ta là người phủ Vĩnh quốc công, hiện giờ phủ quốc công chiến công chồng chất, nếu lần này chiến trận Tây Bắc đánh bại Tây Nhung, liền công cao hơn chủ, đương kim thánh thượng tính tình xảo trá, hay nghi kỵ, phủ quốc công sẽ sớm gặp nguy hiểm. Lúc này mới muốn cùng người hợp tác, lấy thủ cấp người nọ!"

Quách Dẫn rung động, liền dời kiếm đi ba tấc, Vân Chiêu trong lòng vui vẻ, lại thấy ân nhân lần nữa nhìn qua, ánh mắt sắc bén."Người sao lại biết được mục tiêu của ta? Nói rõ ràng, kiếm tự nhiên sẽ buông."

Vân Chiêu rung mình, nàng biết là vì trải qua kiếp trước, bây giờ nàng nên nói như thế nào? Nhưng nàng lại bức thiết yêu cầu muốn mượn lực lượng của ân nhân.

Cảnh báo tỏ phụ không thể làm nàng yên tâm, nếu đã ở trong danh sách chết của hoàng thượng, hãm hại một lần không thành sẽ có lần sau. Cho nên hoàng thượng một ngày không trừ, trong lòng nàng khó mà an tâm.

Nghe kỹ lý do thoải thối, Vân Chiêu mỉm cười, xứng với khuôn mặt được che bằng mặt nạ hồ ly, đầy vẻ phong lưu, "Ta không chỉ biết chừng này đâu, có muốn ta nhất nhất nói ra?"

"Đương kim thánh thượng là người luyện đồng, qua một thời gian sẽ có nhiều nam đồng tử bảy đến mười một tuổi bị ép tiến cung, phần lớn sẽ phẩm các nơi, còn có một bộ phận là hẳn tự mình cưỡng đoạt bắt đi, gia đình những nam hài đó không thể cáo trạng, đành phải nén giận, nhưng có tình có một loại người giang hồ, không sợ cường quyền, trong lòng chôn thù hận, chỉ đợi ngày lấy máu thiên tử tế kiếm."

Quách Dẫn trong lòng chấn kinh. Đam mê này của cầu hoàng đế rất ít người biết được, nàng lại biết cực kì tường tận, đối với chuyện của hẳn cũng rõ như lòng bàn tay.

Mũi kiếm hẳn hơi run. Nhân vật nguy hiểm như vậy làm hẳn muốn một kiếm giết chết nàng. Chỉ là nàng biết càng nhiều, càng có lợi thế cùng hẳn hợp tác, nếu hẳn giết nàng, khả năng tổn thất càng nhiều hơn.

"Cho nên ta thể nào biết được cũng không quan trọng, quan trọng là người cần ta."

Kiểm khí sắc bên vệ một đường máu ở cần cổ non mịn của nàng, Vân Chiêu lại không tránh.

Quách Dẫn rút cuộc thu kiếm vào vỏ.

Đúng lúc này, cửa lại vang ba hồi thanh.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: Thở dài đáng tiếc

Vân Chiêu biết, lúc kiếp trước ngoại trừ ân nhân, còn có một người trong đây. Nàng không tiện quấy rầy ân nhân cùng người khác bàn chuyện, cho nên định rời đi. Nếu ân nhân muốn cùng nàng mưu hoạch kế lớn, nhất định sẽ đến phủ tìm nàng.

Lục Nhiên có thể vô thanh vô tức tiến vào Khương phủ, ân nhân cũng có thể đi lại tự nhiên trong đó.

Chỉ là nàng không nghĩ đến, người xuất hiện trước cửa lại là Lục Nhiên. Máy kiếm của hẳn nhũ lại, biểu tình trên mặt nghiêm túc hiếm gặp.

Trong lúc Vân Chiêu kinh ngạc tròn to mắt, hẳn đã đóng cửa lại, cũng không cho nàng ra ngoài.

Hóa ra người đỡ được nàng phía dưới thờ dài nói "đáng tiếc" là hẳn.....hắn đáng tiếc dụng mạo của nàng hay đáng tiếc cứ điểm của hẳn bị một ngọn đuốc thiêu sạch tất cả?

Vân Chiêu cảm thấy điểm mình chú ý có chút kì quái.....

Án tượng của Lục Nhiên kiếp trước trong lòng nàng cũng chỉ là một kẻ trưởng tuổi trẻ quyền cao mà thôi, hiểu biết của nàng đối với quá khứ của hẳn cũng chỉ giới hạn tán gẫu trong miệng người khác. Bây giờ xem ra, trước mùa xuân năm Thừa Bình thứ mười bốn họ đã gặp nhau, chứ không phải là sau khi nàng tiến cung mới gặp hẳn.

"A Dẫn, đây là cô nương ta từng nhắc đến, chuyện của người cũng là ta nói cho nàng nghe, nếu người không vui cứ đâm vài kiếm lên người ta, được không?"

Đáng vẻ nghiêm túc vừa rồi tựa như phù dung vừa nở đã tàn, sắc mặt Lục Nhiên lại treo nụ cười cười như không cười. Chỉ là Vân Chiêu lại nhạy cảm nhận ra hẳn hình như có chút gợn.....Lục Nhiên nói những lời này, là đang bao che cho nàng ư? Chẳng lẽ hẳn không nghĩ đến muốn làm rõ những bí mật của nàng sao?

Quách Dẫn thờ ra một hồn, "Hóa ra là như thế, ta còn cho rằng vị cô nương này là thần thánh phương nào. Lần sao phải nói rõ mới phải, đỡ phải ta làm bị thương báo bối này của huynh đệ."

Vân Chiêu theo bản năng sờ sờ cổ, đã không còn chảy máu nữa rồi. Vừa rồi ân nhân vốn không có ý định giết nàng, chỉ là dùng kiếm cửa qua một chút mà thôi.

Nào ngờ giây tiếp theo lại bị Lục Nhiên giữ lấy tay nàng, trên mặt hẳn lần nữa xuất hiện vẻ nghiêm túc, "Đừng chạm vào, miệng vết thương sẽ bị nhiễm trùng."

Lục Nhiên xòe bàn tay về hướng Quách Dần, Quách Dần liền lấy một cái bình sứ đặt trong tay hắn.

Quách Dần đều sống trong tháng ngày lưới dao dính máu, đương nhiên bên mình luôn mang theo thuốc trị thương. Văn Chiêu lắng lắng ngạc nhiên nhìn sự ă ý giữa bọn họ, phỏng đoán quan hệ của hai người.

Lục Nhiên kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, khe khẽ giúp nàng bôi thuốc. Hắn vô cùng chuyên chú, nhìn chăm chăm vết thương trên cổ nàng, gương mặt Văn Chiêu đỏ lên, không dám nhìn hai người.

Quách Dần thấy Lục Nhiên bôi xong thuốc, liền nói, "Được rồi, đừng có diễn cảnh ăn ái trước mặt kẻ cô đơn tro troi như ta, chúng ta bán chính sự." Hắn tự bảo bản thân là "kẻ cô đơn tro troi" mang theo ý mỉa mai nhưng lại thực là miêu tả tính cách của hắn. Mồ côi từ nhỏ, sau đó mẫu thân cũng mất đi, để để ruột lại trong bảy năm trước dưới nanh vuốt cường bạo của hoàng thượng bị bắt đi, tiểu hồ ly nuôi trong lúc cô đơn cũng bị người khác lột da.

Kiếp trước ăn nhân thường tự mỉa mai bản thân bất tử quá cứng, thế nên khắc chết tất cả mọi người xung quanh, vì vậy hắn nên cách xa bọn họ một chút mới phải.

Nghĩ đến chuyện này, gương mặt nhẽm đỏ của Văn Chiêu rất nhanh liền khôi phục lại như bình thường.

Nàng tuy ngạc nhiên vì về quan hệ giữa ăn nhân với Lục Nhiên, nhưng không thể lộ ra đáng vẻ biết hết tất thảy, nếu không Lục Nhiên vừa này che giấu cho nàng sẽ phí công. Thế nên nàng chỉ đành tạm thời nuốt xuống những vấn đề trong lòng. Ví dụ như quan hệ giữa hắn với ăn nhân là loại quan hệ này, ví dụ như vì sao hắn lại đối địch với hoàng thượng, tốt cùng lập trường của hắn là gì!

Lục Nhiên ngồi xuống bên cạnh nàng, cũng không giới thiệu quan hệ giữa hắn với Quách Dần, liền đi thẳng vào vấn đề, "Mặt đạo đã xây xong, sau này có thể ở trong này gấp mặt."

Quách Dần gật đầu, lại nhìn Văn Chiêu, "Cư nhiên nữ nhân của người nói có bản đồ phòng vệ trong cung, vậy thì lấy ra đi, nếu có thể trực tiếp lấy được thủ cấp của ông ta là tốt nhất rồi."

Văn Chiêu nghe thấy từ "nữ nhân của người", cả mặt lại đỏ lên, chỉ là dù sao ăn nhân cũng là người trong giang hồ, không câu nệ tiểu tiết, nếu nàng muốn sửa cách xưng hô này của hắn ngược lại có thể khiến hắn không vui.

Lục Nhiên nhìn Quách Dần một cái, bảo, "Gọi nàng là Khương cô nương là được. Chẳng qua chi dựa vào một bảo đồ phòng vệ trong cung liền muốn lấy mạng ông ta, khả năng thành công không lớn. Cho dù trong lúc phòng vệ yếu nhất cũng rất khó một lần công kích liền lấy được mạng ông ta, lấy không thể một kích lấy mạng sẽ thu hút những nơi phòng vệ khác đến."

"Thế nên biện pháp đảm bảo nhất là đặt người của chúng ta vào trong cung, còn bản đồ phòng vệ này dùng khi ta liên lạc tránh khỏi tai mắt."

Lục Nhiên không nghĩ nhiều liền nói ra câu này, đương nhiên là trong lòng sớm đã tính toán xong, nhưng trong lòng Văn Chiêu lại nổi lên gió to sóng lớn!

Kế hoạch này của hắn nhớ như những chuyện kiếp trước nàng từng trải qua!

Chẳng lẽ tất cả những chuyện ăn nhân giúp nàng an bài, người đứng sau lưng là Lục Nhiên ư?! Như vậy nàng sống thêm một kiếp, từ thù hạc lại biến thành người yêu của hắn sao?

Trong thời điểm muốn vạch trần Lục Nhiên, nàng lại nghĩ đến kiếp trước bị phạt quý ngoài điện Từ Thần, tế tướng chức cao vọng trọng đi ngang qua nàng, ngã ngón vuốt ve mặt nàng, trong mắt những cung nhân thích xem náo nhiệt chẳng qua là hắn nhất thời phong lưu, nhưng bây giờ xem ra, hắn rõ ràng là đang giúp nàng dần chặt mặt nạ!

Chỉ là hai người họ lúc ấy, một người đứng trên mây cao, một kẻ đứng dưới bụi trần. Hắn chức cao quyền trọng, khắp khuê tú trong kinh thành đều tâm tâm niệm niệm muốn gả cho tế tướng trẻ tuổi, chưa kết hôn như hắn. Mà nàng đến cả nhà cũng không còn, một người ở trong thâm cung vì kế hoạch báo thù mà nhẫn nhục, cẩn thận, ngoài việc báo thù ra trong lòng nàng cũng không còn quan tâm đến chuyện khác.

Bây giờ quay ngược thời gian, nàng đang trong thời gian chờ đợi nhất của mình, mà vị tế tướng tương lai này cũng từng bước từng bước bước trên quan trường, nguy trang trong gió mưa hiểm nguy của triều đình.

"Xếp vào cục Thượng Thực thì thế nào? Tim cơ hội bỏ độc vào trong thức ăn của ông ta, chỉ là loại độc này phải tìm thật kĩ, rất khó để phát hiện ra." Quách Dần đưa ra ý kiến. Biện pháp này chính là nhiệm vụ ban đầu mà ăn nhân sắp xếp cho nàng vào cung.

Lúc ấy nàng vừa tròn mười bảy, học nghề trong cục Thượng Thực hai năm, mới có được cơ hội hạ thủ khi làm thức ăn khuya cho hoàng thượng, chỉ là hạ độc là không có tính khả thi cho lắm, kiếp trước tuy rằng dùng ngân châm không nghiệm ra độc nhưng hoàng thượng quá cẩn thận, sau khi nghiệm độc sau để cung nhân ăn thử, may là nàng làm xong thức ăn khuya liền trốn chạy, chỉ tội cho cung nữ đưa thức ăn kia trở thành kẻ chết thay.

Nếu muốn thông qua cung nhân ăn thử, chỉ có thể tìm loại độc có độc tính chậm phát, nhưng loại độc này thường là loại độc yếu, phải dùng một thời gian dài, nhưng hoàng thượng đa phần đều ăn thức ăn của Ngự Thiện phòng, lúc ăn thức ăn của cục Thượng Thực cũng không nhiều, mà số lần đến tay nàng làm thức ăn cũng vô cùng hiếm hoi. Tư thiện khi làm thức ăn cho hoàng thượng đặc biệt cẩn thận, muốn tìm được cơ hội hạ độc như kiếp trước cũng không đơn giản.

Hơn nữa, phải tìm được người đủ nhẫn nại cùng quyết tâm thực sự quá khó. Trừ phi có Khương Văn Chiêu thứ hai, kẻ tôn tại chi vị hai chữ thủ hận, mới có thể từng ngày mai phục, sau đó vẫn có thể trong thời cơ tốt nhện xuống con xúc động muốn lập tức giết hoàng thượng, khi ăn thức ăn chứa độc tính chậm rất khó phát hiện được, phải lắng lắng chờ đợi thời cơ.

Người này quá khó tìm, cơ hội này cũng rất khó đợi. Trong lòng Văn Chiêu vội muốn đem tháng lợi năm Thử Bình thứ hai mươi xuất hiện sớm hơn chút.

Nàng nói, "Xếp vào cục Thượng Thực không bằng nghĩ cách xếp vào Ngự Thiện. Thứ nhất là hoàng thượng thường ăn thức ăn bên Ngự Thiện phòng, thứ hai là trước khi dùng bữa hoàng thượng ngoại trừ việc dùng ngân châm nghiệm độc còn bắt cung nhân ăn thử."

Lục Nhiên nhìn nàng một cái, cũng không hỏi nàng vì sao biết chuyện này, gật đầu "Đúng vậy, nên xếp vào Ngự Thiện, vẫn có thể hỗ trợ chính sự, nhìn có vẻ nhỏ bé không đáng kể nhưng trong thời khắc mấu chốt sẽ phát huy được tác dụng lớn. Hơn nữa cách nghĩ của ta là, trước tiên dùng động đến hoàng thượng, mà nay thế lực Tiết tướng rất lớn, hơn nữa ông ta cùng với hoàng hậu đứng cùng một sợi dây thừng, nếu hoàng thượng chết rồi, hai người bọn họ nhân cơ hội tác yêu tác quái thì phải làm sao. Trước tiên mượn tay hoàng thượng diệt trừ bọn họ, xem như giảm đi chút rắc rối."

Văn Chiêu nhìn kinh ngạc, mở to mắt. Nàng vừa nghe thấy gì vậy? Tiết tướng cùng hoàng hậu? Bọn họ lại có chuyện gì?

Quách Dần rõ ràng không vui "Mục đích của ta là cầu hoàng đế kia, Tiết tướng cùng hoàng hậu thế này, đối với ta mà nói không liên quan."

"Nếu để bọn họ đấu đá lẫn nhau thì thế nào? Hoàng thượng muốn trừ khử bọn họ, đương nhiên cũng cần trả giá, đến lúc đó đối phó với ông ta sẽ dễ dàng hơn, hơn nữa cũng không tốn bao nhiêu thời gian, phải biết rằng ngồi trên núi nhìn hổ đánh nhau mới là làm ít nhất được việc lớn."

Lục Nhiên quả nhiên là người có miệng lưỡi khéo léo, biết được người bên cạnh muốn nghe gì. Lời nói này tuy vô cùng mơ hồ nhưng lại khiến Quách Dần gật đầu.

Văn Chiêu khẽ kéo tay áo hắn, hắn lập tức hiểu ý, giải thích "Tuy rằng trong lúc hoàng thượng vẫn còn là thái tử, hoàng hậu đã là thiếp của thái tử nhưng trong lòng bà ta, người trong lòng lại là Tiết tướng, bà ta bước vào phủ thái tử chẳng qua là ý của Tà gia."

"Năm ngoái nàng đến đạo quan Tây Sơn gặp được ta, đúng lúc thái tử phát hiện hành vi thường xuyên của Tiết tướng, báo ta chú ý giám sát, cho nên liền theo người của Tiết tướng đến đạo quan. Đạo Ân kia chính là người của ông ta, là người đưa cho hoàng thượng mong ước trường sinh, dùng nó để ly gián hoàng thượng với thái tử, hoàng thượng với thái tử càng ôn ào, ông ta với hoàng hậu sẽ càng được lợi."

Lục Nhiên thấy Văn Chiêu có chút ngần ngại, dường như đang cố gắng tiêu hao toàn bộ lời nói của hắn, đáng vẻ có chút đáng yêu, hắn cười khẽ vuốt ve tay nàng, "Không sai, kì thực ta đứng về phe thái tử, lúc ta mười một tuổi đã biết hắn, lúc ấy hắn bị phái đến Giang Đô trị thủy, ở trong nhà ta, hai năm sau càng thêm thân thuộc. Hắn muốn chính tay xây dựng một thịnh thế yên bình, ta muốn chính mắt có thể nhìn thấy bá tánh an cư lạc nghiệp, cũng muốn để phụ thân không gặp thời của ta nhìn thấy bản lĩnh của con trai ông, cho nên cần hắn hẹn ước, ta đến Kinh Thành thì đậu công danh, giúp đỡ hắn đăng cơ."

Nhìn nụ cười rạng rỡ của Lục Nhiên, Văn Chiêu dường như cũng nhìn thấy bức tranh thịnh thế. Nàng trọng sinh lần này vì muốn thay đổi vận mệnh, bảo vệ người nhà, mà nay nghe hắn nói lời này, trong lòng dường như cũng mở rộng hơn chút.

Quách Dần nhìn thấy đáng vẻ hai người nhìn nhau cười, gõ gõ bàn "Ta nói này, ta còn ở đây, hai người muốn ăn ái thì quay về rồi hắn ăn ái đi."

Ăn nhân này của nàng rõ ràng là cao nhân trong giang hồ, lại có thân thể khiến người khác rơi lệ nhưng miệng lưỡi lại rất không buông tha cho ai, khiến người ta dễ dàng quên mất hắn là một kiếm khách giết người không chớp mắt.

Lúc này, Lục Nhiên thu lại vẻ mặt tươi cười, nháu mày nói "Hình như có cháy, có mùi khét!"

Cháy?!! Đòi này rõ ràng đã có rất nhiều chuyện thay đổi, vì sao trận hỏa hoạn này vẫn phát sinh?!

Văn Chiêu ngửi được mùi khét trong không trung, trước mặt lửa cháy hừng hực.

Dường như nàng lần nữa rơi vào trong địa ngục, nỗi tuyệt vọng che lấp đất trời đánh ập đến, lửa to kiếp trước, bởi vì nàng nghĩ đến mẫu thân, mới ra sức tìm đường sống trong đám cháy vây quanh, nàng vĩnh viễn không quên cảm giác gầy gù ấy, giờ đây chỉ nghĩ thấy mùi khét bay đến liền khiến nàng run rẩy không ngừng.

Lục Nhiên đang định đi xem, nhưng nhìn thấy sắc mặt người bên cạnh hắn trắng bệch, hai mắt thần thờ, cả người run đến gần như đang ở trong trời đông giá lạnh. Hắn chưa từng nhìn thấy thần sắc sợ hãi này của nàng, dù trong thời điểm bị hạ được lần đó nàng vẫn cố gắng khắc chế, nhưng lần này nàng hoàn toàn bị nỗi sợ hãi chiếm lấy toàn bộ tâm trí.

Hắn không rõ nguyên nhân đau lòng đáng vẻ yếu ớt này của nàng, khẽ ôm nàng vào lòng nói "Đừng sợ, ta ở đây, nàng sẽ không có chuyện gì đâu." Nói xong liền ôm nàng ra ngoài.

Phi Lai lều chìm trong biển lửa, ánh đỏ sáng rực cả nửa bầu trời.

Ba người Lục Nhiên đứng bên ngoài, Văn Chiêu cảm nhận được sóng nhiệt tràn đến sau lưng, cả người không ngừng run rẩy. Lục Nhiên ôm chặt lấy nàng, từng chút một vỗ lưng nàng trấn an.

Văn Chiêu nhắm mắt từ đầu trong ngực hắn, hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt quái dị xung quanh mình. Lục Nhiên cũng chỉ lo trấn an nàng. Nhưng Quách Dần đứng một bên nhìn cảnh hai nam tử này ôm nhau cảm thấy còn đẹp hơn so với ngon lửa to kia.

Chỉ là Phi Lai lâu là tám huyết của Lục Nhiên, cũng không biết là ai phóng hỏa.

Đáng tiếc quá.....

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Hai kiếp người

Lục Nhiên nhìn gian phòng nọ lửa cháy hừng hực, đôi mắt khẽ nhắm lại, cũng không biết ai tính kế người khác cư nhiên tính đến cử diêm của hắn.

Chỉ là trước mắt trấn an cô nương nhà hắn vẫn là quan trọng nhất.

Hôm sau Văn Chiêu tỉnh dậy trên giường, cũng không nhớ ra bản thân về nhà thế nào. Bên ngoài trời đã sáng, nắng xoa xoa thái dương, nhìn thấy Phù Diêu cùng Phù Cừ tiến vào, liền đứng lên để hai người hầu hạ, mở miệng hỏi "Hôm qua có chuyện lớn nào ư?"

Phù Cừ nói, "Nếu nói chuyện lớn, chính là Đại cô nương của Tư Mã gia đã qua đời rồi....."

Tư Mã Dục qua đời rồi?!

Nàng biết một trận lửa to hôm qua nhất định không phải trùng hợp, cho nên mới hỏi như thế nhưng không ngờ đến người bị tính kế lại là Tư Mã Dục!

"Đúng vậy, bảy giờ người trong kinh thành đều đang nói đến chuyện này. Hôm qua Phi Lai lâu bị cháy, chuẩn thái tử phi đang sống sờ sờ lại bị thiêu chết bên trong! Trước đây cô nương Tư Mã gia xích mích với cô nương, nhưng giờ người cũng mất rồi, Phù Diêu lại không cảm thấy thống khoái, ai....."

Văn Chiêu đột nhiên cảm thấy toàn thân không còn sức lực, ngồi yên trên giường.

"Cô nương? Cô nương!" Hai nha hoàn khẩn trương gọi nàng, Văn Chiêu không còn sức để đáp lại.

Tư Mã Dục cùng nàng kiếp trước đều gặp trận hỏa hoạn ở Phi Lai lâu, điều duy nhất bất đồng chính là: nàng liều mạng sống tiếp, trả giá bằng việc bị hủy dung, Tư Mã Dục lại vui thân trong biển lửa, thế gian cũng không còn Tư Mã Dục nữa.

Nhưng trước đây chuyện phóng hỏa là do Tư Mã Dục làm, hoàng thượng vì vậy mà trách phạt nhà Tư Mã, tức đi mười vạn binh lực của họ, sau đó hạ chỉ đem Tư Mã Dục gả sang Lăng Hữu, gả cho một kẻ còn nhỏ tuổi hơn nàng ta - Ly Tương.

Kiếp này ai lại là người đứng sau chứ?

Khuong gia bọn họ không hề dòm ngó đến vị trí thái tử phi, phù Trần Quốc đại tướng quân lại kiên định với phe hoàng thượng, những nhà khác lại không dám nghĩ đến việc giành vị trí thái tử phi mà hại Tư Mã Dục.

Nhớ đến hai phủ quốc công mấy năm nay phân cao thấp, lại nhớ đến cảnh nhếch ngôn út trong cung yến khi tổ phụ cùng Vệ quốc công so tài uống rượu, Văn Chiêu rơi vào khủng hoảng vô biên.

Nếu như.....Nếu như kiếp trước người hại nàng hủy dung không phải là phủ Vệ quốc công, hơn nữa chuyện đối địch giữa tổ phụ và Vệ quốc công chỉ là cố ý làm cho hoàng thượng xem, hình thành phe đối lập để cân bằng tam trí của hoàng thượng, vậy hung thủ đứng sau trận lửa to của Phi Lai lâu chính là.....

Kẻ đứng trên vạn người kia!

Nói như vậy, ngọc bội kiếp trước dẫn dụ nàng ra khỏi phủ đều thống suốt rồi, lấy năng lực của hoàng thượng, muốn làm một miếng ngọc bội hết như của thái tử đương nhiên là chuyện vô cùng đơn giản rồi!

Đúng rồi, ông ta vốn dĩ không muốn để thái tử đăng cơ, ông ta tuyệt đối sẽ không để thái tử có thế tộc hùng mạnh như vậy làm hậu thuẫn. Cho nên dù là cười tùm tùm đáp ứng, sau đó sớm trong bóng tối tìm cơ hội, bài trừ mối uy hiếp này!

Văn Chiêu cảm thấy cả người phát lạnh. Hoàng thượng không hổ là kẻ chìm đắm trong quyền mưu nhiều năm, đùa bỡn vận mệnh của bọn họ trong lòng bàn tay, khiến bọn họ đấu đá đánh nhau, ông ta ngược lại đứng một bên cười tùm tùm xem kịch, ai cũng không thể trách lên người ông!

Nếu như không phải vì năng trọng sinh, so sánh sự việc của hai kiếp, mới phát hiện ra được, nếu không họ đã sớm chui vào bẫy của hoàng thượng rồi.

Cho nên kiếp trước nhà Tư Mã là kẻ bị hại, người được lợi lớn nhất là hoàng thượng, khiến thái tử không còn thế lực cường đại của thái tử phi, lại làm suy yếu thế lực nhà Tư Mã, khiến hai phủ quốc công như nước với lửa, bản thân còn thu về được mười vạn binh quyền, thật là một hòn đá bắn được nhiều con chim!

Nếu hiện tại vận mệnh của hai phủ quốc công đối chỗ cho nhau, người bị hại vu oan phóng hỏa muốn tranh vị trí thái tử phi liền biến thành Khuong gia, sau khi Khuong gia giao ra mười vạn binh quyền, nàng liền biến thành "Tư Mã Dục" của kiếp trước, cũng bị gả sang Lăng Hữu.....

Sau đó Quảng An Vương cũng bị hoàng thượng lấy làm quân cờ cân bằng thế cục.

Văn Chiêu đột nhiên cảm thấy những chuyện bản thân không hề biết kiếp trước, giờ đã hiểu một chút rồi. Khi đó đúng là bởi vì hoàng thượng am hiểu thuật quyền mưu, khiến bọn họ xoay vòng vòng, Lục Nhiên cùng ân nhân mới có thể điều khiển người ăn nấp trong Ngự Tiễn, một sớm tiền hành quá trình mưu sát vua.

"Giúp ta rửa mặt chải đầu đi....."

Trong mắt cô nương rất cuộc cũng có lại thần sắc, trong lòng Phù Diêu vui mừng, đáng vẻ vừa rồi của cô nương thực sự dọa nạt rồi.

Phù Cừ giúp nàng chải tóc, miệng nói "Nô t tử cảm thấy nếu không phải lúc tuyên thái tử phi cô nương trang điểm xấu đi, bây giờ....." Nàng vừa nói thế, Phù Diêu liền hít một ngụm khí lạnh "Phù Cừ ngươi sao lại nói những lời dọa người thế này chứ!"

Văn Chiêu để lại bàn tay run rẩy của Phù Diêu "Lời Phù Cừ nói không sai." Nàng lẳng lặng nhìn chính mình trong gương, không nói thêm câu nào.

Lục Nhiên nghe được người xảy ra chuyện hôm qua là Tư Mã Dục liền nhớ đến dáng vẻ Văn Chiêu run rẩy không ngừng. Còn nhớ đến bức tranh tuyên thái tử phi trong phòng thái tử lúc đó, khi ấy nàng rõ ràng vẫn chưa nảy sinh tình cảm sâu đậm với hắn, nhưng lại cố tình hóa trang xấu xí để họa sự về năng điều này chứng tỏ nàng vốn không muốn gả vào phủ thái tử.

Nhưng mà, đối với một nữ tử khuê các thông thường mà nói, thái tử tuổi trẻ anh tuấn, thân phận lại tôn quý, là người tốt nhất để chọn làm phu quân. Thế nên Văn Chiêu khi đó không muốn, chính là có ý vị sâu xa rồi.

Hắn đương nhiên không tự tạo tự đại cho rằng nàng làm thế là vì mình, hơn nữa quan hệ giữa hai người lúc ấy vẫn chưa xác lập. Mà ngồi vào vị trí thái tử phi có thể giúp cả nhà lên thêm một bậc, vì người nhà mà suy nghĩ điều này vô cùng phù hợp với tính tình của Văn Chiêu.

Hắn đột nhiên có một phỏng đoán.....nếu chuyện Tư Mã Dục trải qua đều là chuyện nàng từng trải qua.....

Lục Nhiên lấy ra vài quyển sách trên giá xuống. Những quyển kinh thư thường ngày bị hắn đặt trên cao giờ đã phủ một lớp bụi mỏng, giờ đã được chủ nhân quan tâm đến.

Kinh Thái Bình là lời của đạo giáo, ghi rằng "Người sinh sống giữa đất trời, mỗi người chỉ sống được một kiếp, không thể trọng sinh. Những người may mắn sống lại, từ cõi chết trở về, xác chết nói cho người nghe." Lục Nhiên ném nó sang một bên lại giờ những quyển sách khác.

Kinh A Hàm nói, sinh tử luân hồi, sinh tử lưu chuyển, là bởi vì chấp ngr ái lạc đối với thế giới bên ngoài, triệu hồi quả báo, cho nên mới có kiếp sau tái sinh.

Quyển sách trên tay Lục Nhiên rơi trên bàn. Không đúng, làm sao cũng lý giải không thông những chuyện này, lý giải không thông vì sao nàng lại lưu lại kí ức của kiếp trước, hơn nữa vẫn là nàng, không hề đầu thai thành một người khác.

Chẳng qua nếu có thể khẳng định như thế, một kiếp đó của Văn Chiêu nhất định đã chịu qua những chuyện không bình thường, chấp niệm trong lòng vẫn chưa tiêu tan mới có thể trọng sinh trong kiếp này.

Hắn đột nhiên rất muốn biết, hắn trong kí ức của nàng, rốt cuộc sắm vai gì.

Tư Mã Dục vừa chết, Tư Mã gia cũng không có cô nương có độ tuổi phù hợp. Liên hôn giữa thái tử với phủ Vệ quốc công chỉ đành hủy bỏ. Thế nên, trong lòng cả đám người của thái tử buồn bực, sỏi nói phỏng đoán kẻ đầu sỏ gây ra chuyện phóng hỏa lần này là ai, cư nhiên muốn khiến bọn họ đổ đầu vào lửa.

Thái tử rõ ràng là người thừa kế chính thống duy nhất có năng lực kế thừa của Hoa Hạ, vì sao lại chịu hãm hại như vậy? Khiến lòng vì giang sơn xã tắc suy nghĩ của thần tử như bọn họ lạnh lẽo!

Hôm nay trên triều, Đại gia Tư Mã gia nước mắt suôn suốt mong hoàng thượng làm chủ, những người đứng bên cạnh cũng thần thức không thôi.

Quả thật là cây to đón gió. Tư Mã gia tay cầm hai mươi vạn đại binh, lại có chuẩn thái tử phi, đương nhiên dễ dàng xảy ra chuyện, chẳng qua người hại bọn họ e rằng lại lịch không nhỏ, mới dám phạm phải chuyện như vậy!

Thái tử cũng ở trong đại điện lau nước mắt muốn hoàng thượng vì hắn làm chủ, nhưng đáy lòng lại một mảnh lạnh lẽo. Hôm qua Lục Nhiên đã phân tích qua với hắn, có thể bắt động thanh sắc làm ra chuyện thế này lại không sợ bị điều tra ra cũng chỉ có mỗi phụ hoàng tốt của hắn mà thôi!

Hoàng thượng ngồi trên long y, thoáng đứng dậy, tức đến ho khan, gương mặt đỏ bừng "Cư nhiên lại xảy ra loại chuyện như thế này! Trẫm không dễ mới tìm được một con dâu tốt như thế, cư nhiên lại bị người khác hại! Trẫm nhất định sẽ điều tra ra kẻ sau lưng, cho phụ Vệ quốc công một công đạo!"

Quả nhiên là diễn xướng xuất sắc. Trong lòng Lục Nhiên ngập tràn trào phúng, sắc mặt lại không để lộ cảm xúc nào, cùng thần tử xung quanh hô to, "Hoàng thượng anh minh!"

Sau khi hạ triều, đứng trên thềm bạch ngọc các đại thần vẫn nói về chuyện này, hoặc trao đổi ánh mắt qua lại, trong lòng hiểu rõ nhưng không nói ra.

Cả ngày hôm nay trong lòng Văn Chiêu đều ngập tràn hoang sợ, đặc biệt là nghe nói hoàng thượng hứa hẹn muốn bắt hung phạm ra, rằng càng thêm lo lắng Khương gia sẽ trở thành kẻ chịu tội thay cho hoàng thượng.

Trong lòng ưu lo, cho nên trấn trọc không ngủ được.

Nghe được tiếng vãi rất khê ma sát với cửa sổ, trong lòng Văn Chiêu thoáng bình yên lại.

"Lúc này kiếp trước, hẳn là chúng ta vẫn chưa quen biết."

Bỗng nghe thấy lời này, tìm Văn Chiêu hoảng loạn đập "thình thịch thình thịch".

"Nếu không, chắc chắn ta sẽ không dễ dàng chịu tội trong của con hoa hoàn kia." Lục Nhiên đến gần bên giường, đặt tay nâng dần vào ngực hắn "Cho dù ta chỉ là một thường dân cũng sẽ vọt vào đám cháy cứu nàng ra."

"Nếu không cứu được nàng ra, ta nhất định sẽ ray rứt trong lòng, cố chấp muốn trọng sinh thêm lần nữa giống như nàng vậy."

"Chiêu Chiêu, nói cho ta nghe đi."

Nam tử trước mặt thông tuệ đến làm người khác lưu luyến, hơn nữa mỗi câu đều nện vào trong tâm khảm nàng, khiến tác cả phòng vệ trong tim đều sụp đổ.

"Lừa lớn kiếp trước cũng không lấy mạng ta....."

Lục Nhiên nhận được câu trả lời, trong một khoảng thời gian dài nghe hoặc đến nay được giải đáp, vốn hắn kích động vui mừng nhưng lại vì nghĩ đến những chuyện nàng trải qua mà trong lòng trở nên nặng nề.

"Ta bị hủy dung. Hoá hoàn ngày đó, hẳn là lần đầu tiên ta và chàng gặp nhau, lúc chàng đứng bên dưới tiếp được ta, còn tàn một câu "đáng tiếc", không biết là chàng đáng tiếc Phi Lai lâu bị thiêu hay là đáng tiếc mặt ta bị hủy hoại!"

Lúc đem những chuyện này nói ra, Văn Chiêu lại cười, dường như vết sẹo kiếp trước đều đã khỏi hẳn.

Lục Nhiên nắm chặt tay nàng, lặng lẽ nghe tiếp.

"Nói như thế, kiếp trước nàng là thủ hạ của ta?"

"Đúng vậy, Lục đại nhân."

"Không đúng, kiếp trước ta nhất định cũng thích nàng, nhưng nàng một lòng muốn báo thù cho nên ta mới không xuống tay."

"Nói bừa. Chàng khi đó cũng không gặp ta bao nhiêu lần."

Lục Nhiên lại dường như muốn cất lực chứng minh bản thân kiếp trước "yêu say đắm" nàng thế nào, nghiêm mặt nói "Nàng nhìn dáng người Quách Dẫn có phải hệt như ta không?"

Văn Chiêu gật đầu.

"Lần trước người mặc bạch y dịch dung giả dạng ta là hắn. Nói không chừng kiếp trước ta cũng giả hắn để tiếp cận với nàng đấy. Hơn nữa so với hắn giả dạng ta, ta muốn giả dạng hắn càng dễ hơn, chỉ cần mang một cái mặt nạ là được....."

Vậy nên hành tung của ân nhân có nhiều lúc không giống nhau là vì thế sao.....

Lục Nhiên vẫn đang lải nhải nói chuyện này, kiếp trước nàng gặp tét tướng này không nhiều lần lắm, chỉ thấy hắn là người sâu không lường được, lại phong lưu phóng tuấn nhưng vẫn hệt như hiện tại thanh tuấn phong nhã.

"Cho nên nói, nàng hai đời đều là người của ta....." Lời Lục Nhiên còn chưa dứt, liền nhìn thấy Văn Chiêu đã vùi đầu trong ngực hắn.

Trong lòng Lục Nhiên tràn đầy vui mừng, khẽ thở dài, gắt gao ôm chặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Hắt máu chó

Lục Nhiên cảm thấy giữa bọn họ nên thẳng thắn nói rõ ràng tất cả những chuyện này, thế mới không có ngăn cách khiến cả hai yên lặng tổn thương nhau.

Chuyện đứng về phe đám người kia, Văn Chiêu chẳng qua chỉ hiểu lầm hắn vài ngày liền khiến hắn ăn không ngon, ngủ không yên, chỉ muốn sớm chút tìm cơ hội nói tất thấy với nàng. Cho nên khi màn mưa tí tách buông xuống trong đêm, hắn lại nghĩ đến bức tường cách vách giữa hai người trong trạm dịch, tiếng gõ nhịp "cốc cốc cốc" hòa cùng tiếng mưa bên ngoài với giọng hát mềm mại thanh ngọt của nàng khiến hắn cả ngày làm việc vất vả ngoài kia cảm thấy an bình thoải mái.

Hắn lúc ấy đang ở trong Phi Lai lâu, ngoài trời mưa vẫn chưa ngừng rơi, hắn không nhận được nhớ đến nàng. Văn Chiêu bây giờ đang làm gì, đã ngủ chưa, có giống như hắn nhớ đến đêm mưa mùa hạ năm ngoái hay không.

Mà bây giờ hắn không cần phỏng đoán cũng không cần giả tưởng, cô nương của hắn đang trong vòng ôm của hắn, đầu vùi quạ qua dụi lại trên áo hắn, hệt như một con mèo nhỏ.

Chỉ là thế gian này rốt cuộc không có con mèo này khiến người ta canh cánh trong lòng như nàng.

Gỡ dây mèo con này lại riu rít nói chuyện với hắn.

"Tur Mã gia kiếp trước bị gán tội chủ mưu của việc phóng hỏa, vì thế bị trước đi mười vạn binh quyền, Tur Mã Dục cũng bị gá đi nơi xa", Văn Chiêu từ trong lòng hắn ngồi dậy "Ta sợ kiếp này Khương gia cũng giống như Tur Mã gia trở thành người chịu tội thay, và người phải gá đi xa chính là ta rồi....."

Nàng trước mặt hắn lộ ra vẻ yếu ớt, trong lòng Lục Nhiên bỗng thấy ám ảnh. Chỉ là.....sự lo lắng của nàng không phải không có căn cứ, đối với sự hiểu biết của hắn về hoàng thượng, chuyện này quả thật hoàng thượng có thể làm ra.

Nhưng cô nương hắn thích làm sao có thể gá cho người khác được chứ?

"Lúc ấy Tur Mã gia sao lại bị vu hãm? Nếu chúng ta tìm ra "tội chứng" trước, thì sẽ không sợ bị người khác hắt nước bẩn vào."

Lục Nhiên vừa nói như thế, Văn Chiêu liền cẩn thận nghĩ lại.

Đáng tiếc, khoảng thời gian đó của kiếp trước đối với nàng mà nói chính là những ngày lạnh lẽo âm u, nản lòng thoái chí nhất, cả ngày nàng đều tự giam mình trong phòng, làm sao còn có thể quan tâm đến chuyện phát sinh bên ngoài chứ? Đến cả Tur Mã gia bị lời ra cũng là người nhà nói cho nàng biết để cố ý chuyển dời sức chú ý của nàng.

Bây giờ nghĩ lại, phản ứng của bọn họ lúc ấy quá bình đạm. Tính tình Tam ca cực kì bình ực người hắn muốn bảo vệ, thế mà lúc mọi người của mình bị nhà Tur Mã hãm hại, hắn chỉ rù mắt, dường như chán nản thoái chí hệt nàng vậy.

Xem ra lúc ấy cha và Tam ca đều đã biết chân tướng, nhưng đối thủ quá cao cao tại thượng, chỉ cần động ngón tay liền có thể trừ khử bọn họ, sau chuyện này lại tìm một cớ khác liền có thể ôn hòa mọi chuyện.

Người nhất mực mong lung trong chuyện này chỉ có mỗi nàng. Khi biết là Tur Mã gia hại nàng, Văn Chiêu thực sự hận bọn họ đến chết, lần nữa trọng sinh vẫn không có hảo cảm gì với nhà đó.

Bây giờ nàng đã hiểu rồi, tất cả chỉ là con cờ của hoàng thượng, không ai so với ai không thể thâm. Nàng rút cuộc cũng đã hiểu, Tam ca lúc ấy tại sao lại trong thời điểm tiền đồ quan trọng rộng mở lại quyết định từ chức hồi phủ, người bên cạnh đều truyền là bọn họ huynh muội tình thâm, Tam ca quay về là vì chăm sóc cho nàng. Nhưng bây giờ nghĩ lại e rằng còn có một nguyên nhân, Tam ca không muốn công hiến cho triều đình nữa.

Lục Nhiên nhìn thanh sắc có chút trầm xuống của nàng liền nghĩ đến những đau khổ nàng trải qua kiếp trước, nếu như nàng không có trí nhớ của trước kia, vô âu vô lo mà sống thì tốt biết bao.

Chỉ là nhân thế giờ quá phân loạn, nằng có kí ức như thế có thể giúp nằng tránh qua họa này cũng tốt.

"Ta xác thực không nghĩ ra.....Chẳng qua cha vì để ta dõn đi sức chú ý, lập tức đem tin tức này nói cho ta nghe, có lẽ là một tháng sau Tư mã gia bị gán tội phóng hỏa."

"Ừ, trong nửa tháng này, nếu trong phủ tìm được người hoặc vật kì nghi nào lập tức trừ khử, ta sẽ phái người đến giúp nằng. Nếu không thành, chỉ đành nghĩ tiếp biện pháp." Lục Nhiên nhìn rèm giường khẽ lay động, trong lòng mạnh nha một ý nghĩ.

Trang Vân đã ra cửa, liền định ra ngoài cửa nghênh đón phu quân nằng về nhà.

Khoảng thời gian này, lời đồn bên ngoài nổi lên bốn phía, tuy rằng Dịch Trạch trước mặt nằng vẫn tỏ ra thoải mái nhưng nằng nhận ra lòng hắn chất chứa rất nhiều ưu phiền. Tình cảnh của thái tử càng tệ hơn, thiên sư càng đặc ý, hắn bị mắng càng thảm.

Nằng chỉ muốn.....hắn vừa xuống xe ngựa liền có thể gặp được nằng, khiến hắn biết tình cảnh bất luận khó khăn thế nào, nằng đều sẽ cười cồ vũ hắn.

Dịch Trạch ngồi trên xe ngựa, bên ngoài bỗng truyền đến tiếng mắng của bá tánh.

Hắn không thể oán bọn họ, những bá tánh này đều là bị người khác kích động, bọn họ không biết chân tướng sự thật thế nào. Hắn chỉ đành nhanh chóng điều tra chuyện của thiên sư, tự giải oan cho mình.

Dịch Trạch xoa xoa thái dương. Lúc này, xe ngựa đã ngừng lại.

Nghĩ đến thế tử đang vui đùa với con trai, gương mặt hắn lộ ra nụ cười. Chỉ là không nghĩ đến thế tử của hắn lại đứng bên cửa chờ hắn về.

Dịch Trạch từ trên xe ngựa bước xuống, nắm lấy tay Trang Vân, "Sao lại đứng ngoài cửa đợi? Nằng mới vừa ra cửa."

Trang Vân nhìn hắn cười cười, "Khoảng thời gian trước đây khiến ta nhìn đến chán rồi, muốn ra ngoài đi lại, cho nên mới đứng ngoài cửa này."

Đây là thế tử khẩu phị tâm phi của hắn.....

Trong lòng Dịch Trạch mềm mại, cười bảo "Chúng ta vào thôi, ta đi cùng nằng vào trong phủ đi đến khi nằng thấy đủ mới thôi."

Trang Vân cười tùm tùm gật đầu, nhưng chốc chốc bỗng trợn to mắt, "Cẩn thận!"

Dịch Trạch không kịp chuẩn bị đã bị đẩy sang một bên, trong lòng sinh ra hoảng loạn che lấp cả đất trời, nếu A Vân có sơ xuất gì.....

Một nam tử mặc bộ y xích theo một cái thùng, sắc mặt âm ngoan hất vật trong thùng qua, máu loãng đỏ đậm lập tức đổ từ đầu xuống chân lên người của người mẹ trẻ tuổi vừa ra cửa. Bá tánh nhìn nào nhiệt xung quanh có người đưa tay che mũi, có người chịu đựng hồi thối vỏ tay khen ngợi. Những người chất phác nhất như họ, trong lúc này lại ác độc dị thường.

Dịch Trạch vừa quay đầu lại, cảm thấy bước chân mình nặng tựa ngàn cân, hắn đột nhiên nhận ra, hắn liên lụy đến thế tử của mình rồi, nếu chuyện này không giải quyết được, đến cả nhi tử mới sinh của hắn cũng sẽ bị người khác đối xử như thế.

Thế tử của hắn giống như một người máu đứng ngoài cửa, trong lòng Dịch Trạch đau đến thở không nổi.

Hắn vẫn nhớ rõ lúc Trang Vân làm túi tiền cho hắn, không cẩn thận khiến tay bị đâm, một chút máu bật ra cũng khiến sắc mặt nằng trắng bệch một lúc lâu. Mà bây giờ, khắp mặt khắp người nằng đều là máu.

Dịch Trạch tuy ép bản thân đi nhanh hơn, đón lấy thân người đang chao đảo của Trang Vân.

Dường như ngửi được mùi tanh tươi của máu chó, Dịch Trạch gắt gao ôm Trang Vân đã hôn mê vào lòng.

"Thế lại không hắt đến chết! Phì! Lãng phí bao nhiêu máu chó mực của ta! Người đợi đây, ngày mai ta lại đưa đến một thùng!" Người khởi xướng còn hung hăng chỉ vào Dịch Trạch kêu gào.

Những bá tánh họ cũng chán ghét nhìn ssang "Thiên sư bỏ đi kia cả ngày không ra ngoài, muốn hắt cũng hắt không được, may vẫn có người trong này để chúng ta trút giận!"

"Đừng vậy, phá hoại quan hệ giữa hoàng thượng với thái tử điện hạ! Ý đồ đáng chết! Thái tử điện hạ tốt như thế, những người này thực sự là lương tâm bị chó ăn rồi!"

Tùy tùng của Dịch Trạch chế trụ kẻ hắt máu chó kia, những bá tánh ấy mắng càng hăng hơn, nhất thời cục diện trở nên khó thế không chế.

Những người này đang mắng hăng say, nhìn thấy đôi mắt ngây ngốc không biết phản kháng thế nào của vị thị lang đại nhân chức cao quyền trọng, trong lòng một trận thống khoái. Trước giờ đều là dân không đầu lại quan, đến quan cừu phẩm cũng có thể bức chết họ, mà nay nhiều người như thế cùng "quan đầu", khiến cho vị quan này bị bức đến không thể phản kháng. Hơn nữa kẻ này lại là một vị đại quan từ phẩm!

Bọn họ có nhiều người như thế đều đang chỉ trích hắn, đương nhiên là ở vấn đề ở hắn rồi. Bọn họ cũng biết pháp luật sẽ không trách đạo lý của họ, bởi thế nên càng tự tin hơn.

"Cút!"

"Các người đều cút cho ta!"

Một người thường ngày ôn hòa, nhẫn nhịn khi nổi giận lên, đôi mắt đỏ rực lên như máu. Lệ khí vô tận tràn ra từ đôi mắt từ trước đến nay tựa như giếng cổ chưa từng cạn sóng.

Những bá tánh đang chửi bậy bị đáng về của hắn đưa đến lặng thinh, chốc chốc cả đám người liền yên ắng lại. Đến cả thị vệ đứng đó cũng rùng mình, bọn họ theo Dịch đại nhân nhiều năm như vậy, chưa từng nhìn thấy hắn lộ ra thần sắc này.

Đáng về hết như muốn ăn thịt người vậy.....

"Ôn ào chuyện già, giết chết bất kể tội gì."

Nghe câu nói này, thị vệ kinh ngạc đến cực điểm. Quyết định này khiến cho thanh danh của đại nhân đều hủy sạch, sau này bá tánh lại mắng đại nhân tàn sát vô tội mạng người, mà không hề cảm thấy hắn là bị buộc không thể không đi đến bước đường này!

"Xong việc Dịch Trạch ta trích mũ tội tội."

Dịch Trạch nói xong câu này liền không nhiều lời nữa, ôm Trang Vân đi vào trong phủ. Từ quan là một chuyện lớn như thế nhưng hắn lại nói đến cực kì bình đạm. Một đám người bên cửa đều vô thức im lặng.

Trang Vân bất tỉnh nhân sự nằm trong vòng ôm của hắn, Dịch Trạch bước nhanh vào trong phòng. Nha hoàn hồi môn nhìn thấy cảnh tượng này, sợ đến mức bật khóc.

"Mau lấy nước đến đây giúp phu nhân tắm gội." Dịch Trạch đến sức lực giải thích cũng không có, nâng tay áo lau mặt cho Trang Vân, sợ nằng bị mùi hôi tanh quấy nhiễu.

Lúc Trang Vân tỉnh lại đã nằm trên giường, trên người đã sạch sẽ, chỉ là thần sắc vẫn ảm oái.

Nằng vốn sợ máu, lúc này còn bị một thùng máu chó đen to như thế hắt đầy người, đến giờ nằng hoàn toàn không dám nghĩ đến cảnh ấy.

Dịch Trạch thấy nằng tỉnh lại liền nâng nằng dậy, muốn dứt nằng "Ngaoan, uống canh định thần này, nằng sẽ thoải mái một chút."

Trang Vân khẽ gật đầu.

Cả phòng như mới vừa được cẩn thận lau qua, nghĩ đến Dịch Trạch lo lắng máu dư bám trên sàn khiến nằng cảm thấy không thoải mái nên đã phân phó bên dưới rửa sạch.

Trang Vân mới miệng uống, lại cảm thấy dạ dày khó chịu, muốn phun ra. Dịch Trạch buông chén thuốc, vỗ vỗ lưng nằng, vừa kiên nhẫn lại cực kì ôn nhu.

"Không sao không sao, giờ không muốn uống thì không uống, một lát bảo A Trương nấu thêm một chén là được."

Chờ Trang Vân bình ổn lại, canh định thần đã nguội. Dịch Trạch bưng chén canh ra ngoài, A Trương đang chờ ở cửa.

Tùy tùng này đã theo hắn nhiều năm, nấu canh định thần, canh giải rượu cực kì hiệu quả.

"Nấu lại một chén khác cho phu nhân, chén này nguội rồi."

A Trương "Vâng" một tiếng, thần sắc áy náy chợt loe qua trên mặt, vội cúi đầu nhận chén canh, đi ra cổng viện.

Vì biểu tình kia, Dịch Trạch nhìn bỗng lúng đi xa của A Trương bỗng nhìn kĩ một chút, định xoay người quay về phòng nhìn thế tử của hắn lại chợt đứng yên bất động. Một suy đoán vu vơ đột nhiên xuất hiện từ đáy lòng hắn.

Ngày đại hi kia, hắn không uống nhiều rượu liền hướng mọi người cáo tội. Sau đó trên đường quay về hi phòng, đã uống một chén canh giải rượu do A Trương nấu.....

Không đúng, A Trương theo hẳn nhiều năm như vậy, sẽ không hại hân.

Ngày ấy hân cũng chỉ uống rượu và canh giải rượu. Khách khứa đều không có việc gì, cho nên rượu kia đương nhiên không có vấn đề gì. Thế nên chỉ có.....

Hân tin tưởng A Trương hầu hạ hân nhiều năm, chắc chắn có tình cảm. Cho nên canh giải rượu mặc dù có vấn đề nhưng A Trương chắc hẳn cũng sẽ không muốn mạng hân.

Bởi vậy sau lưng thiên sư kia còn có chủ nhân, mà A Trương cũng làm việc cho người đó.

Dịch Trạch thờ ra một ngụm buồn bực.

Hóa ra hân nhiều ngày chịu chỉ trích, phê phán đều do một người khác, hẳn chẳng qua chỉ là kẻ chịu tội thay mà thôi.....

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Thăm Vấn Khéo

Lại một trận mưa xuân qua đi, hoa lá rơi đầy trên đất.

"Cẩn thận một chút, dọn sạch đường cho ta!" Ma ma đứng giữa đường chỉ huy, những nha hoàn quét tước vội đáp vâng.

Đợi ma ma đi xa, những nha hoàn này mới thở phào nhẹ nhõm, cùng mấy người bên cạnh nói chuyện phiếm "Những hoa tàn này không quét cũng tốt mà, đẹp mắt thế này, quét làm chi."

"Đi đi đi, như thế thì chúng ta khỏi sống luôn, nếu không người làm chủ từ đi, tự nhiên không cần làm việc nữa." Một nha hoàn khác trợn trắng mắt, trực tiếp quét đi hoa lá trên đất.

"Ta nói A Đào người, miệng thật không tha cho người ta mà. Bích Linh, chúng ta đừng để ý đến nàng."

"Tiểu Chúc, người nghe không, hôm qua trong kinh có người bị hắt máu chó kia." Trên mặt của nha hoàn tên Bích Linh đều là hưng phấn.

"Là quân sự bên ngoài nói há? Là người kia ư?"

"Nói ra cũng có liên quan đến Nhị cô nương, là biểu cô nương của Trang gia."

Nha hoàn gọi Tiểu Chúc há miệng, rất kinh ngạc, "Thế này là thế nào? Thân phận kiểu quý như thế cũng bị hắt máu chó ư?"

"Ài, ta cảm thấy phù có chúng ta vẫn nên phù sạch quan hệ mới phải. Nghe nói bọn họ đang bị mọi người oán hận! Vị thiên sư kia dường như là người của bọn họ!"

Hai người riu rít nói một trận, A Đào đang vui đùa quét tước ngừng đầu lên nói "Nói chuyện đó làm gì, cô nương cùng Trang cô nương quan hệ thân thiết như thế không phải các người không biết. Ta nói, vẫn là lừa to vài ngày trước thống khoái nhất, Tư Mã cô nương trước đây vẫn muốn đề đầu cô nương chúng ta, chết đi rồi mới tốt."

Tiểu Chúc và Bích Linh đều kinh ngạc nhìn sang, "A Đào người sao lại nghĩ như thế? Dù sao cũng là mạng người đó. Hai vị cô nương chẳng qua là phân cao thấp thôi, nào có thâm thù đại hận chứ?"

A Đào dừng cây chổi trong tay lại, thân bị hề hề đáp "Cái này các người không biết rồi, những người ngoài kia đều đã nói ta nghe, Tư Mã cô nương chết rồi, cô nương chúng ta mới có thể làm thái tử phi! Nếu chúng ta được lòng cô nương, đến lúc đó cũng có thể đến phù thái tử!"

Hai nha hoàn đối diện đều hít một ngụm khí lạnh, trợn to mắt nhìn nàng ta "Thật không? Thái tử phi há?"

"Các người đang nói gì vậy?"

Ba nha hoàn nghe thấy giọng Văn Chiêu đột nhiên vang lên, đều bị dọa đến giật mình, vội hành lễ với nàng.

Văn Chiêu không cho phép bọn họ đứng dậy.

"Lúc này, là ai nói ta muốn làm thái tử phi?" Ngữ điệu nàng nhẹ nhàng từ tốn nhưng lại khiến đầu của mấy nha hoàn căng cứng thấp hơn.

"Nếu là không thể tự mình đứng ra, thế thì cả ba cùng chịu tội."

Nghe xong câu này, Tiểu Chúc lẳng lặng ngừng đầu nhìn A Đào. Sau đó Văn Chiêu liền biết đó là ai rồi.

Hôm nay, trong Xuân Lan viện có một hồi náo nhiệt hay ho. Nhị cô nương trước giờ không để ý chuyện gì cư nhiên muốn dùng trọng phạt một nha hoàn quét tước, bảo tất cả nha hoàn đều đến đây nhìn. Trọng gỗ nọ đánh lên da thịt, tiếng "bạch bạch" vang lên, nghe cũng thấy đau.

Họa Đào khóc hu hu cầu tha tội, hứa rằng sẽ không nói bậy nữa. Họa Lan, Họa Cúc cũng không nhẫn tâm xem tiếp, Họa Đào cùng bọn họ cùng tiến vào phủ, lần trước cũng vì nói chuyện không giữ cửa, bị chủ nhân giáng xuống chức nha hoàn quét tước, giờ lại vì cái miệng này mà gây ra họa.

"Đây là kết cục của khua môi múa mép, các người cũng đều thấy rồi. Đừng để ta nghe thấy lời này thêm lần nào nữa, nhớ kỹ, trước khi nói chuyện phải nghĩ đến có mang họa đến cho phủ quốc công hay không." Văn Chiêu mặc kệ Họa Đào xin tha, quét mắt nhìn toàn bộ những người có mặt ở đây.

Tất cả hạ nhân vội vàng đáp vâng.

Không nghĩ đến Nhị cô nương không để ý mọi chuyện, khi đề ý đến khi thế cũng không nhỏ, khiến người già trong phủ cũng cảm thấy bị dọa sợ.

Lúc cây trọng dừng lại, Họa Đào đã đứng không nổi nữa, Tiểu Chúc và Bích Linh vội đi lên đỡ lấy nàng ta, mắt không dám nhìn sang phía Văn Chiêu, sợ nàng nghĩ đến cũng muốn phạt cả hai người bọn họ.

Văn Chiêu rất nhanh liền để cho hạ nhân giải tán, trong lòng đang nghĩ đến, tội chúng kia rốt cuộc là thế nào.....

Chỉ là, Trang Văn xảy ra chuyện, nàng cũng phải đi xem thử.

Trong lòng Văn Chiêu càng lúc càng trầm trọng. Nàng vẫn cảm thấy Dịch Trạch kiếp trước là bị những bá tánh kia bức chết, nếu không một nam tử cao to vì sao lại chết bất đắc kì tử được chứ?

Chỉ là vẫn có chút không hiểu. Hải tử của hân vừa sinh ra không lâu, hẳn làm sao có thể yên tâm để mặc Trang Văn và con nhỏ trên đôi nương tựa vào nhau, không có hân bảo vệ, đối với bọn họ mà nói như nhà mất mái, mưa lạnh thấm ướt, nương tựa lẫn nhau.

"Nhị muội định đi đâu vậy?" Văn Chiêu nhìn theo nơi phát ra giọng nói, là Nhị ca và Nhị tẩu.

Hôm nay là ngày nghỉ phép, Nhị ca không cần lên triều, liền ở trong phủ cùng Nhị tẩu đi dạo.

"Đi thăm Trang biểu ư."

Nhị ca hơi chau mày, hiển nhiên là biết chuyện của Trang Văn, lại bảo "Nhị muội vẫn là đứng đi. Công lớn của Dịch phủ hôm qua liền không mờ nữa, hạ nhân từ trong phủ ra ngoài liền bị người ta ném trứng gà, rau cải nát, e rằng muội đi cũng bị họa lây."

Văn Chiêu nghiêng chặt răng, dám người ngu muội này! Nhất định muốn bức Dịch Trạch đến đường cùng sao!

"Vì sao bọn họ chỉ chăm chăm hướng về Dịch đại nhân, còn thiên sư thì sao? Bọn họ muốn trút giận cũng đi tìm thiên sư chứ."

Nhị ca cười khó lắc đầu "Từ sau vụ hắt máu chó, hoàng thượng liền đích thân đón thiên sư vào cung, bá tánh càng oán giận hơn, liền trút toàn bộ lên Dịch phủ."

Mà Dịch Trạch lúc này đang thăm vấn A Trương.

A Trương dù sao cũng đi theo hân hơn mười năm, hẳn vừa mở miệng hỏi, A Trương liền "rầm" một tiếng quỳ trên đất "Là tiểu nhân có lỗi với chủ tử! Tiểu nhân không biết sẽ có chuyện như hôm nay!"

Dịch Trạch ngồi trên bàn, lẳng lặng nhìn A Trương "Người đang giúp ai làm việc?"

A Trương dễ dàng nhận tội vừa nghe thấy câu này, sắc mặt liền trắng bệch, liều mạnh lắc đầu.

"Nói!"

"Chú từ, tiểu nhân thực sự không thể nói, mạng của gia mẫu tiểu nhân đang trong tay người nọ!" A Trương kết gối lên trước, dùng đầu gối đi đến bên chân của Dịch Trạch "Ngoại trừ chuyện này, việc gì tiểu nhân cũng nguyện ý làm, chủ từ muốn giết tiểu nhân, tiểu nhân đều không oán trách một câu!"

Dịch Trạch một chân đá vào vai A Trương, A Trương liền ngã ngửa, nhưng vẫn kín miệng không nói.

"Người từng nghĩ cho người trong phủ không? Những người có giao hảo với ta, chỉ cần từ trong phủ bước ra đều bị người ta chỉ mũi máng, bọn họ có từng nghĩ đến, đầu sỏ gây họa lại là hảo huynh đệ nhà người?! Mà người chỉ cần nói ra kẻ đứng sau lưng, mọi người đều có thể nâng cao đầu làm người rồi."

Trong mắt A Trương tràn ngập thống khổ giãy giụa, nước mắt sớm đã trào ra từ trong một kẻ đại nam tử, "Tiểu nhân không thể.....Người nọ đã bắt mẹ già trong nhà đi, còn nói chỉ cần có người phát hiện sẽ giết mẫu thân, cho nên tiểu nhân không dám nói cho người biết, năm trước chủ từ muốn tiểu nhân thành gia, nhưng tiểu nhân nghĩ bản thân bắt do ki nên mới cự tuyệt. Những ngày qua nhìn thấy trong phủ xảy ra chuyện, trong lòng tiểu nhân cũng như bị lửa thiêu, chỉ mong chủ từ có thể ban cho một cái chết thống khoái!"

Nhìn thấy đáng về muốn tìm cái chết của A Trương, Dịch Trạch nhắm mắt lại, thần sắc có chút bị thương, rất lâu sau mới mở mắt nói "Bỏ đi. Ngày đó là người hạ được sao? Nếu có thể giải ra huyền bí của loại thuốc đó, liền có thể bóc trần vớ kịch của thiên sư, người cũng không bị người sau lưng truy cứu. Thế nào?"

A Trương vừa nghe, liền lau nước mắt, vội vàng gật đầu "Tiểu nhân đưa cho người xem, tiểu nhân lo lắng thuốc đó thương tổn đến thân thể chủ từ nên chỉ hạ một nửa lượng được mà người nọ đưa....."

Loại được kia quả nhiên vẫn còn trong phủ.....

A Trương đang muốn quay lại, đột nhiên nghĩ đến, nếu chủ từ nghiên cứu ra huyền bí trong thuốc này, tổ giác thiên sư, thế người kia đương nhiên biết là bản thân là người giao thuốc ra, e rằng khi hắn bị lộ ra, cũng là lúc mẫu thân.....

Dịch Trạch thấy hắn đứng yên bất động cũng không để ý đến hắn, gọi người bên cạnh "Đi, vào phòng hắn tìm tất cả lọ thuốc khả nghi toàn bộ giao cho ta."

A Trương khó khăn xoay người, ngoảnh nhìn một đất "Chủ từ....."

Dịch Trạch nhàn nhạt nhìn hắn một cái "Trong lúc người hạ độc ta, tình cảm chủ từ giữa chúng ta đã tận rồi. Lúc này diễn ra đáng về không nhìn tâm chẳng qua là tiện lời khách sáo mà thôi."

A Trương không thể tin được nằng nết, cứng ngắc lùi nửa bước, lại nghe chủ từ hắn nói "Vẫn là nói người cảm thấy trong lòng ta, mạng của mẫu thân người so với thể từ con cái của Dịch Trạch ta, so với trên dưới Dịch phủ ta đều quan trọng hơn ư?"

Nói xong câu này, Dịch Trạch khoát tay áo cất bước bước ra ngoài cửa, không quay đầu nhìn lại.

Tối đến, trong phòng Văn Chiêu tiến vào một người, là thân hình của nữ tử.

"Cô nương, đây là kẻ khả nghi tại hạ bắt được." Nữ tử từ kia xông lên kéo một người qua, tay chân đều bị trói chặt, miệng cũng bị lấp kín, đang "ô ô ô" giữa giữa.

"Bà ta đã làm gì?"

"Khắp nơi đều rải rác lời đồn cô nương muốn làm thái tử phi, ban ngày nha hoàn kia cũng là nghe từ bà ta."

"Còn gì khác hay không?"

"Những thứ khác.....chưa thấy."

Văn Chiêu cảm thấy không đủ, lời đồn như vậy căn bản không đến mức khiến họ bị trị tội, chắc chắn sẽ phải có chứng cứ.

"Tại hạ xử lý bà ta, người thấy thế nào?"

Ma ma này nghe thế lập tức trừng to mắt, "ô ô ô" mà giãy giụa càng lợi hại hơn, trong mắt ngập tràn ý vị xin tha.

Văn Chiêu đứng dậy tiến đến gần bà ta, ôn hòa hỏi "Có phải cảm thấy làm việc cho hoàng thượng càng thể diện hơn không?"

Ma ma trợn to mắt khó hiểu nhìn nàng, sau đó đột nhiên phản ứng lại, hóa ra người bức bà là do hoàng thượng phái đến, liền sợ đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Văn Chiêu thấy thế liền đem giấy bịt trên án thư đưa cho bà ta "Có oan tình gì đều viết xuống đây. Người hẳn biết ta trước giờ khoan dung, cũng không xử tử hạ nhân qua. Cho nên không muốn khai tiền lệ với người."

Ma ma run tay nhận bút, trên giấy viết xuống một chữ "bức".

"Bức người thế nào? Có phải có hắc y nhân đến trong phủ chúng ta hay không, nếu người không làm sẽ ư lo đến tính mạng?"

Ma ma liên tục gật đầu, nước mắt chảy ra, lại viết xuống một chữ "độc".

Văn Chiêu thở dài "Tự người trúng độc, mạng này liền không phải là của người nữa."

Ma ma cho rằng cô nương đang đồng tình bà, nhân cơ hội viết trên giấy hai chữ "Tha mạng", Văn Chiêu lờoi nhác lướt qua nội dung trên giấy liền thu hồi tầm mắt, "Ý của ta là mặc kệ người có làm việc thật tốt cho họ hay không, đều không thể sống, đạo lý này người không nghĩ ra ư? Âm vệ của hoàng thượng sao có thể vòng vèo trở về đặc biệt đưa giải được cho người chứ, chết không đối chứng chẳng phải là càng tốt sao?"

Ánh sáng trong mắt ma ma bỗng âm thầm đi.

"Nếu người còn biết gì khác, nói ra có lẽ ta sẽ đối xử từ tế với người nhà người. Tỷ như....." Nàng lật một quyển sổ trên bàn, lật vào tờ "Tỷ như phỏng thu chi trong tiệm điểm tâm Thành Tây, còn có nhị đẳng nha hoàn Bạc Trần bên tổ mẫu."

Ma ma trợn to mắt, không nghĩ đến thường ngày cô nương lại vô thanh vô tức tìm hiểu rành mạch hạ nhân bọn họ.

Nhưng đám hắc y nhân kia sao có thể nói sự tình khác cho bà biết chứ.

Ma ma rũ mắt xuống, cực lực nhớ lại những điểm khác thường trong những ngày qua về những việc nhìn thấy nghe thấy. Bỗng ma ma ngừng đầu, trong mắt phát ra ánh sáng kích động, vát và nắm bút trong tay, xiêu xiêu vẹo vẹo viết "Dưới đại thụ sau bàn đá giữa Xuân Lan viện....."

Văn Chiêu cố gắng nhìn, nói với nàng "Chút nữa không được kêu to, bằng không kiểm của nàng ấy có thể nhanh hơn tiếng kêu của người." Thấy ma ma liên tục gật đầu, lúc này mới kéo vài thoi trong miệng bà ra.

Ma ma không kịp hoạt động cảm vội nàng "Nô tì nhìn thấy có người chôn đồ vật dưới cây đại thụ, còn nghĩ tìm cơ hội đào ra nhìn xem."

Văn Chiêu như suy tư gì đó, gật đầu, là vật chứng ư.....

Mặc kệ bà có chỗ vô dụng, nhưng đại khái nàng có thể nghĩ ra toàn bộ.

"Nếu người trở về an phận, có lẽ còn có thể sống thật tốt trong những ngày còn lại"

Ma ma ngoảnh gật đầu, sau đó mong đợi nhìn quyển sổ trên tay Văn Chiêu.

"Người yên tâm đi, ta sẽ an bài thích đáng cho bọn họ, trọng phụ người có thể lên làm chương quầy, nữ nhi người còn có thể lên được nhất đẳng nha hoàn."

Như vậy cũng không sợ ma ma này tác quái.

Trong lòng ma ma đã định, chậm rãi cười một cái, nhưng lại khê phiến muộn.

Lúc này, nữ tử đem ma ma đến dẫn bà ta rời khỏi phòng.

Người này chính là người Lục Nhiên đưa đến trợ giúp cho Văn Chiêu, chỉ nói mình họ Co, không nói mình đáng thương thế nào, chẳng qua từ bước chân của nàng ta có thể nhìn ra công phu tương đối không tồi.

Mà lúc này Lục Nhiên đang ở trong thư phòng của thái tử. Hôm nay hắn vẫn là từ mật đạo đi đến Phi Lai lâu trước mới đến phủ thái tử, chỉ là lần hai Phi Lai lâu vì xảy ra chuyện kia nên phải trùng tu lại, khách nhân thiếu đến đáng thương, người yếm hộ cũng ít đi, một đường đến đây càng phải cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 64: Đỉnh hôn không

Từ sau khi thiên sư trong hi yến của Dịch Trạch bộc lộ tài năng, thái tử liền cảm thấy chuyện này là Dịch Trạch là kẻ bị hại, vì dưới áp lực của Tiết tướng, trong khoảng thời gian dài này, hắn càng hoài nghi năng lực phán đoán của mình.

Rốt cuộc, đám người của Tiết tướng này đều đứng về phe hoàng thượng, Dịch Trạch thân là nội sử của tể tướng, lại đứng vững như bàn thạch trong phái trung lập.

"Người nói Dịch thị lang trong chuyện của thiên sư sấm vai gì?" Thái tử rõ ràng có chút ưu lo, người của hắn đều cảm thấy Dịch Trạch đang tác yếu tác quái, tuy hắn cảm thấy không thích hợp lắm hơn nữa lại không có chứng cứ để đối chứng nhưng thời gian này chuyện càng lúc càng lớn, nói Dịch Trạch đang trong đầu sồi lửa bóng cũng không nói quá, nếu Dịch Trạch thật sự vô tội.....thì bản thân không biết nợ hắn bao nhiêu.

Tuy chuyện này không phải hẳn lắm nhưng phần lớn người tổn hại đến Dịch Trạch đều vì bất bình cho hắn.

"Dịch thị lang là một người tâm tư kín đáo, nếu hắn tham gia mưu đồ này nhất định sẽ không đẩy bản thân đến đầu con sóng. Cho nên ta cho rằng, đây vốn dĩ là Tiết tướng tính kế. Muốn đem mọi chuyện nhắm vào Dịch thị lang, bản thân lão liền có thể an ổn ở đằng sau xem kịch."

Thái tử nghe xong lời của Lục Nhiên, thờ dãi "Nhưng không thể kéo Tiết tướng ra, Dịch thị lang cũng khó thể rửa sạch tội. Chẳng qua ta sẽ dặn dò người bên dưới không cần gây khó dễ với hắn."

Lục Nhiên thoáng im lặng, bóng đêm trong thư phòng càng thêm nồng đậm, "Có bao nhiêu kẻ thực sự vì điện hạ ưu phiền, lại có bao nhiêu kẻ là bỏ đá xuống giếng chứ?"

Trong lòng thái tử có chút khổ sở nhưng rất nhanh cảm xúc này liền bị gạt sang một bên "Không nghĩ đến chuyện này nữa. Sinh thần của người sắp đến rồi đúng không? Nay nay là năm đội quan của người, không thể làm đơn giản được."

Lục Nhiên cười cười "Thời điểm bây giờ, đương nhiên là làm đơn giản càng tốt, nếu không để người ta tìm được lỗi lầm lại lấy ra làm văn, ta đã không có chỗ để khóc nữa."

Thái tử rót một li rượu cho Lục Nhiên, giọng điệu không khỏi đáng tiếc "Ngày quan trọng như thế, ta lại không thể vì người xướng lễ."

Lục Nhiên cúi tay tiếp nhận, uống cạn một hơi.

Đêm nay Văn Chiêu liền đến dưới gốc đại thụ kia, Cơ cô nương ăn nấp quan sát động tĩnh trong phủ, A Trúc cảm xằng đến.

"Động thủ thôi."

Sau khi Văn Chiêu lên tiếng, A Trúc lại không lập tức đảo nà cảm xằng gõ trên mặt đất, nhìn thấy động tác như thế của hắn, trong mắt nàng lộ ra vẻ tán thưởng.

A Trúc gõ đến một chỗ đất kiên cố hơn so với xung quanh mới dùng xằng đảo lên. Đất xung quanh đều có rãnh hoi, mà phần đất này lại bị người khác để đến kín mít, thế nên mới có sự bất đồng như vậy.

Rất nhanh, A Trúc liền đảo đến một vật cứng, trong lòng vui mừng, liền đem vật ấy đào lên.

Là một chiếc hộp.

Văn Chiêu tùy ý phui đám bùn đất bám trên đó ra, lại phát hiện trên hộp có khóa. Nàng cũng không buồn rầu, tính khả năng của vật chứng này có thể lớn chút rồi, đối với nàng mà nói ngược lại là một tin tốt.

"Lấp lại đất thôi."

A Trúc nhận lệnh, lập tức lấp lại hố đất kia.

Văn Chiêu đem chiếc hộp kia về phòng, nhìn trái nhìn phải, đang nghĩ có nên mở hộp ra không.

Bỏ đi, thực sự không mở được cái hộp này.

Ngoài cửa một bóng đen lóe qua, Văn Chiêu nhanh tay bỏ hộp kia vào trong ngăn kéo.

"Đừng giấu nữa, không muốn để ta giúp nàng xem thử sao?" Lời nói của người đến dè xuống thấp một chút, nghe ra còn có chút ý cười.

"Làm ta sợ muốn chết, còn cho rằng là ám vệ của hoàng thượng." Văn Chiêu thờ ra một hơi, lúc này mới lấy chiếc hộp ra "Vật này nhỏ như thế còn bị khóa lại, không biết bên trong đang chứa cái gì."

Lục Nhiên thoải mái ngồi trên ghế, cầm chiếc hộp lên xem, thấy trong đầu khóa có chút phức tạp, e rằng không dễ mở ra, "Ngày mai ta bảo A Dần xem thử, hắn rất am hiểu về cái này."

Văn Chiêu "ồ" một tiếng, "Ta không biết hắn còn biết cái này. Ân nhân sao lại biết nhiều thứ như thế?"

"Hằng năm đều ở bên ngoài ngao du, người vào nam ra bắc đương nhiên cần có chút kĩ kĩ để phòng thân." Lục Nhiên nâng mắt nhìn nàng, trong mắt lại có chút thần sắc ủy khuất "Chiêu Chiêu chưa từng khen ngợi ta."

Văn Chiêu bị đối mặt sáng trong ngập nước kia nhìn đến run lên, "Được được được, chẳng lợi hại nhất, chẳng còn là quyền thần tương lai, là tể tướng đương triều nữa!"

Lục Nhiên nghe xong thoáng khựng lại, nhìn chiếc hộp kia nhẹ giọng nói "Phải nhanh hơn chút nữa mới được."

Trong lòng Văn Chiêu sinh ra chút ưu lo, e rằng kiếp này vì nàng tiên đoán khiến cho mệnh cách của Lục Nhiên thay đổi rồi "Chàng cứ xem như không biết chuyện này đi, nên làm thế nào thì làm thế ấy, nếu quá vội.....ta có chút sợ."

Lục Nhiên buông chiếc hộp trong tay xuống, kéo tay Văn Chiêu "Yên tâm đi, ta có chừng mực." Nói xong lại hôn lên tay nàng một cái.

Sự tiếp xúc ôn nhu lành lạnh, còn có thần sắc chuyên chú của hắn khiến cõi lòng nàng hoảng hốt.

Không biết sao nàng lại cảm thấy hắn vừa rồi giống như sói vô mồi, chưa đợi nàng phân biệt rõ ràng, đã bị Lục Nhiên bế ngồi trên bàn.

"Chàng làm gì vậy?" Văn Chiêu chưa từng ngồi trên nơi cao thế này, giây giữa muốn xuống.

Hai tay Lục Nhiên chống bên người nàng, đem nàng giam cầm trong không gian chật hẹp. Dù nàng ngồi trên bàn vẫn thấp hơn hắn một chút, bị hắn vây hãm không thể thoát được.

Xung quanh nàng đều là hơi thở của hắn, Văn Chiêu có chút xấu hổ hóa giận. Đang nổi chính sự, người này đột nhiên lại không an phận rồi! Nghĩ như thế, liền nâng chân muốn đạp hắn.

Lục Nhiên nhanh chóng giữ lấy mắt cá chân của nàng, nhìn nàng nhếch môi cười một cái, sinh ra phong lưu vô tận "Thế này liền muốn đối phó ta? Vốn là đến đây thương lượng một chuyện với nàng, cư nhiên thế này....." Nói xong lại nâng chân nàng lên.

Văn Chiêu giãy giụa vô ích, cuối cùng chân trái bị hắn vác lên vai, "Chàng!" Văn Chiêu đỏ bừng mặt, cũng không biết vì tức hay là xấu hổ. Kiếp trước nàng cũng đã hai mươi bốn tuổi, lại ở Ngự Tiền gần quá không ít chuyện, đương nhiên không còn là một tiểu cô nương không hiểu sự đời nữa, cho nên cũng hiểu được tư thế này bất nhã thế nào.

Lục Nhiên vốn định trêu nàng, nhìn thấy sắc mặt này của nàng dường như hiểu gì đó, gương mặt cũng chợt đỏ lên, sau khi đặt chân nàng xuống còn ho khẽ một tiếng.

Nhất thời hai người đều không nói chuyện.

"Cơ nương?" Bên ngoài bỗng vang lên tiếng của Phù Diêu. Xem ra động tĩnh của bọn họ đã đánh thức nha hoàn rồi, Văn Chiêu trừng mắt với người đối diện, bước ra gian ngoài đáp "Không có gì, không cần vào đây."

Bên ngoài thoáng yên lặng, lại nghe tiếng Phù Cừ, "Cơ nương có phải lạnh không? Nếu không Phù Cừ đi lấy chăn dày hơn chút mang đến?"

Khi trời bây giờ đang ấm dần lên, Phù Cừ cư nhiên lại hỏi như thế.

"Không lạnh, các người ngủ đi."

Ngoài kia lúc này mới không còn động tĩnh.

Lục Nhiên nhìn Văn Chiêu báo "Nha hoàn kia của nàng đúng là cơ linh." Nếu có người xấu đến, đe dọa Văn Chiêu không được hô, lúc này có thể mượn câu hỏi kia của Phù Cừ để tìm viện binh.

"Đúng vậy, tâm tư nàng ấy tỉ mỉ lại có vài phần nhanh trí, làm nha hoàn có chút đáng tiếc."

Lục Nhiên lắc đầu "Nàng có nha hoàn như thế ta mới có thể yên tâm đối xử."

Không khí ngưng ngừng trước đó của hai người hoàn toàn biến mất, Văn Chiêu hỏi hần "Không phải chàng có chính sự muốn nói?"

Lục Nhiên không lập tức trả lời mà từ trong ngực lấy ra một vật, là khối ngọc bội kia "Đây là lần thứ ba ta tặng nàng rồi, không thể trả lại được nữa."

Hần nói lời này, Văn Chiêu liền nghĩ đến hai lần trả lại ngọc bội cho hần, lần thứ nhất nàng chỉ cho rằng hần vô ý đánh rơi, lần kia lại là muốn đoạn tuyệt quan hệ. Nghĩ như thế, nàng cảm thấy có chút ngượng ngùng, sau khi vội vàng gạt đầu liền nhận lấy ngọc bội.

Lục Nhiên thấy thế nắm lấy bàn tay cầm ngọc bội của nàng, thấp giọng nói "Muốn phá bỏ âm mưu của hoàng thượng, thực ra vẫn còn một cách."

"Chính là cùng ta đính hôn."

Đôi đồng tử đen nhánh như mực thoáng cái chăm chú nhìn nàng, Văn Chiêu lập tức ngẩn người.

Hần nói không sai. Hoàng thượng muốn hại phủ quốc công cần có một tiền đề tất yếu chính là phủ quốc công nhắm đến vị trí thái tử phi. Mong ước trước giờ bí ẩn không thể nói, đương nhiên sẽ dễ mặc hoàng thượng bẽ cong, đây dù nhân chứng vật chứng liên có thể định tội phủ quốc công. Nhưng nếu là chiêu cáo cho thiên hạ biết phủ quốc công vốn không đề tâm đến vị trí thái tử phi, hoàng thượng dù tìm được bao nhiêu tội chứng cũng không làm nên chuyện gì.

Nhưng thái tử rốt cuộc vẫn là thái tử, bọn họ cần một phương thức biểu lộ bản thân không đề ý đến vị trí thái tử phi, nếu không sẽ là khinh rẻ uy nghiêm của hoàng thất. Hơn nữa đắc tội với quan viên của thái tử với họ mà nói không phải chuyện tốt lành gì, bọn họ có thể trở thành Dịch Trạch thứ hai cũng có thể làm ô danh phủ quốc sư.

Như thế, cùng Lục Nhiên đính hôn chính là kế sách hay nhất.

"Nhưng mà.....nếu chàng vì thế mà đắc tội với hoàng thượng thì sao?" Dù sao kiếp trước cũng không có chuyện này, nếu kéo Lục Nhiên vào chuyện này, e rằng sẽ lên lụy đến hần.

Lục Nhiên chỉ lắc đầu cười, một tay tùy ý nghịch tóc nàng.

Nếu xét trên góc độ quan trường, hần như thế thực sự có chút huy đi tiền đồ của mình. Nhưng hần không xét trên góc độ ấy mà là trong lòng hần.

Tuy rằng hần không đáp nhưng Văn Chiêu hiểu ý của hần, nàng bắt lấy bàn tay đang không ngừng làm loạn kia "Không được, ta không muốn ảnh hưởng đến tiền đồ của chàng. Nếu chàng vì mẩu chốt này muốn đính hôn với ta, sẽ đắc tội với thể lực hai bên." Hoàng thượng sẽ ghi hận hần làm rối thế cục, Tiết tướng cũng sẽ vì quân cơ của mình trở nên "không nghe lời" liền không vui.

Rốt cuộc quân cơ yêu thích nhất của Tiết tướng chính là người không liên lụy đến thế lực nào trong kinh, chỉ chuyên tâm vì ông ta mà làm việc. Giờ đang là thời kì thăng quan mấu chốt của Lục Nhiên, hai bên đều không thể đắc tội.

Lục Nhiên dịu dàng ôm chặt lấy nàng, nhìn vào trong bóng đêm hư không "Ngốc quá. Đối với ta chẳng qua chỉ là gian nan một chút nhưng đối với nhà của các nàng là chuyện lớn liên quan đến toàn bộ tính mạng của cả nhà."

Hơi thở trong vòng ôm của hần thuần túy sạch sẽ, khiến trong lòng Văn Chiêu thoáng bình yên lại.

Lòng ngực hần khẽ phập phồng, trên đỉnh đầu Văn Chiêu truyền đến một câu "Huống hồ nếu có thể cưới được nàng, đó chính là chuyện may mắn nhất trong đời ta."

Dù sao đi nữa kiếp trước tuy rằng hần nắm đại quyền trong tay nhưng trong phủ đệ lại lạnh lẽo vô cùng, người hần muốn cùng trải qua mộng đẹp đang chặt vật trong cung, chỉ hi vọng một ngày có thể chính tay giết chết kẻ thù của mình.

Hần có thể cho nàng cảm y ngọc thực, cùng nàng trải qua đêm dài lạnh lẽo nhưng trong lòng nàng chỉ có hai chữ "bảo thủ", cũng không đề ý đến chuyện nào khác nữa.

Từ những chuyện Văn Chiêu kể cho hần nghe kiếp trước, hần liền không muốn nghĩ đến kiếp trước của bọn họ. Kiếp trước hần tự ngồi ở vị trí cao như thế, nhưng Lục Nhiên lại có chút thương cảm chính mình.

Trong lúc Lục Nhiên đang xuất thần, bỗng cảm nhận khóe môi chợt ẩm áp.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Sáng tỏ tư tình

Edit: Halley

Beta: Rosenychungchung

Chẳng qua phút chốc Văn Chiêu liền muốn rời đi, nhưng Lục Nhiên không chịu, ôm chặt nàng không buông, thuận thế hôn sâu thêm một cái.

Mỗi lần nàng chủ động đều làm hần vui mừng, khiến hần cảm thấy trong đoạn tình cảm này không phải hần đang độc diễn.

Văn Chiêu cảm thấy có chút khó thở, sắc mặt càng đỏ thêm. Lục Nhiên vỗ nhẹ lưng nàng, thấp giọng nhắc nhở nàng thở đều.

Không biết vì sao, lúc này trên miên cũng không khiến nàng cảm thấy xấu hổ, thế mà một tiếng trầm thấp, ôn nhu nhắc nhở này lại làm nàng xấu hổ đến nỗi không dám nhìn hần, vội xoay lưng lại, "Chàng mau về đi."

Đợi một lúc cảm thấy phía sau không còn động tĩnh, Văn Chiêu xoay người, nhìn thấy sau lưng đã không còn ai. Mới vừa rồi còn thúc giục hần về, giờ đây Lục Nhiên rời đi không một tiếng động, nàng lại cảm thấy trong lòng hơi trống vắng.

Chỉ là giờ đã qua canh ba, chẳng mấy chốc là trời sáng, nếu không ngủ thì không kịp. Văn Chiêu nằm trên giường, trở người vài cái, lúc này mới chìm vào giấc ngủ, nhưng trong lòng nàng đang chất đầy tâm sự, lúc ngủ cũng không hoàn toàn an ổn.

Nghe được tiếng hít thở dần dần đều đi trong phòng, trong bóng đêm bỗng hiện ra một bóng người, hần cúi người hôn lên trán cô nương đang ngủ say.

Ngày hôm sau, chiếc hộp bị khóa đã ở trong tay Quách Dần.

"Cho mượn cây trầm của người một chút." Ở đây chỉ có Văn Chiêu là cô nương, tuy rằng Quách Dần đang nhìn chăm chăm vào ổ khóa của hộp, nàng vẫn hiểu ý lấy cây trầm hoa mai đang cài gỡ xuống đưa cho hần.

Chỉ là trong lòng có chút nghi hoặc, hôm qua nàng cùng Lục Nhiên nghiên cứu, khóa hộp không phải đơn giản, chỉ dùng một cây trầm e rằng không thể mở ra.

Nàng nghi hoặc nhìn qua, liền thấy ân nhân bắt đầu bẻ cây trầm của nàng, bẻ thành hình dạng cong cong khúc khúc. Văn Chiêu nhìn thờ nhìn, tuy chất liệu cây trầm không quá cứng nhưng muốn dùng tay bẻ cong e là người bình thường không thể làm được.

Ân nhân thật lợi hại.....

Quách Dần hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt sùng bái của Văn Chiêu, chỉ lo bẻ cây trầm đưa vào khóa, bên trong khóa giống như có một trụ nhỏ ngăn cây trầm ở bên ngoài. Quách Dần lại đem cây trầm lấy ra, tiếp tục bẻ cong lại.

Cứ lặp lại như vậy, sau ba lần hoàn toàn có thể đi hết vào trong. Khóa rốt cuộc cũng bật ra.

Trong lòng Văn Chiêu vui mừng, nhận lấy chiếc hộp, mở ra. Lại thấy bên trong chỉ là một ít ngân phiếu và hiện kim, nhìn thế nào cũng không giống vật chứng.

"Chẳng lẽ đây là tiền riêng của hạ nhân nào lên chôn?" Hoặc tiền bạc lai lịch không sạch sẽ, đành phải chôn dưới gốc cây, để người khác không phát hiện.

Bên trong không phải là vật chứng mà nàng trông ngóng, dù có là tiền tài bạc vạn cũng không thể làm tâm nàng hoan hỉ.

Lục Nhiên nhận lấy chiếc hộp, đồ hết tiền bạc ra rồi kiểm tra trong ngoài, thử xem bên trong còn bí mật gì không, nhưng vẫn không phát hiện được gì.

Có lẽ chi thực sự là một chiếc hộp bình thường để tài vật. Ma mà kia chi là cảm thấy người chôn hộp xuống đáng vẻ lên lút khả nghi, chi là khai nghi cũng không có chứng cứ xác thực chứng minh đây là chứng cứ phạm tội của ám vệ hoàng thượng lưu lại.

"Bỏ đi, lại phải tìm thêm manh mối khác thôi."

Văn Chiêu tuy nói thế nhưng lòng vẫn có chút mất mát, Lục Nhiên nghe xong câu này lại càng không từ bỏ, vẫn mân mê cái hộp.

"A Dần, người đến xem thử, để hộp này có phải dây hơn thường hay không?"

Các đế hộp này đều dày hơn bốn mặt bao xung quanh hộp một chút, Quách Dần nhận lấy chiếc hộp, huơ huơ, "Không có âm thanh, hần là không có tường kép."

Lục Nhiên chớp mắt, đột nhiên mở miệng, "Nhưng nếu có kệp vật ở bên trong thì sao? Từng có người dùng phương pháp này để truyền tin, ta từng đọc qua trong sách cổ."

"Được, thử một chút là biết." Quách Dần nói xong liền rút kiếm bỏ cái hộp ra, liền thấy đế hộp có hai miếng gỗ kẹp lại, ở giữa là một ngọc bội nhỏ tinh xảo.

"Chính là nó." Văn Chiêu đem ngọc bội lấy ra, "Đây là hoàng thượng phong tác ngọc bội của thái tử, lúc trước Tư Mã Dục trúng kế tới tù lâu, ắt hẳn có liên quan đến ngọc bội này."

Lục Nhiên biết, Văn Chiêu tuy nói Tư Mã Dục, kì thật cũng là nói chính bản thân nàng. Khởi đầu ác mộng kiếp trước của nàng đều do khối ngọc bội này gây ra.

Tay nàng run rẩy nắm chặt ngọc bội, lại cảm giác được tay Lục Nhiên đang bọc lấy tay mình.

Hắn trấn an nàng, Cũng nhắc nhở nàng, quý đạo kiếp này đã thay đổi quá nhiều, người tán thân trong đám cháy kia cũng không phải là nàng.

Tuy rằng Tư Mã Dục từng hại nàng, nhưng sau khi nàng ta chết đi, Văn Chiêu lại cảm thấy không thoải mái, rốt cuộc Tư Mã Dục cũng có thể nói là một Khương Văn Chiêu khác. Kiếp trước Tư Mã Dục là quân cờ an phận trong tay hoàng thượng, nhưng kiếp này nàng lại muốn đánh vỡ thế trận của ván cờ này.

Mà nay lại tìm được vật chứng mấu chốt, trong lòng nàng vẫn bất an như cũ. Đối thủ của nàng là vị đứng trên vai người kia, chỉ cần không thể nắm chắc phần thắng, nàng đều không thể yên giấc.

Trên đường trở về, Văn Chiêu liền đem chứng cứ phạm tội cùng lời đề nghị đính hôn của Lục Nhiên suy nghĩ đắn đo một phen.

Lễ cưới quan của Lục Nhiên càng gần, Văn Chiêu lại nhớ tới một sự kiện khác. Kiếp trước sau lễ cưới mũ của Lục Nhiên không lâu, Dịch Trạch liền qua đời. Kiếp này nàng không muốn Trang Văn lại phải thủ tiết sớm, không muốn cho hài tử bọn họ còn nhỏ tuổi như vậy đã mất phụ thân.

Dịch Trạch lúc này đang quan sát kỹ binh lưu ly trong tay. Hắn tìm đại phu xét nghiệm qua, lọ đựng giống như thuốc trị thương bình thường nhưng chất bên trong ngay cả lão lang trung trong kinh cũng không thể phân biệt được. Bột thuốc bình thường phần lớn dùng binh sử đựng, mà bột thuốc này lại dùng binh lưu ly để đựng. Cho nên.....Người phía sau lưng sai khiến A Trương đưa được cho hắn, hẳn vì mục đích này.

Nhưng mà manh mối đến đây lại đứt đoạn không thể tra tiếp. Hắn không thể tra ra hay tìm đầu mối từ được liệu huyền bí kia. A Trương cũng biến mất không thấy.

Mỗi lần hắn nhắm nhìn thể nhi A Văn, A Gian đều tự nhủ với lòng mau chóng chứng minh bản thân cùng thiên sư không có quan hệ, như vậy thì hắn mới có thể ngẩng cao đầu.

Thường ngày hắn hay tới trước các hiệu thuốc ở Thành Tây, mong tìm được người có thể nhận biết được được liệu này. Nhưng hôm nay lại có chút kì quái, người tụ tập nói chuyện quanh hiệu thuốc lại không cảm phần mắng chửi Dịch phủ cùng thiên sư, cũng không nhắc tới đám cháy lớn trước đó, nhưng lại nói chuyện phiếm về Lục thị lang.

"Ta nghe nói tôn nữ phủ Vinh quốc công muốn kén hiền tể."

"Không phải mấy năm trước đã gả đi sao? Gả cho thế tử Chấn Bắc hầu."

Người đến các cửa hàng bốc thuốc đa phần chỉ bệnh vật, lúc rảnh rỗi hay tụ tập lại nói chuyện phiếm.

"Không không không, lần này không biết là Nhị cô nương hay Tam cô nương nhà đó nữa. Có người từng thấy lệnh bài phủ Vinh quốc công trong tay trung thư thị lang Lục đại nhân. Đại để là vừa ý hắn rồi. Chẳng qua nghĩ lại cũng đúng thôi, Lục thị lang hiện là môn hạ đắc ý nhất của đương triều tiết tướng, quan đồ rộng mở hơn bất kì ai." Người kể chuyện mặt mày hớn hờ, giống như có một loại cảm giác ưu việt khi biết được nhiều tin nội bộ.

"Thật hả? Người đi hỏi lại xem rốt cuộc Khương gia Nhị cô nương hay là Tam cô nương đi..... Tam cô nương đó nghe nói đã bị hủy dung? Làm sao có thể sánh được với các vũ cơ xinh đẹp trong Lục phủ chứ?"

Dịch Trạch chỉ nghe một chút rồi không nghe tiếp nữa, cảm bình được ra ngoài. Quả nhiên vẫn không tìm được người có thể nhận biết loại được này. Nếu trực tiếp đem làm vật chứng e rằng không thuyết phục. Người khác lại nói chính hắn bày ra kế hãm hại thiên sư, ý đồ bôi nhọ thiên sư trước mặt hoàng thượng. Mà A Trương lại không thể làm chứng cho hắn, hơn nữa, cũng không biết A Trương đã đi nơi nào.

Bỏ đi.

Dịch Trạch đi trên đường, lần nữa nhớ lại chuyện phiếm khi nãy. Người khác không biết nhưng hắn biết được, người cùng Lục Nhiên có tình cảm chính là Khương Nhị cô nương. Năm trước trong xuân yến của trưởng công chúa, hắn đã nhìn ra manh mối, chỉ là không biết vì sao hai người này lại chặm chạp không có động tĩnh, hắn còn cho là phủ quốc công không đồng ý.

Lại nghĩ tiếp, có lẽ cũng nên chuẩn bị một phần hậu lễ cho Lục thị lang. Tuy rằng bọn họ ở hai phe đối lập, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến sự thượng thưc của hắn dành cho Lục thị lang. Bất kể là tài năng hay tâm tính, người nọ đều vô cùng nổi bật, khiến hắn nảy sinh ra cảm giác thường thức tất thấy.

Đáng tiếc, nếu hắn là thanh lưu, có thể cùng thâm giao một phen.

Đúng thời điểm cập quan, Lục phủ nào nhiệt chưa từng có. Vốn trong phủ chỉ có một mình hắn là chủ tử, nên không mua nhiều người hầu, hiện giờ khách khứa ngày một đông, nhân thủ có vẻ không đủ. Lục Nhiên lại không thể điều động âm vệ tới dùng, đành phải bóc sức lao động của Ngụy Lương mới miễn cưỡng ứng phó được.

Hôm nay Văn Chiêu sẽ cùng phụ thân nàng tới xem lễ, Lục Nhiên tưởng tượng đến đây lại cảm thấy có chút mong đợi.

Vài ngày trước nàng đã đem ý định của Lục Nhiên nói cùng với phụ thân. Khương Nhị gia trước đây vẫn chú ý tới hậu sinh, người này ở cung yến cuối năm từng khen ngợi nữ nhi ông, sao ông có thể không nhớ kỹ. Chỉ là không nghĩ tới, ông vốn tưởng chỉ là Lục Nhiên đơn phương tương tư, hiện lại thấy nữ nhi ông thẹn thùng nói thích Lục Nhiên. Thật là, vừa không cẩn thận nữ nhi đã bị người ta dẫn đi rồi.

Nhị gia hoàn toàn sống sờ, nói muốn khảo sát Lục Nhiên, hơn nữa lập trường của hắn khiến ông do dự, nếu nữ nhi theo Lục Nhiên, như vậy phủ quốc công khó tránh khỏi dính dáng đến phe hoàng thượng. Như vậy Văn Tập rồi đi có thể được trở về sao?

Nhị gia tưởng tượng đến đây, trong lòng thoáng chút rung động.

Nữ nhi còn nói, muốn tới lễ của Lục Nhiên, Nhị gia khẽ nghiêng răng nhưng vẫn đồng ý.

Văn Chiêu lần này muốn trực tiếp vì kế hoạch tiến hành thuận lợi, nên đã nói rõ tâm tư nguyện vọng của mình với cha, nói xong có chút thẹn thùng.

Lễ cưới quan còn chưa chính thức bắt đầu, quan khách đã sớm tới. Những người tới sớm đa phần có quan hệ tốt với Lục Nhiên, hoặc muốn treo cao, lúc này ngồi thành một tùm, nhân cơ hội cùng nhau trò chuyện.

Lục phủ không có trường bối, việc tiếp đãi khách hoàn toàn do Lục Nhiên phụ trách, mọi người trong lòng đối với hắn có chút đồng tình. Hắn chưa qua tuổi cập quan, cha mẹ sớm không còn, huynh đệ tỷ muội đều không có, cũng chưa cưới thế tử, nhiều năm như vậy đều là một mình.

Một Hộ bộ thị lang trước đây từng làm việc chung với Lục Nhiên, liền cùng những người xung quanh kể chuyện của hắn, kể từ gia thế của Lục Nhiên cho đến những chuyện khi hắn nhậm chức ở Hộ Bộ, kể đến vô cùng sinh động. Mọi người đều nghe đến say mê, lúc thì thốn thức, lúc lại trầm trồ, trong lòng sinh ra cảm giác cùng hắn trải qua những chuyện ấy.

Lúc này, Lục Nhiên đang chào hỏi quan khách vừa đến, đang bước đến bên này. Vị lang trung này vô thức chột dạ, ngừng nói. Nhưng rõ ràng hắn không cần chột dạ mà, những chuyện hắn kể để là sự thật hơn nữa còn đang nói chính diện cơ mà.

Lang trung ung ngực, xua đi chột dạ trong lòng, cùng Lục Nhiên chào hỏi. Khi thấy Lục Nhiên cười đáp lại, ý cười trên mặt lang trung càng sáng lên.

Đại Lục Nhiên đi rồi, người bên cạnh còn muốn hắn tiếp tục kể, lang trung háng giọng đang muốn mở miệng, lại thấy trên mặt đất có một vật.

Nhặt lên vừa xem, lại là một chiếc khăn tay, hình như là nữ tử thêu, phía trên còn có khuê danh, thêu chữ "Văn Chiêu".

Ps: Chúc các nàng mãi mãi xinh đẹp và hạnh phúc

03/08/2019

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Kiếp sinh tử

Tin lang trung đập "thình thịch", hắn đang phát hiện ra tư tình của Lục đại nhân ư? Vừa rồi những chuyện hắn kể đều không phải chuyện bí mật gì đã khiến mấy người này vây quanh hắn, bây giờ hắn có được tin tức độc nhất vô nhị thế này.....

Chỉ trong chớp lát, cả đám người kia liền biết được chuyện này, vừa hỏi liền biết được, hóa ra "Văn Chiêu" chính là khuê danh của Khương Nhị cô nương, mấy người này lập tức ớn ảo, sỏi nổi đem chuyện của mấy ngày trước đảo ra nói. Ti như Lục đại nhân có lệnh bài phủ quốc công, còn có chuyện sau khi tham gia tham gia xuân yến của trưởng công chúa, cùng với lời khen "tử sắc khải san" của Lục đại nhân trong cung yến năm ngoái.

Tóm lại, mấy người này liền đưa ra kết luận, Lục đại nhân của bọn họ cùng Khương Nhị cô nương chính là lưỡng tình tương duyệt, hơn nữa phủ Vinh quốc công không chừng đã đáp ứng, hai người chỉ là chưa định xuống ngày lành thôi!

Mấy người này đem vô số nghi ngờ nói đến cận kê, sau đó bùng tình cảm thấy chính mình đã phát hiện ra một bí mật cực lớn, đưa mắt nhìn xung quanh một cái, quả nhiên nhìn thấy Khương Nhị gia cũng đến tham dự lễ đội quan của Lục Nhiên. Chẳng qua viên quan cùng triều đến dự lễ cũng không nói rõ chuyện gì, nhưng nếu Khương Nhị gia còn đem khuê nữ của mình đến đây, ý tứ trong đó liền không giống thế nữa.

Vân Chiêu cảm nhận được ánh mắt dò xét, mắt nhìn thấy mấy quan viên kia nhìn sang, trong lòng liền rõ Lục Nhiên đã bắt đầu hành động rồi, cũng phối hợp cười thẹn thùng một cái.

Không sai, đây chính là biện pháp thứ ba nàng muốn nhắc đến. Lợi dụng dư luận trong kinh thành nói về hai người hợp thành một đôi, trong đó khiến tay đại biểu tâm tư của nàng, lệnh bài quốc công có thể li giải ý tứ của phủ quốc công. Tuy hai người chưa đính hôn, nhưng trong mắt mọi người phủ quốc công đã thích Lục Nhiên rồi, hoàng thượng muốn vu oan cho phủ quốc công vì muốn liên hôn với thái tử mà không từ thủ đoạn cũng không được.

Đồng thời, hoàng thượng và Tiết tướng đều biết được Lục Nhiên vừa ý với Khương Nhị cô nương, biết được tin tức này liền cho rằng phủ quốc công sẽ hồi đáp lại, mà bọn họ cũng sẽ không thể phá hư đoạn nhân duyên này cũng không thể vì thế mà ghi hận hân.

Nếu nói kế hoạch này có tồn thất gì, chỉ có thể nói Vân Chiêu sau này khó có thể giả cho người khác, nhưng nàng cũng không nghĩ đến việc phải giả cho người khác, với Lục Nhiên mà nói càng là một chuyện vui.

Trong đám người lúc này phút chốc yên lặng. Lục Nhiên không ngờ đến, Dịch Trạch cư nhiên lại đến đây, rốt cuộc với hắn mà nói, mỗi lần ra cửa đều phải nhận lấy một áp lực cực lớn.

Quan viên đến dự lễ đội quan của Lục Nhiên đa phần đều là quan viên thanh lưu và phe hoàng thượng, mà quan viên không thể so với bá tánh, không thể vì nhìn thấy Dịch Trạch mà không quan tâm hình tượng của mình lớn tiếng mắng chửi. Nhưng không khí trong đây cũng xuất hiện cảnh tượng kì quái, phe hoàng thượng đối với Dịch Trạch có thể dùng từ thần thiết để hình dung, cực lực muốn kéo hắn về phe hoàng thượng, mà phái thanh lưu lại nhàn nhạt nhìn hắn.

Dịch Trạch đến đây không lâu, lễ đội quan liền chính thức bắt đầu.

Nhìn thấy Lục Nhiên thay một thân bạch bào không nhanh không chậm bước đến, tất cả mọi người đều nhanh chóng nhường đường cho hắn, Tiết tướng sớm đã chấp tay đứng đợi ở bên trên. Chờ Lục Nhiên đi đến trước mặt ông ta, Tiết tướng liền đưa theo lễ xua giúp hắn đội quan. Miệng nhấm xong lời chúc, Tiết tướng dừng chút, trên mặt không mang theo bất kì cao ngạo nào, cất cao giọng nói, "Lục Nhiên là học trò đắc ý nhất của Tiết tướng ta, hôm nay ta liền làm chủ giúp người lấy biểu tụy."

Hoài Khanh, trong lòng Vân Chiêu thì thầm.

"Hoài Khanh, hàm nhân hoài nghĩa, danh công cự khanh*." Mọi người nghe xong đều hiểu rõ, Tiết tướng chính thức kì thác kì vọng lên người hắn.

(Nguyên văn 含仁怀义, 名公巨卿: đạo đức nhân nghĩa, danh vọng quyền quý)

Lúc tan tiệc, Dịch Trạch tràn đầy nghi hoặc. Vừa rồi Lục Nhiên lại nhắc hắn "Sau khi về phủ, mọi chuyện đều phải cẩn thận."

Vân Chiêu tuy rằng nhắc Lục Nhiên tìm thời cơ nhắc nhở Dịch Trạch nhưng trong lòng vẫn không yên tâm, dù sao đi nữa Dịch Trạch kiếp trước cũng là sau khi Lục Nhiên đội quan không lâu sau liền gặp chuyện.

Cùng lúc đó, trong phòng bếp Dịch phủ có một kẻ tiến vào, một tiểu trù dọn dẹp vừa nhìn thấy người nọ, trong mắt đầy vẻ vui mừng. "A Trương ca, sao người lại đến đây? Mấy ngày nay đều không gặp được người."

A Trương nhìn nha hoàn ngày thơ này, im lặng một chút, hẳn trước đây chẳng qua nhìn thấy nàng bị người khác bắt nạt, tùy tiện giúp đỡ một phen, không ngờ nha hoàn này vẫn nhớ hắn lâu thế này. Chẳng qua như vậy cũng tốt, bây giờ hắn cần sự tin cậy của nàng.

Quả nhiên không ngoài hắn sở liệu, chủ tử không đem tội của hắn công khai cho mọi người biết, như thế càng giúp hắn thuận tiện hành sự.

"Chủ tử liền từ bên ngoài về, ta nấu giúp người một chén canh giải rượu. Chỉ là chủ tử gần đây đang giận ta, cho nên phiền người đưa cho người giúp ta, nếu không người biết là ta nấu sẽ không chịu uống."

"A Trương ca, người đứng lúc có thể dùng canh giải rượu này để thỉnh tội với chủ tử đó."

A Trương lắc đầu cười khổ, "Người không biết rồi, lần này chủ tử giận ta lắm, ta đợi người bớt giận mới dám đến thỉnh tội."

Chủ tử đối xử với hắn như thế, trong lòng A Trương ca vẫn nhất mực nghĩ đến chủ tử.

Tiểu trù lập tức gút đầu, một đầu bếp khác cũng không hề cảnh giác với A Trương, dù sao đi nữa hắn cũng là tâm phúc bên người chủ tử, đương nhiên có thể nịnh bợ thái nịnh bợ, cũng không dám đắc tội hắn.

Sắc mặt A Trương vẫn như ngày thường, bàn tay trong tay áo hắn khẽ run rẩy, hắn cũng không muốn hại chủ tử, nhưng mẫu thân của hắn.....

Vì cứu tính mạng của mẫu thân, hắn chỉ đành làm thế này!

Dịch Trạch quay về trong phủ, trong đầu vẫn luôn nghĩ đến câu nhắc nhở của Lục Nhiên. Hắn biết Lục Nhiên nói những lời này sẽ có đạo lý riêng, nhất định không phải là hồ ngôn loạn ngữ.

Vừa tiến vào phòng, liền nhìn thấy một nha hoàn bụng chén canh ở ngoài cửa "Chủ tử, uống chén canh giải rượu này đi." Tiểu trù nghĩ nghĩ, cảm thấy vẫn là không nên nói A Trương ca nấu vẫn tốt hơn, dù sao chủ tử vẫn đang giận hắn. Chỉ là.....Chủ tử thì không giống vẻ đang giận cho lắm

Bỏ đi, chủ tử bọn họ trước giờ đều không bộc lộ cảm xúc gì. Đầu bếp nói rồi, đây gọi là hi nộ không lộ, là bản lĩnh của người tài lợi hại!

"Đặt xuống đi."

Tiểu trù nhận lệnh, gương mặt nhỏ tràn đầy ý cười, nhẹ nhàng đặt chén canh giải rượu lên bàn.

Dịch Trạch nhìn nha hoàn lạ mặt đang muốn lui ra, bên tai lại vang lên lời nhắc nhở của Lục Nhiên, liền mở miệng hỏi "Người làm việc ở đâu?"

"Hồi chủ tử, Son Tra làm việc trong phòng bếp, theo đầu bếp học việc." Ánh mắt nàng trong veo, không né không tránh, không giống như đang làm chuyện xấu.

Đặt khái là hắn nghĩ nhiều rồi.....

Dịch Trạch bụng chén canh lên, nhìn canh giải rượu bên trong, lại nghĩ đến A Trương. Tuy hắn phạm phải lỗi lầm này nhưng không thể không nói canh giải rượu của hắn là tuyệt nhất, màu canh nâu nhạt sóng sánh, giờ không có hắn bên cạnh, canh giải rượu này cũng không thể bị được ngày trước, bên trong còn có chút bã thừa.

Bỏ đi, người cũng đã biến mất, còn nhắc đến hắn làm gì.

PS: Vốn dĩ còn một đoạn Dịch Trạch biết được canh có vấn đề, nhưng ta tìm không ra nguyên văn nên không dịch toàn diện được, trên bản cv cũng bị mất đoạn này, ta tìm hơn mấy chục trang web đều cut đi đoạn này, nàng nào tìm được nguyên văn trên Tấn Giang thì share cho ta với nhé. Cảm ơn thật nhiều ạ <3

~Wattpad: Rosenychungchung~

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 67: Ân phóng ngựa

Trong điện Tử Thần

Bên trong màn truyền đến tiếng kêu thảm thiết, cung nữ và thái giám bên ngoài đều cúi đầu im lặng. Chỉ là không biết vì sao tâm trạng của hoàng thượng dường như cực kì không tốt, phát tiết cũng tàn nhẫn hơn.

Một lúc sau, động tĩnh bên trong ngừng lại, nam đồng vẫn đang thút thít khóc.

"Cút đi."

Sau đó "âm" một tiếng, thiết nghĩ là bị hoàng thượng một chân đá xuống long sàng rồi. Lúc này hai thái giám mới bước đến khiêng nam đồng ra ngoài, cả hai đều lên lét lét, sợ sẽ bị hoàng thượng giận lây.

Hoàng thượng nằm bên trong, ngửa mặt nhìn đỉnh màn màu vàng tươi, nghĩ đến chuyện khó phát sinh trong kế hoạch của mình.

Ngoài kia đang truyền tin Khương gia thích Lục Nhiên, thế thì làm sao ông có thể đồ tội hãm hại Tử Mư Dục lên đầu bọn họ được đây? Vốn định tước đi một nửa binh lực của họ, lại để Khương Nhị gả cho Lý Tương, bây giờ đều không thành nữa rồi.

Nhưng ông là chủ một quốc, ông nói thế nào thì vận mệnh của bọn họ thế này! Bây giờ tuy ông không thể tùy tiện tước binh quyền của người khác nhưng có thể tiện tay truyền một đạo thánh chỉ hủy hoại nhân duyên của người ta.

Hoàng thượng lại nghĩ đến học trò kia của Tiết tướng, đó là một người có năng lực, lại là người phe mình. Bỏ đi, sau khi chuyển thành sẽ bù đắp cho hần là được.

Chi là trong lòng ông vẫn vô cùng bức bối, muốn tìm gì đó để giải tỏa, "Hà Hư! Lấy một viên trường sinh đan đến đây cho trăm!" Hà công công được gọi liền "vâng" một tiếng, khom người lui ra.

Đến khi nuốt trường sinh đan xuống, hoàng thượng mới thở dài một hơi, nằm trên long sàng.

Hồi lâu, ông ta mở mắt nói, "Các người lui xuống.....Người không phải Hà Hư! Người là ai?"

Nhìn thấy vẻ nghi hoặc của hoàng thượng, dường như bất kì lúc nào cũng có thể đem hần xử lý, Hà công công lập tức quỳ xuống đất, gấp giọng gào khóc "Tiểu nhân là Hà Hư! Hoàng thượng!"

Hoàng thượng xoa xoa ấn đường, mở mắt nhìn lại, đây rõ ràng là Hà công công, khoát tay bảo "Lui xuống đi." Ông ta lúc này không biết vì sao lại bị hoa mắt.

Xem ra chuyện của Khương gia khiến ông tức đến hồ đồ rồi.

Văn Chiêu đang ở trong viện, nhàn rỗi đọc sách, trông thấy Nhị ca không xa đi đến "Nhị ca?"

Khương Văn Ngoc ngáp ngừng, cuối cùng quyết định ngồi xuống đối diện Văn Chiêu. Ghế đá hơi lạnh, Văn Ngoc tùy ý sửa lại vạt áo.

"Nhị muội, muội thực sự thích Lục Nhiên kia sao?" Trước kia hần đã phát hiện ra Lục Nhiên đối xử với đường muội này có chút bất đồng, nhưng hần không nghĩ đến hai người lại tình đầu ý hợp.

Tuy dung mạo và tài trí của Lục Nhiên đều hơn người, nhưng Nhị muội của hần dường như không quan tâm đến chuyện tình ái, chưa từng thấy qua nam tử nào lại lọt được vào trong mắt nàng. Thế mà giờ đây nàng lại thẳng thắn nói rõ tâm tư cho Nhị thúc nghe.

Văn Chiêu đối với câu hỏi này của Nhị ca cũng không để ý, thế nên cũng không thẹn thùng xấu hổ, chỉ cười gật đầu.

"Muội biết trong phủ Lục Nhiên có hai mươi vũ cơ không?"

Văn Chiêu đặt sách trong tay lên trên bàn đá, nghiêm túc đáp "Nếu không phải Nhị ca vừa kết hôn, giờ đây vốn dĩ cũng có mười vũ cơ rồi."

Văn Ngoc trầm mặc, những vũ cơ kia tuy rằng là hoàng thượng ban tặng nhưng đây lòng hần vẫn không muốn Văn Chiêu ở cùng Lục Nhiên. Nói ra hần cũng từng cùng Lục Nhiên làm việc, biết được tài năng của người này, nhưng.....

"Như vậy, Tam đệ không phải uống phí toàn bộ công sức sao? Khương gia vẫn là bị trói chung với phe hoàng thượng." Trong mắt Văn Ngoc lộ ra chút bất cam, ngay từ đầu Văn Tập vì sự bình an của Khương gia tự xin ra ngoài, hần tuy rằng bảo Văn Tập bảo trọng nhưng vẫn khó chịu một khoảng thời gian.

Lại là vấn đề về lập trường. Mắt Văn Chiêu khẽ nhắm lại, thờ dãi nói "Chờ thêm một đoạn thời gian nữa, những bản khoán này sẽ không tồn tại nữa."

Những chuyện khác cũng không nói nhiều, Văn Ngoc vì những câu này mà suy tư, nghĩ mãi không ra.

Văn Chiêu nhìn bóng lưng đã khuất của Nhị ca, hần dường như vừa đi vừa nghĩ, bước chân mất đi chút tiêu sái như thường ngày.

Bá tánh trong kinh thành sau trà dư tửu hậu vẫn luôn không thiếu đề tài để nói, lúc này sau chuyện Lục Nhiên Văn Chiêu lại có chuyện mới mẻ hơn vừa ra lò.

Đều biết gia thế của đương kim hoàng hậu không xuất chúng. Khi hoàng thượng chưa đăng cơ, Tạ Thị chỉ mang thân phận của con gái quan tư phẩm trong kinh thành gả vào phù thái tử làm một lương đệ của thái tử*, sau khi hoàng hậu mất mới được lập thành tân hậu. Bởi vì hậu cung của hoàng thượng đơn bạc, gia thế Tạ Thị xem như trung đẳng, lập bà ta làm hoàng hậu tuy bị một bộ phận đại thần phản đối, nhưng cũng xem như khá thuận lợi, dù sao thì hoàng thượng dường như không phải là người đam mê nữ sắc, thái tử cũng không còn nhỏ, những đại thần kia đem con gái mình vào cung cũng không có tiền đồ quá tốt.

*(*thiếu thiếp của thái tử gọi là lương đệ)*

Nói đến Tạ gia này, vốn dĩ quan to nhất chính là phụ thân của Tạ Thị, nhưng cũng chỉ là một quan tư phẩm. Gia thế của hoàng hậu không tính là mạnh. Hoàng thượng cũng từng nghĩ đến chuyện này, cho nên phong cho nhạc phụ thành Anh quốc công. Cũng là quốc công nhưng Anh quốc công này không nắm nhiều trọng binh như hai quốc công kia, chỉ có tiếng mà không có miếng thịt.

Nhưng mà, dù không có thực quyền, nhưng con cháu Tạ gia vẫn là tâm sinh ngại khi.

Nếu bọn họ vốn là trâm anh thế gia thì cũng cho qua, nhưng đặc ý sớm như thế thật khó coi, mấy năm nay việc lớn nhỏ của bọn họ ở trong miệng bá tánh đã không còn thanh danh gì nữa, chẳng qua là vị gia tộc của hoàng hậu cho nên rất nhanh liền lắng xuống.

Nhưng lần này lại xảy ra chút ngoại lệ.

Quốc cữu gia đương triều ôm mỹ nhân phóng qua phố xá nhộn nhịp, trong lúc xuân phong đặc ý, không biết từ đâu chạy ra một cậu nhóc để tóc trái đào, ngậm hồ lô ngào đường hoàn toàn không biết nguy hiểm, mắt thấy cậu nhóc sẽ bị đạp dưới vó ngựa, một tiểu lang quân chạy ra cứu cậu nhóc kia vì thế bị vó ngựa đá văng ra vài trượng, cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

Quốc cữu gia bị dọa đến hoang mang. Nếu chỉ giẫm chết dân thường, hần vẫn có thể giải quyết, nhưng nhìn cách ăn mặc của người này liền biết là con cháu gia đình quyền quý, hần sợ chuốc họa vào thân.

Vốn vẫn ôm hi vọng cầu may, mong rằng đây chỉ là con cháu của phú thương, không phải con cháu quan gia, chuyện này vẫn có thể nói được. Hoàng hậu ti ti của hần nhất định sẽ cứu hần.

Nhưng chuyện lại không như mong muốn, người này là con cháu của quan gia, hơn nữa còn Tam cô nương phủ Uy Viễn hầu!

Chuyện sau đó bị làm lớn rồi. Uy Viễn hầu dù sao vẫn là hầu phủ, vị Tam cô nương này còn là đích nữ, hơn nữa chuyện hôn sự cũng đã định xuống, cuối năm sẽ phải gả cho đích thứ tử Vương Sùng của phủ Hoài An bá. Giờ đây người này chết rồi, hai nhà chắc chắn sẽ không bỏ qua, nhất định sẽ cáo trạng quốc cữu gia.

Quốc cữu gia khóc lóc chạy đến cầu xin hoàng hậu, hoàng hậu muốn một chân đá văng hần đi nhưng rốt cuộc vẫn không nhẫn tâm, chỉ đánh mở miệng trách "Đã nói với người bao nhiêu lần rồi, làm việc phải thu liễm! Người tự tính xem bản thân đã gây ra bao nhiêu chuyện rồi!"

Quốc cữu gia chỉ lo khóc, hoàng hậu thở dài "Lần này không phải là người khác mà là cô nương hầu phủ, khó xử lý rồi."

Quốc cữu gia thút tha thút thít mở miệng "Vị cô nương kia cũng sai, nửa hờ nam trang ra ngoài! Đến cả nha hoàn cũng không đem theo, nếu không giờ cũng không xảy ra chuyện rồi!" Hoàng hậu nghe hần còn muốn đổ trách nhiệm lên người đã chết, không nhịn được mà khoát tay áo quát qua mặt hần. Tuy không dùng tay, nhưng gió từ tay áo sắc bén quét qua, quốc cữu công ôm mặt không dám mở miệng, thần sắc càng thêm ủy khuất.

Tâm hoàng hậu mềm nhũn, "Bỏ đi, để ta nghĩ biện pháp, người ra ngoài đi. Nhớ kĩ, đây là lần cuối cùng ti ti giúp người giải quyết những chuyện thế này!" Dứt lời, hoàng hậu mệt mỏi nhắm mắt lại, kì thực trong lòng bà hiểu rõ, nếu có lần sau, có lẽ bà vẫn sẽ giúp hần.

Dù sao đệ đệ của bà là ám áp duy nhất trong căn nhà lãnh đạm kia.

Quốc cữu gia liên tục báo đảm, sau đó mới lui ra, để lại một mình hoàng hậu trong điện trầm tư.

Bà biết, Kinh Triệu Doãn* là bộ phận giữ đúng quy định, nhưng mối quan hệ này người biết đến cũng không nhiều, không biết bộ phận giữ đúng quy định này có vì bà mạo hiểm hay không.

*(*Bộ phận hành chính cổ đại)*

Hoàng hậu định thần, gọi người đem giấy bút đến, viết xuống bốn chữ "Chỉ cầu nhẹ phán", giao cho Lưu Ly bên cạnh "Đưa đến Tiết phủ."

Bà và Tiết tướng qua lại thư từ như thế đã nhiều năm qua, trong cung vẫn tưởng rằng bà gửi thư về nhà. Bởi vì mỗi lần bà đưa thư cho Tiết tướng đều chuẩn bị phong thư khác gửi về Tạ gia, sau đó trên đường truyền tin sẽ đổi người liên tục, còn có không ít tai mắt trộn lẫn bên trong, cho nên có người muốn truy theo tung tích cũng rất khó khăn.

Lúc tin tức truyền đến Văn Chiêu, thực sự khiến nàng vô cùng kinh ngạc. Sau đó nghĩ lại cũng khó trách nàng đối với Tam cô nương phủ Uy Viễn hầu kia không có chút ấn tượng gì, nghĩ rằng có lẽ kiếp trước nàng ta trong giai đoạn này hương tiêu ngọc vẫn rồi.

Chuyện này quả thật tựa như một hòn đá làm đầy lên muốn vắn con sông trong bá tánh, nhất thời trà lá, từ lâu, thanh lâu đều nói đến chuyện này, đến cả trong toại bản cũng xuất hiện tình tiết quốc cữu gia của triều đại hư cấu bắt nạt người khác.

Mọi người đều biết, vị cô nương kia chết là vì cứu người dưới vó ngựa, hơn nữa khiến người cảm động hơn là nàng ta còn là đích nữ của hầu phủ, mà người nàng ấy cứu cũng chỉ là một đứa con của quả phụ bán đậu phụ ở thành Đông mà thôi.

Thần phận chênh lệch như thế lại xả thân cứu giúp, chuyện này hoàn toàn khiến bá tánh trong kinh cảm động, đến cả người nhà quyền quý cũng vì nàng ấy mà thổn thức không thôi.

Mà bá tánh càng cảm động, lòng căm phẫn càng nhiều hơn, thậm chí có người không sợ gia tộc của hoàng hậu, đến ngoài Tạ phủ kêu gào giết người đến mạng.

Lúc Tiết tướng nhận được thư, biểu tình lại là vẻ "quả nhiên như thế", chỉ là việc này của quốc cữu gia thực sự hơi khó giải quyết, ông ta cũng phải chằm chước lại.

Nhưng chỉ ít ông cũng phải giúp quốc cữu gia giảm nhẹ hình phạt, bằng không Văn Đại sẽ oán ông. Nhưng trong lòng ông thực sự cảm thấy đệ đệ như thế của Văn Đại vẫn là nên chết sớm một chút, nếu không có khả năng sẽ làm hỏng

chuyện lớn của bọn họ.

Cuối cùng Kinh Triệu Doãn được lệnh, phán quốc cữu gia bồi thường vạn lượng, lại ở ba năm tù.

Nghe ra thì có vẻ phạt không nhẹ nhưng hai phụ Uy Viễn hầu cùng Hoài An bá đều không vui, bọn họ không thiếu tiền, bồi thường nhiều ngàn lượng như thế làm gì chứ, cái bọn họ muốn là một mạng đền một mạng!

Thế nên Uy Viễn hầu lập tức trách Kinh Triệu Doãn cùng một giuộc với Tạ gia, không màng công đạo chính nghĩa.

Chi là Tiết tướng không nghĩ đến, ngọn lửa này lại đốt đến người mình.

Uy Viễn hầu không biết sao lại bắt được thư từ ông gửi cho Kinh Triệu Doãn, trên đó còn viết rõ muốn phán nhẹ tội cho quốc cữu gia!

Nội dung phong thư này tuy rằng cùng ông viết đại khái tương đồng nhưng câu từ lại có chút khác biệt, thế nên thư này căn bản không phải ông viết! Nhưng chữ trên bức thư lại giống hệt chữ ông! Khiến người khác không thể không tin thư này là do ông viết.

Trên dưới toàn kinh thành đều kinh ngạc, thừa tướng đương triều lại bảo đại nhân trong Kinh Triệu Doãn phán nhẹ cho quốc cữu gia?

Quan hệ này thật là có ý vị sâu xa!

Lúc hoàng thượng nhận được tin này, sắc mặt cũng là một mảnh âm trầm.

Ông cho rằng Kinh Triệu Doãn là người của mình, lại không nghĩ đến Kinh Triệu Doãn lại nguyên ý trung thành với Tiết tướng! Hơn nữa, vì sao Tiết tướng phải giúp quốc cữu?

Chẳng lẽ Tiết tướng có quan hệ với Tạ gia ư?

Ha, ông cư nhiên lại coi thường thừa tướng mà mình đề bạt rồi.

Chẳng qua, ông cũng muốn biết người sau lưng Uy Viễn hầu tốt cùng là ai, còn dám chọc vào Tiết tướng, không chỉ như thế, còn thần không biết quỷ không hay mà giữ được thư của Tiết tướng, thành công khiến Tiết tướng hung hăng té nhào một cú đau.

Xem ra ông là vua một nước lại bị người khác lấy thương dùng.

Hoàng thượng nhấp một ngụm trà nóng, quyết định yên lặng xem cảnh này, bằng quan trước cảnh Tiết tướng cùng thế lực thần bí kia tàn cán lẫn nhau.

Đại thần trong triều đối với chuyện này cũng có chút kì quái, hoàng thượng cư nhiên không hề chất vấn Tiết tướng. Những kẻ ngóng trông bãi đi té tướng đều vô cùng thất vọng mà người thân cận Tiết tướng lại thờ phào nhẹ nhõm.

Ở dưới đại thủ đương nhiên mát, nhưng đại thụ đổ chắc chắn sẽ đè chết một mảnh hoa cỏ, gốc đại thụ Tiết tướng này không thể đổ được a.

Chẳng qua kết quả này đã được Lục Nhiên lường trước được.

Lúc trước sau khi quốc cữu gia phóng ngựa xảy ra chuyện, hắn lập tức quyết định mượn hồ này để vuិ Tiết tướng, thế nên đem công vấn có bút tích của Tiết tướng đưa cho Ngụy Lương cân nhắc, sau đó Ngụy Lương liền viết ra một phong thư như thế.

Hắn cũng dựa vào tính tình của hoàng thượng cáo già này, tất nhiên sẽ nhìn ra sau lưng Tiết tướng có kẻ đầu xỏ nên ắt sẽ không dễ kẻ đó được như mong muốn.

Nhưng cũng chẳng sau, chuyện hắn muốn chỉ là hoàng thượng nghi ngờ Tiết tướng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Định hôn sự

Vân Chiêu vào nghe được bản lĩnh của Ngụy Lương từ trong miệng Lục Nhiên, trong lòng liền cảm thán hóa ra Ngụy Lương lại có tác dụng kì diệu trên phương diện này. May mà nàng đưa Ngụy Lương cho Lục Nhiên, nếu không cũng sẽ không có vở kịch hay như hôm nay, hơn nữa thành kiểm sắc bên Ngụy Lương này nếu ở chỗ nàng, e rằng sẽ chịu thiệt thòi rồi, thiên lý mã như hắn cũng chỉ gặp được Bá Nhạc như Lục Nhiên mới có thể phát huy hết tác dụng*.

(*Bá Nhạc là người thời Xuân Thu chiến quốc, xưng là bậc thầy am hiểu về ngựa. Một hôm, Bá Nhạc đi gặp một con ngựa kỳ gài bị người ta bắt kéo một xe muối lên núi, Bá Nhạc trông thấy, xuống xe, ôm đầu nó mà khóc, cời áo mà lau mồ hôi cho nó. Con ngựa như gặp được chủ nhân hiểu nó, nên cúi đầu xuống mà phi hơi, vươn cổ lên mà hí, tiếng hí động tới trời như tiếng kim tiếng thạch. Sau đó chính báo ngựa này theo Chu Vương ra trận lập nhiều chiến công vang dội nên Bá Nhạc được vua rất trọng vọng, dân gian rất ngưỡng mộ ông. Người ta thường ví Bá Nhạc tìm Thiên Lý mã là mượn truyền thuyết về nhân vật này để nói về những người giỏi trong thiên hạ không ít, song tìm được những "Bá Nhạc" biết chiều hiền đãi sĩ thì cũng cần những người tài.

Có thể đọc chi tiết ở: <https://kienthuc.net.vn/tham-cung/ai-la-bac-thay-tim-kiem-thien-ly-ma-trong-lich-su-311884.html>)

Chỉ là Vân Chiêu không nghĩ đến, án phóng ngựa này không dễ gì mới khiến tâm mắt bá tánh trong kinh thành dời khỏi chỗ nằng, lại có chuyện khác khiến nằng lẫn nữa đặt vào trong trung tâm dư luận.

Hôm nay cư nhiên có người đến công nhà nằng cầu hôn, hơn nữa lại là Trang Khởi đã lâu không gặp!

Lục Nhiên từng dùng một câu để bình luận về Trang Khởi, "Tâm tựa sơn thượng hổ, thần nhục thương trung thú*", nằng cảm thấy câu này vô cùng phù hợp, Trang Khởi vốn là kẻ mắt cao hơn trán, chỉ là hắn chưa từng bộc lộ ra ngoài.

(* Ý chỉ trong lòng hung hãn như hổ, bề ngoài tỏ ra vô hại như chuột)

Trang gia bởi vì quan hệ với Trang thiếu phó, nên đều phải theo phe thái tử. Có thể biết, tình cảnh của bọn họ hiện giờ vô cùng chật vật. Mấy năm sau Trang Khởi vẫn là một lang trung nhỏ nho.

Có người nói, vị quan viên công tử Trang gia này muốn cùng Lục thị lang "giành vợ" e rằng rất khó. Lại có người lắc đầu nói, "Nhưng lấy gia thế của Trang gia mà nói đương nhiên là sẽ thắng được một bậc. Lục thị lang đầu sao vẫn là nhân sĩ kinh ngoại, thế nên phủ quốc công sao có thể dễ địch nữ báo bối già đến ngoài kinh được chứ?"

Vân Chiêu đối với chuyện cầu thân của Trang Khởi vô cùng kinh ngạc, dù sao kiếp trước Trang Khởi đến cầu thân nằng vẫn là do cứu cứu buộc hắn đến, một kiếp này cũng không biết vì sao lại thế, chẳng lẽ vẫn vì cứu cứu ép hắn ư?

Trang Khởi ngoài kia cũng không biết nằng đang nghĩ gì, nếu biết nằng cho rằng hắn bị phụ thân bức ép mới đến đây thì thật oan cho hắn rồi. Thật ra phải nói là hắn ép phụ thân hắn mới phải.

Phụ thân nói, cô nương Tư Mã gia mất rồi, Khương gia sẽ thành đối tượng thái tử muốn liên hôn, Trang gia bọn họ nguyện trung thành với thái tử, không thể đoạt lấy thái tử phi tương lai được.

Thế nên hắn khế cần mới thỏa hiệp, nhưng đợi lâu như vậy cũng không thấy tin tức giữa thái tử với Khương gia, lại chờ thấy tin tức giữa Khương gia với Lục Nhiên, chuyện như thế sao hắn có thể ngồi yên được chứ? Hắn không thể đoạt thái tử phi tương lai nhưng nếu đối thủ là Lục Nhiên, hắn sẽ không cần kiêng kỵ gì nữa!

Lục Nhiên tuy rằng không dễ ý đến tình địch như Trang Khởi này, nhưng người khác đến khiêu chiến muốn phân cao thấp, hắn không thể không lộ diện. Hơn nữa vài ngày trước vẫn còn tin tức ồn ào kia, nếu lúc này hắn không ra mặt, liền khiến tin tức đó trở thành trò cười.

Thế nên, đến công to của Khương gia cầu hôn lại thêm một nhà.

Trên mặt Lục Nhiên mang theo nụ cười, nhưng trong lòng lại nhỏ máu. Hắn biết lần này cầu hôn, hắn và Trang Khởi e rằng sẽ chẳng ai thành công.

Vốn muốn sau khi cùng Vân Chiêu truyền ra tin đồn kia sẽ án binh bất động một thời gian, không nghĩ đến nửa đường lại xuất hiện một con rối, khiến cho tính toán của hoàng thượng dẫn ra.

Đáng giận hơn là Trang Khởi này trong đoạn thời gian dài không có động tĩnh gì, vừa xuất hiện lại khiến hắn nghiền răng nghiền lợi, còn không thể phát tác.

Bá tánh đang vây quanh ngoài Khương phủ xem náo nhiệt, còn ngưỡng mộ Khương Nhị cô nương có loại phúc khí này, người đến cầu hôn đều là người xuất chúng trong vạn người, dù già cho người nào cũng đều có nhân phẩm cực lớn, mỗi ngày ngắm người ấy, e rằng có thể sống lâu thêm vài năm.

"Người không biết rồi, Nhị cô nương này cũng là một người có mỹ mạo tựa thiên tiên, có thể tự dùng nhan sắc của mình để rửa mặt."

Bá tánh đều thích nghe chuyện tài tử giai nhân như thế này, cho nên càng bàn luận càng hăng say.

Khương Nhị gia cũng đang có chút hoang mang, thường ngày không ai cầu hôn, hôm nay vừa đến cầu hôn liền có hai người. Hơn nữa còn mời bà mới đến, rầm rộ mang theo sinh lễ đến cổng lớn, thu hút mọi người vây quanh, thực sự khiến ông bất mãn, hai nhóc con này khiến ông sao có thể yên tâm đem khuê nữ báo bối của mình phó thác ra ngoài chứ?

Văn Chiêu nghe nói Lục Nhiên cũng đến, thực sự có chút muốn cười. Chuyện cầu hôn này vốn không có trong kế hoạch của bọn họ, Lục Nhiên chắc chắn bị Trang Khôi "ép" đến đây.

Trong lòng Lục Nhiên giờ vẫn không biết còn bao nhiêu bực bội nhĩ. Trong đời lần đầu đi cầu hôn lại là vì bị người ta ép bức, rõ biết là không có kết quả nhưng vẫn phải trung ra nộ cười gác công mặc người ta vây quanh như xem khi vậy.

Quả nhiên, hai người đứng ngoài cửa không lâu sau, người Khương gia chưa ra đã nghe tiếng vô nưạ lộc cộc.

"Thánh chỉ đến"

Mọi người lập tức nghỉ hoặc không rõ, một mảng lớn ồ ạt chạy đến quý xuống. Người của Khương gia cũng quý xuống nghe thánh chỉ. Đến lúc nghe xong, mọi người mới phản ứng lại, vừa rồi hoàng thượng khen một câu dài về "Hiền lương thực đức", câu cuối còn nói "Nhân duyên của Văn Chiêu Khương thị trăm tự có an bài."

Hoàng thượng quả nhiên ra tay rồi.

Ánh mắt của Lục Nhiên đang cúi đầu dưới đất chợt trở nên kiên định, vì hôn sự của hắn và Văn Chiêu, hắn phải triển khai kế hoạch nhanh hơn mới được.

Lục Nhiên đưa mắt nhìn về hướng Văn Chiêu. Thần sắc trong mắt nàng bình tĩnh, ôn hòa, dường như không vì thánh chỉ này mà ưu phiền, chỉ là lúc nhìn qua mắt hắn, đôi mắt nàng như lóe ra tinh quang lấp lánh, thần sắc này khiến tim hắn lần nữa đập thình thịch.

Hắn nhất định phải sớm cưới Văn Chiêu về nhà, mỗi ngày đều ngắm nhìn đôi mắt xinh đẹp lấp lánh ngân sao ấy.

Một đạo thánh chỉ này của hoàng thượng khiến trên dưới Khương phủ đều nom nớp bất an, rốt cuộc vì sao hoàng thượng lại ra tay can thiệp vào hôn sự của một cô nương chứ? Nếu không phải biết hoàng thượng không ham mê sắc đẹp, bọn họ còn lo lắng hoàng thượng có loại tâm tư kia hay không.

Trong phủ Khương gia.

Đại gia nói với Nhị gia, "Sớm biết chuyện này nên đáp ứng bữa một người cầu hôn ngoài cửa, dù sao vẫn tốt hơn việc bị hoàng thượng ép buộc hôn sự, giờ đây e rằng hôn sự này trở thành vũ khí sắc bén của tranh đấu trong triều, cũng không biết hoàng thượng sẽ dùng thế nào."

Trong lòng Nhị gia đối với câu "đáp ứng bữa một người" của Đại gia không hề vui vẻ, nhưng cũng có thể hiểu ý của Đại gia, chỉ thờ dài, "Nếu hoàng thượng đã giám sát hôn sự của Văn Chiêu, thế thì sẽ không dễ cho chúng ta dễ dàng kết thân với người khác. Hôn nữa.....Đại ca không nhìn rõ chân tướng của cô nương nhà Tư Mã gia bị thiếu chết ư?"

Đại gia vừa nghe ông nói thế, lập tức trợn to mắt, "Ý của người là.....Không phải là....."

Nhị gia gắt đầu "Ta vốn đang lo lắng đám cháy này sẽ đốt đến phủ chúng ta, bây giờ dường như ngồi nổ bị người khác tưới tắt, lúc này Chiêu Chiêu bọc bạch tâm tư vô cùng đúng lúc."

Nói đến đây, Nhị gia vừa nghĩ liền có chút sợ "Nếu chúng ta chống lại ý tứ của hoàng thượng, e rằng Chiêu Chiêu cũng sẽ rơi vào kết cục như vậy....." Nếu bọn họ kháng kháng cùng người khác kết thân, hết như thái tử kháng kháng kết thân với Tư Mã gia, Nhị gia cũng không biết cuối cùng có kẻ thứ hai vui thân trong biển lửa hay không, tuy nói hoàng thượng chắc chắn sẽ đối phương thức khác, có thể không vui thân trong biển lửa cũng chính là rơi xuống vực tối, hoặc là bị kẻ xấu giết chết. Tóm lại đều không thoát khỏi cái chết.

Chỉ là, mặc kệ bọn họ ưu sự đan xen như thế nào thì lưỡi đao kia vẫn sẽ rơi xuống.

Chưa qua một tháng, hoàng thượng liền an bài xong hôn sự của Văn Chiêu.

Mọi người đều không nghĩ đến, trong thời điểm nẫu chốt này, vị Quảng An Vương kia từ sau cung yến trở về đất phong sẽ vội vàng vào kinh, vì thế từ nhà mình mà cầu một người con dâu xinh đẹp*. (nguyên văn 佳媳: giai tức)

Nụ cười trên mặt hoàng thượng ảm áp, ha ha nói, "Giới tức này trăm sớm đã vì Tương Nhị mà giữ lại rồi."

Thế nên, cùng ngày liền triệu Văn Chiêu tiến cung.

Hốc mắt Phù Diêu đỏ lên, giúp Văn Chiêu thay chính trang, Văn Chiêu xoa đầu nàng ta, "Đừng buồn, ta lại không phải đi chịu chết."

Phù Cừ nhìn Văn Chiêu muốn nói lại thôi. Trước đó vài ngày nàng nghe được động tĩnh trong phòng của cô nương nhà mình, hôn nữa cô nương còn kháng kháng không cần các nàng tiến vào, sau đó lại cự tuyệt ám chỉ cầu cứu bên ngoài, trong lòng Phù Cừ suy đoán, e rằng cô nương đã có người trong lòng, hôn nữa người nọ còn là người biết võ.

Ban đêm xông vào khuê phòng vốn không hợp lễ chế, những nhân gia nhà giàu có mấy người lại chân chính thủ lễ chứ.

Sau đó lại nghe nói cô nương nhà mình vừa ý với Lục thị lang. Nàng biết Lục thị lang này vô cùng lợi hại, hôn nữa còn từng cứu cô nương, trong lòng liền xem trọng đoạn nhân duyên này, chỉ là không nghĩ đến.....

Cũng không biết vì sao, cô nương lại trông bình tĩnh như thế, thực sự không hợp với lễ thường.....

Văn Chiêu từ lúc tính ra bản thân chính là Tư Mã Đức kiếp trước, liền biết nếu hoàng thượng muốn nhúng tay vào hôn sự của nàng, tất nhiên là muốn đem nàng gả cho Lý Tương, vì vậy trong lòng hiểu rõ, thế nên lúc này cũng không thấy khó chịu.

Lý Tương cùng tuổi với nàng, thậm chí nhỏ hơn nàng một hai tháng, vì vậy thành thân đương nhiên phải đợi hắn lớn hơn chút, nếu bây giờ họ có năng lực đảo loạn thế cục, vậy thì hôn ước này có thể không tính. Chẳng qua chi là mấy năm nữa.....Chuyện kiếp trước cần mười mấy năm mới hoàn thành, sự lợi muốn tiến triển sớm hơn mười năm như thế, trong lòng nàng có chút trầm xuống.

Khương Nhị gia cùng Văn Chiêu đến điện thánh, dọc đường đi vẫn là Văn Chiêu an ủi ông, Nhị gia nở nụ cười còn nhỏ coi hơn khóc, "Đến hôn sự của khuê nữ, người làm cha như ta cũng không thể làm chủ, cha thực sự vô cùng khôn nguôi."

"Cha, người đừng nghĩ như vậy, Văn Chiêu không buồn, đến lúc đó cha phải tranh thủ từ nơi hoàng thượng nhiều hơn chút mới tốt." Vua của một nước cư nhiên sau khi bên ngoài truyền tin Khương gia để ý Lục Nhiên vẫn kháng kháng muốn thao túng hôn sự của Văn Chiêu, nhất định sẽ nghĩ biện pháp trấn an bọn họ.

Nếu không phản kháng được, vậy thì phải hưởng thụ nhiều hơn chút mới được.

Sau khi nghe Văn Chiêu nói thế, hốc mắt Nhị gia lại nóng lên. Khuê nữ của ông phải đến lúc nào mới tự nghĩ cho bản thân đây! Loại thời điểm này, những cô nương khác đều không ngừng khóc nháo, thế mà nàng vẫn cười, bảo ông tranh thủ lợi ích!

Văn Chiêu cùng Nhị gia vào điện hành lễ, hoàng thượng cười nói, "Đứng lên đi. Khương Nhị a, Tiểu Khương Nhị nhà người lớn lên thật xinh đẹp. Khó trách hiền đệ ta không ngại vạn dặm đường xa chạy đến vì Tương Nhị cầu hôn."

Rõ ràng đây là ý của lão cáo già này, thế mà từ trong miệng ông nói ra lại thành ý của Quảng An Vương. Chẳng qua Văn Chiêu này sinh nghi ngờ về quan hệ giữa Quảng An Vương với hoàng thượng. Từ bên ngoài nhìn vào, người đến cầu hôn là Quảng An vương, hoàng thượng chỉ là người giúp ông ta toại nguyện mà thôi, nhưng chuyện của hai kiếp trùng nhau khiến nàng biết rõ hoàng thượng đã an bài xong rồi!

Lý Tương năm nay mới mười bốn, cần bản không cần Quảng An vương gấp chạy đến kinh thành cầu hôn, cho nên, Quảng An vương này rốt cuộc có giao dịch gì với hoàng thượng?

Nhị gia khiêm tốn nói vài câu liền nghe thấy Quảng An vương cười nói, "Khương Nhị có nương thế này, Tương Nhị nhất định sẽ thích!" Ông ta sẽ nói như thế, vì Lý Tương cần bản không đến. Chẳng qua cũng có thể hiểu được, Quảng An vương gấp đến độ chỉ dùng một tháng đuổi đến kinh thành, nhất định sẽ không dẫn thế tử theo để chịu nổi khổ xác này này.

Lý Tương dù sao cũng nhỏ hơn Văn Chiêu một chút, người bình thường đều không muốn khuê nữ gả cho một phụ quân nhỏ tuổi hơn, bằng không chờ đến khi nam tử đến tuổi cường thịnh, thế tử đã già, nhan sắc tàn phai, thế nên đều không phải là một đoạn nhân duyên tốt.

Hoàng thượng nhìn thấy thần sắc không muốn trong mắt Nhị gia, nhưng vẫn cẩn thận che giấu, vẫn cười nói với Quảng An vương, thần tử phối hợp như thế khiến ông rất vừa lòng, quyết định cho Khương gia một ít bồi thường.

Mọi người rất nhanh đã thỏa thuận xong, hoàng thượng lập tức hạ chỉ từ hôn Văn Chiêu Khương thị cùng thế tử Quảng An vương, đợi thế tử mười sáu tuổi sẽ thành thân.

Sau đó lại ban thêm một ý chỉ: Khương Tam công tử Khương Văn Tập có thể tùy lúc hồi kinh nhậm quan, hôn nữa quan thẳng Lại Bộ thị lang.

Bây giờ trên triều chỉ có một vị Lại Bộ thị lang, ý chỉ này vừa ra cũng chính là đem vị trí của một thị lang cùng cấp đưa cho Tam ca, đã có đạo ý chỉ này, cho dù người có năng lực hơn cũng không thể làm một thị lang khác.

Ý chỉ này khiến Văn Chiêu vô cùng hài lòng, thánh chỉ u ám kia hoàn toàn bị xua tan.

Không nghĩ đến lúc này lại có lợi cho Tam ca, thực sự so với hoàng kim ngàn lạng, lại là găm vốc đều khiến người ta động lòng hơn. Không thể không nói, hoàng thượng chính là đang khống chế lòng người, khiến "người bị hại" như nàng cũng bị vuốt lòng đến dễ bảo.

Án huệ đến từ kẻ thù, tư vị cũng vô cùng thơm ngọt. Chờ nàng sau khi nhận được ý tốt từ hoàng thượng, lại tiếp tục tính kế để đối phó với ông ta thế nào cho tốt.

Đêm đó, Văn Chiêu nằm trên giường tính toán thời điểm Tam ca trở về khi nào mới tốt, nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy Tam ca nên lập tức quay về thành.

Giờ đây phủ quốc công không cần lo lắng bị người ta kéo về phe hoàng thượng. Bọn họ vốn không muốn cùng phe thái tử đối nghịch, dù sao đi nữa thái tử mới là quốc vương tương lai. Nhưng hôm nay phủ quốc công lại bị bắt trói cùng một chỗ với Quảng An vương, dựa theo quỹ đạo phát triển của kiếp trước, Quảng An vương sẽ cùng thái tử đối đầu như nước với lửa, những quan viên phe hoàng thượng đều có thể lui ra phía sau.

Đây chính là mưu kế của hoàng thượng, nếu phe mình cùng thái tử đối lập, dù phe mình có thế lực cường đại vẫn không tránh được suy yếu, thế nên ông ta mới nghĩ đến việc dọn một tấm gỗ đến.

Vốn hần lo lắng kết cục của phủ quốc công, nhưng Văn Chiêu nghĩ đến Lục Nhiên liền cảm thấy tình thế cũng không tệ hại như vậy, dù sao đi nữa nàng vẫn còn có Lục Nhiên.

Lục Nhiên cùng thái tử có mối quan hệ trên cả lợi ích, cho nên nếu ngày sau thái tử đăng cơ, phủ quốc công cũng sẽ không vì phe của Quảng An vương mà bị liên lụy.

"Tiểu vô lương tâm, nặng một chút khó chịu cũng không có sao?"

Văn Chiêu nghe tiếng nhàn lại, hi hi cười đáp, "Ta rất khó chịu đó, chẳng đến an ủi ta đi."

Lục Nhiên ngồi bên mép giường, nheo mắt nhìn về hướng Văn Chiêu đang nằm "Ta sợ phương thức an ủi của ta, nặng chịu không nổi."

Tuy hai mắt hần nheo lại thành một đường cong nguy hiểm, nhưng bên trong vẫn lộ ra ánh sáng, Văn Chiêu ngồi dậy vòng qua eo hần, ngửa đầu nhìn hần, "Chẳng có biện pháp trong vòng hai năm giải trừ hôn ước này sao?"

Lục Nhiên bị bộ dáng làm mừng này của nàng, trong lòng đều hóa thành một dòng nước, ôm chặt nàng nói, "Thánh chỉ đã hạ, làm sao giải trừ?"

Nàng bị giọng nói bất đắc dĩ của hần khiến trong lòng nặng sợ đến mất rơi lộp bộp, bản năng nàng lại cảm thấy Lục Nhiên nhất định có nghĩ đến, hần nhất định có biện pháp, cho nên trong lòng thực sự chưa từng sợ qua.

Nhưng nàng dường như không nghĩ đến, hần cũng không phải là vạn năng, hần cũng có chuyện không làm được.

Đang trong lúc hoảng hốt, sau giây chột ăm "Đừng suy nghĩ vớ vẩn, dù không thể giải trừ, ta cũng sẽ không để nàng gả cho hần."

Cho nên.....Đây là biện pháp gì? Kháng chỉ sao?"

Văn Chiêu không rõ ý tứ trong lời nói của hần, nhưng lại cảm thấy bàn tay Lục Nhiên đặt sau gáy nàng dần dần dùng sức, sau đó nàng vùi mặt trong lồng ngực hần, chớp mắt đều là hơi thở của hần.

"Hoài Khanh....." Lục Nhiên sùng sốt, đây là lần đầu tiên hần nghe trong miệng nàng gọi tự hần, hai chữ này phát ra từ miệng nàng mang theo chút hương vị triền miên, khiến trong lòng hần khẽ động.

"Cái tự này là Tiết tướng đặt cho chăng? Chẳng có thích không?"

Hóa ra là muốn hỏi chuyện này.

"Tự này vốn không phải Tiết tướng đặt, Tiết tướng vốn là định đặt tự "thăng đến trời cao", sau đó ta nói với ông ta, trước khi qua đời cha ta đã đặt tự rồi." Giọng Lục Nhiên vững vàng, lời nói lại mang theo chút phiền muộn, "Chỉ là hai chữ "Hoài Khanh" này vốn không giống với nghĩa "hàm nhân hoài nghĩa, danh công cự khanh" như Tiết tướng lý giải, cha ta đặt tự này cho ta chỉ vì nhớ đến nương ta, khi đó sức khỏe của ông không tốt, biết được thời gian không còn nhiều, nên đặt tự cho ta trước."

Hoài Khanh Hoài Khanh, không phải ngóng trông nhi tử tìm được phong hầu chỉ hoài niệm về vong thê mà thôi.

Văn Chiêu ôm hần càng chặt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Nuôi quỷ kế

Chương 69: Nuôi Quỷ Kế

Trước lúc tuyển phi, thái tử liền biết Lục Nhiên vừa ý cô nương Khương gia. Vậy nên khi hần biết chuyện phụ hoàng hứa gả Văn Chiêu cho Lý Tương, liền có vài phần áy náy với Lục Nhiên.

Hôn sự của hần bị phụ hoàng thao túng thì cũng bỏ đi, mà nay đến cả cô nương Lục Nhiên yêu thích cũng thành công cụ để phụ hoàng cân bằng thế cục.

Chỉ là hần không nghĩ đến, hôm nay lại có một vị khách không mời mà đến.

Thúc phụ Quảng An vương của hần sau khi thành công tìm được giải tức lại đến thăm chất nhi vừa mất đi vị hôn thê như hần.

Thúc phụ cười ha ha nhìn hần, nói đến đây xin một tách trà để uống. Thái tử vội đáp không dám, gọi người dâng trà lên cho ông: "Hôm nay thúc phụ đến đây vì chuyện gì?"

"Sao nào, không có chuyện không thể đến đây ư?" Quảng An vương lười nhác nhấp một ngụm trà, ngồi tựa lưng vào ghế nhìn hần.

Trong lòng thái tử cảm thấy rất kì quái, thái độ hôm nay của thúc phụ đối với hần khác hoàn toàn so với thường ngày. Trước đây tuy không quá thân cận nhưng vẫn tôn trọng hần. Tuy hần là văn bối nhưng cũng là trụ quản một nước, tương lai sẽ trực tiếp đứng trên ông. Mà nay ông ta hoàn toàn không khách khí, lời nói cũng thân sắc đều mang theo vẻ khinh thường.

Xảy ra chuyện khác thường này, chắc chắn có điều kì quái. Thái tử âm thầm nổi lên phòng bị.

"Ái, chất nhi a, ta đến để thăm ngươi, dù sao đi nữa cô nương Tư Mã gia mất rồi, người tất nhiên sẽ khổ sở, chỉ là làm người văn nên nhìn về phía trước. Người mất rồi thì lại tìm một người nữa là được. Liền nói thúc phụ ta, đối với nàng dâu Khương gia vô cùng hài lòng, may mà ta sớm ra tay, nếu không cô nàng dâu này đã bị người khác cướp đi rồi."

"Nói đến cùng thật là có duyên, chuẩn thái tử phi đã mất kia xuất thân từ phủ Vệ quốc công, còn nàng dâu của ta lại là từ phủ Vĩnh quốc công, hai người này đều là cô nương phủ quốc công. Ngươi nói xem có trùng hợp hay không?" Ngờ khi Quảng An vương đột nhiên từ xem thường biến thành thân thiết, chỉ là nội dung trong lời nói này từng câu từng chữ đều châm chọc.

Nếu hần thực sự có tình cảm sâu nặng với Tư Mã Dục, giờ đây e rằng đã không kiềm chế được tính tình rồi. Hơn nữa trong nhân gian có lời đồn rằng chuẩn thái tử phi của hần chết rồi, nếu hần tìm thêm người nữa sẽ tìm dạng giống như Khương Nhi cô nương, có điều kiện tương tự cô nương Tư Mã Dục. Cho nên câu "bị người khác cướp đi" đương nhiên là chỉ hần rồi.

Chỉ là, thúc phụ vì sao hôm nay nói lời nào cũng đều là có tình chọc giận hần.

Càng như thế, càng không thể để ông ta được như ý nguyện, "Thúc phụ nói phải."

Quảng An vương nhìn thấy tính tình thái tử tốt thế này, một chút thần sắc không thoải mái cũng không có, trong lòng thầm nói đây chính là một quân vương tương lai tốt.

Nhưng đáng tiếc, long ý chỉ có thể là của Tương Nhi thôi.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Quảng An vương càng thêm sắc bén. Hần cần hoàn thành chuyện này, chỉ có như thế, Tương Nhi mới có cơ hội.

"Thúc phụ nói chuyện thẳng thắn, chất nhi ngàn vạn lần đừng chú ý."

"Nào có chứ. Từng câu của thúc phụ đều là lời tận đáy lòng, chất nhi thụ giáo."

"Ta nói chất nhi chỗ nào cũng tốt, chỉ là tính tình quá nhu hòa rồi. Như thế sẽ không làm được cửu ngũ chí tôn." Ngờ khi Quảng An vương hỗn tạp, thờ dãi, dường như thực sự vì thái tử mà cảm thấy ưu lo vậy.

"Thúc phụ nói chuyện phải cần trọng. Phụ hoàng khỏe mạnh, chất nhi không dám vượt quy củ." Thái tử nghiêm mặt nói.

Dáng vẻ nghiêm nghị không thể xâm phạm này rơi vào trong mắt Quảng An vương lại khiến ông ta cười rộ lên. "Sợ gì chứ, nơi này ngoại trừ ta, không phải tất cả đều là tâm phúc của ngươi ư? Ta nói chất nhi ngươi cũng quá cẩn thận rồi, cho nên hoàng huynh mới có thể không đem ngươi đặt vào trong mật đó, thời điểm cuối năm còn trước mặt mọi người nói người giống như chim cắt, có ai lại nói nhi tử ruột của mình thế chứ?"

Thúc phụ này chính là đang tận lực chọc vào nỗi đau của hần.

"Ta và phụ hoàng ngoại trừ quan hệ phụ tử thì vẫn còn quan hệ quân thần. Từ nói "Quần quần thần thần phụ phụ tử từ", bởi vậy có thể thấy được phụ hoàng đặt quan hệ quân thần lên trước quan hệ phụ tử cũng là có căn cứ."

Quảng An vương thấy sắc mặt thái tử không hề gọn sóng, trong lòng cười lạnh, trên mặt cũng lộ ra đôi chút "Nhưng nếu là ngươi cùng hoàng huynh không có quan hệ phụ tử thì thế nào?"

Hi vọng không lộ của thái tử lúc này rốt cuộc cũng bị phá vỡ, ngữ điệu cất cao hỏi, "Sao hôm nay thúc phụ lại thích ba hoa chích chòe nhỉ?"

Quảng An vương ha ha cười đáp, "Đừng giận, đừng giận, thúc phụ không phải nghe nói tiền hoàng tẩu ngoại trừ hoàng huynh còn có một đoạn tư tình khác sao."

Thái tử đã hoàn toàn đen mặt, mầu thâm mất sỏm của hấn sao có thể để người khác vũ nhục được chứ?

"Thức phụ nếu cố ý đến đây nói những lời vô căn cứ này, vậy thì đừng trách chất nhĩ không chào đón thức phụ đến làm khách." Hấn tức đến đau ngực, nhưng giáo đường tốt khiến hấn phải có lễ tiết, mà tiên hậu là người dạy hấn thành như thế, làm sao có thể là người bội đức được?

Hon nữa thái tử đều rõ hơn ai khác, tuy mầu hậu hấn biết đam mê bệnh hoạn của phụ hoàng, nhưng không hề oán trách, bất cam. Mầu hậu hấn chính là một người nhẫn nhục chịu đựng, tính tình ôn nhu như nước.

Đều nói người chết là lớn nhất, không thể bàn luận, mầu hậu hấn lại lương thiện ôn nhu như thế. Cũng không biết thức phụ hấn muốn gì lại mở miệng phê bình mầu hậu, chẳng lẽ muốn chọc giận hấn ư? Chọc giận hấn thì mang đến lợi ích nào cho thức phụ chứ?

Nước trà đã từ đậm chuyển sang nhạt, thái tử cũng không có ý sai người đổi trà. Ý tứ dưới khách đã rõ như ban ngày, nhưng Quảng An vương lại là người không hiểu nhân tính thế sự, nán lại không đi.

"Đều nói thức phụ không quá khéo ăn nói, nếu mạo phạm chất nhĩ vẫn mong chất nhĩ lượng thứ chút."

Trước đây sao lại không phát hiện thức phụ hấn là một kẻ vô lý như thế chứ? Nếu Lục Nhiên ở đây, nhất định sẽ trong lòng phi nhổ thức phụ khí tiện xông thiên rồi.

Thái tử nghiêng rắng, vẫn không mở miệng mắng ông ta.

"Ta nói chất nhĩ người không phải không biết đam mê kia của hoàng huynh." Lời này vừa nói ra, trong lòng thái tử càng trầm hơn, thực hi vọng bản thân không ở trong phòng này.....

"Có một số chuyện không cần nhắc đến, chất nhĩ lo lắng thức phụ sẽ tự rước họa vào thân." Sắc mặt thái tử đã lạnh đến kết băng rồi.

"Cho nên, tiên hoàng tâu không chịu được cô đơn." Quảng An vương không hề chớp mắt nhìn chăm chăm thái tử, trong mắt ẩn chứa chút mong đợi.

Thoảng cái trong đường yên tĩnh, liền nghe "rầm" một tiếng, thái tử đặt mạnh tách trà xuống bàn, nghiêng chặt rắng, phun ra từng chữ "Xấu hổ vì đối ẩm cùng kẻ không biết xấu hổ."

Nói xong liền phát tay áo bỏ đi.

Quảng An vương bị mắng là "kẻ không biết xấu hổ" lại hoàn toàn không giận, trên mặt thậm chí còn mang theo nụ cười sung sướng.

Thái tử quay vào trong phòng, lên giường nằm, chần phù qua đầu.

Quá giận rồi, quá giận rồi. Thật muốn đánh ông ta một trận a!

A!!!!!!!

Nha hoàn sai vật trong phòng cái đầu đứng đó, không dám nói lời nào cả, mỗi lần thái tử phủi chân qua đầu, ngân vạn lần đứng tiến lên làm phiền hấn, nếu không hậu quả tương đối nghiêm trọng!

Lần trước có một nha hoàn không có mắt, ôn nhu nhẹ nhàng xốc chân thái tử ra, "Điện hạ, đừng ghen hư a~" Ngữ điệu này thiên hồi bách chuyển, khiến người ta cảm thấy "ghen hư" này không phải là "ghen hư". Nhưng lúc này người, không ai tiến lên nhắc nhở, một là động tác nha hoàn này quá nhanh không kịp nhắc, hai là tiêu tiện nhân này thực sự là ngại mình sống quá tốt rồi! Suốt ngày đều muốn câu dẫn thái tử điện hạ của bọn họ!

Đã thế.....chỉ đành che đi đôi mắt xem như không biết.

Vì thế nên một thiếu nữ như hoa bị phạt đi nháy cóc ba vòng quanh phủ thái tử. Nháy cóc ba vòng ở những phủ thường thì cũng qua qua, nhưng phủ thái tử không như thế, không biết nhà đầu kia trong lúc nháy cóc có hồi hận vì sao lại vào phủ thái tử làm nha hoàn hay không.

Thái tử không dễ gì mới bình phục lại, ở trong chốn dục mật, lúc này mới xốc chân ra, "Chuẩn bị nước, ta muốn tắm gội."

Hôm sau, lúc thái tử lên triều liền cảm thấy thần sắc của phụ hoàng nhìn hấn không đúng lắm, trong lòng tức khắc lo sợ, nhớ đến hôm qua thức phụ cổ tình chọc giận hấn, trong lòng có chút dè cảm không ổn.

"Thái tử ngoan của trẫm, người có biết vì sao sau khi thức phụ từ phủ người đi ra liền biến mất không?" Hoàng thượng mở miệng hỏi, nghi khí chất vấn, hết nhĩ chắc chắn việc Quảng An vương biến mất có liên quan đến thái tử vậy.

Thái tử đã không còn mong đợi gì với phụ hoàng của hấn, vì vậy trong lòng cũng không còn ủy khuất, chỉ có tức giận "Phụ hoàng, vì sao thức phụ biến mất cũng muốn trách lần đầu nhĩ thần? Trong lòng nhĩ thần quả thật khó chịu."

Hoàng thượng cười, rất tốt, cảnh đã cứng rồi, "Nhưng có người nói lúc Quảng An vương từ trong phủ người ra đây về tức giận, còn nói hôm qua các người phát sinh tranh chấp, điểm này người giải thích thế nào?"

Thái tử nghiêm mặt đáp "Hôm qua ngôn ngữ của thức phụ rất mất tự cách, bất kính với phụ hoàng mầu hậu, nhĩ thần vì thế nên bị phạt. Nếu phụ hoàng cảm thấy nhĩ thần hành sự thiếu xót, thỉnh phụ hoàng trách phạt, chỉ cầu phụ hoàng đừng oan uổng nhĩ thần."

Quan viên trong triều nghe xong cũng nói "Khẩn cầu hoàng thượng làm rõ!"

Hoàng thượng nhìn dáng vẻ thái tử nói chuyện vô cùng chính đáng, trong lòng buồn bực. Hon nữa nhiều đại thần như thế đều nói giúp hấn, trong lòng càng cười lạnh hơn. Những quan viên nói giúp thái tử không chỉ có người trong phe thái tử mà còn có không ít người phe trung lập.

"Bỏ đi, Minh Nhĩ, Quảng An Vương mất tích, phụ hoàng thực sự sốt ruột, nhưng hiếm khi của người quả không nhỏ, thế nên phụ hoàng cần sai người đến điều tra phủ đệ của người."

Thái tử cắn chặt răng. Phụ hoàng sai người đến điều tra, muốn lục soát ra gì không phải đều do ông định đoạt hay sao?

Cuối cùng hấn quả thật không tin nhiệm được vị đế vương vô tình này.....

"Phụ hoàng, nhĩ thần cho rằng, chuyện này hấn là nên nghĩ cách tìm ra thức phụ trước mới phải, dù sao thì rất có thể thức phụ đã đi đến đâu đó giải khuây rồi."

Giải khuây.....Có thể đến đâu để giải khuây chứ, chẳng là là đắm chìm trong mỹ nhân hương, không muốn thức dậy?

Chuyện vốn nghiêm túc, lại bị thái tử nói như thế, lập tức có quan viên không nhịn được muốn cười.

Sau khi có gắng áp chế, lại nghe thái tử nói "Chỉ là nhĩ thần thực sự khó hiểu, vì sao phụ hoàng lại chắc chắn thức phụ đã xảy ra chuyện nhĩ? Dù sao thì thức phụ vẫn chỉ là một đêm chưa về mà thôi."

Lời kia vừa thốt ra, những đại thần kia đều thu lại ý cười, hoàng thượng cùng thái tử giằng co, bọn họ là thần tử, vẫn nên cúi đầu thấp chút mới được.

Hoàng thượng cũng bị nói đến thoáng ghen hơng "Chẳng lẽ người cảm thấy phụ hoàng ta có ý hại người ư? Thật là bất trung bất hiếu! Bất trung bất hiếu! Ta muốn phế người chẳng phải chỉ một câu là xong ư?!" Lúc nhĩ chuyện còn ném tách trà, thái tử không tránh, may thay tách trà không ném trúng hấn. Hoàng thượng nổi giận rồi.

Thần tử bên dưới lập tức quỳ xuống, hai câu "Bất trung bất hiếu" của ông khiến bọn họ vô cùng khiếp sợ, bị cái mũi bất trung bất hiếu quy chụp này, thái tử làm sao có thể ngồi lên ngại vàng chứ? Người khác muốn phản đối hấn, chỉ cần lấy câu bất trung bất hiếu này của hoàng thượng cũng đủ rồi. Hon nữa theo sau còn có câu muốn phế thái tử, khiến bọn họ sợ đến không dám nói gì.

Bây giờ vẫn chưa đến đâu hề, nhưng bọn họ lại nóng đến đầu chảy toàn mồ hôi.

"Hoàng thượng bớt giận! Hoàng thượng không thể a!" Vẫn có một vài thần tử gan to mở miệng nói chuyện.

"Hoàng thượng, thái tử chỉ là còn nhỏ chưa hiểu chuyện, thỉnh hoàng thượng bớt giận."

Thái tử nghe xong chỉ cảm thấy muốn chửi bậy. Tiết tướng này chỉ hận không tìm được thời cơ tra tấn hấn thôi. Quả thực liền thấy phụ hoàng càng vì thế mà càng giận, ngón tay chỉ vào hấn run run "Hấn còn nhỏ ư?! Lúc trẫm bằng tuổi hấn đã xuất chinh thu phục gác Tây Bắc rồi!" Nếu Vinh quốc công ở đây chắc hấn không nhịn được mà lên nhìn xem thường rồi, lần đó hoàng thượng xuất chinh không phải còn có ông hộ vệ hộ tống theo sau ư? Hon nữa ông còn bị hoàng thượng vương vùi, trọng đánh cũng không sảng khoái, không nhắc đến nữa, không nên nhắc đến nữa.

Hoàng thượng tiện tay ném quyền sở lên người thái tử, lần này lại ném rất chuẩn, thái tử đến mấy cũng chẳng thêm nhũ lại.

"Hoàng thượng bớt giận!" Mắt thấy hoàng thượng vô cùng giận dữ, Tiết tướng lúc này mới thành khẩn khuyên bảo.

"Hoàng thượng." Lúc này Tô thái sư đứng dậy, ông là đế sư, hoàng thượng không thể nào không "tôn sư trọng đạo" nếu không hành vi, đức hạnh thường ngày của ông cũng sẽ bị người khác lên án "Thần cho rằng muốn phế thái tử cần phải bỏ sung thêm lý do, chuyện lập phế trừ quân, không chỉ là chuyện của riêng hoàng gia, mà là chuyện của quốc gia bá tánh, vì vậy nếu hoàng thượng thực sự muốn phế ngôi thái tử, thỉnh hoàng thượng đem tội của thái tử kê ra rõ ràng để chiêu cáo thiên hạ, như thế mới khiến chúng thần tâm phục khẩu phục." Thái sư nói xong, trịnh trọng dập đầu.

Trong lòng hoàng thượng tức đến bốc khói, nhưng vẫn chịu đựng không phát tác "Thái sư xin đứng lên, trẫm thụ giáo."

Tô thái sư vội nói không dám, lúc này mới từ tốn đứng lên. Ông đã đến tuổi này, vẫn còn vì giang sơn xã tắc âu lo.

Quan thần lúc này mới đứng dậy theo, thầm dè tạ thái sư đã ngoan con sống dữ!

Sau khi hạ triều về tới thư phòng, biểu tình trên mặt thái tử mới thả lỏng xuống. Hần và Lý Khâm là huynh đệ, nhưng chỉ số thông minh thì chỉ có thể dựa vào mỗi mình hắn. Đương nhiên hắn cũng biết hôm qua thúc phụ không ngừng chọc giận hắn cũng chính là vì hôm nay, mà theo phân tích của hắn, thúc phụ rất có thể là được chỉ thị của phụ hoàng cho nên mới làm thế.

Chỉ là thúc phụ vốn đang sống yên vui ở Lũng Hữu, vì sao phải tiến vào trong vùng nước đục của Kinh Thành này chứ? Là do phụ hoàng bắt ép hay do có ý đồ nào khác?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Dân chúng thịnh tội

Edit: Halley

Beta: Rosenychungchung

Nghe được tiếng động khẽ trong phòng, thái tử mở miệng hỏi, "Phi Lai lâu của người đã tu sửa ổn thỏa chưa?"

Lục Nhiên cười khẽ, đáp, "Sắp xong rồi. Tình cảnh điện hạ như vậy vẫn còn quan tâm đến Phi Lai lâu của ta."

Thái tử lại không để ý chút nào "Một đao sớm muộn gì cũng phải xuất ra, bây giờ biết phụ hoàng chuẩn bị động thủ, ngược lại ta yên tâm hơn chút. Chẳng qua động tác của chúng ta cần nhanh chút. Thật sự nhìn không quen lão tặc Tiết Thủ Nghĩa nhai loạn, có chuyện còn không nói thẳng, quanh co lòng vòng, tiện khi sống thiện."

"Điện hạ cư nhiên cũng biết mắng người rồi."

"Tiết lão tặc hại ta ăn quả đắng, thù này không đội trời chung!" Thái tử sau khi hạ triều sắc mặt không còn giận dữ, lúc này tràn đầy vẻ ủy khuất.

Thấy Lục Nhiên không để ý, thái tử mới nói đến chính sự "Ta đưa ý chỉ cho người còn chưa đủ sao? Nếu không ta đem chuyện này chính lệnh lại, bảo Tà Văn Đại viết thêm vài chữ."

"Đủ rồi. Kế tiếp nên chờ ràng gửi thư nhà."

Trong lòng thái tử có chút chờ mong, hẳn hiện giờ quá mức bị động, thật muốn gây sự.

"Dùng rồi điện hạ, ta muốn đem Dịch Trạch kéo vào quân doanh của chúng ta." Lục Nhiên nghĩ đến vị môn hạ thị lang trầm ổn đa mưu túc trí kia, trong lòng sinh ra chút thương thức. "Thế tử hẳn là cháu gái Trang thiếu phó, vốn rất dễ đứng về phía điện hạ, bởi vì chuyện của thiên sư mà bị đẩy càng ngày càng xa. Người này tính tình trầm ổn đáng tin cậy, nếu bị kéo vào phe bảo hoàng, sẽ là kẻ địch khó giải quyết.

"Ta cho rằng, hẳn là sớm đem chuyện người đứng phía sau thiên sư báo cho hắn biết."

Chủ ý Lục Nhiên không tồi, lại không nghĩ rằng Văn Chiêu lại xử lý việc này trước hắn một bước.

Hôm nay Văn Chiêu ngồi trên xe ngựa đến trước cửa Dịch phủ, cửa lớn vẫn đóng chặt, chỉ cửa phụ vẫn có tùy tùng ra vào.

Văn Chiêu không chút lén lút bước xuống xe, gõ cửa lớn, lúc này cửa nhà mở ra một khe hở, nhìn thấy người đến là Văn Chiêu mới mở to cửa ra một chút.

Người qua đường bên ngoài thấy có người bái phỏng Dịch phủ, bên húng thú nhìn. Văn Chiêu lại không lo lắng, nàng mới vừa được hoàng thượng tử hôn, là quân cơ mới trong tay hoàng thượng, ông ta tất nhiên sẽ không dễ dàng bị mất mặt, bá tánh cũng không dám nói gì nàng.

Không sai, hoàng thượng nếu vì đề gia tăng phân lượng cho Quảng An Vương, tất nhiên sẽ đề cao cả phủ Vinh quốc công.

"Lại có người đến bái phỏng Dịch phủ? Phải là cùng một giuộc không?"

"Người nhìn xe ngựa kia, là cô nương phủ Vinh Quốc, đến Dịch phủ chắc là Nhị cô nương kia, nàng cùng Dịch phu nhân vốn là thân thích đấy."

"Ái, lại nói tiếp Trang Thị này cũng khó xử trăm bề, tổ phụ là thiếu phó Thái tử, kết quả lại cùng nhà chồng lập trường không giống nhau."

Văn Chiêu tiến vào liền thấy Trang Văn ra nghênh đón "Chiêu biểu muội tới. Tình trạng hiện giờ như vậy cũng chỉ có muội đến thăm ta."

Nhìn bộ dạng Trang Văn có chút mệt mỏi, Văn Chiêu mỉm cười, kéo tay nàng nói, "Tỷ yên tâm, sẽ mau vượt qua cửa ải khó khăn này thôi."

"Thật vậy sao?" Trang Văn mở to mắt hỏi. Dù nàng biết Văn Chiêu nói lời này hơn phân nửa chỉ là để trấn an nhưng tâm tình vẫn cảm thấy tốt hơn.

"Muội đã bao giờ nói đùa đâu? Chỉ là hôm nay muốn mượn phu quân tỷ dùng một chút, không biết tỷ có nguyên ý không?"

Lời Văn Chiêu nói có chút khó hiểu, Trang Văn không biết nàng muốn mượn dùng là thế nào nhưng vẫn hào phóng vung tay lên nói. "Cứ tùy tiện cầm đi, tỷ muội như tay chân, phu quân như..."

"Như cái gì?" Trang Văn còn chưa dứt lời liền thấy cửa phòng có người đứng đấy, nhàn nhạt nhìn nàng, trong mắt như có như không ý cười.

Trang Văn ha hả cười khan vài tiếng, Dịch Trạch bắt đầu đi tới bên nàng, lúc này mới nhìn về phía Văn Chiêu "Khuong Nhị cô nương."

Ngoài Trang Văn ra, Dịch Trạch đối mặt với các cô nương khác luôn tỏ thái độ xa cách, Văn Chiêu đáp lại, "Dịch thị lang". Trang Văn tựa hồ mới cảm thấy mình không có tiền đồ, muốn gỡ gạc lại, bèn tàn nhẫn nhéo tay Dịch Trạch, oán trách nói, "Sao lại gọi Khuong Nhị cô nương, nàng là Chiêu biểu muội của ta, chàng cũng nên gọi biểu muội mới đúng."

Dịch Trạch bắt đầu dĩ hòa hiệp, nhìn về phía Văn Chiêu, "Biểu muội"

Văn Chiêu cảm thấy nghe có chút là lạ, chỉ đành gật đầu đáp lại. Dịch Trạch lúc này mới xoay người mời Văn Chiêu tới chính phòng của phòng khách.

Dùng trà xong, Văn Chiêu nhìn quanh thư phòng một chút, trong lòng biết rõ Dịch Trạch đã biết nàng hôm nay tới tìm hắn để bàn chuyện chính sự chứ không phải tìm Trang Văn tâm sự.

Dùng lễ nghi của khách nam để đãi nàng, có thể thấy Dịch Trạch không hề có lòng khinh miệt cô là một nữ tử, là một người biết làm người.

Điều này làm Văn Chiêu tin tưởng hôm nay mình đến đây sẽ thu được kết quả không tệ.

Văn Chiêu đi thẳng vào vấn đề nói "Dịch thị lang có thể tưởng tượng ra người phía sau thiên sư là ai không?"

Vừa dứt lời liền thấy ánh mắt Dịch Trạch sáng quắc, xem ra vấn đề này đã phiền nhiễu hắn bấy lâu, kéo dài thêm một ngày, tâm trí càng bị dày vò phiền muộn thêm một phần.

"Mời muội giải thích nghi hoặc trong lòng tại hạ, biểu muội có yêu cầu gì cứ nói"

Mới vừa rồi, tiếng "biểu muội" là bị Trang Văn ép gọi, nay lại gọi thuận miệng thế, người này thật sự rất mưu trí.

Văn Chiêu không nói yêu cầu của bản thân, trực tiếp nói ra hai chữ, "Tiết tướng"

Dịch Trạch nghe xong, ánh mắt liền trầm xuống, Trang Văn ngồi cạnh nghe xong lại hít sâu một hơi. Rốt cuộc Tiết tướng cũng là cấp trên trực tiếp của Dịch Trạch, nếu hắn thiết kế bẫy ngăn chân, Dịch Trạch làm thế nào để xoay người?

Dịch Trạch chẳng qua chỉ suy nghĩ trong thoáng cái, dựa mắt nhìn qua, Văn Chiêu biết hẳn muốn hỏi sao nàng lại biết được, liền nói, "Lục Nhiên nói cho ta biết, mùa xuân năm ngoái ta cùng huynh ấy ở đạo quan nghe trộm được thiên sư cùng người khác mưu đồ bí mật, mà người cùng thiên sư mưu đồ lại chính là tâm phúc của Tiết tướng."

Văn Chiêu thoải mái mải hào phóng mà đem Lục Nhiên ra nói, lại tùy ý nói, "Chẳng qua chuyện cứu huynh vì có quan hệ với ta, muốn cảm ơn thì cảm ơn ta đi."

Dịch Trạch mỉm cười nghe nàng nói, hẳn vẫn luôn có chút nghi hoặc vì sao Lục Nhiên lại cứu hắn, trong lòng do dự không có đáp án, hẳn tuy ghi nhớ ân tình này nhưng lại không thể không hoài nghi động cơ của Lục Nhiên, bây giờ trong lòng thờ phảo nhẹ nhõm một hơi.

Trang Văn mơ mơ màng màng hỏi, "Cái gì, cứu mạng huynh?"

Văn Chiêu liền biết Dịch Trạch không nói nội tình cho Trang Văn biết. Đem nàng báo hộ kỹ lưỡng như vậy, cũng chỉ có người chân chính yêu thương nàng mới có thể làm thế.

Dịch Trạch khẽ vuốt ve mái tóc Trang Vân," Không có việc gì, nằng đi xem thử A Giân có khóc không,t a và biểu muội nằng có lời muốn nói."

Trang Vân biết Dịch Trạch muốn nằng tránh đi, vẫn không chút hiểu lầm, ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Trang Vân vừa đi, nét mặt nhu tình của Dịch Trạch liền thu lại, biểu tình nghiêm túc hỏi, "Các người vì sao lại giúp ta?"

Vân Chiêu nói, "Ngày ấy nếu Lục Nhiên không đúng lúc làm vỡ chén canh của huynh, hiện tại huynh ở nơi nào? Trang Vân là biểu tỷ cũng là bạn thân tốt nhất của ta, ta không muốn nằng chịu cảnh lẻ loi hủi quạnh."

Ngờ khi nằng chân thành, không có chút mạo phạm. Điều nằng nói cũng chính là sự thật.

Thần sắc Dịch Trạch buông lỏng, "Thôi, mệnh ta do các người cứu trở về. Muội có yêu cầu gì?"

Vân Chiêu biết người thông minh như Dịch Trạch nói chuyện lúc nào cũng thẳng thắn không muốn vòng vo, gon găng dứt khoát ngược lại càng tốt, "Đi Lục phủ một chuyến."

Mặc kệ đến lúc đó Lục Nhiên muốn Dịch Trạch vì chịu ơn đứng về phe thái tử cùng mình, đều phải xem ý tứ của Lục Nhiên, nằng chỉ là dựa vào quan hệ với Trang Vân mà đảm bảo cho Dịch phủ không bị hoài nghi. Không ai có thể tưởng tượng được, một nữ tử khuê các như nằng có thể rảnh rỗi cơ mật trong triều.

Dịch Trạch biết Vân Chiêu tới để làm thuyết khách cho Lục Nhiên, cười gât đầu, "Biểu muội cùng Lục thị lang thật thâm tình". Người ngày thường không hay cười khi mỉm cười dù không xuất chúng cũng thêm vài phần tuấn tú. Vân Chiêu nghe câu này không khỏi đỏ mặt.

Mấy ngày liền đều không tìm được bất cứ tung tích gì của Quảng An Vương, quan viên có quan hệ với thái tử trong lòng càng thêm lo sợ, hơi thở âm mưu càng thêm mãnh liệt, thái tử của bọn họ chẳng lẽ bị giải bẫy?

Mà ngay lúc này, hoàng thượng trên triều đối với thái tử càng không lưu tình, người phía dưới sôi nổi suy đoán có phải hoàng thượng định phế thái tử hay không?

Có điều nếu phế thái tử thì lập ai đây?

Hoàng thượng tổng cộng có hai nhi tử, một người ngu dại, mà quần thần quyết kể phản đối vương gia ngọc Lý Khâm làm thái tử.

Lục Nhiên đang chờ hoàng hậu đưa thư nhà, đợi nửa tháng, lại chờ được Dịch Trạch tới trước.

Theo quan hệ trong triều mà nói, bọn họ một là môn sinh của Tiết tướng, một là thuộc cấp của ông ta, hay lui tới là chuyện rất bình thường, nhưng dường như hai người không có duyên phận, tuy ít nhiều có giao thoa nhưng chỉ như lướt qua nhau, không ngờ lúc này Dịch Trạch lại chủ động tìm tới cửa.

Thuộc hạ đang tiếp đãi, chỉ là Lục Nhiên còn chưa lên tiếng, liền nghe Dịch Trạch nói, "Lúc trước cứu giúp một chuyến, Dịch mỗ cảm tạ tại đây,"

"Nếu có việc cần nhờ đến Dịch mỗ, mong cứ lên tiếng. Dịch Trạch ta sẽ không phụ lời hứa." Người khác Lục Nhiên không dám đảm bảo, nhưng đối với Dịch Trạch hẳn lại tin, không liên quan tới giao tình, chỉ xem nhân phẩm.

Chỉ là chuyện của hắn có chút phức tạp, hẳn cần đem những việc này nói rõ cùng Dịch Trạch, đem lợi ích được mất đều nói ra hết.

Nghe nói, môn hạ thị lang tự mình bãi phòng trung thư thị lang, kết quả khi rạ về sắc mặt rất thâm trầm khó đoán, người tính tình trầm ổn cũng có lúc không chịu nổi mà kích động, sau đó liền đầu quân cho Thái tử. Có người suy đoán, Dịch Trạch vì chuyện thiên sư nên đối với thái tử mới như nước với lửa, bởi vậy mới muốn chọn phái bảo hoàng nhưng Lục thị lang thể nhưng không tương đãi, nói thẳng không muốn làm bạn cùng lòng thần, Dịch Trạch bởi vì vậy tức giận rồi đi, vì tức giận lại muốn đối đầu cũng phải bảo hoàng.

Điều làm mọi người ngạc nhiên nhất là, thái tử không những không nghi ngờ quan hệ giữa hắn cùng thiên sư, mà còn vui vẻ trò chuyện đến đêm khuya, còn trước mắt quan viên thân cận biểu lộ tin tưởng đối với Dịch Trạch không phải là hạng người làm loạn triều cương, nguyên cớ quân cùng đồng tâm.

Dịch Trạch ở phủ thái tử một đêm, đến sáng sớm hôm sau hồi phủ lại thấy không ít bá tánh vây quanh cửa phủ đệ của hắn, gặp được xe ngựa của hắn bèn chạy đến.

"Dịch đại nhân, tha thứ cho chúng tôi..." Người cầm đầu hình như là tiền sinh dạy học ở học đường, cũng có chút danh vọng với bá tánh, hẳn lúc này gặp người lại, những bá tánh theo sau cũng khom lưng theo.

"Dịch đại nhân, là chúng tôi trách lầm ngài."

Cả đoán người đầu cúi đầu khom lưng, làm người hầu Dịch phủ nhìn thấy màn này mừng đến rơi lệ.

Tiền sinh dạy học này lúc trước chẳng qua vì nóng giận nhất thời mới mắng hắn, cũng không làm chuyện quá phận, hiện tại đã biết cúi đầu xin lỗi. Các bá tánh cũng đều là người lương thiện, biết oan uổng người tốt bèn kéo tới xin lỗi, còn một số người đứng xa xa ở phía sau, trên mặt không khỏi ngượng ngùng bèn rời đi.

Dịch Trạch nhìn một màn này, sắc mặt không thay đổi, chỉ là nghĩ, nếu là A Vân thấy được màn này sẽ bỏ nhào vào lòng ngực hắn mà khóc.

"Chư vị xin đứng lên." Dịch Trạch nói xong câu này liền đẩy cửa bước vào trong, không thể nghe hắn nói thêm câu nào, bá tánh trước cửa đều ngơ ngẩn mà nhìn cổng lớn của Dịch phủ, không biết đến tột cùng Dịch đại nhân có tha thứ cho mình không.

A Vân không còn lo lắng nữa, A Giân cũng sẽ không lớn lên trong tiếng mắng chửi, bước chặn Dịch Trạch có chút nhẹ nhàng hơn.

Đến gần trong phòng, lại thấy Trang Vân ôm một bó hoa cười tìm tìm chạm tới, Dịch Trạch ôm nằng vào lòng, "Có chuyện gì mà cao hứng thế? Cần thận kéo ngài."

Mỉ mắt Trang Vân cong cong, đem hoa trong tay đưa hắn xem, "Mới vừa rồi ta ở trong sân đi dạo, lại thấy gần tường có rất nhiều hoa, nhìn lên mới phát hiện có người ném vào trong viện, bây giờ vẫn còn ném, chàng có muốn đi nhìn không?"

Khóe miệng Dịch Trạch khẽ cong, che đi ý cười, "Nàng thích liền nhận đi." Không nghĩ tới bá tánh kia lại nghĩ ra biện pháp xin tha thứ như vậy. Trên đời này có không ít bá tánh tâm tư độc ác, phần lớn bá tánh đều không rõ chân tướng, hẳn vốn không có ý trách tội, chỉ là không muốn thế nữ chịu khổ thôi.

"Vào nhà thôi."

Trang Vân bị hắn dẫn vào, đột nhiên ngừng đầu lên hỏi, "Này...hoa đó...có nghĩa là từ đây không có người chửi mắng chúng ta nữa?"

"Ừ."

"Hạ nhân chúng ta có thể ngắt cao đầu ra ngoài?"

"Ừ."

"Ta cũng có thể ra ngoài dạo phố?"

"Ừ"

"Thế A Giân...Hu hu ta..."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Vạch trần chuyện xấu

Hôm nay lúc hoàng thượng phê tấu chương xong đã là giờ Hợi, ngoài trời đã hoàn toàn tối, là lúc thích hợp nhất để quay về tẩm điện nghỉ ngơi, nhưng bất hạnh là, hôm nay là mừng một, là ngày ông phải "thi hành công vụ".

Ông đối với hoàng hậu không có chút hứng thú nào, nhưng vẫn phải làm theo lệ.

Hà Hưu cảm đèn lồng đi trước dẫn đầu, ngự hoa viên buổi tối vắng lặng chỉ còn vài tiếng côn trùng kêu.

Điện Phụng Loan ở ngay trước mặt, hoàng thượng lại nghe thấy một vài động tĩnh lạ, đưa mắt nhìn xung quanh, liền nhìn thấy góc áo trắng ở sau gốc cây.

"Ai đấy?" Hoàng thượng cảm thấy người này khá khả nghi, tình thế bây giờ đang phức tạp, người này lên lên lút lút, rất có thể sẽ gây bất lợi với ông, nói không chừng là tai mắt của ai đó, "Mau đưa người kia qua đây."

Cung nhân sau lưng lập tức tuần lễ, muốn đi qua, lại thấy người nọ đã bước ra ngoài, "rầm" một tiếng quý xuống, run lấy bầy.

"Nô ti va phải thánh giá, nô ti đáng chết....." Hóa ra là một cung nữ, nàng ta vội đến nước mắt cũng trào ra rồi.

Hoàng thượng nhìn thấy một bức thư trong tay nàng ta, ánh mắt lập tức trở nên sắc bén: "Trong tay ngươi đang cầm gì? Nói!"

Cung nữ ngo ngác, dường như có chút chưa hiểu kịp, sau đó liền phản ứng lại, "Bức thư này nô ti ở chỗ này nhặt được, cảm thấy viết rất hay mới muốn gửi lại." Nói xong lại dùng hai tay cầm thư trình lên, không hề có chút chột dạ nào.

Hoàng thượng vẫn luôn nhìn chăm chăm phản ứng của nàng ta, lúc này ngược lại có chút chần chờ, nếu người này là mật thám thì diễn xuất này không tồi.

Một cung nhân cầm thư trình lên cho ông. Hoàng thượng thấy trên phong thư không viết gì hết, mà bức thư bên trong đã bị cung nữ kia cầm ra, từ những vết gấp kia, trước đó hẳn được gấp rất ngay ngắn, chẳng qua lại bị cung nữ bị dọa sợ này cầm đến nhăn nhó.

Mà trên bức thư, chẳng qua chỉ là một bài thơ khuê oán*, không phải là cơ mật gì. Hơn nữa cách hành văn của người viết cũng không tồi, đang cảm thấy chuyện này cũng không phải là chuyện lớn gì, nhưng ông lại đột nhiên trùng to mắt, vì nét chữ này.....nét chữ này.....

*(*Giống với lại thư tình, là nữ viết cho nam)*

Rõ ràng là của hoàng hậu!

Ông không quan tâm chuyện của hoàng hậu, cho nên đối với nét chữ của bà cũng không quen thuộc lắm, vì thế nên lúc này suốt nửa không kịp phản ứng lại. Nhưng dù sao thì ông cũng từng thấy qua nét chữ của bà, nét chữ trên ý chi của bà viết hết như chữ trên bức thư này!

Thế thì bức khuê oán này không giống với bình thường nữa.

Tay hoàng thượng cầm bức thư càng lúc càng chặt, "Ngươi vì sao lại xuất hiện ở nơi này!"

Cung nữ nhìn thấy vẻ mặt của hoàng thượng nhìn bức thư càng lúc càng khó coi, liền bị dọa đến mồ hôi đổ đầm đìa như mưa sa, toàn thân run rẩy "Nô ti phụ trách quét dọn ở đây, cung nữ cùng tẩm cung nói thấy nơi này dơ bẩn nên nô ti mới đến đây....."

Bởi vì chuyện hoàng thượng muốn đến điện Phụng Loan, ven đường đều bị gạt đi, vốn phải không gặp bóng người nào mới phải. Nếu là cung nữ cùng tẩm điện gọi nàng đến đây, nhất định là trong lòng có ý xấu. Tội và phải thánh giá có thể sẽ lấy đi mạng của tâu cung nữ này.

Cung nữ này mặc áo váy nhạt màu nhất, là cung nữ cấp bậc thấp nhất.

"Ngươi đến đây được bao lâu rồi?"

Cung nữ cúi đầu đáp, "Hai.....Hai tháng ạ."

Đã làm quét tước hai tháng hẳn cũng đã biết rõ quy định rồi.

"Trước đây từng làm việc ở đâu?"

"Nô ti vốn chăm sóc hoa cỏ ở điện Thanh Nghi, vài ngày trước mới bị điều qua đây....."

Những chuyện này đều có thể tra ra được, nàng cũng không thể bịa đặt. Hơn nữa một người vừa bị điều đến quét tước, không rõ quy củ cũng có thể hiểu được. Xem ra, đây cũng không phải là mật thám rồi.

Sau khi chất vấn xong, hoàng thượng cầm thư cất bước tiến về trước, cũng lười nhìn nàng, nhân nhát nói, "Tự đi lĩnh giày đi."

Cung nữ vừa nghe, liền liên tục dập đầu nói với bóng lưng đã đi xa của hoàng thượng, "Tạ hoàng thượng! Tạ hoàng thượng!"

Sau khi hoàng thượng đi xa, cung nữ này mới dám đứng dậy, đằng sau vẻ mặt sợ sệt kia, ánh mắt lại lộ ra chút vui sướng.

Đến gần điện Phụng Loan, hoàng thượng nhìn thấy vẻ mặt ngập tràn ý cười ra nghênh đón của hoàng hậu, trong mắt liền lộ ra vẻ âm trầm. Hoàng hậu chỉ cho rằng ông là phiền lòng vì việc công, cười càng thêm dịu dàng, "Hoàng thượng, thần thiếp gặp người bộp vai nhè."

Bàn tay ngọc thon dài vừa đặt lên vai ông, liền bị hoàng thượng hất ra, "Hôm nay, mỗi người tự nghỉ ngơi đi, trăm mệt rồi." Nụ cười trên mặt hoàng hậu thoáng khựng lại, cười khổ một tiếng, "Vâng, hoàng thượng."

Hôm sau hoàng thượng liền sai người điều tra rõ việc này.

Hóa ra là đêm qua hoàng hậu sai người gửi thư nhà về. Ông vốn dĩ còn đang nghĩ đến việc tại sao bức thư thế này lại có thể rơi ở ngoài điện, giờ ngược lại có thể nói thông rồi. Hoàng hậu tốt của ông nhất định là mượn lúc gửi thư về nhà, đem bức khuê oán này gửi cho tình lang nào đó ở bên ngoài, lại không cẩn thận bị người khác đánh rơi trong bụi cỏ rồi.

Ngoại trừ lý do này, ông cũng không nghĩ ra cách giải thích nào khác.

Ông tuy không yêu hoàng hậu, nhưng cũng không mong bản thân bị đội nón xanh* mon mon như thế, chuyện này đối với ông mà nói là một sỉ nhục không thể chịu đựng được.

*(*Cắm sừng)*

Hoàng thượng giận không thể tả, hất tay khiến cho toàn bộ sổ sách trên bàn đều rơi xuống. Tiếng lộp bộp vang lên, cung nhân đều cúi đầu nhìn ngực, chỉ có đại thái giám Hà Hưu dám trong lúc này tiến lên phía trước nhặt sổ sách.

Ông đã sớm điều tra quan hệ giữa Tiết gia và Tạ gia sau vụ án phóng ngựa của quốc cữu, nhưng tin tức bên dưới của ông chỉ là quan hệ qua lại bình thường, vì Tiết gia là thế gia trăm anh, Tạ gia chẳng qua chỉ là một gia tộc nhỏ phát tích không lâu, người của hai phủ qua lại cũng không nhiều.

Nhưng ông không biết vì sao, lại nghĩ đến chuyện này.

Quảng An Vương mất tích cũng đã hơn một tháng, quần thần đều cảm thấy Quảng An Vương hẳn cũng sẽ không về được nữa rồi. Nếu Quảng An Vương đã mất, thế thì Quảng An Vương có thể tiếp nhận Lăng Hữu, không có ảnh hưởng lớn gì, nhưng chuyện này đối với thái tử mà nói, lại không chỉ là chuyện thúc phụ qua đời mà thôi.

Kì thực vẫn vô bá quan đều không cho rằng Quảng An Vương là do thái tử hại, dù sao phát sinh ra chút chuyện không vui cũng không cần phải giết chết thúc phụ của mình, hơn nữa tình hình giờ đây của thái tử, ai nấy làm việc đều phải vô cùng cẩn thận, không thể để người khác bắt được nhược điểm.

Nhưng thái độ của hoàng thượng đối với thái tử đã lạnh lùng đến cực điểm, dường như thật sự cho rằng Quảng An Vương là do thái tử hại.

Tìm kiếm cả tháng nay cũng không có tiến triển gì, ngược lại hôm nay, cư nhiên có người báo cáo tìm được ngọc bội và một chiếc giày của Quảng An Vương ở kinh giao.

Hơn nữa chiếc giày này còn có dấu vết bị đã thú xé rách!

Cái này dường như có thể xác định, Quảng An Vương e rằng đã táng thân trong bụng của dã thú rồi.

Mà chuyện này khiến người khác nghi hoặc không thôi chính là, Quảng An Vương tại sao lại một mình đi ra ngoài kinh giao. Trong lòng quần thần đều biết, hơn phân nửa là bị người khác bắt đi, nhưng bọn họ đều im lặng không nói, vì chuyện này có khả năng là do thái tử làm nhất.

Hoàng thượng cảm khối ngọc bội này ở trên triều, khỏe mắt uon ướt, sau đó nhìn thẳng về hướng thái tử, trong mắt chứa đầy sát ý lạnh lẽo. Bọn đại thần nhìn thấy hoàng thượng rút kiếm bên long ý ra, từng bước từng bước đi về hướng thái tử, liền quý xuống hồ to, "Hoàng thượng bớt giận! Hoàng thượng tam tư ạ!"

Long Uyên kiếm này từ lúc hoàng thượng đăng cơ đến nay vẫn chưa từng rút ra, vẫn luôn đặt ở đó không nói lời nào, lại dọa sợ bá quan, mà nay hoàng thượng cư nhiên chỉ kiếm về hướng thái tử, nhất định là phần mộ đến cực điểm rồi.

Mấy vị quan to gan nhất liền ra can ngăn, cũng bắt chấp việc sợ gặp phải tai ương vào người, tiến lên trước ôm chân hoàng thượng, "Ngọc bội và giày đều không đủ chứng minh thái tử có tội ạ, mong hoàng thượng sau khi minh xét hẳn ra quyết định!"

Thái tử nhìn phụ hoàng hẳn cảm kiếm, mặt không hề lộ ra chút sợ hãi nào, chỉ cảm thấy vô cùng bơ vơ.

Vỡ kịch này phụ hoàng hẳn tự biên tự diễn thật quá đặc sắc.

Lục Nhiên nhìn hoàng thượng đang phần mộ đến cực độ cùng thái tử sống lưng thẳng tắp, trong lòng thoáng thấy đau lòng. Phụ thân thế này khiến người ngoài như hắn trông thấy cũng cảm thấy ngại lòng, đừng nói là thái tử không hề né tránh ấy.

Đây là một hôn quân, vẫn là sớm ngày hạ đài sẽ tốt hơn.

Hoàng thượng không để gì mới bị kéo lại, nhưng vẫn không ngừng thờ dốc, giận mắng, "Trăm không có nhĩ tử như ngươi! Trăm phải phế ngươi!"

Trong triều lại hết đợt này đến đợt khác hô "Hoàng thượng tam tư."

"Phụ hoàng."

Câu này phát ra cực kì bình tĩnh, đột ngột vang lên trong đại điện âm ỉ, "Nhi thần đọc cho ngài nghe di thư của mẫu hậu để lại." Mẫu hậu trong miệng thái tử chính là nguyên hậu.

Nhưng cũng chưa từng có người nghe nói qua việc nguyên hậu có để lại di thư, chẳng qua nếu là di thư trong miệng thái tử ngược lại là hợp tình hợp lý."

"Thiếp cảm nhận sâu sắc thời gian không còn nhiều, nghĩ đến con thơ, nước mắt lại không tự kìm được." Thái tử chậm rãi đọc, trong lòng phiền muộn buồn đau, trong điện càng thêm yên tĩnh.

"Chi đừng vài từ ừ ời để nói hết cả cuộc đời này. Thiếp muốn tâm vào đồng cung, thấy thái tử điển trai, trong lòng thấy rất vui, cùng thái tử đối ẩm, thái tử cười bảo "Gọi ta Phi Chi ", tìm thiếp đáp thỉnh thịch. Chớp mắt thời gian thoáng trôi qua, lúc sinh nhi tử, gọi là Minh Nhi. Phi Chi đại hỉ, lập thái tử."

Không khí trong triều dường như thoáng ôn hòa lại, đến hoàng thượng cũng đang lăng lững nghe hần đọc di ngôn của thê tử quá cố của mình.

"Một ngày nọ, thiếp húng khởi, nấu cháo thị quân, đứng bên ngoài điện, nghe thấy có tiếng ai đó khóc thút thít, thiếp không rõ nguyên nhân. Sau mới biết được Phi Chi luyện đồng, trong lòng ngỡ ngàng, ngã bệnh mấy tháng chưa khỏi."

Độc đến đây, quần thần liền ồ lên, hoàng thượng kinh hãi, giận chì vào thái tử, "Đều là xứng ngôn!"

"Phi Chi sau khi đăng cơ càng trầm trọng hơn, khắp nơi đi tìm trẻ nhỏ, bắt con thơ của người khác, diệt khẩu toàn gia, thiếp nhìn thấy, mấy lần khổ khuyên nhưng không có kết quả, trong lòng nguội lạnh như tro tàn. Nghĩ đến con thơ vẫn còn nhỏ, thiếp sợ con thơ không nơi nương tựa, trong lòng ưu sợ, trần trọc không ngủ được, càng ngày càng gầy ốm....." Thái tử mặt không đổi sắc mà tiếp tục đọc, hoàng thượng tiến lên vài bước liền muốn đưa tay đoạt lấy.

Thái tử nghiêng mình né qua, âm điệu đột nhiên cất cao, "Vị đại nhân nào nhận ra nét chữ của mẫu hậu, có thể đến đây để nhìn thử. Ta lấy tính mạng đảm bảo, di thư này tuyệt đối không phải ngụy tạo!"

Nghĩ đến đây là sự thật, thế không phải, hoàng thượng lại là người..... Lại là người.....

Hoàng thượng thấy di thư đã rơi vào trong tay lão thần trong triều, trong lòng chán chường lại sợ hãi, lại phải cực lực che giấu.

"Quả thực..... Quả thực!"

"Quả nhiên nét chữ không phải giả."

Lúc này ánh mắt quần thần nhìn hoàng thượng đều có chút khác biệt, kẻ nhát gan thì chỉ lo cúi đầu, cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại của mình, kẻ có lá gan lớn chút lại là lộ ra vẻ mặt căm giận.

Tô thái sư đã tức giận đến cả người run rẩy, sắc mặt đỏ lên, chỉ thẳng vào hoàng thượng mắng, "Thật là khó coi! Khó coi đến cực điểm!"

"Vi quân không hiền, làm người khó coi!" Thái sư mắng thế nhưng nước mắt nước mũi giàn giụa, đau không thể kiềm chế được, "Là thần không có dạy tốt cho điện hạ, là thần có lỗi! Thần, cảm thấy xấu hổ vì là đế sư!" Dứt lời liền nhắm về cây cột trong đại điện lao đến, muốn đâm cột tự sát!

"Thái sư!"

"Thái sư đại nhân!"

Trong tiếng kinh hô của mọi người, Khương Văn Ngọc mặc kệ tất thấy chạy đến. Thái sư là tổ phụ của thê tử hần, thường ngày vẫn thường nghe ràng nhắc về ông, vì vậy nên ông trong lòng A Uyển nhất định có phần lượng rất nặng, thế nên bất kể thế nào, hần cũng không thể để thái sư xảy ra chuyện được!

Sau đó Khương Văn Ngọc hự một tiếng, Tô thái sư đã vui đầu đâm vào bụng hần, lực đạo muốn chết này rất nặng, khiến hần lập tức phun ra một ngụm máu. Nhưng dù có người này làm dẽm thật, Tô thái sư vẫn dám không hề nhẹ, hơn nữa bị bị gián đan xen, nên ông liền lập tức bắt tỉnh nhân sự, ngã xuống đất.

"Văn Ngọc!" Khương Đại gia cùng Nhị gia hô lên, chạy đến, Khương Văn Ngọc đã đứng không vững, muốn mở miệng nói chuyện, lại phun ra một búng máu.

"Thái sư đại nhân!" Có người tiến lên nâng thái sư dậy, lại thử thăm dò hơi thở của ông, cầu hoàng thượng hạ lệnh cứu trị. Thái sư từ trước đến nay đức cao vọng trọng, lúc nào cũng dám nói những điều người khác không dám nói. Lúc này cũng là thế, nhưng ngay trong triều gần mắng đế vương, khiến bọn họ chỉ có kính trọng, dưới sự kính trọng như thế, đến cả sự sợ hãi đều vứt ra sau đầu.

Nếu hoàng thượng muốn xử lý thái sư, muốn giận chó đánh mèo bọn họ, bọn họ liền tập thể công kích!

Lúc này, trên triều đình đã là hỗn loạn đến cực điểm

Hoàng Thượng đã vô lực mà ngồi liệt trên long ý, hốc mắt đỏ lên quát, "Đi mời thái y!"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Chiêu cáo tội mình

Wattpad: Rosenychungchung

Ảnh trên Fb: Roseny Chung

Gần đến trưa, Văn Chiêu đang ngồi trước bàn luyện chữ, ánh nắng xuyên qua ô cửa sổ nhỏ khắc hoa chiếu vào, khiến cho giấy tuyên bị chiếu đến rất chói mắt. Nhìn hồi lâu, mắt liền chảy nước mắt, Văn Chiêu nhắm mắt, định dừng bút, chợt cảm thấy hốt hoảng.

Nàng dường như đã quên gì đó, lại nghĩ không ra đã quên gì. Chỉ là cảm thấy ngày hè rực rỡ vắng lặng thế này, trong lòng có chút trống rỗng.

Lúc hoàng thượng cho phép Tam ca có thể bắt cứ lúc nào hồi kinh, thăng thành quan tứ phẩm đã cách hơn một tháng rồi, Tam ca ở Lũng Hữu xa xôi nhậm chức tư công Lương Châu hẳn đã nhận được tin, chỉ là không biết hần sẽ quyết định thế nào.

Lúc này bên ngoài chợt vang lên một trận ồn ào.

"Bên ngoài có chuyện gì thế?" Nàng vừa dứt lời, Phù Diêu liền nhanh như chớp biến mất ở ngoài cửa. Văn Chiêu cũng đi ra ngoài xem

Phù Diêu vẫn chưa quay lại, Văn Chiêu lại nghe thấy tiếng khóc òe nên dứt quãng, là một nữ tử. Người nọ hẳn đã cực kì khác chế, nhưng giọng của nữ tử khá cao, vẫn có thể dễ dàng xuyên qua huyền não, bình phong, đánh thẳng vào lòng người.

Trong lòng Văn Chiêu cảm thấy không ổn, bước nhanh ra ngoài cửa viện.

Bấy giờ Khương Văn Ngọc được mấy gã sai vặt khiêng vào trong phòng, trước đó thái y đã khám qua, thái sư đại nhân liền chết đâm vào, khiến hần gãy mất hai chiếc xương sườn, vì vậy không thể dễ dàng di chuyển, nếu không sẽ ảnh hưởng đến lực phủ ngai tạng.

Vì thế nên chỉ đánh khiêng về.

Khương Văn Ngọc vẫn cảm thấy không sao cả, chỉ cần cứu được thái sư, gãy hai chiếc xương sườn thật sự không tính là gì cả, nhưng lúc này nghe tiếng khóc của thê tử đau đến không hề nên được, hần lại cảm thấy hoang mang. Mà giờ đây, hần không thể cử động, chỉ đành nói lời an ủi nàng.

Mà đến cả sức nói chuyện cũng quá yếu, hiển nhiên là quá yếu ớt trong tiếng khóc đau đớn, hần thật sự muốn ôm lấy nàng.

Hôm nay đối với Tô Mục Uyển mà nói, nhất định là ngày tai nạn.

Phu quân nàng bị trọng thương, tổ phụ vẫn còn hôn mê. Tuy bọn họ đều nói với nàng, tổ phụ chỉ hôn mê thôi, rất nhanh sẽ tỉnh lại, nhưng nàng biết không đơn giản như thế. Tổ phụ tuổi đã cao, nào có thể chịu được va chạm này. Tuy không đâm vào cột, nhưng có thể đâm Văn Ngọc đến gãy xương, tổ phụ nhất định cũng bị thương không nhẹ.

Người quan trọng nhất với nàng trong kiếp này chính là phụ thân, tổ phụ cùng Văn Ngọc, hôm nay hai người đều xảy ra chuyện, bảo nàng làm sao có thể chấp nhận được đây.

Đứng ở trong viện, rõ ràng nói đến chảy mồ hôi, nhưng nàng lại lạnh lẽo từ đầu đến chân.

Mà lúc này Văn Chiêu vừa biết được xảy ra chuyện gì. Trước những chuyện bí hi mà người khác gặp phải, nàng lại lấy nó để đối chiếu chuyện kiếp này với kiếp trước.

Chuyện đọc di thư của hoàng hậu này, rõ ràng xảy ra rất lâu sau đó ở kiếp trước.

Kiếp trước, Quảng An Vương cũng không mất tích bên ngoài phủ quốc sư, mà là rất lâu sau đó mới qua đời, hơn nữa cái chết của Quảng An Vương cũng không có can hệ đến thái tử, mà là cùng hoàng thượng có liên quan không rõ ràng, mọi người chỉ đành bịt miệng không nói mà thôi. Sau đó Vệ quốc công không biết vì sao đã tâm lại tăng vot, muốn để Lý Tương ngồi vào long ý, hành sự vô cùng cẩn thận, khiến người ta không bắt được nhược điểm, mà hoàng thượng lại trong thời điểm này xử lý phủ Vĩnh quốc công, nắm chặt hai mươi vạn binh của Khương gia vào trong lòng bàn tay.

Chuyện đọc di thư của tiên hậu phát sinh sau khi bị xét nhà. Liên quan đến việc Khương gia mưu phản tuy là có rất nhiều người đều cảm thấy trong chuyện này nhất định có ẩn tình, nhưng lại rất ít người đứng ra thay Khương gia nói chuyện. Thứ nhất là, chuyện Khương gia mưu phản có chứng cứ xác thực, thứ hai, chuyện mưu phản là chuyện nghịch vụ, không dễ đụng vào.

Hơn nữa lúc hoàng thượng xử lý Khương gia cũng không thì hành phạt tội liên đới, những nhà thông gia đều được bảo toàn, thế là càng không ai dám nhúng tay vào chuyện này.

Đúng lúc này, thái tử công nhiên đứng trước triều đọc di thư này của tiên hậu, nhất thời làm cho mọi người đang sôi nổi bàn từ chuyện của Khương gia liền chuyển sang nói đến hoàng thất. Trên miếu đường, trong gian hồ, đều có phản ứng đối với việc này, có người phấn nộ không dám nói, có người lại chửi ầm lên, nói thẳng cung thỉnh thái tử đăng cơ. Mà phái thanh lưu cũng bị chuyện này ảnh hưởng, không ít người đều đứng vào hàng ngũ của thái tử.

Văn Chiêu biết, kiếp trước lấy được hiệu quả đáng mừng thế này, là vì có một phần công lao là do Khương gia bị xử lý. Khương gia vừa đánh bại Tây Nhung không bao lâu, giờ lại có kết cục này, khiến người ta khó tránh khỏi sẽ nghĩ hoàng thượng "dịch quốc diệt mưu thần vong", lúc này lại biết phẩm hạnh của ông ta bất đoan, thế là phản ứng càng kịch liệt hơn.

Mà lần này đại đế sẽ không có hiệu quả như vậy.

Nhưng vẫn sẽ khiến cho hoàng thượng đau đầu một thời gian.

Hôm sau, Tô thái sư vẫn hôn mê chưa tỉnh, hoàng thượng lại ban bố một chiếu cáo tội mình.

Trong này, hoàng thượng nói thẳng sở thích khác thường của mình, phiền chán những vũ cơ bình thường, chỉ thích con hát nhỏ tuổi. Chẳng qua "nói thẳng không có kỵ" thế này, lại có ý giải vây. Đầu tiên là nói những nam đồng kìa chỉ là những con hát nhỏ tuổi hơn chút, lại lấy những gia kị của đại thần trong triều để so sánh, nói cũng giống như những nữ tử gia kị đều là người có thân thể khó khăn, mà những nam đồng của ông cũng là những người bơ vơ không nơi nương tựa, con hát vào cung để mưu sinh, gia kị và gia chủ cũng không nói ta tính ngại ngại, ông và những con hát kìa cũng xem như là mỗi người giao dịch với nhau. Chẳng qua thân là vua một nước, hoàng thượng bày tỏ sự hối hận sâu sắc của mình, cũng bày tỏ vài ngày nữa sẽ thả hết họ đi.

Chiếu cáo tội mình lưu loát như thể, lại có thể tẩy sạch sẽ tội mình. Vừa nghe qua, người không biết nội tình chỉ cho rằng ông ta chỉ là yêu thích những con hát nhỏ tuổi, cũng không biết đến quan hệ họ dơ bẩn kia, hơn nữa hoàng thượng còn mở kim khẩu hứa rằng sẽ thả hết con hát đi.

Trong lòng những đại thần này đều biết rõ chuyện gì, nhưng lại không thể tùy tiện xen vào, hoàng thượng nói chuyện ái mộ này bao hàm cả việc bảo vệ uy nghiêm của mình, vừa vận họ cũng không phải muốn quét mất uy nghiêm của hoàng thượng, mà là muốn ông cho giang sơn xã tắc một công đạo.

Nếu hoàng thượng thật lòng muốn thay đổi, thần tử như bọn họ cũng chỉ đành để việc này qua đi. Nhưng thái độ thái bình giả tạo này của hoàng thượng vẫn khiến cho lòng của một bộ phận thanh lưu người lạnh.

Có lẽ thái tử thích hợp làm hoàng đế hơn. Trong lòng nhiều người đã xuất hiện ý nghĩ này.

Chiếu cáo tội này còn kèm theo khẩu dụ của thánh thượng, cho phép Công bộ thí lang cùng với thái sư đại nhân nghị bệnh, nghỉ đến khi khỏe mới thôi, chức quan được bảo lưu.

Kì nghỉ bệnh này đối với Khương Văn Ngọc mà nói, đại đế là khoảng thời gian khó chịu nhất, hẳn từ nhỏ đến lớn chưa từng nằm lâu thế này. Tuy nói hẳn cũng từng vì công vụ mà vất vả quá độ, muốn ngủ đến thiên hoang địa lão, nhưng bây giờ chẳng qua vừa nằm vài ngày, hẳn liền cảm thấy cả người không thoải mái.

Nhưng đáng sợ nhất là lang trung nội hẳn ít nhất phải nằm một tháng mới có thể đứng dậy, hơn nữa sau khi đứng dậy cũng không thể hoạt động quá mạnh. Hẳn bị gãy hai đoạn xương sườn, không thể so với tử chi, điều trị cũng bất tiện hơn, chỉ đành sử dụng thuốc, chờ nó từ từ hồi lại. Cũng may là đoạn bị gãy cũng không nghiêm trọng, hơn nữa nội thương cũng nhẹ, nếu không hẳn nào còn mạng nhìn nướng từ hẳn vì hẳn mà bận rộn chạy ra chạy vào.

Lúc Văn Chiêu đi thăm Nhị ca, hẳn đang nhắm mắt nằm trên giường. Tô Mục Uyển ngồi bên cạnh đọc thoại bản cho hẳn nghe, khung cảnh này trông vô cùng ảm áp, Văn Chiêu không đành lòng làm phiền họ, liền lắc đầu với nha đầu sau lưng đang miễn lén nhắc nhở họ.

"Đứng vào lúc này, trên núi lại nháy ra một người, tất cả đều là đại hán đệ trần, tay cầm loan đao, gương mặt hung dữ....."

Văn Chiêu thoáng co rú khóc mũi. Tinh thủ khuê phòng của hai người này cư nhiên lại là thoại bản vô hiệp, nàng vốn cho rằng sẽ là tài tử giai nhân mới phải.

"Văn Chiêu đến rồi à." Tô Mục Uyển phát hiện ra người đứng ở cửa phòng, liền lên tiếng hỏi, sau đó liền lập tức ném quyển thoại bản vào tay Văn Chiêu, "Vừa hay, người đến đây đọc cho hẳn nghe, miệng ta đọc đến khô rồi."

Văn Chiêu nhìn quyển thoại bản trong tay, bắt đầu đi gặt đầu.

Nhìn về mặt này của Văn Chiêu, Khương Văn Ngọc vừa muốn cười, lại vội kiềm lại, hẳn bị cảm không thể cười lớn, chỉ có thể cười mỉm, nếu không dễ ảnh hưởng đến vết thương.

Nhị ca của bây giờ hoàn toàn mất đi vẻ phong lưu tiêu sái, giờ trông hẳn còn có vài phần đáng thương.

Văn Chiêu đang muốn mở miệng, bên ngoài có một nha hoàn hồng học chạy vào, "Tĩnh rồi! Có nương! Tĩnh rồi!" Lúc nha hoàn này nói chuyện vẫn đang thờ hồn hển, hơn nữa nói năng có chút lộn xộn, đến cả xưng hô "có nương" đã sớm sửa cũng quên mất.

Tô Mục Uyển vừa nghe liền kích động đến run rẩy, "Tổ phụ tĩnh rồi sao?"

Nha hoàn liên tục gật đầu. Nha hoàn này là nha hoàn hồi môn của Tô Mục Uyển, thái sư cũng từng là chủ tử của nàng, vì vậy nên chuyện thái sư tĩnh dậy là một chuyện đặc biệt cao hứng.

Trong mắt Tô Mục Uyển lộ ra vẻ vui mừng, liền xách làn váy chạy thẳng ra ngoài. Dưới ánh nắng tươi đẹp, nàng có thể cảm nhận được vui sướng lần nữa.

Mà bố chồng của nàng đang nói chuyện với Nhị thúc ở cửa thùy hoa, nghe thấy tiếng động liền quay đầu nhìn nàng, nàng vẫn đang chạy, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của bố chồng, trong lòng lại đột nhiên cảm thấy hoảng loạn.

Bây giờ không có bất kì ai quản lễ nghi hành vi của nàng, không có người nhắc rằng không nên chạy mất hình tượng như thế, chỉ có vẻ mặt muốn nói lại thôi của bố chồng, cùng đôi mắt Nhị thúc mang theo vẻ không đành lòng.

Tô Mục Uyển đã đứng yên, không biết là chạy mệt hay là vì nguyên nhân gì khác, đôi mắt nàng ươn ướt, tầm mắt của hai trưởng bối đều trở nên mờ hồ.

"Ai, vừa rồi nha hoàn nghe nói được một nửa liền vội chạy đi rồi....."

Tô Mục Uyển chớp chớp mắt.

Khương Đại gia lại nói tiếp, "Tổ phụ người.....ông ấy thực sự đã tĩnh rồi, chẳng qua bệnh lại chưa khỏi....." Ông dường như lại dùng từ chầm chước, nói đến có chút do dự.

Bệnh? Bệnh gì?

"Ông ấy.....Não xuất trung rồi."

Khương Đại gia vừa nói xong, liền nhìn thấy Tô Mục Uyển ngẩn người không phản ứng, sau đó lại giống như là toàn thân đều run rẩy. Ông có chút không đành lòng, nếu là Văn Ngọc ở đây vẫn có thể ôm nàng an ủi, sẽ không để nàng ngã xuống đất. Nhưng bây giờ Văn Ngọc đang nằm trên giường, bản thân cũng là một người bệnh cần người khác chăm sóc.

Bởi vì trong lòng quá sốt ruột, cho nên không đem theo nha hoàn nào, Tô Mục Uyển lúc này trông vô cùng đáng thương tro troi.

Tô Mục Uyển ở trên đời này, xem không hiểu cổ thư, nàng chỉ biết não xuất trung này chính là trúng gió mà hiện đại gọi. Ngũ trí* quá độ, tâm hỏa bạo phát có thể dẫn động gió trong người phát xuất trung. Tô phụ của nàng là vì quá thất vọng nên giận quá rồi.....

(* Ngũ trí là thuật ngữ trung y chỉ giận, vui, buồn, suy tư và lo lắng)

Vị trên vạn người kìa là do ông dạy dỗ nên người, ông đại khái chưa từng nghĩ đến, hoàng thượng học nhuần nhuyễn quyền mưu, thế lại đến cả việc làm người cũng có vấn đề. Thích luyện đồng mà không khắc chế chính là tưng, khắp nơi cường bắt sưu tập chính là ác.

Tuy nói hoàng thượng trong chiếu cáo tội không hề nhắc đến chuyện mình cưỡng bắt nam đồng, chẳng qua là trong di thư của tiên hậu lại nói rõ ràng là "bắt con thơ người ta, diệt người gia thất". Xưa có câu "Con người trước khi chết, luôn nói lời thiện", người đương thời càng nhận thức giống vậy "Con người trước khi chết, luôn nói lời thật lòng", càng hướng hồ là một người hiền lương thực đức như tiên hậu, di thư của bà đương nhiên gần chán tướng hơn so với chiếu cáo tội nguy tạo thái bình của hoàng thượng không biết bao nhiêu lần.

Sau khi thái sư bị phán đoán là nã trúng gió, hoàng thượng đích thân xuất cung đến phủ thái sư thăm bệnh. Lúc này mọi người đều đề cao đến việc tôn sùng trọng đạo, hoàng thượng khiến thái sư bệnh đến không dậy nổi, đã khiến cho thế nhân lên án, ông làm hành động này, ngược lại có thể vẫn hồi lại đời chết.

Hoàng thượng ngồi bên giường, nhìn rõ thái sư đã tỉnh nhưng lại không muốn gặp ông mà vô ngữ, khẽ nắm lấy tay ông. Tay thái sư đã không thể cử động, muốn rút về cũng không được, chỉ đành mặc ông ta nắm.

"Lão sư, đừng trách học trò nữa." Ông đã đem tư thái thả đến cực thấp, nhưng thái sư vẫn không thêm mở mắt nhìn ông.

"Lão sư, nếu người không chịu tha thứ cho học trò, thế nhân cũng sẽ không tha thứ cho học trò. Mỗi người đều có đam mê này nọ, học trò bị mọi người lên án, chẳng qua là vì trăn là hoàng đế mà thôi."

Vừa dứt lời, liền thấy thái sư đã mở mắt, nhìn chăm chăm ông ta, khốc mỗi nếp mày, không ngừng run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73: Chiêu Tử Tử

Lúc hoàng thượng đi ra từ phòng của thái sư dường như trông về cùng một mối, thời điểm tiến vào phòng bước chân trầm ổn, nhưng lúc rời đi lại có chút run rẩy. Người trong phủ thái sư vốn dĩ giận mà không dám nói, lúc nhìn thấy dáng vẻ này, phần nộ trong lòng của giảm đi chút ít.

Thái sư từng dạy dỗ ông ta, con đề nghìn dặm sụp đổ vì tổ kiến, sức mạnh của những nhân vật nhỏ này vạn lần không thể xem thường, cho nên ông ta nhất định phải làm chu toàn mọi thứ. Chẳng qua ông thật sự có chút mệt mỏi, thái sư không chỉ không tha thứ cho ông, ngược lại còn dùng ánh mắt như thế ông là người chấp mê bất ngộ, trừng ông hồi lâu.

Vẫn chưa ra ngoài phủ, liền nghe thấy một trận gió truyền từ đằng sau đến, nhay bên của nhiều năm qua khiến hoàng thượng lập tức cảnh giác. Cho dù ông mang theo không ít thị vệ, nhưng vì không để phủ quốc sư cảm thấy mình dùng thế ép người, nên vẫn giảm ít số người đưa đến, vì vậy lực lượng phòng vệ vốn dĩ không thể so sánh với sự phòng thủ kiên cố của Điện Từ Thần.

Thị vệ bên cạnh nhanh chóng vây quanh ông, yên lặng chờ đợi động tĩnh, trong khoảng thời gian yên ắng tắm uống một tách trà, thời gian kéo dài khiến mọi người có cảm giác vừa rồi chỉ là nghe lầm mà thôi.

"Đi thôi."

Vừa dứt lời, liền nhìn thấy một bóng đen đột nhiên xông ra, ánh sáng bạc chỉ thẳng về hướng hoàng thượng! Nhanh đến độ thị vệ bên cạnh căn bản không kịp đưa kiếm chặn lại, thế nên chỉ đành đứng trước người ông đỡ lấy. Máu tươi cuộn trào bắn lên long bào, hoàng thượng lần nữa nhìn rõ người đến, đeo mặt nạ bạc, chính là thích khách năm ngoài trong lễ Đoan Ngọ. Vốn cho rằng chỉ là nhân sĩ giang hồ được người ta mua đến để hành thích, bây giờ xem ra là có tư thù, lần một không thành công thì sẽ có lần hai, chẳng qua ông lại không nhớ bản thân gây thù oán với nhà nào trong giang hồ.

"Hộ giá!" Chẳng bao lâu, những thân vệ được huấn luyện bài bản này đều phản ứng lại, nhanh chóng quát to, nhắm gọi hộ vệ của phủ thái sư đến, đương nhiên Quách Dần sẽ không cho họ có thời gian thực hiện ý đồ này, trường kiếm vừa vung lên, liền khiến cho kiếm trong tay thị vệ bị đánh bay ra ngoài.

Quách Dần thật sự bị chiêu cáo tội của hoàng thượng chọc tức đến không thể nhịn nổi, muốn lập tức giết chết hắn! Ông ta cư nhiên mặt dày nói những đứa trẻ ấy là "con hát nhỏ tuổi"! Hơn nữa ông ta và những "con hát" ấy chỉ là giao dịch "nhu cầu mỗi bên"! Hay cho ông ta "nhu cầu mỗi bên", A Máo nhỏ như thế đã bị bắt đi, giờ đây sống chết chưa biết, hại hắn nhiều năm nay cô độc một mình, không ngày nào cảm thấy vui vẻ, chỉ trách lúc ấy mình còn nhớ không đủ mạnh, đến cả đệ đệ ruột cũng không thể bảo vệ được.

"Cầu hoàng đế, vì tội của người mà đền mạng đi!" Cách một năm, hoàng thượng lần nữa nghe được câu "Cầu hoàng đế" này.

Hành động này của Quách Dần không hề thương trọng với Lục Nhiên, hẳn biết nếu như bản cực với Lục Nhiên, chắc chắn hôm nay sẽ không thể xảy ra chuyện này, Lục Nhiên là triều thần, hẳn vẫn sẽ suy nghĩ đến sự ổn định của giang sơn xã tắc, vẫn nghĩ đến chuyện dùng tay của hoàng thượng để loại trừ Tiết tướng, Quách Dần lại không nghĩ nhiều như thế, trong lòng hắn chỉ chất đầy thù hận mà thôi.

Thị vệ tăng tăng lớp lớp bảo vệ hoàng thượng, căn bản rất khó diệt trừ hết, kiếm của Quách Dần chỉ thẳng về hướng hoàng thượng, thị vệ bên cạnh vội tiến lên trước chắn lấy, Quách Dần kích người, nhân lúc kiếm của thị vệ đâm lên người mình liền đến gần được hoàng thượng!

Hoàng thượng vừa cảm nhận được một cơn gió lướt qua, liền nghe được Quách Dần hự một tiếng, khốc mỗi hấn chảy ra vết máu, chỉ là đôi mắt dưới lớp mặt nạ càng thêm hung lệ, gắt gao nhìn chăm chăm ông.

Nhìn thấy trên cổ của hoàng thượng xuất hiện một vết máu, những thị vệ này đều bị dọa đến thần hồn điên đảo, càng thêm liều mạng ngăn cản. Mà lúc này, thị vệ của phủ thái sư cũng chạy đến.

Cục diện thoáng cái xoay chuyển, sắc mặt Quách Dần càng thêm nhợt nhạt, nhìn bọn chó săn không cần mạng này, nhanh chóng rút lui.

"Đuổi theo!"

"Không cần." Hoàng thượng khoát tay, "Mau về cung thôi."

"Hoàng thượng, có cần ở phủ thái sư băng bó trước không?" Thị vệ trưởng nhìn thấy vết thương trên cổ hoàng thượng đang chảy máu không ngừng, mở hỏi vội vã chạy rông rã.

Sau khi quay về, hẳn nhất định phải dùng mạng để thỉnh tội rồi.

.

Lang trung trong phủ thái sư khẩn trương đến run rẩy, dù sao dĩ nữa người bị thương mà hẳn cần băng bó không phải ai khác mà là hoàng thượng nắm đại quyền sinh sát trong tay, chỉ cần bắt cần chút đến cả cái mạng nhỏ này cũng không thể giữa được.

Lúc này sắc mặt của lang trung băng bó cho hoàng thượng đột nhiên thay đổi, vội vàng quỳ xuống đất nói, "Hoàng thượng, vết thương này...có độc!"

Sắc mặt hoàng thượng chợt thay đổi, ngoan lệ quát, "Tại sao đến bây giờ mới nói!"

Lang trung khốc đáp, "Tiểu nhân vô năng, không nhận ra loại độc này, hoàng thượng tha tội!" Vết thương vừa rồi không hề khác với vết thương vừa rồi, nhưng sau khi xử lý sạch sẽ vết máu mới nhìn thấy trong miệng vết thương có một đường viền màu đen.

Lúc này người hầu dẫn một lang trung già đến, lang trung già này hành y đã mấy chục năm, có bệnh gì chưa từng gặp qua chứ, rốt cuộc cũng có cách cứu chữa. Lòng mọi người thoáng bình ổn chút.

Nếu hoàng thượng trúng độc không giải được, bọn họ đều phải bồi táng. Sống tuy vất vả nhưng vẫn tốt hơn so với chết đi.

Lão lang trung tỉ mỉ nhìn miệng vết thương, lại bắt mạch, dáng vẻ lập tức trầm tư, mọi người vội vàng nín thở, sợ tiếng thở của mình, quấy rầy ông suy nghĩ. Vị lang trung già này nhìn thấy vẻ mặt không hề sợ hãi, khẩn trương của hoàng thượng, sự bình tĩnh này khiến mọi người đều vô cùng tin phục.

Một lúc lâu sau, lão lang trung mở miệng nói, "Đây là loại độc của Tây Vực, hẳn phải đi Tây Vực giải. Xin thứ cho lão hủ vô năng bắt lưc."

Mọi người vừa nghe xong, cõi lòng lập tức chìm xuống đáy vực, có vài thị vệ vô thức rút kiếm ra, hoàng thượng quét mắt nhìn bọn họ, những thị vệ này ngược ngừng thu kiếm lại, sau đó quỳ một gối xuống đất.

Hoàng thượng không thêm để ý bọn họ nữa, quay lại nhìn lang trung, "Lang trung đừng sợ, trăm sẽ không giết người vô tội, chỉ muốn người trả lời vài câu hỏi."

Nghe hoàng thượng dùng kính ngữ, lang trung vội nói không dám, "Hoàng thượng cứ hỏi."

"Loại độc này tên gọi là gì? Làm sao tìm được thuốc giải?"

Lang trung không dám, lại gọi người vào lấy bát giấy, viết xuống vài chữ đưa cho hoàng thượng, hoàng thượng sau khi đọc xong liền cho vào tay áo.

Thiên sư từng nói ông là người có thiên mệnh, là vận thế để vương đạo trời định, hoàng thượng cũng cảm thấy ông được trời cao hậu đãi, chẳng qua mấy ngày nay, tây bắc lại truyền về chiến báo, một trong những nội dung đó báo về đại chiến thắng lợi còn báo ông đế ý.

Vinh quốc công trong chiến báo nói thắng là hân vương mới là người "Tần nhân vô tình, không có nhân tính". Vì đại quân Tây Nhung chật vật rút về, để lại những quân kỳ ở nguyên doanh, chuyện kì lạ khiến người khác chỉ trích là trong số những nữ tử đó cư nhiên lại có công chúa Tây Nhung!

Chuyện này đã truyền đến triều đình, nên phải an bài công chúa Tây Nhung đưa đến đây là một vấn đề, cùng lúc này, không ít người trong triều đều cảm thấy hân vương mới bắt nhân bất nghĩa, nên bị trời phạt.

Đon phương hủy ước là bất tín, chuyện của công chúa Tây Nhung lại không bằng sức sinh.

"Hân vương mới này vốn là tể tướng của Tây Nhung, một đại thần khác họ đoạt hân vị, đối với Tây Nhung mà nói, thật sự là một tai họa!" Lão thần trong triều thốn thức không thôi, lại không thấy sắc mặt của Tiết tướng càng lúc càng khó coi.

Thế nhân đều thích xét điều tương tự, cho dù tình huống giữa Tây Nhung và Hoa Hạ vô cùng khác nhau nhưng nghe xong chuyện này vẫn là vô thức đưa mắt nhìn Tiết tướng.

"Thưa tướng thấy thế nào?"

Tiết tướng bước ra một bước, cúi đầu nói, "Thần cho rằng, hần phải an bài thích đáng cho công chúa Tây Nhung tiền triều, để những nước nhỏ khác thấy được phong phạm nước lớn của Hoa Hạ ta." Câu "thấy thế nào" của hoàng thượng, có thể là hỏi về vấn đề an bài công chúa, cũng có thể là hỏi về chuyện tế tướng khác họ sau khi đoạt vị làm xứng làm bấy, vấn đề thứ hai đó Tiết tướng không tiện trả lời thế là chỉ đáp về trước.

Đứt lời, Tiết tướng liền nhìn thấy ý cười sâu trên mặt hoàng thượng, lập tứcthảm rùng mình.

Tuy nói hoàng thượng không hoàn toàn tin tưởng ông, nhưng cũng sẽ không vì người khác ngấm ngầm nói xấu mà nghi ngờ ông, nhưng lúc này tại sao lại lộ ra vẻ mặt này!

Rốt cuộc đã xảy ra sai sót ở đâu?!

Về mặt này của hoàng thượng rất nhanh liền biến mất, trong lòng Tiết tướng lại không thể buông xuống được. Lăn lộn trên quan trường nhiều năm như thế, sự nhảy bén nói cho ông biết, tình cảnh của bản thân đã có chút không ổn.

Những thần tử khác ngược lại không phát hiện ra điểm này, chỉ là chủ đề trên triều đình không biết làm sao lại chuyển sang vụ thả những "con hát nhỏ tuổi" kia, mà đáng vẻ của hoàng thượng vô cùng thông dong, hoàn toàn khác với những ngày trước.

Hôm nay, liền có một đám trẻ được đưa ra ngoài cung.

Vẫn có người to gan hỏi những trẻ nhỏ kia ở trong cung đã trải qua chuyện gì, mà những đứa nhỏ hình như có chút hoang mang, sau đó từng chữ một trịnh trọng nói, "Ồ trước mặt bệ hạ ca hát nhảy múa."

"Không làm gì khác?"

Nam đồng liên tục lắc đầu, "Ta là xướng tiêu khúc, A Đạt khiếu vũ." Nói xong liền đưa tay chỉ sang cậu bé bên cạnh, đứa nhỏ bị cậu chỉ cũng gật đầu theo, "Đúng vậy."

Người hỏi chuyện chỉ có thể bất đắc dĩ rời đi, mà thái tử ở trong phủ lại trung ra vẻ mặt âm trầm

"Lại bị ông ta tẩy đến không còn gì!"

Sắc mặt của Lục Nhiên cũng có chút khó coi, "Những đứa trẻ ấy e rằng đều đã bị xử lý rồi." Khả năng đệ đệ của A Dần còn sống càng thấp hơn.

Thật ra nhiều năm như vậy, hần và Quách Dần đều biết, A Mão chỉ sợ đã sớm đi một nơi khác, nhưng A Dần không nhìn thấy thì thế liền không chịu từ bỏ, vẫn luôn ngóng trông đệ đệ có thể trở về.

Mà Quách Dần mỗi khi gặp chuyện liên quan đến đệ đệ của mình liền sẽ trở nên không ai không chế nổi, mấy ngày trước đây còn tùy tiện đi đến hành thích, cuối cùng ôm một thân bị thương trở về. Nhìn thấy thần sắc không tán đồng của Lục Nhiên, Quách Dần lại là cười ha hả nói, "May mà trước đã hạ độc trên thân kiểm, nếu cầu hoàng đế kia giải không được, liền đánh phải chờ chết!"

Hần cười đến ra nước mắt, "Thời ta không thể nghĩ như vậy, bằng không đến lúc đó sẽ không vui mừng nữa."

Thái tử bên này cực kì buồn bực với hoàng thượng, hoàng thượng đối với thái tử cũng hết như thế.

Ông vốn nhận lời Quảng An Vương chỉ cần ông ta chịu phối hợp "giải chết", đem tội lỗi này vu oan lên đầu thái tử, cho mình cái cơ để phế đi thái tử, sau đó để Lý Tương ngồi vào vị trí này. Quảng An Vương vì lòng tham che đậy mắt mà ngày thơ đồng ý, lại không nghĩ rằng đằng sau vở kịch này lại bị một bức di thư quấy rối, nếu bây giờ hoàng thượng vẫn muốn nhắc đến chuyện phế thái tử, thì xem ra vẫn có chút lỗi thời.

Nói đến cùng, đã lỡ mất thời cơ tốt nhất.

Cách thời gian Quảng An Vương mất tích đã hơn hai tháng, xem ra cũng là lúc Lý Tương vào kinh rồi. Theo kế hoạch, lúc này Lý Tương vào kinh sẽ không trở về nữa, bởi vì hần sẽ là trữ quân mới của Hoa Hạ. Mà lần này bởi vì chuyện của di thư khiến cho kế hoạch thay đổi, e rằng vị trí thái tử sẽ không đổi chủ.

Dù sao điều hoàng thượng muốn, cũng chỉ là xem bọn họ tranh đấu, tiêu hao thực lực, ai làm thái tử đều không khác biệt gì cả.

Theo Lý Tương trở về, còn có thư nhà của Tam ca. Văn Chiêu vừa nghĩ liền biết, ở trong khoảng thời gian gần này e rằng hần sẽ không đã quay về. Chỉ là nằng trong lòng rốt cuộc cũng có chút mất mát, nằng bị tử hôn cho một tiểu gia hỏa, Tam ca không những không trở về ư ài nằng, còn bảo Lý Tương mang thư đến cho nằng!

Mà Lý Tương tiến kinh liền vào hoàng cung, hoàng thượng rất hậu đãi với hần, dường như là cảm thấy Quảng An Vương gặp bất trắc, liền muốn đối tốt với hần thêm chút. Thần sắc của Lý Tương lại vô cùng hoảng hốt, dường như đang cố nén bi thương.

"Haiz, ai cũng không biết vì sao hần vừa rời khỏi phủ thái tử liền không còn tung tích, nếu không Tương Nhi cứ đi hỏi thái tử ca của người đi?" Ông vừa nói lời này, trong mắt Lý Tương liền tràn ngập bi phẫn, đôi mắt chứa lệ, ra vẻ cực hận lại cố gắng giấu đi, sợ để hoàng thượng phát hiện sẽ trách tội với hần, rốt cuộc thái tử là nhi tử của ông, mà Lý Tương chỉ là chất nhĩ, ai thân ai sơ, vừa nhìn liền biết.

Hoàng thượng hải lòng, gật đầu, sau đó lại trù mến vô vô đỉnh đầu hần, nói, "Tương Nhi đừng buồn, trầm tìm cho người một tý ty xinh đẹp, người có thể lập tức gặp nằng."

Lý Tương không mấy hứng thú, chỉ tùy ý gật đầu.

Chỉ là lúc Văn Chiêu bước vào, hoàng thượng lại thấy trong mắt Lý Tương đột nhiên có chút thần sắc.

Khuôn mặt nhỏ của Khương gia có nương này như khắc hoa trên ngọc, rõ ràng vẻ mặt vẫn còn non nớt nhưng không hiểu vì sao lại sinh ra một loại phong tư mơ hồ không hợp với tuổi, dù quanh co khúc khuỷu đi đến nhưng dáng đi vẫn cao khiết, lại có chút phong lưu dạt thế.

Sáng trong tựa mình nguyệt, dịu dàng như hồi tuyết, hết như một đóa sen hồng đang nở rộ.

Nếu người Minh Nhi chọn là nằng, hoàng thượng thật sự sẽ vì có nương này mà tiếc hận.

Lý Tương nhìn chằm chằm Văn Chiêu không chớp mắt, sau đó phục hồi tinh thần lại, gương mặt khê đỏ lên, thoáng cái trốn sau lưng hoàng thượng, giong gãi gọi một tiếng, "Chiêu tý ty!"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Vi Luân Thường

Dịch: Roseny Chung

Thiếu niên trước mặt vẫn chưa trở mã, chỉ cao bằng Văn Chiêu, giọng nói trong trẻo không phân biệt được giới tính, nhưng tiếng gọi "Chiêu tý ty" này thật sự khiến cho Văn Chiêu sững sờ, dù sao đi nữa hai người cũng đã được ban hôn, hần gọi thế này vẫn là có chút không ổn.

Hoàng thượng cũng bị cách gọi này của hần chọc cười ha hả, "Sau này chính là nương tử của người rồi, thôi vậy, tùy người gọi thế nào cũng được."

Lý Tương đã không còn là một đứa nhỏ không biết sự đời, đương nhiên biết "nương tử" là như thế nào, nghe câu này của hoàng thượng lại đỏ mặt lên, tướng mạo vốn giống có nương, gương mặt đỏ ửng lên càng đẹp không tả xiết, trên mặt Văn Chiêu cũng mang chút ý cười, Lý Tương này lại quả thật là một người có tính tình ôn hòa.

Mỗi nhân duyên này ban này không phải là mong muốn của nằng, thế nên nằng luôn có chút ác cảm trong lòng với thái tử Quảng An Vương mới gặp mặt một lần này, dù hần không hề đắc tội đến nằng. Nhưng giờ đây nhìn thấy dáng vẻ ôn hòa đáng yêu này của hần, sự chán ghét vô duyên vô cớ kia cũng đã biến mất rồi.

Không khí tốt hơn so với hoàng thượng dự đoán, ý cười của lão càng thêm đậm, mở miệng nói, "Chỗ Tương Nhi không phải có thư của Tiểu Khương Tam sao, đưa cho Khương Nhị cô nương xem đi." Lão vừa nói như thế, tâm tư của Văn Chiêu liền rơi trên bức thư kia, không biết Tam ca nói gì nữa, tại sao lại không quay về.

Dụng ý của hoàng thượng đương nhiên không phải là muốn Văn Chiêu đọc thư, bảo chỉ là đang nghĩ cách tạo cơ hội cho hai người ở lại một chỗ, nên mới tìm cho mình một lý do hợp tình hợp lý.

Lý Tương mỉm cười, ngoan ngoan làm ra tư thế "mời", "Chiêu tý ty bên này."

Bước vào diện bên, trong điện chỉ có cung nhân đứng bốn góc, sánh giữa rộng lớn đều để lại cho họ, nên có chút trống trải.

"Chiêu tý ty có phải muốn biết Tam ca ca khi nào về không?" Lý Tương cầm thư trong tay nhưng lại không đưa cho nằng, ý cười trên mặt vô cùng ngây ngô.

Văn Chiêu gật đầu, dè dặt điếm khác lạ trong lòng, cười đáp, "Vẫn là để ta tự xem đi." Lúc nói chuyện, trong lòng lại mĩa mai tiếng "Tam ca ca" trong miệng tiểu gia hỏa này.

Lý Tương hơi nghiêng người về trước, cười đến vô hại. "Chiêu tỷ tỷ đừng mắng thảm ta, Tam ca của Chiêu tỷ tỷ không phải là Tam ca của Lý Tương ta sao?" Nói xong câu này, liền đưa thư trong tay đưa cho Văn Chiêu.

Văn Chiêu bây giờ không có tâm tư tính toán với lời của đứa nhỏ này, trực tiếp mở thư ra.

Trong thư Tam ca nói, mình ở Lương Châu vừa đứng vững, muốn rèn luyện thêm một khoảng thời gian nữa mới về. Còn nói...muốn nàng ngoan ngoãn chờ hắn quay về.

Văn Chiêu nhìn thấy chữ trong thư, vừa cảm thấy có chút kì quái, liền nghe thấy Lý Tương nhẹ giọng hỏi, "Chiêu tỷ tỷ, tỷ biết vì sao Tam ca ca lại bảo ta đưa thư không?"

Biết. Tam ca cũng xem như là thể hiện sự thỏa hiệp của Khương gia với hoàng thượng. Nhưng lúc nàng nghĩ đến chuyện này, trong lòng vẫn có chút khổ sở.

"Vì ta đã nói với Tam ca ca. Ta nói với huynh ấy – ta vẫn còn nhỏ như thế, thành thân vẫn cần chờ rất lâu, những biến cố trong khoảng thời gian này, ai có thể nói rõ được chứ? Mà...Lý Tương ta đối với mười mười bảo bối của hắn không có hứng thú, hắn có thể yên tâm rồi."

Văn Chiêu vừa nghe thấy lời này liền mở to mắt nhìn hắn. Hắn vẫn cười淡淡 yêu như thế, về mặt lại không khớp với lời hắn nói ra, mà cung nhân đứng bốn góc lại cúi đầu, hết như không phát giác ra gì cả.

Giấy da bò trong tay có chút nóng lên, trong lòng Văn Chiêu lại xẹt qua một tia lạnh lẽo.

"Haiz, trong khoảng thời gian dài như thế, chuyện thú vị nhất hẳn là chuyện này rồi."Lý Tương dường như không nhìn thấy sắc mặt của Văn Chiêu, tự biến tự diễn, "Người biết không, trong phòng Tam ca của người, chỉ toàn là tranh vẽ của người đấy. Có đứng có ngồi, mỗi Chiêu tỷ tỷ đều thật như sắp từ trong họa bước ra vậy."

"Thú vị. Quá thú vị rồi!" Mây đẹp của Lý Tương cong cong, cười càng lúc càng vui vẻ, Văn Chiêu lại lập tức cứng đờ cả người.

"Ta không có tỷ muội, cho nên không quá rõ loại tình cảm này, chắc chắc." Ý cười của Lý Tương không thay đổi, trong trong mắt lại lộ ra chút khinh thường khó phát hiện.

"Đù rồi! Huynh ấy không phải là dạng mà người nghĩ!" Văn Chiêu không không chế được mà đứng dậy, lớn tiếng quát hắn.

Cung nhân bên góc nghe được tiếng động khác lạ, liền tục ngừng đầu nhìn sang bên này, sắc mặt Lý Tương không thay đổi, đứng dậy kéo Văn Chiêu ngồi xuống, cao giọng hòa giải, "Chiêu tỷ tỷ đừng giận, nếu trong lòng người kính ngưỡng Bạch đại nương, thế Trương Nhi cũng thứ thích ông ấy vậy, đừng ồn ào nữa." Cung nhân lúc này mới cúi đầu lần nữa.

Cả người Văn Chiêu có chút run rẩy, thiếu niên so với nàng còn nhỏ hơn vài tháng, thế mà lại che giấu thật sâu như thế này?

Thấy cục diện lần nữa nằm trong tầm kiểm soát của mình, Lý Tương hải lòng cười, ngồi về vị trí của mình, tỉ mỉ đánh giá mặt nàng, khen, "Đù đã gặp qua Chiêu tỷ tỷ trong tranh nhưng khi nhìn thấy Chiêu tỷ tỷ ngoài đời thật vẫn khiến Tương Nhi kinh diễm một phen. Lâm sao đấy, Tương Nhi đã hồi hận lời nói với Tam ca ca rồi, bây giờ có hứng thú có được không?"

Văn Chiêu cảm thấy nói chuyện với gã này càng lúc càng thấy kích động, càng dễ bị hắn khống chế hơn, nghĩ như thế, nàng mới bình tĩnh xuống. "Nếu đã đã được ban hôn, có hứng thú hay không đều không do thế từ quyết định, hơn nữa...Thế từ sao lại bước vào phòng Tam ca chứ? Văn Chiêu không thích nghe lời nói dối đâu."

Lý Tương không bực chừ nào, nghiêng đầu vô tội nói, "Đương nhiên là có cách của ta rồi." Tuổi còn nhỏ như vậy, lại không hề dính hề khích tướng, chẳng qua càng nói rõ được thực lực của hắn e rằng không hề đơn giản. Kiếp trước lộ ra đáng vẻ là một con rôi xem ra cũng chỉ là vô vật thôi!

Nghĩ đến Lý Tương có cách tùy tiện ra vào phòng Tam ca, trong lòng Văn Chiêu càng thêm lạnh lẽo. Nàng vốn cho rằng Lương Châu thật sự không quen thuộc với Tam ca, nào ngờ, tình cảnh của Tam ca so với nàng nghĩ càng nguy hiểm hơn! Nhưng...Tam ca tại sao lại không quay về nhỉ?

Lời trong thư cũng rất mơ hồ, hoàn toàn không thể thuyết phục nàng.

"Chiêu tỷ tỷ người sợ rồi ư? Chiêu tỷ tỷ đừng sợ, ta sẽ không làm gì Tam ca ca, dù sao dĩ nữa hẳn sau này cũng là anh vợ của ta. Đương nhiên, với tiền đề là hắn phải bỏ đi tình cảm trong lòng đã...Nghe có chút đáng thương quá..."

Hắn tuy cười đến ngây ngô vô tội, nhưng lại khiến Văn Chiêu càng lúc càng không khống chế được mình, hẳn tại sao muốn vũ nhục Tam ca như thế! Nỗi nhớ của Tam ca dành cho nàng tại sao nhắc đến trong miệng hắn lại biến thành ý vị kia?!

"Thế từ xuyên tạc gia huynh, hẳn không phải vị Quảng An Vương phi nhỉ." Kiếp trước quả nhiên có lời đồn đãi nói Quảng An Vương phi cùng với huynh trưởng của mình có chút không rõ ràng, chẳng qua là sau khi Quảng An Vương mất mới đồn ra ngoài, Văn Chiêu cũng chỉ là đánh cược với bây giờ, tuy chưa có lời đồn nhưng lại có chút manh mối.

Quả nhiên, nụ cười ngây thơ chưa từng thay đổi từ lúc bước vào điện đến giờ của Lý Tương bỗng vỡ vụn ra, rõ ràng vẫn còn nhỏ tuổi nhưng lệ khí trong mắt lại rất nồng đậm, thấp giọng chất vấn nàng, "Người từ đâu nghe được! Nói hươu nói vượn!"

Sắc mặt Văn Chiêu không hề thay đổi, cười nhìn hắn, "Người thế sẽ không chế nhạo Tam ca của ta, chuyện này đương nhiên xem như ta chưa nói qua."

Lý trí của Lý Tương quay về, trầm giọng nói, "Đù người có nói ra ngoài cũng không ai tin!"

Văn Chiêu không tỏ ý kiến, chỉ nhún vai, "Đúng vậy, người nói ra cũng chẳng có ai tin. Chỉ là không biết, chuyện của Khương gia ta cùng chuyện của "Quảng An Vương Phi không giữ tán quả", đối tượng lại là huynh trưởng ruột của mình" hai tin đồn này thì mọi người thích nghe tin nào hơn nhỉ?" Dứt lời liền thấy sắc mặt Lý Tương xanh đen, lúc này mới cảm nhận được hắn là một thiếu niên, chứ không phải là một cô nương tình xảo.

*(*Tân quả: Chỉ người vừa là quả phụ)*

Văn Chiêu biết lời này đối với một thiếu niên mười bốn tuổi mà nói, đặc biệt là người mà phụ thân sống chết chưa biết, mẫu thân lại không trung trinh mà nói nhất định là vô cùng tàn nhẫn. Nhưng nàng cũng có người mình muốn bảo vệ, Tam ca cùng Lý Tương, nặng nhẹ thế nào, vừa nhìn liền rõ.

Lý Tương dường như gặm nhẹ, gặm từng chữ một, "Ta xin thế."

Ps: Vẫn chưa drop truyện đâu nhé <3

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Ngộ lòng

Edit: Halley

Beta: Roseny Chung

(Đoạn cuối chương 74 bị khóa nên tôi không làm được phần đó, đại khái là chuyển đến cảnh Lục Nhiên với Văn Chiêu~

Vì truyện đăng VIP trên Tấn Giang nên bạn nào biết cách sử dụng hoặc có tài khoản có thể cho tôi xin word phần bị khóa để làm lại các phần bị thiếu cho các bạn. Tôi cảm ơn nhiều lắm!)

Hồi thờ hắn ảm nồng mềm mại, quyến luyến mang theo thương tiếc vô tận.

Văn Chiêu còn chưa hoàn hồn, lại nghe thấy giọng nói trầm thấp vang lên bên tai, "Thật muốn mau chóng cưới nàng vào cửa, nhìn nàng mặc áo tân nương đội mũ phượng, ngắm nàng bận rộn việc nhà, thành thói chơi đùa cùng con cháu..." Vừa nói vừa chạm nhẹ vào vành tai, gò má nàng.

Văn Chiêu thấy hơi ngứa, liền cười khẽ, "Giờ đã nghĩ đến con cháu? Không biết xấu hổ, hử~" Giọng nàng gấu đi tiếng tim đập thình thình không ngừng trong lòng. Hắn sát lại quá gần, nàng thật sợ hắn sẽ nghe được.

Về mặt Lục Nhiên cực kì nghiêm túc, nhìn thẳng vào mắt nàng, cười nói, "Chờ mọi chuyện giải quyết xong, chúng ta có thể quang minh chính đại ở bên nhau rồi." Thấy hắn trịnh trọng nghiêm túc như vậy Văn Chiêu khẽ mỉm cười, gật đầu.

Khoảnh khắc ấy, trong mắt Lục Nhiên chứa đầy ánh sao vụn lấp lánh, liền ôm chặt cô nương của hắn. Hắn thật sự không biết làm sao cho phải, chỉ cần một cái gật đầu của nàng đã làm hắn mừng rỡ như điên.

Hắn chỉ có thể nghĩ hết tất cả biện pháp để mọi chuyện tiến hành nhanh chút, nhanh hơn chút nữa.

Độc được Quách Dẫn hạ cho hoàng thượng tuy cực kỳ khó giải nhưng lại chậm phát tác, vì vậy qua nửa tháng lâu trông vẫn sinh long hoạt hổ. Chẳng qua Quách Dẫn từng nghĩ đến chuyện này, vì nếu dùng độc có tác dụng ngay khó có thể qua mặt được ngự y trong cung, cho dù là có thuốc giải thì lão cũng tìm không ra. Lúc hắn chọn loại độc nãn tính này đã suy nghĩ chu toàn mới chọn lựa phương án tốt nhất.

Hoàng thượng sốt ruột hơn Quách Dẫn nhiều, ngày ngày đều truyền ngự y tới hội chẩn về thời gian phát độc, khiến cho ngự y càng lúc càng lo sợ hãi sẽ bắt họ chọn cùng. Điều làm hoàng thượng phiền não nhất, không phải là thái độ lo trước lo sau của ngự y mà là chuyện của công chúa Tây Nhung.

Đây là độc được bị truyền của hoàng thất Tây Nhung, bởi vậy lão mới đặt hi vọng vào công chúa bỏ đi kia, nhưng đội ngũ đón công chúa về kinh đã bị tập kích vài lần, dường như có người có ý định cản trở công chúa vào kinh, may mà lão đã

phải trọng binh bảo hộ nằng bằng không chỉ sợ lúc đưa về chỉ là một cỗ thi thể.

Hoàng thượng đã hạ quyết tâm, nếu công chúa không có giải được, bảo sẽ tăng quân xâm lược Tây Bắc, bắt kẻ có thương vong thể nào, chỉ cần sớm triệt hạ Tây Nhung.

Bất luận thế nào, vẫn là mạng sống của chính mình là quan trọng nhất.

Tây Nhung công chúa vào kinh vốn không liên quan đến Khương gia, chẳng qua là hôm nay trên dưới Khương gia có tin vui, mọi người đều vui mừng. Sau khi Thẩm Thu Tang mang thai, Tô Mộc Uyển cũng có hi mạch, vừa đúng lúc sắp đến tiết đăng cao, cả nhà liền bàn bạc ra ngoại thành dạo chơi, cũng chẳng trong thời gian dài cũng nên được thư giãn gần cốt.

Thẩm Thu Tang đã có thai bảy tháng, phải ở lại phủ, Khương Văn Đạo đương nhiên phải ở cạnh nàng. Không thể không nói đôi vợ chồng chuẩn bị làm cha mẹ này rất chu đáo, thai nhi trong bụng vẫn luôn ổn định, không chút vấn đề nào.

Trường bối Khương gia vốn vì Tô Mộc Uyển có tin vui, nên dạo quanh ngoại ô trong kinh là được, bản thân Tô Mộc Uyển lại cảm thấy không có vấn đề, liền nói nên đi leo núi trong tiết đăng cao.

Khương Văn Ngọc bắt vừa đi vừa dung túng nàng, cười nói, "Được rồi, cũng lắm đến lúc đó ta lại công nàng lên." Công ư? Không phải bước lên thêm đá chứ? Thấy Tô Mộc Uyển muốn phân bác, lúc này Khương Văn Ngọc mới giả bộ trừng mắt nhìn nàng, "Không cần phải nói, chỉ cho phép đi thêm đá, không được đi đường núi."

Tô Mộc Uyển đành phải thỏa hiệp, lại nhai gần đôi, trách hẳn "Bảy giờ thì nhai chưa tới ba tháng, vết thương trên người chẳng còn chưa khỏi, phải lo cho mình trước đi." Lúc trường bối đều đã rời đi, nàng liền không cố kỵ, lộ ra tính cách thật của mình. Chỉ là vừa dứt lời lại thấy Văn Chiêu vẫn chưa đi, đưa mắt nhìn qua, dường như đã hiểu ra gì đó.

Văn Chiêu nghĩ cũng phải, Tô Mộc Uyển vừa có thai hơn tháng, như vậy chẳng phải là lúc thương thể Nhị ca vẫn chưa khỏi liền đã... Khụ khụ, như vậy hẳn là cùng Nhị tẩu lên núi cũng không có vấn đề gì chẳng.

Đối với Tô Mộc Uyển mà nói, quả thật nằng rất cần cơ hội thả lỏng, khoảng thời gian này... quả thật mới rồi.

Lúc đầu năm vì chuyện của Tiết tướng và hoàng hậu khiến nàng ngày đêm lo lắng, sau một thời gian mới biết Tiết tướng cũng không muốn tính sổ nàng, có thể bảo cảm thấy dù nàng có nói ra cần bản cũng không có ai tin, dù sao đi nữa Tiết tướng đã sớm đứng về phía bảo hoàng. Sau đó lại nghe tin Văn Ngọc và Tô phụ đồng thời xảy ra chuyện, bảy giờ thương thể của Văn Ngọc đã khỏe, tổ phụ cũng có thể mở miệng nói chuyện, dường như tất cả mọi chuyện đều đang dần tốt lên, nàng lại có hi mạch, sao không nhân lúc này mà thư giãn một phen chứ?

Năm Thái Bình thứ mười hai, đối với hoàng thượng mà nói lại không phải là một năm may mắn nên tiết đăng cao cũng không mở tiệc cùng quần thần. Văn Chiêu nghe tin đó cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Ngày chín tháng chính dưới Tây Sơn, thời tiết cuối thu se lạnh.

Xung quanh Tây Sơn đều là cây cỏ xanh ngắt, ngẫu nhiên sẽ có từng đàn nhạn bay vút qua, cúi đầu xuống có thể thấy được từng bụi cúc trắng dương.

Văn Chiêu cùng Tần thị và nữ quyến dạo chơi, phía sau phụ thân vừa đi vừa trò chuyện cùng đại bá, tam thúc.

"Phía trước phải cẩn thận, đoạn đường đó không có đặng rào chắn." Tần thị ngược mặt nhìn con đường phía trước, mở miệng nhắc nhở.

Văn Đàm cười hi hi đáp, "Văn còn bậc thang mà, sợ gì chứ."

Tần thị chọc chọc vào đỉnh đầu nàng, "Cẩn thận vẫn hơn, biết chưa?"

Văn Đàm liên tục gật đầu, nhìn Văn Đậu, vỗ ngực chắc nịch nói, "Con sẽ bảo vệ Lục đệ cẩn thận!"

Nhìn Văn Đàm âm ỉ, trên mặt Văn Chiêu thoáng lộ ra ý cười, lúc này lại cảm thấy lòng bàn tay có chút ẩm, nhìn qua mới thấy Thỉnh Nguyệt. Thỉnh Nguyệt nhẹ nhàng cầm tay nàng, nói "Nhị tỷ tỷ, tay muội lạnh quá, muốn sưởi ấm." Văn Chiêu không nhận được bật cười, rõ ràng Thỉnh Nguyệt muốn ủ ấm tay nàng, lại nói thành muốn nâng ủ ấm.

Nhìn Văn Chiêu cười vui vẻ, Thỉnh Nguyệt liền ngạc nhiên đến ngơ ngác, vẻ mặt ngày ngốc nhìn nàng.

"Ngốc rồi à?" Văn Chiêu thấy rằng ngày ngốc, nhận không được bên nheo nheo mặt nàng. Thỉnh Nguyệt lúc này đã trở mặt, có chút đáng vẻ của thiếu nữ, gương mặt ửng hồng càng tăng thêm vài phần tư sắc.

Thỉnh Lan đứng cách đó không xa liền nhìn thấy màn này, tâm trạng ngắm cảnh cũng giảm bớt phần nào. Lúc này một mục hành khất từ ven đường đột nhiên lao ra, nhào vào chân nàng rồi kéo lên váy nàng, Thỉnh Lan bị dọa sợ hét lên, vội vàng đá văng mục hành khất, hốt hoảng chạy tới bên cạnh Văn Chiêu, "Nhị tỷ tỷ!"

Văn Chiêu cảm thấy có chút kinh ngạc khi Thỉnh Lan gấp tình thế cấp bách lại hướng nàng xin giúp đỡ, trong lòng nàng thầm than, vốn muốn mặc kệ không bao giờ lo lắng cho nàng ta nữa, nhưng việc kia đã qua lâu, nàng cũng không còn để ý như trước. Cũng không biết có phải thương tổn cùng mất mát có thể bù đắp theo thời gian hay không. Chỉ là suy nghĩ này rất nhanh đã bị Văn Chiêu phủ định, có loại thương tổn có thể tha thứ, nhưng kẻ thù dù một kiếp hai đời đi nữa thì mãi mãi vẫn là kẻ thù.

"Đừng sợ, người nọ đã đi rồi."

Lúc này Thỉnh Lan mới từ trong kinh hách hoàn hồn lại, nhìn thấy trong mắt Văn Chiêu mang đầy vẻ trấn an ôn hòa, cổ họng nàng ta cảm thấy tắc nghẽn. Chỉ là Thỉnh Lan còn trẻ người non dạ, căn bản không nhìn ra, vẻ trấn an đó thật ra là tha thứ.

"Tam tỷ tỷ, muội cảm thấy bà hành khất kia có chút đáng thương, hay là chúng ta cho bà ta chút thức ăn đi?" Thỉnh Nguyệt nhìn bóng người chật vật rồi đi liền cảm thấy có chút đáng thương.

Thỉnh Lan nhắc tà váy lên, nhìn đầu tay màu đen kia, lòng còn cảm thấy sợ hãi, nói "Tỷ cảm thấy bà ta có chút đáng sợ..." Thỉnh Nguyệt thấy Thỉnh Lan nói như vậy có chút mâu thuẫn, cũng chỉ đành từ bỏ.

Phía sau Khương Tam gia cũng hai ca ca đang bàn bạc việc hôn nhân của mình. Cũng đã tròn một năm kể từ khi ông đã tuyên bố với người ngoài rằng Yến thị mất, giờ là thời điểm nên tìm kẻ mồi cho nhị nữ mình, trùng hợp cách đây không lâu ông vừa nhìn trúng nữ nhi của một cử nhân, tuy cử nhân kia không có chức quyền nhưng gia thế trong sạch lại là người đọc sách, nữ nhi nhà ấy làm kẻ mồi thứ phòng cũng xem như hợp lý, thân phận thấp chút sẽ không so đo ông đã có con cái. Khương Tam gia vốn định nâng đi nương trong phòng thành chính thất để bớt phiền toá nhưng lão phu nhân lại không đồng ý, cho rằng làm vậy đích thứ rồi loạn. Thỉnh Lanm Thỉnh Nguyệt đã đủ đáng thương, nếu để các nàng gọi đi nương là mồi thân, thứ đệ thứ muội có thể ngồi cùng bàn ăn, tình cảnh sẽ càng khó coi hơn. Khương Tam gia lúc đó mới từ bỏ, chỉ chuyên tâm tìm kẻ thế ở bên ngoài.

"Cái khác không nói, quan trọng là tính tình phải tốt một chút, nhất định phải đối xử tốt với con cái của đệ."

"Đại ca yên tâm, nàng là cô nương thâu tình đạt lý."

Khương đại gia lúc này mới gật đầu, lại nghe bên cạnh có tiếng khóc thút thít khàn giọng đầy thống khổ, nghiêng đầu nhìn là một phụ nhân hành khất quần áo tả tơi, đầu tóc rối tung.

"Cho bà ta ngân lượng, bảo đi xa chút." Khương Đại gia vẫy tay bày bảo tới tổ phía sau xong liền không để ý tới nữa.

Khương Tam gia cũng nhìn khất phụ kia, thấy mặt bà ta đầy vết bầm nhìn không rõ bộ dạng, không biết tại sao lại khóc đến thương tâm như vậy, liền nói thêm, "Ma ma đừng thương tâm, xuống núi ăn một bữa no đi."

Lúc này mọi người đã đi về phía trước, khất phụ kia vẫn khóc thút thít không ngừng.

"Cầm đi" Một gã sai vặt đem ngân lượng đưa bà ta. Hắn trong lòng cảm thấy chủ tử đứng là ban phát thiện tâm tùy ý. Khất phụ trong khắp thiên hạ nhiều vô số, nếu đều đưa bạc cho từng người chắc Khương gia nhất định sẽ trở nên nghèo túng.

Cả người khất phụ run rẩy, không hề cử động, đến khi gã sai vặt không còn kiên nhẫn nhủu mấy thúc giục, "Mau đi, chủ tử của ta đi cả rồi, ta còn phải chạy theo sau, đừng chần chừ nữa."

Một lúc lâu sau, khất phụ mới chậm rãi vươn tay, run run cầm lấy thời bạc trong tay gã sai vặt, cũng không biết vì tuổi già hay cơ thể suy nhược, động tác đơn giản thế nhưng cũng cực kì gian nan.

Gã sai vặt mất hết kiên nhẫn, lại thấy khất phụ vươn bàn tay đầy cấu bẩn, đen thui khiến người khác buồn nôn, gã liền bừa mồi đem bạc ném trên mặt đất. Khất phụ ngơ ngác cúi đầu nhìn thời bạc rơi trên mặt đất dính đầy bùn cát, lại nghe thấy tiếng gã sai vặt từ xa vọng tới "Cũng chỉ có phủ chúng ta thích làm việc thiện, những người khác ai thêm quân tới sống chết ra sao."

Khất phụ đột nhiên vén mái tóc rối lên để lộ đôi mắt ngập tràn sự điên cuồng.

Đứng trước Văn Ngọc lo lắng Tô Mộc Uyển mới mệt, một hai phải đi cùng nàng. Tô Mộc Uyển cũng không biết có phải do xấu hổ không, mà không muốn hẳn đi cùng.

"Văn Chiêu, chúng ta đi với nhau, Nhị ca muội đứng là người phiền toái." Tô Mộc Uyển vừa nói vừa trừng mắt lườm Nhị ca một cái.

Văn Chiêu đi đến, cười nói, "Nhị ca, nếu không phải đám người Đại bá đến gần chúng ta, huynh sẽ không bị Nhị tẩu nói như vậy." Tô Mộc Uyển bị Văn Chiêu nói trúng, lại thấy Văn Ngọc vẫn cứ cười nói muốn công nàng, liền hừ một tiếng chạy bước nhỏ đến hướng Văn Chiêu, cầm tay nàng, nói với Thỉnh Nguyệt cạnh Văn Chiêu, "Mượn Nhị tỷ tỷ của muội một chút nhé."

Thỉnh Nguyệt lúc này mới không tình nguyện mà buông tay.

Tô Mộc Uyển kéo Văn Chiêu đi cùng, tối chỗ vắng không ai nghe thấy hai người nói chuyện, mở miệng, lại không nói gì, Văn Chiêu liền bảo, "Có chuyện gì người cứ nói thẳng đi, dù sao đi nữa ta không chỉ làm em chồng mà còn là bạn thân của người."

"Văn Chiêu...Chuyện này ta cũng chỉ có thể hỏi người mà thôi...".Tô Mộc Uyển cắn răng, mở miệng nói thật nhanh "Lúc người biết ta có thai một tháng, có nghĩ nhiều chuyện gì không?"

"Nghĩ nhiều chuyện gì?"

Nhìn về mặt của Tô Mộc Uyển, Văn Chiêu dường như dần hiểu ra gì đó.

"Ta luôn cảm thấy hình như ánh mắt của mọi người nhìn ta có chút kì lạ. Không phải là.....cảm thấy đứa nhỏ này không phải là của Văn Ngọc chứ?" Tô Mộc Uyển đem suy nghĩ trong lòng nói ra liền cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, đôi mắt đẹp lại nhìn Văn Chiêu chăm chăm

Đều Tô Mộc Uyển đoán vượt quá sức tưởng tượng của Văn Chiêu, Văn Chiêu cười nhẹ, "Sao người nghĩ nhiều như vậy chứ? Vì thế mới khó chịu với Nhị ca ta ư?"

"Dù sao đi nữa thời gian này không thích hợp, chẳng lúc đó vẫn bị trọng thương...Nói đi nói lại đều do chàng ấy cả."

Văn Chiêu vỗ vỗ khuỷu tay nàng, cười nói " Mọi người không nghĩ như vậy đâu, chỉ nghĩ là người quán lấy Nhị ca... Vậy đó, cho nên ánh mắt nhìn người có chút kì lạ."

Tô Mộc Uyển vừa nghe câu này, trên mặt xấu hổ đỏ bừng "Văn Chiêu người vẫn còn là cô nương chưa xuất giá."

Văn Chiêu vô tội, "Nhị tẩu, lúc người vừa nói những việc này ta cũng là cô nương chưa xuất giá đấy."

Hai người đang cười đùa, bỗng có người không biết từ đâu xông ra, tấn công thẳng về phía hai người.

Văn Chiêu thấy người này là khất phụ lúc này, hai mày chột nhứ, khất phụ này phải chăng là đầu óc có vấn đề không? Văn Chiêu nghiêng người tránh, né tới ngay đoạn đường không có rào chắn, chính là đoạn Tân thị khi này nhắc nhở. Cho nên khất phụ này căn bản không tấn công các nàng vì muốn cướp bóc mà là muốn đẩy các nàng xuống vực.

Tuy nơi này là giữa lưng núi, nhưng có một chỗ lại là vách đứng, ngã xuống lành ít dữ nhiều.

Văn Chiêu đột nhiên cảm thấy may mắn vì nàng từng học qua xuyên hoa bộ, trốn tránh nhanh bằng không sợ ý sẽ bỏ mạng tại đây.

"A....." Văn Chiêu vừa tránh khỏi nguy hiểm lại nghe tiếng kêu sợ hãi từ bên cạnh vang lên, nghiêng đầu thấy Tô Mộc Uyển tránh né không kịp liền té xuống vực. Nàng suýt chút nữa đã quên, nơi này không chỉ có nàng, còn có Tô Mộc Uyển không biết công phu.

Văn Chiêu không nghĩ nhiều liền chạy đến, một tay đem Tô Mộc Uyển giữ chặt, mọi sức lực đều đặt trên người. Tô Mộc Uyển như người chết đuối gấp phải cành cây, nắm chặt tay nàng, móng tay bầu chặt làm Văn Chiêu phát đau.

"A Uyển! Nhị muội!" Văn Chiêu nghe được tiếng gọi của Nhị ca, chỉ là tay nàng không còn sức, giống như bị chặt đứt, nàng chỉ có thể chờ Nhị ca có thể tới mau.

Mà gần các nàng nhất lại là khất phụ kia, "Khương Văn Chiêu, người đi tìm đường chết đi!"

Văn Chiêu nghe được tiếng rống to, bỗng đứng trợn to mắt, âm thanh này khàn khàn khó nghe nhưng giọng rất quen, nặng nề tức nhận ra khất phụ này là ai.

"Yến thị"

"Ha ha ha, vậy mà người lại nhận ra, vừa rồi người nhà của ta chẳng ai có thể nhận ra."

Yến thị quay đầu nhìn lại, Khương Văn Ngọc đang chạy nhanh tới, đây là cơ hội cuối cùng của bà, bà ta không thể thất thủ.

"Yến thị người bình tĩnh một chút, bọn ta xảy ra chuyện gì, người cũng không sống được."

Sắc mặt Văn Chiêu đỏ lên, nghiêng rặng nghiêng lọi nội. Lúc này nàng đã kéo được tay Tô Mộc Uyển lên mặt đất, chỉ cần nàng có thể kéo dài thêm chút thời gian, có thể cứu Tô Mộc Uyển lên.

"Đừng nghĩ tới chuyện kéo dài thời gian! Bây giờ ta sẽ không bao giờ để người đắc ý nữa. Đi chết đi. Người mà chết ta cũng có thể an tâm chết được rồi."

Nghe Yến thị không để ý đến sống chết, trong mắt Văn Chiêu đầy tuyệt vọng. Hôm nay sợ khó lòng xử lý êm đẹp được.

Yến thị không nhiều lời, vươn chân hung hăng đá về hướng Văn Chiêu, Văn Chiêu lập tức với tay bám chặt trên mặt đất, cánh tay chưa từng làm việc nặng của nàng bị chà xát mạnh trên đất, lập tức ứa máu, nửa thân mình bám chặt mặt đất.

"Tô Mộc Uyển mau bám chặt tay ta."

Hiện tại Văn Chiêu khó chống đỡ người mình chỉ mong Tô Mộc Uyển có thể tự chống đỡ để chờ Văn Ngọc tới, cứu hai người.

Tình trạng bây giờ của Văn Chiêu so với Tô Mộc Uyển nguy hiểm hơn. Nước mắt Tô Mộc Uyển không ngừng rơi, cắn chặt hàm, tay bám chặt vào vách núi, chỉ cần chờ Văn Ngọc tới, là các nàng được cứu rồi.

Không chỉ có Khương Văn Ngọc, Tân thị Dung thị, còn có đại gia nhĩ tam gia đều nhìn thấy tình hình bên này.

"Chiêu Chiêu" Khóc mất Nhị gia như muốn nứt ra, nhưng ông cách Văn Chiêu quá xa, nên chỉ có thể sốt ruột tuyệt vọng gào thét.

Dung thị sợ tới mức suýt ngã, lại lớn tiếng hô, "Văn Ngọc! Mau cứu tôn nhi!" Trong bụng Tô Mộc Uyển là tôn nhi bà mong mỏi đã lâu.

Yến thị thấy Văn Ngọc càng tới gần, vội vàng muốn chế ngự, hung ton mở miệng uy hiếp, "Người mà qua đây, ta liền đem nướng từ người đá xuống trước. Mới vừa rồi chỉ đầu tốt của ta nói gì nhĩ? Tôn nhĩ? Nữ nhân này đang mang thai phải không? Người nghĩ lại xem có muốn một xác hai mạng không?"

Bước chân Văn Ngọc bỗng chậm lại. Yến thị vừa lòng cười, tiếng cười thoắt khó nghe, cũng không biết Yến thị đã trải qua việc gì, thể nhưng đáng về cùng giọng nói như biến thành người khác vậy.

"Ta chỉ muốn giết Khương Văn Chiêu, nếu người không ngăn cản, liền tha cho thể tử của người một mạng, như thế nào? Xem như tình nghĩa nhiều năm của tam thẩm với người."

Yến thị? Bà ta làm thế nào thoát khỏi thôn trang? Lại còn biến thành đáng về như hiện giờ?

Chỉ là bây giờ không phải là thời điểm thích hợp để nghĩ đến việc này, Văn Ngọc nhìn hai người bên vách núi, một người gắt gao bám vào mỏm núi trước mặt, một người nửa thân mình đang treo lơ lửng, chỉ cần đẩy nhẹ cả hai đều rơi xuống dưới. Mà lúc này, Yến thị lại chậm rãi giẫm chân lên tay của Tô Mộc Uyển.

"Người tiến thêm một bước, ta liền đập một cái, nếu người xông tới, ta sẽ đá nàng ta xuống."

Văn Ngọc trừng mắt quát lớn, "Mau lấy chân người ra. Chúng ta từ từ nói chuyện, có điều kiện gì cứ nói ra không tốt hơn sao?"

Yến thị cười nói "Đừng đùa, chờ ta nghĩ ra yêu cầu, mọi người liền tới đây, đến lúc đó ta chỉ có thể mặc người xấu xé! Bây giờ ta chẳng gì nữa, chỉ muốn mạng. Muốn Khương Văn Chiêu chôn cùng ta."

Yến thị vừa nói vừa chỉ Văn Chiêu, hận ý trong mắt không cách nào che giấu.

Hận ý đáng cao, chân Yến thị liền không khống chế lực chân, Tô Mộc Uyển kêu lên, trên mặt lộ rõ suy kiệt.

Văn Chiêu nhìn đáng về Tô Mộc Uyển thống khổ như thế, bỗng có chút lo lắng về lựa chọn của Nhị ca.

Hai mắt Văn Ngọc đỏ lên, quát, "Đừng giẫm!"

Yến thị biết Văn Ngọc sẽ không bước qua, trên mặt hiện rõ nét khoái trá đến vận đạo, âm dương quái khí mà nói "Khương Văn Chiêu ời Khương Văn Chiêu, Nhị ca người lựa chọn không cần người đấy."

"Khô sở không? Tuyệt vọng không? Người vốn muốn cứu người kết cục lại bị vứt bỏ. Người vứt bỏ người lại là đường huynh cùng lớn lên. Mười mấy năm tình nghĩa so ra vẫn kém với nữ nhân cùng hân chung chốn gối một năm. Thật là đáng thương, thật là đáng buồn."

Văn Chiêu dường như không phản ứng lại, chỉ gắt gao giữ chặt mặt đất. Văn Ngọc nghe vậy bật khóc, quỳ rạp xuống đất "Đừng nói nữa! Đừng nói nữa. Buông tha bọn ta đi!"

Yến thị mắt đỏt tái ngơ, lâm bầm nói "Xem ra hai ta đều bị người thân vứt bỏ, liền cùng làm bạn dưới hoàng tuyền đi." Vừa nói vừa muốn nhảy xuống cùng Văn Chiêu.

Văn Chiêu trước giờ vẫn không phản ứng, chỉ khăn trương bám chặt vách đá, lúc này nàng đột nhiên xoay đầu, mắt tràn đầy vẻ khinh miệt, nàng tuy mệt mỏi chặt vật nằm trên mặt đất mà Yến thị nhàn hạ đứng bên vách nhưng lại làm Yến thị cảm thấy chính mình mới là người đáng thương hèn mạt như bụi cỏ.

Quả nhiên ngao khí như vậy hoàn toàn chọc giận Yến thị nhưng Văn Chiêu lại không để bà ta ra tay bèn tự buông tay kiên quyết thả mình rơi xuống.

"Người không xứng! Người không xứng cùng ta đi xuống hoàng tuyền."

Yến thị không nghĩ Văn Chiêu cứ vậy mà buông tay còn ngờ ngác chưa kịp phản ứng lại nghe tiếng gào của Văn Ngọc, vọt tới bên vách núi "Nhị muội!"

Âm thanh của hân vang vọng ở đây cốc cốc nhưng rồi cuộc không người đáp lại.

"Vân Ngọc..."Tô Mục Uyển suy yếu gọi hân, tay đã không còn sức, Vân Ngọc vội vàng bắt lấy tay nàng kéo lên.

Yến thị không để ý đến Vân Ngọc đang đem Tô Mục Uyển kéo lên, nhìn chăm chăm vào không trung "Nàng ta đã chết?"

"Ha ha ha, Khương Văn Chiêu cuối cùng đã chết! Nàng ta đã chết, rốt cuộc đã chết."

Yến thị điên cuồng cười lớn, sau đó đột nhiên dừng lại, ôm đầu quát, "Không không không, làm sao có thể chết dễ dàng như vậy, ta còn chưa đem chân tướng cái chết của Trang thị nói cho nàng ta, sao lại chết rồi. Làm sao có thể chết nhẹ nhàng như vậy?" Bà ta hoàn toàn điên cuồng lúc thì cười to,khí thì khóc lớn.

Tầm mắt Tô Mục Uyển có chút mơ hồ, ngã trên mặt đất, mặt Khương Văn Ngọc không chút biểu cảm, xoay người cầm cục đá, bước chân thong thả vững vàng, xoay người lại cầm tay nàng đem ống tay áo nàng che trước mặt, giọng nói cực kì ôn nhu nhưng lại đậm mực "Đừng nhìn" Khương Văn Ngọc từ từ bước từng bước một về phía Yến thị. Tô Mục Uyển nhớ kĩ lời hân nói, chỉ nghe giọng mà phán đoán hành động của hân.

Đàn ông con trai như hân nếu không phải chịu sự uy hiếp, đối phó với phụ nhân như Yến thị dễ như trở bàn tay.

Nhưng hân vẫn là quý công tử của Khương gia, đọc sách thánh hiền, tay chưa từng dính máu.

Chờ đám người Nhị gia đuổi tới liền thấy Vân Ngọc tay cầm đá đập mạnh vào vật gì đó, mà vật hân đập đã không còn hình người chỉ là một đồng máu thịt mà thôi.

Khương Nhị gia nhìn về phía Khương Văn Ngọc, khuôn mặt ông vì tức giận trở nên méo mó vằn vẹo, hoàn toàn không để ý xiêm y thượng hạng trắng tinh dính đầy vết máu. Mà lúc này Vân Ngọc chỉ nhìn chăm chăm vào hư không, cục đá trong tay chỉ cử động theo bản năng.

"Nữ nhi của ta đâu! Chiêu Chiêu đâu! Vì gì mà hai người đều ổn, lại không thấy nó đâu? Há! Chiêu Chiêu là mười mười người đó!" giờ khắc này Khương nhị gia người từ trước đến nay luôn tự xưng phong độ Ngụy Tấn hoàn toàn không còn nữa.

"Còn có người! Dung thị! Tôn nhi người quan trọng không lẽ nữ nhi ta không đáng một đồng hay sao?" Khương Nhị gia xô Vân Ngọc xuống đất sau đó nhìn hung tợn về phía người của Đại phòng.

"Người! Vì cứu người! Người không cảm thấy áy náy sao?" Tô Mục Uyển ngã rạp trên mặt đất không dậy nổi, nghe Nhị gia chỉ trích khóc không thành tiếng, móng tay nàng còn lưu lại máu thịt của Văn Chiêu, từ nay về sau nàng sợ rằng mình không thể yên giấc được.

"Nhị đệ, bình tĩnh chút!" Đại gia ngăn trước Dung thị cùng Tô Mục Uyển, trầm giọng găm nhẹ.

Khương Nhị gia bây giờ hoàn toàn không thể nghe vào, hai mắt ông đỏ bừng, từng giọt nước mắt từ từ rơi xuống "Các người đều là hung thủ."

"Hung thủ!"

Khương Nhị gia vừa mắng xong sắc mặt trầm xuống, trong nháy mắt như già đi mấy tuổi, bước chân vô định về vách núi, trong miệng lầm bầm nói, "Chiêu Chiêu của ta, mạng của Chiêu Chiêu là cổ thể ta vát và đổi về, ta không thể để nàng gặp Chiêu Chiêu nhanh thế bằng không nàng lại oán trách ta." Nói xong liền muốn nhảy xuống vực.

Tần thị khóc lóc ôm lấy eo Khương nhị gia, "Văn Viễn đừng! Đừng!"

Văn Đàm bị dọa không ngừng khóc lớn, Văn Dậu dường như bị mất hồn, ngơ ngác nhìn xung quanh.

Tại sao mà thoáng cái không thấy tâm hơi của Nhị tỷ ty, phụ thân muốn nhảy xuống vực. Tại sao vậy, cậu bé dường như không hiểu nhưng lại cảm thấy khổ sở?

Khương Đại gia vỗ vỗ vai Khương Tam gia, Khương Tam gia hiểu ý, cầm tay Khương Nhị gia kéo trở về "Huynh còn có thể tử, hinh muốn tự sát trước mặt họ sao?"

Khương Nhị gia hồn xiêu phách lạc mà gục đầu xuống, dường như không thể đứng dậy, Tần thị khóc lóc đỡ ông dậy, "Nói không chừng Chiêu Chiêu sẽ không sao, nếu chàng có việc gì càng làm con thêm thương tâm tự trách"

"Đúng vậy, không thể khiến con tự trách, Chiêu Chiêu không cần tự trách, không cần tự trách, mẫu thân con dù chết cũng không oán trách..." Tần thị thấy Nhị gia đang nói mê sảng, thần trí dường như mê sảng, nước mắt lại tuôn trào.

Khương đại gia thấy Khương Nhị gia không để ý liền đánh vào cổ sau của ông, thấy Tần thị nhìn liền giải thích, "Để đệ ấy nghỉ ngơi một chút." Tần thị trực tiếp xoay người lại, thái độ cực kì lãnh đạm.

Sau sự việc Văn Chiêu, hai phòng bọn họ sẽ không còn thân mật như xưa.

Lần này trọng sinh, Văn Chiêu chỉ vì bảo vệ Khương gia. Đầu tu năm trước, Thánh Lan tính kế nằng. Khương Văn Chiêu là người thích ghi thù, mãi đến năm nay mới tiêu tan hiểm khích cùng Thánh Lan, nhưng đến hôm nay trong lúc lựa chọn Nhị ca lại lựa chọn vứt bỏ nằng.

Nàng không rõ, vì sao khi nằng dùng hết khả năng để cứu người nhưng ngay lúc nằng yếu đuối nhất lại bị đâm một dao. Bọn họ là người nằng yêu thương nhất lại cũng chính là người tổn thương nằng sâu sắc.

Giờ phút này, nằng lại cảm thấy kiên trì cùng chấp niệm đều sai lầm, nằng muốn vì chính mình mà sống, gả chồng sinh con, an ổn sống một đời. Nằng vì cái gì lại muốn cứu người khác? Rốt cuộc tính mạng mình mới là quan trọng nhất, không phải sao? Nằng vì gì phải bảo vệ người khác chứ? Có ai đến bảo vệ nằng đâu?

Chính là tại sao.....Lúc nghĩ đến trong lòng nằng lại đau như cắt.

Nàng bỗng cảm thấy, chết như vậy cũng tốt...

Bạn đang đọc truyện *Nhân Duyên Tiền Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook_Full\(cham\)Net](http://Ebook_Full(cham)Net).